Dünya Edebiyatı / Roman

HARUKİ MURAKAMİ

1Q84

3. KİTAP

DK

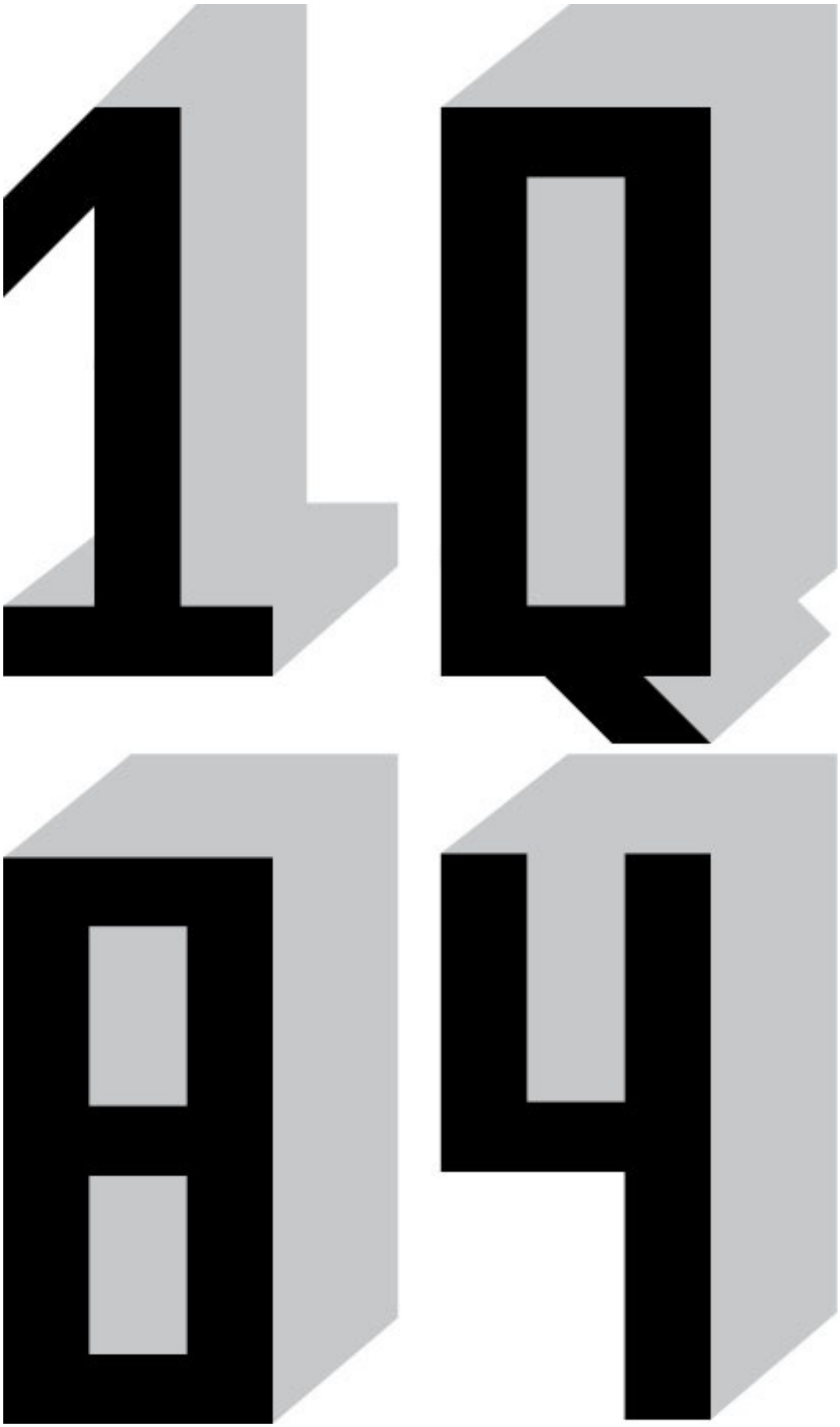
Dünya Edebiyatı / Roman

HARUKİ MURAKAMİ

1Q84

3. KİTAP

DK

1Q
8Q

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI:

https://www.dogankitap.com.tr/yazar/haruki-murakami

1Q84

3. Kitap

Orijinal adı: 1Q84

© 2009, Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners (“ICM”) aracılığıyla alınmıştır.

Dijital yayın tarihi: /Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8439-2

Kapak tasarımı: Geray Gençer

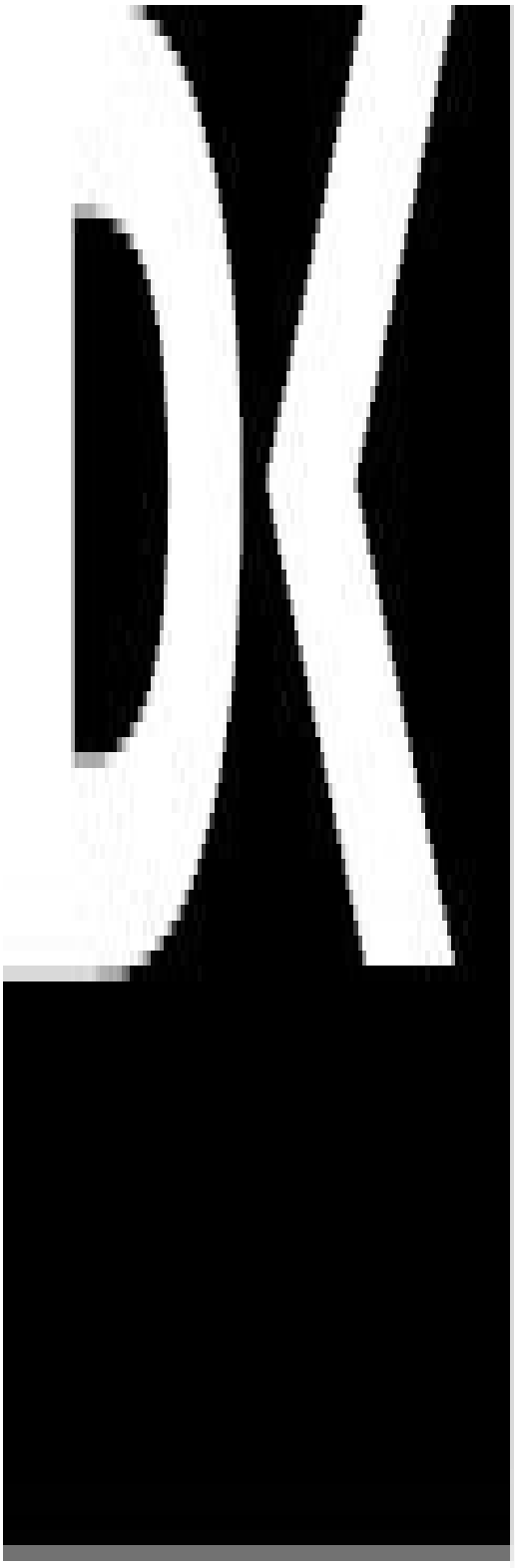
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKİ MURAKAMİ

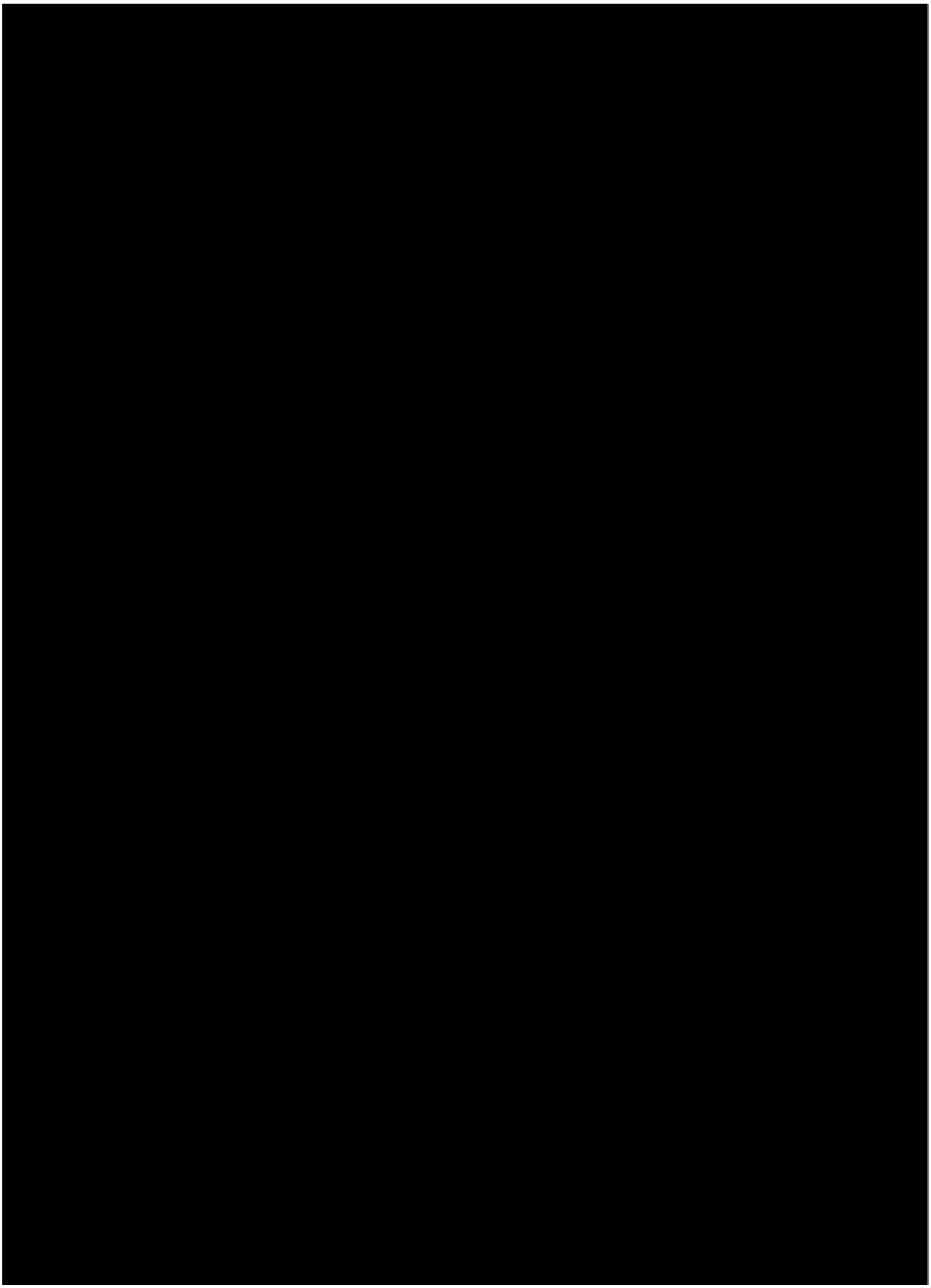
Doğan

Kitap

KİTAP

Ekim - Aralık

Uşikava

Bilincinin uzak kıyılarına vuran şey

“Sigara içmemenizi rica edebilir miyim, Uşikava Bey?” dedi daha kısa boylu olan adam.

Uşikava, masanın öte yanında, karşısında duran adama bir an baktıktan sonra kendi parmaklarının arasındaki Seven Star’a göz attı. Sigara yanmıyordu.

“Kusura bakmazsınız umarım” dedi adam, görgülü tavrını elden bırakmadan.

Uşikava’nın yüzünde, sanki kendi elinde öyle bir şeyin ne aradığına anlam veremiyormuş gibi bir ifade belirdi.

“Ha, bu mu? Yok canım. Elbette yakacak değilim. Farkına varmadan nedense elim kendiliğinden gidiveriyor işte.”

Adamın çenesi, bir santim kadar aşağı yukarı oynadıysa da bakışları milim kıpırdamadı. Bakışlarını Uşikava’nın gözlerine mıhlamıştı. Uşikava sigarayı kutusuna geri koyup, sonra çekmeceye bıraktı. Atkuyruklu, uzun boylu adam kapının önünde durmuş, kapının çerçevesine hafifçe yaslanmış gibiydi ama vücudu gerçekten değiyor mu belli değildi; duvardaki bir lekeyi izler gibi Uşikava’ya bakıyordu. Uşikava içinden, Tuhaf tipler, dedi. O ikisiyle, konuşmak için üçüncü kez bir araya gelmişlerdi, ama kaç kez konuşmuş olursa olsun bir türlü kendini rahat hissetmiyordu.

Uşikava’nın pek geniş olmayan bürosunda bir masa vardı ve kısa boylu, dazlak kafalı olan adam Uşikava’nın karşısında oturuyordu. Konuşmak, bu adamın işiydi. Atkuyruklu olansa baştan beri sessizliğini koruyordu. Şinto tapınaklarının girişine konulan, taştan köpek heykelleri gibi hiç kımıldamadan, yalnızca Uşikava’nın yüzüne bakıyordu.

“Üç hafta oldu” dedi dazlak kafalı olan.

Uşikava, masasının üzerindeki takvimi eline alarak oradaki kaydı kontrol ettikten sonra, evet anlamında başını salladı.

“Haklısınız, önceki görüşmemizin üzerinden bugün tam üç hafta geçmiş.”

“O süre boyunca sizden bir kez bile rapor almadık. Daha önce de söylediğimi sanıyorum, ama şu an bir saniye bile bizim için hayati önem taşıyor. Hiç zamanımız yok, Uşikava Bey.”

“Çok iyi biliyorum” dedi Uşikava, sigara içemediği için altın çakmağını parmaklarıyla kurcalayarak.

“Oyalanacak vaktimiz yok, bunu çok iyi biliyorum.”

Dazlak kafalı, Uşikava’nın konuşmasının devamını bekliyordu. Uşikava konuşmasını sürdürdü:

“Mesele şu ki, ben bölük pörçük konuşmayı sevmem. Biraz şundan biraz bundan şeklinde iş yapmaktan hoşlanmam. Manzaranın tamamını görebilir hale gelmek; bütün bağlantıların ortaya çıkacağı, her şeyi çepeçevre görebileceğimiz noktaya kadar gitmek niyetindeyim. Durum muğlak olunca gereksiz sorunlar çıkabilir. Hoşunuza gitmeyebilir, ama benim yöntemim bu, Onda Bey.”

Onda dediği dazlak kafalı adam soğuk bakışlarla Uşikava’yı süzüyordu. Adamın kendi hakkında iyi duygular beslemediğini, Uşikava biliyordu. Fakat bu durumu hiç umursamıyordu. Hatırladığı kadarıyla, doğduğundan beri birilerinin onun hakkında iyi duygular beslediği hiç olmamıştı. Deyim yerindeyse, bu onun için normal bir durumdu. Annesi, babası, kardeşleri onu sevmezlerdi. Öğretmenleri, sınıf arkadaşları da ondan hoşlanmazdı. Karısı, çocukları bile onu sevmemişti. Asıl birileri çıkıp da ondan hoşlanırsa işte o zaman işkillenirdi herhalde. Fakat tersi onun için sorun değildi.

“Uşikava Bey, eğer mümkün olursa biz de sizin yönteminize saygılı bir şekilde ilerlemek isteriz. Öte yandan, şimdiye kadar gereken saygıyı da gösterdiğimizi sanıyorum. Fakat bu sefer durum farklı. Maalesef tüm gerçeklerin ortaya çıkmasını bekleyecek durumda değiliz.”

“Öyle diyorsunuz ama, Onda Bey, siz de şimdiye kadar oturup, sadece benim

sizinle irtibata geçmemi beklemiş değilsinizdir” dedi Uşikava. “Benim hareketlerimle paralel olarak siz de kendi başınıza sağda solda bir şeyler yapmaya çalışmışsınızdır, öyle değil mi?”

Onda, bu soruyu yanıtlamadı. Adamın dudakları düz bir çizgi gibi kapalıydı. Yüzündeki ifade de değişmemişti.

Fakat parmak bastığı noktanın doğru olduğunu Uşikava hisleriyle anlayabiliyordu. Adamlar, tüm örgütü ayağa kaldırarak bu üç hafta boyunca, muhtemelen Uşikava’dan farklı bir rota izleyerek, kadını aramışlardı. Fakat önemli sayılabilecek bir sonuç elde edememişlerdi. İşte o yüzden de bu rahatsız edici ikili tekrar Uşikava’nın bürosuna gelmişti.

“Yılanın yolu da dolambaçlıdır” dedi Uşikava, iki avucunu açarak ve keyifli bir sırrı paylaşıyormuş gibi. “Niye saklayayım. Ben, o yılanım işte. Gördüğünüz gibi dış görünümüm pek hoş değildir, ama burnum iyi koku alır. En hafif kokuyu bile kaynağına kadar takip etmeyi başarırım. Fakat ne de olsa nihayetinde yılan olduğum için, kendi yöntemimle, kendi çapımda iş yapabilirim ancak. Zamanın önemli olduğunu çok iyi anlıyorum, ama biraz daha bekleyin lütfen. Sabırlı olmazsanız, bütün çabalar boşa gider.”

Uşikava’nın elinin içinde çakmağı döndürüp durmasını, Onda sabırlı gözlerle izliyordu. Sonra başını kaldırdı.

“Şimdiye kadar öğrenebildiğiniz şeyleri kısmen de olsa söyleyebilir misiniz? Sizi anlıyorum, ama biraz olsun somut bir sonuçla dönmezsek yukarıdakileri ikna edemem. Bizim için de hoş olmaz. Bir de, Uşikava Bey, sizin şu an bulunduğunuz konum da pek rahat olmasa gerek.”

Bu tipler de köşeye sıkıştırılmışlar, dedi Uşikava içinden. Bu iki adamın dövüş sporları konusundaki üstün yetenekleri kabul görmüş, çok sayıda kişi arasından seçilerek Lider’in koruması yapılmışlardı. Buna rağmen ikisinin gözleri önünde liderleri öldürülmüştü. Hayır, öldürüldüğüne dair doğrudan bir kanıt yoktu. Cemaat içerisindeki çok sayıdaki doktor, cesedi inceden inceye incelemişlerdi, ama yara izine rastlanmamıştı. Yalnız, cemaatin bulunduğu yerdeki tıbbi müdahale odasında basit aletlerden başka bir şey yoktu. Üstelik zamanları da yoktu. Adli tıp otopsisinde uzman doktorlar iyice inceleyecek olsalar, belki de bir şey bulacaklardı. Fakat her şey için çok geçti. Ceset, cemaat içinde gizlice ortadan kaldırılmıştı.

Neticede liderlerini koruyamadıklarından dolayı bu ikisinin konumu da hassas bir hal almıştı. Onlar şimdilik, ortadan kaybolan kadının nereye gittiğini bulmakla görevlendirilmişti. Gerekirse her taşın altına bakıp kadını bulmak üzere emir almışlardı. Fakat henüz dişe dokunur bir ipucu bulamamışlardı. Adamlar güvenlik ve koruma işinde yeterli beceriye ve tekniğe sahiptiler, ama ortadan kaybolan birinin izini sürme konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı.

“Tamam” dedi Uşikava. “Şimdiye kadar açığa çıkan bazı şeyleri anlatayım. Her şeyi olduğu gibi anlatamam, ama kısmen paylaşabilirim.”

Onda, bir süre gözlerini kısıp baktı. Sonra başını evet anlamında salladı.

“Yalnızca bu bile yeter. Biz de bazı şeyler öğrendik. Siz bunları zaten biliyor da olabilirsiniz, belki de henüz öğrenmemişsinizdir. Karşılıklı olarak bilgilerimizi paylaşalım.”

Uşikava çakmağını bırakıp, masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi.

“Aomame adlı genç kadın Okura Oteli’nin süitine çağrılarak liderinize kas esnetme hareketleri yaptırdı. Eylül başında Tokyo merkezinde şiddetli gök gürültülerinin, sağanak yağmurun olduğu geceydi. Kadın, ayrı bir odada bir saat kadar süreyle bir tür masaj yaptıktan sonra oradan ayrıldı, odada kalan Lider ise uyuyordu. Kadın, ‘İki saat kadar bu halde uyumasına izin verin’ dedi. Siz de onun söylediği gibi yaptınız. Ancak lideriniz uyumuyordu. O sırada çoktan ölmüştü. Herhangi bir yara izi yoktu. Kalp krizi gibi görünüyordu. Fakat hemen sonrasında kadın ortadan kaybolmuştu. Apartman dairesini de önceden boşaltmıştı. Daire bomboştu, hiçbir şey bırakılmamıştı. Çalıştığı spor kulübüne de ertesi gün istifasını göndermişti. Her şey planlı olarak yapılmıştı yani. Öyleyse bu, normal bir ölüm değil demektir. Şu Aomame’nin, liderinizi kasıtlı ve planlı olarak öldürdüğünden başka bir şey akla gelmiyor.”

Onda, başını sallayarak onayladı. Buraya kadar bir itirazı yoktu.

“Sizin amacınız bu olayın ardında yatan gerçeği bulmak. Bunun için de ne olursa olsun kadını yakalamak zorundasınız.”

“Aomame adlı kadın gerçekten liderimizi öldürdü mü? Eğer öyleyse, bunun nedeni neydi? Bu kararı vermesinin nedeni neydi, bilmemiz gerekiyor.”

Uşikava masanın üzerindeki birbirine geçirdiği on parmağına göz attı. Sanki

görmeye hiç alışık olmadığı bir şeyi izliyormuş gibiydi. Sonra başını kaldırarak karşısındaki adamı süzdü.

“Siz halihazırda Aomame’nin aile ilişkilerini kontrol ettiniz, öyle değil mi? Tüm ailesi Şahitler cemaatinin inançlı üyeleriydi. Anne ve babası hâlâ aktif bir şekilde propaganda faaliyetlerini yürütüyorlar.

Otuz dört yaşındaki ağabeyi, Odavara’da bulunan merkezde çalışıyor. Evlenmiş, iki de çocuğu olmuş. Onun karısı da elbette inançlı bir Şahitler müridi. Aile içerisinde yalnızca bu Aomame Şahitler’den ayrılmış, onların deyimiyle öğretiye ihanet ettiği için ailesi onu reddetmiş. Neredeyse yirmi yıl boyunca bu ailenin Aomame ile temas ettiğine dair hiçbir iz yok. Onların Aomame’yi saklamış olabileceği düşünülemez. Bu kadın on bir yaşındayken ailesiyle bağlarını kopartmış, ondan sonra çoğunlukla kendi gücüyle ayakta kalmış. Dayısının evinde geçici bir süre kaldıktan sonra, liseye girdiği sıralarda gerçek anlamda kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlamış. Hayranlık uyandıracak ölçüde güçlü bir iradesi var bu kadının.”

Dazlak kafalı hiçbir şey söylemedi. Bu, herhalde onların da çoktan elde ettikleri bir bilgiydi.

“Bu olayda Şahitler’in parmağı olduğu düşünülemez. Şahitler tamamen barışçıldır, teslimiyetçi olmalarıyla bilinirler. Onların, yani cemaatin planlayarak liderinizin canına kastetmelerine imkân yok. Bunu siz de kabul ediyor musunuz?”

Onda, başını evet anlamında salladı.

“Bu olayda Şahitler’in parmağı yok. Bunu biliyoruz. Tedbir olsun diye kızın ağabeyi ile konuştuk. Garanti olsun diye. Fakat o da hiçbir şey bilmiyordu.”

“Garanti olsun diye mi adamın tırnaklarını söktünüz?” diye sordu Uşikava.

Onda bu soruyu duymazdan geldi.

“Yalnızca bir şakaydı. Kötü bir şaka oldu. Bu kadar ciddileşmeyin hemen. Neyse o adam Aomame’nin nereye gittiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu” dedi Uşikava. “Ben tamamen barış yanlısı biri olduğumdan öyle zorbaca işler yapmam, adamın bir şey bilmediği kolaylıkla anlaşılıyordu. Aomame ailesiyle de, Şahitler’le de tüm bağlarını kopartmış. Yine de ne şekilde düşünülürse

düşünülsün bu, Aomame’nin tek başına yaptığı bir iş değil. Tek başına bu kadar ayrıntılı bir işi gerçekleştiremez. Dikkatli bir şekilde ayarlamalar yapılmış, o da belirli bir plana uyarak soğukkanlılıkla hareket etmiş. Ortadan kaybolması ise neredeyse sihir gibi bir şey. Bunun için hem başka insanların işe dahil olması, hem de büyük paralar harcanması gerekir. Aomame’nin arkasındaki birileri ya da bir örgüt, bir nedenle Lider’in öldürülmesini çok istemiş olmalı. Bunun için de her türlü hazırlığı yapmışlar. Bu konuda da hemfikiriz, değil mi?”

Onda, başını evet anlamında salladı. “Aşağı yukarı öyle.”

“Bu arada bunun nasıl bir örgüt olduğu hakkında hiçbir fikrim yok” dedi Uşikava. “Kadının özel ilişkileri hakkında da araştırma yapmışsınızdır mutlaka, öyle değil mi?”

Onda, sessizce başını sallayarak onayladı.

“Ancak bu da başka bir sorun. Onun dişe dokunur bir özel ilişkisi de yok” dedi Uşikava. “Arkadaşı yokmuş, galiba sevgilisi de yokmuş. İşyerinde insanlarla iletişimi varmış, ama işyerinden çıktığı andan itibaren hiç kimseyle özel ilişkilere girmiyormuş. En azından ben, Aomame’nin birileriyle samimi ilişki içerisinde olduğuna dair bir iz bulamadım. Genç, sağlıklı, görünüş itibariyle pek fena olmayan bir kadın olduğu halde, neden acaba?”

Uşikava bu sözleri söyledikten sonra kapının önünde ayakta duran atkuyrukluya baktı. Adam az öncesinden beri ne yüzündeki ifadeyi ne de duruşunu değiştirmişti. Zaten doğal halinde yüzünde bir ifade yok gibiydi. Bu yüzden elbette değiştirmesine de imkân yoktu. Uşikava içinden, Bu adamın bir adı var mı acaba? diye geçirdi. Eğer bir adı yoksa bile bu hiç şaşırtıcı olmazdı.

“Siz ikiniz, bu Aomame’nin yüzünü gerçekten gören yegâne kişilersiniz” dedi Uşikava. “Nasıldı? Dikkatinizi çeken bir nokta var mıydı?”

Onda, hafifçe başını iki yana salladı.

“Söylediğiniz gibi biraz çekici, genç bir kadındı. Fakat insanların dikkatini çekecek ölçüde güzel de denemez. Sakindi ve hareketleri de rahattı. Sahip olduğu teknik konusunda kendine güvendiği anlaşılabiliyordu. Fakat bunun dışında dikkat çekici bir tarafı yoktu. Dış görünümü insanda güçlü bir etki bırakmıyordu. Yüzünün ayrıntılarını doğru dürüst anımsayamıyorum. Tuhaf ama öyle.”

Uşikava bir kez daha kapının önündeki atkuyrukluya göz attı. Belki onun söyleyeceği bir şey olabilirdi. Fakat hiç de konuşacakmış gibi durmuyordu.

Uşikava dazlak kafalıya döndü. “Siz elbette Aomame’nin şu son birkaç ay içerisindeki telefon konuşmalarını da incelemişsinizdir.”

Onda, başını iki yana salladı.

“O kadarını yapmadık henüz.”

“Yapmanız iyi olurdu. Mutlaka kontrol etmek gerek” dedi Uşikava yüzünde beliren gülümsemeyle. “İnsanlar birçok yere telefon ederler ve birçok yerden de insanlara telefon gelir. Telefon kayıtlarını incelemekle bile bir insanın yaşam tarzını tüm berraklığıyla görebilirsiniz. Aomame de bu konuda istisna değil. Bir bireyin telefon kayıtlarını ele geçirmek kolay bir iş değildir, ama imkânsız da sayılmaz. Hani söylemiştim ya, yılanın yolu dolambaçlıdır diye.”

Onda, sessizce konuşmanın devamını bekledi.

“Aomame’nin konuşma kayıtlarını inceleyince bazı gerçekler açığa çıktı. Bir kadın için çok nadir karşılaşılan bir durum, ama Aomame telefonda konuşmaktan pek hoşlanmıyormuş galiba. Konuşma sayısı az ve konuşma süreleri de pek uzun değil. Arada sırada uzun olanlar da var, ama bunlar yalnızca istisna. Çoğunlukla çalıştığı yerle konuşmuş, ama kısmen serbest olarak da iş yapıyormuş. Yani, spor kulübü üzerinden değil de özel müşterileriyle doğrudan görüşerek program ayarlıyormuş. Sıklıkla o türden telefonlar da var. Baktığım kadarıyla hiçbirinde kuşku uyandıracak bir şey yok.”

Uşikava konuşmasının burasında bir ara verip, parmağındaki nikotin lekesini farklı açılardan inceleyerek sigarayı düşündü. Hayalinde bir sigara yaktı, dumanı içine çekti sonra da dışarı saldı.

“Yalnız iki istisna var. Birincisi, iki kez polise telefon etmiş olması. Polis dediysem de acil durum telefonu değil. Emniyet Genel Müdürlüğü Şincuku Karakolu’nun Trafik Masası’na telefon etmiş. Karşı taraftan da birkaç kez telefon gelmiş. Aomame’nin arabası yoktu. Polisler de lüks bir spor kulübünde özel ders almazlar. O yüzden herhalde o karakolda kişisel bir tanıdığı vardı. Kim olduğunu bilemiyorum. Bir diğer aklıma takılan nokta ise, bunun dışında, neresi olduğu anlaşılmayan bir numaraya birçok kez telefon etmiş, uzun uzun konuşmuş. Karşı taraftan da telefon gelmiş. Fakat ben telefonla aramayı

başaramadım. Ne kadar denediysem de o numaraya ulaşamadım. Elbette sahibinin kim olduğu anlaşılmayacak telefon numaraları da var. Fakat o tür numaralarda biraz uğraşırsak sahibine ulaşılabilir. Ancak, bu numarayla ilgili olarak ne kadar araştırma yaptıysam da isim çıkmadı. Sımsıkı kilitlenmiş bir kapı gibi. Normalde böyle bir şeyi yapabilmek mümkün değildir."

"Yani bu telefonun sahibi normal olmayan şeyler yapabiliyor?"

"Aynen öyle. Her şeyden önce kesinlikle bu işin içinde profesyoneller var."

"Başka bir yılan" dedi Onda.

Uşikava avuç içiyle kelleşen şekilsiz başını sıvazlayıp sırıttı. "Haklısınız. Başka bir yılan. Hem de çok güçlü bir yılan."

"Fakat en azından onun arkasında profesyonellerin olduğunu anlamış bulunuyoruz" dedi Onda.

"Evet, öyle. Aomame'nin arkasında bir örgüt var. Dahası bu örgütün, amatörlerin eğlencesine kurdukları bir şey olmadığı kesin."

Onda gözkapaklarını bir parça indirip bir süre Uşikava'yı süzdü. Sonra arkasına döndü, kapı önünde dikilen atkuyrukluyla bakışları buluştu. Atkuyruklu konuşmayı anladığını belirtecek şekilde başını hafifçe evet anlamında salladı. Onda, tekrar Uşikava'ya baktı.

"Ee?" dedi Onda.

"Ee'si" dedi Uşikava, "şimdi harekete geçme sırası bizde. Sizin aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu? Liderinizi öldürmeye kalkabilecek bir topluluk ya da örgüt gibi bir şey var mıydı?"

Onda uzun kaşlarını birbirine yaklaştırarak bir çizgi haline getirdi. Burnunun üzerinde üç ayrı kırışık oluşmuştu. "Bakın Uşikava Bey, iyice bir düşünün. Biz nihayetinde dini bir örgütüz. İç huzuru ve manevi değerlerin peşindeyiz. Doğada yaşar, tarım yaparak, kendimizi terbiye ederek günlerimizi geçiririz. Acaba kim tutup da bizi düşman belleyecek? Öyle bir durumda eline ne geçer ki?"

Uşikava'nın dudaklarında anlamı belirsiz bir gülümseme oluştu. "Her yerde fanatik insanlar vardır. Fanatik insanların akıllarına neler getirebileceğini hiç

kimse bilemez, öyle değil mi?”

“Bizim tarafın aklına gelen hiçbir şey yok” dedi Onda, yüzünde donuk bir ifadeyle, Uşikava’nın sözlerindeki alayı duymazdan gelerek.

“Şafakçılar’a ne dersiniz? Onlardan geriye kalanlardan bazıları hâlâ serbest değil mi?”

Onda bir kez daha, bu kez sert bir hareketle başını iki yana salladı. Asla mümkün olamaz, demek istiyordu. Bu adamlar, Şafakçılar’la alakası olan herkesi sonradan sorun çıkartmasınlar diye tamamen ortadan kaldırmış olmalıydılar. Hem de geride hiçbir iz bırakmadan.

“Öyle olsun. Sizin de bir fikriniz yok. Fakat gerçekte karşımızdaki sorun açısından önemli olan, bir örgütün liderinizin canına kastetmiş ve o canı almış olması. Hem de çok ince ve ustaca bir yolla. Üstelik bu işi yapan da sonrasında duman olup uçmuş gibi adeta. Bu, asla göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçek.”

“Ayrıca biz bunun arkasında neler olduğunu açığa çıkartmak zorundayız.”

“Polisle hiçbir ilişki kurmadan mı?”

Onda, başını evet anlamında salladı. “Bu bizim sorunumuz, yargının sorunu değil.”

“Tamam, bu sizin sorununuz ve yargının sorunu değil. Mesele çok net, rahatlıkla anlaşılabilir” dedi Uşikava. Sonra, “Sormak istediğim bir şey daha var” dedi.

“Buyurun” dedi Onda.

“Cemaat içerisindeki bazı insanlar liderinizin öldüğünü biliyor, değil mi?”

“Biz ikimiz biliyoruz” dedi Onda. “Cesedin taşınmasına yardım eden iki kişi daha var. Benim adamlarım. Cemaatin en üst düzey kurmayları olan beş kişi biliyor. Bu kişilerle birlikte toplamda dokuz kişi. Üç cariyesine henüz söylemedik, ama öğrenmeleri an meselesi. Sürekli yanında, hizmetinde olan kadınlar. Uzun süre saklayamayız. Sonra, Uşikava Bey, elbette siz de biliyorsunuz.”

“Toplam on üç kişi.”

Onda hiçbir şey söylemedi. Uşikava, derince iç geçirdi. “Dürüstçe fikrimi söyleyebilir miyim?”

“Buyurun” dedi Onda.

Uşikava konuşmaya devam etti: “Şimdi tutup da böyle bir şey söylemek hiçbir anlam ifade etmeyebilir, ama liderinizin öldüğünü anladığınız anda derhal polise haber vermeniz gerekirdi. Durum ne olursa olsun bu ölümü açıklamanız gerekir. Böylesine büyük bir gerçeği sonuna kadar saklayamazsınız. On kişiden fazla insanın bildiği bir sır, artık sır olmaktan çıkmış demektir. Siz de zamanla işin içinden çıkamayacağınız bir duruma sürüklenirsiniz.”

Dazlak kafalının yüzündeki ifade değişmemişti. “Bu konuda karar vermek benim işim değil. Ben, yalnızca verilen emirleri yerine getiriyorum.”

“Peki, kim karar veriyor?”

Yanıt yoktu.

“Liderinizi temsil eden kişi mi?”

Onda, yine sessizliğini korudu.

“Tamam” dedi Uşikava. “Siz yukarıdaki birilerinin direktifini alarak liderinizin cesedinin gizlice icabına baktınız. Sizin örgütünüzde yukarıdan gelen emirler sorgulanamıyor. Fakat yargı açısından duruma bakacak olursanız, cesedi ortadan kaldırdınız ve bu da çok ağır bir suçtur. Bunu elbette biliyorsunuzdur.”

Onda, başını evet anlamında salladı.

Uşikava bir kez daha derince iç geçirdi. “Daha önce de söylemiştim, ama eğer binde bir olasılık polis işe karışacak olursa liderinizin ölümü hakkında bana hiçbir şey söylemediniz. Bir suç işlemiş durumuna düşüp de soruşturma geçirmek istemem.”

Onda yanıtladı: “Uşikava Bey, size liderimizin ölümü hakkında hiçbir şey söylenmedi. Dışarıdan tuttuğumuz bir dedektif olarak, talebimiz üzerine, Aomame adlı kadının akıbetini araştırıyorsunuz yalnızca. Yasaları çiğneyecek hiçbir şey yapmadınız.”

“Bu yeterli. Ben hiçbir şey duymadım” dedi Uşikava.

“Mümkün olsa biz de liderimizin öldürüldüğünü dışarıdan biri olan size söylemek istemezdik. Fakat Aomame’nin çevresini araştırarak oradan bir şeyler çıkabileceğini, Uşikava Bey, siz söylediniz ve siz de artık bu olayın içindesiniz. Onu bulabilmemiz için sizin yardımınız gerekli. Üstelik siz ağzınızın sıkılığıyla tanınan bir insansınız.”

“Sırları korumak benim işimin temelinde yatar. Endişelenmenize gerek yok. Benim ağzımdan asla dışarı sızmaz.”

“Eğer bu sır sızar ve bilginin sizden çıktığını anlarsak, nasıl söylesem, talihsiz bir durum yaşanabilir.”

Uşikava masasının üzerine bakarak orada duran tombul on parmağına göz gezdirdi, sanki onların kendi parmakları olduğunu tesadüfen keşfetmiş, şaşırmış gibi bir yüz ifadesiyle.

“Talihsiz bir durum” diye karşısındakinin sözlerini tekrarladı Uşikava, başını kaldırıp.

Onda hafifçe gözlerini kıstı. “Lider’in öldüğünü, her ne pahasına olursa olsun gizlememiz gerek. Bunun için her şeyi yapabiliriz.”

“Sır saklarım. Bu konuda kesinlikle rahat olabilirsiniz” dedi Uşikava. “Şimdiye kadar işbirliğimizi sorunsuzca yürütebildik. Ben, sizin ön plana çıkarak risk almanıza neden olacak bazı işleri üzerime aldım. Bazen zor işler de oldu, ama bunun karşılığını fazlasıyla ödediniz. Ağzıma iki kat fermuar çekeceğim. Benim dini inanç gibi şeylerle işim olmaz, ama ölen liderinizin kişisel olarak çok faydasını gördüm. Bu yüzden sahip olduğum tüm gücü kullanarak Aomame’nin nereye kaybolduğunu bulmaya çalışıyorum. Arkasında kimlerin olduğunu bulmaya çabalıyorum. Dahası, şu an çok iyi bir noktaya ulaşmak üzereyim. Bu yüzden bir süre daha sabırla bekleyin lütfen. Çok yakın zamanda iyi bir haber verebileceğim.”

Onda oturduğu sandalyede duruşunu biraz değiştirdi. Kapı ağzındaki atkuyruklu da ona ayak uydurur gibi ağırlık verdiği bacağını değiştirdi.

“Şimdilik paylaşabileceğiniz bilgi bu kadar mı?” dedi Onda.

Uşikava bir an düşündü. Sonra yanıtladı: “Az önce söylediğim gibi, Aomame Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası’na iki kez telefon etmiş. Karşı taraftan da birkaç kez telefon gelmiş. Kiminle görüştüğünü bilemiyorum. Ne de olsa Emniyet Müdürlüğü. Doğrudan gidip soracak olsam söylemezler. Fakat benim bu koca kafamda bir ışık yandı. Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası bir yerlerden aklımda kalmıştı. Uzunca bir süre de düşündüm. Acaba Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası bana neyi çağrıştırıyor diye. Benim sefil belleğimin bir kıyısına neyin tutunduğunu düşündüm. Anımsayana kadar uzunca bir süre geçti. İnsan çabuk yaşlanıyor. Yaşlanınca da belleğinin çekmeceleri eskisi kadar kolay açılmıyor. Eskiden her şeyi hemen çıkartabilirdim. Fakat bir hafta kadar önce, bunun ne olduğunu nihayet anımsayabildim.”

Uşikava burada dudaklarını büzüp, yüzüne sahte olduğu belli bir gülümseme kondurarak dazlak kafalının yüzüne bir süre baktı. Dazlak kafalı sabırla bu konuşmanın devamını bekliyordu.

“Bu yıl ağustos ayında Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası’na mensup genç bir kadın polis, Şibuya Maruyama civarındaki aşk otellerinden birinde, boğularak öldürüldü. Çırılçıplak, kendisine zimmetli kelepçelerle bağlanmış halde. Elbette bir skandal oldu. Fakat Aomame’nin Şincuku Karakolu’ndaki birileriyle yaptığı telefon konuşmaları, bu olayın birkaç ay öncesinde sıklaşıyor. Doğal olarak bu olaydan sonra bir kez bile konuşma yok. Ne dersiniz? Tesadüf olamayacak bir çakışma, değil mi?”

Onda, bir süre sessiz kaldı. Sonra yanıtladı: “Yani Aomame’nin irtibatta olduğu kişi, öldürülen bu kadın polis olabilir mi diyorsunuz?”

“Ayumi Nakano. Polisin adı bu. Yaşı yirmi altı. Çok şirin bir yüzü var. Babası da, ağabeyi de polis. Polis bir aile. Üstün başarıları olan bir memurmuş. Polis elbette var gücüyle araştırmalarını sürdürüyor, ama suçlu hâlâ bulunabilmiş değil. Böyle bir soru sorduğum için kusura bakmayın, ama bu olayla ilgili olarak sakın bir şeyler biliyor olmayasınız?”

Onda, bir buzulu andıran sert ve soğuk gözlerle Uşikava’yı süzdü. “Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamıyorum” dedi. “Bizim o olayla ilişkili olabileceğimizi mi düşünüyorsunuz, Uşikava Bey? Bizden birinin, o kadın polisi sefil bir otele götürdüğünü, sonra da kelepçe takarak boğazını sıkıp öldürdüğünü mü?”

Uşikava dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Kesinlikle öyle değil. Nereden çıkartıyorsunuz? Öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmez. Benim sorduğum, bu olayla ilgili bir bilginizin, bir fikrinizin olup olmadığı. Yalnızca bu. Evet, her şey olabilir. En ufak bir ipucu bile benim için çok değerli. Olmayan aklımla, ne kadar çabalarsam çabalayayım, Şibuya’daki aşk otelinde meydana gelen polis cinayeti ile liderinizin öldürülmesi arasında bir ilişki kurmak, benim yapabileceğim bir şey değil.”

Onda, bir süre bir şeyleri hesaplıyormuş gibi bakışlarla Uşikava’yı süzdü. Sonra ciğerlerinde tuttuğu havayı yavaşça saldı. “Tamam, bu bilgiyi yukarıdakilere ileteyim” dedi. Ardından ajandasını çıkartıp not aldı. “Ayumi Nakano. Yaşı yirmi altı. Şincuku Karakolu Trafik Masası. Aomame ile ilişkisi olabilir.”

“Aynen öyle.”

“Başka?”

“Bir şey daha. Mutlaka sormak istediğim bir konu var. Aomame’nin adını ilk başta cemaatten birilerinin ortaya atmış olması lazım. Tokyo’da kas esnetme konusunda çok iyi bir antrenör var, diye. Az önce sizin de işaret ettiğiniz gibi, ben bu kadını araştırmıştım. Bahane değil ama, her zamanki gibi pür dikkat, kıyı bucak araştırmış, fakat tuhaf bir nokta, kuşkulanacak bir şey bulamamıştım. Tamamen tertemizdi. Sonra siz kadını Okura Oteli’nin süitine çağırdınız. Gerisini biliyorsunuz. Her şeyden önce bu kadını kim önerdi?”

“Bilmiyoruz.”

“Bilmiyor musunuz?” dedi Uşikava. Sonra tıpkı anlayamadığı bir sözcüğü duymuş çocuklar gibi bir yüz ifadesi takındı. “Cemaatinizden birisi Aomame adını ortaya atmış olmalı, ama bunun kim olduğunu hiç kimse bilmiyor. Böyle mi yani?”

Onda, yüzündeki ifadeyi değiştirmeksizin yanıtladı: “Aynen öyle.”

“Çok tuhaf” dedi Uşikava, yüzünden de durumu ne kadar garipsediği anlaşılıyordu.

Onda ağzını kapatmıştı.

“Çözümsüz bir durum. Kim tarafından, ne zaman olduğu belli değil ama kadının

adı birden ortaya atılmış oluyor. Böyle mi?”

“İşin aslını söylemek gerekirse, bu konuda en istekli olan Lider’in kendisiydi” dedi Onda, sözcükleri titizlikle seçerek. “Kurmaylar arasında, Kendinizi kim olduğunu bilmediğimiz bir kişinin ellerine teslim etmeniz tehlikeli olmaz mı? şeklinde fikirler de ortaya atıldı. Elbette biz koruma görevini yaptığımız için aynı fikirdeydik. Fakat kendisi aldırış etmedi. Aksine bu kişiye ulaşmamız konusunda ısrar etti.”

Uşikava bir kez daha çakmağına el atıp kapağını açarak, nasıl çalıştığına bakıyormuş gibi yaktı. Sonra tekrar kapağını kapattı.

“Liderinizin çok temkinli bir insan olduğunu sanıyordum oysa” dedi.

“Aynen öyle. Çok dikkatli, temkinli bir insandı.”

Sonra derin bir sessizlik oldu.

“Sormak istediğim bir şey daha var” dedi Uşikava. “Tengo Kavana meselesi. Onun Kyoko Yasuda adlı kendinden yaşça büyük, evli bir kadınla ilişkisi vardı. Haftada bir kez kadın Tengo’nun apartman dairesine gidiyordu. Sonra samimi saatler geçiriyorlardı. Eh, genç adam ne de olsa. Böyle şeyler olabilir. Ancak bir gün kadının kocasından aniden telefon geldi, adam kadının bir daha Tengo’nun yanına gitmeyeceğini söyledi. Ondan sonra irtibat tamamen koptu.”

Onda kaşlarını çattı. “Konunun bununla ne ilgisi var anlamadım. Tengo Kavana’nın bu olayla bir alakası olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Hayır. Bu kadarını ben de bilemiyorum. Yalnız bu olay önceden beri kafama takılıyor. Her ne olursa olsun kadından bir telefon gelirdi en azından. Çok samimi bir ilişkileri vardı ne de olsa. Ancak tek kelime etmeden kadın öylece ortadan kayboluverdi. Geride hiçbir iz bırakmadan. Kafama takılıp durması hoşuma gitmediği için sordum yalnızca. Bununla ilgili aklınıza gelen bir şeyler var mı?”

“En azından ben o kadınla ilgili hiçbir bilgiye sahip değilim” dedi Onda, düz bir ses tonuyla. “Kyoko Yasuda, Tengo Kavana ile ilişkisi varmış.”

“Tengo’dan on yaş büyüktü ve evliydi.”

Onda yine ajandasına not aldı. “Bunu da yukarıdakilere ileteyim.”

“Olur” dedi Uşikava. “Bu arada Eriko Fukada’nın nerede olduğunu tespit edebildiniz mi?”

Onda başını kaldırıp duvardaki, eğri asılmış bir resim çerçevesini inceliyormuş gibi Uşikava’ya baktı. “Eriko Fukada’nın nerede olduğunu bilmemiz neden gereksin?”

“Onun nerede olduğuyla ilgilenmiyor musunuz?”

Onda başını iki yana salladı. “Nereye giderse gitsin, nerede olursa olsun bizimle alakası yok. Bu tamamen ona kalmış bir şey.”

“Tengo Kavana’yla da ilginiz yok mu?”

“Bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir insan.”

“Oysa bir aralar bu iki insanla fazlasıyla ilgileniyormuş gibiydiniz” dedi Uşikava.

Onda bir süre gözlerini kıstı. Sonra sessizliğini bozdu. “Şu an bizim bütün ilgimiz Aomame ismi üzerinde yoğunlaşmış durumda.”

“İlginizin odağı bir günden diğerine değişiyor mu?”

Onda dudağını hafifçe büktü. Yanıtlamadı.

“Onda Bey, siz Eriko Fukada’nın yazdığı Pupa Hava’yı okudunuz mu?”

“Hayır. Cemaat içerisinde, öğretiyle ilgili kitaplar dışında bir şey okumak yasaktır. Elimize almamız bile mümkün değil.”

“Little People adını hiç duydunuz mu?”

“Hayır, duymadım” dedi Onda, hiç boşluk bırakmadan.

“Tamam” dedi Uşikava.

Sonra diyalog sona erdi. Onda yavaşça sandalyeden kalkıp ceketinin yakasını düzeltti. Atkuyruklu da kapının pervazından ayrılıp bir adım öne çıktı.

“Uşikava Bey, az önce söylediğim gibi, bu olayda zaman bizim için son derece önemli” dedi Onda, koltuğunda oturmaya devam eden Uşikava’ya tepeden bakarak. “Bir an önce Aomame’nin nerede olduğunu bulmak zorundayız. Elbette biz de tüm gücümüzü harcarız, ama sizin de farklı yollardan çalışmanız gerekiyor. Aomame’yi bulamazsak karşılıklı olarak sıkıntıya düşeriz. Ne de olsa siz mühim sırları bilen insanlardan birisiniz.”

“Mühim sırlar, ağır sorumluluklar getirir.”

“Aynen öyle” dedi Onda, duygudan yoksun bir ses tonuyla. Sonra dönüp arkasına bir kez bile bakmadan odadan çıktı. Dazlak kafalının ardından atkuyruklu da odadan çıkıp sessizce kapıyı kapattı.

İkisi gittikten sonra Uşikava masasının çekmecesini açıp, kayıt cihazının düğmesini kapattı. Cihazın kapağını açıp kasedi çıkartarak etiketine, tükenmezkalemle tarih ve saati yazdı. Görünüşüne hiç de uygun düşmeyecek şekilde düzgün bir yazıydı. Sonra Seven Star kutusunu çekmeceden çıkarttı, içinden bir sigara çekip dudaklarının arasına kıstırarak çakmağıyla yaktı. Dumanı bolca içine çekerek tavana doğru tüm gücüyle üfledi. Sonra yüzü tavana dönük vaziyette, bir süre gözlerini kapattı. Nihayet gözlerini açıp duvar saatine baktı. Saat 2.30’u gösteriyordu. İnsanı tedirgin eden tipler, diye geçirdi aklından Uşikava bir kez daha.

Aomame’yi bulamazsak karşılıklı olarak sıkıntıya düşeriz, demişti dazlak kafalı.

Uşikava, Yamanaşi’nin dağlık bölgesindeki Öncüler merkezine iki kez gitmiş, arka taraftaki ormanın içerisinde kurulan büyük yakma fırınını görmüştü. Fırın aslında çöp ve atıkları yakmak için yapılmıştı, ama çok yüksek bir ısıda çalıştığından, bir insan cesedini atacak olsalar da geriye tek bir kemik bile kalmazdı. Onlarca insanın ölüsünün gerçekten de oraya atıldığını Uşikava biliyordu. Lider’in cesedi de muhtemelen bunlardan biriydi. Doğal olarak Uşikava böyle bir kaderi paylaşmak istemezdi. Bir yerlerde bir gün mutlaka ölümle karşılaşacak olsa bile, mümkünse biraz daha huzurlu bir ölüm isterdi.

Elbette Uşikava’nın onlara söylemediği bazı gerçekler vardı. Elindeki kartların tamamını açık etmek, Uşikava’nın tarzı değildi. Küçük kartları şöyle bir ucundan gösterebilirdi. Fakat büyük kartları sımsıkı saklardı. Dahası, her şeyin bir sigortası olmalıydı. Sözgelimi kasede kaydedilen gizli konuşma gibi. Uşikava bu

oyunun kurallarını çok iyi biliyordu. Onun hayat tecrübesi ortalıkta dolaşıp duran bu genç korumalarınkinden tamamen farklıydı.

Aomame'nin özel ders verdiği insanların adlarını Uşikava ele geçirmişti. O zahmete girmeyi göze aldıktan sonra ve biraz yol yordam bilince, çoğu bilgiyi elde etmek mümkündü. Aomame'nin ders verdiği on iki özel müşteri hakkındaki kişisel bilgileri Uşikava baştan sona didik didik etmişti. Sekiz kadın, dört erkek. Toplumsal statüleri ve ekonomik güçleri olan insanlardı. Aralarında cinayete yardım edebilecek tek kişi bile yoktu. Yalnız bunlardan biri yetmişli yaşlarında, varsıl bir kadındı; aile içi şiddet mağduru, evlerinden ayrılmak zorunda kalmış kadınlar için sığınma evi yaptırmıştı. Kendi evinin geniş arazisine komşu arsada inşa edilmiş iki katlı binada, talihsizliklere maruz kalmış kadınları misafir ediyordu.

Bu, çok şık bir hareketti. Kuşkulanacak bir şey yoktu. Fakat bir şeyler Uşikava'nın bilincinin uzak kıyılarına vuruyordu. Dahası, bir şeyler bilincinin uzak kıyılarına vurduğunda Uşikava mutlaka neyin vurduğunu bulmaya çalışırdı. Onun, hayvanlara özgü bir koku algısı vardı. Önsezilerine her şeyden çok güvenirdi. Bu sayede, şimdiye kadar birçok kez canını kurtardığı bile olmuştu. Bu seferki anahtar sözcük şiddet olabilirdi. Bu yaşlı kadın, şiddet konusunda bilinçliydi ve o yüzden de şiddet görmüş kadınları seve seve koruması altına alıyordu.

Uşikava bizzat kendisi giderek o sığınma evini görmüştü. Azabu'nun tepelerinde, birinci sınıf bir semtteydi bu ahşap bina. Eskiydi, ama kendi çapında bir beğeniyi yansıtan bir binaydı. Kapının parmaklıkları arasından bakınca, giriş kapısının önündeki güzel çiçeklik ve geniş çimlerle kaplı bahçe görünüyordu. Büyük bir meşe ağacı gölge vermekteydi. Giriş kapısına küçük bir gözetleme penceresi açılmıştı. Son zamanlarda bu türden binalar iyice azalmıştı.

Fakat binanın huzurlu halinin aksine tedbirler aşırı katıydı. Duvarları yüksekti ve üzerine bir de dikenli tel çekilmişti. Sağlam demir kapısı sımsıkı kapalıydı, iç tarafta bir Alman kurt köpeği vardı. Birileri yaklaşınca var gücüyle havlıyordu. Birkaç güvenlik kamerası da çalışır haldeydi. Binanın önündeki yoldan neredeyse hiç gelen geçen olmadığından, uzun süre orada durup bekleyemezdi. Kasvetli bir konut mahallesiydi. Çevrede bazı büyükelçilikler de vardı. Uşikava gibi her haliyle kuşkulu görünen bir adamın oralarda öylesine dolaşması, birilerinin dikkatini çekebilirdi. Fakat yine de tedbirler konusunda biraz aşırıya kaçılmıştı sanki. Her ne kadar şiddetten kaçan insanların sığındığı bir yer olsa

bile, bu kadar sıkı güvenlik önlemleri alınmasına gerek yoktu. Bu sığınma evi hakkında gerekli tüm bilgilere ulaşması gerekiyordu. Uşikava, aklından böyle geçirdi. Güvenlik önlemleri ne kadar sıkı olursa olsun, bir şekilde bunu aşmak zorundayım. Hayır, ne kadar sıkı olursa benim de o kadar çok çabalayarak aşmam gerekir. Bunun için iyi bir yol düşünmeliyim. Olmayan aklımı zorlayarak.

Sonra Uşikava, Onda ile Little People hakkındaki konuşmasını anımsadı. Little People adını hiç duydunuz mu?

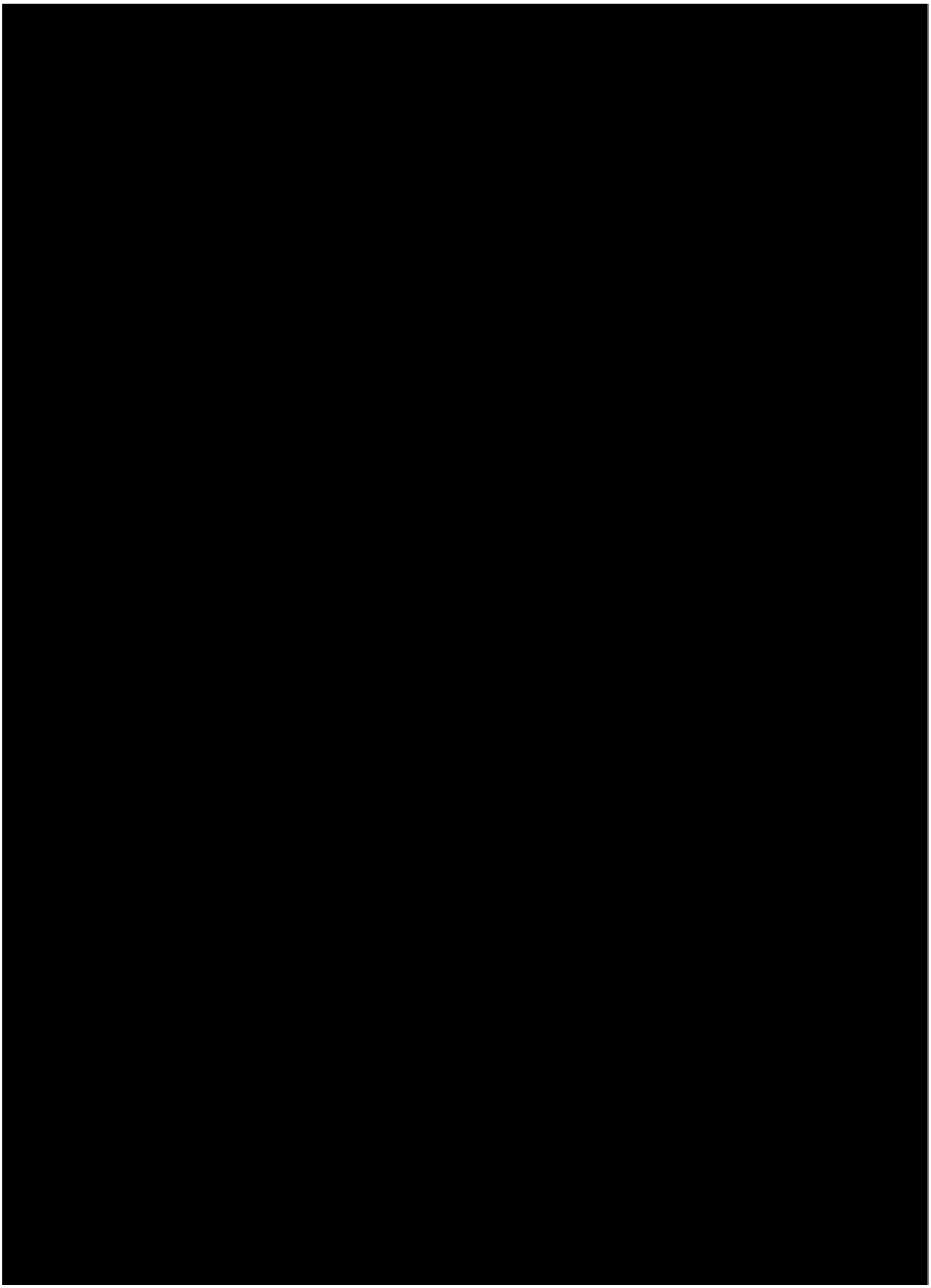
Hayır, duymadım.

Yanıtın gelişi, haddinden fazla çabuk olmuştu. O adı şimdiye kadar bir kez bile duymamış olsa en azından bir an duraksayıp yanıtlardı. Little People? diye düşünür, o sözcükleri kafasının içerisinde tekrarlar, sonra yanıt verirdi. Normal bir insan böyle yapardı.

“O adam Little People adını duymuştu. Anlamını ve gerçekte ne olduğunu bilip bilmediğini kestiremiyorum. Fakat ilk defa duyduğu bir şey değildi.”

Uşikava, kısalan sigarasını söndürüp, bir süre düşüncelere daldı. Düşünmeye ara verdiğinde yeni bir sigara yaktı. Çok uzun zamandır akciğer kanseri olasılığı hakkında düşünmemeye karar vermişti. Düşüncelerini yoğunlaştırabilmesi için nikotinin yardımı gerekiyordu. Kaderin iki üç gün sonra bile ne getireceği bilinmezdi. On beş sene sonraki sağlık durumu hakkında endişelenmeye gerek de yoktu öyleyse.

Üçüncü Seven Star’ını tüttürürken Uşikava’nın aklına bir fikir geldi. Bu işe yarayabilir belki, dedi içinden.

Aomame

Tek başımayım ama yalnız değilim

Ortalık kararınca Aomame balkondaki sandalyesine oturup, sokağın karşı tarafındaki küçük çocuk parkını izliyordu. Bu, onun en önemli günlük göreviydi. Bu görev yaşamının odak noktası haline gelmişti. Hava ister açık ister kapalı olsun, isterse yağmur yağsın, hiç ihmal etmeden izlemeyi sürdürüyordu. Ekim ayı gelmiş, hava serinlemişti. Soğuk gecelerde kat kat giyiniyor, diz örtüsünü hazırda tutuyor, sıcak kakao içiyordu. 10.30'a kadar kaydırağa bakıyor, sonra yavaş yavaş banyo yaparak vücudunu ısıtıyor, yatağa girerek uyuyordu.

Gündüzleri aydınlık saatlerde de Tengo'nun oraya gelme olasılığı elbette vardı. Fakat büyük ihtimalle gelmezdi. Eğer bu parka gelecekse, karanlık bastırıp da cıva lambasının yandığı, ayın gökyüzünde net olarak görülebildiği saatlerde gelirdi. Aomame akşam yemeğini çabucak geçiştiriyor, her an dışarıya koşabilecek gibi şeyler giyiyor, saçlarını düzeltiyor, bahçe sandalyesine oturarak, gözlerini parktaki kaydırağa dikiyordu. Elinin altında sürekli otomatik tabanca ve Nikon marka küçük dürbün bulunuyordu. Tuvalete gittiği arada Tengo'nun gelmesinden endişe ederek, ağzına kakaodan başka bir şey sürmüyordu.

Aomame bir gün bile ara vermeksizin izlemeyi sürdürdü. Kitap okumadan, müzik dinlemeden dışarıdaki seslere kulak vererek yalnızca parkı izliyordu. Oturuş şeklini bile neredeyse hiç değiştirmiyordu. Yalnızca arada sırada başını kaldırıp, –tabii bulutsuz bir geceyse– aya göz atarak hâlâ iki ayın yan yana durup durmadığını kontrol ediyordu. Sonra tekrar bakışlarını parka çeviriyordu. Aomame parkı izliyor, gökteki aylar Aomame'yi izliyordu.

Fakat Tengo gelmedi.

Geceleyin parka gelenlerin sayısı çok değildi. Arada sırada genç âşıklar

geliyordu. Banka oturup el ele tutuşuyorlar, minik kuş çiftleri gibi ürkekçe, küçük küçük öpüştükleri oluyordu. Fakat park çok küçük ve aydınlıktı. Âşıklar orada bir süre tedirgin bir şekilde zaman geçirdikten sonra kaderlerine küsüp başka bir yere gidiyorlardı. Umumi tuvaletleri kullanmayı düşünerek gelip de kapısının kilitli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayarak (bazen öfkelenerek) dönüp gidenler de oluyordu. Muhtemelen sarhoşluktan ayılmak için, tek başına banka oturup başını öne eğerek öylece bekleyen ücretli çalışanlar da vardı. Belki de o halde evlerine dönmek istemiyorlardı. Geceyarısı köpeğini gezmeye çıkaran yalnız ihtiyarlar da vardı. Köpekleri de ihtiyarlar kadar suskun, ümidini yitirmiş görünüyordu.

Fakat çoğunlukla gece saatlerinde parkta kimsecikler olmuyordu. Bir kedi bile geçmiyordu. Cıva lambasının zayıf ışığı salıncağı, kaydırağı, kum havuzunu, kapısı kilitli umumi tuvaleti aydınlatıyordu yalnızca. Bu manzarayı uzun süre izleyince, Aomame arada sırada tek başına ıssız bir gezegene bırakılmış gibi hissediyordu kendini. Sanki nükleer savaş sonrasındaki dünyayı tasvir eden şu filmde olduğu gibi. Filmin adı neydi? Tamam, Sahilde.

Yine de Aomame zihnini odaklayıp parkı izlemeye devam etti. Yüksek direğe tek başına çıkıp, engin denizde balık sürüleri ve uğursuz periskop gölgesini arayan gözcü tayfalar gibi. Aomame'nin dikkatli gözlerinin aradığı tek şey vardı: Tengo Kavana'nın görüntüsü. Tengo, aslında başka bir semtte yaşıyor, o akşam tesadüfen yakınlardan geçiyordu belki de. Eğer öyleyse Tengo'nun parka bir daha gelme olasılığı sıfıra yakındı. Fakat öyle olmadığını düşünüyordu Aomame. Kaydırağın üzerinde oturan Tengo'nun kıyafet ve davranışlarına bakılırsa, evinin civarında yürüyüşe çıkmış gibi bir havası vardı. Yolda parka uğramış, kaydırağa çıkmıştı. Muhtemelen ayı izlemek için. Öyleyse yaşadığı yer, Aomame'nin bulunduğu yerden yürüme mesafesinde olmalıydı.

Koenci semtinde ayı izleyebilecek yer bulmak kolay değildi. Genelde düzlük bir yerdi. Çıkılabilecek yüksek bir bina da neredeyse hiç yoktu. Bu yüzden, parktaki kaydırak, geceleri ayı izlemek için hiç de fena bir yer değildi. Sakindi, kimse rahatsız etmezdi. Ayı izlemek isterse Tengo mutlaka yine oraya gelirdi. Aomame öyle tahmin ediyordu. Fakat bir an sonra düşünceleri değişiveriyordu. Hayır, işler o kadar yolunda gitmez. Tengo başka bir binanın terasında ayı çok daha rahat görebileceği bir yeri çoktan bulmuş olabilir.

Aomame keskin bir hareketle başını iki yana salladı. Hayır, fazla düşünmemeliyim. Tengo'nun bir gün parka dönüp geleceğine inanarak burada

sabırla beklemeyi sürdürmekten başka seçeneğim yok. Buradan ayrılamam. Bu park da, şimdilik beni ona bağlayan tek ortak nokta.

Aomame tabancanın tetiğini çekmedi.

Eylül başıydı. Sıkışmış trafiğin ortasında 3. Başkent Otoban Hattı'nın emniyet cebinde durmuş, göz kamaştırıcı sabah güneşinin ışıkları altında Heckler&Koch'un siyah namlusunu ağzına sokmuştu. Üzerinde Junko Şimada döpiyesi ve ayağında yüksek topuklu Charles Jourdan ayakkabıları vardı.

Çevresindeki insanlar neler olduğunu anlayamadan, arabalarının içinden onu izliyorlardı. Gümüş rengi Mercedes Coupé'ye binmiş orta yaşlı bir kadın, nakliye kamyonlarının yüksek şoför koltuğundan ona bakan yanık tenli erkekler. Onların gözlerinin önünde Aomame kendi beynini dokuz milimetrelik mermi ile dağıtmak niyetindeydi. Kendi canına son vermekten başka 1Q84 yılından kendini silmenin yolu yoktu. Bunun karşılığında Tengo'nun canını kurtaracaktı. En azından Lider Aomame'ye öyle söz vermişti. Adam bunun için söz vermiş, karşılığında kendi ölümünü istemişti.

Ölmek zorunda olması Aomame'yi çaresizliğe itmiş değildi. Her şey, benim 1Q84 yılı dünyasına çekilmemden sonra kararlaştırılmış olmalı. Ben yalnızca bu yazgıyı takip ettim. Gökyüzünde büyük ve küçük iki ay göründü. Little People'ın insanların kaderine hükmettiği şu izansız dünyada tek başıma yaşamımı sürdürmenin ne anlamı olabilir ki?

Fakat nihayetinde Aomame tabancanın tetiğini çekmemişti. Son anda sağ elinin işaretparmağına güç vermeyi bırakıp namluyu ağzından çıkartmıştı. Denizin derinliklerinden nihayet su yüzüne çıkmayı başarabilmiş bir insan gibi ciğerlerini havayla doldurmuş, sonra bu havayı salmıştı. Vücudundaki tüm havayı tazelemek ister gibiydi.

Aomame'nin kendini öldürmekten son anda vazgeçmesinin nedeni uzaklardan gelen bir sesi duymasıydı. Bir anda tam bir sessizlik olmuştu. Tetikteki parmağını itmeye başladığı andan itibaren çevredeki gürültü tamamen silinmişti. Ortalıkta bir havuzun dibindeki gibi derin bir sessizlik vardı. Orada ölüm ne karanlık, ne de korkulacak bir şeydi. Anne karnındaki bebek için amniyon sıvısı neyse, öyle doğal, netti. Hiç fena değil, diye düşündü Aomame. Hatta gülümsedi. Sonra, o sesi duydu.

Ses, uzaklarda bir yerlerden, uzak bir zamandan geliyormuş gibiydi. Tanıdık değildi. Birçok dönemeçten geçerek geldiği için asıl halini kaybetmişti. Sonra anlamını yitirmiş, muğlak bir yankıya dönüştü. Yine de o tınıda, özlem duyduğu sıcaklığı yakalayabilmişti Aomame. Ses, onun adını söylüyor gibiydi.

Aomame tetiğe koyduğu parmağını gevşetip, gözlerini kısarak kulak kabarttı. O sesin ne dediğini anlamaya çabaladı. Güç bela çıkardığı ya da çıkardığını düşündüğü, kendi adıydı yalnızca. Gerisi, boş bir oluktan geçip gelen rüzgâr uğultusundan başka bir şey değildi. Nihayet ses uzaklaşıp anlamını iyice yitirdi ve sessizliğin içinde emilip gidiverdi. Aomame'yi çevreleyen boşluk kaybolup, tıpası çekilmiş gibi çevresindeki gürültü olduğu gibi geri dönmüştü. Farkına vardığında artık ölmeyi istemiyordu.

O küçük parkta bir kez daha Tengo'yla karşılaşabilirim belki. Aomame böyle düşündü. Ondan sonra da ölebilirim. Bir kez daha şansımı deneyeyim. Yaşamak, ölmemek, Tengo'yla buluşabilme olasılığı anlamına da geliyor. Aklında sadece yaşama isteği vardı. Tuhaf hisler içerisindeydi. O ana kadar bu türden hisleri bir kez olsun yaşamış mıydı acaba?

Aomame otomatik tabancanın horozunu indirip emniyet mandalını kapatarak omuz çantasına koydu. Sonra kendini toplayarak güneş gözlüğü taktı, trafiğin aksi yönünde yürüyerek inmiş olduğu taksiye döndü. İnsanlar, yüksek topuklarla geniş adımlar atarak otobanda yürüyen Aomame'yi sessizce izliyordu. Uzun süre yürümesi gerekmedi. İndiği taksi, feci trafik sıkışıklığı içinde santim santim ilerlemiş, Aomame'nin yakınına kadar gelmişti.

Aomame şoför koltuğu tarafındaki pencerenin camını tıklatınca şoför camı indirdi.

"Beni yine alır mısın?"

Şoför tereddüt etti. "Bakın hanımefendi. Orada ağzınıza soktuğunuz şey, silaha benziyordu, ama..."

"Öyle."

"Gerçek mi?"

"Yok daha neler!" dedi Aomame dudaklarını büzerek.

Şoför kapıyı açtı ve Aomame koltuğa geçti. Omuz çantasını omzundan indirip koltuğa koyarak, mendiliyle dudak kenarlarını sildi. Dudaklarında metal ve makine yağı kokusu kalmıştı.

“Peki, acil durum merdiveni var mıydı?” diye sordu şoför.

Aomame başını iki yana salladı.

“Yoktu, değil mi? Böyle bir yerde acil durum merdiveni olduğunu hiç duymadım zaten” dedi şoför. “Peki, en başta planladığımız gibi İkeciri çıkışında otobandan ayrılalım mı?”

“Evet, öyle yapalım” dedi Aomame.

Şoför pencereyi açıp elini kaldırarak, büyük otobüsün önünden sağ şeride geçti. Taksimetre Aomame’nin indiği rakamları gösteriyordu.

Aomame koltuğa gömülüp sakin sakin soluklanarak görmeye alıştığı Esso reklam tabelasına baktı. Kaplan yana çevirdiği yüzüyle Aomame’den tarafa bakıyor, gülümseyerek elinde benzin pompası tutuyordu. Arabana kaplan koy, yazıyordu tabelada.

“Arabana kaplan koy” diye mırıldandı Aomame.

“Efendim?” diye sordu şoför, dikiz aynasından Aomame’ye bakarak.

“Bir şey yok. Kendi kendime konuşuyorum.”

Bir süre daha burada yaşayıp neler olacağına bakayım, ondan sonra ölsem de geç kalmış sayılmam herhalde.

İntihar etmekten vazgeçmesinin ertesi günü Tamaru’dan telefon geldiğinde Aomame ona kararını bildirdi. “Plan değişti. Buradan bir yere kıpırdamamaya karar verdim. Adımı değiştirmiyorum, estetik ameliyatı da olmuyorum.”

Tamaru telefonun öte yanında sessiz kaldı. Adamın kafasında birtakım teoriler sessizce yer değiştiriyor olmalıydı.

“Yani başka bir yere taşınmak istemiyor musun?”

“Evet” diye yanıtladı Aomame, yalın bir şekilde. “Bir süre daha burada kalmak istiyorum.”

“Orası, uzun süreli saklanmak için düşünülmemişti.”

“Eve kapanıp dışarıya çıkmadıktan sonra bulamazlar.”

Tamaru yanıtladı: “O tipleri hafife almasan iyi olur. Seni didik didik araştırıp bulmaya çalışacaklardır. Tehlike seninle sınırlı kalmaz, etrafındakileri de etkiler. Böyle olunca benim durumum da zora girer.”

“Bunun için üzgünüm. Fakat bir süre daha zamana ihtiyacım var.”

“Bir süre çok muğlak bir ifade” dedi Tamaru.

“Kusura bakma, ama ancak böyle söyleyebiliyorum.”

Tamaru bir süre sessizce düşündü. Aomame’nin kararının kesinliğini sesinin tınısından hissetmiş gibiydi. Sonra konuştu:

“Benim için, bulunduğum konum her şeyden önce gelir. Hemen hemen her şeyden. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım evet.”

Tamaru tekrar sessiz kaldı. Sonra bu sessizliğini bozdu.

“Tamam, öyle olsun. Herhangi bir yanlış anlama olmasın istemiştim. Sen böyle söylüyorsan kendine göre bir nedenin vardır elbette.”

“Nedenim var” dedi Aomame.

Tamaru ahizenin öte tarafında genzini temizledi. “Önceden de söylediğim gibi biz planımızı yaptık, hazırlıklarımızı tamamladık. Seni güvenli bir yere taşıyıp izlerini silerek yüzünü ve adını değiştireceğiz. Tamamen diyemem, ama neredeyse tamamen başka bir insan olacaksın. Bu konuda anlaşmış olduğumuzu sanıyorum.”

“Bunu elbette biliyorum. İtirazımın planın kendisiyle bir ilgisi yok. Fakat tahmin bile etmediğim bir şey geldi başıma. Bu yüzden bir süre daha burada kalmam

gerekiyor.”

“Ben kendi başıma ne evet, ne de hayır diyebilirim” dedi Tamaru. Sonra gırtlağının derinliklerinden gelen hafif bir ses çıktı. “Yanıt vermem için biraz zaman gerek.”

“Ben hep buradayım” dedi Aomame.

“Öyle ol zaten” dedi Tamaru. Sonra telefon kapandı.

Ertesi sabah saat 9’a doğru telefonun zili üç kez çaldıktan sonra kesilip, tekrar çalmaya başladı. Arayan Tamaru’dan başkası olamazdı.

Tamaru selamsız sabahsız konuya girdi. “Orada uzun süre kalmanla ilgili olarak Madam’ın endişeleri var. Evde yeterli güvenlik yok. Nihayetinde bir geçiş aşaması olarak düşünmüştük. Ortak görüşümüze göre bir an önce daha güvenli, uzak bir yere taşınman gerekiyor. Burası anlaşıldı mı?”

“Çok iyi anlıyorum.”

“Fakat sen soğukkanlı, temkinli bir insansın. Lüzumsuz hatalar yapmazsın. Kendinden de eminsin. Senin bu özelliğine çok güveniyoruz.”

“Teşekkür ederim.”

“Sen ne pahasına olursa olsun orada bir süre daha kalmak istediğini söylüyorsan, bunun geçerli bir nedeni vardır mutlaka. Nasıl bir neden olduğunu bilemiyorum, ama sıradan bir şey olmasa gerek. Bu yüzden, Madam elimizden geldiğince isteğini yerine getirmeyi düşünüyor.”

Aomame hiçbir şey söylemeksizin kulak kesilmişti.

Tamaru konuşmasını sürdürdü: “Bu yıl sonuna kadar orada kalabilirsin. Daha fazlası olmaz.”

“Yani yılbaşında taşınmam gerekiyor.”

“Bu kadarını bile, senin düşüncelerine saygı gösterdiğimiz için zor

yapabiliyoruz.”

“Tamam” dedi Aomame. “Bu yıl sonuna kadar burada kalır, sonra başka yere taşınırım.”

Aslında Aomame’nin içinden geçen bu değildi. Tengo ile karşılaşana kadar oradan kımıldamaya niyeti yoktu. Fakat şimdilik bunu söyleyecek olursa konu çetrefilli bir hal alırdı. Yıl sonuna kadar biraz zamanı vardı. Sonrasını ileride düşünmekten başka çare yoktu.

“Tamam öyleyse” dedi Tamaru. “Bundan sonra haftada bir kez yiyecek ve ihtiyaç malzemeleri tedarik ederiz. Her hafta salı günü öğleden sonra saat 1’de görevli oraya gelir. Anahtarı var. İçeriye kendisi girer. Fakat evde mutfaktan başka yere girmez. O sırada sen arka taraftaki yatak odasına girip kapıyı kilitle. Yüzünü asla gösterme. Ses de çıkartma. Çıkınca kapıyı kapatıp bir kez zili çalar. Ondan sonra yatak odasından çıkabilirsin. İhtiyacın olan özel bir şey varsa, şimdi söyle. Yollayacağım ilk parti malzemelerin arasına koyarım.”

“Kaslarımı formda tutabilmek için evde kullanılabilecek aletler olsa çok iyi olurdu” dedi Aomame. “İnsan alet kullanmayınca, kültürfizik hareketleriyle sınırlı kalıyor ne de olsa.”

“Spor salonundaki gibi kapsamlı bir şey imkânsız, ama yer kaplamayan, ev tipi olanlar yeterli olacaksa ayarlayabiliriz.”

“Basit bir şeyler yeterli olur” dedi Aomame.

“Yürüme bandı ve kas geliştirme için bazı aletler. Bu kadarı yeterli olur mu?”

“Yeterli. Eğer mümkünse madeni bir beyzbol sopası da, lütfen.”

Tamaru birkaç saniye sessiz kaldı.

“Beyzbol sopası farklı işler için kullanılabilir” dedi Aomame. “Sırf elimin altında olması bile beni rahatlatıyor. Onunla birlikte büyümüş gibiyim ne de olsa.”

“Anlaşıldı, ayarlarım” dedi Tamaru. “Başka bir şey aklına gelirse kâğıda yazıp mutfak tezgâhının üzerine bırak. Sonraki tedarik gününe kadar ayarlarım.”

“Teşekkür ederim, fakat şimdilik aklıma gelen bir şey yok.”

“Kitap, video gibi şeyler.”

“Özel olarak istediğim bir şey aklıma gelmiyor.”

“Proust’un Kayıp Zamanın İzinde’sine ne dersin?” dedi Tamaru. “Eğer okumadıysan okuman için iyi bir fırsat olabilir.”

“Sen okudun mu?”

“Hayır. Benim hapishaneye girmişliğim yok. Bir yerlerde uzun süre gizlenmemi gerektiren bir durum da olmadı. Öyle bir durum çıkmayınca Kayıp Zamanın İzinde’yi okumanın zor olduğunu söylüyorlar.”

“Çevrende tamamını okuyan var mı?”

“Cezaevi gibi yerlerde uzun süre yaşamış olanlar var çevremde, ama Proust’a merak duyan tipler değildirler.”

Aomame, “Okumaya çalışırım. Kitap eline geçerse, ilk parti malzemelerle birlikte gönder” dedi.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, aldım bile” dedi Tamaru.

Salı günü öğlen saat tam 1’de tedarikçi geldi. Aomame söylendiği gibi arka taraftaki yatak odasına kapanıp, kapıyı içeriden kilitleyerek sessizce bekledi. Giriş kapısının açılma sesi duyuldu. Birden fazla kişi kapıyı açıp içeri girdi. Tamaru’nun söylediği tedarik görevlilerinin nasıl insanlar olduğunu Aomame bilmiyordu. İki kişi olduklarını, seslerden anlayabiliyordu, ama hiç konuşma duyulmuyordu. Kaç parça olduğu bilinmez, eşyaları içeriye taşıyıp sessizce yerleştirdiler. Getirdikleri gıda malzemelerini musluk suyunda yıkayıp buzdolabına koyduklarını seslerden anlayabiliyordu Aomame. Hangisinin ne yapacağı önceden kararlaştırılmış olmalıydı. Bir şeylerin paketini açıyor, kutuları ya da kâğıtları toparlıyorlardı, bu kadarını seslerden anlayabiliyordu. Mutfaktaki çöpü de alıyorlardı galiba. Aomame çöp torbasını merdivenin altındaki çöp atma yerine kadar götüremiyordu. Bu yüzden birilerinin götürmesi gerekiyordu.

Adamların hareketleri sistemliydi ve gereksiz tek bir hareket bile yapmıyor gibiydiler. Gereğinden fazla ses çıkartmıyorlardı, ayak sesleri de yumuşaktı. İşlerini yirmi dakika kadar bir sürede tamamlayıp giriş kapısını açarak dışarı çıktılar. Dışarıdan kapının kilitlenme sesi duyuldu. Kapı zili, işaret olarak bir kez çalındı. Aomame tedbir olarak on beş dakika daha bekledi. Sonra yatak odasından çıkıp kimsenin olmadığından emin olunca, giriş kapısının zincir kilidini kapattı.

Büyük buzdolabı, bir haftalık yiyecekle dolmuştu. Bu sefer elektrikli fırında kolayca ısıtıp yiyebileceği hazır yiyecekler değil, taze gıda malzemeleri ağırlıktaydı. Farklı sebze ve meyveler, balık ve et, soya fasulyesi ezmesi ve yosunlu fasulye lapası, süt, peynir, portakal suyu, bir düzine yumurta. Fazladan çöp çıkmaması için her şey paketlerinden çıkartılıp özenle streç filme sarılmıştı. Aomame'nin günlük olarak ne tür yiyecek malzemelerine ihtiyaç duyduğunu net bir şekilde biliyor gibiydiler. Bunu nereden biliyorlardı acaba? Pencerenin önüne yürüme bandı kurulmuştu. Küçük, ama kaliteli bir şeydi. Üstünde hız ve koşulan mesafe, tüketilen enerji göstergeleri vardı. Bir dakika içinde alınan mesafeyi ve nabız atış sayılarını monitörden görmek mümkündü. Karın ve sırt kaslarının, nadir kullanılan kasların formda tutulması için yer aleti de vardı. Bu aleti, yanında getirdikleri gereçleri kullanarak kolayca kurup sökmek mümkündü. Aomame, bu aletin nasıl kullanıldığını çok iyi biliyordu. Son modellerden, basit bir düzeneği vardı, ama elde edilebilecek sonuç yeterliydi. O iki alet olduktan sonra gerekli hareketleri rahatlıkla yapabilirdi.

Özel kutusuna konmuş madeni beyzbol sopası da orada duruyordu. Aomame, kutusundan çıkartıp birkaç kez havada salladı. Gümüş rengi ışıltılar saçan, fabrikadan yeni çıkmış sopa vınlayarak havayı yardı. Bu özlediği ağırlık, Aomame'nin içini rahatlatmıştı. Bu el hareketleri, Tamaki Otsuka ile birlikte geçirdiği onlu yaşlardaki günlerini anımsatıyordu ona.

Yemek masasının üzerine Proust'un Kayıp Zamanın İzinde'sinin ciltleri üst üste konulmuştu. Yeni değildi, ama okunmuş gibi de durmuyordu. Tamamı beş ciltti. Aomame bir cildini alıp sayfalarını şöyle bir karıştırdı. Bunun dışında bazı dergiler de vardı. Haftalık ve aylık dergiler. Paketi açılmamış beş yeni videokaset de vardı. Kimin seçtiğini bilmiyordu, ama hepsi Aomame'nin henüz görmediği yeni filmlerdi. Aomame'nin sinemaya gitme alışkanlığı olmadığından henüz izlemediği tonlarca film vardı zaten.

Alışveriş merkezinin büyük kâğıt poşetinde farklı kalınlıklarda üç yeni süveter

duruyordu. İki adet kalın pamuklu dokuma gömlek, dört uzun kollu tişört. Hepsi de desensiz, basit şeylerdi. Bedenleri de tam üzerine göreydi. Kalın çoraplar ve tayt da düşünülmüştü. Aralık sonuna kadar orada kalacaksa, böyle şeyler gerekli olacaktı. Bütün detaylar hesaplanmıştı.

Aomame giysileri yatak odasına taşıyıp çekmecelere yerleştirdi, dolaptaki askılara astı. Mutfağa döndü, kahve içerken telefon çaldı. Zil üç kez çaldı, kesildi, sonra tekrar çaldı.

“Malzemeler geldi mi?” diye sordu Tamaru.

“Teşekkür ederim. İhtiyacım olacak her şey var sanıyorum. Spor aletleri de yeterli. Geriye Proust’un düğümünü çözmek kalıyor.”

“Eğer gözümüzden kaçan bir şey olduysa çekinmeden söyle.”

“Söylerim” dedi Aomame. “Sizin gözden kaçırdığınız bir şeyin olması zor gerçi.”

Tamaru genzini temizledi. “Üstüme vazife olmayabilir, ama bir uyarıda bulunabilir miyim?”

“Elbette.”

“Kimseyle görüşmeden, kimseyle konuşmadan dar bir yerde tek başına uzun süre kapalı kalmak gerçekten kolay bir iş değil. Çok dayanıklı insanlar bile zamanla sesini çıkarır. Özellikle birileri peşindeyse.”

“Benim şimdiye kadar pek öyle geniş yerlerde yaşamışlığım yoktur ama.”

“Bu, senin için bir avantaj olabilir” dedi Tamaru. “Fakat yine de çok dikkatli ol. Gerilim aralıksız sürerse insan kendisi bile anlayamadan sinirleri laçka olur. Bir kez o hale gelince de eski haline zor döner.”

“Dikkatli olurum” dedi Aomame.

“Önceden de söyledim sanıyorum, ama sen dikkatli bir insansın. Gerçekçi ve sabırlısın aynı zamanda. Kendine aşırı güvenmek gibi bir huyun yok. Fakat insan ne kadar dikkatli olursa olsun, bir kez konsantrasyonu kaybolunca kesinlikle bir iki hata yapar. Yalnızlık, asit haline gelerek insanı eritir.”

“Yalnız olduğumu düşünmüyorum” diye açıkladı Aomame, kısmen Tamaru’ya, kısmen de kendisine. “Tek başımayım, ama yalnız değilim.”

Telefonun öte yanında bir süre sessizlik oldu. Tamaru tek başınalık ve yalnızlık arasındaki farkı düşünüyor olmalıydı.

“Her neyse. Şimdiye kadar olduğundan çok daha temkinli ol.”

“Olurum. Uyardığın için teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Bilmeni istediğim bir şey var” dedi Tamaru. “Biz elimizden geldiğince sana destek oluruz. Fakat orada acil bir durum olduğunda –nasıl bir durum olacağını bilemem– senin tek başına halletmen gerekebilir. Ben ne kadar çabuk ulaşmaya çalışsam bile, zamanında yetişemeyebilirim. Belki duruma göre oraya gelmem bile mümkün olamayabilir. Sözgelimi seninle bağlantı kurmamızın tehlikeli olduğu kanaatine vardığımız durumlarda.”

“Farkındayım. Ben kendi isteğimle burada olduğum için kendimi kendim korumaya hazırım. Madeni beyzbol sopası ve senin verdiğin şeyle.”

“Burası zorlu bir dünya.”

“Ümit olan yerde mutlaka azap da olur ne de olsa” dedi Aomame.

Tamaru bir an sessiz kaldı. Sonra yanıtladı: “Stalin döneminde, gizli polisin sorgu memurlarının girdikleri son sınav konusunu hiç duydun mu?”

“Sanırım hayır.”

“Adamları kare şeklinde bir odaya koyarlardı. Odada hiçbir özelliği olmayan küçük bir iskemle olurdu yalnızca. Sonra üstleri şöyle emrederdi: O iskemleye, gerekli itirafı ettirip raporunuzu yazın. O zamana kadar da odadan çıkmayın.”

“Oldukça gerçeküstü bir öykü.”

“Hayır, değil. Bu gerçeküstü öykü falan değil. Sonuna kadar gerçekçi bir öykü. Stalin böylesine saplantılı bir sistemi gerçekten oluşturarak görevde kaldığı süre boyunca yaklaşık 10 milyon kişinin ölmesine neden oldu. Çoğu, onun yoldaşlarıydı. Biz gerçekten böyle bir dünyada yaşıyoruz. Bunu aklına kazısan iyi olur.”

“İnsanın içini ısıtacak birçok öykü biliyorsun.”

“O kadar da değil. Gerekli olur diye stoklarım yalnızca. Ben sistematik bir eğitim almadığımdan, işe yarama ihtimali olan şeyleri tek tek özümsedim diyelim. Ümit olan yerde mutlaka azap da olur. Aynen senin söylediğin gibi. Burası kesin. Fakat ümit zayıf, çoğunlukla soyuttur, ama azap istemediğin kadar zorlu ve genelde somuttur. Bu da benim doğrudan, şahsi tecrübelerimle ulaştığım bir sonuç.”

“Peki, sorgu memuru olmayı isteyenler sonuçta sandalyeden bir itiraf alabiliyorlar mıydı acaba?”

“Bu, üzerinde düşünülmeye değer bir soru” dedi Tamaru. “Zen Budizminin ermişlik soruları gibi.”

“Stalin Zeni” dedi Aomame.

Tamaru kısa bir suskunluktan sonra telefonu kapattı.

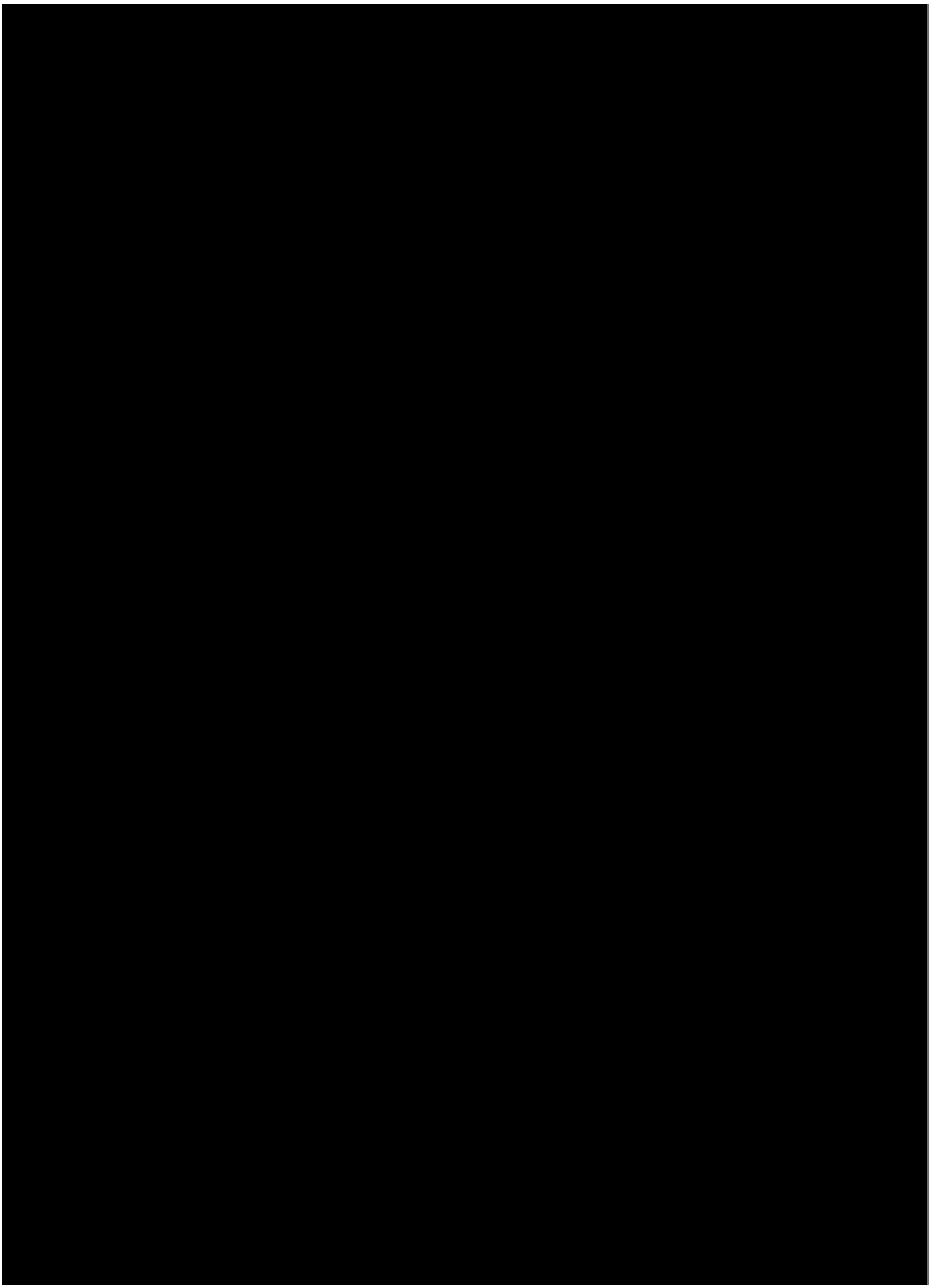
Aomame o gün öğleden sonra yürüme bandı ve yer aletini kullanarak spor yaptı. Bir süredir doğru dürüst hareket etmediği için vücudunu yormak Aomame’yi keyiflendirmişti. Sonrasında duşa girip terini akıttı. FM yayını dinleyerek basit bir yemek yaptı. Akşamüzeri televizyon haberlerini dinledi (onun ilgisini çeken tek bir haber bile yoktu). Sonra güneş batınca balkona çıkıp parkı izlemeye başladı. İnce diz örtüsü, dürbün, tabanca ve pırıl pırıl yeni madeni beyzbol sopasıyla.

Eğer Tengo parka gelmeyecek olursa, gizemlerle dolu bu 1Q84 yılı bitene kadar Koenci’nin bir ucunda bu monoton yaşantıyı sürdürmek durumunda kalırım. Yemek hazırlar, spor yapar, haberleri dinler, Proust’un sayfalarını çevirerek Tengo’nun parka gelmesini beklemeye devam ederim. Onu beklemek, benim yaşamımın en temel ödevi. Şu an için bu ince ip, beni yaşama ucu ucuna bağlıyor. Başkent Otobanı’nın acil durum merdiveninden inerken gördüğüm o örümcek ağı gibi tıpkı. Pislik içindeki metal iskeletin bir köşesinde sefil bir yuva kurup orada gizlenmeye çalışan küçük kara bir örümcek. Ördüğü ağa, otobanın altından esen rüzgârla savrulan çer çöp yapışmış, ağ yer yer yırtılmıştı. Onu gördüğümde, “Zavallı” demiştim. Fakat şimdi ben de o örümcekle aynı koşullar içindeyim.

Janáček'in "Sinfonietta"sının bulunduğu bir kaset lazım, dedi Aomame içinden. Spor yaparken gerekiyor. O müzik beni bir şekilde, tam olarak belirleyemediğim bir yerlere bağlıyor. Bir dahakine Tamaru'ya vereceğim tedarik listesine onu da eklemem lazım.

Şimdi aylardan ekim. Geriye üç aydan az zaman kalıyor. Saat durup dinlenmeden zamanı dilimlemeyi sürdürüyor. Aomame, bahçe sandalyesine oturup, parmaklıklara monte edilen plastik levhaların aralıklarından parkı ve kaydırağı gözetlemeye devam ediyordu. Cıva lambası, küçük çocuk parkını mavimtırak beyaz ışıklarıyla aydınlatıyordu. O manzara Aomame'ye dev akvaryumların geceleyin ıssızlaşan koridorlarını çağrıştırıyordu. Gözle görülmeyen hayali balıklar, bitkilerin arasında sessizce yüzüyordu. Balıklar o sessiz yüzmelerine asla ara vermiyorlardı. Gökte yan yana duran iki ay vardı, Aomame'nin kabullenmesini istiyorlardı.

"Tengo" diye mırıldandı Aomame. "Şimdi neredesin?"

Tengo

Tüm hayvanlar elbise giymişti

Öğleden sonra Tengo babasının hasta odasına gelip yatağın yanına oturdu, yanında getirdiği kitabı açarak sesli sesli okudu. Beş sayfa kadar sonra şöyle bir dinlenip, ardından beş sayfa daha okudu. O günlerde zaten kendisinin okumakta olduğu kitabı seslere dökerek okuyordu yalnızca. Bu, roman, biyografi ya da doğabilimleri hakkında kitaplar olabiliyordu. Önemli olan içeriği değil, cümleleri seslere dökmekti.

Babasının, sesini duyup duyamadığını Tengo bilemiyordu. Yüzünden anladığı kadarıyla hiçbir tepki yoktu. Zayıflamış, biçare haldeki yaşlı adam, gözlerini kapatmış, yalnızca uyuyordu. Vücudu hiç kımıldamıyor, solukları bile duyulmuyordu. Elbette soluk alıp veriyordu, ama bunu anlayabilmek için kulağını iyice yaklaştırmak ya da ayna tutarak buğusunu görmek gerekiyordu. Serumun içindekiler vücudunun içine giriyor, sonda hortumu da az miktardaki atık sıvıyı vücut dışına taşıyordu. Onun hâlâ yaşadığını gösteren, bu son derece yavaş ve sakin ilerleyen giriş çıkışlardı. Arada sırada hemşireler elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını tıraş edip, ucu yuvarlak küçük bir makas kullanarak kulak ve burnundan çıkan beyaz kılları kesiyorlar, kaşlarını düzeltiyorlardı. Bilinci yerinde olmasa bile kılları uzamaya devam ediyordu. Tengo, bu adama baktıkça yaşam ve ölüm arasındaki farkın ne olduğunu gitgide anlayamaz hale gelmişti. En başta bir fark var mı acaba? Fark olduğunu, biz işimize geldiği için düşünüyoruz belki de.

Saat 3 sıralarında doktor gelerek Tengo'ya hastalığın durumu hakkında açıklama yaptı. Açıklama her zaman kısaydı, içeriği de aşağı yukarı hep aynıydı. Hastalığın durumunda bir gelişme yok. Yaşlı adam yalnızca uyumaya devam ediyor. Yaşam gücü gitgide zayıflıyor. Farklı bir deyişle, kesin bir şekilde ölüme yaklaşıyor. Tıbbi açıdan şu an için elimizden gelen bir şey yok. Yalnızca rahatça uyumasını sağlayabiliriz. Doktorların söyleyebildiği ancak bu kadardı.

Akşamüzerine doğru iki erkek hastabakıcı geliyor, babası muayene odasına taşınıyor, muayene ediliyordu. Gelen hastabakıcılar günden güne değişebiliyordu, ama hiçbiri konuşmuyordu. Yüzlerinde büyük maskelerin olması da etkili oluyordu belki, ama tek kelime bile etmiyorlardı. Birisi galiba yabancıydı. Ufak tefek, esmer tenliydi, maskenin ardından bile Tengo'ya gülümsediği anlaşılıyordu. Gözlerine bakınca onun gülümsediğini anlıyordu Tengo. Tengo da gülümseyerek yanıt veriyordu.

Yarım saat ya da bir saat sonra babası hasta odasına geri getiriliyordu. Ne tür testler yapıldığını Tengo bilmiyordu. Babası götürülünce yemekhaneye inerek sıcak yeşil çay içiyor, on beş dakika zaman öldürdükten sonra, o boş yatakta karşısına yine havadan pupanın çıkıp çıkmayacağını, içinde kız çocuğu Aomame'nin olup olmayacağını düşünerek hasta odasına geri dönüyordu. Fakat bir daha böyle bir şey olmadı. Loş hasta odasında hastanın kokusu ve ortası çukurlaşmış boş yatak oluyordu yalnızca.

Tengo pencere kenarında durup dışarının manzarasını izledi. Çimenlik bahçenin öte tarafında, rüzgârı kesen çam korusu karaltı halinde uzanıyor, dalların arasından dalgaların sesi geliyordu. Büyük Okyanus'un hırçın dalgaları. Ruhlar bir araya gelip mırıl mırıl kendi öykülerini anlatıyormuş gibi, karanlık bir şeyler hissediliyordu. Bu ruhlar daha başka ruhları da kendilerine katılmaya davet ediyordu adeta. Anlatılacak daha fazla öykü istiyorlardı.

Tengo, ekim ayı boyunca iki kez, tatil günlerinde, günübirlik Çikura'daki tedavi merkezine gelmişti. Sabahın erken saatlerindeki ekspres trene binmiş, gelip babasının yatağının yanında oturmuş, arada sırada konuşmuştu. Fakat hiçbir tepki görememişti. Babası sırtüstü yatmış, derin uykusuna devam ediyordu yalnızca. Tengo, zamanının büyük kısmını pencerenin dışındaki manzarayı izleyerek geçirmişti. Sonra akşam saatleri yaklaşınca bir şeyler olmasını beklemişti. Fakat yine hiçbir şey olmamıştı. Yalnızca güneş sakin bir şekilde batıyor, oda yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu. Tengo sonunda şansına küserek kalkmış, son eksprese binerek Tokyo'ya dönmüştü.

Daha cesur davranarak babamla yüzleşmeliyim belki de, diye düşündü Tengo bir seferinde. Günübirlik gidiş gelişler, ziyaretler yeterli değil belki de. Daha derin, sessiz bir adanmışlık gibi bir şey gerekli olabilir. Somut bir dayanağı yoktu, ama öyle hissediyordu.

Kasım ayının ortasından sonra birikmiş izinlerini aldı. Çalıştığı dershaneye gerekçe olarak babasının durumunun ağır olduğunu, ona bakmak zorunda olduğunu söyledi. Bu, yalan değildi elbette. Üniversite yıllarındaki bir sınıf arkadaşından kendi yerine ders vermesini rica etti. Adam, Tengo'nun irtibatı koparmadığı az sayıdaki insandan biriydi. Üniversiteyi bitirdikten sonra, yılda bir iki kez de olsa görüşmeye devam etmişlerdi. Farklı tiplerin çoğunlukta olduğu matematik bölümünde, herkesten daha da farklı biri olarak bilinen adam çok zekiydi. Fakat üniversiteden mezun olduktan sonra bir işe girmemiş, lisansüstü öğrenime de devam etmemişti. Kafasına estikçe tanıdıklarının işlettiği, ortaokul öğrencilerine yönelik dershanelerde matematik öğretiyordu. Geri kalan zamanlarında kitap okuyor, oltayla balığa çıkıyor, günlerini içinden geldiği gibi geçiriyordu. Onun öğretmen olarak da yetenekli olduğunu Tengo tesadüfen öğrenmişti. Adam yetenekli olmaktan bıkmış gibiydi. Üstelik ailesi zengin olduğundan kendisini zorlayıp bir işte çalışması da gerekmiyordu. Daha önce de bir kez ondan yerine ders vermesini istemişti Tengo. O derslerde öğrenciler de adamı sevmiş gibiydiler. Tengo telefon edip durumu açıklayınca hemen kabul etti.

Bir de birlikte yaşadığı Fukaeri'yi ne yapacağı sorunu vardı. Tengo, dünyevi gerçeklerden uzak olan bu kızı, kendi apartman dairesinde uzun süre tek başına bırakmanın uygun olup olmayacağına karar veremedi. Üstelik kız gözlerden uzakta orada gizleniyordu. Bu yüzden Tengo, Fukaeri'nin kendisine sordu: Tek başına burada kalmaya devam mı edeceksin, yoksa bir süreliğine başka bir yere mi geçmek istersin?

"Sen nereye gidiyorsun" diye sordu Fukaeri, ciddi bakışlarla.

"Kediler şehrine gidiyorum" dedi Tengo. "Babamın bilinci yerine gelmiyor. Uzun süreden beri derin bir uykuda. Pek fazla zamanının kalmadığını söylediler."

Havadan pupanın bir akşamüzeri hastane odasının yatağında ortaya çıktığını söylemedi. Onun içinde çocuk haldeki Aomame'nin uyuduğunu da. O havadan pupanın Fukaeri'nin romanında anlattığı şeyle ayrıntılarına varana kadar aynı olduğunu da. Bir de pupanın bir kez daha ortaya çıkmasını içten içe ümit ettiğini de.

Fukaeri gözlerini kısıp, dudaklarını bir çizgi gibi kapatıp, tam karşıdan uzun uzun Tengo'nun yüzüne baktı. Orada küçük harflerle yazılmış bir mesajı

okumaya çalışır gibiydi. Tengo, farkında bile olmadan elini yüzüne götürdüyse de, orada bir şeyler yazılı olduğunu sanmıyordu.

“İyi olur” dedi Fukaeri biraz sonra, birkaç kez başını sallayarak. “Benim için endişelenme. Burada evi beklerim.” Sonra biraz düşünüp ekledi: “Şimdilik tehlike yok.”

“Şimdilik tehlike yok” diye tekrarladı Tengo.

“Benim için endişelenme” diye tekrarladı kız.

“Her gün telefon ederim.”

“Kediler şehrinde kalmamaya dikkat et.”

“Dikkat ederim” dedi Tengo.

Tengo süpermarkete giderek, Fukaeri’nin uzunca bir süre alışverişe çıkmasına gerek kalmayacak şekilde topluca yiyecek malzemeleri satın aldı. Hepsi kolayca hazırlanabilecek şeylerdi. Kızın yemek yapma yeteneğinin de, isteğinin de olmadığını Tengo çok iyi biliyordu. İki hafta sonra eve döndüğünde taze yiyecek malzemelerini buzdolabında kokuşmuş olarak bulmak gibi bir durumla karşılaşmak istememişti.

Yedek giysiler ve temizlik malzemelerini naylon bir çantaya koydu. Yanına birkaç kitap, yazı malzemeleri ve müsvedde kâğıdı da aldı. Her zamanki gibi, Tokyo İstasyonu’ndan ekspres trene binip Tateyama’da normal trene aktarma yaparak ikinci istasyon Çikura’da indi. İstasyonun önündeki turizm danışma bürosuna giderek, nispeten ucuza konaklayabileceği bir pansiyon sordu. Ölü sezon olduğundan kolaylıkla boş oda bulabildi. Çoğunlukla oltayla balık avına gelen insanların kalması için düşünülmüş basit bir pansiyondu. Odası dar, ama temizdi. Zemini kaplayan yeni hasırın kokusu ortalığı sarmıştı. İkinci katın penceresinden balıkçı limanı görünüyordu. Oda ve sabah kahvaltısı ücreti Tengo’nun tahmininden çok daha ucuzdu.

Ne kadar kalacağını bilemediğini, ama şimdilik üç günlük konaklama ücretini peşin ödeyeceğini söyledi Tengo. Pansiyonun kadın sahibi itiraz etmedi. Dış kapının akşam 11’de kapandığını, yanında kadın getirmesinin sıkıntı yaratacağını (dolambaçlı yollardan) Tengo’ya açıkladı. Tengo da itiraz etmedi. Odaya yerleştikten sonra tedavi merkezine telefon etti. Telefona çıkan hemşireye

(her zamanki orta yaşlı hemşire) öğleden sonra 3 sıralarında babasını görmeye geleceğini, sorun olup olmadığını sordu. Hemşire bir sorun olmadığını söyledi.

“Kavana Bey kesintisiz uyumaya devam ediyor” dedi.

Böylece Tengo’nun deniz kıyısındaki kediler şehrindeki günleri başladı. Sabah erkenden kalkıp sahilde yürüyüş yapıyor, balıkçı limanında balıkçı teknelerinin giriş çıkışını izliyor, sonra pansiyona dönerek kahvaltısını ediyordu. Her gün aynı yiyecekler çıkıyordu: kalıptan çıkmış gibi görünen kurutulmuş istavrit, tavada yumurta, dörde bölünmüş domates, tatlandırıcı olarak kuru yosun, tatlısu midyesiyle pişirilmiş miso çorbası ve pilav. Ama nedense yiyecekler her zaman lezzetliydi. Sabah kahvaltısı sonrasında küçük masanın başına geçerek yazıyordu. Uzun bir aradan sonra dolmakalem kullanarak yazı yazmak keyifliydi. Bilmediği bir yerde normal yaşantısından uzaklaşarak çalışmak da fena değildi, hava değişikliği iyi gelmişti. Balıkçı limanından, limana dönen balıkçı teknelerinin yeknesak motor seslerinin yankıları duyuluyordu. Tengo, o sesi seviyordu.

Tengo, gökyüzünde iki ayın olduğu dünyada geçen bir öykü yazıyordu. Little People ve havadan pupanın var olduğu bir dünyaydı. Bu dünyayı Fukaeri’nin Pupa Hava’sından ödünç almıştı, ama artık tamamen kendine ait bir şey haline gelmişti. Kâğıdın başına oturduğu andan itibaren Tengo’nun bilinci, o dünyaya geçiyordu. Dolmakalemi bırakıp masadan kalksa bile bilincinin orada kaldığı da oluyordu. Böyle durumlarda, bedeni ve bilinci ikiye ayrılmış gibi değişik bir hisse kapılıyor, gerçeklik dünyası nerede başlıyor, hayal dünyası nerede bitiyor ayrımsayamıyordu. Mutlaka kediler şehrine giren başkahraman da buna benzer hislere kapılmış olmalıydı. Farkına varamadan dünyanın ağırlık merkezi değişmişti. Böylelikle başkahraman şehirden kalkan trene (muhtemelen) sonsuza kadar binemeyecekti.

Saat 11 olunca temizlik için odadan çıkması gerekiyordu. Tengo saat gelince yazmayı bırakıp dışarıya çıkıyor, ağır adımlarla istasyona kadar yürüyor, kafeye girerek kahve içiyordu. Hafif bir sandviç yediği de oluyordu, ama çoğunlukla hiçbir şey yemiyordu. Sonra gazetenin sabah baskısını alıp kendisini ilgilendiren bir yazının çıkıp çıkmadığını dikkatle kontrol ediyordu. Fakat öyle bir yazı gözüne çarpmadı. Pupa Hava, uzun zaman önce çok satanlar listesinden çıkmıştı. Birinci sırada, Yemek İstediğiniz Şeyleri İstediğiniz Kadar Yiyerek Zayıflayın

adlı diyet kitabı vardı. Muhteşem bir kitap adıydı. Boş sayfalardan oluşsa bile satardı herhalde.

Kahve içmeyi bitirip gazeteyi şöyle bir gözden geçirdikten sonra Tengo otobüsle tedavi merkezine gidiyordu. Oraya genelde saat 1.30-2 gibi ulaşıyordu. Danışmada her zamanki hemşire ile biraz sağdan soldan konuşuyordu. Tengo'nun şehirde kalıp her gün babasını görmek için gelmeye başlamasıyla, hemşireler de eskiye oranla ona daha sıcak, samimi davranıyorlardı. Sanki hayırsız evlatlarının memlekete dönüşünü uysalca kabul eden bir aile gibi.

Genç hemşirelerden biri Tengo'yu görünce her zaman utangaçça gülümsüyordu. Tengo'ya bir hayli ilgisi varmış gibiydi. Ufak tefekti, saçlarını atkuyruğu yapıyordu, gözbebekleri kocamandı ve yanakları pembeydi. Herhalde yirmili yaşların başında olmalıydı. Fakat hava pupası içinde uyuyan kızı gördüğünden beri Tengo, Aomame'den başkasını düşünemez olmuştu. Diğer kadınların hepsi Tengo için yanından tesadüfen geçip giden silik gölgelerden başka bir şey değildi. Kafasının bir köşesinde Aomame'nin görüntüsü sürekli duruyordu. Bu dünyanın bir yerlerinde Aomame yaşıyor. Bunu hissedebiliyordu. Aomame de Tengo'yu arıyor olmalıydı. İşte bu yüzden Aomame, geceleyin özel bir koridordan geçerek kendisiyle görüşmeye gelmişti. Aomame de Tengo'yu unutmamıştı.

Eğer gördüğüm şey hayal değilse.

Arada sırada bir nedenle, kendinden yaşça büyük kadın arkadaşını anımsıyordu. Acaba şimdi ne yapıyordu? Onu yitirdiğini, kocası telefonda söylemişti. Bu yüzden bir daha asla Tengo ile görüşemeyeceğini. Yitirmişti. Bu ifade, şimdi bile Tengo'nun huzursuz olmasına neden oluyordu. Bu sözde kesinlikle uğursuz bir tını vardı.

Yine de nihayetinde kadının varlığı yavaş yavaş uzak bir anı haline gelmişti. Onunla geçirdiği öğleden sonraları, artık anlamını yitirmiş, mazide kalmış bir olaydan ibaretti neredeyse. Tengo düşündükçe kendisinin vefasız biri olduğu duygusuna kapılıyordu. Fakat ne zaman olduysa ağırlık merkezi değişmiş, bir şeyler sona ermişti. O bir şeylerin eski haline dönmesi artık mümkün değildi.

Babasının odasına geldiğinde, Tengo yatağın yanındaki sandalyeye oturup kısaca selam veriyordu. Sonra önceki akşamdan o ana kadar neler yaptığını zaman

sıralamasına uygun şekilde anlatıyordu. Elbette önemli bir şey yaptığı yoktu. Otobüsle şehre dönmüş, restorana girerek basit bir akşam yemeği yemiş, bir şişe bira içmiş, pansiyona dönüp kitap okumuştu. Saat 10 sıralarında da uyumuştu. Sabah kalkınca şehirde yürüyüşe çıkmış, kahvaltısını ederek iki saat kadar romanını yazmıştı. Her gün aynı şeyleri tekrarlıyordu. Yine de Tengo, bilinci yerinde olmayan bu adama kendi yaptıklarını ayrıntılarına varana kadar her gün rapor ediyordu. Karşısından elbette hiçbir tepki gelmiyordu. Duvara karşı konuşmakla aynıydı. Her şey âdet yerini bulsun diye yapılıyordu, tıpkı bir tören gibi. Fakat basit bir tekrar bile bazen küçümsenemeyecek anlamlara sahip olabilirdi.

Sonra Tengo yanında getirdiği kitabı sesli sesli okuyordu. Belirli bir kitap yoktu. O sırada kendi okuduğu kitabın, tam okumakta olduğu kısmını seslice okuyordu yalnızca. Elektrikli tıraş aletinin kullanım kılavuzu tesadüfen elinin altında olsa, alır onu okurdu herhalde. Tengo babasının rahatça duyabilmesi için metni olabildiğince net bir sesle, ağır ağır okuyordu. Bu, onun dikkat ettiği tek şeydi.

Dışarıda, şimşekler daha da şiddetlenmiş, mavi ışıklar her tarafı bir süre gün ortası gibi aydınlatmış, ama gök gürültüsü duyulmamıştı. Gök gürlüyor belki, ama kendi düşüncelerimi toparlayamadığım için duyamıyorum herhalde, diye düşündüm. Gün boyu devam eden sağanak yağmur sel gibi akıyordu. Müşteriler suya basarak birbiri ardınca içeri giriyordu.

Birlikte geldiğim arkadaşım sürekli insanların yüzüne bakıyordu. Ne oldu acaba diye düşünüyordum, ama az öncesinden beri hiç konuşmuyorduk. Etrafımız gürültülü, yan masamız, karşı masamız sanki bizi sıkıştırmış gibiydi ve insanın nefesini daraltan bir ortamdı.

Birileri öksürmüştü belki de ya da boğazına bir şey kaçmıştı. Tuhaf bir ses geldi dedim, ama o öksürme sesi, köpek hırlaması gibiydi.

Birdenbire müthiş bir şimşekle ortalık aydınlandı. Mavi ışıklar her tarafı kapladı. Barın girişindeki insanları aydınlattı. O an çatı yıkılıyormuş gibi bir gök gürültüsü kopunca, şaşırarak yerimden kalktım, girişi tamamen dolduran müşteriler bir anlığına benden tarafa baktılar sanki, ama o suratların köpek suratı mı kedi suratı mı olduğunu anlayamıyordum. Fakat bütün hayvanlar elbise giymişti, aralarında uzun dilleri ile ağız kenarlarını yalayanlar da vardı.

Oraya kadar okuyunca, Tengo babasının yüzüne baktı. “Bitti” dedi. Metin orada bitiyordu.

Tepki yoktu.

“Nasıl buldun?”

Babası yanıt vermemişti.

Arada sırada romanının o sabah yazdığı bölümünü okuduğu da oluyordu. Okuduktan sonra kafasına takılan kısımlara tükenmezkalemle eklemeler yapıyor, düzelttiği kısımları bir kez daha okuyordu. Okuduğu zaman içine sinmezse tekrar düzeltiyordu. Sonra bir kez daha okuyordu.

“Düzeltince daha iyi oldu” dedi Tengo babasına, onaylamasını bekler gibi. Fakat elbette babası bir fikir belirtmiyordu. “Evet, gerçekten iyi oldu. Hayır, önceki daha güzeldi. İkisinin arasında pek fark yok.” Hiçbir şey söylemiyordu. Çökmüş göz çukurlarını gözkapakları kapatmıştı. Panjurlarını sımsıkı kapatmış metruk bir ev gibi.

Tengo arada sırada sandalyesinden kalkıp güzelce geriniyor, pencere kenarına gidip dışarıdaki manzarayı izliyordu. Bulutlu hava, birkaç gündür devam ediyordu. Yağmur yağdığı da oluyordu. Kesintisiz yağan öğleden sonra yağmurları çam korusunu karartıyor, ağır bir nem altında bırakıyordu. O gün dalgaların sesi hiç duyulmadı. Rüzgâr yoktu. Yağmur damlaları gökyüzünden dümdüz aşağıya iniyordu. Yağmurun altında siyah kuşlar sürü halinde uçup gittiler. O kuşların yürekleri de karanlık ve ıslaktı mutlaka. Hastane odası da nemliydi. Yastık, kitap, sandalye. Odadaki her şey nem içindeydi. Fakat iklimden ve nemden, rüzgârdan ve dalgaların sesinden habersiz olan babası, kesintisiz derin uykusundaydı. İnme, şefkatli bir örtü gibi vücudunu tamamen örtmüştü. Tengo biraz dinlendikten sonra tekrar sesli sesli okumaya başladı. O dar ve nemli odada yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kitabı sesli okumaktan sıkılınca sessizce orada oturup, uyumayı sürdüren babasına baktı. Sonra onun beyninden geçenleri tahmin etmeye çalıştı. Orada, paslı bir demir levha gibi inatçı kafatasının içinde acaba nasıl bir bilinç gizliydi? Yoksa artık orada hiçbir şey kalmamış mıydı? Gözden çıkarılıp terk edilmiş bir ev gibi mobilyalar ve eşyalar tamamen taşınmış, bir zamanlar yaşayan insanların

izleri tamamen silinip gitmiş miydi acaba? Fakat öyle bile olsa duvarları ve tavanına bölük pörçük bellek parçaları ve görüntüler kazınmış olmalıydı. Uzun zaman boyunca kök salan şeyler, hiçliğin içinde o kadar kolayca yitip gidemezler. Babası sahildeki bu tedavi merkezinin basit yatağında uzanmış, aynı zamanda içindeki boş evin sessiz karanlığında, başkalarının gözüne görünmeyen görüntü ve anılar içinde yaşıyor olabilirdi.

Sonra pembe yanaklı hemşire gelerek Tengo'ya gülümsedi, babasının ateşini ölçüp serumun ne kadar kaldığını kontrol ederek, sonda torbasında biriken sidik miktarına baktı. Tükenmezkalemle klipsli panoya bazı rakamlar yazdı. Her şey bir kılavuzla belirlenmiş gibi hareketleri mekanik ve kararlıydı. O bir dizi hareketi izlerken, Sahildeki küçük bir şehrin tedavi merkezinde, düzelme olasılığı olmayan Alzheimer hastası yaşlılara bakarak yaşamak, acaba insanda ne gibi hisler bırakır? diye düşündü Tengo. Kadın, genç ve sağlıklı görünüyordu. Kolalı beyaz üniformasının altındaki memeleri dolgun, beli inceydi. Pürüzsüz boynunda altın sarısı tüyler parlıyordu. Göğsündeki plastik isimlikte "Adaçi" adı yazılıydı.

Acaba onu ağır ağır ve kararlılıkla gelen bir ölümün hâkim olduğu böyle kasvetli bir yere getiren şey neydi? Kadının bir hemşire olarak becerikli ve ciddi olduğunu Tengo biliyordu. Daha gençti, işini iyi yapıyordu. Eğer istese başka türden bir tedavi yerine rahatlıkla gidebilirdi. Daha hareketli, daha ilginç bir yere. Neden tutup da böylesi kasvetli bir işyerini seçmişti acaba? Tengo, bunun nedenini ve onu oraya getiren süreci öğrenmek istedi. Eğer soracak olursa kadının dürüstçe yanıtlayacağını biliyordu. Öyle bir his vardı içinde. Fakat mümkün olduğunca bu tür işlere bulaşmamasının daha iyi olacağını düşündü Tengo. Ne de olsa burası kediler şehriydi. Zamanı geldiğinde trene binip ait olduğu asıl dünyaya dönmek zorundaydı.

Belirlenmiş işini bitirince, hemşire klipsli panoyu yerine koyup Tengo'ya beceriksizce gülümsedi.

"Şimdilik bir değişiklik yok. Her zamankiyle aynı."

"Dengede" dedi Tengo, mümkün olduğunca neşeli bir sesle. "İyi tarafından bakacak olursak."

Kadın özür diler gibi bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğdi. Sonra

Tengo’nun dizlerindeki kapalı kitaba baktı. “Onu mu okuyorsunuz?”

Tengo başını evet anlamında salladı. “Duyup duymadığı kuşkulu gerçi.”

“Yine de iyi bir şey yapıyorsunuz” dedi hemşire.

“İyi midir, kötü müdür bilemem, ama başka yapacak bir şey gelmiyor aklıma.”

“Fakat herkes sizin yaptığınızı yapmıyor işte.”

“Çoğu insan benden farklı olarak kendi yaşamıyla meşgul ne de olsa” dedi Tengo.

Hemşire bir şey söyleyecekmiş gibi olduysa da tereddüt etti. Fakat sonunda hiçbir şey söylemedi. Kadın, uyuyan babasına bakıp, sonra Tengo’ya döndü.

“Geçmiş olsun” dedi.

“Teşekkür ederim” dedi Tengo.

Hemşire Adaçi çıkıp gidince, Tengo ara verdiği sesli okumasına devam etti.

Akşam olup da babası sedyeyle muayene odasına götürülünce, Tengo yemekhaneye gidip çay içerek oradaki umumi telefondan Fukaeri’yi aradı.

“Değişen bir şey oldu mu?” diye sordu Tengo.

“Özel bir şey yok” dedi Fukaeri. “Her zamankiyle aynı.”

“Burada da değişik bir şey yok. Her gün aynı şeyleri yapıyorum.”

“Fakat zaman ilerliyor.”

“Aynen öyle” dedi Tengo. “Zaman her gün, bir gün ileri gidiyor.”

Bir de ilerleyen bir şeyi yeniden eski yerine getirmek mümkün olmuyordu.

“Az önce yine karga geldi” dedi Fukaeri. “Kocaman bir kargaydı.”

“O karga akşam olunca hep pencerenin önüne gelir.”

“Her gün aynı şeyi yapıyor.”

“Haklısın” dedi Tengo. “Tıpkı bizim gibi.”

“Fakat zamanı düşünmüyor.”

“Kargalar zamanı düşünmüyorlardır. Zaman kavramı herhalde yalnızca insanlara özgü.”

“Neden.”

“İnsanlar zamanı bir çizgi gibi görürler, kendilerini hazırlarlar. Uzun, dümdüz bir çubuğa belirli aralıklarla işaret koyar gibi. Burası yakın gelecek, burası geçmiş, burası da şimdiki an şeklinde işaretler koyarlar. Anlayabiliyor musun?”

“Sanırım.”

“Fakat gerçekte zaman düz bir çizgi halinde ilerlemez. Hiçbir şekli de yoktur. Her anlamda şekilsiz bir şeydir. Fakat biz şekli olmayan şeyleri kafamızda canlandıramadığımızdan işimize geldiği şekilde düz bir çizgi gibi düşünürüz. Kavramların yerini, içeriğini böyle başka şekillerde doldurmak şu an için yalnızca insanların yapabileceği bir şey.”

“Fakat yanlış yapıyor da olabiliriz.”

Tengo bir an bu sözü düşündü. “Zamanı düz bir çizgi olarak algılamak mı yanlış?”

Yanıt yoktu.

“Elbette bu mümkün. Biz yanlış yapıyoruzdur, karga doğrusunu. Zaman asla düz bir çizgi halinde olmayabilir. Burgulu, simit gibi bir şekli de olabilir” dedi Tengo. “Fakat insanoğlu belli ki on binlerce yıl öncesinden beri bu şekilde yaşamış. Yani zamanı sonsuza kadar süren düz bir çizgi olarak kabul etmiş. Bu temel algı üzerinden hareketlerini sürdürmüşler. Dahası, şimdiye kadar bunun böyle olmasında bir uygunsuzluk, bir tezat bulamamışlar. Bu yüzden deneyimsel açıdan bu doğru.”

“Deneyimsel doğru” dedi Fukaeri.

“Çok sayıda örnekten yola çıkarak bir savın gerçekte doğru olduğunu bulmak.”

Fukaeri bir süre sessiz kaldı. Kızın, söylediklerini anlayıp anlayamadığını Tengo bilemiyordu.

“Alo” dedi Tengo, karşısında biri olup olmadığından emin olmak için.

“Ne zamana kadar” diye sordu Fukaeri.

“Ne zamana kadar burada kalacağımı mı soruyorsun?”

“Evet.”

“Bilemiyorum” dedi Tengo dürüstçe. “Bir şeyler içime sinene kadar kalacağımdan başka bir şey söyleyemem şimdilik. İçime sinmeyen bazı şeyler var. Bir süre daha kalmak istiyorum.”

Fukaeri telefonda suskun kaldı. O bir kez susuverince varlığına dair her şey silinip gitmiş gibi oluyordu.

“Alo” diye seslendi Tengo tekrar.

“Trene geç kalma” dedi Fukaeri.

“Dikkatli olurum” dedi Tengo. “Trene geç kalmamaya çalışırım. Orada her şey yolunda mı?”

“Bir süre önce biri geldi.”

“Nasıl biri?”

“N-H-K adam.”

“NHK tahsildarı mı?”

“Tahsildar” diye Fukaeri, soru kalıbı kullanmadan sordu.

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Tengo.

“Ne dediğini anlamadım.”

Her şeyden önce Fukaeri NHK’nın ne olduğunu bile anlamamış olmalıydı. Bazı temel toplumsal bilgiler Fukaeri’de eksikti.

Tengo açıkladı: “Anlatması uzun sürer. Telefonda ayrıntısıyla açıklayamam ama basitçe söyleyecek olursam büyük bir organizasyon, orada çok sayıda insan çalışıyor. Japonya’daki evleri dolaşarak her ay para toplarlar. Fakat benim ya da senin ödemen gerekmez. Çünkü biz onlardan hiçbir şey almıyoruz. Sen yine de kapıyı kilitli tutuyorsun, değil mi?”

“Kilidi açmadım. Senin söylediğin gibi.”

“Hep öyle yap.”

“Fakat, hırsız dedi.”

“Kafana takma” dedi Tengo.

“Biz hiçbir şey çalmadık.”

“Elbette. Ne sen ne de ben kötü bir şey yaptık.”

Fukaeri tekrar sessiz kaldı.

“Alo” dedi Tengo.

Fukaeri yanıtlamadı. Telefonu çoktan kapatmış da olabilirdi. Fakat kapatma sesi duyulmamıştı.

“Alo” dedi Tengo bir kez daha. Bu kez biraz daha yüksek bir sesle.

Fukaeri hafifçe genzini temizledi. “O adam seni çok iyi tanıyordu.”

“Tahsildar mı?”

“Evet, NHK adamı.”

“Sana da hırsız dedi.”

“Bana demedi.”

“Bana mı dedi?”

Fukaeri yanıtlamadı.

Tengo bir şeyler söylemek ihtiyacı duydu. “Nihayetinde evde televizyon yok. Ben NHK’dan bir şeyler çalıyor değilim.”

“Fakat kapıyı açmadım diye çok sinirlendi.”

“Hiç önemli değil. Sinirlenirse sinirlensin. Fakat ne derlerse desinler kapının kilidini sakın açma.”

“Kilidi açmam.”

Bunu söyledikten sonra Fukaeri aniden telefonu kapatıverdi. Belki aniden değildi, o an ahizeyi yerine bırakmak, doğal ve mantıklı bir eylem de olabilirdi. Fakat Tengo’nun kulağına telefon aniden kapatılıvermiş gibi bir ses gelmişti. Ne de olsa Fukaeri’nin nasıl düşündüğünü, neler hissettiğini tahmin etmeye çalışmanın boşa çaba harcamak olacağını Tengo çok iyi biliyordu. Deneysel doğru olarak.

Tengo ahizeyi yerine bırakıp babasının odasına döndü.

Babası henüz odaya dönmemişti. Yatağın ortasında onun bıraktığı çukur duruyordu. Fakat orada yine havadan pupa yoktu. Hafif soğuk, günbatımı karanlığının çökmeye başladığı odada, az öncesine kadar orada var olan insanın belli belirsiz izleri duruyordu yalnızca.

Tengo, iç geçirerek sandalyeye oturdu. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koyarak, yatağın ortasındaki çukurlaşmış kısma uzun süre baktı. Derken ayağa kalkarak pencerenin kenarına gidip dışarıya göz attı. Çam korusunun üzerinde sonbaharın bittiğini haber veren bulutlar, ince uzun bir çizgi halindeydi. Uzun bir aradan sonra güzel bir günbatımı manzarasıydı.

NHK tahsildarının kendisini nasıl çok iyi tanıdığını Tengo çıkaramadı. NHK tahsildarı en son bir yıl önce gelmişti. O sefer, Tengo kapı ağzında evinde televizyon olmadığını tahsildara kibarca açıklamıştı. Kendisinin asla televizyon falan izlemediğini. Tahsildar bu açıklamayla ikna olmamıştı, ama başka bir şey

demeden kendi kendine söylenerek çekip gitmişti.

Bu gelen o seferki tahsildar mıydı acaba? Evet, tahsildarın kendisine hırsız dediğini anımsıyordu. Fakat aynı tahsildarın bir yıl aradan sonra gelip, Tengo'yu çok iyi tanıdığını söylemesi garipti. Nihayetinde ikisi kapı ağzında dikilerek yalnızca beş dakika konuşmuşlardı.

Neyse, dedi Tengo içinden. Nihayetinde Fukaeri kilidi açmamış. Tahsildarın tekrar gelmesi söz konusu değil. Onlar yapmaları gereken işi yapıyorlar. Ödemeyi reddeden insanlarla yaptıkları gergin konuşmalar yüzünden yoruluyorlar. Bu yüzden boşa çaba harcamamak için onları zorlayacak yerleri atlayarak ücret toplamanın kolay olduğu yerlerde tahsilat yapmaya çalışırlar.

Tengo bir kez daha babasının yatakta bıraktığı çukur kısma baktı. Sonra babasının giyilmekten eski püskü olmuş ayakkabısını anımsadı. Babası, her gün tahsilat rotasında adım atmadık yer bırakmadığından, uzun yıllar boyunca, sayısız ayakkabıyı paramparça etmişti. Hepsi aynı gibi duran ayakkabılardı. Siyah, kalın tabanlı, iş icabı giyilen son derece ucuz ayakkabılardan. Hırpani bir hal alan ayakkabıların her yanı dökülür, sürtünerek aşınır, topukları şeklini kaybederdi. O müthiş yıpranmış ayakkabıları her gördüğünde, çocuk Tengo'nun yüreği sızlardı. Onun zavallı bulduğu babası değil, ayakkabılardı. O ayakkabılar, kullanılabilecekleri kadar kullanılmış, ölmek üzere olan biçare binek hayvanlarını anımsatırdı.

Fakat şöyle bir düşününce, şimdi babasının kendisi ölmek üzere olan binek hayvanı gibi değil miydi? Aşınmış, yıpranmış deri ayakkabılar gibi değil miydi?

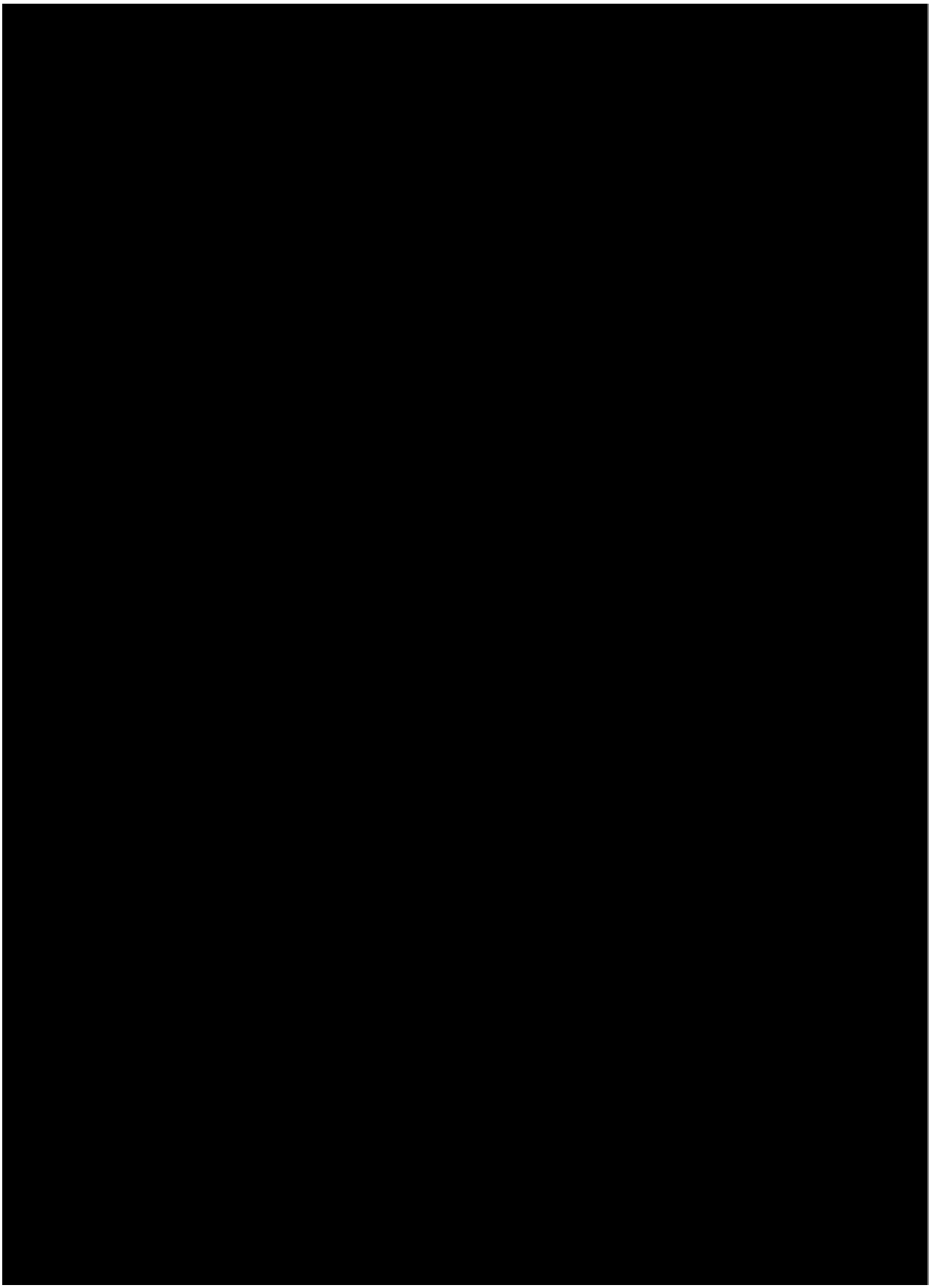
Tengo bir kez daha pencereden dışarıya bakıp, gökyüzünün batısında akşam kızıllığının koyulaşmaya başladığı manzarayı izledi. Sonra cılız mavi pırıltılar saçan pupayı, içinde uzanmış uyuyan küçük kız Aomame'yi anımsadı.

O pupa nereden çıkmıştı acaba?

Zaman gerçekten düz bir çizgi halinde miydi?

"Galiba artık önüm tıkandı" dedi Tengo duvara karşı. "Çok fazla değişken var. Eskiden matematik dâhisi bir çocuk olsam bile yanıtı bulmam imkânsız."

Elbette duvar yanıt vermedi. Bir fikir beyan etmedi. Tek yaptığı sessizlik içinde akşam saatlerinin renklerini yansıtıp durmaktı.

Uşikava

Occam’ın Usturası

Azabu’daki konakta yaşayan yaşlı kadının, bir şekilde Öncüler liderinin suikasta uğramasıyla ilgili olabileceği düşüncesine Uşikava kendini bir türlü alıştıramıyordu. Uşikava kadının çevresini iyice araştırmıştı. Kadın tanınmış, toplumsal statüsü yüksek bir insan olduğundan, hakkında bilgi edinmek zor olmamıştı. Kocası savaş sonrasında iş dünyasındaki önemli adamlardan biriydi. Siyaset dünyasında da etkili bir isimdi. Daha çok yatırım ve gayrimenkul işleri yapıyordu, ama büyük ölçekli perakende satış mağazaları da vardı ve taşımacılıkla ilgili sektörlere de açılacak şekilde, iş dünyasında güçlü ilişkiler kurmuştu. 50’li yılların ortalarında kocası öldükten sonra kadın işlerin başına geçmişti. Kadında işletme dehası vardı. Özellikle, krizleri önceden tahmin etmek konusunda Tanrı vergisi bir yeteneğe sahipti. 60’lı yılların ikinci yarısında kadın şirketin fazla genişlediğini hissederek, bazı sektörlerdeki hisselerini fiyatı yüksekken planlı bir şekilde satmış, yönetmekte olduğu holdingi yavaş yavaş küçültmüştü ve elindeki sektörlerde güçlenmeye odaklanmıştı. Bu sayede, kısa bir süre sonra gelen petrol şoku dönemini asgari zararla atlatmış, hatta sermaye birikimi yapmayı da başarmıştı. Kadın başkaları için kriz anlamına gelen durumları, kendi açısından avantaja çevirme tekniğini oldukça iyi biliyordu.

Şimdilerde yetmişli yaşlarının ortasına gelmiş, işlerin idaresinden el çekmişti. Muazzam serveti sayesinde kimse tarafından rahatsız edilmeden geniş konağında yaşamını dilediğince sürdürüyordu. Varsıl bir ailede doğmuş, sermaye sahibi biriyle evlenmiş, kocası öldükten sonra daha da zenginleşmişti. Öyle bir kadının planlı bir cinayeti tasarlamaya kalkması akıl alır gibi değildi.

Fakat Uşikava bu yaşlı kadın hakkında daha derinlemesine araştırma yapmaya karar verdi. Bunun bir nedeni, başka hiçbir ipucu bulamamış olmasıydı. Bir diğer neden ise, kadının işlettiği sığınma eviyle ilgili kafasına takılan şeyler olmasıydı. Aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için ücretsiz bir sığınma evi

sağlamanın özellikle olağandışı bir tarafı yoktu tabii. Somut, yararlı bir toplum hizmetiydi. Kadının ekonomik gücü yerindeydi. Talihsiz kadınlar kendileri için yaptığı şeyler nedeniyle ona minnettar olmalıydı. Fakat o binanın güvenliği fazlasıyla sıkı tutuluyordu. Sağlam bahçe kapısı ve kocaman bir kilit, Alman kurt köpeği, bir dolu güvenlik kamerası. Uşikava, burada bir aşırıya kaçma durumu olduğunu hissetmişti elbette.

Uşikava önce kadının yaşadığı arazi ve binanın kimin adına kayıtlı olduğunu tespit etti. Bu, ulaşılabilir bir bilgiydi. Resmi daireye gidince hemen öğrenilebiliyordu. Arazi ve ev, sadece kadının üstüne kayıtlıydı. İpotek altında da değildi. Her şey basit ve netti. Kişisel servet olmasından dolayı yıllık sabit emlak vergisi muazzam bir rakama ulaşıyor olmalıydı. Fakat kadının her yıl o kadar para ödeyebilecek bir geliri vardı ve muhtemelen bu, onu hiç etkilemiyordu. Veraset vergisi söz konusu olduğunda, bunun da oldukça yüksek bir rakama ulaşacağı kesindi, ama bunu da pek kafasına takmıyor gibiydi. Zengin bir insan için nadir rastlanan bir durumdu. Uşikava'nın bildiği kadarıyla zenginler kadar vergi ödemekten nefret eden kimse yoktu.

Kocası öldükten sonra o geniş konakta tek başına yaşamaya devam etmişti. Elbette tek başına yaşıyor olsa da birkaç hizmetçi de orada kalıyor olmalıydı. İki çocuğu vardı. Büyük oğlu işlerin idaresini devralmıştı. Adamın üç çocuğu vardı. Kızı ise evlenmiş, on beş yıl önce hastalıktan ölmüştü. Onun çocuğu yoktu.

Uşikava bu bilgilere kolayca ulaşabilmişti. Fakat bir adım ileriye gitmeye, onun kişisel özgeçmişini daha derinlemesine araştırmaya kalkınca birden sert bir duvara toslamıştı. İleriye gidebileceği tüm yollar kapalıydı. Duvar yüksekti, kapısına da kat kat kilit vurulmuştu. Uşikava'nın anladığı kadarıyla, bu kadının özel hayatını dış dünyaya açmaya zerre kadar niyeti yoktu. Bunu sürdürebilmek için de büyük çaba ve para harcamış olmalıydı. Kadın hiçbir soruyu yanıtlamıyor, kamuya hiçbir açıklama yapmıyordu. Dokümanlara ne kadar baktıysa da kadının fotoğrafını görememişti.

Minato semti telefon rehberinde kadının adı vardı. Uşikava, o numaraya telefon etti. Her ne konuda olursa olsun doğrudan yüzleşmek Uşikava'nın temel prensibiydi. Zil iki kez çalmıştı ki bir adam telefona çıktı.

Uşikava sahte isim kullanarak gelişigüzel bir borsa şirketi adı uydurup, "Elindeki yatırım fonları ile ilgili olarak hanımefendiyle görüşmek istiyordum ama" diye söze girdi.

Karşısındaki adam, “Hanımefendi telefona çıkamaz. Konu neyse benimle görüşebilirsiniz” dedi.

Bu iş için özellikle geliştirilmiş gibi görünen, mekanik, resmi bir konuşma şekli vardı. Şirketin kuralları gereği kişinin kendisinden başkasına konunun içeriğiyle ilgili bilgi veremeyeceğini, eğer kadınla görüşemeyecekse birkaç gün sonra posta ile evrakları gönderebileceğini söyledi Uşikava. Karşısındaki adam da öyle yapmasını söyledi. Sonra telefonu kapattı.

Yaşlı kadınla konuşamamış olmak, Uşikava’yı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Zaten o kadarını da beklemiyordu. Onun bilmek istediği, kadının özel hayatını korumak için ne kadar titizlendiğiydi. Evet, fazlasıyla titizleniyordu. Kadın o konağın içerisinde, birkaç insan tarafından sıkıca korunarak yaşıyor gibiydi. Bu havayı, telefona çıkan adamın (muhtemelen sekreteriydi) ses tonundan anlamak mümkündü. Telefon rehberinde kadının adı kayıtlıydı. Fakat kadınla doğrudan konuşabilen kişi sayısı sınırlıydı. Bunların dışındaki insanlar, şeker küpüne dalmaya çalışan sinekler gibi kovalanıyordu.

Uşikava, kiralık yer arıyormuş süsü vererek yakınlardaki emlakçıları dolaşıp, sığınma evi olarak kullanılan bina hakkında bazı sorular sordu. Çoğu emlakçı, o adresten ve öyle bir sığınma evinin varlığından bile haberdar değildi. Bu bölge, Tokyo’daki sayılı lüks konut semtlerinden biriydi. Onlar genelde yüksek fiyatlı emlakla uğraşır, iki katlı ahşap binalarla zerre kadar ilgilenmezlerdi. Zaten Uşikava’nın yüzüne ve kıyafetine bir kez bakınca doğru dürüst konuşmaya bile tenezzül etmediler. Yağmurdan ıslanmış, hasta, kuyruğu kopmuş bir köpek kapıdan içeri süzülüverse herhalde ondan daha sıcak karşılarlardı.

Neredeyse ümidini kestiği bir anda, oldukça uzun zamandır orada faaliyette gibi görünen küçük bir emlak dükkânı, Uşikava’nın dikkatini çekti. Dükkânı bekleyen sararmış suratlı yaşlı adam, “Ha, şu yer” diyerek kendiliğinden binayla ilgili bilgi verdi. Mumya gibi yüzü pörsümüş bir adamdı, ama bölgeyi köşe bucak biliyordu. Kim olursa olsun konuşacak birilerini arıyor gibiydi.

“O bina Ogata Bey’in karısına ait. Eskiden kiraya veriyordu. Ogata Bey’in neden öyle bir yere sahip olduğunu tam olarak bilmiyorum. Kira gelirine ihtiyaç duyacak biri değildi çünkü. Çoğunlukla evde çalışanların lojmanı gibi kullanılıyordu herhalde. Şimdi nasıldır bilemiyorum, ama aile içi şiddete maruz

kalmış kadınların kaçıp sığındıkları tapınak gibi bir yer olmuş. Neticede emlakçıların iştahını kabartacak bir yer değil.”

Yaşlı adam bunları söyledikten sonra ağzını açmadan, yavru kurbağa gibi bir ses çıkartarak güldü.

“Demek sığındıkları tapınak ha?” dedi Uşikava ve yaşlı adama Seven Star paketini uzattı. Yaşlı adam sigarayı alıp Uşikava’nın çakmağıyla yakmasına izin verdikten sonra çok büyük bir tat alıyormuş gibi dumanı içine çekti. Seven Star’ın bu şekilde keyifle içilmeyi hak ettiğini düşündü Uşikava.

“Madam, kocasından dayak yiyip, yüzü gözü şişmiş halde kaçan kadınları oraya alıyor. Elbette kira falan istemeden.”

“Toplum hizmeti gibi bir şey mi acaba?” dedi Uşikava.

“Evet, öyle bir şey. Kullanılmayan bir yeri vererek sıkıntıdaki insanlara yardım ediyor. Ne de olsa müthiş zengin biri. Kâr-zarar gibi şeyleri düşünmesine gerek yok, seve seve yapabilir. Bizler gibi sıradan insanlardan değil ki.”

“Fakat Ogata Bey’in karısı neden böyle bir işe kalkıştı acaba? Bir şey vesile mi oldu?”

“Bilmem. Ne de olsa zengin. Belki eğlence olsun diyedir.”

“Fakat eğlence bile olsa, sıkıntıdaki insanlar için kendiliğinden bir şeyler yapmak hoş bir hareket” dedi Uşikava, gülümser gibi bir ifade takınarak. “Parası fazla gelen insanların hepsi, kendiliğinden öyle şeyler yapmazlar.”

“Eh, iyi olmasına gerçekten iyi bir davranış. Ben de eskiden karımı sık sık döverdim. Bu yüzden fazla konuşamam gerçi” dedi yaşlı adam ve dişleri eksilmiş ağzını kocaman açarak güldü. Karısını sık sık dövmesi, ömründe özel olarak kayıt düşülmesi gereken sevinçli anlardanmış gibi.

“Peki, şimdi orada kaç kişi yaşıyor acaba?” diye sordu Uşikava.

“Her sabah yürüyüş yaparken önünden geçerim ama dışarıdan hiçbir şey görünmüyor. Fakat sürekli birkaç kişi yaşıyor gibi. Dünyada karısını döven çok adam var galiba.”

“Topluma faydalı bir şeyler yapan insanlardan daha fazladır; hiçbir faydası olmayan işler yapan insanlar sayıca çoğunlukta ne de olsa.”

Yaşlı adam tekrar ağzını kocaman açarak güldü. “Çok haklısın. Şu dünyada ipe sapa gelmez şeyler yapan insanların sayısı iyi şeyler yapan insanlardan çok çok daha fazla.”

Bu yaşlı adam nedense Uşikava’dan hoşlanmış gibiydi. Uşikava biraz huzursuz olmuştu.

“Peki, bu Ogata Bey’in karısı dediğiniz nasıl biri?” diye sordu, lafın gelişi gibi.

“Ogata Bey’in karısı... Pek iyi bilmiyorum” dedi yaşlı adam, alnını bir ağacın budağındaki halkalar gibi kırıştırarak. “Çok sessiz sakin yaşayan biridir. Uzun süreden beri burada çalışırım, ama kırk yılda bir, uzaktan şöyle bir görürüm yalnızca. Dışarı çıkacak olduğunda şoförlü arabayla çıkar, alışverişi hep evdeki hizmetçi kadınlar yapar. Sekreteri olmalı, bir adam var. İşte o, her şeyi idare ediyor. Ne de olsa iyi eğitimli zengin biri olunca, bizim gibi sefil insanlarla doğrudan konuşmaz.” Adam yüzünü buruşturarak o kırışıklar arasından Uşikava’ya baktı. Bizim gibi sefil insanlar dediği toplulukta, bu sararmış yüzlü yaşlı adam ve Uşikava, odak noktasına yakın bir yerde duruyor olmalıydı.

Uşikava sordu: “Ogata Bey’in karısı ne zamandan beri aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için sığınma evi sağlıyor acaba?”

“Net olarak bir şey bilemiyorum. Sığınma tapınağı filan dendiğini bile başkalarından duydum. Ne zamandan beri bu işi yapıyor acaba? Binaya sık sık insanların girip çıkmaya başlaması dört yıl kadar önceydi. Dört ya da beş yıl. O kadar olsa gerek.” Yaşlı adam fincanını eline alarak soğuyan çayını içti. “O sıralardan itibaren kapısını yenilediler, güvenlik önlemleri de aniden sıkılaştı. Ne de olsa sığınma evi. Herkesin öyle kolayca girebilmesi durumunda içerideki insanlar huzurlu olamaz.”

Sonra yaşlı adam bir an gerçekliğe dönmüş gibi sorgulayıcı bakışlarla Uşikava’yı süzdü. “Peki, sen uygun bir kiralık ev arıyordun, değil mi?”

“Evet öyle.”

“Öyleyse başka bir yere git. Burası baştan sona konaklar semti. Kiralık yerler olsa bile büyükelçiliklerde çalışan yabancılara yönelik yüksek fiyatlı evler

bunlar. Eskiden buralarda zengin olmayan sıradan insanlar da yaşardı. Biz o zamanki emlaklarla işimizi yapabiliyorduk. Fakat şimdilerde hiçbir yerde öyle emlak bulabilmek mümkün değil. Bu yüzden yakınlarda ben de dükkânı kapatmayı düşünüyorum. Tokyo merkezindeki emlak fiyatları almış başını gidiyor. Bizim gibi küçük işletmelerin hayatta kalabileceği bir ortam değil. Sen de, paran fazla gelmiyorsa eğer, başka yerde ev arasan daha iyi olur."

"Öyle yaparım" dedi Uşikava. "Övünülecek bir durum değil ama fazla param yok. Başka yerde ararım artık."

Yaşlı adam sigarasının dumanını iç geçirmeyle karışık dışarıya saldı. "Fakat eğer Ogata Bey'in karısı ölürse o konak da çok geçmeden ortadan kalkar. Oğlu ne de olsa işinin ehli bir adam. Böylesi birinci sınıf geniş bir araziyi boş bırakmaz. Zaman geçirmeden binayı yıkar, süper pahalı bir apartman dikiverir. Belki de çoktan planını bile hazırlatmıştır."

"O durumda buralardaki sakin hava, değişiverir herhalde."

"Evet, mutlaka biraz değişir."

"Oğlu ne iş yapıyor?"

"Aslında emlakçı. Kısacası bizimle aynı işi yapıyor. Fakat yaptığımız işler arasında, dağlar kadar, Rolls-Royce ile bisiklet arasındaki kadar fark var. Sermayesini kullanarak devasa gayrimenkulleri tek başına birbiri ardına topluyor. İyi bir sistem de kurmuş. İşin kaymağını tek damla bırakmadan kendisi yiyor. Bize bir damla bile kalmıyor. Dünya çok feci bir yer haline geldi."

"Az önce yürürken şöyle bir gözüme ilişiverdi, ama hayran kaldım. Gerçekten çok hoş bir konak."

"Evet buralardaki en iyi konaktır. O muhteşem meşe ağacının kökünden kesileceğini hayalimde canlandırmak bile içimi acıtıyor" dedi yaşlı adam ve çok hüzünlü bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. "Ogata Bey'in karısı biraz uzun yaşar umarım."

"Çok haklısınız" dedi Uşikava.

Uşikava aile içi şiddete maruz kalmış kadınların danışma bürosuyla irtibata geçti. Şaşırtıcı bir şekilde aynen bu isimle, telefon rehberinde kayıtlıydı. Birkaç avukatın sorumluluğu üstlenerek gönüllü olarak işlettikleri, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştu. Yaşlı kadının sığınma evi, bu kuruluşla bağlantılı çalışarak, evden kaçan, gidecek yeri olmayan kadınları kabul ediyordu. Uşikava, kendi bürosunun adıyla görüşme talebinde bulundu. Şu Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti adıyla. Para yardımında bulunma olasılığından da bahsetti elbette. Sonra bir görüşme tarihi ve saati belirlendi.

Uşikava adamlara kartvizitini verip (Tengo'ya verdiğiyle aynı kartvizit), her yıl topluma hizmet eden üstün nitelikli, kâr amacı gütmeyen kuruluşlardan birini seçerek yardımda bulunmanın, kendi cemiyetinin amaçlarından biri olduğunu açıkladı. Adaylar arasında aile içi şiddete maruz kalmış kadınların danışma bürosu da vardı. Sponsorun kim olduğunu açıklayamazdı, ama yardım parası istenildiği gibi kullanılabilirdi. Yıl sonunda, bir sefere mahsus olmak üzere basit bir rapor yazmaktan başka sorumluluk da yoktu.

Karşısındaki genç avukat Uşikava'nın kılığına şöyle bir bakınca pek de iyi bir izlenime sahip olmamış gibiydi. Uşikava'nın kılığı, ilk kez karşılaştığı insanlarda sempati ya da güven oluşturacak gibi değildi. Fakat adamlar sermaye konusunda her zaman sıkıntı çekiyorlardı ve ne tür bir yardım olursa olsun memnuniyetle karşılamak durumundaydılar. Bu yüzden avukat bir derece kuşkulanmış bile olsa Uşikava'nın dediklerini dinledi.

Faaliyetlerinin içeriğini biraz daha ayrıntılı olarak öğrenmek istediğini söyledi Uşikava. Avukat, aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için danışma bürosunun ne şekilde kurulduğunu açıkladı. Çalıştığı kuruluşu nasıl oluşturdukları hakkında bilgi verdi. Uşikava için bu, can sıkıcı olmaktan öteye geçmiyordu ama çok ilgiliymiş gibi bir yüz ifadesiyle karşısındaki avukatın açıklamalarını dinledi. Kesin bir şekilde dinlediklerini onaylıyor, başını evet anlamında sallıyor, etkilenmiş gibi bir ifade takınıyordu. Derken karşısındaki adam da Uşikava'ya alışmaya başlamıştı. Göründüğü gibi üçkâğıtçı bir adam olmayabilir diye düşünüyordu belki de. Uşikava antrenmanlı bir dinleyiciydi ve onun o sadık dinleme tarzı, çoğu durumda karşısındaki insanı yumuşatmaya yarardı.

Uşikava fırsatını yakalayınca, konuyu sığınma evine getiriverdi. "Aile içi şiddetten kaçan zavallı kadınlar gidecek yer bulamadıklarında nereye sığınıyorlar?" diye sordu. Kadınların acımasız ve şiddetli rüzgârla savrulan yapraklardan farksız kaderleriyle yürekten ilgiliymiş gibi bir ifade takınmıştı.

“O durumlar için hazırlıklı olmak amacıyla bazı sığınma evlerimiz var” dedi genç avukat.

“Sığınma evi derken?”

“Geçici olarak sığınılabilecek bir yer. Sayısı o kadar çok değil, ama bu tür yerler hayırseverler tarafından sağlanıyor. Aralarında bir binayı olduğu gibi kullandıran biri de var.”

“Bir binayı olduğu gibi mi?” diye sordu Uşikava, hayran kalmış gibi. “Bu dünyada öyle biri var mı?”

“Evet. Bizim faaliyetlerimiz gazetelerde, dergilerde haber olunca bir şekilde işbirliği yapmak isteyen insanlar bizimle irtibata geçerler. Böyle insanların yardımı olmadan bu örgütü ayakta tutabilmemiz mümkün değil. Neredeyse tamamen bağışlarla ayakta duruyoruz, ne de olsa.”

“Çok anlamlı bir faaliyette bulunuyorsunuz” dedi Uşikava.

Avukatın yüzünde savunmasız bir gülümseme belirdi. Doğru olanı yaptığından emin bir insan kadar aldatılması kolay biri olamaz, diye düşündü Uşikava bir kez daha.

“Şu an kaç kadın o binada yaşıyor acaba?”

“Değişiyor, ama genelde dört beş kişi kadar” dedi avukat.

“O binayı açan hayırsever” dedi Uşikava, “ne şekilde bu faaliyetlere katıldı acaba? Bunun için bir şeyler vesile mi olmuştu?”

Avukat başını hafifçe yana eğdi. “O kadarını ben de bilemiyorum. Fakat burası kurulmadan önce de kişisel çapta benzer faaliyetlerde bulunuyormuş. Her şey bir yana, biz katkısını memnuniyetle kabul ediyoruz. Karşı taraftan bir açıklama olmadığı sürece, nedenlerini sormayız elbette.”

“Elbette” dedi Uşikava başını sallayarak. “Fakat o sığınma evinin yeri gizli tutuluyordur, değil mi?”

“Evet. Kadınların güvenli bir şekilde koruma altında olmaları gerekiyor. Öte yandan çoğu yardımsever kendi isimlerinin açıklanmasını istemiyor. Ne de olsa

işin içine şiddet karışmış durumda.”

Ondan sonra bir süre daha konuşmaya devam ettiler, ama avukattan daha somut bir bilgi alamadı. Uşikava’nın öğrenebildiği şeyler sınırlıydı. Aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için danışma bürosunun faaliyetlerini resmen başlatması dört yıl önceydi. Hemen sonrasında hayırseverlerden irtibata geçenler olmuştu. Bir hayırsever irtibata geçmiş ve şu an kullanmadığı bir binayı sığınma evi olarak sunmak istediğini söylemişti. Adamların faaliyetleri gazetelerde tanıtılmış, bu haberi okuyan o yardımsever onlara ulaşmıştı. İsminin asla açıklanmaması, destekte bulunmasının koşuluydu. Fakat konuşulanlara bakınca bu hayırseverin Azabu’daki yaşlı kadın olduğu, sığınma evinin de kadının mülkiyetindeki küçük ahşap bina olduğu kesindi.

“Kusura bakmayın, zamanınızı aldım” dedi Uşikava, o idealist genç avukatı başını iyice eğip selamlayarak. “Çok değerli ve faydalı bir faaliyette bulunuyorsunuz. Bugünkü konuşmamızı önümüzdeki yönetim kurulu toplantısında değerlendireceğiz. Yakın bir zaman içerisinde irtibata geçeceğimizi sanıyorum. Faaliyetlerinizin daha başarılı bir şekilde ilerlemesi için duacıyım.”

Uşikava’nın sonraki işi, yaşlı kadının kızının ölümünü araştırmak oldu. Kız Ulaştırma Bakanlığı’nın elit bürokratlarından biriyle evlenmişti ve öldüğünde otuz altı yaşındaydı. Ölüm nedeni bilinmiyordu. Kocası karısının ölümünden hemen sonra Ulaştırma Bakanlığı’ndan ayrılmıştı. Bulabildiği bilgi bu kadardı. Kocasının Ulaştırma Bakanlığı’ndan aniden ayrılma nedeni bilinemediği gibi sonrasında nasıl bir yaşam sürdüğü de belirsizdi. Adamın bakanlıktan ayrılması, karısının ölümüyle ilişkili olabilirdi de, olmayabilirdi de. Ulaştırma Bakanlığı, bakanlığa ait bilgileri sıradan bir vatandaşa seve seve açıklayacak bir yer değildi. Fakat Uşikava’nın burnu iyi koku alırdı. Bu meselede doğal olmayan bir şeyler vardı. Adamın, karısını yitirmiş olmanın verdiği büyük üzüntüyle kariyerini bırakıp işinden ayrılarak dünyadan elini eteğini çekmiş olması Uşikava’ya pek inandırıcı gelmiyordu.

Uşikava’nın bildiği kadarıyla otuz altı yaşında hastalıktan ölen kadın sayısı çok fazla değildi. Elbette hiç yok da değildi. İnsanlar hangi yaşta olursa olsun ya da ne kadar rahat bir çevrede bulunursa bulunsun, hastalık yüzünden aniden canından olabilirdi. Kanser, beyin kanaması, karın zarı iltihabı, zatürree gibi hastalıklar vardı. İnsan vücudu her zaman tehdit altındaydı, asla güvende değildi.

Fakat rahat bir çevrede yaşayan bir kadın otuz altı yaşında ruhlar arasına karışıyorsa, doğal ölümden ziyade, kaza ya da intihar sonucu ölmesi kesinlikle daha mantıklıydı.

Bir varsayım oluşturayım, dedi Uşikava kendi kendine. Ünlü Occam'ın Usturası prensibine uygun bir şekilde, olabildiğince basit bir varsayım olsun. Gereksiz unsurları dışarıda bırakarak, tek bir mantık üzerinden olaylara bakayım.

Yaşlı kadının kızının, hastalıktan değil de intihar neticesinde öldüğünü varsayamaz mıyız? Uşikava ellerini ovuşturarak düşünüyordu. İntiharı, dışarıya karşı hastalıktan ölüm diye açıklayıp insanları kandırmak o kadar zor değil. Özellikle sermayesi ve nüfuzu olan bir insan için. Bir adım daha ileri gidip, kızının aile içi şiddete maruz kalarak, yaşamdan ümidini kesip kendiliğinden canına son verdiğini varsayamaz mıyız? Olmaz diye bir şey yok. Elit insanların hiç de az olmayan bir kısmı kibirli, sinsi ve çarpık karakterli kişilerdir, bu çok iyi bilinen bir gerçek. Adeta bile isteye toplumun genelindeki şiddet dağılımından daha fazla pay almayı arzuluyorlarmış gibi.

Öyleyse bu durumda anne ne yapar acaba? Kader, yapacak bir şey yok diye düşünüp öylece boynunu büküp oturur mu? Hayır, buna imkân yok. Kızını ölüme sürükleyen her ne ise ona karşı oldukça sert bir yanıt vermeye çalışacaktır. Yaşlı kadının nasıl bir insan olduğunu Uşikava artık aşağı yukarı biliyordu. Azimli, akıllı bir kadındı. Net bir vizyon sahibiydi. Karar verdiği şeyleri, zaman kaybetmeden uygulamaya geçiriyordu. Bunun için de sahip olduğu ekonomik gücünü ve nüfuzunu devreye sokmaktan çekinmiyordu. Sevdiği birinin yaralanmasına, zarar görmesine, sonuçta canından olmasına neden olan bir insanı kolay kolay rahat bırakmayacağı açıktı.

Gerçekte o kocaya ne tür bir karşılığın verildiğini Uşikava'nın bilmesine imkân yoktu. Adamdan iz bile kalmamış gibiydi. Yaşlı kadının adamı öldürdüğünü sanmıyordu. Temkinli, soğukkanlı bir kadındı. Geniş bir bakış açısına sahipti. Bu kadar düşüncesiz davranmayacağı ortadaydı. Yine de bir şekilde feci bir şey yaptığı kesindi. Yaptığı her neyse, arkasında hiçbir iz bırakmadan hallettiğine de şüphe yoktu.

Fakat kızı elinden alınan bir annenin öfke ve ümitsizliği yalnızca kişisel bir intikamla sona ermezdi. Kadın bir gün gazetede aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için danışma bürosunun faaliyetlerini öğrenip yardım önerisinde bulunmuştu. Kendisinin Tokyo merkezinde şu an neredeyse hiç kullanmadığı

kiralık bir binası vardı. Gidecek yeri olmayan kadınlar için ücretsiz olarak kullandırtabilirdi. Şimdiye kadar aynı amaçla birçok kez orayı kullandığından, yapılması gerekenleri aşağı yukarı biliyordu. Fakat adının açık edilmesini istemiyordu. Kuruluşu yönlendiren avukatlar elbette onun bu önerisine minnettar kalmışlardı. Bir toplum kuruluşuyla bağlantılı olarak çalışmak yoluyla kadının intikam duygusu daha şiddetli, daha etkin, daha geleceğe yönelik bir hale gelmişti. Bunun için nedeni ve motivasyon kaynağı vardı.

Uşikava'nın buraya kadarki tahmini mantıklı gibi duruyordu. Somut bir dayanağı yoktu. Her şey, varsayımları üst üste koymaktan ibaretti. Böylesi bir teori kullanılacak olursa birçok soru ortadan kalkardı. Uşikava dudaklarını yalayarak ellerini ovuşturdu. Fakat işin sonrası muğlaklaşıyordu.

Yaşlı kadın, devam ettiği spor kulübünde Aomame adlı genç bir antrenörle tanışır, bir şekilde gizlice anlaşırlar. Sonra titiz hazırlıklar yaparak Aomame'yi Okura Oteli'nin bir odasına yollar, Öncüler liderinin ölmesini sağlar. Cinayet yöntemi belirsizdi. Belki de Aomame özel bir cinayet tekniğine sahipti. Bunun sonucunda Lider, sadık ve yetenekli korumalarının sıkı gözetimi altında olmasına rağmen canından olmuştu.

Buraya kadar açık noktalar olmakla birlikte bu varsayımın izini sürmek mümkündü. Fakat Öncüler'in lideriyle aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için danışma bürosu arasında nasıl bir bağ olduğunu anlamaya çalıştıkça, Uşikava'nın eli kolu bağlanıyordu. Düşünceleri bu noktada gidecek yer bulamıyor, varsayımları birbirine bağladığı ip keskin bir kılıçla kesiliveriyordu.

Cemaat şimdi Uşikava'dan iki sorunun yanıtını istiyordu. Birincisi, Lider'in öldürülmesini kim planlamıştı? Diğeri ise, Aomame neredeydi?

Aomame'nin kimlik araştırmasını yapan Uşikava'ydı. Uşikava daha önce benzer türden araştırmaları birçok kez yapmıştı. Çok alışık olduğu bir işti. Sonra Uşikava, kadının temiz olduğu sonucuna ulaşmıştı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın kuşkulu tek bir nokta bile görememişti. Cemaate de bu şekilde rapor vermişti. Sonra Aomame Okura Oteli'nin süitine çağrılmış, kas esnetme çalışmaları yaptırmıştı. Kadın gittiğinde Lider ölmüştü. Aomame öylece ortadan kaybolmuştu. Sanki rüzgârda savrulan duman gibi. Adamlar bu noktada Uşikava'dan, son derece hafife indirgenmiş bir ifadeyle, hiç mi hiç memnun

değillerdi. Uşikava'nın araştırmasının yetersiz olduğunu düşünüyorlardı.

Fakat gerçekte Uşikava her zaman olduğu gibi, hiçbir açık nokta bırakmayacak şekilde araştırmıştı. Dazlak kafalıya da söylediği gibi, işinde asla gevşek davranmazdı. Telefon kayıtlarını olaydan önce kontrol etmemiş olması bir kusurdu, ama çok kuşkulu bir durum olmadıkça normalde o kadarını yapmazdı. Dahası, Uşikava'nın araştırdığı kadarıyla Aomame'de kuşkulu tek nokta bile yoktu.

Her halükârda Uşikava, adamların kendisine karşı hissettikleri memnuniyetsizliğin devam etmesine izin veremezdi. Yaptıkları ödemelere diyecek yoktu, ama tehlikeli tiplerdi. Lider'in cesedinin gizlice ortadan kaldırılmış olduğunu bilmesi bile Uşikava'yı onlar açısından tehlikeli kişi haline getiriyordu. Kendisinin yararlı biri olduğunu, hayatta kalmaya değer nitelikte olduğunu somut olarak göstermek zorundaydı.

Lider'in öldürülmesine Azabu'daki yaşlı kadının karıştığına dair somut bir kanıt yoktu. Şimdilik her şey, varsayımlara dayanan tahminlerden öte geçmiyordu. Fakat etrafında muazzam söğütlerin olduğu o geniş konağın içerisinde büyük bir gizem saklıydı. Uşikava'nın koku alma yeteneği öyle söylüyordu. Bu gerçeği ortaya çıkartmak zorundaydı. Kolay iş değildi. Karşı tarafın savunması sağlamdı ve kesinlikle bir profesyonel işbaşındaydı.

Yakuza mı acaba?

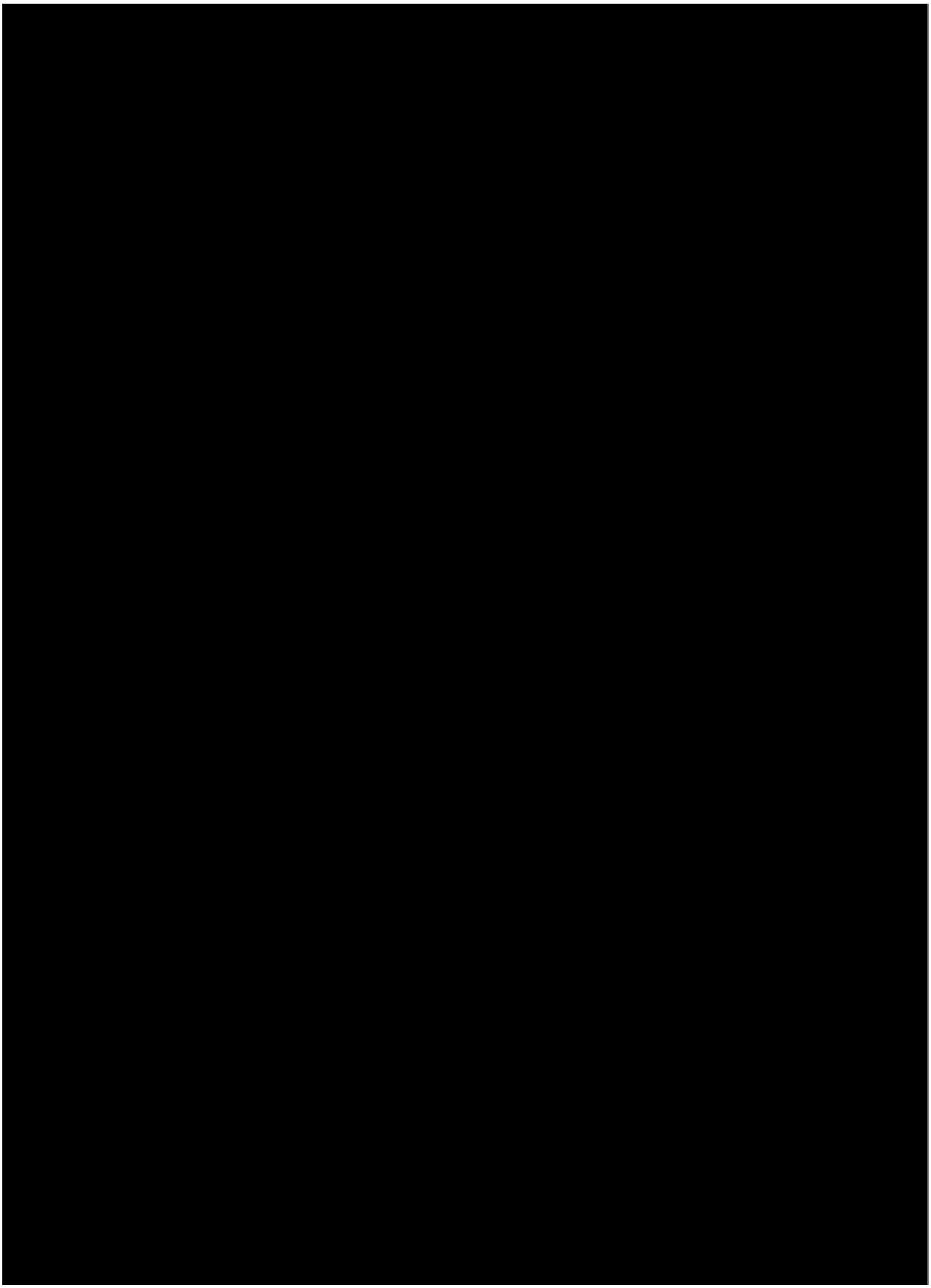
Belki de. İş dünyasında, özellikle gayrimenkul sektöründe, insanlar gözleri bağlı bir şekilde bir yerlere götürülür, Yakuza üyeleriyle birtakım alışverişler yaparlardı. Şiddete başvurmak gerektiğinde işlerini o tiplere gördürürlerdi. Yaşlı kadın onların gücünden yararlanmış olabilirdi elbette. Fakat Uşikava bu olasılığı zayıf buluyordu. Yaşlı kadın o türden insanlarla ilişkili olamayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Özellikle aile içi şiddete maruz kalmış kadınları korumak için Yakuza'nın gücünden yararlanması, pek mantıklı bir varsayım değildi. Herhalde kadın, daha en başından kendi koruma sistemini kurmuştu. Kendi sistemini geliştirmişti. Büyük paralara mal olduğu kesindi, ama kadının parasal açıdan sıkıntısı yoktu. Dahası, bu sistem gerektiğinde şiddet için de kullanılabilirdi.

Eğer Uşikava'nın varsayımı doğruysa, Aomame yaşlı kadının yardımını alarak uzak bir yerlerde gizleniyor olmalıydı. İzleri özenle silinmiş, yeni bir kimlik sağlanmış, adı değiştirilmiş olmalıydı. Belki dış görünümü de farklılaşmıştı. Bu

durumda Uşikava’nın şu an yapmakta olduğu gibi ufak tefek kişisel araştırmalarla onun izini sürebilmesi imkânsız hale gelirdi.

Şimdilik Azabu’daki yaşlı kadınla ilgili bu damara sımsıkı sarılmaktan başka yol yoktu. Bir şekilde açık bir nokta bularak, Aomame’nin izini oradan bulmaya çalışmak, tek çıkar yoldu. İşler yolunda gidebileceği gibi gitmeyebilirdi de. Fakat keskin koku alma yeteneği ve tuttuğunu bırakmamak konusundaki inatçılığıyla Uşikava kendine güveniyordu. Bunlar da olmasa benimle ilgili söylenebilecek ne var ki? diye kendi kendine sordu Uşikava. Bunlar dışında gurur duyabileceğim ne yeteneğim var?

Tek bir tane bile yok, diye yanıtladı Uşikava kendi kendine, emin bir şekilde.

Aomame

Nefesini tutsan bile

Bir yere kapalı kalmak, monoton ve yalnız bir yaşam sürmek Aomame için o kadar da sıkıntılı bir durum değildi. Sabah 6.30'da kalkıp basit bir kahvaltı yapıyordu. Bir saat zaman harcayarak çamaşır yıkıyor, ütü yapıyor ve yerleri süpürüyordu. Öğleden önce bir buçuk saat kadar Tamaru'nun ayarladığı aletleri kullanarak etkili ve yoğun bir şekilde vücudunu çalıştırıyordu. Profesyonel bir antrenör olarak hangi kasların günlük olarak ne kadar çalıştırılması gerektiğini Aomame iyi biliyordu. Aomame, kaslara uyguladığı kuvvetin nereye kadar yararlı, nereden sonra aşırı olduğunu da biliyordu.

Öğle yemeği sebze salatası ve meyve ağırlıklı oluyordu. Öğleden sonra çoğunlukla koltuğa oturup kitap okuyor, kısa bir öğle uykusuna yatıyordu. Bir saat kadar oyalandıktan sonra, 6'dan önce akşam yemeğini yiyip bitirmiş oluyordu. Gün batınca balkona çıkıp bahçe sandalyesine oturarak çocuk parkını izlemeye başlıyordu. Sonra 10.30'da yatağa giriyordu. Her gün aynı şeyleri tekrar ediyordu. Fakat bu yaşam ona hiç de sıkıcı gelmiyordu.

Zaten sosyal biri değildi. Uzun süre kimseyle görüşmese, konuşmasa bile bu, onun için rahatsız edici bir durum olmazdı. İlkokuldayken sınıf arkadaşlarıyla neredeyse hiç konuşmazdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerekmediği müddetçe kimse de onunla konuşmazdı. Aomame o sınıfta ne idüğü belirsiz yabancı bir madde gibi süpürülüp bir kenara atılması, görmezden gelinmesi gereken bir şeydi. Aomame, bunun adaletsiz olduğunu düşünürdü. Eğer kendisinde bir noksanlık ya da kusur varsa bir kenara itilmesi doğru olabilirdi. Fakat öyle değildi. Küçük bir çocuğun hayatta kalabilmesi için anne babasının emirlerine sessizce itaat etmekten başka yolu yoktur. Bu yüzden okulda yemekten önce mutlaka yüksek sesle duasını okur, pazar günleri şehirde dolaşarak mürit toplamaya çalışan annesine eşlik eder, dini gerekçelerle Budist ve Şinto tapınaklarına yapılan gezilere katılmazdı, Noel partilerini reddeder,

başkalarının eskilerini hiç itiraz etmeden giyerdi. Fakat çevresindeki çocukların hiçbiri bunları bilmediği gibi öğrenmeye de çalışmıyordu. Yalnızca ürküyorlardı. Öğretmenler bile açıkça onun varlığından rahatsız oluyordu.

Elbette Aomame anne babasına yalan söyleyebilirdi. Her gün okulda yemek öncesinde dua ettiğini söyleyerek dua etmeden geçiştirebilirdi. Ama böyle bir şey yapmıyordu. Bunun bir nedeni, gerçekten var olsa da olmasa da Tanrı'ya karşı yalan söylemek istememesiydi. Diğer bir neden ise, sınıf arkadaşlarına öfkeli olmasıydı. Benden bu kadar uzak durmak istiyorsanız, istediğiniz kadar uzak durabilirsiniz. Aomame böyle düşünüyordu. O duayı okumayı sürdürmek, onlara karşı bir meydan okumaydı aslında. Adalet, benden yana ne de olsa.

Sabah güneşiyle uyanıp okula gitmek için giyinmek sıkıntı verirdi. Gerginlik yüzünden sık sık ishal olur, arada sırada kusardı. Ateşi çıkar, başı ağrır, el ve ayaklarında uyuşma hissettiği de olurdu. Yine de bir gün bile okulu asmazdı. Öyle yapacak olursa, sonra günlerce gitmemeyi isteyebilirdi. Hatta bir daha okula gitmemesi bile söz konusu olabilirdi. Bu da sınıf arkadaşları ve öğretmenlerine yenilmiş olduğu anlamına gelirdi. Aomame sınıftan çekip gidecek olsa, mutlaka herkes rahat bir nefes alırdı. Aomame onların rahat bir nefes almasını istemiyordu. Bu yüzden ne kadar sıkıntılı olsa da neredeyse sürünerek okula giderdi. Sonra dişlerini sıkarak sessizce sıkıntısına katlanırdı.

O sıralarda içinde bulunduğu çetin koşullarla karşılaştırıldığında, hoş bir apartman dairesine kapanıp hiç kimseyle konuşmamak, Aomame için mesele değildi. Çevresindeki herkesin neşeyle sohbet ettiği bir yerde suskun kalmayı sürdürmenin zorluğuyla karşılaştırıldığında, kendisinden başka hiç kimsenin olmadığı bir yerde suskun kalmak çok daha kolay ve elbette doğaldı. Okuması gereken kitaplar da vardı. Tamaru'nun gönderdiği Proust'u okumaya başladı. Fakat günde yirmi sayfadan fazla okumamaya özen gösteriyordu. Zamana yayarak, kelime kelime giderek yirmi sayfa okuyordu. Bu kadarını okuyup bitirince başka kitap alıyordu. Sonra, yatmadan önce mutlaka Pupa Hava'dan birkaç sayfa okuyordu. Bu, Tengo'nun yazdığı bir metindi. Bir anlamda Aomame'nin 1Q84 yılında yaşaması için bir kullanım kılavuzuydu.

Müzik de dinliyordu. Madam bir kutu dolusu klasik müzik kaseti yollamıştı. Mahler senfonileri, Haydn'ın oda müzikleri, Bach'ın klavyeli çalgılar için eserleri gibi farklı tür ve tarzlardan müzik vardı. Aomame'nin istediği Janáček'in "Sinfonietta"sı da vardı. Günde bir kez "Sinfonietta"yı dinliyor, Janáček eşliğinde sessizce sporunu yapıyordu.

Sonbahar sakin bir şekilde geçiyordu. Günler geçtikçe kendi vücudunun yavaş yavaş şeffaflaştığı hissine kapılıyordu Aomame. Mümkün olduğunca kafasından düşünceleri atmaya çalışıyordu. Fakat elbette hiçbir şey düşünmeden de yapamıyordu. Mavi gökyüzüne baktıkça bir şeyler içini dolduruyordu. Fakat en azından Aomame şimdi bir şeylerden nefret etme gereği hissetmiyordu. Sınıf arkadaşları ve öğretmenlerden nefret etmesi gerekmiyordu. Artık güçsüz bir çocuk değildi. Zorla mürit olması da gerekmiyordu. Kadınları dövüp yaralayan erkeklerden nefret etmesi de. Aomame farkına bile varmadan, içindeki, bazen gelgit dalgaları gibi kaynayan öfke, karşısındaki duvarı sebepsizce yumruklamayı isteyecek kadar şiddetli kabarmalar, yok olup gitmişti. Nasıl olduğunu bilemiyordu, ama artık o duygular geri gelmiyordu. Bu, Aomame'nin minnet duyduğu bir şeydi. Aomame, mümkünse artık hiç kimseyi yaralamak istemiyordu. Kendisini yaralamak istemediği gibi.

Uyuyamadığı gecelerde Tamaki Otsuka ve Ayumi Nakano'yu düşünüyordu. Gözlerini kapatınca onlara sarılışı tüm canlılığıyla aklına geliyordu. İkisi de yumuşacıktı, bedenleri dolgun ve sıcacıktı. Kırılgan, derinliği olan bedenler. İçinde taze kan dolaşan kalpleri düzgün bir ritimle derinlikli sesler çıkartıyordu. Yumuşak nefeslerini duyuyor, kıs kıs gülmeleri kulağına geliyordu. Narin parmakları, sertleşen meme uçları, yumuşak baldırları. Fakat artık onlar bu dünyada değildi.

Hüzün, karanlık ve yavaş yavaş akan bir su gibi sessizce, önceden hissettirmeden Aomame'nin yüreğini dolduruveriyordu. Öyle anlarda anılarının kapısını kapatarak bütün gücüyle Tengo'yu düşünüyordu. Bilincini odaklıyor, ders sonrası sınıfta kısa bir süreliğine tuttuğu, onun on yaşındaki elinin dokunuşunu anımsıyordu. Sonra, bir süre önce kaydırağın tepesinde duran otuz yaşındaki Tengo'yu zihninde canlandırıyordu. O iki yetişkin kolun, kendisini sardığını hayal ediyordu.

O, biraz çabayla elimin ulaşabileceği bir yerdeydi.

Dahası, bir sonraki sefere uzatacağım el gerçekten ona ulaşabilir. Aomame karanlıkta gözlerini kapatıp bu olasılığa bırakıyordu kendini. Yüreğini aşkın kucağına salıveriyordu.

Fakat bir kez daha onu göremeyeceksem ne yapmalıyım acaba? Aomame'nin

yüreği titriyordu. Tengo ile gerçek bir temas olasılığı hiç olmasaydı durum çok daha basit olurdu. Yetişkin Tengo ile karşılaşması, Aomame için yalnızca bir rüyaydı. Soyut bir varsayımdan öteye geçmiyordu. Fakat onun gerçek halini gördükten sonra Tengo'nun varlığı öncesiyle karşılaştırılamayacak ölçüde kesin ve güçlü bir hale gelmişti. Aomame, her ne pahasına olursa olsun onu yeniden görmek istiyordu. Tengo'nun kendisini kollarıyla sarmasını, vücudunun dört bir tarafını okşamasını istiyordu. Bunun olamayacağını düşünmekle bile, yüreği ve vücudu tam ortadan ikiye ayrılacakmış gibi oluyordu.

Esso kaplanının reklam tabelasının önünde dokuz milimetrelik mermiyi kafama sıkmam gerekirdi belki. Öyle yapmış olsaydım, hayatta kalıp bu keder ve acıyı, bu duyguları yaşamazdım. Fakat nedense tetiği çekemedim. Aomame bir ses duymuştu. Birileri uzaklardan onun adını sesleniyordu. Tengo ile bir kez daha karşılaşabilirim. Bu düşünce bir kez kafasında oluşunca hayatta kalmayı seçmekten başka yolu yoktu. Lider'in söylediği gibi bu Tengo'ya zarar verecek olsa bile, Aomame'nin seçeceği başka yol kalmamıştı. Mantığın ulaşamadığı bir yaşam gücünün izleri vardı burada. Bunun sonucunda şimdi Tengo'ya karşı şiddetli arzularla için için yanıyorum. Hiç dinmeyen bir susuzluk ve ümitsizliğin pençesinde.

Yaşamaya devam etmenin anlamı bu, dedi Aomame kendi kendine. İnsanlara ümit veriliyor, bu ümidi bir yakıt gibi kullanarak kendilerine amaçlar ediniyor, ömürlerini sürüyorlar. İnsan, ümit olmadan yaşamını sürdüremez. Fakat bu havaya para atmakla aynı. Yazı mı gelecek, tura mı gelecek? Para yere düşmeden anlaşılmaz. Böyle düşününce yüreği sıkışıveriyordu. Vücudundaki tüm kemikler, çığlık atar gibi sesler çıkarıyordu.

Aomame yemek masasına oturup otomatik tabancayı eline aldı. Sürgüsünü çekip fişek yuvasına mermi sürdü, başparmağıyla horozu kaldırıp namluyu ağzına soktu. Sağ elinin işaretparmağına biraz daha kuvvet verecek olsa keder ve acı hemen sona ererdi. Biraz daha. Bir santim, hayır beş santim daha parmağımı çeksem hüznün olmadığı, sessiz bir dünyaya geçebilirim. Acıyı yalnızca bir anlığına hissederim. Sonra merhamet yüklü hiçliğin kucağında olurum. Aomame gözlerini kapadı. Esso tabelasından, benzin pompasını eline almış kaplan neşeyle gülümsüyordu. Arabana kaplan koy.

Aomame sert namluyu ağzından çıkartıp, başını yavaşça iki yana salladı.

Ölemem. Balkonun karşısında park var. Parkta kaydırak. Tengo oraya tekrar

gelebilir ümidi olduğu sürece, ben bu tetiği çekemem. Bu olasılık, uçurumun kenarında Aomame'yi durdurdu. Aomame'nin yüreğinde bir kapı kapanıp, başka bir kapı açılırmış gibi oldu. Sessizce ve usulca. Aomame tabancanın sürgüsünü çekti, mermiyi fişek yuvasından çıkartıp emniyet mandalını indirerek masaya bıraktı. Gözlerini kapatınca o karanlıkta cılız bir ışık saçan minicik bazı şeylerin anbean kaybolup gittiğini anlayabilmişti. Ufacık ışık zerreleri gibi bir şeylerin. Fakat bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Koltuğa oturup Swann'ların Tarafı cildine yoğunlaştı. Öyküdeki atmosferi kafasında canlandırıp başka düşüncelerin içeriye süzülmemesi için çabaladı. Dışarıda soğuk bir yağmur yağmaya başlamıştı. Radyodaki hava durumu hafif bir yağmurun ertesi gün sabaha kadar süreceğini duyuruyordu. Sonbahar yağmurlarının ön habercisiydi bu yağmurlar. Büyük okyanus açıklarına demir atmış bir hava akımı vardı, kımıldayacak gibi de durmuyordu. Zamanı unutup, düşüncelere dalmış yalnız bir insan gibi.

Tengo gelmez herhalde. Gökyüzü baştan sona kalın bulutlarla kaplanmış. Ayı görmek mümkün değil. Yine de Aomame balkona çıkıp sıcak kakaosunu içerek parkı izlemeye devam ederdi herhalde. Dürbün ve otomatik tabancayı yakın bir yere koyup, hemen dışarıya koşabilecek giysiler giyer, yağmurun altında kalan kaydırağı izlemeye devam ederdi. Bu, Aomame için anlamı olan tek hareketti.

Öğleden sonra 3'te ana kapının zili çaldı. Birileri binanın içine girmek istiyordu. Aomame elbette duymazdan geldi. Birilerinin onu ziyarete gelme olasılığı yoktu. Çay içmek için su kaynatıyordu, ama tedbir olsun diye ocağın ateşini kapatıp kulak kabarttı. Zil üç dört kez çaldıktan sonra sustu.

Beş dakika kadar sonra zil yeniden çaldı. Bu sefer dairenin zili çalıyordu. O birileri şimdi binanın içerisindeydi. Aomame'nin kapısının önünde. Birilerinin ardı sıra bina kapısından girmiş olabilirlerdi. Belki de başka bir dairenin zilini çalmış, gelişigüzel bir şeyler uydurarak bina kapısını açtırmışlardı. Aomame elbette sessizliğini koruyordu. Kim gelirse gelsin cevap verme. İç taraftan kapı kilidini tak, nefesini bile tut. Tamaru'nun direktifi böyleydi.

Kapının zili on kez çalmıştı herhalde. Bir pazarlamacı için fazlasıyla inatçıydı. Onlar zili olsa olsa ancak üç kez çalarlardı. Aomame, sessizliğini koruyunca dışarıdaki kapıyı yumruklamaya başladı. O kadar büyük bir gürültü çıkmıyordu.

Fakat sesin tınısı, sinir ve öfke yüklüydü. “Takai Hanım.” Orta yaşlı, gür bir erkek sesiydi. Ses hafiften çatlıyordu. “Takai Hanım. Merhaba. Açar mısınız lütfen?”

Takai, apartmanın posta kutusuna yapıştırılmış sahte isimdi.

“Takai Hanım. Rahatsız ediyorum, ama kapıya çıkın lütfen.”

Adam kısa bir ara vererek yanıt bekledi. Açılmadığını görünce tekrar kapıyı yumruklamaya başladı. Öncekinden biraz daha güçlüce.

“Takai Hanım. İçeride olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden uğraştırmadan kapıyı açın lütfen. Oradasınız ve sesimi duyabiliyorsunuz.”

Aomame yemek masasının üzerindeki otomatik tabancayı alıp emniyet mandalını açtı. Namlusunu el havlusuyla sarıp kabzasını kavradı.

Adamın kim olduğuna, ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Fakat bu adam, belli ki bir nedenden dolayı kendisine düşmanlık besliyordu ve kapıyı açtırmaya kararlıydı. Doğal olarak bu Aomame’yi memnun edecek bir şey değildi.

Nihayet kapının vurulması kesilip, adamın sesi tekrar koridorda yankılandı.

“Takai Hanım. Ben NHK yayın ücretini tahsil etmek için geldim. Evet, öyle. Hepimizin NHK’sı. İçeride olduğunuzu biliyorum. Nefesinizi tutsanız bile bunu anlayabiliyorum. Uzun yıllardır bu işi yaptığım için gerçekten evde yok musunuz, evde olup da yok gibi mi davranıyorsunuz, ayırt edebilirim. İstediği kadar ses çıkarmamaya çalışsın, insan, varlığını hissettirir. Soluk alıp verir, kalbi çalışır, midesi sindirime devam eder. Takai Hanım, siz şu an evdesiniz. Benim vazgeçmemi, çekip gitmemi bekliyorsunuz? Ne kapıyı açmaya ne de yanıt vermeye niyetiniz var. Çünkü yayın ücretini ödemek istemiyorsunuz.”

Adam, haddinden fazla ses çıkartıyordu. Bu ses apartmanın koridorunda yankılanıyordu. Bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Yüksek sesle karşısındakinin adını söyleyip çevreye karşı utandırmak niyetindeydi. Dahası, bunu komşulara ibret olsun diye yapıyordu. Elbette Aomame sessizliğini korumaya devam ediyordu. Muhatap alması gerekmezdi. Otomatik tabancayı tekrar masanın üzerine bıraktı. Fakat tedbir olsun diye emniyet mandalı açık haldeydi. Birileri kendine NHK tahsildarı süsü vermiş olabilirdi. Aomame mutfaktaki koltuğa oturmuş halde, bakışlarını giriş kapısından ayırmıyordu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıya kadar gidip, gözetleme deliğinden bakma isteği de duyuyordu. Oradakinin nasıl bir adam olduğunu görmek istiyordu. Fakat sandalyeden kımıldamadı. Gereksiz bir şeyler yapmaması daha iyi olurdu. Birazdan şansına küsüp çekip giderdi mutlaka.

Fakat adam Aomame'nin kapısının önünde konferans vermeye kararlı gibiydi.

"Takai Hanım, saklambaç oynamayı bırakalım. Ben de isteyerek bunu yapıyor değilim. Fazlasıyla meşgul bir adamım. Takai Hanım, televizyon izliyorsunuzdur. Televizyon izleyen herkes, kim olursa olsun NHK yayın ücreti ödemek zorundadır. Hoşunuza gitmeyebilir, ama yasalar böyle. Yayın ücretini ödememek hırsızlıkla aynı şeydir. Takai Hanım, siz de böyle bir şey için hırsız konumuna düşmek istemezsiniz. Böylesine şık, yeni bir apartmanda yaşadığınıza göre televizyon yayın ücreti ödeyemeyecek durumda değilsinizdir. Öyle değil mi? Böyle bir şeyin herkesin önünde yüksek sesle söylenmesi sizin için de hoş olmasa gerek."

NHK tahsildarı yüksek sesle ne söylerse söylesin, normalde Aomame aldırış etmezdi. Fakat neticede, şu andaki Aomame gözlerden uzakta gizleniyordu. Ne şekilde olursa olsun, bu dairenin çevredekilerin dikkatini çekmesi hoş bir durum değildi. Fakat Aomame'nin yapabileceği bir şey yoktu. Nefesini tutup adamın gitmesini beklemekten başka çaresi de.

"Takai Hanım, inatla tekrarlıyormuş gibi olabilirim, ama biliyorum, evdesiniz ve sabırla beni dinliyorsunuz. Şöyle düşünüyorsunuzdur: Neden böyle bir saatte kapımın önünde patırtı çıkartıp duruyor? Neden dersiniz Takai Hanım? Muhtemelen ben insanların evde olup da yokmuş numarası yapmasını sevmediğim içindir. Evde yokmuş numarası yapmak sizce de çok ayıp değil mi? Kapıyı açıp, NHK yayın ücretini ödemek istemiyorum, diye yüzüme söylemeniz yeterli olmaz mı? Siz de rahatlarsınız, ben de. Benim için böylesi daha iyi. En azından, bu şekilde konuşma imkânımız olur. Fakat evde yokmuş gibi davranmak iyi bir şey değil. Cimri fareler gibi içeride, karanlıkta saklanıyorsunuz. İnsanlar ortadan kaybolunca meydana çıkıyorsunuz. Hiç hoş bir yaşam tarzı değil."

Bu adam yalan söylüyor, diye geçirdi aklından Aomame. İçeride birilerinin olduğunu anladığını söylerken boş atıp dolu tutmaya çalışıyor. Ben en ufak ses çıkartmadım. Soluk alıp verişlerimi bile yavaşlattım. Bu adamın asıl amacı, gelişigüzel bir kapının önüne geçip avazı çıktığınca bağırarak patırtı koparmak,

çevredeki sakinleri sindirmek. İnsanların, evimin önünde böyle bir şey yapılmasındansa yayın ücretini ödemek daha iyi, diye düşünmesini sağlamaya çalışıyor. Bu adam muhtemelen birçok yerde aynı şeyi yapıp, o ölçüde başarılı da oluyordur.

“Takai Hanım, beni itici buluyor olabilirsiniz. Neler düşündüğünüzü çok iyi biliyorum. Evet, ben gerçekten itici bir insanım. Bunu kendim de biliyorum. Fakat Takai Hanım, sempatik bir insan ücret toplayamaz. Neden derseniz, dünya NHK yayın ücretini ödememeye kararlı insanlarla dolu. Böyle insanlardan tahsilat yapmaya çalışmanız durumunda hiç kimse seve seve ödemez. Benim de, Ha öyle mi, NHK yayın ücretini ödemek istemiyorsunuz demek. Anlaşıldı efendim. Rahatsız ettim, kusura bakmayın, diyerek sakince çekip gitmemi isterler. Fakat bu olmaz. Benim işim tahsilat yapmak ve ben şahsen, evde olup da yok numarası yapanları bir türlü sevemiyorum.”

Adam, burada ağzını kapatıp bir ara verdi. Sonra peş peşe on kez kapıya vurdu.

“Takai Hanım, haydi artık, iyice rahatsız olmuşsunuzdur. Kendinizi gerçekten hırsız gibi hissetmeye başlamışsınızdır. İyice bir düşünün. O kadar da büyük bir para değil ki. Buralardaki bir aile restoranında yediğimiz basit bir akşam yemeği hesabı kadar bir para. Bunu ödeyecek olursanız size hırsız gibi davranan da olmaz. Bağıra bağıra konuşup, inatla kapınıza vuran da olmaz. Takai Hanım, bu kapının arkasında gizlendiğinizi biliyorum. Kapının arkasında gizlenip kaçabileceğinizi sanıyorsunuz. Tamam, saklanın öyleyse. Fakat ne kadar nefesinizi tutsanız da zamanla birisi sizi mutlaka bulur. Böyle sinsi davranışları sürdüremezsiniz. İyice bir düşünün. Sizden çok daha fakir bir yaşam süren insanlar, Japonya’nın her tarafında her ay dürüstçe yayın ücretini ödüyorlar. Bu, çok adaletsiz bir durum.”

Kapı, on beş kez vuruldu. Aomame, tek tek saymıştı.

“Tamam, Takai Hanım. Siz çok inatçı bir insansınız. Öyle olsun. Bugünlük gidiyorum. Benim de sizinle uzun uzun uğraşacak vaktim yok. Fakat tekrar geleceğim, Takai Hanım. Karar verince kolayca vazgeçmeyen bir yapım vardır. Evde yokmuş numarasını sevmem. Tekrar geleceğim. Sonra yine bu kapıya vuracağım. Dünyadaki herkes sesimi duyana kadar vurmaya devam edeceğim. Söz veriyorum. Sözüm sözdür, tamam mı? Yakında yine geleceğim.”

Ayak sesi gelmedi. Adam herhalde lastik tabanlı ayakkabı giyiyordu. Aomame

kıpırdamadan beş dakika bekledi. Nefesini tutup, gözünü kapıyı dikti. Koridor sessizleşmişti, hiçbir ses gelmiyordu. Adımlarını sessizce atmaya özen göstererek kapıya gidip bir cesaretle gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Kimsecikler yoktu.

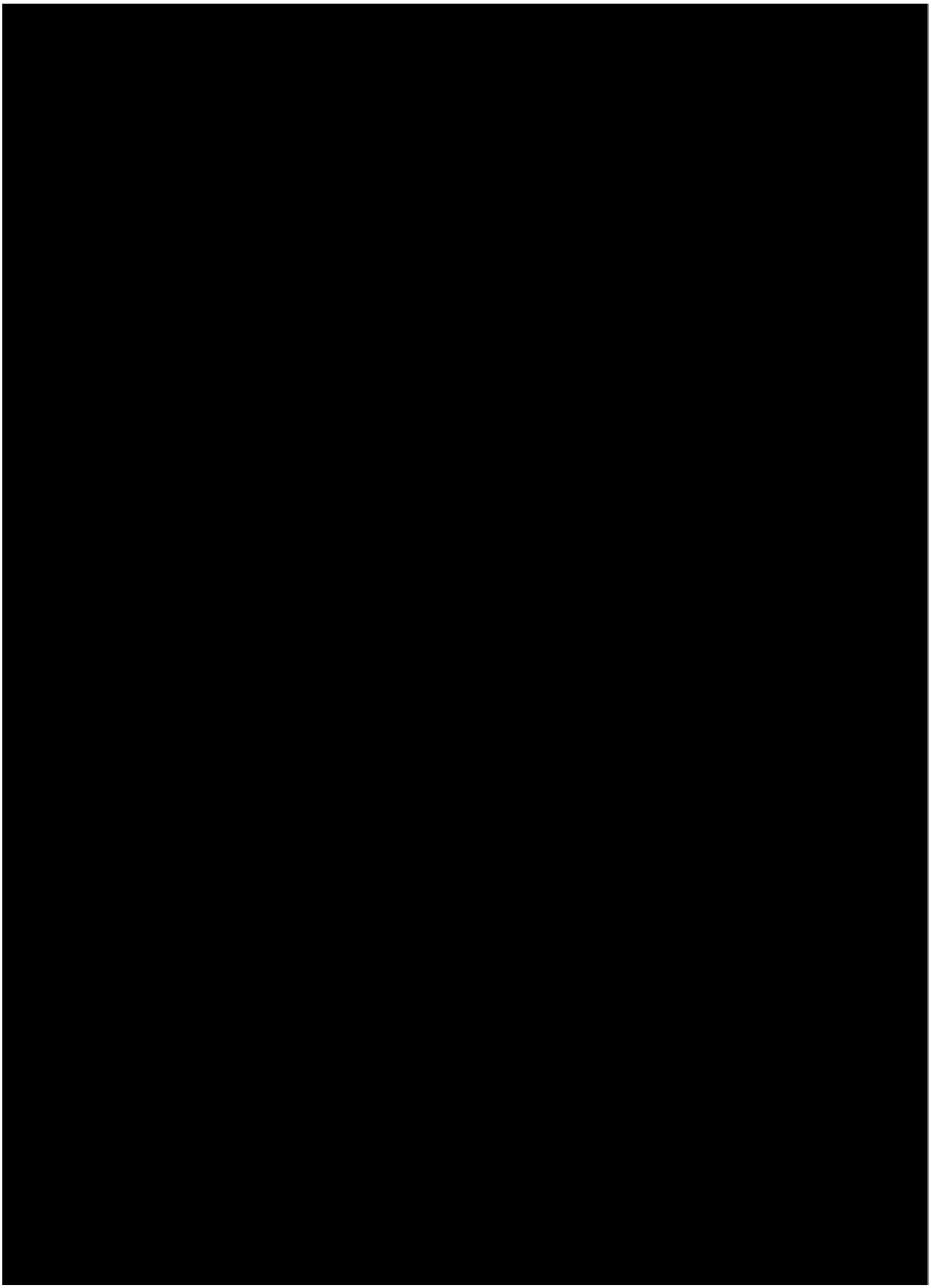
Tabancanın emniyet mandalını indirdi. Birkaç kez derin derin nefes alarak kalp atışlarını düzenledi. Ocağı yaktı, su kaynatarak yeşil çay yapıp içti. Yalnızca bir NHK tahsildarı, dedi kendi kendine. Fakat adamın sesinde rahatsız edici, hastalıklı bir şeyler vardı. Burada hedef Aomame'nin kendisi miydi? Yoksa Takai adlı hayali kişi mi? Karar vermek mümkün değildi. Fakat o çatlak ses ve inatçı kapı vuruşu, ardında rahatsız edici hisler bırakıyordu. Çıplak tene yapışmış vıcık vıcık bir şeyin bıraktığı his gibi.

Aomame giysilerini çıkartıp duşa girdi. Sıcak su dökünerek, vücudunu özenle sabunladı. Duştan çıkıp yeni giysiler giyince kendini biraz rahatlamış hissetti. Tenindeki rahatsız edici hisler de silinmişti. Koltuğa oturup çayın kalanını içti. Kitabının devamını okumak istedi, ama kendisini veremedi. Adamın sesi kulaklarında kesik kesik yankılanıyordu. O kapının arkasında gizlenip kaçabileceğinizi sanıyorsunuz. Tamam, saklanın öyleyse. Fakat ne kadar nefesinizi tutsanız da zamanla birisi sizi mutlaka bulur.

Aomame başını iki yana salladı. Hayır, bu adam boş atıp dolu tutmaya çalışıyordu. Her şeyi biliyormuş gibi patırtı çıkartıp insanları huzursuz etmeye çalışıyor sadece. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Benim ne yaptığımı, neden burada olduğumu. Fakat yine de Aomame'nin kalp atışları düzene girmiyordu. Nefesinizi tutsanız bile zamanla birisi sizi mutlaka bulur.

O tahsildarın ağır imalar içeren sözleri kulaklarında hâlâ yankılanıyordu. Yalnızca bir rastlantı da olabilirdi. Fakat adam, ne tür sözlerin benim duygularımı karıştıracağını çok iyi biliyormuş gibiydi. Aomame kitap okumaktan vazgeçip koltukta gözlerini kapattı.

Tengo, neredesin? dedi içinden. Sonra söze döktü: "Tengo, neredesin? Beni bir an önce bul. Birileri beni bulmadan önce."

Tengo

Başparmağımın kaşınmasından o olduğunu anlıyorum

Tengo, o küçük sahil kasabasında günlerini düzenli bir şekilde geçiriyordu. Bir kez yaşam kalıbı belirlenince, mümkün olduğunca bozmamaya çalışarak o şekilde sürdürmeye gayret etti. Kendisi de nedenini tam olarak bilemiyordu, ama bunun her şeyden daha önemli olduğunu düşünüyordu. Sabahları yürüyüş yapıyor, romanını yazıyor, tedavi merkezine giderek derin uykusundan uyanmayan babası için gelişigüzel seçtiği kitapları yüksek sesle okuyordu. Sonra pansiyona dönüp yatıyordu. Böylece günler, tarla süren çiftçilerin monoton şarkıları gibi birbirini takip ediyordu.

Sıcak geceler birkaç gün devam etti, sonra şaşırtıcı ölçüde soğuk geceler başladı. Mevsimin değişmesine aldırmadan Tengo bir önceki gün yaptıklarını aynen tekrarlıyordu. Mümkün olduğunca tarafsız, şeffaf bir gözlemci olmaya çaba gösteriyordu. Nefesini tutarak varlığını silikleştirip, o zamanın gelmesini sakince bekliyordu. Bir gün, bir gün daha derken, günlerin arasındaki fark biraz daha silikleşiyordu. Bir hafta geçti, on gün geçti. Bir daha havadan pupa ortaya çıkmadı. Öğleden sonra babası muayene odasına götürüldükten sonra, yatakta zavallı, küçük bir insan şekilli çukurluk kalıyordu yalnızca.

Sadece o seferle sınırlı bir şey miydi acaba? Tengo günbatımı kızıllığıyla kaplanan dar hasta odasında dudaklarını ısırarak böyle düşündü. Bir daha asla görünmeyecek özel bir işaret miydi acaba? Yoksa ben yalnızca bir hayal mi gördüm? Bu soruların yanıtı yoktu. Uzaklardan gelen denizin uğultusu, arada sırada çam korusundan esen rüzgârın sesi, onun kulağına ulaşan yegâne seslerdi.

Doğru şeyi yaptığından bir türlü emin olamıyordu Tengo. Tokyo’dan uzak bu sahil kasabasında, gerçekliğin bir kenarına itilmiş gibi duran tedavi merkezinin

bir odasında, sadece boşa zaman harcıyor da olabilirdi. Fakat öyle bile olsa, oradan ayrılması mümkün değildi. Bir gün o odada havadan pupayı, cılız ışıklar içerisinde uyuyan küçük Aomame'yi görmüş, eline bile dokunmuştu. Bu, bir kezle sınırlı bile olsa, hayır, sadece basit bir hayal bile olsa, izin verildiği müddetçe orada kalıp o gün gördüğü manzarayı yüreğinin parmaklarıyla aramaya devam etmek niyetindeydi.

Tengo'nun Tokyo'ya dönmeyeceğini, bir süre o sahil kasabasında kalacağını anlayınca, hemşireler Tengo'ya samimiyet göstermeye başlamışlardı. İşlerinin arasında kısa bir mola verip Tengo ile havadan sudan konuşuyorlardı. Boş kalınca konuşmak için özel olarak odaya kadar geldikleri de oluyordu. Çay, pasta getirdikleri de. Saçlarını topuz yapıp arasına tükenmezkalem sıkıştıran otuzlu yaşların ortasındaki Hemşire Omura ile pembe yanaklı, atkuyruklu Hemşire Adaçi, nöbetleşe Tengo'nun babasına bakıyorlardı. Metal çerçeveli gözlük takan orta yaşlı Hemşire Tamura, çoğunlukla girişteki danışmada oluyordu, ama kişi sayısı yetersiz kaldığında gelip babasına baktığı da oluyordu. Bu üçü nasıl olduysa Tengo'ya kişisel olarak ilgi duyuyor gibiydi.

Tengo da akşamüzeri kendine ayırdığı özel zaman dışında vakit buldukça, onlarla birlikte çok farklı konularda sohbet ediyor, aslında sorulan soruları dürüstçe yanıtlıyordu. Dershanede matematik öğretmenliği yaptığını, ek iş olarak sipariş üzerine ufak tefek metinler yazdığını, babasının uzun yıllar NHK tahsildarı olarak çalıştığını, küçüklüğünden beri judo yaptığını, lisede il turnuvasında finale kadar çıktığını söylemişti. Fakat babası ile uzun yıllar inatla konuşmamıştı. Annesini öldü diye biliyordu, ama kocasını ve küçük oğlunu terk edip başka bir adamla kaçmış da olabilirdi. Bu kadarını elbette anlatmıyordu. Bunları anlatacak olursa, iş içinden çıkılmaz bir hal alırdı. En çok satanlar listesine giren Pupa Hava'yı kaleme alanın kendisi olduğunu da elbette söyleyemezdi. Gökte iki ay gördüğünü de dile getirmiyordu.

Kadınların her biri, kendileriyle ilgili şeyler anlatıyordu. Üçü de oralıydı. Liseden mezun olduktan sonra yüksek meslek okuluna girmiş, hemşire olmuşlardı. Tedavi merkezindeki işleri, çoğunlukla monoton ve sıkıcıydı. Çalışma saatleri uzun ve düzensizdi, ama doğup büyüdükleri yerde çalışmaktan hoşnutlardı. Sıradan büyük hastanelerde, her gün yaşam ve ölüm sınırını bizzat görerek çalışmaktan daha az stresliydi. Yaşlılar, yavaş yavaş, zamana yayarak belleklerini yitiriyor, ne olup bittiğini anlayamadan sakince son nefeslerini

veriyorlardı. Kanama gibi şeyler olmuyordu pek, sıkıntıları da asgari düzeyde kalıyordu. Geceyarısı ambulansla getirilen hasta olmadığı gibi, etrafta ağlayıp feryat eden aileler de yoktu. Burada hayat daha ucuz olduğundan, maaşları fazla olmasa bile, sıkıntı çekmeden yaşayabiliyorlardı. Gözlüklü hemşire Tamura'nın kocası beş yıl önce bir kazada ölmüştü, kendisi yakınlardaki bir kasabada annesiyle birlikte yaşıyordu. Saçlarının arasına tükenmezkalem sıkıştıran iri cüsseli hemşire Omura'nın iki küçük erkek çocuğu vardı. Kocası taksi şoförüydü. Genç hemşire Adaçi, güzellik salonunda çalışan, kendinden üç yaş büyük ablasıyla birlikte şehrin banliyösünde bir apartmanda yaşıyordu.

"Sen çok naziksin Tengo" dedi Hemşire Omura, serum şişesini değiştirirken. "Her gün geliyor, bilinci yerinde olmayan birine kitap okuyorsun. Böyle yakınlar olmuyor pek."

Öyle söylenince, Tengo kendini huzursuz hissetti. "Boş zamanıma denk geldi de ondan. Fakat çok da uzun kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ne kadar boş zamanı olsa da buraya seve seve gelmez kimse" dedi kadın. "Bunu söylemek pek yerinde olmayabilir, ama iyileşme ihtimali olmayan bir hastalık ne de olsa. Zaman geçtikçe herkes ümidini kesiverir."

"Ne olursa olsun fark etmez, kitap oku, diye babam rica etmişti. Çok önce, henüz bilinci biraz yerindeyken. Üstelik buradayken yapacak başka işim de yok."

"Ne okuyorsun?"

"Farklı şeyler. Benim o sırada okuduğum kitabın, neresindeysem orasını yüksek sesle okuyorum yalnızca."

"Şimdi ne okuyorsun?"

"Isak Dinesen'den Benim Afrikam."

Hemşire başını iki yana salladı. "Hiç duymadım."

"Bu kitap 1937'de yazılmış. Dinesen, Danimarkalı bir kadın. İsveçli bir soyluyla evlenip Birinci Dünya Savaşı başlamadan önce Afrika'ya giderek orada çiftlik işletmeye başlamış. Sonra boşanıp tek başına işletmeyi devralmış. O sıradaki deneyimlerini yazdığı bir kitap."

Kadın babasının ateşini ölçüp rakamları kayıt çizelgesine geçirdikten sonra, tükenmezkalemi tekrar saçlarının arasına sıkıştırdı. Sonra kâküllerini düzeltti. “Ben de burada kalıp biraz okuduklarını dinleyebilir miyim acaba?”

“Hoşunuza gidip gitmeyeceğini bilemiyorum ama” dedi Tengo.

Kadın iskemleye oturup bacak bacak üstüne attı. Kemik yapısı sağlam, güzel bacakları vardı. Baldırları bir parça etlenmeye başlamıştı. “Yine de sen oku bakalım.”

Tengo kitabın devamını usulca okumaya başladı. Usulca okunması gereken türden bir metindi. Zamanın Afrika’daki akışına uygun bir şekilde.

Sıcak ve kurak geçen dört aydan sonra uzun yağmur mevsiminin başladığı Afrika’nın mart ayı. Etraf bereketli değişimlerle, taze yeşilliklerle ve güzel kokularla doldu.

Çiftlik sahibi heyecan içerisindeydi. Doğanın bu lütfu hiç bitmese diyordu. Yağmaya devam eden yağmurun sesi kesilir mi endişesiyle kulakları hep o sesteydi. Şu an toprak ananın emdiği su, çiftlikte yaşayan tüm bitkiler, hayvanlar ve insanları gelecekteki yağmursuz dört aylık süre boyunca ayakta tutmak zorundaydı.

Çiftlik arazisindeki yol denilebilecek her yerin, suyu taşan dereler haline gelmesi güzel bir manzaraydı. Çiftlik sahibi şarkı söyleyen kalbiyle, keyif içinde, üzerinden yağmur damlaları süzülen çiçeklerin olduğu kahve plantasyonuna, çamurların içinden yürüyüp gidiyordu. Fakat yağmur mevsiminin ortasında, bir gece ansızın bulutların dağılıp yıldızların ışıldadığını gördü. Bunun üzerine çiftlik sahibi evin dışına çıkıp gökyüzüne baktı. Daha çok yağmur yağdır, diye bağırıp sanki havaya atılıp boşluğu sıkacakmış gibi bir hali vardı. Çiftlik sahibi gökyüzüne doğru feryat etti. “Daha çok yağmur, on dakika daha yağmur yağdır. Yüreğim karşında şimdi çırılçıplak. Bana mutluluk vermeyeceksen eğer, bırakıp bir köşeye de atma. Dilersen beni yere vur. Fakat alaylara maruz kalarak ölmek istemem. Sevişirken geri çekmek olmaz. Göklerdeki yüce efendi!”

“Sevişirken geri çekmek olmaz mı?” dedi hemşire, gözlerini kısarak.

“Nasıl söylesem, sözcükleri kullanırken kendini sakınmayan birisi işte.”

“Yine de bu Tanrı’ya karşı ağıza alınacak bir söz olarak biraz fazla açık saçık.”

“Gerçekten de” dedi Tengo, aynı fikirde olduğunu belirtmek için.

Yağmur mevsimi bittikten sonra tuhaf, serin, bulutlu günler başladı. O günlerde Marka Mbaya’yı, yani kötü yılı, kuraklık zamanını anımsadım. O sıralarda Kikuyu kabilesinden insanlar süt ineklerini getirip evimin çevresinde otlatırlardı. İnek çobanı gençlerden birisi kavalını üfler, arada sırada kısa melodiler çalardı. Sonra aynı ezgiyi her duyduğumda o geçip giden günlerdeki sıkıntılarımızı ve ümitsizliklerimizi, tüm canlılığıyla anımsıyordum. O melodiye bir parça gözyaşı da karışmıştı. Fakat aynı zamanda melodi bana inanılmaz bir enerji ve anlaşılmaz bir kırılganlık hissi veriyordu. O sıkıntılı dönem gerçekten o kadar acı mı vermişti acaba? O sıralarda gençliğim vardı, şiddetli arzularla doluydum. O uzun süren sıkıntılı günler, bizim aramızdaki güçlü bağı ortaya çıkarttı. Tutup da başka bir yıldıza taşınsak bile, birbirimizi dost olarak kabul edebilecek ölçüde. Sonra guguklu saat, benim kitaplığım, otlaktaki zayıf inekler, Kikuyu kabilesinin üzüntülü yaşlıları. Birbirimize şöyle seslendik: “Sen de oradasın. Sen de Ngong Çiftliği’nin bir parçasısın.” Böylelikle bu sıkıntılı dönem bizleri kutsadıktan sonra geçip gitti.

“Her şeyi tüm canlılığıyla yansıtan bir metin” dedi hemşire. “Manzara insanın gözünün önüne geliveriyor. Isak Dinesen, Benim Afrikam.”

“Öyle.”

“Sesin de çok iyiydi. Derinliği vardı, duygu yüklüydü. Kitap okumaya uygunsun.”

“Teşekkür ederim.”

Hemşire iskemleye oturmuş halde, bir süre gözlerini kapatıp usulca soluk alıp verdi. Sanki metnin artçı dalgalarına kendini bırakıvermiş gibiydi. Beyaz üniformasının altında, kadının kabarık göğüslerinin yükselip alçaldığı görülüyordu. Bu haline baktıkça, Tengo kendinden yaşça büyük kadın

arkadaşını, cuma günü öğleden sonraları kadın giysilerini çıkarttığında, sertleşen göğüs uçlarına parmaklarıyla dokunduğu zamanları anımsadı. Kadının saldığı derin nefesleri, ıslanan cinsel organını. Perdelerini çektiği pencerenin dışında sessiz bir yağmur yağıyordu. Kadın Tengo'nun hayalarını tartar gibi avucunun içinde tutmuştu. Fakat bunları anımsasa bile cinsel isteği kabarmış değildi. Tüm görüntüler ve temaslar, ince bir zarla kaplanmış gibi bulanık, uzaklarda bir yerde kalmıştı.

Hemşire bir süre sonra gözlerini açıp Tengo'ya baktı. Tengo'nun aklından geçen her şeyi anlamış gibiydi. Fakat kadın Tengo'yu suçlamıyordu. Yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalkıp Tengo'ya tepeden baktı.

"Artık gitmem gerek." Hemşire saçını eliyle yoklayıp tükenmezkaleminin orada durduğundan emin olduktan sonra, arkasını dönerek odadan çıkıp gitti.

Genelde akşamüzerleri Fukaeri'ye telefon ediyordu. Her seferinde kız bir şey olmadığını mutlaka vurgulayarak söylüyordu. Kaç kez telefon çaldığını, söylendiği gibi ahizeyi kaldırmadığını. Tengo da öyle yapmaya devam etmesini söylüyordu. Telefonun öylece çalmaya devam etmesi sorun değildi.

Tengo, Fukaeri'ye telefon ederken üç kez çaldırıp kapatacak, sonra tekrar numarayı çevirecekti. Fakat bu kurala uyulmuyordu. Zilin ilk çalışında Fukaeri ahizeyi kaldırıveriyordu çoğunlukla.

"Kararlaştırdığımız gibi yapmazsan olmaz" diye uyarıyordu Tengo her seferinde.

"Bildiğim için mesele yok" diyordu Fukaeri.

"Arayanın ben olduğumu biliyor musun?"

"Telefon başkasından değil."

"Bu da mümkün olabilir" dedi Tengo içinden. Kendisi de Komatsu'dan gelen telefonu bir şekilde anlayabiliyordu. Zil, telaşlı ve sinirli çalıyordu çünkü. Sanki parmak uçlarıyla masanın yüzeyine inatla vuruluyormuş gibi. Fakat bu, neticede bir şekilde hislerden öteye geçmiyordu. Arayanın kim olduğundan kesin emin olarak ahizeyi kaldırıyor değildi.

Fukaeri’nin günleri de, Tengo’nunkinden aşağı kalmayacak ölçüde monotondu. Apartman dairesinden hiç dışarı çıkmadan, öylece bekliyordu. Televizyon yoktu, kitap da okumuyordu. Doğru dürüst yemek bile yemiyordu. Bu yüzden şimdilik alışverişe çıkmasına da gerek yoktu.

“Fazla hareket etmediğim için yemem de gerekmiyor” dedi Fukaeri.

“Her gün tek başına ne yapıyorsun?”

“Düşünüyorum.”

“Neler düşünüyorsun?”

Kız bu soruyu yanıtlamadı. “Karga geliyor.”

“Karga her gün bir kez gelir.”

“Bir kez değil, çok kez geliyor” dedi kız.

“Aynı karga mı?”

“Öyle.”

“Başka kimse gelmedi mi?”

“NHK’nın adamı geldi.”

“Geçenlerde gelen aynı NHK elemanı mı?”

“Yüksek sesle, ‘Hırsız Kavana’ diyordu.”

“Kapının önünde öyle mi bağırdı?”

“Herkesin duyacağı şekilde.”

Tengo bir an durumu düşündü. “Buna aldırma sen. Seninle ilgisi yok. Bir zararı da yok zaten.”

“Burada gizlendiğimi bildiğini söyledi.”

“Aldırma sen” dedi Tengo. “Bunu bilmesine imkân yok. Boş atıp dolu tutmaya

çalışarak tehdit ediyor yalnızca. NHK elemanları, arada sırada bu yollara başvurur.”

Babasının aynı şeyi yaptığını Tengo birçok kez görmüştü. Pazar günü öğleden sonra apartmanın koridorunda yankılanan kötülük yüklü ses. Tehdit ve alay. Tengo, parmak ucunu hafifçe şakağına bastırdı. Belleği başka ağır bir yükü de beraberinde getirerek canlanmaya başlamıştı.

Sessizlikte ne hissettiyse Fukaeri sordu: “İyi misin?”

“İyiyim. NHK elemanını boş ver sen.”

“Karga da öyle dedi.”

“Doğru söylemiş” dedi Tengo.

Gökte iki ayın durduğunu, havadan pupanın babasının hasta odasında ortaya çıktığını gördükten sonra, Tengo hiçbir şeye şaşırmıyordu artık. Fukaeri’nin karga ile her gün pencere kenarında görüş alışverişi yapmasında tuhaf bir durum yoktu.

“Biraz daha burada kalmak istiyorum. Tokyo’ya henüz dönmeyeceğim. Olur mu?”

“İstediğin kadar orada kalabilirsin.”

Böyle dedikten sonra hiç aralık bırakmadan Fukaeri telefonu kapattı. Diyalog, bir anda sona ermişti. Birileri, bileylenmiş nacağı indirerek telefon kablosunu kesivermişti sanki.

Tengo sonra, Komatsu’nun işyerinin telefonunu çevirdi. Fakat Komatsu yerinde değildi. Öğleden sonra saat 1 sıralarında şirkette şöyle bir görünmüş, ama sonra ayrılmıştı. Şu an nerede olduğu bilinmiyordu. Şirkete dönüp dönmeyeceği de belirsizdi. Nadir karşılaşılan bir durum değildi. Tengo tedavi merkezinin telefon numarasını bırakarak öğle saatlerinde çoğunlukla orada olduğunu, mümkünse aramasını söylemelerini istedi. Pansiyonun telefon numarasını verse geceyarısı telefon gelmesi sıkıntı yaratırdı.

Komatsu ile en son eylül ayının sonlarına doğru konuşmuştu. Kısa bir telefon görüşmesiydi. Komatsu ondan beri hiç aramamıştı. Tengo da aramamıştı. Üç hafta kadar bir yerlere kaybolmuştu. Kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz dinlenmek istiyorum, diye şirkete bildirmiş, başka da bir açıklama yapmamıştı. Sonrasında ondan hiç haber alınamamıştı. Neredeyse ortadan kaybolmuştu. Tengo'nun elbette aklına takılmıştı, ama ciddi ciddi endişelenecek bir durum da yoktu. Komatsu'nun kafasına estiği gibi hareket etme özelliği vardı. İşine geldiği şekilde hareket eden bir insandı zaten. Zaman geçince hiçbir şey olmamış gibi, sallana sallana işyerine çıkıp gelirdi herhalde.

Elbette şirket gibi kurumlarda böylesi başına buyruk hareketlere izin verilmezdi. Fakat onun durumunda, iş arkadaşlarından birisi işleri idare etmiş, Komatsu'nun başına iş almasına engel olmuştu. Asla tutulan bir adam değildi Komatsu, ama her nasılsa kıçını temizleyecek takdire şayan birileri mutlaka çıkıyordu. Şirkettekiler de ufak tefek şeyleri görmezden geliyordu. Egoist, uyumsuz, yalnız kalmayı seven bir insandı, ama mesele iş olduğunda becerikli bir adamdı. Ayrıca Pupa Hava isimli en çok satan kitabı da tek başına ortaya çıkarmıştı. Öyle kolayca işten atamazlardı.

Komatsu, Tengo'nun tahmin ettiği gibi, bir gün, önceden haber vermeden şirkette görünüvermiş, hiçbir açıklama yapmadan ve kimseden özür dilemeden öylece işinin başına oturmuştu. Tanıdık editörlerden biri, iş dolayısıyla telefon ettiğinde Tengo'ya bunları anlatmıştı.

"Peki, Komatsu Bey iyileşmiş mi?" diye sormuştu Tengo editöre.

"Evet, iyi gibi duruyor" demişti adam. "Eskiye nazaran bir parça sessizleşmiş gibi gerçi."

"Sessizleşmiş mi?" diye sordu Tengo biraz şaşırarak.

"Yani, nasıl söylesem, daha da asosyal olmuş."

"Gerçekten bir şeyi var mıymış?"

"Bunu bilemem" diye kestirip atmıştı editör. "Kendisi öyle söylüyor. İnanmaktan başka çare yok. Yine de hiçbir şey olmamış gibi geri dönünce, sayesinde, biriken işler kolayca halloldu. Onun olmadığı sıralarda Pupa Hava'yla ilgili bir sürü işle

uğraşmak zorunda kalmıştık ne de olsa.”

“Bu arada Pupa Hava deyince, Fukaeri’nin kaybolmasıyla ilgili bir gelişme var mı?”

“Hiçbir gelişme yok. Durum aynı. Olayda bir ilerleme yok. Genç kadın yazarın nerede olduğu bilinmiyor. Herkes saçını başını yoluyor.”

“Gazete okuyorum, ama son zamanlarda onunla ilgili haber de çıkmıyor pek.”

“Medya bu olaydan ya el çekti ya da mesafeli davranıyor. Poliste de göze çarpan bir hareketlilik yok. İşin ayrıntısını Komatsu’ya sor. Yalnız, az önce söylediğim gibi, bu aralar oldukça sessizleşti. Nasıl desem, sanki pek eskisi gibi değil. Özgüveni sarsılmış, içine kapanmış. Düşüncelere dalıp gidiyor sık sık. Onunla konuşmak da zorlaştı. Arada sırada etrafında insanlar olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Sanki tek başına bir kuyudaymış gibi.”

“İçine kapanmış ha” dedi Tengo.

“Doğrudan kendin görüştüğünde anlarsın.”

Tengo teşekkür ederek telefonu kapattı.

Birkaç gün sonra akşamüzeri Tengo, Komatsu’ya telefon etmişti. Komatsu şirketteydi. Tanıdığı editörün söylediği gibi Komatsu’nun konuşma tarzı her zamankinden farklıydı. Normalde muğlak ifadelere başvurmaksızın, sözcükleri peş peşe sıralayıp kesintisiz konuşurdu, ama bu sefer konuşması hep kopuk kopuktu. Tengo ile konuşurken sanki bir taraftan da sürekli bir şeyler düşünüyormuş gibiydi. Tengo, Bir sıkıntısı olabilir, diye düşündü. Sorun her neyse, karşısındaki her zamanki soğukkanlı Komatsu değildi. Bir derdi olsa bile, sıkıntılı bir işe bulaşmış olsa bile, asla dışarıya yansıtmaz, kendi tarzını bozmazdı. Komatsu, her zamanki Komatsu değildi.

“Nasıl oldunuz?” diye sordu Tengo.

“Nasıl mı oldum?”

“Kötü olduğunuzu söyleyerek uzunca bir süre dinlenmişsiniz ya.”

“Ha, öyle ya” dedi Komatsu, birden anımsayıvermiş gibi. Kısa bir sessizlik oldu. “Artık geçti. O konuyla ilgili olarak yakınlarda yine görüşürüz. Şu an için doğru düzgün konuşamıyorum.”

Yakınlarda, diye geçirdi aklından Tengo. Komatsu’nun konuşma tarzında tuhaf bir tını seziyordu. Burada araya mesafe koymaya çalışmak gibi bir çekince yoktu. Dile getirdiği sözcükler, sıradandı, derinlikten yoksundu.

Tengo, bu seferlik konuyu gelişigüzel toparlayarak telefonu kendisi kapattı. Pupa Hava ve Fukaeri meselesini de açmadı. O konulara girmekten kaçındığını Komatsu’nun ses tonundan sezebiliyordu. Bir kere Komatsu’nun bir şeyleri doğru düzgün konuşamaması gibi bir durum şimdiye kadar hiç olmamıştı.

Nihayetinde bu, Komatsu ile son konuşması olmuştu, eylülün sonlarına doğru. Bunun üzerinden iki aydan fazla süre geçmişti. Komatsu, telefon edip uzun uzun konuşmayı seven bir adamdı. Elbette karşısındakini seçerek. Konuşurken aklına gelen her şeyi baştan sona dile getirerek kendi düşüncelerini toparlıyor gibiydi. Dahası, Komatsu için Tengo, deyim yerindeyse, tek başına oynanan teniste topun çarptığı duvar gibi bir işlev görüyordu. Aklına esince, bir işi olmasa bile telefon ederdi Tengo’ya. Çoğunlukla da olmayacak saatlerde. Aklına esmezse uzun süre telefon etmediği de olurdu. Fakat iki aydan uzun süredir hiç telefon etmemesi nadir bir durumdu.

Herhalde birileriyle konuşmayı istemediği bir dönemden geçiyor, diye düşündü Tengo. Herkesin öyle dönemleri olabilirdi. Komatsu’nun bile. Üstelik Tengo açısından da onunla acilen konuşması gereken bir mesele yoktu. Pupa Hava’nın satışları durmuş, kitap artık toplumun gündeminden çıkmıştı. Kayıp Fukaeri’nin nerede olduğu da bilinmiyordu. Eğer Komatsu’nun bir işi düşerse telefon ederdi herhalde. Telefon gelmezse onunla bir işi yok demekti.

Fakat artık telefon etmenin zamanının geldiğini düşündü Tengo. O meseleyle ilgili olarak yakınlarda tekrar görüşürüz, diyen Komatsu’nun sözleri kafasına tuhaf bir şekilde takılmıştı çünkü.

Tengo, dershanede kendi yerine ders veren arkadaşına telefon edip durumu sordu. Adam, herhangi bir sorun olmadığını söyledi. Sonra o da Tengo’nun

babasının durumunu sordu.

“Öylece uyumaya devam ediyor” dedi Tengo. “Soluk alıp veriyor. Ateşi, tansiyonu düşük ama şimdilik değişen bir şey yok. Fakat bilinci yerinde değil. Herhalde ağrı da çekmiyordur. Rüyalar âlemine gidip orada çakılıp kalmış gibi.”

“Pek kötü bir ölüm olmasa gerek” dedi adam, duyguları hiç işin içine karıştırmaz gibi. Böyle söyleyecek olursam duygusuz bir insan olduğumu düşünebilirsin, ama bakış açısına göre bir anlamda pek de kötü bir ölüm olmayabilir, demek istiyordu. Ön açıklaması eksikti sadece. Üniversitenin matematik bölümünde birkaç yıl geçirince, insan bu tür kısaltılmış diyaloglara alışıyordu, doğal gelmeyen bir tarafı kalmıyordu.

“Son zamanlarda hiç aya baktın mı?” diye sordu Tengo, bir an aklına gelmiş gibi. Son zamanlarda ayın durumu hakkında damdan düşer gibi soru sorulup da tuhaf bulmayacak tek kişi o adamdı herhalde.

Adam biraz düşündü. “Şimdi sen söyleyince, son zamanlarda aya baktığımı hiç hatırlamıyorum. Ne olmuş aya?”

“Boş zamanın olursa bir kez bakıver. Neler düşündüğünü duymak isterim.”

“Düşünceler? Düşünceler derken hangi bakış açısından?”

“Hangi bakış açısından olursa olsun fark etmez. Aya baktıktan sonraki düşüncelerini öğrenmek istiyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Neler düşündüğümü toparlayıp ifade etmek zor olabilir.”

“Hayır. İfade etmeyi dert etme. Önemli olan ilk anda dikkatini çeken özelliği.”

“Aya bakıp, ilk anda dikkatimi çeken özelliği ne olacak bunu mu öğrenmek istiyorsun?”

“Öyle” dedi Tengo, “Aklına hiçbir şey gelmezse de sorun değil.”

“Bugün hava bulutlu. Bu yüzden sanırım ay çıkmaz. Fakat havanın ilk açık olduğu zaman bakarım. Yani, eğer aklımda kalırsa.”

Tengo teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Eğer aklımda kalırsa. Bu, matematik bölümü mezunu insanların sorunlu noktalarından birisiydi. Kendileriyle doğrudan ilgili olmayan olgular belleklerinde uzun süre yer etmezdi.

Görüşme saatleri sona erip de tedavi merkezinden ayrılırken, danışma masasında oturan Hemşire Tamura Tengo'ya selam verdi.

"Mesainiz bitmiş. İyi istirahatler" dedi Tengo.

"Tengo, daha kaç gün buradasın?" diye sordu kadın, gözlüğünün köprüsüne parmağıyla bastırarak. Mesaisi bittiğinden hemşire üniformasıyla değildi, üzerinde pilili mor etek, beyaz bluz, gri yelek vardı.

Tengo durup şöyle bir düşündü. "Henüz karar vermedim. Duruma göre."

"İşten bir süre izin mi aldın?"

"Yerime ders verecek birini buldum. Bir süre daha mesele yok."

"Normalde nerede yemek yiyorsun?" diye sordu hemşire.

"Oralarda bir restoranda" dedi Tengo. "Pansiyonda yalnızca kahvaltı çıktığından yakınlarda rasgele bir yere girip set mönü istediğim, pilav üstü bir şeyler yediğim oluyor işte."

"Güzel mi?"

"O kadar güzel denecek şeyler değil. Pek kafama da takmıyorum gerçi."

"Hep öyle olmaz" dedi hemşire, ciddi bir yüz ifadesiyle. "Daha düzgün, besleyici şeyler yemen lazım. Yüzün zaten bu sıralarda, ayakta uyuyan bir at gibi oldu."

"Ayakta uyuyan at?" dedi Tengo şaşırarak.

"Atlar ayakta uyuyabilirler. Hiç gördün mü?"

Tengo başını iki yana salladı. "Hayır."

“Tam şu an seninki gibi olur yüzleri” dedi orta yaşlı hemşire. “Lavaboya gidip aynada kendi yüzüne bakarsan anlarsın. Şöyle bir bakınca uyuduğun belli olmuyor, ama iyice bakınca uyuduğun anlaşılıyor. Gözlerin açık, ama hiçbir şey görmüyorsun.”

“Atlar gözleri açık mı uyur?”

Hemşire başını sertçe sallayarak onayladı. “Tıpkı senin gibi.”

Tengo bir an lavaboya gidip aynaya bakmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. “Tamam, daha besleyici şeyler yemeye dikkat ederim.”

“Baksana, birlikte ızgara et yemeye gidelim mi?”

“Izgara et?” Tengo pek et yemezdi. Hiç sevmiyor değildi, ama normalde hiç canı et çekmezdi. Fakat kadın öyle söyleyince uzun bir aradan sonra et yemesinin iyi olacağını düşündü. Gerçekten de vücudu besleyici şeylere ihtiyaç duyuyor olabilirdi.

“Bu akşam hep birlikte ızgara et yemeğe gidecektik. Sen de gel istersen.”

“Hep birlikte?”

“İşi 6.30’da paydos edenlerle birlikte. Üçümüz birlikte gidiyoruz. Ne dersin?”

“Diğer ikisi?”

Diğer ikisi, saçlarının arasına dolmakalem sıkıştıran çocuklu Hemşire Omura ve ufak tefek genç hemşire Adaçi’ydi. Bu üçü, her nasılsa iş dışında da samimi gibiydiler. Tengo onlarla birlikte ızgara et yemeyi şöyle bir düşündü. Yaşantısının basit düzenini mümkün olduğunca bozmak istemiyordu, ama reddetmek için bir bahane de bulamadı. Bu şehirde Tengo’nun boş boş dolaştığı, herkesin bildiği bir gerçekti.

“Eğer rahatsız etmeyeceksem” dedi Tengo.

“Elbette rahatsız etmezsin” dedi hemşire. “Rahatsız edecek insanı tutup da çağırmaya kalkmayız. Bu yüzden çekinmeden bizimle birlikte gelebilirsin. Arada sırada sağlıklı, genç bir adamın bize katılması hiç de fena olmaz.”

“Eh, sağlıklı olduğum kesin gerçi” dedi Tengo mahcup bir ses tonuyla.

“Sağlık en önemli şey” dedi hemşire, mesleki açıdan bir hüküm verir gibi.

Aynı işyerinde çalışan üç hemşirenin aynı saatlerde serbest olması kolay değildi. Fakat kadınlar ayda bir kez koşulları zorlayarak da olsa bu fırsatı yaratıyorlardı. Sonra üçü birlikte şehre inip besleyici şeyler yiyerek, içki içip karaokeye giderek kendilerince dağıtıyor, fazla gelen enerjilerini (böyle demek daha doğru olur) boşaltıyorlardı. Onlar için bu türden bir hava değişikliği gerçekten gerekliydi. Taşra şehrinde monoton bir yaşam vardı; işyerinde meslektaşları, doktorlar ve hemşireler dışında tek gördükleri, enerjisini ve belleğini yitirmiş yaşlılardı yalnızca.

Üç hemşire hem çok yiyor hem de sağlam içiyorlardı. Ten-go’nun onlara ayak uydurması, kolay değildi. Bu yüzden keyifle şamata yapan kadınların yanında onlara uymak için uslu uslu ızgara etini yiyip, aşırı sarhoş olmamaya dikkat ederek birasını içti. Et restoranından çıkınca yakınlardaki bir bara geçerek bir şişe viski sipariş edip, karaoke yapmaya karar verdiler. Üç hemşire sırayla en iyi bildikleri şarkıyı söylüyor, ondan sonra mikrofonu dolaştırarak koro halinde şarkılara eşlik ediyorlardı. Herhalde normalde bunun için alıştırma yapıyor olmalıydılar. Birbirleriyle oldukça uyumluydular. Tengo karaokeden pek anlamazdı, ama belli belirsiz hatırladığı bir Yosui İnoue parçasını söyledi yalnızca.

Normalde pek konuşmayan genç hemşire Adaçi, alkol alınca neşelenmiş, cesaretlenmişti. Pembe yanakları da sarhoşluğun etkisiyle, güneşte güzelce yanmış gibi sağlıklı bir renk almıştı. Soğuk şakalara bile kıs kıs gülüyor, yanında oturan Tengo’nun omzuna doğallıkla yaslanıyordu. Saçına her zaman tükenmezkalem sıkıştıran uzun boylu hemşire Omura, uçuk lacivert tek parça elbise giymiş, saçlarını çözmüştü. Saçları açıkken, üç dört yaş gençleşmiş gibi görünüyordu. Sesi de bir derece alçalmıştı. Kararlı profesyonel tavırları kaybolmuş, hareketleri bir parça ağırlaşmıştı, başka bir insana dönüşmüş gibiydi. Yalnızca metal çerçeveli gözlük takan hemşire Tamura’nın görünüşü de, karakteri de hiç değişmemişti.

“Çocukları bu akşam komşuya bıraktım” dedi Hemşire Omura Tengo’ya. “Kocam, gece çalıştığından evde yok. Böyle zamanlarda özgürce eğlenmek

lazım. Ortam değişikliği önemlidir. Sence de öyle değil mi Tengo?”

Kadınlar artık Tengo’yu Kavana Bey ya da Tengo Bey diye değil, Tengo diye çağırıyorlardı. Çevresindeki çoğu insan nedense gayet kolaylıkla onu Tengo diye çağırmaya başlayıveriyordu. Dershanedeki öğrencileri bile arkasından Tengo diye seslenirlerdi.

“Gerçekten de öyle. Haklısınız” dedi Tengo.

“Böyle şeylere ihtiyacımız var” dedi Hemşire Tamura, su kattığı Suntory Old viskisini yudumlayarak. “Biz de insanız nihayetinde.”

“Üniformaları çıkarınca yalnızca kadınız işte” dedi Hemşire Adaçi. Sonra anlamı derin bir şey söylemiş gibi kendi kendine kıs kıs güldü.

“Baksana Tengo” dedi Hemşire Omura. “Şöyle bir soru sorabilir miyim?”

“Nedir acaba?”

“Çıktığın bir kadın var mı?”

“Evet, evet öğrenmek isteriz” dedi Hemşire Adaçi, mısır tanesini iri beyaz dişleriyle kıtır kıtır çiğneyerek.

“Anlatması kolay değil gerçi” dedi Tengo.

“Kolayca anlatılamayacak türdense daha iyi olur” dedi, halden anlarmış gibi duran Hemşire Tamura. “Bizim zamanımız çok. Memnuniyetle dinleriz senin kolay olmayan öykünü. Nasıl bir şey acaba?”

“Başla, haydi başla” dedi Hemşire Adaçi, elleriyle hafifçe alkış tutup kıs kıs gülerek.

“O kadar keyifli bir şey olduğunu sanmıyorum” dedi Tengo. “Sıradan, sonuçsuz.”

“Öyleyse, özetle sen de” dedi Hemşire Omura. “Çıktığın biri var mı, yok mu?”

Tengo teslim olarak yanıtladı: “Gelinen noktayı söyleyecek olursak, şu an için çıktığım biri yok sanırım.”

“Demek öyle” dedi Hemşire Tamura, sonra parmağının ucuyla bardaktaki buzu karıştırıp parmağını yaladı. “Bu olmaz işte. Hem de hiç iyi değil. Senin gibi genç, sağlıklı bir erkeğin samimi ilişkisinin olmaması çok yazık.”

“Vücudun için de iyi değil” dedi iri cüsseli Hemşire Omura. “Uzun süre içinde biriktirince insan alıklaşmaya başlar.”

Genç hemşire Adaçi, yine kıs kıs güldü. “Alıklaşırsın” dedi, sonra parmağının ucuyla şakağına dokundu.

“Bir süre öncesine kadar öyle biri vardı ama” dedi Tengo mazeret bildirir gibi.

“Fakat bir süre önce ortadan kayboldu. Öyle mi?” dedi Hemşire Tamura, gözlüğünün köprüsünü parmağıyla bastırarak.

Tengo başıyla onayladı.

“Yani terk mi etti?” dedi Hemşire Omura.

“Bilemiyorum” dedi Tengo, başını hafifçe yana eğerek. “Fakat öyle de olabilir. Terk etmiştir herhalde.”

“Baksana. Bu kadın senden yaşça bir hayli büyük müydü?” diye sordu Hemşire Tamura, gözlerini kısarak.

“Evet, öyleydi” dedi Tengo. Nasıl olup da böyle bir şeyi anlayabilmişti acaba?

“Bakın işte, söylediğim gibi” dedi Hemşire Tamura, her şeyden anlıyormuş gibi diğer ikisine. Diğer ikisi de başlarını sallayarak onayladılar.

“Ben bu kızlara söylemiştim” dedi Hemşire Tamura, Tengo’ya. “Tengo, kesin kendisinden yaşça büyük bir kadınla çıkıyor diye. Böyle şeylerin kokusunu alır kadınlar.”

“Snıff snıff” dedi Hemşire Adaçi.

“Üstelik evlidir belki de” dedi Hemşire Omura, uykulu sesiyle. “Öyle değil mi?”

Tengo bir an tereddüt ettikten sonra başını evet anlamında salladı. Artık yalan söylemesinin bir anlamı yoktu.

“Seni gidi seni” dedi Hemşire Adaçi, parmağıyla Tengo’nun baldırını dürterek.

“Kaç yaş büyüktü?”

“On yaş” dedi Tengo.

“Ooooo” dedi Hemşire Tamura.

“Bak sen. Demek işini bilen, yaşça büyük evli bir kadın seninle yakinen ilgilendi” dedi çocuklu hemşire Omura. “Ne hoş. Ben de elimden geleni yapayım bari. Yalnız ve nazik Tengo’yu avutayım. Böyle olduğuma bakma. Vücudum hâlâ çok iyidir.”

Kadın Tengo’nun elini tutup kendi göğsüne bastırmaya kalkıştı. Diğer ikisi, bir şekilde bu hareketini durdurdular. Sarhoş olup da biraz dağıtmış bile olsa hemşire ile hasta yakını arasındaki çizgiyi korumak gerekiyordu. Kadınlar böyle düşünüyor gibiydi. Belki de o halini birilerinin görmesinden korkmuş da olabilirlerdi. Ne de olsa küçük bir kasabaydı. Bu tür dedikodular anında yayılıverirdi. Hemşire Omura’nın kocası anormal kıskanç biri de olabilirdi. Tengo’nun derdi başından aşkındı zaten ve daha fazla belaya bulaşmasa iyi olurdu.

“Fakat sen çok iyi bir insansın Tengo” dedi Hemşire Tamura konuyu değiştirmek için. “Bu kadar uzaklara gelip her gün saatlerce babanın başucunda kitap okuyorsun. Herkes yapmaz.”

Genç hemşire Adaçi başını hafifçe eğerek söze girdi: “Evet, müthiş bir şey. O yönün gerçekten saygıyı hak ediyor.”

“Biz hep kendi aramızda seni övüyoruz” dedi Hemşire Tamura.

Tengo’nun yüzü, farkında olmadan kızarıverdi. Onun bu şehre gelme nedeni, babasına bakmak değildi. Hafif ışıklar saçan havadan pupayı ve içinde uyuyan Aomame’yi bir kez daha görebilmek için buradaydı. Bu, Tengo’nun şehirde kalmasının tek nedeniydi. Bilinci yerinde olmayan babasına bakmak yalnızca bir bahaneydi. Fakat böyle bir şeyi açıklayamazdı. O durumda önce havadan pupanın ne olduğu konusuna girmesi gerekirdi.

“Şimdiye kadar pek bir şey yapamadım gerçi.” Tengo dar, ahşap sandalyenin üzerinde iri cüssesini doğrultarak, rahatsız bir şekilde konuşmuştu. Fakat onun

bu tavrı da hemşirelere alçakgönüllülük olarak görünmüştü.

Tengo, artık uykusunun geldiğini söyleyerek, kalkıp tek başına pansiyona dönmek istiyordu, ama bir türlü o fırsatı yakalayamadı. Zaten böyle keskin hareketlere girmekten kaçınırdı.

“İyi de” dedi Hemşire Omura, sonra hafifçe genzini temizledi, “konuyu tekrar başa getiriyorum, neden o kendinden on yaş büyük evli kadından ayrıldın? İşler yolunda gidiyordu herhalde. Kocası mı anladı? Böyle bir şey mi oldu?”

“Nasıl olduğunu ben de bilemiyorum” dedi Tengo. “Bir anda irtibatımız tamamen kesiliverdi işte.”

“Demek öyle” dedi genç hemşire Adaçi. “Kadın senden bıktı mı acaba?”

Uzun boylu, çocuklu hemşire Omura başını iki yana salladı. Sonra işaretparmağını havaya kaldırıp genç hemşireyi yanıtladı: “Sen, henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Hem de hiç. Kırk yaşında evli bir kadın için böyle genç, sağlıklı, tatlı bir delikanlıyı yakalayıp, dilediğince kullanıp, teşekkür ederim, gücüne sağlık, haydi elveda demek gibi bir durum asla söz konusu olmaz. Tersi olabilir gerçi.”

“Öyle mi acaba?” dedi Hemşire Adaçi, başını hafifçe yana eğerek. “İşin o kısmını tam olarak bilemiyorum elbette.”

“Öyle tabii” dedi çocuklu hemşire Omura, kesin bir ses tonuyla. Yazıtlara kazınmış bir yazıyı, birkaç adım uzaktan kontrol ediyormuş gibi bakışlarla Tengo’yu şöyle bir süzüp, sonra başını evet anlamında salladı. “Sen de yaşlandığında anlarsın.”

“Off. Bende uzun zamandır tık yok” dedi Hemşire Tamura, sandalyesine iyice gömülerek.

Sonra bir süre üç hemşire, Tengo’nun bilmediği birinin (herhalde meslektaşlarından bir hemşirenin) cinsel kaçamaklarıyla ilgili dedikoduya daldılar. Tengo elinde su katılmış viskisi, o üçünün haline bakınca Macbeth’teki üç cadıyı anımsadı. İyi kötüdür. Kötü de iyi. Ünlü büyüyü tekrarlayarak Macbeth’e kötü ihtiraslar aşılayan cadıları. Elbette Tengo üç hemşireyi kötü ruhlu varlıklar olarak görüyor değildi. Nazik, dürüst kadınlardı. Kendilerini vererek işlerini yapıyor, babasına da iyi bakıyorlardı. Kadınlar işyerlerinde aşırı

ağır bir iş yükü altında çalışıyor, başlıca geçim kaynağı balıkçılık olan küçük bir kasabada heyecan dolu olduğu söylenemeyecek bir yaşam sürerek, ayda bir kez stres atıyorlardı yalnızca. Fakat her biri farklı kuşaktan olan bu üç kadının enerjilerinin tek noktaya yoğunlaşmış halini görünce, Tengo'nun gözünün önüne doğal olarak İskoçya'nın çorak kır manzarası geliverdi. Gökyüzü bulutluydu, yağmurla karışık soğuk bir rüzgâr fundaların arasından esip geçiyordu. Üniversite yıllarında İngilizce dersinde Macbeth'i okumuştu, eserin bir kısmı tuhaf bir şekilde aklında kalmıştı.

By the pricking of my thumbs,

Something wicked this way comes,

Open, locks,

Whoever knocks!

Parmaklarımdaki kaşınmaya bakılırsa,

Uğursuz bir şey geliyor bu yana,

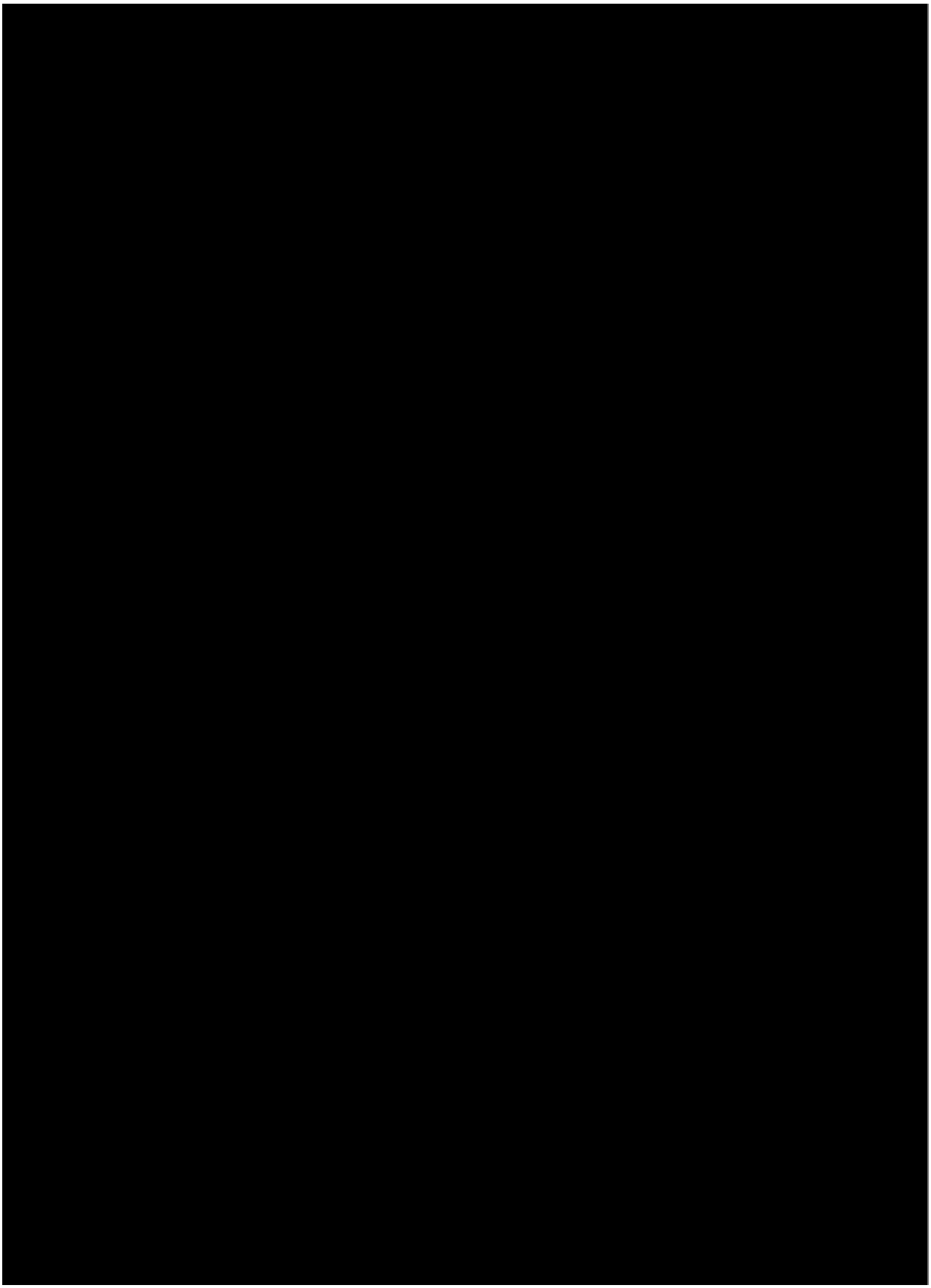
Açılsın kilitler,

Her kim kapıyı çalarsa!

Neden yalnızca bu mısralar net bir şekilde belleğinde kalmıştı acaba? Oyunda o repliği kimin söylediğini hiç bilmediği halde. Fakat bu sözler, Koenci'deki apartman dairesinin kapısını inatla çalan NHK tahsildarını aklına getirdi. Tengo, kendi başparmağına baktı. Kaşınma falan yoktu. Yine de, Shakespeare'in ustaca dizelere döktüğü sözde uğursuz bir tını vardı.

Something wicked this way comes,

Fukaeri kilidi açmasa keşke, dedi Tengo içinden.

Uşikava

Sana doğru yürüyorum

Azabu’daki yaşlı kadınla ilgili bilgi toplamayı Uşikava şimdilik rafa kaldırmak zorundaydı. Kadının etrafındaki koruma fazlasıyla sıkıydı. İşe hangi yönden el atarsa atsın, mutlaka yüksek duvarlarla karşılaşacağını anlamıştı. Sığınma evinin durumunu biraz daha araştırmak istiyordu ama çevrede daha fazla dolaşması tehlikeli olurdu. Her tarafa güvenlik kameraları konmuştu. Uşikava’nın görüntüsü normalde bile insanların dikkatini çekiyordu. Bir kez karşısındakileri işkillendirirse işi daha da zorlaşırdı. Söğüt Konağı’ndan uzaklaşıp başka bir yol izlemeye karar verdi.

Aklına gelen diğer yol, Aomame’nin çevresini bir kez daha baştan didiklemekti. Önceden bildiği bir araştırma şirketinden bilgi toplamasını talep etmişti, kendisi de etrafta dolaşarak araştırmasını sürdürmeye çalışmıştı. Aomame hakkında ayrıntılı bir dosya hazırlamış, farklı açılardan üzerinde düşündükten sonra tehlikeli bir yanı olmadığına hükmetmişti. Spor kulübünün antrenörü olarak başarılı bir kadındı. Çok da tutuluyordu. Çocukluk yıllarında Şahitler müridiydi, ama onlu yaşlarına gelince cemaatten ayrılmış, onlarla bağlarını tamamen kopartmıştı. Neredeyse birincilikle spor akademisinden mezun olmuş, spor içecekleri satan orta büyüklükte bir gıda şirketinde işe girmiş, şirketin softball takımının belkemiği olarak spora devam etmişti. Spor kulübünde olsun, işinde olsun, iş arkadaşları onun üstün nitelikli biri olduğunu söylüyordu. Hırslı, hızlı düşünebilen bir insandı. Çevresindekilerde iyi bir izlenim bırakmıştı. Fakat az konuşan, insanlarla pek fazla ilişkisi olmayan biriydi.

Birkaç yıl önce aniden softball takımını bırakmış, şirketten istifa etmiş, Hiroo’daki lüks spor kulübünde antrenör olarak işe başlamıştı. Böylelikle geliri yaklaşık yüzde 30 kadar artmıştı. Bekârdı ve tek başına yaşıyordu. Galiba henüz bir sevgilisi de yoktu. Nihayetinde Uşikava’nın gözüne, şüphe uyandıracak bir nokta, muğlak bir unsur ilişmemişti. Uşikava yüzünü buruşturup derince iç

geçirerek, yeniden okuduğu dosyayı masasının üzerine fırlattı. Bir şeyleri gözden kaçırdım. Gözden kaçırmamam gereken son derece önemli bir noktayı.

Uşikava masasının çekmecesinden adres defterini çıkartarak bir telefon numarası çevirdi. Herhangi bir bilgiyi yasadışı yollardan elde etmesi gerektiğinde her zaman oraya telefon ederdi. Telefon ettiği kişi, Uşikava'nınkinden daha karanlık bir dünyada yaşayan bir insandı. Parasını ödedikten sonra çoğu bilgiyi ele geçirebiliyordu. Doğal olarak söz konusu kişinin güvenlik önlemleri ne kadar sıkıysa ödenecek ücret de o kadar yüksek oluyordu.

Uşikava'nın istediği iki bilgi vardı. Birincisi, Aomame'nin şimdi de ateşli birer Şahitler üyesi olan anne babasıyla ilgili kişisel bilgilerdi. Uşikava, Şahitler'in, Japonya'daki bütün müritleriyle ilgili bilgileri merkezde tuttuğundan emindi. Japonya'da Şahitler'in çok sayıda müridi vardı. Merkez ile şubeler arasındaki gidişgeliş ve bağlantı güçlüydü. Bilgiler merkezde toplanmasa, sistem pürüzsüzce çalışmazdı. Şahitler'in merkezi, Odavara şehri banliyösündeydi. Geniş bir arazide, şık bir bina yapılmıştı ve broşürlerin basıldığı orta ölçekli bir matbaaları bile vardı. Tüm Japonya'dan gelen müritler için konaklama tesisi ve toplantı salonları da düşünülmüştü. Bütün bilgilerin orada toplanıp sağlam bir şekilde korunduğuna şüphe yoktu.

Bir diğer bilgi, Aomame'nin çalıştığı spor kulübünün işletme kayıtlarıydı. Aomame'nin orada ne şekilde çalıştığı, ne zaman kiminle özel ders yaptığı bilgisine ulaşması gerekiyordu. Bu bilgi, Şahitler'in bilgileri kadar sıkı bir şekilde korunmuyor olsa gerekti. Fakat Uşikava, Affedersiniz, bana Aomame Hanım'ın iş kayıtlarını gösterebilir misiniz? diyecek olsa seve seve gösterecek halleri de yoktu muhakkak.

Uşikava, adını ve telefon numarasını telesekretere not bıraktı. Yarım saat sonra telefon geldi.

"Uşikava Bey" dedi hafif çatlak bir ses.

Uşikava istediği bilgiyle ilgili ayrıntıları karşı tarafa aktardı. O adamla yüz yüze görüşmüşlüğü yoktu. Sürekli telefonda iletişim kurarlardı. Toplanan bilgi, acil posta ile gönderilirdi. Sesi hafif çatlaktı, arada sırada hafif geniz temizleme sesleri de duyulurdu. Adamın boğazında bir sorun vardı belki de. Hattın karşı tarafında her zaman mutlak bir sessizlik hâkim olurdu. Sanki tamamen ses

yalıtımı yapılmış bir odadan telefon ediliyormuş gibiydi. Duyulan yalnızca adamın sesi, kulak tırmalayan soluk alıp verişleriydi. Başka hiçbir şey duyulmazdı. Uşikava'nın duyabildiği tek şey olan konuşma sesi ise hep bir parça abartılı gelirdi kulağa. İnsanın içini ürperten bir tip, diye düşünürdü Uşikava hep. Dünyada bu tiplerden çok fazla var (her şeyden önce ben de onlardan biriyimdir mutlaka). Uşikava kendi kendine adama "Yarasa" ismini vermişti.

"İki yerden de Aomame adıyla ilgili bilgileri toplamam gerekiyor öyleyse" dedi Yarasa, çatlak sesiyle. Araya geniz temizleme sesleri de karışmıştı.

"Öyle pek sık karşılaşılan bir isim değil."

"Bulunabilecek tüm bilgiler gerekiyor, değil mi?"

"İşin içinde Aomame adı varsa, ne olursa olsun fark etmez. Mümkün olursa yüzünü tanıyabileceğimiz bir fotoğraf da lazım."

"Spor kulübü kolay olur. Birilerinin gelip bilgi çalacağını düşünmezler. Fakat Şahitler'de durum daha zor. Büyük bir örgüt, muazzam miktarda paraları da var. Güvenlik önlemleri çok sıkıdır mutlaka. Dini cemaatler, yaklaşılması en zor hedeflerden birisidir. Bireylere ait bilgilerin mahremiyeti durumu var. Vergi meselesi de söz konusu ne de olsa."

"Yapabilecek misin?"

"Bir denemenin zararı yok. Kapıyı açmak için uygun yönteme başvurmak gerek. Daha zor olanı, kapıyı açtıktan sonra tekrar kapatmaktır. Bunu yapmayacak olursan peşin sıra güdümlü füze gönderebilirler."

"Savaş gibi tıpkı."

"Savaşın ta kendisi. Ürkütücü şeyler çıkabilir ortaya" dedi adam, çatlak sesiyle. Adamın bu savaştan keyif aldığı sesinin tonundan anlaşılıyordu.

"Peki, yapacak mısın?"

Adam hafifçe genzini temizledi. "Yapalım bakalım. Fakat epeyice pahalıya patlar."

"Aşağı yukarı ne kadar tutar?"

Adam aklındaki rakamı söyledi. Uşikava'nın, önce nefesi kesilir gibi olduysa da, rakamı kabul etti. Nihayetinde şu an kendi cebinden ödeyebileceği bir paraydı. Sonuç elde ettikten sonra ileride faturaya yansıtabilirdi.

"Zaman alır mı?"

"Her zamanki gibi acelen vardır."

"Var."

"Kesin bir tahminde bulunamam, ama bir hafta ila on gün kadar süre lazım."

"Uygundur" dedi Uşikava. Burada adamın çalışma temposuna uymaktan başka çaresi yoktu.

"Bilgiler toparlandığında ben telefon ederim. On gün içerisinde mutlaka ararım."

"Eğer peşin sıra güdümlü füze yollamazlarsa" dedi Uşikava.

"Aynen öyle" dedi Yarasa, hiçbir şeyi sorun etmiyormuş gibi.

Uşikava telefonu kapatınca koltukta sırtını kamburlaştırıp bir süre düşüncelere daldı. Uşikava, Yarasa'nın bilgileri ne şekilde toplayacağını bilmiyordu. Sorsa bile yanıt alamayacağının farkındaydı. Neticede yasadışı yollar kullanacağı kesindi. İlk olarak içeriden birini satın almak akla geliyordu. Gerektiğinde izinsiz olarak bir yerlere girip çıktığı da oluyordu belki. İşin içinde bilgisayar varsa durum daha da çetrefilli bir hal alıyordu mutlaka.

Bilgileri bilgisayar kayıtlarında tutan resmi daireler ve şirketlerin sayısı pek fazla değildi. Bu hem masraf, hem de işgücü gerektiriyordu. Fakat ülke ölçeğinde örgütlenmiş bir dini cemaat bunu yapabilirdi mutlaka. Uşikava'nın kendisi bilgisayarlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Fakat yine de bilgi toplama konusunda bilgisayarın çok gerekli bir alet haline geleceğini anlayabiliyordu. Meclis Kütüphanesi'ne girip, gazetelerin kopyalarını ya da yıllıkları masanın üzerine yığarak gün boyunca bilgi tarama dönemi sona ermek üzereydi. Dahası, dünya bilgisayar uzmanları ile bilgisayar casusları arasında kanlı savaşların yaşandığı bir yer haline de gelebilirdi. Hayır, kanlı sözcüğü yanlış olur. Savaş söz konusu olduğuna göre, kan zaten akar, fakat kokusu duyulmaz. Tuhaf bir

dünyaydı. Uşikava, koku ve acının gerçekten var olduğu dünyayı seviyordu. Bu koku ve acı, bazen dayanılması güç bir hal alsa bile. Fakat neticede Uşikava gibi tipler, kesinlikle ve hızla, modası geçmiş kalıntılar haline gelecekti.

Yine de karamsarlığa kapılmıyordu. Kendisinde içgüdüsel sezgilerin güçlü olduğunu biliyordu. Özel koku alma yeteneği sayesinde çevresindeki farklı kokuları ayırt edebiliyordu. Teninde hissettiği dokunuştan, rüzgârın yönünün değiştiğini fark edebiliyordu. Bunlar bilgisayarla yapılamayacak işlerdi. Bu yetenekler dijitalleşmesi, sistemleştirilmesi mümkün olmayan türden şeylerdi. Sıkı koruma altındaki bilgisayara dikkatli bir şekilde girerek bilgi çalmak, casusların işiydi. Fakat ne tür bir bilgiyi araması gerektiğine karar vermek, ele geçirilen muazzam bilginin içerisinden yalnızca işe yarayanlarını ayıklamak ancak bir insan tarafından yapılabilirdi.

Ben gerçekten geri kalmış, sefil, orta yaşlı bir adam olabilirim, dedi Uşikava içinden. Hayır, olabilirim falan değil. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde geri kalmış, sefil, orta yaşlı bir adamım. Fakat benim de başka insanlarda pek bulunmayan bazı niteliklerim var. Doğuştan gelen, gökten inme bir koku alma yeteneği ve bir şeye yapıştı mı bırakmama inadı. Şimdiye kadar bunlara güvenerek ekmeğimi kazandım. Dahası, bu yeteneklerim olduğu sürece, dünya ne kadar tuhaflaşırsa tuhaflaşsın, ben mutlaka ekmeğimi kazanmayı başarırım.

Seni yakalayacağım Aomame Hanım. Sen çok akıllısın, beceriklisin, temkinlisin. Fakat yılmadan izini süreceğim. Bekle bakalım. Şu an sana doğru yürüyorum. Ayak seslerimi duyabiliyor musun? Hayır, duyamıyorsundur. Ben kaplumbağa gibi, ses çıkartmadan yürürüm çünkü. Yine de adım adım sana yaklaşıyorum.

Fakat düşündüğünün aksine asıl Uşikava'nın peşinde olan bir şey vardı. Zaman. Uşikava için Aomame'yi bulmaya çalışmak bir taraftan da zamanla mücadele etmek anlamına geliyordu. Bir an önce Aomame'nin nereye gittiğini bulup, ilişkilerini açığa çıkartıp, bunları tepsi içinde, "Buyurun" diye cemaatteki tiplerin önüne koymak zorundaydı. Verilen zaman sınırlıydı. Üç ay sonra her şeyi çözdüğünü söyleyecek olsa herhalde artık çok geç olurdu. Şimdiye kadar Uşikava onlar için faydalı bir insandı. Yetenekli ve kavrayışlı, hukuk bilgisi olan, ağzı sıkı bir adam. Sistemden uzak, özgürce hareket edebilirdi. Fakat nihayetinde para ile tutulmuş, her işi yapan birinden öteye geçmiyordu. Ne onlardan biriydi, ne de cemaat üyesiydi. Uşikava'da inancın zerresi bile yoktu. Cemaat açısından tehlikeli bir varlık haline gelirse kolayca ortadan kaldırıverirlerdi.

Yarasa’dan telefon beklerken Uşikava kütüphaneye giderek Şahitler’in tarihi ve faaliyetlerinin güncel durumu hakkında ayrıntılı bir araştırma yaptı. Not alıp gerekli kısımların kopyasını çıkarttı. Kütüphaneye giderek araştırma yapmak onun için dert değildi. Beyninde bilgilerin biriktiğini hissetmeyi severdi. Bu, çocukluğundan beri alışkanlık haline getirdiği bir durumdu.

Kütüphanede araştırmasını bitirince Aomame’nin yaşadığı Ciyugaoka’daki kiralık apartman dairesine gidip oranın boş olduğundan bir kez daha emin oldu. Posta kutusunda hâlâ Aomame’nin adı yazıyordu, ama dairede birileri yaşıyormuş gibi değildi. Dairenin kiralanması işleriyle uğraşan emlakçıya gitti.

“Şu apartmanda boş bir daire olduğunu duydum ama kiralamak mümkün mü?” diye sordu Uşikava.

“Boş olmasına boş, ama önümüzdeki yılın şubat başına kadar taşınamazsınız” dedi emlakçı. “Önceki kiracı ile yaptıkları sözleşme gelecek yılın ocak sonunda bitiyor. O vakte kadar kira, eskiden olduğu gibi her ay ödenecek.”

“Eşyaların tamamı taşınmış, elektrik, gaz ve su kapatılmış. Yine de kira sözleşmeniz devam ediyor. Ocağın sonuna kadar boş eve kira ödeyecek öyleyse.”

“Aynen öyle” dedi emlakçı. “Sözleşmedeki kiranın tamamını ödeyeceğini söylemişti. Elbette kirasını ödedikten sonra bizim şikâyet edeceğimiz bir durum yok.”

“Çok tuhaf. Hiç kimse oturmadığı halde boşuna para ödeniyor.”

“Ben de biraz endişelendim. Ev sahibiyle gidip içeriye bir göz attım. Dolabın içinden mumyalanmış bir ceset çıkacak olursa sorun yaratırdı çünkü. Ama hiçbir şey yoktu. Ev güzelce temizlenmişti. Boş bir daireydi işte. Nedeninin ne olduğunu bilemiyorum gerçi.”

Aomame, elbette o evde yaşamıyordu. Fakat onlar, bir nedenle Aomame sanki hâlâ orada yaşıyormuş gibi o dairenin kiralanmış olarak kalmasını istiyorlardı. Bunun için boş evin dört aylık kirasını ödemişlerdi. Bu tipler temkinliydi ve para konusunda da bir sıkıntıları yoktu belli ki.

Tam on gün geçmişti ki öğleden sonra, Uşikava'nın Kocimaçi'deki bürosuna Yarasa'dan telefon geldi.

"Uşikava Bey" dedi çatlak ses. Arka plandan yine tek bir ses bile gelmiyordu.

"Benim, Uşikava."

"Konuşabilir miyiz?"

Uygun olduğunu söyledi Uşikava.

"Şahitler çok sıkı korunuyordu. Fakat bunu tahmin ediyordum zaten. Aomame hakkındaki bilgileri sorunsuzca elde edebildim."

"Peki ya güdümlü füze?"

"Şimdilik ortalarda öyle bir şey yok."

"Sevindim."

"Uşikava Bey" dedi adam. Sonra birkaç kez öksürdü. "Kusura bakmayın, ama sigarayı söndürebilir misiniz?"

"Sigara?" Uşikava, parmaklarının arasına kıstırdığı Seven Star'a baktı. Sigaranın dumanı usulca tavana doğru yükseliyordu. "Ha, gerçekten sigara içiyordum, ama şu an telefondayız. Bunu nasıl anlayabildiniz?"

"Elbette kokusu buraya kadar gelmiyor. Fakat sigara içtiğinizi belli eden soluklarınızı telefonda duyunca bile nefes almakta zorlanıyorum. Müthiş alerjim var çünkü."

"Şimdi anlaşıldı. O kadar düşünceli olamadım, kusura bakmayın."

Karşı taraftaki adam, tekrar birkaç kez öksürdü. "Hayır, sizin yüzünüzden değil, fark edememeniz çok doğal."

Uşikava, sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü, üzerine içmekte olduğu çaydan biraz boca etti. Koltuğundan kalkıp pencereyi sonuna kadar açtı.

“Sigarayı tamamen söndürdüm. Pencereyi açarak odayı da havalandırdım. Gerçi dışarıdaki hava da o kadar temiz değil ya.”

“Zahmet oldu.”

On saniye kadar sessizlik yaşandı. Mutlak bir sessizlikti.

“Pekâlâ. Şahitler hakkında bilgi edinebildiniz, değil mi?” diye sordu Uşikava.

“Evet. Hem de muazzam miktarda. Ne de olsa Aomame ailesi uzun yıllardır ateşli müritler olduğundan onlarla ilgili belgeler de dağ gibiydi. Gerekli olan olmayan ayrımını siz yaparsınız artık.”

Uşikava sorun olmadığını söyledi. Aksine bu, onun istediği bir şeydi.

“Spor kulübünde özel bir sorun çıkmadı. Kapıyı açarak içeri girdim, işimi bitirdikten sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattım yalnızca. Fakat zaman sınırlı olduğundan hepsini almam gerekti. Kulüpteki belgeler de çok fazla. Neyse, bu iki belge yığınını size vereceğim. Her zamanki gibi para ile takas şeklinde olur tabii.”

Yarasa’nın dile getirdiği miktarı, Uşikava not aldı. Başlangıçta söylediğinden yüzde 20 daha yüksekti. Fakat kabul etmekten başka şansı yoktu.

“Bu sefer posta yolunu kullanmak istemediğim için elemanlarımdan biri yarın bu saatlerde doğrudan size gelir. Nakit parayı hazırlayın lütfen. Her zamanki gibi fatura veremem.”

“Biliyorum” dedi Uşikava.

“Size önceden de söylemiştim, ama tedbir olsun diye tekrarlıyorum. Talep ettiğiniz konularla ilgili olabilecek tüm bilgileri ele geçirdim. Bu yüzden eğer içeriklerinden memnun olmazsanız sorumluluk bana ait değil. Teknik açıdan yapılabilecek her şeyi yaptım çünkü. Ücret emeğimin karşılığı, sonucun karşılığı değil. İstediğiniz bilgi çıkmadı diye parayı geri istemeye kalkmazsınız umarım. Bu konuda anlaştık mı?”

Uşikava anlaştıklarını söyledi.

“Bir de Aomame Hanım’ın fotoğrafına bir türlü ulaşamadık” dedi Yarasa.

“Fotoğrafı, tüm belgelerden özenle koparılıp alınmıştı.”

“Tamam, mesele yok” dedi Uşikava.

“Üstelik artık yüzü değiştirilmiş de olabilir” dedi Yarasa.

“Belki de” dedi Uşikava.

Yarasa, birkaç kez genzini temizledi. “Haydi öyleyse” diyerek telefonu kapattı.

Uşikava ahizeyi yerine bırakıp iç geçirdi ve dudaklarının arasına yeni bir sigara kıstırdı. Sigarayı çakmakla yakıp dumanını ahizeye doğru usulca üfledi.

Ertesi gün öğleden sonra genç bir kadın Uşikava’nın bürosuna geldi. Belki henüz yirmi yaşında bile değildi. Vücut hatlarını güzelce ortaya çıkaran kısa, beyaz bir elbise, yine beyaz, parlak, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, inci küpe takmıştı. Ufak tefek olmasına rağmen kulakmemeleri iriydi. Boyu 1.50’den ancak biraz fazlaydı. Saçları düz ve uzun, gözleri ışıltılı ve iriydi. İşini öğrenmeye çalışan bir peri gibi göründüğü de söylenebilirdi. Kız dosdoğru Uşikava’ya bakıp, unutulması güç, çok değerli bir şeyi görmüş gibi neşeli ve içten bir şekilde gülümsedi. İnce dudaklarının arasından düzgün beyaz dişleri göründü. Elbette iş icabı bir gülümseme de olabilirdi. Fakat yine de, ilk kez karşılaşıp da Uşikava’nın yüzünü görünce şaşkınlığa uğramayan insan sayısı sınırlıydı.

“İstediğiniz belgeleri getirdim” dedi kız, omzuna astığı bez çantanın içerisinden büyük ve kalınca iki zarf çıkartarak. Sonra sanki eskiçağın taş yazıtlarını taşıyan nedimeler gibi iki eliyle dümdüz tutarak Uşikava’nın masasının üzerine bıraktı.

Uşikava önceden hazırladığı zarfı masasının çekmecesinden çıkartıp kıza verdi. Kız zarfı açıp, 10 bin yenlik banknotlardan oluşan desteyi çıkarttı, ayakta durarak parayı saydı. Alışkın el hareketleriyle sayıyordu. İnce, güzel parmakları hızla hareket ediyordu. Saymayı bitirince desteyi zarfına geri koyup, zarfı bez çantanın içine yerleştirdi. Sonra, öncekinden daha belirgin ve içten şekilde Uşikava’ya gülümsedi. Beni sizinle görüşmekten daha fazla memnun edecek bir şey olamazdı, der gibi.

Uşikava kızın Yarasa’yla nasıl bir ilişkisi olacağına dair tahmin yürütmeye

çalıştı. Fakat elbette bu Uşikava'yı hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Kız getir-götür işleri için kullanılan birinden öteye geçmiyordu. Belgeleri alıp, adrese teslim ediyor, karşılığını alıyordu. Bu, muhtemelen kıza verilen tek görevdi.

Bu ufak tefek kız odadan çıkıp gittikten sonra uzunca bir süre, Uşikava tanımlayamadığı hislerle kapıya bakakaldı. Kızın arkasından kapatıp gittiği kapıya. Odanın içerisinde hâlâ kızın varlığından izler kalmıştı. Kız kendi varlığından izler bırakmak karşılığında Uşikava'nın ruhunun bir parçasını alıp gitmiş de olabilirdi. Uşikava yeni oluşan bu boşluğu göğsünün içerisinde hissedebiliyordu. Böyle bir şey olması Uşikava'ya tuhaf gelmişti. Dahası bu ne anlama geliyordu?

On dakika sonra Uşikava nihayet kendini toplayarak, belgelerin bulunduğu zarfı açtı. Zarf yapışkan bantla kat kat sarılmıştı. İçinde çıktılardan fotokopilere, hatta orijinal belgelere karmakarışık halde bir sürü kâğıt vardı. Adamın nasıl becerdiğini bilemiyordu ama kısa bir süre içinde böylesi belgeleri ele geçirmek büyük başarıydı. Her zamanki gibi hayran kalmıştı. Fakat aynı zamanda Uşikava bu belge yığınını önünde görünce derin bir güçsüzlük hissine de kapılmıştı. Bu kadar şeyi incelese bile sonuçta hiçbir yere ulaşamayabilirdi. Belki de yüksek bir meblağ ödeyip, gereksiz kâğıt desteleri elde ettim yalnızca. Ne kadar bakarsa baksın dibini göremediği bir kuyu gibi. Dahası güçbela gözüne yansıyan şeylerin hepsi de ölümü çağrıştıran hafif karanlık bir zar ile kaplanmıştı. Bu da o kızın ardında bıraktığı bir şeyler yüzünden olabilir, dedi Uşikava kendi kendine. Ya da belki de alıp götürdüğü bir şeyler yüzünden olmuştur.

Fakat Uşikava bir şekilde kendini toparlamayı başardı. Akşama kadar sabırla belgeleri tarayıp, gerekli olduğunu düşündüğü bilgileri maddelere ayırarak tek tek defterine not aldı. Aklını bu işe verince, nedenini bilemediği o güçsüzlük duygusunu nihayet içinden atmayı başarmıştı. Artık oda kararıp masa lambasını yaktığı sıralarda, Uşikava elde ettiği bilgilerin büyük paralar ödeyecek kadar değerli olduğunu düşünmeye başladı.

Önce spor kulübüne ait olanlardan başlayarak belgeleri okumaya girişti. Aomame dört yıl önce bu kulüpte işe girmişti, çoğunlukla kas esnetme antrenmanları yaptırıyor ve dövüş sporları derslerine bakıyordu. Birkaç sınıf oluşturmuş, bu sınıfların öğretmenliğini de kendi almıştı. Aomame'nin antrenör olarak yetenekli, kulüp üyeleri arasında tutulan biri olduğunu bu belgelerden

çıkartmak da mümkündü. Normal sınıflara girmenin yanı sıra özel dersler de veriyordu. Özel derslerin ücreti elbette daha yüksekti, ama belli saatlerde derslere devam edemeyen ve daha özel bir ortamda çalışmak isteyen insanlar için iyi bir sistemdi. Aomame'nin böyle özel çok müşterisi vardı.

Aomame'nin özel müşterilerine ne zaman, nerede, ne şekilde ders verdiğini, kulübe bildirilen programlardan izlemek mümkündü. Aomame'nin, kulüpte özel ders verdiği gibi, evlere gidip ders verdiği de oluyordu. Müşteriler arasında adı bilinen sanatçılar, politikacılar da vardı. Söğüt Konağı'nın sahibesi Şizue Ogata müşterilerin içinde en yaşlısıydı.

Şizue Ogata ile ilişkisi Aomame kulüpte çalışmaya başladıktan hemen sonra başlamış, Aomame ortadan kaybolmadan hemen öncesine kadar da devam etmişti. Tanışmaları, tam da Söğüt Konağı'nın iki katlı binasının, aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için danışma bürosu tarafından sığınma evi olarak düzenli bir şekilde kullanılmaya başladığı döneme denk geliyordu. Tesadüfi bir çakışma da olabilirdi. Öyle olmayabilirdi de. Nihayetinde kayıtlara bakılırsa, ikisinin ilişkisi zamanla daha samimi bir hal almış gibiydi.

Aomame ile yaşlı kadın arasında kişisel bir bağ oluşmuş olabilirdi. Uşikava'nın sezgileri böyle söylüyordu. Aslında ilişkileri, spor kulübü antrenörü-müşteri ilişkisi olarak başlamıştı. Sonra bir noktada niteliği değişmişti. İş gereği tutulan kayıtları tarih sırasına göre incelerken, Uşikava o noktayı tespit etmeye çalıştı. O noktada neyin meydana geldiğini ya da neyin açığa çıktığını. Bu noktadan itibaren ikisinin arasındaki antrenör-müşteri ilişkisi değişime uğramış olabilirdi. Yaş ve konum farklılıklarını aşan, iki insan arasındaki ilişki haline gelmişti. Burada duygusal açıdan gizli bir anlaşma yapılmış bile olabilirdi. Sonra nihayet bu gizli anlaşma, Aomame'nin, planı harfiyen uygulayarak Okura Oteli'nde Lider'i öldürmesini sağlamıştı. Uşikava'nın burnuna gelen kokular bunu söylüyordu.

Nasıl bir rota izlenmişti? Nasıl bir gizli anlaşma yapılmıştı acaba?

Uşikava'nın tahminleri o kadar ileriye gidemiyordu.

Fakat muhtemelen burada aile içi şiddet unsuru meseleye dahil oluyordu. Gördüğü kadarıyla, yaşlı kadın için özel önemi olan bir konuydu bu. Kayıtlara bakılırsa Şizue Ogata'nın ilk kez Aomame ile teması, Aomame'nin ders verdiği savunma sanatları sınıfında olmuştu. Yetmiş yaşını geçmiş bir kadının savunma

sanatları sınıfına katılmasının sıradan bir durum olduğu söylenemezdi. “Şiddet”le alakalı bazı etkenler yaşlı kadınla Aomame’yi orada birbirine bağlamış olabilirdi.

Belki de Aomame’nin kendisi de aile içi şiddet mağduruydu. Dahası, Lider aile içi şiddetin öznesi durumunda bir adamdı belki. O kadınlar bunu öğrenmiş, Lider’e bir ders vermek istemiş olabilirlerdi. Fakat bunların hepsi “olabilir” noktasında kalan varsayımlardan ibaretti. Bir de, bu varsayım Uşikava’nın bildiği kadarıyla Lider’in karakterine uygun düşmüyordu. Elbette kim olursa olsun bir insanı yüreğinin derinliklerine kadar anlayabilmek mümkün değildi. Lider zaten gizemlerle dolu bir adamdı. Ne de olsa dini bir cemaatin başındaki insandı. Akıllı ve entelektüeldi, ama bilinmeyen yanları çok fazlaydı. Fakat diyelim ki gerçekten, kesin olarak aile içi şiddet uyguladı. Bu yaptığı, o kadınlar için büyük bir titizlikle hazırlanmış bir cinayet planı yaparak, kimliklerini hiçe sayarak, toplumsal durumlarını tehlikeye atarak eyleme geçmelerine değecek kadar önemli miydi?

Neticede Lider bir kuruntudan yola çıkılarak öldürülmüş değildi. Arkasında sarsılmaz bir irade, hiçbir kuşkuyu barındırmayan bir motivasyon ve çok titiz işleyen bir sistem vardı. Bu sistem uzun zaman ve muazzam bir para harcanarak dikkatle oluşturulmuştu.

Fakat bu tahminlere dayanak olacak somut tek bir kanıt bile yoktu. Uşikava’nın elindekiler nihayetinde varsayımlardan öteye geçmiyordu. Occam’ın Usturası ile kolayca kesilip atılabilecek şeylerdi. Öncüler’e de bu aşamada henüz rapor veremezdi. Fakat Uşikava anlıyordu. Kokusunu alıyordu. Bir şeyler olduğunu hissediyordu. Tüm oklar tek bir yönü gösteriyordu. Yaşlı kadın, aile içi şiddetle ilgili bir nedenle Aomame’ye direktif vererek Lider’i öldürtmüş, sonra Aomame’yi güvenli bir yere kaçırmıştı. Yarasa’nın topladığı belgeler, Uşikava’nın bu varsayımını dolaylı da olsa destekliyordu.

Uşikava’nın Şahitler’le ilgili belgeleri düzenlemesi zaman aldı. Gerçekten korkunç sayıda belge olduğu gibi, çoğu Uşikava’nın işine yaramayacak şeylerdi. Büyük kısmı, Aomame ailesinin Şahitler faaliyetlerine ne kadar katkıda bulunduklarını gösteren istatistiki verilerle ilgiliydi. Bu belgelerden okuduğu kadarıyla, Aomame ailesi gerçekten ateşli ve fedakâr müritlerdi. Ömürlerinin çoğunu Şahitler propagandası yapmak için harcamışlardı. Aomame’nin anne

babasının şu anki adresi Çiba ili, İçikava şehriydi. Otuz beş yıl boyunca iki kez taşınmışlardı, ama iki adres de İçikava şehri içindeydi. Babası Takayuki Aomame (yaşı elli sekiz) mühendislik şirketinde çalışıyordu, annesi Keiko Aomame (yaşı elli altı) işsizdi. Büyük oğulları Kei'içi Aomame (yaşı otuz dört) İçikava Vilayet Lisesi'nden mezun olduktan sonra Tokyo merkezindeki küçük bir basımevinde işe girmişti, ama üç yıl sonra oradan ayrılıp Odavara'daki Şahitler merkezinde çalışmaya başlamıştı. Orada da cemaatin broşürlerini basma işine verilmişti. Şimdi artık yönetici pozisyonuna gelmişti. Beş yıl önce yine müritlerden bir kadınla evlenmiş, iki çocuğu olmuştu. Odavara şehir merkezinde kiralık bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Büyük kızları Masami Aomame hakkındaki bilgiler on bir yaşına kadardı. Kız o sırada inançtan ayrılmıştı. Dahası, inancı terk eden insanlara karşı Şahitler her türlü ilgisini yitiriyor gibiydi. Şahitler için Masami Aomame on bir yaşında ölmüştü sanki. Sonrasında Masami Aomame'nin nasıl bir yaşam sürdüğünü, yaşayıp yaşamadığını kayıtlarda bulabilmek mümkün değildi.

Bu durumda ailesinin ya da ağabeyinin yanına kadar gidip bilgi almaya çalışmaktan başka çare yok, diye düşündü Uşikava. Böylece bir ipucu yakalayabilirdi belki. Fakat belgelere göz gezdirdiği kadarıyla onların Uşikava'nın sorularına seve seve yanıt vereceğini hiç sanmıyordu. Aomame ailesi üyeleri, elbette Uşikava'nın gözünde dar görüşlü, kapalı bir yaşam süren insanlardı. Dar görüşlü oldukları ölçüde de cennete yaklaştıklarına yürekten inanıyor olmalıydılar. Onlar için inançtan vazgeçmiş bir insan, kendi akrabaları bile olsa, yanlış, sapkın bir yola giren biri anlamına geliyordu. Hayır, artık onu akrabaları olarak görmüyor bile olabilirlerdi.

Aomame, çocukluğunda aile içi şiddete maruz kalmış mıydı acaba?

Maruz kalmış da olabilirdi, kalmamış da. Fakat eğer maruz kalmışsa ailesi bunu aile içi şiddet olarak görmüyordu mutlaka. Şahitler'in çocuklarının katı bir eğitimden geçtiklerini Uşikava biliyordu. Bu, çoğu durumda bedensel cezayı da beraberinde getiriyordu.

Fakat yine de çocukluk çağındaki böyle bir deneyim, yüreğinde derin bir yara olarak kalıp da, büyüyünce birilerini öldürmeye kadar götürür müydü insanı acaba? Elbette olmayacak şey değildi. Fakat Uşikava bunun fazlasıyla uçuk bir varsayım olduğunu düşündü. Bir insanı planlı olarak öldürmek zor bir işti. Tehlikeli olduğu kadar, ruhsal yükü de ağırdı. Yakalanma durumunda ağır bir

cezası vardı. Burada daha güçlü bir dürtü gerekiyordu.

Uşikava, belgeleri bir kez daha eline alıp, Aomame'nin on bir yaşına kadarki özgeçmişini titizlikle yeniden gözden geçirdi. Kız yürümeye başlar başlamaz, annesinin yanında propaganda faaliyetlerine katılmıştı. Kapı kapı dolaşarak cemaatin broşürlerini dağıtıp, insanlara dünyanın kaçınılmaz sona doğru ilerlediğini söylüyor, ayinlere katılmaya davet ediyorlardı. İnsanlara, cemaate girecek olurlarsa bu sondan kurtulabileceklerini söylüyorlardı. Sonrasında ilahi Krallık gelecekti. Uşikava birkaç kez bu türden propagandalarla karşı karşıya kalmıştı. Gelenler çoğunlukla orta yaşlı kadınlardı. Ellerinde şapka ya da şemsiye olurdu. Çoğu gözlük takar, balık gibi gözleriyle insanı dik bakışlarla süzerlerdi. Sık sık yanlarında çocuklarıyla da gelirlerdi. Uşikava, küçük Aomame'nin annesinin peşi sıra dolaştığı sahneyi hayalinde canlandırdı.

Aomame yuvaya gitmemiş, yakınlardaki vilayet ilkokuluna girmişti. Sonra beşinci sınıfta Şahitler'den ayrılmıştı. Cemaatten neden ayrıldığı belirsizdi. Şahitler, cemaatten ayrılma nedenlerini tek tek kaydetmiyordu. Şeytanın eline düşen insan şeytanın insafına bırakılmalıydı. Onlar cenneti, cennete ulaşan yolu anlatmakla yeterince meşgullerdi zaten. İyi insanların işi iyi insanlarlaydı. Şeytanın işleri şeytani olanlarla. Bir tür işbölümü gibi.

Uşikava'nın kafasının içindeki derme çatma kontrplak kapıya birileri vurup duruyordu. "Uşikava Bey, Uşikava Bey" diye sesleniyordu. Uşikava gözlerini kapatıp o sese kulak verdi. Ses alçak, ama inatçıydı. Bir şeyleri gözden kaçırıyorum, dedi içinden. Önemli bir gerçek, bu belgelerin birinde kayıtlı. Fakat ben bunu yakalayamıyorum. Kapının vurulma sesi bunu söylüyor.

Uşikava kalın belge yığınında bir kez daha göz gezdirdi. Gözleriyle metinleri takip etmekle yetinmeyip, yazılanlardaki sahneleri aklında canlandırdı. Üç yaşındaki Aomame, annesi propaganda yaparken onun peşi sıra dolaşır. Çoğu durumda kapıdan kovulurlar. İlkokula gider, propaganda faaliyetleri devam eder. Hafta sonları, zamanının tamamını annesinin peşi sıra dolaşarak harcar. Arkadaşlarıyla oynayacak vakti bile olmamıştır. Hayır, arkadaş bile edinememiştir belki. Şahitler'in çocukları çoğunlukla okullarında rahatsız edilir, dışlanırlardı. Uşikava Şahitler hakkında yazılan kitapları okuduğundan, bunu çok iyi biliyordu. Sonra kız on bir yaşında cemaatten ayrılır. Cemaatten ayrılmak için mutlaka çok kararlı olması gerekmiştir. Aomame doğduğundan beri inanç beynine kazınmıştır. O inançla büyümüştür. Bu inanç kişiliğine, iliğinden kemiğine varana kadar içine sinmiştir. Elbise değiştirir gibi kolayca çıkarıp

atacağı bir şey değildir. Bu aynı zamanda aile içerisinde yalnız kalacağı anlamına da gelir. Son derece inançlı olan ailenin, dinden ayrılan kızlarını kolayca kabul etmesi söz konusu değildir. İnançtan ayrılmak aileden ayrılmakla aynı şeydir. On bir yaşında Aomame'nin başına ne geldi acaba? Onun böyle bir kararı vermesine neden olan ne?

İçikava Vilayet İlkokulu, dedi Uşikava içinden. Yüksek sesle tekrarladı. Sonra bir şeyler olmuştu işte. Önemli bir şeyler. Sonra Uşikava hafifçe yutkundu. O ilkokulun adını daha önce bir yerlerde duydum.

Fakat nerede duydum? Uşikava'nın Çiba iliyle hiç ilgisi yoktu. Saitama ili Urava şehrinde doğmuş, üniversitede okumak üzere Tokyo'ya geldikten sonra Çuorinkan'da bulunduğu dönem hariç tutulursa sürekli 23. mahallede yaşamıştı. Çiba iline ayak bile basmamıştı. Bir kez Futsutsu'ya denize gitmişti yalnızca. Buna rağmen bu ilkokulun adını nereden duymuş olabilirdi acaba?

Anımsaması zaman aldı. Şekilsiz başını avuç içleriyle ovalayarak zihnini odakladı. Derin bir çamurun içine elini sokarmış gibi belleğinin dibini yokladı. Bu adı çok eski bir zamanda duymuş değildi. Hemen yakın bir zamanda olmuştu. Çiba ili... İçikava şehri... İlkokul. Sonra elleri ince bir sicimin ucunu yakaladı.

Tengo Kavana, dedi Uşikava. Tengo Kavana da İçikava'lı. O da İçikava Vilayet İlkokulu'na gitmiş olmalı.

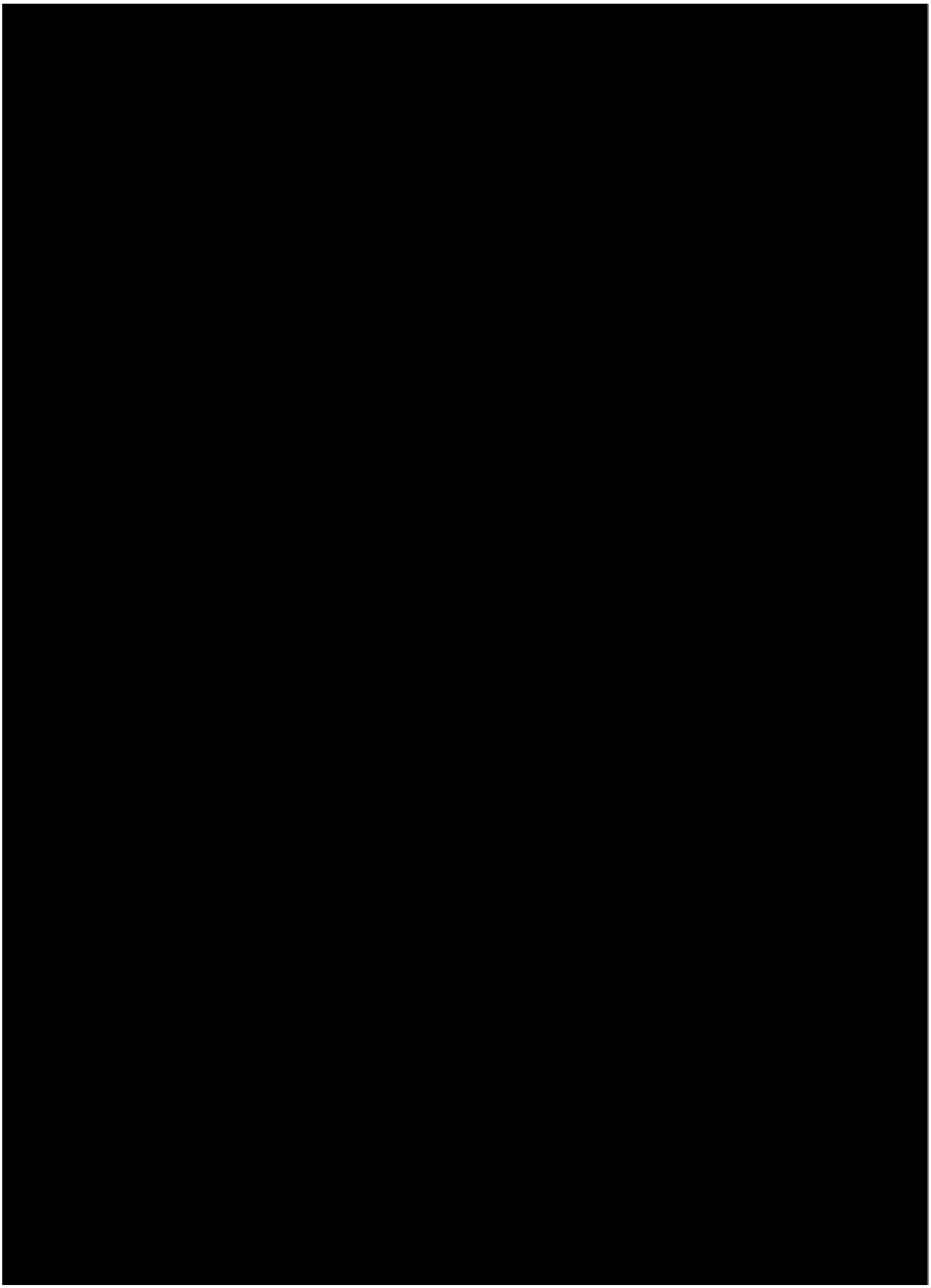
Uşikava bürosundaki dosya rafından Tengo Kavana ile ilgili dosyayı aldı. Birkaç ay önce, Öncüler'in talebi üzerine toparladığı belgelerdeki sayfaları karıştırarak Tengo'nun özgeçmişine baktı. Hantal parmakları aradığını buldu. Düşündüğü gibiydi. Masami Aomame, Tengo Kavana ile aynı vilayet okuluna gitmişti. Doğum tarihlerine bakılırsa, herhalde sınıfları da aynıydı. Aynı sınıfta olup olmadıklarını araştırmadığı sürece öğrenemezdi. Fakat ikisinin birbirini tanıyor olma olasılığı yüksekti.

Uşikava Seven Star'ını dudaklarının arasına kıstırıp çakmağıyla yaktı. Birçok şey aydınlanmaya başlıyordu. Noktalar arasındaki bağlantı çizgileri tek tek oluşuyordu. İleride nasıl bir şemanın ortaya çıkacağını Uşikava henüz bilemiyordu. Fakat zamanla resmin tamamı görünür hale gelecekti.

Aomame Hanım, ayak seslerimi duyabiliyor musun? Herhalde duyamıyorsundur. Elimden geldiğince ses çıkartmamaya çalışarak yürüyorum çünkü. Fakat ben

adım adım sana yaklaşıyorum. Hantal bir kaplumbağa gibi, ama kesin olarak ilerliyorum. Zamanla tavşan da görüş alanı içine girer. Keyifli olacak.

Uşikava koltukta gerindi, tavana bakıp sigarasının dumanını havaya doğru yavaşça üfledi.

Aomame

Bu kapı hiç fena değil

Sonraki iki hafta boyunca, her salı öğleden sonra gelen malzeme tedarikçileri hariç tutulacak olursa, Aomame'nin dairesine hiç kimse uğramadı. NHK tahsildarı olduğunu söyleyen adamın son sözleri, "Mutlaka tekrar geleceğim" olmuştu. Ses tonuna kararlılık hâkimdi. En azından Aomame'ye öyle gelmişti. Fakat o günden sonra kapısını çalan olmamıştı. Belki adam başka bir rotada tahsilat yapmakla meşguldü.

Görünüşte sessiz, huzurlu günlerdi. Hiçbir şey olmuyor, kimse gelmiyor, telefonun zili çalmıyordu. Tamaru güvenlik gerekçesiyle, mümkün olduğunca az arıyordu. Aomame perdeleri sürekli kapalı tutarak, varlığına ait izleri asgariye indirgeyip, insanların dikkatini çekmemek için özen göstererek yaşıyordu. Hava kardıktan sonra bile, olabildiğince az ışık kullanıyordu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek, vücuduna aşırı yüklenerek egzersiz yapıyor, her gün ıslak bezle yerleri siliyor, zamana yayarak günlük yemeklerini hazırlıyordu. İspanyolca dil kasetleri (Tamaru'dan rica ederek malzemelerin arasına koydurtmuştu) kullanarak konuşma alıştırmaları yapıyordu. Uzunca bir süre hiç konuşmayınca, ağzının çevresindeki kaslar esnekliğini yitirmişti. Bilinçli olarak ağzını iyice açarak oynatması gerekiyordu. Bunun için yabancı dil konuşma alıştırması yapmak en iyi yoldu. Dahası Aomame eskiden beri Güney Amerika hakkında romantik hayaller kurardı. Eğer gideceği yeri özgürce seçebilecek olsaydı, huzurlu, küçük bir Güney Amerika ülkesinde yaşamak isterdi. Sözgelimi Kosta Rika. Deniz kıyısında küçük bir villa kiralayarak, günlerini yüzerek ve kitap okuyarak geçirirdi. Çantasına doldurduğu nakit parayla, lükse kaçmaması durumunda on yıl kadar rahatça yaşayabilirdi. Herhalde o tipler Kosta Rika'ya kadar peşinden gelmeye kalkmazdı.

Her gün İspanyolca konuşma alıştırmaları yaparken, Aomame Kosta Rika sahillerinde sakin, huzurlu bir yaşamın hayalini kurdu. Tengo da bu yaşama dahil

olabilir miydi acaba? Gözlerini kapattı ve bir Karayip plajında güneşlendiklerini hayal etti. Küçük, siyah bir bikini giymiş, güneş gözlüğü takmış, yanındaki Tengo'nun elini tutuyordu. Fakat burada, yüreğini titreten gerçeklik duygusu eksikti. Sık rastlanan turistik reklam fotoğrafları gibi bir şey olmuştu.

Aklına yapacak iş gelmeyince, tabancayı temizledi. Kullanım kılavuzundaki uyarılara titizlikle uyarak, Heckler&Koch'u söküp, bez ve fırça ile temizleyip yağladı, sonra tekrar eski haline getirdi. Hareketlerinin kusursuz olması için elinden geleni yapıyordu. Bu işe iyice alışmıştı. Artık o tabancayı vücudunun bir parçasıymış gibi hissediyordu.

Genelde saat 10 gibi yatağa girip, kitabından birkaç sayfa okuduktan sonra uykuya dalıyordu. Aomame doğduğundan beri uyumakta hiç güçlük çekmezdi. Harfleri gözüyle takip ettikçe, uykusu hemen geliyordu. Başucu lambasını kapatıp, yüzünü yastığa yapıştırarak gözlerini yumardı. Bazı istisnai durumlar dışında, gözlerini yeniden açtığında sabah olmuş olurdu.

Normalde fazla rüya görmezdi. Görse bile, uyandığında neredeyse hiçbir şey anımsamazdı. Rüyasından silik parçaların bilincinin duvarına yapışıp kaldığı olurdu. Fakat rüyasındaki öykünün ana çizgisi aklında kalmazdı hiç. Geriye birbirinden bağımsız, bölük pörçük parçalar kalırdı yalnızca. Çok derin uyurdu ve rüyaları da o derinliğe aitti. Bu rüyalar, derin denizlerde yaşayan balıklar gibi, yüzeyin yakınlarına kadar gelemiyordu herhalde. Oralara kadar çıkabilseler bile, basınç farkından dolayı şeklen değişime uğramaları kaçınılmazdı.

Fakat bu gizlenme yerinde yaşamaya başladığından beri, neredeyse her gece rüya görüyordu. Hem de net ve gerçekçi rüyalar. Rüya görüyor, uyandığı halde rüya devam ediyordu. Bulunduğu yerin, gerçeklik dünyası mı, yoksa hayal dünyası mı olduğunu bir süre ayırt edemiyordu. Bu, Aomame'nin daha önce hiç yaşamadığı bir deneyimdi. Yatağın başucundaki dijital saate göz atıyordu. Rakamlar 01:35, 02:37 ya da 04:07 olabiliyordu. Gözlerini kapatıp tekrar uykuya dalmayı deniyordu, ama uykusu kolayca geri gelmiyordu. İki farklı dünya, Aomame'nin bilincini sessizce birbirinden kapmaya çalışıyor gibiydi. Sanki bir nehrin denize döküldüğü yerde, dalgalarla birlikte gelen deniz suyu ile tatlı suyun mücadelesi gibi.

Elimden bir şey gelmez, diyordu kendi kendine. Gökyüzünde iki ayın olduğu bir dünyada yaşamak bile, başlı başına gerçeklik açısından kuşkulu bir durum. Yaşadığımın gerçeklik mi, yoksa rüya mı olduğunu ayırt edemememin neresi

tuhaf? Üstelik kendi ellerimle birkaç adamı öldürdüm, asla vazgeçmeyecek fanatik tipler peşimde ve bir evde gizlenmek durumundayım. Doğal olarak bu, gerginliğe, korkuya yol açıyor. Birilerini öldürmüş olma hissi, henüz ellerimden silinip gitmiş değil. Belki hayatımın geri kalan kısmında bir daha asla huzurlu uyuyamayacağım. Bu benim taşımam gereken yük, ödemem gereken bedel.

Ana hatlarıyla üç tür rüya görüyordu. En azından, Aomame'nin hatırlayabildiği rüyalar bu senaryoda gerçekleşiyordu.

İlki, sürekli gök gürlemelerinin duyulduğu rüyaydı. Karanlık bir odada, ardı arkası kesilmeyen gök gürlemeleri. Fakat şimşeklerin ışıkları görünmüyordu. Lider'i öldürdüğü gece olduğu gibi. Odanın içinde bir şey vardı. Aomame yatakta çıplak yatarken, o şey etrafında dolaşıp duruyordu. Ağır ve dikkatli hareketlerle. Zemindeki halı kalın, odadaki hava ağırdı. Pencere camları gök gürlemeleriyle şiddetle sarsılıyordu. Aomame korkuyordu. Oradaki şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Belki bir insandı, belki de bir hayvan. Belki ikisi de değildi. Fakat o şey her neyse, sonunda ortadan kayboluyordu. Fakat ne pencereden, ne de kapıdan çıkıp gidiyordu. Yine de ona dair izler uzaklaşıyor, sonra da yok oluyordu. Artık odada Aomame'den başka kimse kalmıyordu.

El yordamıyla başucu lambasını yakıyordu. Çıplak halde yataktan kalkıyor, odayı kolaçan ediyordu. Yatağının karşısındaki duvarda bir delik görüyordu. Bir insanın zar zor geçebileceği büyüklükte bir delik. Fakat sabit bir delik değildi. Şekli ve yeri değişiyordu. Salınıyor, hareket ediyor, büyüyüp küçülüyordu. Canlı gibiydi. O şey bu delikten çıkıp gitti herhalde, diye düşünüyordu. Deliğin içine göz atıyordu. Bir yerlere açılıyor gibiydi, ama içeride görebildiği yalnızca zifiri karanlıktı. Bıçakla kesip avucuna alabileceği kadar yoğun bir karanlık. Aomame merak ediyordu, ama aynı zamanda korkuyordu. Kalbi kurumuş kalmış gibi, yabancı sesler çıkartıyordu. Rüya burada sona eriyordu.

İkinci tür rüya, Başkent Otobanı'nda geçiyordu. Orada da, tamamen çıplak oluyordu. Trafikte sıkışıp kalmış insanlar, çıplak vücudunu çekinmeden izliyorlardı. Çoğu erkekti, ama aralarında birkaç kadın da oluyordu. İnsanlar onun çelimsiz göğüslerine, acayip şekilde uzamış apış arası tüylerine bakarak, ayrıntılı bir şekilde inceliyorlardı sanki. Kimisi kaş çatıyor, kimisi acı bir gülümsemeyle bakıyordu, hatta bazıları esniyordu. Bazılarıysa ifadeden yoksun gözlerle bakıyordu. Aomame bir şeylerle vücudunu örtmek istiyordu. En azından göğüslerini ve apış arasını örtmek. Kumaş parçası, gazete kâğıdı bile olabilirdi. Fakat etrafında hiçbir şey göremiyordu. Dahası, nedense (neden olduğu

hakkında hiçbir fikri olmuyordu) kollarını serbestçe hareket ettiremiyordu. Arada sırada, birden hatırlamış gibi rüzgâr esiyor, meme uçlarını uyararak, apış arası tüylerini hışırdatıyordu.

Üstelik, talihsizlik bu ya, âdet görmek üzere oluyordu. Belinde bir sancı, karnının alt kısmında sıcaklık hissediyordu. Bu kadar insanın önünde, kanama başlayacak olursa ne yaparım ben?

Tam o sırada gümüş renkli bir Mercedes Coupé'nin şoför koltuğu tarafındaki kapı açılıyor ve orta yaşlı, nezih bir kadın iniyordu. Açık renk, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, güneş gözlüğü ve gümüş küpeler takmış oluyordu. Zayıf, Aomame ile aynı boylarda bir kadın. Trafikte sıkışıp kalan arabaların arasından geçerek yanına gelince, üzerindeki mantosunu çıkartıp Aomame'nin vücudunu örtüyordu. Dizlerine kadar inen, yumurta beyazı, sanki tüy kadar hafif bir manto. Desenleri basit, ama pahalı olduğu belli. Sanki sipariş üzerine yapılmış gibi, Aomame'nin üzerine tam oturuyordu. Kadın sonra, mantonun düğmelerini en üst düğmeye varana kadar ilikliyordu.

"Size ne zaman geri verebileceğimi bilmiyorum. Üstelik korkarım, âdet kanımla kirlenebilir de" diyordu Aomame.

Kadın tek kelime etmeksizin başını hafifçe iki yana sallayarak, geldiği yoldan Mercedes Coupé'sine dönüyordu. Şoför koltuğundan Aomame'ye elini hafifçe sallıyordu sanki, ama bu bir yanılsama da olabilirdi. Aomame hafif, yumuşak bahar mantosunun içinde, koruma altında olduğunu hissediyordu. Vücudu artık kimsenin bakışlarının hedefi değildi. Tam o sırada, sanki o anı beklemiş gibi, kasıklarından yol yol kan süzülüyordu. Sıcak, yoğun, akışını hissettiren bir kan. Fakat bakınca kan olmadığını görüyordu. Yalnızca renksiz bir sıvı akıyordu.

Üçüncü rüya türünü kelimelere dökmek zordu. Tutarsız, belirli bir görüntü olmayan rüyalardı. Rüyadaki tek şey hareket etme hissiydi.

Aomame durmaksızın zaman ve mekânda gidip geliyordu. Hangi zamanda ve nerede olduğunu önemsemiyordu. Önemli olan gidip gelmesiydi. Her şey akışkandı ve bu akışkanlık özel bir anlam taşıyordu. Fakat o akışkanlığa kendisini bırakınca, vücudu yavaş yavaş saydamlaşıyordu. Elini kaldırdığında arka tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Vücudunun tüm kemikleri, organları ve rahmi görünür oluyordu. Bu gidişle tamamen yok olabilirim, diye düşünüyordu. Tamamen görünmez hale geldikten sonra, ne olacak acaba? Buna bir yanıt

bulamıyordu.

Öğleden sonra saat 2 sıralarında telefon çaldığında koltukta uyuklayan Aomame, yerinden fırlayıverdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Tamaru.

“Farklı bir durum yok” diye yanıtladı Aomame.

“Peki ya NHK tahsildarı?”

“Ondan sonra hiç gelmedi. Tekrar geleceğini söylerken yalnızca tehdit etmeye çalışıyordu belki de.”

“Belki de” dedi Tamaru. “NHK yayın kullanım ücreti otomatik olarak bir banka hesabından ödeniyor ve girişe etiketlerini de yapıştırmıştık. Gerçekten tahsildarsa mutlaka fark eder. NHK’yı aradık, onlar da aynı şeyi söyledi. Küçük bir hata olabilir, dediler.”

“Ben yanıt vermediğim müddetçe mesele yok öyleyse.”

“Hayır, her ne şekilde olursa olsun, çevrenin dikkatini çekmekten kaçınmak gerek. Yapım itibariyle, birileri küçük bir hata dese bile, ben kafama takmadan edemem.”

“Fakat yaşadığımız dünya, o türden hatalarla doludur.”

“Dünya dünyadır, bense benim” dedi Tamaru. “Ne kadar ufak olursa olsun, kafana takılan bir şey olursa hemen bildirmeni istiyorum.”

“Öncüler cephesinde yeni bir hareket var mı?”

“Her şey çok sakin. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Alttan alta bir şeyler oluyordur, ama neler olduğunu dışarıdan anlayabilmek mümkün değil.”

“Cemaat içerisinde bir muhbiriniz olduğunu duymuştum.”

“Bilgi geliyor, ama kırıntılardan ibaret. Galiba merkezdeki kontrol bir hayli sıkılaştırılmış. Musluğu sımsıkı kapatmışlar.”

“Fakat hâlâ benim peşimde oldukları kesin.”

“Lider’in ölümünden sonra, örgüt içerisinde büyük bir boşluk meydana geldiği kesin. Yerine kimi geçireceklerine, ne gibi bir politika izleyeceklerine henüz karar verememiş gibiler. Fakat seni izlemek konusunda tereddütsüz fikir birliği etmiş durumdalar. Ulaşabildiğimiz bilgiler yalnızca bu kadar.”

“Hiç de insanın içini ısıtan gerçekler değil.”

“Gerçekler konusunda önemli olan ağırlık ve sağlamlıktır. Isıtma meselesi daha sonra gelir.”

“Her neyse” dedi Aomame, “adamlar beni yakalar ve işin içyüzünü açığa çıkarırlarsa, sizin için de sorun olacaktır.”

“O yüzden, seni bir an önce onların ulaşamayacağı bir yere göndermek istiyoruz.”

“Bunu çok iyi biliyorum. Fakat biraz daha bekleyin lütfen.”

“Madam, bu yılın sonuna kadar bekleyebileceğimizi söylüyor. Bu nedenle, ben de bekleyeceğim elbette.”

“Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmen gereken kişi ben değilim.”

“Yine de teşekkür ederim” dedi Aomame. “Bir de, sonraki malzeme listesine eklemek istediğim bir şey var. Bir erkeğe söylemek zor gerçi.”

“Ben taştan duvar gibiyimdir” dedi Tamaru. “Üstelik süper lig düzeyinde gay’im.”

“Bana bir gebelik testi lazım.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Tamaru sessizliği bozdu. “Böyle bir testin gerekli olduğunu düşünüyorsun.”

Bu bir soru değildi, bu yüzden Aomame de yanıtlamadı.

“Hamile olabileceğini düşündüren bir şey mi oldu?” diye sordu Tamaru.

“Hayır, mesele o değil.”

Tamaru’nun kafasının içerisinde çarklar hızla dönüyor gibiydi. Kulak verince çıkan sesleri duyabiliyordu.

“Hamile olduğunu düşündürecek bir şey olmadı, ama bir gebelik testi gerekiyor.”

“Öyle.”

“Bana bir bilmeceymiş gibi geliyor.”

“Kusura bakma, ama şu an için daha fazlasını söyleyemem. Normalde eczanelerde satılan türde, basit bir şey olması yeterli. Bir de, kadın anatomisi ve âdet düzeni hakkında bir kitapçık koyabilirsen iyi olur.”

Tamaru bir kez daha sessiz kaldı.

“Sanırım kapatıp tekrar aramam gerekiyor” dedi Tamaru. “Sorun olmaz umarım.”

“Elbette olmaz.”

Tamaru’nun gırtlağının derinliklerinden hafif bir ses geldi. Sonra telefonu kapattı.

Telefon on beş dakika sonra tekrar çaldı. Aomame Azabu’daki yaşlı kadının sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Kendisini oradaki seraya geri dönmüş gibi hissetti. Nadir kelebeklerin uçuştuğu, zamanın yavaş aktığı o nemli, sıcak mekâna.

“Nasılsın bakalım?”

Aomame, normal yaşantısını sürdürmeye çalıştığını söyledi. Yaşlı kadın her gün neler yaptığını öğrenmek isteyince, günlük programını, yaptığı egzersizleri ve yemekleri kabaca anlattı.

“Dışarı çıkamamak senin için zor olmalı, ama sen iradesi güçlü bir insansın. Bu yüzden, senin için endişelenmiyorum. Bunu rahatlıkla atlatacağından eminim. Oradan olabildiğince çabuk ayrılıp, daha güvenli bir yere geçmeni istiyorum.

Fakat orada kalmak istiyorsan, nedenini bilemiyorum ama yine de bu isteğine saygı göstermek niyetindeyim.”

“Size minnettarım.”

“Hayır, esas benim sana minnettar olmam gerekir. Kim ne derse desin, sen harika bir iş başardın.” Kısa bir sessizlikten sonra Madam sözlerini sürdürdü: “Sanıyorum bir gebelik testi istemişsin.”

“Aybaşım üç hafta gecikti.”

“Daha önce normal miydi?”

“Âdet görmeye başladığım on yaşından beri yirmi dokuz günde bir olurum, neredeyse tek bir gün bile gecikmez. Ayın dolunaydan hilale geçişi kadar düzenlidir. Şimdiye kadar hiç sıkıntı yaşamamıştım.”

“Şu anda alışık olmadığın koşullar altındasın. Bu tür hallerde ruhsal denge ve vücut ritmi farklılaşabilir. Aybaşının kesilmesi, düzensizleşmesi de söz konusu olabilir.”

“Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı, ama bu olasılıkların da farkındayım elbette.”

“Tamaru’nun söylediklerine bakılırsa, hamile olduğunu düşündürecek bir şey olmamış.”

“En son haziran ortalarında bir erkekle cinsel ilişkiye girdim. Sonrasında öyle bir şey yapmadım.”

“Yine de hamile olabileceğinden şüpheleniyorsun. Bunun için bir gerekçen var herhalde. Aybaşının gecikmiş olması dışında.”

“Ben yalnızca öyle hissediyorum.”

“Yalnızca hissediyor musun?”

“İçimde buna dair hisler var.”

“Gebe kaldığına dair hisler mi var yani?”

“Bir keresinde yumurtalar hakkında bir şeyler anlatmıştınız. Tsubasa’yı görmeye gittiğimiz akşam. Kadınların doğdukları andan itibaren belirli sayıda yumurta taşıdıklarını söylemiştiniz.”

“Evet, anımsıyorum. Bir kadının rahmine ortalama dört yüz yumurta düşer, her ay bunlardan biri serbest kalır. Yanılmıyorsam bunları anlatmıştım.”

“Şimdi, o yumurtalardan birinin döllendiğine dair güçlü bir his var içimde. Hissetmek ifadesinin yerinde olup olmadığını bilemiyorum gerçi.”

Madam bu sözleri düşündü. “Benim iki çocuğum oldu. O yüzden, hissetmekle ne demeye çalıştığını anlayabiliyorum. Fakat takvime bakınca, bir erkekle cinsel ilişkiye girmeden hamile kaldığını söylüyorsun. Kolayca kabul edilebilecek bir durum değil.”

“Biliyorum. Ben de aynı düşüncedeyim.”

“Bunu sormak durumunda olduğum için üzgünüm, ama bilincinin yerinde olmadığı bir anda, cinsel ilişki yaşamış olman mümkün mü?”

“Mümkün değil. Bilincim hep açıktı.”

Yaşlı kadın sözcükleri özenle seçti: “Önceden beri, senin her zaman çok soğukkanlı, mantıklı bir insan olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de hep öyle olmaya çalıştım” dedi Aomame.

“Buna rağmen, ortada cinsel ilişki olmadan hamile kaldığını düşünüyorsun.”

“Böyle bir olasılığın var olduğu düşüncesindeyim, daha doğru ifade etmek gerekirse” diye yanıtladı Aomame. “Elbette böyle bir olasılığı düşünmek bile mantıklı olmayabilir.”

“Anlaşıldı” dedi yaşlı kadın. “Sonucu bekleyip görelim. Gebelik testi kiti yarın elinde olur. Her zamanki malzemelerle gelir. Tedbir amaçlı olarak, farklı çeşitlerden göndertirim.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Peki, hamile olduğunu varsayarsak, sence ne zaman olmuştur bu?”

“Sanırım o gece. Okura Oteli’ne gittiğim o fırtınalı gece.”

Yaşlı kadın kısaca iç geçirdi. “Bundan eminsin yani?”

“Evet. Hesaplayınca, tamamen tesadüf ama o gece hamile kalma olasılığımın en yüksek olduğu gündü.”

“Öyleyse, iki aylık hamilesin demektir.”

“Olabilir” dedi Aomame.

“Sabahları mide bulantısı oluyor mu? Normalde en sıkıntılı dönemde olman gerekir.”

“Hayır, hiç mide bulantısı hissetmiyorum. Neden bilemiyorum.”

Yaşlı kadın sözcükleri özenle seçti: “Bu testin sonucunda hamile çıkarsan, ilk anda neler hissedersin acaba?”

“İlkönce çocuğun biyolojik babasının kim olabileceğini anlamaya çalışırım sanıyorum. Doğal olarak benim için büyük anlam taşıyan bir sorun olacaktır.”

“Fakat kim olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Şu an için, yok.”

“Tamam” dedi yaşlı kadın sakin bir ses tonuyla. “Her neyse. Ne olursa olsun, her zaman senin yanındayım. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaparım. Bunu aklından çıkartma.”

“Tam da böyle bir zamanda, sorun yarattığım için çok üzgünüm” dedi Aomame.

“Hiç sorun değil” dedi yaşlı kadın. “Bu bir kadın için en önemli şeydir. Test sonuçlarına bakıp, daha sonra ne yapacağımızı birlikte düşünelim” dedi.

Sonra telefonu sessizce kapattı.

Birileri kapıyı vuruyordu. Aomame yatak odasının zemininde yoga yapıyordu, ama hareket etmeyi bırakıp kulak kesildi. İnatçı ve sert bir kapı vurma sesiydi.

Bu sesi daha önce de duymuştu.

Aomame elbise dolabının çekmecesinden otomatik tabancayı çıkartıp, emniyet mandalını kaldırdı. Sürgüsünü çekerek fişek haznesine mermi sürdü. Tabancayı bol kesim pamuklu pantolonunun belinin arkasına sıkıştırdı, ses çıkarmamaya özen göstererek mutfağa gitti. İki eliyle madeni beyzbol sopasını kavrayıp, kapının tam karşısına geçerek gözlerini dikti.

“Takai Hanım” dedi tok ve çatlak bir ses. “Takai Hanım, evde misiniz? NHK adına burdayım. Yayın kullanım ücretini tahsil etmeye geldim.”

Beyzbol sopasının sapına, kaymayı önlemesi için naylon bant sarılmıştı.

“Bakın, Takai Hanım. Tekrarlıyor olacağım, ama sizin içeride olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden bu gereksiz saklambaç oyununu bırakalım artık. Takai Hanım, oradasınız ve benim sesimi rahatlıkla duyuyorsunuz.”

Bu adam, bir önceki seferle hemen hemen aynı şeyleri söylüyordu. Sanki bir kaseti yeniden çalarmış gibi.

“Tekrar geleceğimi söylediğimde bunun yalnızca bir tehdit olduğunu düşünmüşsünüzdür. Hayır, hayır. Ağzımdan bir şey çıkmışsa dediğim şeyi mutlaka yaparım. Dahası tahsil etmem gereken ücret varsa mutlaka ederim. Takai Hanım, oradasınız, kulak kesilmiş beni dinliyorsunuz; şöyle düşünüyorsunuzdur: Böyle hiç kımıldamadan bekleyeyim. Öyle yaparsam bu tahsildar sonunda şansına küser, çekip gider.”

Kapı yeniden bir süre vuruldu. Yirmi, belki de yirmi beş kez. Aomame, Acaba bu adamın nasıl elleri var? diye düşündü. Bir de, Ne diye kapı zilini çalmıyor acaba?

“Bir de şöyle düşünüyorsunuzdur” dedi tahsildar. Aomame’nin kalbinden geçenleri okumuş gibi. “Çok sağlam elleri olan bir adam herhalde. Defalarca böylesine sert bir şekilde kapıya vuran adamın eli acımaz mı acaba? diyorsunuzdur. Hatta, Hem niye kapıya vuruyor? Zil olduğuna göre onu çalsa ya, diye aklınızdan geçiriyorsunuzdur.”

Aomame farkında olmadan yüzünü iyice buruşturdu.

Tahsildar devam ediyordu: “Hayır, hayır. Ben kapı zili falan çalmak

istemiyorum. Hem çalsam bile yalnızca ding dong diye bir ses yankılanır. Kim çalarsa çalsın aynı yapay, zararsız ses gelir. Bununla karşılaştırıldığında kapıya vurmanın bir karakteri vardır. İnsanın vücudunu kullanarak kapıya vurması, vurma sesine duyguları da yükler. Elbette elim biraz acıyor. Nihayetinde ben Demir Adam değilim. Fakat yapacak bir şey yok. Bu, benim işim ve iş dendiğinde de nasıl bir iş olursa olsun, iyi ya da kötü ayrımı yapmaksızın saygı gösterilmesi gerekir. Öyle değil mi Takai Hanım?"

Kapı vurma sesi tekrar başladı. Kapı, toplamda yirmi yedi kez, eşit aralıklarla kuvvetlice yumruklandı. Aomame'nin beyzbol sopasını kavrayan elleri terlemeye başlamıştı.

"Takai Hanım. Yayın kullanan insanların NHK ücretini ödemek zorunda olması, kanunen belirlenmiş bir şey. Yapacak bir şey yok. Bu dünyanın kuralı böyle. Durup tekrar düşünür müsünüz lütfen? Gelip kapıya dayanmaya ben de bayılmıyorum. Siz de böyle rahatsız edilmeyi hiç mi hiç istemiyorsunuzdur. Neden yalnızca kendinizin böyle bir durumla karşı karşıya kaldığınızı da düşünüyor olmalısınız. Bu yüzden şimdi güzel güzel yayın kullanım ücretini ödeyin. Bunu yaparsanız sakin yaşantınıza yeniden kavuşabilirsiniz."

Adamın sesi koridorda şiddetle yankılanıyordu. Bu adam kendi repliğinden keyif alıyor olmalı, diye düşündü Aomame. Yayın ücretini ödemeyen bir insanı bunaltmaktan, dalga geçerek taciz etmekten keyif alıyor. Bundan sapkın bir zevk alıyor sanki.

"Takai Hanım, fakat siz de çok inatçı çıktınız. Hayranlık duymamak elde değil. Derin denizin dibindeki midye gibi sonuna kadar sabırla sessizliğinizi koruyorsunuz. Fakat sizin orada olduğunuzu anlayabiliyorum. Oradasınız ve kapının arkasından bakışlarınızı ayırmadan bu tarafa bakıyorsunuz. Gerginlikten koltukaltlarınız terlemeye başladı bile. Nasıl, öyle değil mi?"

Kapı on üç kez daha vuruldu. Aomame, gerçekten koltukaltlarının terlediğinin farkına vardı.

"Tamam, gideyim artık. Fakat çok yakın bir zamanda tekrar geleceğim. Nedendir bilmem, bu kapı gitgide hoşuma gitmeye başladı. Kapıların da farklı türleri vardır. Bu kapı hiç fena değil. Vurmaktan keyif alıyor insan. Bu gidişle, belirli aralıklarla buraya gelip bu kapıya vurmazsam içim rahat etmeyecek. Pekâlâ, Takai Hanım. Yakında görüşmek üzere."

Sonrasında ortalığı sessizlik kapladı. Tahsildar çekip gitmiş gibiydi. Fakat Aomame ayak sesi duymamıştı. Çekip gitmiş gibi yaparak kapının önünde bekliyor da olabilirdi. Aomame, sopayı iki eliyle daha sıkı kavradı. O halde iki dakika kadar bekledi.

“Hâlâ buradayım” diye sessizliği bozdu tahsildar. “Hah hah hah. Çekip gittiğimi düşündünüz herhalde. Fakat ben hâlâ buradayım. Yalan söyledim. Kusura bakmayın, Takai Hanım. Ben böyle bir insanım işte.”

Geniz temizleme sesi duyuldu. Mahsus çıkartılan ve kulak tırmalayan bir sesti.

“Ben uzun zamandır bu işi yapıyorum. Bu kadar zaman sonra, kapının öte yanında bulunan insanın ne halde olduğunu görebilir hale geldim. Yalan söylemiyorum. Çoğu insan, kapının öte tarafında saklanarak, NHK yayın ücretinden yırtmaya çalışır. Ben, onlarca yıldır böyle insanlarla uğraşıyorum. Bakın, Takai Hanım.”

Adam, üç kez, şimdiye kadar hiç olmadığı ölçüde kuvvetlice kapıya vurdu.

“Bakın, Takai Hanım. Siz deniz dibinde, kumun altındaki dilbalığı gibi çok ustaca saklanıyorsunuz. Buna taklit yeteneği denir. Fakat böyle yaparak sonuna kadar kaçamazsınız. Mutlaka birileri gelip bu kapıyı açar. Gerçekten. NHK’nın kıdemli bir tahsildarı olarak bunu garanti ediyorum. Ne kadar ustalıkla saklansanız da, taklit yeteneğiniz nihayetinde aldatmacadan öteye geçmez ve hiçbir şeyi de çözmez. Gerçekten de öyle, Takai Hanım. Şimdilik gidiyorum. Endişelenmeyin. Bu sefer yalan değil, gerçekten çekip gideceğim. Fakat yakın zamanda tekrar geleceğim. Kapı vurulma sesi gelirse bilin ki o benim. Pekâlâ, Takai Hanım. Kalın sağlıcakla.”

Evet, ayak sesi duyulmamıştı. Aomame, beş dakika bekledi. Sonra kapının yanına gidip dışarıya kulak verdi. Ardından, gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Koridorda kimsecikler yoktu. Tahsildar gerçekten gitmişe benziyordu.

Aomame, beyzbol sopasını mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Tabancanın fişek haznesinden mermiyi çıkartıp emniyet mandalını indirdi, tabancayı kalın tayta sarıp çekmeceye geri koydu. Sonra koltuğa uzanıp gözlerini kapattı. Adamın sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Fakat böyle yaparak sonuna kadar kaçamazsınız. Mutlaka birileri gelip bu kapıyı açar. Gerçekten.

Bu adam, en azından Öncüler'den değil. Onlar daha sessizce ve dolaylı hareket ederler. Apartman koridorunda bas bas bağırarak, abuk sabuk şeyler söyleyerek karşısındakinin tedbir almasına neden olacak acemilikler yapmazlar. Bu, onların yöntemi değil. Aomame dazlak kafalı ile atkuyrukluyu gözünde canlandırdı. Onlar hiç ses çıkarmadan gizli gizli yaklaşırlardı. Farkına vardığında bir bakarsın tam arkanda bitmişler.

Aomame başını iki yana salladı. Sakince soluk alıp verdi.

Adam gerçekten NHK tahsildarı olabilirdi. Fakat yayın ücretinin bankadan otomatik ödendiğine dair, girişte etiket vardı. Adamın farkına varmaması imkânsızdı. Aomame, etiketin kapının hemen yanına yapıştırılmış olduğunu görmüştü. Ruh hastası biri de olabilirdi. Fakat adamın dile getirdiği sözler, öyle olmadığını gösterecek şekilde, tuhaf bir gerçeklik barındırıyordu. Bu adam gerçekten kapının arka tarafından benim varlığımı hissedebiliyor sanırım. Belki de içimde taşıdığım sırrın kokusunu almış olabilir. Fakat güç kullanarak evin içine giremiyor. Kapının iç taraftan açılması gerekiyor. Dahası, ne olursa olsun, benim bu kapıyı açmaya niyetim yok.

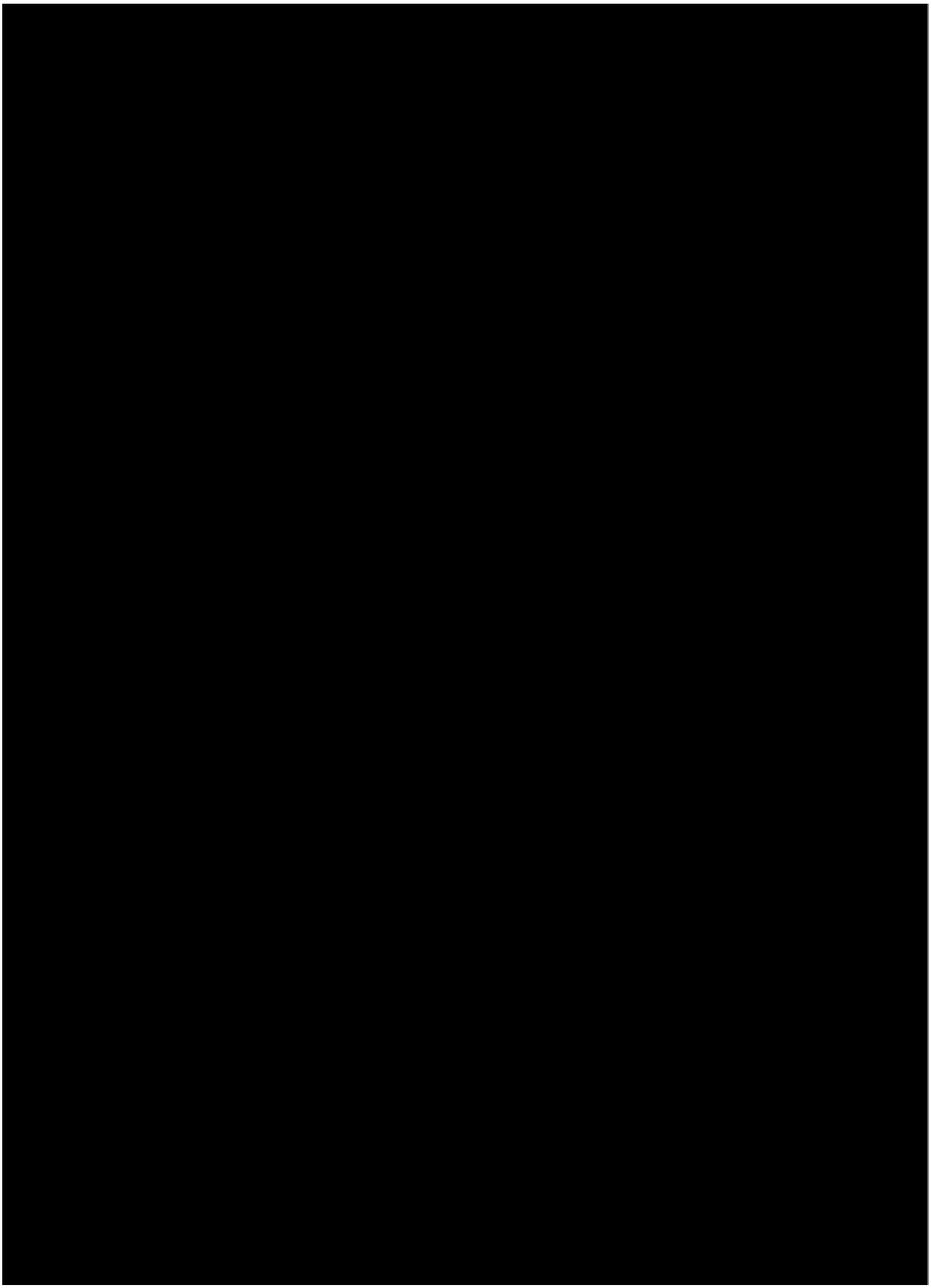
Hayır, bunu kesin olarak söyleyemem. Bir an gelir, kapıyı açabilirim. Eğer Tengo bir kez daha çocuk parkına gelecek olursa, tereddüt etmeden bu kapıyı açar, parka doğru koşarım. Kapının ardında beni ne beklerse beklesin.

Aomame balkondaki bahçe sandalyesine oturup, her zamanki gibi siperlik levhalarının aralığından çocuk parkını izlemeye başladı. Zelkova ağacının altındaki bankta, okul formalı, liseli bir çift oturmuş, ciddi yüz ifadeleriyle bir şeyler konuşuyorlardı. İki genç anne, henüz yuvaya gitmeyen çocuklarını kum havuzunda oynamaya getirmişlerdi. İkisi, çocuklara bakmayı ihmal etmeden kendilerini kaptırmış bir şekilde ayakta sohbet ediyorlardı. Parkta sıradan bir öğleden sonrası manzarasıydı. Aomame, kimseciklerin olmadığı kaydırağın tepesine gözlerini dikip uzunca bir süre baktı.

Sonra avucunu karnının alt kısmına bastırdı. Gözlerini kapatıp kulak kesilerek, sesi duymaya çalıştı. Orada kesinlikle bir şey vardı. Yaşayan küçük bir şey. Aomame bunu anlayabiliyordu.

"Douta" dedi Aomame, mırıldanır gibi.

“Maza” dedi o şey.

Tengo

Çıkış kapanmadan önce

Dördü birlikte ızgara et yiyip, başka bir yere giderek karaoke yapmış, bir şişe viskiyi bitirmişlerdi. Kalabalık olmayan ama o ölçüde bol şamatalı bu küçük partileri bitişe yaklaştığında saat 10'a geliyordu. Tengo, karaoke bardan çıktıktan sonra, genç hemşire Adaçi'ye yaşadığı apartman dairesine kadar eşlik etti. İstasyona giden otobüs Hemşire Adaçi'nin evinin yakınından geçiyordu. Diğer iki hemşire, Tengo'yu bu şekilde davranması konusunda yüreklendirmişlerdi. Böylece kimseciklerin olmadığı bir yolda ikisi yan yana on beş dakika yürüdüler.

"Tengo, Tengo" dedi kadın, şarkı söylermiş gibi. "Ne güzel bir adın var, Tengo. Neden bilmem. Söylemesi çok kolay."

Hemşire Adaçi oldukça içmiş olmalıydı, ama yanaklarının zaten kırmızı olmasından dolayı ne ölçüde sarhoş olduğu yüzüne bakmakla anlaşılmıyordu. Dili dolanmıyordu. Adımlarını da düzgün atıyordu. Sarhoş gibi görünmüyordu. Gerçi insanların sarhoşluk halleri, çok farklı şekillerde ortaya çıkabilirdi.

"Oysa ben hep tuhaf bir isim olduğunu düşünürdüm" dedi Tengo.

"Hiç de tuhaf değil. Tengo. Tınısı da iyi. Akılda kolay kalıyor. Çok hoş bir ad."

"Şimdi aklıma geldi de, senin adını henüz bilmiyorum. Herkes Ku diyor ama."

"Ku, lakabım. Gerçek adım Kumi Adaçi. Akılda kolay kalmayan bir isim, değil mi?"

"Kumi Adaçi" dedi Tengo, seslice. "Fena değil. Kısa ve gereksiz süslemeleri yok."

"Teşekkür ederim" dedi Kumi Adaçi. "Böyle söyleyince Honda Civic gibi

geliyor sanki kulağa.”

“İltifat etmeye çalışıyordum.”

“Farkındayım. Yakıtı da az harcar” dedi kadın. Sonra Tengo’nun elini tuttu. “Elini tutabilir miyim? Birlikte yürürken böylesi nedense daha keyifli ve insanın içi rahat ediyor.”

“Elbette” dedi Tengo. Kumi Adaçi elini tutunca Tengo ilkokulun sınıfındaki Aomame’yi hatırladı. Temas farklıydı, fakat bir şekilde ortak bir yan vardı.

“İyice sarhoş oldum galiba” dedi Kumi Adaçi.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Tengo bir kez daha yandan hemşirenin yüzüne baktı. “Hiç sarhoş gibi durmuyorsun.”

“Yüzüme yansımaz. Yapım böyle. Fakat sanırım oldukça sarhoşum.”

“Eh. Çok içtik ne de olsa.”

“Evet, gerçekten çok içtik. Uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar çok içiyorum.”

“Arada böylesi de lazım” dedi Tengo. Hemşire Tamura’nın sözünü aynen tekrarlayarak.

“Elbette” dedi Kumi Adaçi, başını sert bir hareketle sallayarak. “Arada böyle şeyler gerekiyor. Mideyi güzel yiyeceklerle tıka basa doldurup, içki içip, yüksek sesle şarkı söyleyerek anlamı olmayan konuşmalar yapmak. Fakat Tengo, sen hiç böyle şeyler yapar mısın? Kafanı tamamen boşaltmak için. Sakin ve ölçülü yaşayan biri gibi duruyorsun gerçi.”

Tengo bu sözler üzerine biraz düşündü. Son zamanlarda kafa dağıtmak için bir şeyler yapmış mıydı acaba? Anımsayamıyordu. Anımsayamadığına göre, yapmamıştı herhalde. Tengo için, kafayı tamamen boşaltmak gibi bir kavram yoktu belki de.

“Pek yapmam sanırım” dedi Tengo.

“İnsanlar farklıdır ne de olsa.”

“Farklı düşünceler, farklı algılama yetenekleri vardır.”

“Farklı sarhoş olma şekilleri olduğu gibi” dedi hemşire ve kıkırdadı. “Fakat öylesi de lazım işte. Elbette sana da.”

“Belki de dedi” Tengo.

İkisi bir süre hiçbir şey söylemeden el ele, gecenin karanlığında yürüdüler. Kadının kullandığı sözcüklerdeki farklılaşma, Tengo’nun aklına takılmıştı. Hemşire üniforması içindeyken, konuşma tarzı çok nazikti. Alkollü olmasının da etkisi vardı belki, ama günlük giysilerini giydiğinde konuşması sokak ağzına yakın bir hal almıştı. Bu abartılı sokak ağzı, Tengo’ya birilerini anımsattı. Aynı şekilde konuşan birilerini. Nispeten yakın zamanda karşılaştığı birini.

“Baksana Tengo. Hiç esrar içtin mi?”

“Esrar?”

“Kenevir tohumu.”

Tengo gecenin havasını akciğerlerine doldurup sonra saldı. “Hayır, hiç içmedim.”

“Öyleyse denemek ister misin?” dedi Kumi Adaçi. “Birlikte içelim. Evimde var.”

“Sende esrar mı var?”

“Evet. Hiç öyle biri gibi görünmüyorum, değil mi?”

“Gerçekten de” dedi Tengo afallamış bir halde. Çiba sahilinde küçük bir şehirde yaşayan, al yanaklı, her haliyle sağlıklı olduğu belli olan genç bir hemşire, apartman dairesindeki odasında esrar saklıyordu. Üstelik Tengo’yu da, birlikte içmek için davet ediyordu.

“Nereden buldun böyle bir şeyi?” diye sordu Tengo.

“Liseden bir arkadaşım geçen ay doğum günümde hediye etti. Hindistan’a gidip gelmişti. Oradan hediye olarak getirmiş” dedi Kumi Adaçi. Tengo’nun elini, salıncak gibi hızla öne arkaya sallayarak.

“Esrar kaçakçılığı. Yakalanırsa cezası ağır olur. Japonya polisi böyle konularda çok hassastır. Esrar konusunda uzmanlaşmış, uyuşturucu arayan köpekler havaalanında her tarafı koklarlar.”

“Arkadaşım ayrıntılara pek kafasını takmayan biridir” dedi Kumi Adaçi. “Fakat bir şekilde gümrükten geçmiş. Haydi ama, birlikte içelim mi? Çok temiz ve çabuk etki ediyor. Biraz araştırdım da, tıbbi olarak neredeyse hiç tehlikesi yok. Alışkanlık yapma özelliği kesin olarak yok diyemem ama sigara, içki veya kokainle karşılaştırıldığında çok daha tehlikesiz bir şey. Yasal merciler bağımlılık yapar diyerek tehlikeli olduğunu iddia ediyorlar, ama tamamen yalan. Mesele bağımlılıksa slot makineleri çok daha tehlikeli. Akşamdan kalmalık hali gibi bir durum ortaya çıkmıyor. Sen de kafanı rahatça boşaltırsın.”

“Sen denedin öyleyse?”

“Elbette. Müthiş keyifli bir şeydi.”

“Keyifli bir şey” dedi Tengo.

“İçersen anlarsın” dedi Kumi Adaçi ve kıs kıs güldü. “Baksana, biliyor musun? İngiltere Kraliçesi Victoria, âdet sancıları şiddetli olduğunda ağrı kesici yerine hep marihuana içiyormuş. Saray doktoru resmen reçete yazarmış.”

“Gerçekten mi?”

“Yalan değil. Kitapta öyle yazıyordu.”

Tengo, Nasıl bir kitap? diye sormaya niyetlendiyse de, konuya girmenin sakıncalı olacağını düşünerek vazgeçti. Kraliçe Victoria’nın âdet sancısı çekerkenki haline daha fazla bulaşmak istemiyordu.

“Geçen ay kaç yaşına girdin?” diye sordu Tengo, konuyu değiştirerek.

“Yirmi üç. Artık yetişkinim.”

“Elbette” dedi Tengo. O, otuz yaşındaydı ama kendisini yetişkin olarak

algılayamıyordu pek. Yalnızca bu dünyada otuz yıldan fazla yaşamıştı, o kadar.

“Ablam bugün erkek arkadaşının yanında kalacak. Evde yok. Bu yüzden çekinme, bize gel. Benim de yarın nöbetim yok. Rahat rahat eğlenebiliriz.”

Tengo, doğru dürüst bir yanıt bulamadı. Bu genç hemşireye karşı doğal bir sempati duyuyordu. Göründüğü kadarıyla kadın da Tengo’yu sempatik buluyordu. Üstelik onu evine davet ediyordu. Tengo, başını çevirip gökyüzüne baktı. Fakat gökyüzü tamamen, kalın kurşuni bulutlarla kaplanmıştı. Ay görünmüyordu.

“Geçen sefer o kız arkadaşımla esrar içmek” dedi Kumi Adaçi, “benim için ilk deneyimdi, ama vücudumun içi tamamen boşalmış, kendimi havada yüzüyormuş gibi hissettim. O kadar yükseğe de değil, beş altı santim kadar havalanmıştım. O yükseklikte havada durmak çok iyi bir duygu. Tam da aradığım şey dedirtiyor insana.”

“O yükseklikten düşünce bir yerin de acımaz.”

“Evet, iyi bir yükseklik. Endişeye de gerek yok. Kendini korunuyormuş gibi hissediyorsun. Sanki havadan pupa tarafından sarmalanmışım gibi bir histi. Ben, douta idim. Havadan pupa içerisindeydim, dışarıdaki maza’mın görüntüsünü hayal meyal seçebiliyordum.”

“Douta?” dedi Tengo. Sesi, şaşırtıcı ölçüde sert ama alçaktı. “Maza?”

Genç hemşire bir şarkı mırıldanarak, Tengo’nun elini kuvvetlice sallayarak, kimseciklerin olmadığı yolda yürümeye devam ediyordu. İkisinin arasında bir hayli boy farkı vardı, ama Kumi Adaçi bunu hiç kafasına takmıyormuş gibiydi. Arada sırada yanlarından arabalar geçip gidiyordu.

“Maza ve douta. Pupa Hava diye bir kitapta geçiyordu. Bilmiyor musun?” dedi kadın.

“Biliyorum.”

“Kitabı okudun mu?”

Tengo sessizce başını sallayarak onayladı.

“İyi öyleyse. Daha rahat konuşabiliriz. Ben bu kitabı çok sevdim. Yazın satın alıp, üç kez okudum. Daha önce aynı kitabı üç kez okuduğum neredeyse hiç olmadı. Sonra hayatımda ilk kez esrar içerken havadan pupa içine girmiş gibi hissettim kendimi. Bir şey tarafından sarmalanmış halde doğmayı bekliyordum. O halimi maza gözleriyle izliyordu.”

“Sen, maza’nı görebiliyor muydun?” diye sordu Tengo.

“Evet. Maza’mı görebiliyordum. Havadan pupanın içinden dışarısı az da olsa görülebiliyor. Dışarıdan içerisi görülemiyor gerçi. Yapısı öyle. Fakat maza’nın yüz ifadesine varana kadar göremedim tabii. Silueti, hayal meyal görülüyordu. Fakat onun benim maza’m olduğunu biliyordum. Kesin olarak hissedebiliyordum. Bu benim maza’m diye.”

“Havadan pupa, rahim gibi bir şey mi öyleyse?”

“Öyle denebilir belki. Elbette, rahimde bulunduğum zaman neler yaşadığımı bilmiyorum ben, bu yüzden tam bir karşılaştırma yapabilmem güç” dedi Kumi Adaçi ve kıs kıs güldü.

Apartman, taşra şehirlerindeki banliyölerde sık karşılaşılan türde iki katlı, kendi halinde bir yapıydı. Nispeten yakın zamanda inşa edilmiş gibiydi, ama çoktan sağında solunda yılların etkileri göze çarpmaya başlamıştı. Binanın dışına eklenmiş merdivenler gıcırdayıp duruyordu. Kapılar eğri büğrü gibiydi. Önündeki yoldan ağır kamyonlar geçince pencereler zangır zangır sarsılıyordu. Duvarlar da göründüğü kadarıyla inceydi; dairelerden birinde biri bas gitar çalacak olsa, binanın tamamının, kayıt stüdyosundan farkı kalmazdı.

Esrar, Tengo’nun ilgisini o kadar çekmiyordu. Kafası düzgün çalışırken bile gökte iki ayın olduğu bir dünyada yaşıyordu. Dünyanın daha fazla tuhaflaşmasının gereği yoktu. Ayrıca Kumi Adaçi’ye karşı cinsel bir istek de duymuyordu. Bu yirmi üç yaşındaki yeni hemşireye sempati duyduğu doğruydu. Fakat sempati ile cinsel istek farklı şeylerdi. En azından Tengo için öyleydi. Bu yüzden eğer maza ve douta sözcükleri onun ağzından çıkmamış olsaydı, davetini muhtemelen gelişigüzel bir neden uydurarak reddeder, evine de gitmezdi. Yolda otobüse biner ya da otobüs saati geçmişse bir taksi çağırır ve pansiyonuna dönerdi mutlaka. Ne de olsa burası kedilerin şehriydi. Tehlikeli yerlerden mümkün olduğunca uzak durması iyi olurdu. Fakat maza ve douta sözcüklerini

duyduğu andan itibaren, Tengo artık kadının davetini reddedemezdi. Çocuk haldeki Aomame'nin havadan pupanın içinde o hastane odasında nasıl ortaya çıktığı sorusunun yanıtını, bir şekilde Kumi Adaçi'de bulabilirdi belki de.

Yirmili yaşlarda iki kız kardeşin burada birlikte yaşadığı, dairenin her halinden anlaşılıyordu. İki küçük yatak odası, mutfakla bitişik küçük bir oturma odası vardı. Mobilyalar sağdan soldan toplanmış gibiydi. Belli bir beğeniyi ya da kişiliği yansıttıkları söylenemezdi. Mutfağın formika masasının üzerine, oraya hiç uygun düşmeyen şık bir imitasyon Tiffany lambası konulmuştu. İnce çiçek desenli perde açılınca, pencereden ne ekildiği belli olmayan tarlalar ve daha ilerisindeki karanlığa gömülmüş koru benzeri bir yer görünüyordu. Manzarası güzeldi, görüşü kesen hiçbir şey yoktu. Fakat pek de öyle insanın yüreğini ısıtan bir görüntü değildi.

Kumi Adaçi Tengo'yu oturma odasındaki iki kişilik koltuğa oturttu. Gösterişli, kırmızı, aşk koltuğu türünden bir koltuktu. Tam karşısına televizyon konulmuştu. Sonra buzdolabından teneke Sapporo birası çıkartıp, bardakla birlikte Tengo'nun önüne koydu.

"Daha rahat bir şeyler giyip geleceğim. Biraz bekle, olur mu? Hemen dönerim."

Fakat kadın bir türlü dönmek bilmedi. Dar koridorla ayrılan kapının öte tarafından arada bir sesler duyuluyordu. Elbise dolabının kayganlığını yitirmiş çekmeceleri açılıp kapanıyordu. Bir şeylerin devrildiğini gösteren tok sesler de duyuldu. Tengo, her seferinde o tarafa dönmeden edemedi. Kızcağız, göründüğünden daha sarhoştu belki de. İnce duvarın arkasındaki yan daireden bir televizyon programının sesi geliyordu. Replikler ayrıntılı olarak duyulmuyordu, ama komedi programı olmalıydı ki on ila on beş saniyede bir izleyicilerin gülme sesi işitiliyordu. Tengo, kadının davetini kesin bir dille reddetmediği için pişman olmuştu. Aynı zamanda kalbinin bir köşesinde, buraya gelmesinin kaçınılmaz olduğunu da hissediyordu. Oturduğu koltuk her haliyle ucuz bir şeydi. Kumaşı tenine batıyordu. Yapısında da bir sorun olacak, ne kadar vücudunu eğip büktüyse de rahat bir oturma pozisyonu bulamamıştı. Bu, Tengo'nun hissettiği rahatsızlığı daha da artırıyordu. Tengo birasından bir yudum içip, masanın üzerinde duran, televizyonun uzaktan kumandasını eline aldı ve sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi uzunca bir süre baktıktan sonra, düğmesine basıp televizyonu açtı. Sonra peş peşe kanal değiştirip Avustralya Demiryolları'nı tanıtan NHK gezi programını izlemeye karar verdi. Tengo'nun bu programı seçmiş olmasının nedeni, diğer programlara göre daha gürültüsüz

olmasıydı. Arka planda obua müziği vardı ve kadın sunucu sakin sesiyle kıtayı baştan başa geçen demiryolunun nezih yataklı vagonunu tanıtıyordu.

Tengo rahatsız koltukta oturmuş, içinden gelmese de bir taraftan televizyon izliyor, bir taraftan da Pupa Hava'yı düşünüyordu. Aslında o metni yazan kişinin kendisi olduğunu, Kumi Adaçi bilmiyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Sorun, havadan pupa hakkında somut, ayrıntılı bir tasvir yapmış olmasına rağmen Tengo'nun havadan pupa hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor oluşuydu. Havadan pupa neydi? Maza ve douta ne anlama geliyordu? Pupa Hava'yı yazarken de bunu anlamamıştı, şimdi de bilmiyordu. Buna rağmen Kumi Adaçi kitabı beğenmiş, baştan sona üç kez okumuştu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyordu?

Yemekli vagondaki kahvaltı mönüsü anlatılırken Kumi Adaçi geri geldi. Sonra aşk koltuğunda Tengo'nun yanına oturdu. Dar bir koltuk olduğundan ikisi omuzları yapışık vaziyette oturmuşlardı. Kadın kendisine bol gelen uzun bir tişört, uçuk renklerde bol kesim pamuklu bir pantolon giymişti. Tişörtünün üzerinde kocaman bir gülümseme işareti basılıydı. Tengo bu gülen surat baskısını en son 70'lerin başında görmüştü. Grand Funk Railroad'un müthiş gürültülü bestelerinin, müzik kutularını titrettiği sıralardı. Fakat tişört o kadar eski gibi durmuyordu. İnsanlar hâlâ bir yerlerde gülen surat baskılı tişörtleri üretmeye devam ediyor olmalıydı.

Kumi Adaçi buzdolabından yeni bir teneke bira çıkartarak seslice kapağını açtı, kendi bardağına doldurup bir dikişte üçte birini içiverdi. Sonra doymuş bir kedi gibi gözlerini kıstı. Daha sonra televizyon ekranını parmağıyla işaret etti. Tren, kırmızı kocaman kayaların arasından upuzun devam eden raylarda ilerliyordu.

"Burası neresi?"

"Avustralya" dedi Tengo.

"Avustralya" dedi Kumi Adaçi, belleğini dip köşe yoklarmış gibi bir ses tonuyla. "Güney yarımküredeki Avustralya mı?"

"Evet. Kanguruların vatanı Avustralya."

"Avustralya'ya giden bir arkadaşım olmuştu" dedi Kumi Adaçi, gözünün kenarını kaşıyarak. "Gittiği sıralarda tam kanguruların çiftleşme dönemiymiş. Nereye giderse gitsin her yerde kangurular düzüşüyormuş. Parklarda,

bahçelerde, neresi olursa orada işte.”

Bir yorum yapması gerektiğini düşündüyse de Tengo’nun aklına hiçbir şey gelmemişti. Bunun yerine uzaktan kumandayı eline alıp televizyonu kapattı. Oda aniden sessizleşivermişti. Ne zaman olduysa, yan dairedeki televizyon sesi de kesilmişti. Arada sırada, evin önündeki yoldan arabalar geçiyordu, ama onun dışında sakin bir geceydi. Yalnızca, kulak kesilince, uzaklardan boğuk, hafif bir ses duyuluyordu. Ne sesi olduğu anlaşılmıyordu, ama düzenli bir ritmi vardı. Arada sırada duruyor, bir süre sonra tekrar başlıyordu.

“Baykuş sesi bu. Yakınlardaki koruda yaşıyorlar. Gece olunca öterler” dedi hemşire.

“Baykuş” dedi Tengo, dalgın dalgın.

Kumi Adaçi başını Tengo’nun omzuna yaslayıp, hiçbir şey söylemeden elini tuttu. Kadının saçları, Tengo’nun boynuna batmaya başlamıştı. Aşk koltuğu hâlâ rahatsızdı. Baykuş, bir anlamı varmış gibi, koruda ötmeye devam ediyordu. Sesi, hem cesaretlendiriyor hem de uyarıyor gibiydi. Fazlasıyla anlamlıydı.

“Baksana, ben fazla mı rahatım?” diye sordu Kumi Adaçi. Tengo bu soruyu yanıtlamadı.

“Erkek arkadaşın yok mu?”

“Bu zor bir soru” dedi Kumi Adaçi, ciddi bir yüz ifadesiyle. “Düşünceli diyebileceğim erkeklerin çoğu, liseyi bitirince Tokyo’ya gittiler. Buralarda iyi okul da, düzgün bir iş de yok ne de olsa. Çaresizlik mi desem.”

“Fakat sen buradasın.”

“Evet. Dişe dokunur bir maaşım yok. Üstelik iş de ağır, ama yine de burada yaşamaktan hoşlanıyorum. Fakat erkek arkadaş bulmak zor. Fırsat buldukça erkeklerle çıkıyorum, ama tam istediğim gibi birisiyle karşılaşamadım daha.”

Duvardaki saatin ibresi 11’e yaklaşıyordu. Kapının kapandığı saat olan 11’i geçirirse pansiyona dönemezdi. Fakat Tengo o rahatsız aşk koltuğundan kalkmayı bir türlü başaramıyordu. Sanki vücuduna artık hükmedemiyordu. Belki de koltuğun şeklinden kaynaklanıyordu bu. Ya da sandığından daha sarhoş olabilirdi. Tengo, öylece baykuşun sesini dinledi, Kumi Adaçi’nin saçlarının

boynuna battığını hissederek, uyduruk Tiffany lambasının ışıklarını izledi.

Kumi Adaçi neşeli bir melodi mırıldanarak esrarı hazırladı. Siyah kenevir topaklarını tıraş bıçağıyla ince ince kıydı. Sonra küçük esrar piposunu doldurarak ciddi bir yüz ifadesiyle kibritle yaktı. Tatlı bir kokusu olan duman, yavaş yavaş odaya yayıldı. Önce Kumi Adaçi pipodan bir nefes çekti. Dumanı bolca içine çekip, uzun bir süre ciğerlerinde tuttuktan sonra yavaşça saldı. Sonra aynısını yapması için Tengo'ya uzattı. Tengo da pipoyu alıp onun yaptıklarını tekrarladı. Dumanı ciğerlerinde olabildiğince uzun süre tuttu. Sonra yavaşça dışarı saldı.

Zamana yayarak pipoyu birbirlerine veriyorlardı. O arada hiç konuşmadılar. Yan dairedeki yine televizyonu açmıştı ve komedi programının sesi duvarın ardından duyulmaya başlamıştı. Öncesine oranla ses biraz daha yükselmişti. Stüdyodaki seyircilerin keyifli gülme sesleri gittikçe artıyor, reklam arasında gülmeler kesiliyordu.

Beş dakika kadar, dönüşümlü olarak içmeye devam ettiler, ama hiçbir şey olmadı. Tengo'nun etrafındaki dünyada hiçbir değişiklik yoktu. Renkler, şekiller, koku aynıydı. Baykuş koruda ötmeye devam ediyor, Kumi Adaçi'nin saçları aynı şekilde boynuna batıyordu. İki kişilik koltuk da hâlâ çok rahatsızdı. Saatin ibresi aynı hızla ilerlemeyi sürdürüyor, televizyondaki insanlar birilerinin şakalarına yüksek sesle gülüyordu. Ne kadar uzun süre devam ederse etsin mutluluk noktasına ulaşmayan türden bir gülmeydi.

"Hiçbir şey olmadı" dedi Tengo. "Beni etkilemedi herhalde."

Kumi Adaçi, Tengo'nun dizine iki kez hafifçe vurdu. "Merak etme, biraz zaman alır."

Kumi Adaçi'nin dediği gibi oldu. Bir süre sonra başladı. Kulaklarının dibinde bir şakırtı duydu. Sanki bilinmeyen bir yerde bir şalter kaldırılmış gibi. Sonra Tengo'nun kafasının içinde cıvık bir şey salınmaya başladı. Sanki lapa konmuş bir kâse eğiliyor, içindekiler dökülecek gibi oluyordu. Beynim çalkalanmaya başladı, diye düşündü Tengo. Bu, Tengo için ilk deneyimdi. Beynini bir madde olarak, tüm hacmiyle hissediyor gibiydi. Baykuşun derinden gelen sesi kulaklarından giriyor, lapanın içerisine karışıyor, kafasının içini boşluk bırakmayacak şekilde kaplıyordu.

"İçimde baykuş var" dedi Tengo. Baykuş artık Tengo'nun bilincinin bir parçası

haline gelmişti. Ayırması zor, önemli bir parçası.

“Baykuş, ormanın koruyucu tanrısıdır, bilgedir, gecenin erdemini bize bahşediyor” dedi Kumi Adaçi.

Fakat nerede, hangi erdemi arayacaktı? Baykuş her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi. “Soracak bir şey bulamıyorum” dedi Tengo.

Kumi Adaçi Tengo’nun elini tuttu. “Sorulara gerek yok. Adımını atarak ormana girmelisin. Bu, çok daha kolay.”

Duvarın öte yanından hâlâ televizyon programının gülme sesleri duyuluyordu. Kahkahalara alkış sesleri de karışıyordu. Televizyon kanalının asistanları, kadraja girmeyecek şekilde, gülün ya da alkışlayın gibi direktiflerin yazılı olduğu panoları dinleyicilere doğru kaldırıyorlardı belki de. Tengo gözlerini kapatıp ormanı düşündü. Adımını atarak ormana girdi. Sık ormanın derinlikleri, Little People’ın bölgesiydi. Fakat orada baykuş da vardı. Baykuş bilgeydi ve gecenin erdemini bahşediyordu.

Orada sanki bıçakla kesilmiş gibi tüm sesler durdu. Birileri arkasına geçip, Tengo’nun kulaklarını fark ettirmeden tıpayla kapatmış gibiydi. Birileri bir yerlerde tıpayı kapattı. Başka birileri başka bir yerlerde tıpayı açtı. Çıkış ve giriş yer değiştirmişti.

Tengo, bir anda kendini ilkokulun sınıfında buluverdi.

Pencere ardına kadar açılmıştı ve okul bahçesinden çocukların sesleri geliyordu. Rüzgâr aniden hatırlamış gibi esmeye başlamıştı, beyaz perdeler rüzgâra ayak uydurarak sallanıyordu. Yanında Aomame vardı. Tengo’nun elini tutuyordu. Her zamanki aynı görüntüydü. Fakat bir şeyler, her zaman olduğundan farklıydı. Gördüğü her şey, fazlasıyla berrak, canlı ve gerçek gibiydi. Cisimlerin duruşunu, şeklini, ayrıntısına varana kadar görebilmek mümkündü. Elini azıcık uzatacak olsa gerçekten dokunabilecekti. Kış başlangıcına özgü öğle sonrası saatlerinin kokusu burnunu sızlatıyordu. O zamana kadar burnunu kapatan bir örtü, çekilip alınıvermiş gibiydi. Gerçek bir kokuydu. Net, bir mevsimi anlatan bir koku. Karatahta silgisinin kokusu, temizlik için kullanılan deterjanın kokusu, okul bahçesinin bir köşesinde yakılan kuru yaprakların kokusu, yoğun bir şekilde havaya karışmıştı. O kokuyu ciğerlerinin ta dibine kadar çekince, yüreğinin ardına kadar genişleyip açıldığı hissine kapıldı. Vücudunun yapısı, sessizce yeniden kurgulanmış gibiydi. Kalp atışlarının ritmi sıradan olmaktan çıkmıştı.

Yalnızca bir saniyeliğine, zamanın kapısı içeriye doğru açıldı. Eski ışıklar, yeni ışıklarla karışarak bütünleşti. Eski hava, yeni havaya karıştı. Bu ışıklar ve bu hava, diye düşündü Tengo. Her şey inandırıcıydı. Neredeyse her şey. Bu kokuyu neden şimdiye kadar anımsayamadım acaba? Bu kadar basit bir şey oysa. Bu kadar canlı bir dünya.

“Seni görmek istiyorum” dedi Tengo Aomame’ye. Sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Fakat kesinlikle Tengo’nun sesiydi.

“Ben de seni bulmak istedim” dedi kız. Kumi Adaçi’nin sesine benziyordu. Gerçeklik ve hayal sınırı ortadan kalkmıştı. Sınırı bulmaya çalıştıkça, kâse eğikleşiyor, beyni çalkalanmaya başlıyordu.

“Seni çok daha önce aramaya başlamalıydım. Fakat yapamadım” dedi Tengo.

“Şimdi bile geç değil. Beni bulabilirsin” dedi kız.

“Nasıl bulabilirim seni?”

Yanıt yoktu. Yanıt sözcüklere dönüşmüyordu.

“Ben seni bulabilirim” dedi Tengo.

Kız yanıtladı. “İyi de ben seni buldum ya işte.”

“Sen beni buldun mu?”

“Beni bul” dedi kız. “Henüz zamanımız varken.”

Beyaz perde, uçmak için geç kalmış bir hayalet gibi sessizce, geniş salınımlarla dalgalanıyordu. Tengo’nun gördüğü en son manzara buydu.

Kendine geldiğinde, Tengo dar bir yataktaydı. Işık sönmüş, perdenin aralığından sızan sokak lambasının ışığı odayı hafifçe aydınlatıyordu. Üzerinde tişört ve boxer’ı vardı. Kumi Adaçi’nin üzerinde ise yalnızca gülen suratlı tişörtü vardı. Uzun tişörtünün altında iç çamaşırı yoktu. Yumuşak memeleri, Tengo’nun koluna yapışmıştı. Tengo’nun kafasının içinde baykuş ötmeye devam ediyordu. Artık, koru Tengo’nun içini tamamen kaplamış gibiydi. Gecenin korusunu

olduğu gibi içine hapsetmişti adeta.

Genç hemşireyle aynı yatakta olsa bile, Tengo cinsel istek duymuyordu. Kumi Adaçi de cinsel istek duyuyor gibi görünmüyordu. Kadın, Tengo'nun vücudunda elini dolaştırarak yalnızca kıs kıs gülüyordu. Neyin bu kadar komik olduğunu Tengo anlayamıyordu. Birileri bir yerlerde, gülün panosunu kaldırıyordu belki de.

Saat kaçtı acaba? Başını kaldırıp saate bakmak istedi, ama hiçbir yerde saat yoktu. Kumi Adaçi aniden gülmeyi kesip kollarını Tengo'nun boynuna doladı.

"Yeniden doğdum" derken, Kumi Adaçi'nin ılık nefesi kulağını yaladı.

"Yeniden mi doğdun?" dedi Tengo.

"Bir kere öldüm ne de olsa."

"Bir kere öldün" diye tekrarladı Tengo.

"Soğuk bir yağmurun yağdığı gece" dedi kadın.

"Neden öldün?"

"İşte böyle yeniden doğmak için."

"Yeniden doğdun" dedi Tengo.

"Az çok öyle" dedi kadın, sakince mırıldanarak. "Farklı şekillerde."

Tengo kadının ifadesini düşündü. Az çok, farklı şekillerde yeniden doğmak nasıl bir şey acaba? Tengo'nun beyni cıvıklaşmış, ağırlaşmış, kadim zamanların denizi gibi yaşam tohumlarını barındırmaya başlamıştı. Fakat bu, Tengo'yu hiçbir yere götürmüyordu.

"Havadan pupa nereden çıkıp geliyor acaba?"

"Yanlış soru" dedi Kumi Adaçi. "Evet, evet."

Kadın Tengo'nun vücudunun üzerinde kıvranır gibi bir hareket yaptı. Tengo baldırında kadının apış arası tüylerini hissedebiliyordu. Gür ve sık tüyler. Kadının apış arası, düşüncelerinin bir parçası gibiydi.

“Yeniden doğmak için ne gerekiyor acaba?” diye sordu Tengo.

“Yeniden doğmakla ilgili en önemli sorun” dedi ufak tefek hemşire, bir sırrı açıklıyormuş gibi, “insanın kendisi için yeniden doğamamasıdır. Başka birileri için yeniden doğabilir ancak.”

“Az çok, farklı şekillerde ifadeleri bu anlama mı geliyor?”

“Sabah olunca buradan çıkıp gideceksin, Tengo. Çıkış kapanmadan önce.”

“Sabah olunca buradan çıkıp gideceğim” diye hemşirenin sözlerini tekrarladı Tengo.

Kadın bir kez daha o gür apış arası tüylerini Tengo’nun baldırına sürttü. Sanki bir işareti oraya kazımak istermiş gibi. “Havadan pupa hiçbir yerden gelmiyor. Ne kadar beklersen bekle gelmez.”

“Sen bunu anlayabiliyorsun.”

“Bir kez öldüm ne de olsa” dedi kadın. “Ölmek sıkıntılı. Senin tahmin edebileceğinden çok daha sıkıntılı. Üstelik sonsuza kadar süren bir yalnızlık. Bir insan nasıl olur da bu kadar yalnız kalabilir dedirtecek, hayrete düşürecek bir yalnızlık. Bunu aklında tutsan iyi olur. Fakat Tengo, sonuçta, bir kez ölmedikten sonra yeniden doğamazsın.”

“Ölümün olmadığı yerde yeniden doğum da olmaz” dedi Tengo.

“Fakat insanların yaşarken ölüme yaklaştıkları olur.”

“Yaşarken ölüme yaklaşmak.” Tengo, bu sözlerin anlamını kavrayamadığı halde tekrarladı.

Beyaz perde rüzgârla salınmaya devam ediyordu. Sınıftaki havaya, karatahta silgisi, deterjan kokusu karışmıştı. Kuru yaprakların yanarken çıkardığı koku. Bir yerlerde birileri flüt çalışması yapıyordu. Küçük kız, Tengo’nun elini sıkı sıkı tutmuştu. Tengo kasığının altında tatlı bir sızı hissediyordu. Fakat sertleşmemişti. Bu, çok daha sonra olacaktı. Daha sonra, Tengo’ya sonsuzluk vaat ediyordu. Sonsuzluk, upuzun tek bir çubuktu. Kâse tekrar eğikleşti ve beyni çalkalandı.

Tengo, uyandığında nerede olduğunu bir süre kavrayamadı. Belleğinin içinden dün gece olanları bulup çıkarması zaman aldı. Çiçek desenli perdenin aralığından içeri giren sabah güneşi gözlerini kamaştırıyor, kuşlar neşeyle ötüşüyordu. Tengo, küçük yatakta feci halde sıkışmıştı. Aynı pozisyonda gece boyunca uyumuştu. Kadın yanında yatıyordu. Yastığa başını yan koymuş, derin uykudaydı. Saçları, sabah çiyi ile ıslanmış sağlıklı bahar çimenleri gibi şakaklarını örtmüştü. Kumi Adaçi, diye aklından geçirdi Tengo. Yirmi üçüncü yaş gününü yakınlarda kutlamış olan genç hemşire. Kol saati, yatağın yanına, yere düşmüştü. İbresi 7.20'yi gösteriyordu. Sabahın 7.20'sini.

Tengo, hemşireyi uyandırmamak için usulca yataktan çıkıp perdenin aralığından dışarıya baktı. Dışarıda lahana tarlası görünüyordu. Siyah toprak üzerinde lahanalar sıralanmış, büzüşüp kalmışlardı. Tarlanın ilerisinde koru vardı. Tengo, baykuşun sesini anımsadı. Dün gece orada baykuş ötüyordu. Gecenin erdemi. Tengo ve hemşire o sesi dinleyerek esrar içmişlerdi. Baldırında hâlâ, kadının apış arası tüylerini hissediyordu.

Tengo mutfağa gitti, musluk suyunu avucuna doldurup içti. Boğazı öylesine kurumuştu ki ne kadar içerse içsin doymuyordu. Fakat bunun dışında değişen hiçbir şey yoktu. Başı ağrımıyordu, vücudunda halsizlik yoktu. Bilinci de açıktı. Yalnız, vücudunun içi sanki uzun uzun havalandırılmış gibiydi. Uzman eller tarafından, ustalıkla temizlenmiş bir su borusu gibi. Tişörtü ve boxer'ıyla tuvalete gidip uzun uzun işedi. Alışık olmadığı aynaya yansıyan yüzü, kendi yüzüymüş gibi görünmüyordu. Saçları yer yer dikilmişti, sakallarını da kesmesi gerekiyordu.

Yatak odasına dönüp giysilerini topladı. Çıkarttığı giysileri Kumi Adaçi'nin çıkarttığı giysilerle karışmış, yerde sağa sola saçılmıştı. Giysilerini ne zaman ne şekilde çıkarttığını anımsamıyordu. Çoraplarını buldu, kot pantolonunu ve gömleğini giydi. Bunları yaparken, bir ara büyük, ucuz görünümlü bir yüzüğe bastı. Yüzüğü yerden kaldırıp yatağın başucundaki sehpanın üzerine bıraktı. Sıfır yaka süveterini giyip, rüzgârlığını eline aldı. Cüzdanının ve anahtarının cebinde olup olmadığını kontrol etti. Hemşire, yorganı kulağının altına kadar çekmiş, derin uykudaydı. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu. Uyandırmalı mıydı acaba? Sonuçta onunla bir şey yapmadığını düşünüyordu, ama nihayetinde bir gece aynı yatağı paylaşmışlardı. Hiçbir şey söylemeden çekip gitmek, kabalık olacak gibi geliyordu. Fakat kadın çok derin uyuyordu ve bugün nöbeti

olmadığını söylemişti. Zaten kadını uyandırsa da birlikte ne yapabilirlerdi ki?

Tengo telefonun yanında not kâğıdı ve tükenmezkalem buldu. Dün akşam için teşekkürler. Çok keyifliydi. Pansiyona dönüyorum. Tengo, diye yazdı. Saati de ekledi. Not kâğıdını kadının başucundaki sehpanın üzerine bırakıp, az önce yerden kaldırdığı yüzüğü ağırlık olarak üzerine koydu. Sonra şeklini kaybetmeye başlamış spor ayakkabılarını giyerek dışarı çıktı.

Yolda, biraz ötede otobüs durağı vardı. Beş dakika bekledikten sonra istasyona giden otobüs geldi. Tengo, neşe içindeki kızlı erkekli lise öğrencileriyle birlikte otobüse binip son durağa kadar gitti. Sabah 8'i biraz geçerken, uzamış sakalları yüzünden yüzü biraz kararmış bir şekilde dönse de pansiyondakiler hiçbir şey söylemedi. Bu türden manzaralara alışık olmalıydılar. Hiçbir şey söylemeden mekanik hareketlerle sabah kahvaltısını getirdiler.

Tengo, kahvaltısını yapıp çay içerken önceki geceyi düşündü. Üç hemşirenin daveti üzerine ızgara et lokantasına gitmişlerdi. Yakınlardaki bir bara girerek karaoke yapmışlardı. Kumi Adaçi'nin evine gidip, baykuş sesi dinleyerek Hint malı esrar içmişlerdi. Beyninin, ılık ve cıvık bir lapa haline geldiği hissine kapılmıştı. Bir an farkına vardığında kendini o kış öğleden sonrasında, ilkokulun sınıfında bulmuştu. O havanın kokusunu duymuştu, Aomame ile konuşmuştu. Sonra Kumi Adaçi'yle yatakta, ölüm ve yeniden doğuştan bahsetmişlerdi. Yanlış soru sormuş, çok anlamlı bir yanıt almıştı. Koruda baykuş ötmeye devam etmiş, insanlar televizyon programında gülmüşlerdi.

Belleğinde yer yer kopukluklar vardı. Bağlantı kısımlarında birkaç parça eksikti. Fakat anımsadıklarını şaşırtıcı bir netlikle anımsıyordu. Dile getirdiği her sözcük tek tek aklındaydı. Tengo, Kumi Adaçi'nin sonlara doğru söylediği sözü anımsıyordu. Bu bir uyarı, bir ikazdı.

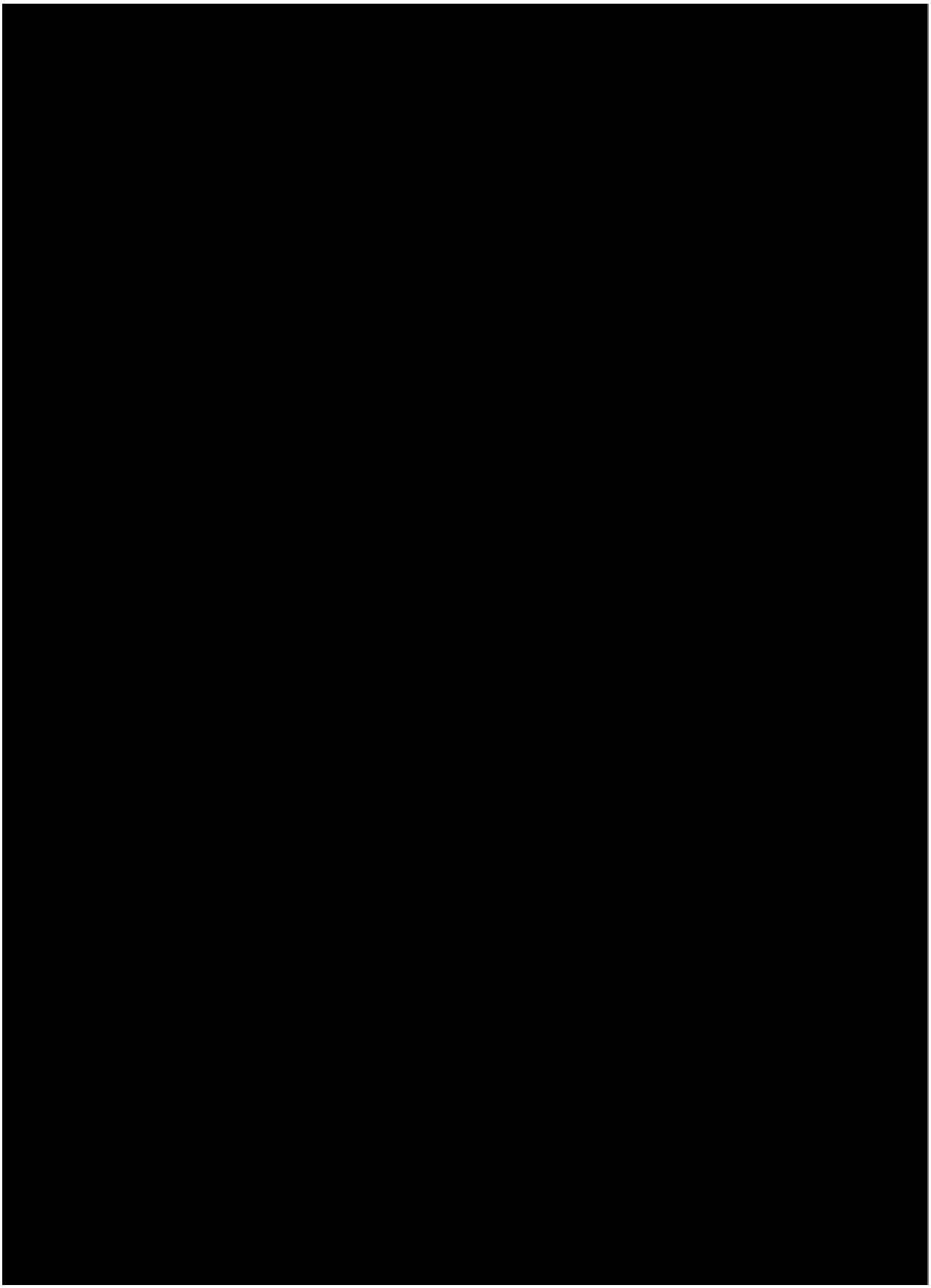
Sabah olunca buradan çıkıp gideceksin, Tengo. Çıkış kapanmadan önce.

Evet, gitme zamanı gelmiş olabilirdi. Havadan pupanın içinde on yaşındaki Aomame'yi bir kez daha görebilmek için işten izin almış, bu şehre gelmişti. Sonra iki haftaya yakın bir süre, her gün tedavi merkezine gidip babasına kitap okumuştu. Fakat havadan pupa bir daha ortaya çıkmamıştı. Bunun yerine, neredeyse ümidini kesmek üzereyken, Kumi Adaçi Tengo için farklı türden bir halüsinasyon hazırlamıştı. Tengo orada bir kez daha Aomame'nin küçük kız haliyle karşılaşmış ve onunla konuşabilmişti. Beni bul. Henüz zamanımız

varken, demişti Aomame. Hayır, gerçekte söyleyen Kumi Adaçi'ydi belki de. Ayrımsayamıyordu. Fakat fark etmezdi. Kumi Adaçi, bir kez ölmüş ve yeniden doğmuştu. Kendisi için değil, başka birisi için. Tengo orada duyduğu şeylere öylece inanmaya karar verdi. Bunlar önemli şeylerdi. Galiba.

Burası kedilerin şehri. Buradan başka bir yerde elde edilemeyecek şeyler var. Tengo bunun için trene binip buralara kadar gelmişti. Fakat burada elde edebileceği her şey risk de taşıyordu. Kumi Adaçi'nin sözlerine inanacak olursa, bu ölümcül bir riskti belki de. Uğursuz bir şeylerin yaklaştığını başparmağının kaşınmasından anlayabiliyordu.

Artık Tokyo'ya dönme zamanı gelmişti. Çıkış kapanmadan önce, henüz tren istasyonda dururken. Fakat daha önce tedavi merkezine uğraması gerekiyordu. Babasını görüp vedalaşması gerekiyordu. Hâlâ emin olması gereken şeyler vardı.

Uşikava

Sağlam kanıtlar toplarım

Uşikava İçikava'ya kadar gitti. Çok uzak bir yere seyahate çıkmış gibi hissetmişti kendini, ama aslında İçikava şehri, ırmağı geçtikten sonra Çiba ilinin hemen girişindeydi. Tokyo merkezinden gelmek pek fazla zaman almıyordu. İstasyonun önünde taksiye binip ilkokulun adını söyledi. İlkokula vardığında, saat 1'i biraz geçiyordu. Öğle tatili bitmiş, öğleden sonraki dersler başlamıştı. Müzik sınıfından koronun sesi duyuluyor, okul bahçesinde beden eğitimi saatinde çocuklar futbol oynuyor, bağrışarak topun peşinde koşuyorlardı.

Uşikava'nın ilkokulla ilgili iyi anıları yoktu. Beden eğitimi, becerikli olduğu bir dal değildi. Özellikle topla oynanan oyunları hiç beceremezdi. Ufak tefekti ve yavaş koşardı, gözünde de astigmat vardı. Üstelik doğuştan spora yatkın değildi. Beden eğitimi saatleri, onun için tam anlamıyla kâbus haline gelirdi. Derslerdeki başarısı çok iyiydi. Kafası iyi çalışırdı, derslerde de çok iyiydi (bu yüzden yirmi beş yaşında hukuk sınavında başarılı olabilmişti). Fakat çevresindeki hiç kimse tarafından sevilmez, kimse ona saygı göstermezdi. Spordan anlamaması, muhtemelen bunun nedenlerinden biriydi. Elbette görüntüsünün de etkisi vardı. Çocukluğunda da yüzü kocaman, bakışları itici, kafası şekilsizdi. Kalın dudakları iki kıyısından aşağı sarkar, ağzından her an salya akıverecekmiş gibi görünürdü (ama sadece görünürdü, gerçekten aktığı hiç olmamıştı). Saçları, her zaman dağınık olur, bir türlü şekil almazdı. İnsanlarda sempati uyandıracak bir dış görünüşü yoktu.

İlkokul yıllarında insanlarla doğru dürüst konuşmazdı. Gerekli hallerde konuşmayı gayet iyi becerdiğini kendisi de biliyordu. Fakat içtenlikle konuşabileceği hiç kimse yoktu ve ona insanların önünde konuşma şansı da verilmezdi. Bu yüzden ağzını hep kapalı tutardı. Dahası başkalarının anlattıkları şeylere, içeriği ne olursa olsun, dikkatle kulak vermeyi alışkanlık haline getirmişti. Söylenenlerden hep bir şeyler kapmaya çalışırdı. Bu alışkanlığı, sonra

sonra onun çok faydasını göreceği bir özellik haline gelmişti. Uşikava bu özelliğini kullanarak çok değerli gerçekleri keşfedebilmişti. Dünyadaki insanların büyük bir kısmı kendi kendilerine bir şeyler düşünmeyi beceremiyordu. Bu, Uşikava'nın keşfettiği önemli gerçeklerden biriydi. Üstelik özellikle düşünmeyi başaramayan insanlar da başkalarının konuşmasını dinlemezdi.

Neticede Uşikava için ilkokuldaki günleri, yaşamının mutlulukla anımsadığı bir dönemi değildi. Şu an kendisinin bir ilkokulu ziyaret ediyor olması düşüncesi bile içini daraltıyordu. Saitama ili ve Çiba ili arasında farklılık olsa bile, ilkokul denen şey, ülkenin neresinde olursa olsun aynıydı. Aynı tarzda ve aynı prensiple faaliyet gösterirdi. Yine de Uşikava bu İçikava'daki ilkokula bizzat kendisi gitti. Bu, önemli bir meseleydi ve başka birisine bırakamazdı. İlkokula telefon ederek, saat 1.30 için okul yetkilisinden randevu aldı.

Müdür yardımcısı ufak tefek bir kadındı. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. İnce yüzü, güzel hatlara sahipti. Kıyafetlerine de ince bir zevk hâkimdi. Müdür yardımcısı? Uşikava başını yana eğmişti. Böyle bir sözcüğü daha önce hiç duymamıştı. Fakat onun ilkokul zamanları çok eskilerde kalmıştı. Mutlaka o arada birçok şey değişmiş olmalıydı. Şimdiye kadar farklı türden birçok insanla karşılaşmış olmalıydı ki, Uşikava'nın sıra dışı halini gören kadının yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Belki de yalnızca görgülü davranmaya çalışıyordu. Kadın, Uşikava'yı temiz bir görüşme odasında kabul edip, koltuğa buyur etti. Kendisi de karşısındaki koltuğa oturup neşeyle gülümsedi. Şimdi birlikte nasıl da keyifli bir konuşma yapacağız, der gibi bir hali vardı.

Kadın, Uşikava'ya, ilkokulda birlikte okuduğu bir kızı anımsattı. Güzel, başarılı, nazik ve sorumluluk sahibi bir kızdı. İyi yetiştirilmişti ve güzel piyano çalıyordu. Öğretmenler de o kızı çok seviyordu. Uşikava, kızı derslerde sık sık izlerdi. Özellikle sırtını. Fakat bir kez bile gidip konuşmamıştı.

"Okulumuzun mezunlarıyla ilgili bir araştırma yapıyormuşsunuz?" dedi müdür yardımcısı.

"Kendimi tanıtayım" dedi Uşikava ve kartvizitini çıkartıp uzattı. Tengo'ya verdiği kartvizitin aynısıydı. Karvizitte, Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür yazıyordu. Uşikava, kadına da bir zamanlar Tengo'ya

söyledikleriyle aynı uydurma masalı anlattı. Bu ilkokulun mezunlarından olan Tengo Kavana yazar olarak cemiyetimizin yardım parasını alma şansı olan adaylardan biri dedi. Onun hakkında tamamen formalite icabı bir araştırma yaptığını söyledi.

“Ne kadar hoş” dedi müdür yardımcısı, neşeyle gülümseyerek. “Okulumuz açısından da gurur verici. Yapabileceğimiz bir şey varsa memnuniyetle yardım etmek isteriz.”

“Tengo Kavana’nın sınıfına bakan öğretmenlerle Kavana Bey hakkında doğrudan konuşmak istiyorum aslında” dedi Uşikava.

“Bir bakalım o zaman. Yirmi yıl öncesi ne de olsa, çoktan emekli olanlar da olabilir.”

“Teşekkür ederim” dedi Uşikava. “Bir de eğer mümkünse ilgilenmenizi istediğim bir konu daha var.”

“Nedir acaba?”

“Kavana Bey’le muhtemelen aynı dönemde olan Masami Aomame adlı bir de kız öğrenci var. Kavana Bey ve Aomame Hanım aynı sınıfa düşmüşler mi? Bakabilir misiniz acaba?”

Müdür yardımcısının yüzünde bir parça kuşkulu bir ifade oluştu. “Bu Aomame Hanım, Kavana Bey’e verilecek yarım parasıyla bir şekilde ilgili mi?”

“Hayır, mesele o değil. Yalnızca Kavana Bey kaleme aldığı eserde, Aomame Hanım olduğunu sandığımız bir kişiyi model alarak bir karakter yaratmış. Bununla ilgili olarak biz de, bazı konuları açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyoruz. O kadar önemli bir sorun değil. Nihayetinde formalite icabı.”

“Anlıyorum” dedi müdür yardımcısı, biçimli dudaklarının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırarak. “Yalnız, bildiğinizi sanıyorum ama kişisel bilgileri size vermemiz mümkün olmayabilir. Örneğin okuldaki başarı durumu, aile çevresi gibi konularda.”

“Bunu çok iyi biliyorum. Biz de yalnızca onun Kavana Bey’le aynı sınıfta olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Eğer öyleyse, o dönemde sınıf öğretmenlerinin kim olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimizi söylerseniz minnettar kalırız.”

“Tamam, bununla sınırlıysa sorun yok demektir. Aomame Hanım mı demiştiniz?”

“Evet öyle. A-o-m-a-m-e diye yazılıyor. Sık rastlanan bir isim değil.”

Uşikava ajandasından bir kâğıt koparıp tükenmezkalemiyle Masami Aomame yazarak müdür yardımcısına verdi. Kadın bu kâğıt parçasını alıp birkaç saniye baktıktan sonra masanın üzerindeki dosyanın cebine yerleştirdi.

“Biraz bekleyebilir misiniz? Kayıtlara bakıp geleyim ben. Size verebileceğimiz bilgilerle ilgili olarak, görevliye de kopya çıkarttırayım.”

“Bu kadar meşguliyetiniz arasında başınıza iş çıkarttım. Kusura bakmayın” dedi Uşikava.

Müdür yardımcısı, fırfırlı eteğini zarifçe toparlayarak kalkıp odadan çıktı. Duruşu hoş, yürüyüşü zarifti. Saç şekli de çok güzeldi. Yaşına rağmen zarif bir kadındı. Uşikava koltuktaki oturuşunu düzeltip, yanında getirdiği cep kitabını okuyarak zaman geçirdi.

On beş dakika sonra müdür yardımcısı geri döndü. Kadının elinde kahverengi, resmi bir evrak zarfı vardı.

“Kavana Bey oldukça başarılı bir çocukmuş. Derslerdeki başarısı hep zirvedeymiş, ayrıca sporcu olarak da güzel neticeler almış. Özellikle matematik alanında çok başarılıymış. İlkokul yıllarından itibaren liselere yönelik soruları çözebiliyormuş. Bir yarışmada şampiyon olmuş. Dâhi çocuk diye gazetelere de çıkmış.”

“Mükemmel” dedi Uşikava.

Müdür yardımcısı, sözlerini sürdürdü: “Fakat o dönemde matematik dâhisi olarak isim yapmasına rağmen, yetişkin olduktan sonra edebiyat dünyasına atılmış olması çok tuhaf.”

“Gelişmiş deha, bereketli bir su damarı gibi farklı yerlerden çıkış bulabiliyor herhalde. Şu an hem matematik öğretmenliği yapıyor hem de roman yazıyor.”

“Demek öyle” dedi müdür yardımcısı, kaşlarını güzel bir açıyla kaldırarak. “Bununla karşılaştırılınca Masami Aomame hakkında pek fazla bilgi yoktu. Beşinci sınıftayken başka okula nakil olmuş. Tokyo, Adaçi semtindeki akrabalarının evine taşınmış ve oradaki bir ilkokula geçmiş. Tengo Kavana Bey ile üçüncü ve dördüncü sınıflarda birlikte okumuş.”

Tam düşündüğüm gibi, diye içinden geçirdi Uşikava. Evet, ikisinin arasında bir bağ vardı.

“Ota adlı bayan öğretmen o sıralarda sınıf öğretmenleriymiş. Toşie Ota Hanım şimdi Naraşino Vilayet İlkokulu’nda çalışıyor.”

“O ilkokulu ararsam onunla görüşebilir miyim?”

“Ben aradım zaten” dedi müdür yardımcısı, hafifçe gülümseyerek. “Konu buysa, memnuniyetle sizinle görüşebileceğini söyledi.”

“Çok naziksiniz” diyerek teşekkür etti Uşikava. Kadın, güzel olduğu kadar işini de hızlı yapıyordu.

Müdür yardımcısı, kendi kartvizitinin arkasına o öğretmenin adını ve kadının çalıştığı Tsudanuma’daki ilkokulun telefon numarasını yazarak Uşikava’ya verdi. Uşikava, kartviziti özenle kartvizitliğine yerleştirdi.

“Aomame Hanım’ın dini bir yönünün olduğunu duydum” dedi Uşikava. “Bizim açımızdan bu, kafamıza çok takılan bir durum.”

Müdür yardımcısı kaşlarını hafifçe çatınca, göz kenarlarında hafif kırışıklar beliriverdi. Ancak dikkatli, kendini eğitmek için uzun yıllar harcamış orta yaşlı bir kadın, böylesi ince anlamlar taşıyan entelektüel ve alımlı kırışıklara sahip olabilirdi.

“Kusura bakmayın, ama bu burada konuşamayacağımız meselelerden birisi” dedi kadın.

“Özel hayata ilişkin bir mesele öyleyse” dedi Uşikava.

“Aynen öyle. Özellikle dini bir konu olması açısından.”

“Fakat Öğretmen Ota ile görüşürsem, bu konuyla ilgili bir şeyler sorabilirim

belki.”

Müdür yardımcısı, narin çenesini hafifçe sola doğru oynatıp, içtenlikle gülümsedi. “Öğretmen Ota’nın kişisel olarak sizinle görüşmesine karışamayız.”

Uşikava ayağa kalkıp, müdür yardımcısına nazikçe teşekkür etti. Müdür yardımcısı, belgelerin bulunduğu resmi zarfı Uşi-kava’ya uzattı. “Size verebileceğimiz belgelerin kopyasını çıkarttık. Kavana Bey hakkındaki belgeler. Aomame Hanım hakkında da bir şeyler var. Umarım işinize yarar.”

“Elbette yarayacak. Çok nazik davrandığınız için minnettarım.”

“O yardım parasıyla ilgili bir sonuç alınırsa bildirin lütfen. Okulumuz açısından da gurur verici bir durum ne de olsa.”

“İyi bir sonuç alınacağından eminim” dedi Uşikava. “Birkaç kez onunla görüşmüştüm, gerçekten deha sahibi, gelecek vaat eden bir insan.”

Uşikava, İçikava İstasyonu önünde bir lokantaya girip bir şeyler atıştırarak öğle yemeğini geçiştirdi, zarftaki belgelere göz gezdirdi. Tengo ve Aomame’nin öğrenci kayıtları vardı sadece. Tengo’nun derslerdeki ve spor alanındaki üstün başarı belgesinin kopyası da zarfın içindeydi. Gerçekten sıra dışı denebilecek kadar başarılı bir öğrenci gibiydi. Onun için okulun bir kâbus gibi göründüğü muhtemelen hiç olmamıştı. Bir matematik yarışmasında şampiyon olduğuna ilişkin gazete haberi de fotokopiler arasındaydı. Küpür eski olduğundan net görünmüyordu, ama o yıllardaki Tengo’nun vesikalık fotoğrafı da gazeteye konmuştu.

Uşikava bir şeyler atıştırdıktan sonra Tsudanuma’daki ilkokula telefon etti. Sonra Toşie Ota adlı öğretmenle görüşerek saat 4’te o ilkokulda buluşmak üzere sözleştiler. O saatte daha rahat konuşabileceklerini söyledi kadın.

İş için bile olsa aynı gün içerisinde iki ilkokulu birden ziyaret etmek zorundayım, diye düşünerek iç geçirdi Uşikava. Düşüncesi bile üzerine bir ağırlık çökmesine neden oluyordu. Fakat şimdilik buraya kadar gelmiş olmasının karşılığını almıştı. Tengo ve Aomame’nin ilkokulda iki yıl boyunca aynı sınıfta oldukları ortaya çıkmıştı. Bu, büyük bir ilerlemeydi.

Tengo, Eriko Fukada'ya yardım edip Pupa Hava'yı bir edebiyat eseri haline getirmiş, o eser en çok satanlar listesinin zirvesine oturmuştu. Aomame ise, Eriko Fukada'nın babası Tamotsu Fukada'yı Okura Oteli'nin bir odasında kimseler ne olup bittiğini anlayamadan öldürmüştü. İkisi, ayrı ayrı yollardan Öncüler cemaatine saldırmak gibi ortak bir amaçla hareket ediyorlardı sanki. Aralarında bir bağ da olabilirdi. Olduğunu düşünmek hiç de anormal olmazdı.

Fakat Öncüler'den gelen o ikiliye henüz bunu söylememesi daha iyi olacaktı. Uşikava, bilgileri azar azar vermekten hoşlanmazdı. Büyük bir açlıkla bilgileri toplar, titizlikle gerçeklerin sağlamasını yapar, sağlam kanıtlar bir araya gelince, aslında diyerek söze girmekten hoşlanırdı. Avukatlık yaptığı yıllardan beri, biraz rol yapmayı da gerektiren bu konuşma şeklini kullanırdı. Kendini işe yaramaz biriymiş gibi göstererek karşısındakinin boş bulunmasını sağlar, meselenin sonuca ulaşmasına yakın bir noktada, sarsılmaz gerçekleri gözler önüne sererek, olayın akışını tamamen değiştiriverirdi.

Uşikava, Tsudanuma'ya giderken trende bazı varsayımları kafasında bir araya getirdi.

Tengo ve Aomame arasında kadın-erkek ilişkisi olabilirdi. Elbette on yaşından beri sevgili olmaları söz konusu değildi, ama ilkokulu bitirdikten sonra bir yerlerde tesadüfen karşılaşmış, samimi bir ilişki kurmuş olabilirlerdi. Sonra ikisi herhangi bir nedenle (bunun nasıl bir neden olduğu açık değildi) Öncüler cemaatini çökertmek için güç birliği yapmışlardı. Varsayımlardan biri buydu.

Fakat Uşikava'nın gördüğü kadarıyla, Tengo'nun Aomame ile ilişkide olduğuna dair bir iz yoktu. Onun, kendisinden on yaş büyük evli bir kadınla düzenli bir cinsel ilişkisi vardı. Tengo'nun kişiliği açısından bakıldığında, eğer Tengo Aomame'ye derin bir bağlılık duysaydı başka bir kadınla uzun süreli cinsel ilişki kurmazdı. O kadar becerikli davranacak bir insan değildi. Uşikava iki hafta boyunca, Tengo'nun davranış kalıplarını incelemişti. Haftada üç kez dershanede matematik dersi veriyor, bunun dışında kalan günlerde çoğunlukla tek başına evinde oluyordu. Muhtemelen roman yazıyordu. Arada sırada alışveriş ve yürüyüş için çıkmak dışında neredeyse evinden dışarı adım atmıyordu. Basit, sade bir yaşamı vardı. Tutarlıydı, muğlak bir noktası yoktu. Durum ne olursa olsun Uşikava, cinayet eylemini beraberinde getirecek bir kumpasa Tengo'nun karışmış olma ihtimalini asla düşünemiyordu.

Uşikava aslında Tengo'ya karşı kişisel olarak sempati besliyordu. Tengo

dolambaçsız, net bir kişiliği olan bir gençti. Kendine güveni tamdı ve kimseye bel bağlamıyordu. Kolay konuşulan biri değildi, ama iri cüsseli insanlarda sık karşılaşıldığı gibi, gizli saklı işlere girmek, sinsi yollara başvurmak onun tarzı değildi. Bir şeye karar verdiğinde hemen eyleme geçen bir tipti. Bir avukat ya da borsa simsarı olabilmesi asla mümkün değildi. Hemen birileri ona çelme takar, işin en önemli yerinde çuvallardı herhalde. Fakat matematik öğretmenliği ve roman yazarlığını sürdürdüğü müddetçe, hayatını sorunsuz bir şekilde devam ettirmesi mümkündü. Asosyal ve konuşması tutuktu, ama bir şekilde bazı kadınlar ondan hoşlanıyordu işte. İşin özü, Uşikava'nın tam zıddı bir insandı.

Tengo'yla karşılaştırıldığında, Aomame adlı kadın hakkında Uşikava neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği, kadının Şahitler'in ateşli müridi olan bir ailede doğduğu; kendini bildiği andan itibaren, annesinin peşi sıra inançlarını yaymak için sokak sokak dolaşmak zorunda kaldığıydı. İlkokul beşinci sınıfta inancı elinin tersiyle iterek Adaçi semtindeki akrabalarının yanına gitmişti. Daha fazla dayanamamış olmalıydı. Şansına, bedensel yetenekler açısından doğa ona cömert davranmıştı. Ortaokuldan liseye kadar softball takımının etkin oyuncularından biriydi. Dahası, insanların dikkatini çekiyordu. Bu sayede burs alarak spor akademisine devam edebilmişti. Uşikava bu gerçeklere ulaşmayı başarmıştı. Fakat Aomame'nin nasıl bir kişiliği olduğunu, düşünce tarzını, üstün ve eksik taraflarını, özel hayatını hiç bilemiyordu. Uşikava'nın edindiği bilgi, elindeki bir dizi özgeçmiş belgesine dayanan gerçeklerden öteye geçmiyordu.

Fakat Aomame ve Tengo'nun özgeçmişlerini kafasında üst üste koyarak düşünürken, bazı ortak noktaların varlığını fark etmeye başladı. Her şeyden önce çocukluklarında pek mutlu olmadıkları açıktı. Aomame, inançlarını yaymak için annesiyle birlikte şehirde dolaşmak zorunda bırakılmıştı. Kapı kapı zilleri çalarak dolaşıyorlardı. Şahitler çocuklarının hepsinin yapmak zorunda kaldığı gibi. Öte yandan Tengo'nun babası NHK tahsildarıydı. Bu da aynı şekilde kapı kapı dolaşmayı gerektiren bir işti. Şahitler müridi anne gibi, adam da yanında oğluyla mı dolaşıyordu acaba? Belki de öyleydi. Eğer Uşikava Tengo'nun babası olsaydı mutlaka öyle yapardı. Yanında bir çocukla gelen tahsildar daha başarılı olabilirdi. Üstelik çocuk bakıcısı tutmak için masrafa da gerek kalmazdı. Bir taşla iki kuş vurulmuş olurdu. Fakat Tengo için bu hiç de keyifli bir deneyim olmamıştı mutlaka. Belki de bu iki çocuk İçikava şehrinde, yolda karşılaşmış bile olabilirdi.

Dahası, hem Tengo hem de Aomame akılları ermeye başladığı andan itibaren çaba harcayarak kendi spor alanlarında burs kazanmış, ailelerinden mümkün

olduğunca uzaklaşmaya çalışmışlardı. İkisi de sporcu olarak gerçek anlamda yetenekliydiler. Muhtemelen bu doğuştan getirdikleri bir yetenekti. Fakat başarılı olmalarını gerektiren nedenler de vardı. Onlar için spor insanlar tarafından kabul edilmek, iyi izlenim bırakmak ve dikkat çekmek için yegâne yoldu. Ayakta kalabilmek için değerli bir biletti. Normalde onlu yaşlardaki çocukların düşünce şekli de, dünyaya karşı tavırları da başka türlü olurdu.

Şöyle bir düşününce, Uşikava da benzer deneyimlerden geçmişti. Ailesi varlıklı olduğundan burs kazanması gerekmiyordu. Harçlık konusunda sıkıntı çekmemişti. Fakat birinci sınıf bir üniversiteye girebilmek, sonrasında hukuk sınavında başarılı olabilmek için ölesiye ders çalışmak zorunda kalmıştı. Tıpkı Tengo ve Aomame gibi, sınıf arkadaşları gezip eğlenirken Uşikava'nın da bunları yapmaya zamanı olmamıştı. Aslında kolayca erişebileceği bütün dünyevi zevkleri bir kenara itip, kendisini yalnızca ders çalışmaya vermişti. Aşağılık ve üstünlük duyguları arasında kalan ruhu şiddetli sarsıntılar geçirmişti. Böyle durumlarda sık sık, Sonya ile buluşamayan Raskolnikov'u anımsardı.

Hayır, mesele ben değilim. Şimdi bunları düşünmenin bir faydası yok. Tengo ve Aomame sorununa döneyim.

Eğer Tengo ve Aomame yirmi yıl sonra bir yerlerde tesadüfen karşılaşıp konuşmuşlarsa çok fazla ortak noktaları olduğunu öğrenerek şaşırmış olmalıydılar. Birbirlerine anlatacakları çok şey vardı mutlaka. Sonra bir kadın ve bir erkek olarak birbirlerini çekmiş de olabilirlerdi. O sahneyi Uşikava net bir şekilde hayalinde canlandırabiliyordu. Yazgının buluşturduğu iki kişi. Uç noktada bir romantizm. Bu buluşma sahiden gerçekleşmiş miydi acaba? O romantizm doğmuş muydu? Elbette Uşikava o kadarını bilemiyordu. Fakat buluştuklarını düşünmek daha mantıklı geliyordu. İşte bu yüzden ikisi ortak hareket ederek Öncüler'e saldırmışlardı. Tengo kalemini, Aomame ise muhtemelen özel bir teknik kullanarak, farklı yönlerden saldırmışlardı. Fakat bu varsayımda Uşikava'nın aklına yatmayan bir şeyler de vardı. Bu varsayım mantık açısından uygundu, ama tam olarak ikna edici değildi.

Eğer Tengo ve Aomame arasında böylesi derin bir ilişki oluştuysa, bunun açığa çıkmamasına imkân yoktu. Kader buluşturduğunda, o ölçüde kaderde olan sonuçlar doğardı. Bunun, Uşikava'nın dikkatli gözlerinden kaçmasına imkân yoktu. Aomame belki bunu saklayabilirdi. Fakat bu Tengo için imkânsız bir durumdu.

Uşikava, temelde mantık süzgecini kullanarak yaşayan bir adamdı. Gerçek kanıtlar olmadan eyleme geçmeye kalkmazdı. Fakat aynı zamanda kendisinin doğa vergisi önsezilerine de güvenirdi. Dahası, bu önseziler Tengo ve Aomame'nin suç ortaklığı yaparak birlikte hareket ettikleri senaryosu karşısında başını iki yana sallıyordu. Hafifçe, ama inatla. Belki de birbirlerinin varlığından bile haberleri yoktu. İkisinin aynı anda Öncüler'e bulaşmış olması, tesadüfi bir durumdan öteye geçmiyor da olabilirdi.

İnanması zor bir tesadüf bile olsa, bu varsayım Uşikava'nın önsezilerine, suç ortaklığı varsayımından daha uygundu. İkisi, aynı anda, fakat farklı amaçlarla ve farklı açılardan Öncüler'i tesadüfen sarsmıştı. Burada iki farklı kurgu paralel olarak ilerlemiş olmalıydı.

Fakat Öncüler'deki tipler bu varsayımı kolayca kabul ederler miydi acaba? Asla mümkün değil, dedi Uşikava içinden. Böyle bir şeyi öğrenir öğrenmez suç ortaklığı varsayımına sarılıverirlerdi. Ne de olsa böylesi karanlık işleri seven tiplerdi. Ham bilgileri vermeden önce, daha fazla sağlam kanıt bulmak zorundaydı. Bunu yapmazsa adamları yanlış yola sevk etmiş olurdu. Bu, ileride Uşikava'nın kendisine de zarar verebilirdi.

Uşikava İçikava'dan Tsudanuma'ya giden trende sürekli bunları düşündü. Herhalde kendisi farkında olmasa da o sırada yüzünü buruşturmuş, iç geçirmiş, bakışları havaya takılıp kalmıştı. Karşı koltukta oturan ilkokul öğrencisi kız çocuğu tuhaf bakışlarla Uşikava'yı süzüyordu. Uşikava, mahcup bir şekilde yüzündeki ifadeyi değiştirip, şekilsiz kel kafasını sıvazladı. Fakat bu hareket, aksine kız çocuğunu korkutmuş gibiydi. Kız, Nişi-Funabaşi İstasyonu'na yaklaştıkları sırada aniden koltuğundan kalkıp, hızlı adımlarla trenden inip ortadan kayboldu.

Toşie Ota adlı kadın öğretmen ile ders sonrasında sınıfta konuştular. Muhtemelen ellili yaşlarının ortalarındaydı. Görünüşü, İçikava ilkokulundaki nezih müdür yardımcısının tamamen zıddıydı. Kısa boylu, kütük gibi bir kadındı ve arkadan bakınca kabuklu bir canlı gibi tuhaf bir yürüme tarzı vardı. Metal çerçeveli küçük bir gözlük takmıştı, kaşlarının arası genişti, bu boşlukta ince tüylerin çıktığı görülüyordu. Ne zaman dikildiği bilinmez, ama neticede çoktan demode olduğu belli pamuklu döpiyesi hafif bir naftalin kokusu yayıyordu. Rengi pembeydi, ama yanlış boya kullanılmış gibi tuhaf bir pembeydi. Belli ki nezih ve

sakin bir renk uyumu aranmış, ama bu amaca ulaşılamamış, o tuhaf pembe rengi çekingenlik ve utangaçlık arasında sıkışıp kalmıştı. Bu yüzden yakasından görünen yepyeni beyaz bluzu, sanki matem gecesine yanlışlıkla karışıvermiş davetsiz misafir gibi duruyordu. Yer yer ağarmış cansız saçları, her haliyle gelişigüzel toplanmış olduğunu hissettirecek şekilde plastik bir tokayla tutturulmuştu. El ve ayakları etliydi, küt parmaklarında tek bir yüzük bile yoktu. Boynunda üç ince kırışık vardı, hayat yolundaki üç özel dönem gibi. Üç dileğinin yerine gelmiş olmasının işareti de olabilirdi. Fakat muhtemelen öyle değildir, diye tahmin yürüttü Uşikava.

Kadın, ilkokul üçüncü sınıftan, mezun olana kadar Tengo Kavana'nın sınıf öğretmeni olmuştu. İki yılda bir sınıf değiştiriliyordu, ama tesadüfen Tengo dört yıl boyunca onun sınıfında kalmıştı. Aomame'nin sınıf öğretmenliğini ise, üçüncü ve dördüncü sınıflarda olmak üzere yalnızca iki yıl yapmıştı.

"Tengo Kavana Bey'i çok iyi anımsıyorum" dedi kadın.

O olgun görünüşüyle karşılaştırıldığında, kadının sesi şaşırtıcı ölçüde berrak ve genç çıkıyordu. Gürültülü bir sınıfın, en dibine varana kadar ulaşacak bir sesti. Meslekler, insanı şekillendiriyor, diye düşündü Uşikava hayranlıkla. Yetenekli bir öğretmen olmalıydı.

"Kavana Bey, tüm alanlarda üstün başarı sergileyen bir öğrenciydi. Yirmi beş yıl boyunca farklı ilkokullarda sayamayacağım kadar çok öğrenciye ders verdim, ama onun kadar yetenekli bir öğrenci ile karşılaşmadım. Verdiğimiz ödevlerin hepsini diğerlerinden çok daha başarılı bir şekilde yapardı. İyi huyluydu ve liderlik özelliği de vardı. Hangi alanda ilerlerse ilerlesin lider olacak gibi duruyordu. Kim ne derse desin, ilkokuldayken aritmetik ve matematiğe karşı büyük bir yeteneği vardı. Edebiyat alanında ilerlemişse bile hiç şaşırmadım."

"Babası yanılmıyorsam NHK tahsildarlığı yapıyormuş."

"Evet, öyle" dedi öğretmen.

"Çok sert bir babası olduğunu kendisi söylemişti" dedi Uşikava, tamamen boş atıp dolu tutmaya çalışarak.

"Haklısınız" dedi kadın hiç tereddüt etmeden. "Babası, çok sert bir adamdı. Kendi işiyle gurur duyardı. Elbette bu çok normal bir şey ama, arada sırada bu, Tengo için bir yük haline gelirdi."

Uşikava ustalıkla konuları birbirine bağlayarak kadından ayrıntılı bilgi almayı başardı. Bu, Uşikava'nın en iyi becerdiği işti. Karşısındakine mümkün olduğu kadar rahat konuşabileceği bir ortam hazırlamak. Kadın, Tengo'nun hafta sonlarında babasıyla birlikte para toplamaktan bıktığını ve beşinci sınıfta evden ayrıldığını anlattı. "Gerçi, evden ayrılmaktan ziyade aslında evden kovulmuş gibi oldu" dedi öğretmen. Evet, Tengo babasıyla birlikte para tahsilatına çıkmak zorunda kalmıştı, diye düşündü Uşikava. Dahası, bu çocukluk yıllarındaki Tengo için hiç de azımsanmayacak ruhsal bir yük haline gelmişti. Tam tahmin ettiğim gibi.

Öğretmen, gidecek yeri olmayan Tengo'yu bir gece kendi evinde misafir etmişti. Kadın, onun için yatak yapmış, sabah kahvaltısı hazırlamıştı. Ertesi akşam babasına giderek dil dökmüş, adamı ikna etmişti. Kadın, o sırada olanları, kendi yaşamının en önemli anını anlatırmış gibi anlatıyordu. Tengo lisedeyken tesadüfen müzik şöleninde onunla yeniden karşılaştığını da anlattı. Tengo'nun orada büyük bir ustalıkla timbal çaldığını da.

"Janáček'in 'Sinfonietta'sı basit bir beste değildir. Tengo, birkaç hafta öncesine kadar o müzik aletini eline bile almamıştı. Fakat geçici olarak da olsa timbalci olarak sahneye çıkmış ve mükemmel bir şekilde görevini yerine getirmişti. Mucizeden başka bir sözcük gelmiyor insanın aklına."

Bu kadın Tengo'yu yürekten seviyor, diye düşündü Uşikava, hayranlıkla. Ona karşı neredeyse koşulsuz bir sevgi besliyordu. Bir başkası tarafından bu denli sevilmek, insana kendini nasıl hissettirir acaba?

"Masami Aomame Hanım'ı anımsıyor musunuz?" diye sordu Uşikava.

"Aomame'yi de çok iyi anımsıyorum" dedi öğretmen. Fakat sesinde Tengo hakkında konuştuğu zamankinden farklı olarak, sevinç hissedilmiyordu. Sesinin tonu iki seviye düşmüş gibiydi.

"Pek sık rastlanan bir isim değil" dedi Uşikava.

"Evet, çok nadir karşılaşılan bir isim. Fakat onu çok iyi anımsamamın nedeni yalnızca adı değil."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ailesi Şahitler'in inançlı müritlerindenmiş galiba" dedi Uşikava, kadının ağzını

yoklarmış gibi.

“Bu, aramızda kalabilir mi?” dedi kadın.

“Elbette. Başka yerde sözünü etmem.”

Kadın başını salladı. “İçikava şehrinde Şahitler’in büyük bir şubesi var. Bu yüzden Şahitler müritlerinin çocuklarından çok sayıda öğrencim oldu. Bir öğretmen açısından bakıldığında, her biriyle ilgili hassas durumlar vardı. Her seferinde çok dikkatli olmam gerekti. Fakat Aomame’nin ailesi kadar inançlı müritlerle hiç karşılaşmadım.”

“Yani, asla geri adım atmayan insanlar mıydı?”

Kadın bir şeyleri anımsamaya çalışır gibi dudaklarını hafifçe ısırdı. “Evet, öyle. Kurallar konusunda son derece katı insanlardı. Çocuklarına da aynı katılıkta davranıyorlardı. Bu yüzden Aomame sınıfta yalnızlığı seçmekten başka yol bulamamıştı.”

“Bir anlamda Aomame’nin özel bir konumu vardı, diyorsunuz.”

“Özel bir konumu vardı” dedi öğretmen kabul ederek. “Elbette çocuğun bir sorumluluğu yok. Eğer bir sorumlu arayacaksak, bu, insanların yüreğine hükmeden hoşgörüsüzlüktür.”

Kadın öğretmen Aomame hakkında anımsadıklarını anlattı. Diğer çocuklar Aomame’nin varlığını çoğunlukla görmezden geliyordu. Mümkün olduğunca orada yokmuş gibi davranıyorlardı. Kız yabancı bir madde gibiydi. Tuhaf kurallarına sımsıkı bağlı kalarak diğerlerini rahatsız ediyordu. Bu, sınıfın ortak görüşüydü. Buna karşı Aomame, kendi varlığını olabildiğince silikleştirerek kendini korumaya çalışmıştı.

“Ben de elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalıştım. Fakat çocukların arasındaki kamplaşma, tahmin edebileceğinizden daha keskindi. Aomame de kendisini neredeyse bir hayalete çevirmişti. Şimdi olsaydı, uzman psikologlara gönderilmesi gerekirdi. Fakat o sıralarda böyle bir sistem yoktu. Ben de henüz gençtim. Gücüm sınıfı idare etmeye ancak yetiyordu. Belki size bahane gibi gelebilir ama.”

Kadının söylediklerini Uşikava da anlayabiliyordu. İlkokul öğretmenliği gibi bir

iş ağır emek gerektirirdi. Çocukların arasında olanları, bir noktaya kadar çocukların kendisine bırakmaktan başka çare yoktu.

“Derin bir inanç ile hoşgörüsüzlük hep at başı gider. Bu konuda çoğu durumda elimizden bir şey gelmez” dedi Uşikava.

“Aynen söylediğiniz gibi” dedi kadın. “Fakat yine de benim yapabileceğim bir şeyler olabilirdi. Birçok kez Aomame ile konuşmaya çalıştım. Fakat o neredeyse tek kelime bile etmedi. İradesi güçlüydü ve bir kez bir konuda karar verdiğinde düşüncesini asla değiştirmezdi. Kafası da çok iyi çalışıyordu. Son derece kavrayışlıydı. Öğrenme isteği de güçlüydü. Kimselere fark ettirmese de kendisini kontrol ediyor, bastırıyordu. Dikkat çekmemek, onun açısından kendini korumak için tek yoldu. Eğer normal koşullar altında olsaydı o da mükemmel bir öğrenci olabilirdi. Düşündükçe hayıflanmadan edemiyorum.”

“Hiç ailesiyle konuşmuşluğunuz oldu mu?”

Kadın başını evet anlamında salladı. “Birkaç kez oldu. İnanç özgürlüğünün engellendiğini söyleyerek sık sık okula şikâyete gelirlerdi. Her seferinde, Aomame’nin, sınıf arkadaşlarının arasına biraz daha karışabilmesi için yardımlarını istedim. Az da olsa kuralları hafifletemez misiniz? diye sordum. Fakat bir işe yaramadı. Ailesi açısından inanç sözkonusu olduğunda kuralları katı bir şekilde korumak her şeyden çok daha önemliydi. Onlar için tek mutluluk kaynağı, cennete gitme hayaliydi. Bu dünyadaki yaşam, sadece fani bir şeydi. Fakat bu, yetişkinler dünyasının mantığı. Maalesef onlar, henüz büyümekte olan bir çocuğa, sınıfta herkes tarafından görmezden gelinmenin ve bir köşeye itilmenin ne kadar acı vereceğini, bunun ne kadar ölümcül yaralar açacağını anlayabilecek durumda değillerdi.”

Uşikava kadına, Aomame’nin üniversitede ve daha önce çalıştığı şirkette softball takımının baş oyuncularından biri olduğunu, şimdi ise lüks bir spor kulübünün başarılı antrenörü olarak çalıştığını söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir müddet öncesine kadar çalışıyordu, demeliydi ama o kadar detaya girmesine de gerek yoktu.

“Buna sevindim” dedi öğretmen. Yanaklarında hafif bir pembelik oluştu. “Demek büyüyüp yetişkin oldu, bağımsız ve sağlıklı bir şekilde yaşıyor. Bunu duymak beni rahatlattı.”

“Bu arada biraz tuhaf bir şey soracağım ama” dedi Uşikava, masum bir

gülümseme takınarak, “ilkokul yıllarında Tengo Kavana Bey ile Aomame Hanım arasında kişisel, samimi bir ilişki olmuş olabilir mi acaba?”

Kadın parmaklarını birbirine geçirerek bir süre düşündü. “Olabilir. Fakat ben bunu düşündürtecek bir durumla karşılaşmadım. Hiç kimseden de duymadım. Söyleyebileceğim tek şey, kim olursa olsun o sınıfta Aomame ile yakın ilişki kurmuş bir çocuğun olma ihtimalinin pek bulunmadığı. Tengo Aomame’ye el uzatmış olabilir. Nazik, sorumluluk duygusu gelişmiş bir çocuktu ne de olsa. Fakat öyle olsa bile Aomame yüreğini kolayca açamamıştır. Bir kayaya yapışıp kalmış istiridyenin, kabuğunu kolayca açmaması gibi tıpkı.”

Kadın bir süre dudaklarını büzüp, sonra ekledi: “Böyle söylemek bile beni üzüyor ama o sıralarda ben hiçbir şey yapamadım. Az önce söylediğim gibi. Deneyimim yoktu, gücüm yetmedi.”

“Eğer Kavana Bey ile Aomame Hanım arasında samimi bir ilişki sözkonusu olduysa, sınıfta da büyük olay olurdu bu ve siz de mutlaka duyardınız, değil mi?”

Kadın başını sallayarak onayladı. “Hoşgörüsüzlük iki taraf için de geçerliydi.”

Uşikava teşekkür etti. “Sizden öğrendiklerim çok işime yarayacak.”

“Aomame meselesi şu yardım parası konusunda sorun yaratmaz umarım” dedi kadın, biraz endişeli bir yüz ifadesiyle. “Sınıfta böyle bir şey yaşanmış olsa bile, nihayetinde sınıf öğretmenleri olarak sorumlu bendim. Ne Tengo’nun ne de Aomame’nin suçu olurdu.”

Uşikava başını iki yana salladı. “Endişelenmenize gerek yok. Ben yalnızca eserin arka planındaki ilişkilerle ilgili gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Bildiğiniz gibi dinle ilişkili sorunlar ne de olsa karmaşıktır. Kavana Bey üstün yeteneklere sahip. Kısa zaman içerisinde ismi duyulacaktır.”

Bunu duyunca kadın tatmin olmuş gibi gülümsedi. Küçük gözlerinde bir şeyler parıldadı. Uzaklardaki bir yamaçta görülen buzullar gibi usulca bir pırıltı oldu. Çocukluk çağındaki Tengo’yu anımsamış olmalı, diye düşündü Uşikava. Yirmi yıl öncesi olmasına rağmen, kadın daha dünmüş gibi hissediyordu mutlaka.

Okul bahçesinin yakınlarındaki bir durakta Tsudanuma İstasyonu’na giden otobüsü beklerken, Uşikava kendi ilkokul öğretmenlerini düşündü. Uşikava’yı

anımsıyorlar mıydı acaba? Eğer anımsıyorlarsa bile, gözlerinde sevinç pırıltılarının oluşmasına imkân yoktu.

Netleşen bilgiler, Uşikava'nın varsayımlarına yakın şeylerdi. Tengo, sınıfta en başarılı öğrenciydi ve gelecek vaat ediyordu. Aomame, yalnızdı ve sınıftaki herkes tarafından görmezden geliniyordu. Tengo ve Aomame'nin o dönem samimi olmaları mümkün değildi. İkisinin bulunduğu konum, birbirinden tamamen farklıydı. Dahası, Aomame beşinci sınıfta İçikava'dan nakil olmuş, başka bir ilkokula geçmişti. İkisinin bağı orada kopmuştu.

Eğer ilkokul yıllarında ikisinin arasında ortak bir nokta bulmak gerekiyorsa, bu ailelerinin dediklerine uymak zorunda kalmalarıydı yalnızca. Dine davet ve ücret tahsilatı yapmak şeklinde amaçlar farklı olsa bile, ikisi de aileleri tarafından çekiştirilerek şehirde dolaşmak durumunda kalmışlardı. Sınıf içerisinde bulundukları konum, birbirinden tamamen farklıydı. Fakat ikisi, muhtemelen aynı şekilde yalnızdılar ve aynı şekilde bir şeyleri çok arzuluyor olmalıydılar. Koşulsuz olarak kendisini kabul edecek, sarıp sarmalayacak bir şeyleri. Uşikava onların ruh hallerini tahmin edebiliyordu. Bu, bir anlamda Uşikava'nın kendisinin de yaşadığı ruh haliydi ne de olsa.

Şimdi, diye geçirdi aklından Uşikava, Tsudanuma'dan Tokyo'ya giden yarı ekspres trenin koltuğuna oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Şimdi, ne yapmalıyım acaba? Tengo ile Aomame arasında bazı bağlar olduğunu bulup çıkartmayı başardım. Oldukça ilginç bağlar. Fakat maalesef şimdilik bu, herhangi bir şeyleri somut olarak ispatlamıyor.

Önümde, taş bir duvar yükseliyor. Üç kapısı var. Üçünden birini seçmek zorundayım. Kapıların her birinde bir levha asılı. Birisinde Tengo, birisinde Aomame, bir diğerinde Azabu'daki yaşlı kadın yazıyor. Aomame, resmen buhar olup uçtu. Ardında tek bir iz bırakmadan. Azabu'daki Söğüt Konağı banka kasası gibi sıkı bir şekilde korunuyor. Bu ikisine ilişmem mümkün değil. Öyleyse geriye yalnızca tek bir kapı kalıyor.

Bir süre Tengo'nun yakasına yapışmam gerekecek galiba, diye düşündü Uşikava. Başka tercih hakkım yok. Tercih hakkının mükemmel bir örneği. Güzel bir broşür haline getirip yolda yürüyen insanlara dağıtmayı aklından geçirecek kadar. Beni dinleyin millet. Tercih hakkı dedikleri şey, işte bu.

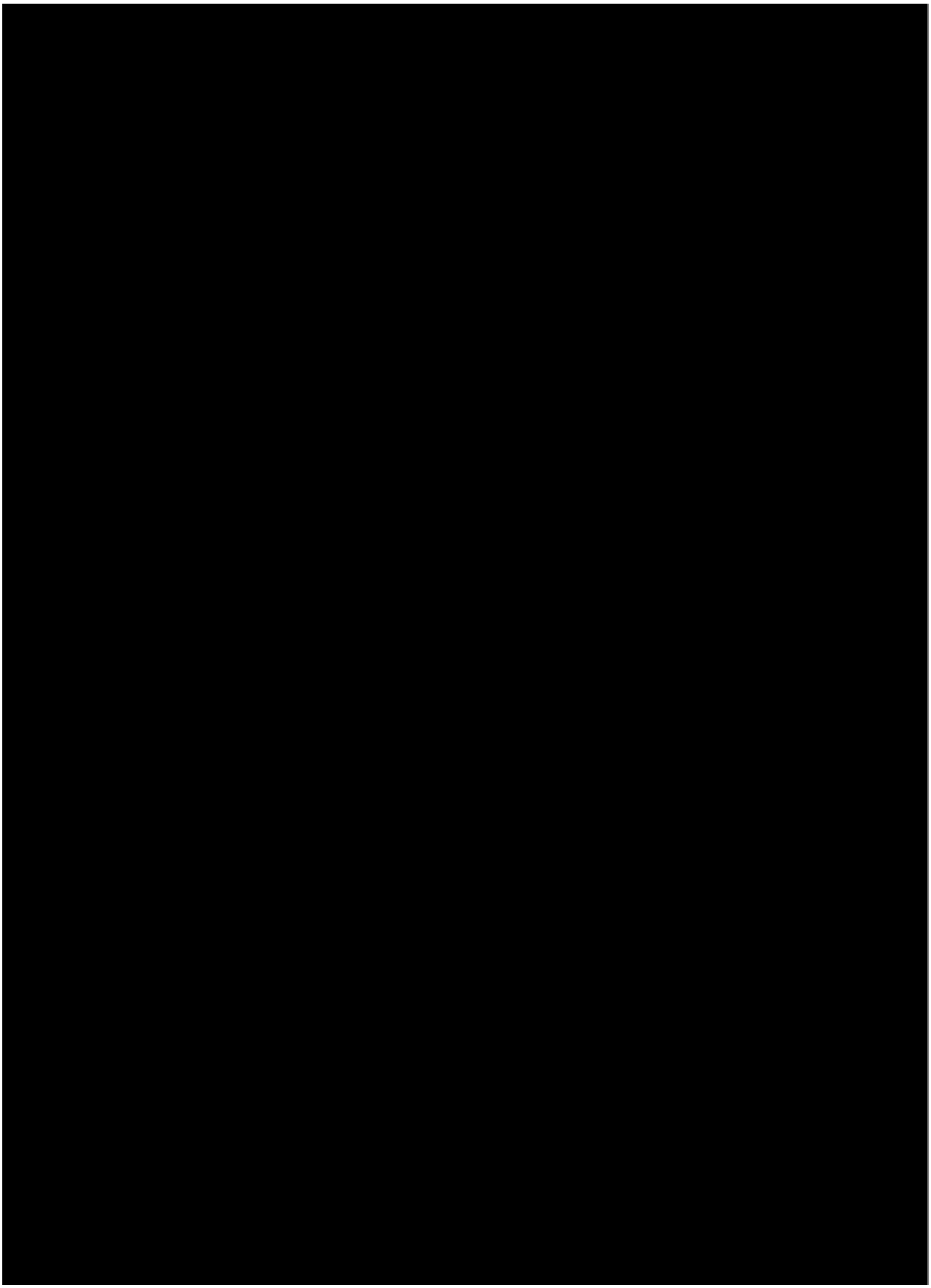
Doğuştan üstün yetenekli çocuk, Tengo. Matematikçi ve roman yazarı. Judo şampiyonu, ilkokuldaki kadın öğretmenin gözdesi. Şimdilik bu adamı soruna açılan pencere olarak kullanıp, durumun karmaşıklığını çözmekten başka yolum yok. Feci şekilde can sıkıcı bir karmaşıklık var çünkü. Ne kadar düşünürsem o ölçüde içinden çıkılmaz hale geliyor. Beynimi, son kullanma tarihi geçmiş fasulye ezmesi gibi hissetmeye başlıyorum.

Tengo'nun kendisi ne durumda acaba? O tüm bu manzarayı görebiliyor mudur? Hayır, muhtemelen göremiyordur. Uşikava'nın gördüğü kadarıyla, Tengo birtakım sonuçlara deneme-yanılma yoluyla ulaşıyor gibiydi. O da birçok konuda karmaşa yaşıyor, kafasında çok farklı varsayımlar geliştiriyor olmalı. Yine de Tengo, doğuştan matematikçi. Parçaları toplayıp bulmacayı tamamlamaya alışık. Dahası o konuyla doğrudan ilişkili biri olarak, benim elimde bulundurduğumdan daha fazla bulmaca parçasına sahip muhtemelen.

Bir süre Tengo Kavana'nın hareketlerini izleyeyim. O beni mutlaka bir yerlere götürecek. İşler yolunda giderse, Aomame'nin gizlendiği yere. Köpekbalığı gibi, bir şeye yapışınca asla bırakmamak. Bu, Uşikava'nın en iyi becerdiği şeydi. Bir kez karar verince onu silkeleyip düşürmek hiç kimsenin harcı değildi.

Kararını veren Uşikava, gözlerini yumdu, düşünce devrelerini kapattı. Biraz uyuyayım. Bugün o pis Çiba ilinde iki ilkokula gittim, iki orta yaşlı öğretmen hanımla konuşmak zorunda kaldım. Güzel müdür yardımcısı ve yengeç gibi yürüyen kadın. Sinirlerimi yatıştırmam gerek. Bir süre sonra Uşikava'nın iri şekilsiz yüzü, trenin sarsıntılarına uygun bir şekilde aşağı yukarı sallanmaya başladı. Ağzından uğursuz kehanetler çıkartan, gerçek insan büyüklüğünde oyuncak bir bebek gibi.

Tren boş değildi, ama Uşikava'nın yanındaki koltuğa oturmaya kalkan tek bir kişi bile olmadı.

Aomame

Mantığa yer yok, nezaket yetersiz

Salı sabahı Aomame Tamaru’ya not yazdı. NHK tahsildarı olduğunu söyleyen adamın tekrar geldiğini, kapıya inatla vurarak Aomame’yi (ya da Takai adıyla orada yaşayan kişiyi) yüksek sesle eleştirerek, bağırıp durduğunu söyledi. Burada kesinlikle aşırı, doğal olmayan bir şeyler vardı. Ciddi olarak tedbir almak gerekli olabilirdi.

Aomame bu kâğıt parçasını zarfa koyup mutfak masasının üzerine bıraktı. Zarfın üzerine T diye Tamaru’nun baş harfini yazdı. Malzeme getiren kişiler tarafından zarf Tamaru’ya götürülecekti.

Öğlen 1’den önce Aomame yatak odasına girip kapıyı kilitledi, yatağa kıvrılıp Proust’un devamını okudu. Tam saat 1’de kapı zili bir kez çaldı. Kısa bir boşluk bıraktıktan sonra kapının kilidi açılıp malzeme ekibi içeriye girdi. Her zamanki gibi mekanik hareketlerle buzdolabını doldurup, çöpleri toplayıp, raflardaki malzemeleri kontrol ettiler. On beş dakika kadar sonra işlerini bitirip evden çıktılar, kapıyı dışarıdan kilitlediler. Sonra işaret olarak bir kez daha zili çaldılar. Her zamanki gibi.

Temkini elden bırakmamak için saatin 1.30’u göstermesini bekledikten sonra Aomame yatak odasından çıkıp mutfağa gitti. Tamaru için bıraktığı zarf kaybolmuş; masanın üzerine, eczane reklamı basılı kâğıt bir torba konmuştu. Bir de Tamaru’nun bulduğu Kadın Anatomisi Ansiklopedisi adlı kalın kitap. Torbanın içinde üç ayrı türde gebelik testi vardı. Aomame kutuyu açıp kullanım kılavuzlarını tek tek okuyarak karşılaştırdı. Üçünde de aynı şeyler yazıyordu. Âdet kanaması bir hafta gecikmişse test yapılabilirdi. Testin güvenilirliği yüzde 95’ti, eğer sonuç pozitifse, yani hamile olunduğuna dair sonuç çıkarsa en kısa sürede uzman bir doktora muayene olunması gerekiyordu. Bu testlerin sonucuna bakarak hemen sevinilmemesi isteniyordu. İma etmeye çalıştıkları, hamile olduğunu görüp sevinme durumuydu.

Testin uygulanışı basitti. İdrar temiz bir kapta toplanacak ve çubuk idrara daldırılacaktı ya da idrar doğrudan çubuğa tutulacaktı. Sonra birkaç dakika beklenecekti. Renk maviye dönüşürse hamile olunduğu anlamına geliyordu. Renk değişmezse hamile olunmadığı. Sonuç farklı biçimlerde çıksa da, tümünün prensibi aynıydı. İdrarda insana özgü luteinizan hormonunun bulunup bulunmamasına göre hamile olunup olunmadığı anlaşılıyordu.

İnsana özgü luteinizan hormonu? Aomame yüzünü iyice buruşturdu. 30 yaşında bir kadın olduğu halde, bu terimi şimdiye kadar bir kez bile duymamıştı. Ben ismini bile bilmediğim bu hormon tarafından yönlendiriliyordum demek.

Aomame, Kadın Anatomisi Ansiklopedisi'nin sayfalarını karıştırdı.

Doğurganlık hormonları, hamileliğin ilk dönemlerinde salgılanır, diye yazıyordu. Yumurtalıklar progesteron ve östrojen salgılar, bu hormonlar rahim iç duvarında korunur, âdeti engeller. Böylelikle rahim içerisinde günden güne plasenta oluşur. Yedi hafta ila dokuz hafta arasında plasenta oluşunca luteinizan hormonunun görevi tamamlanmış olur.

Yani döllenme sonrasında yedi ila dokuz hafta süresince bu hormon salgılanıyor demekti. Onun durumunda zamanı tahmin etmek biraz zordu ama söyleyebileceği tek şey, sonuç pozitif çıkarsa kesinlikle hamile demekti. Sonuç negatif çıkarsa, durumundan kolayca emin olamazdı. Nihayetinde, salgılama döneminin sona erme olasılığı da vardı.

Çişi yoktu. Buzdolabından su şişesini çıkartıp iki bardak içti. Fakat yine çişi gelmedi. Aceleye gerek yoktu. Aomame gebelik testi kitini unutup, koltukta Proust okumaya verdi kendisini.

Saati 3'ü geçerken çişi geldi. İdrarını bir kaba yapıp, kâğıt çubuğu daldırdı. Çubuk gözlerinin önünde yavaş yavaş renk değiştirip sonunda berrak bir maviye dönüştü. Hoş bir araba rengi olabilirdi. Mavi, küçük, üstü açılan bir araba, tentesinin rengi de açık sütlü kahve. Öyle bir arabaya binip, yaz başında rüzgârın keyfini çıkararak bir sahil yolunda araba sürebilse mutlaka kendini iyi hissederdi. Fakat Tokyo merkezindeki bir apartman dairesinin tuvaletinde, sonbaharın ortasında, bir öğleden sonra bu mavinin söylediği şey, Aomame'nin hamile olduğuydu. Yüzde 95 hamileydi. Aomame, lavabo aynasının karşısında durup, gözünü ayırmadan, mavileşen ince uzun çubuğu izledi. Fakat ne kadar

bakarsa baksın renk değişmedi.

Tedbir açısından başka marka bir test denedi. Bunun kullanım kılavuzunda, Çubuğun ucuna doğrudan idrar tutunuz, diye yazıyordu. Fakat bir süre daha çişi gelmeyecek gibi olduğundan çubuğu kaptaki idrara batırmaya karar verdi. Yeni yaptığı taze idrardı sonuçta. İdrarın çubuğa tutulması ya da çubuğun idrara batırılması arasında pek fark yoktu herhalde. Bunda renk değil çizgiler çıkıyordu ama sonuç aynıydı. Plastik çubuğun üzerindeki yuvarlak pencerede net olarak iki çizgi belirdi. Bu da yine Aomame'ye, Hamile olabilirsiniz, diyordu.

Aomame kaptaki idrarı klozete döküp sifonu çekti. Test çubuklarını tuvalet kâğıdıyla sararak çöp kutusuna attı, kabı banyoda yıkadı. Sonra mutfağa gidip, iki bardak daha su içti. Yarın da üçüncü kiti deneyeyim. Üç, rahatlatıcı bir rakam. Bir vuruş, iki vuruş. Nefesini tutup son topu bekle.

Aomame su kaynatarak sıcak çay yaptı, koltuğa oturup Proust okumaya devam etti. Peynirli kurabiyeden tabağa beş tane koyup, çayını içerken kurabiyeleri yedi. Sakin bir öğleden sonraydı. Kitap okumak için son derece uygundu. Fakat gözleri harfleri izlese bile orada yazılı içerik kafasına girmiyordu. Aynı yeri birçok kez okuması gerekiyordu. Teslim olup gözlerini kapatınca, Aomame tentesi indirilmiş, üstü açılan mavi arabadaydı. Sahil boyunca yol alıyordu. Deniz kokusu yüklü hafif bir rüzgâr, saçlarını dalgalandırıyordu. Yol kenarındaki işaret levhasında, dikine iki çizgi vardı. Bunun anlamı, Dikkat hamile olabilirsiniz idi.

Aomame iç geçirerek kitabı koltuğa fırlattı.

Üçüncü kiti denemeye gerek olmadığını çok iyi biliyordu. Yüz kez denese bile aynı sonuç çıkacaktı. Boşa zaman harcamaktan başka bir şey değildi. Benim luteinizan hormonum bildiğini okumayı sürdürür. Yumurtalığı destekleyip âdet kanamasını engelleyerek plasentayı oluşturur. Ben, hamileyim. Luteinizan hormonu bunu biliyor. Ben de biliyorum. Onun varlığını karnımın alt kısmında belli bir noktada hissedebiliyorum. Şimdilik küçük bir imla işareti kadar ancak. Fakat zamanla plasenta oluşacak, büyüyecek. Benden beslenecek, karanlık ağır suyun içinde yavaş yavaş, fakat durup dinlenmeden büyümesini sürdürecek.

İlk kez hamile kalıyordu. Aomame kendi kurallarına sımsıkı bağlıydı. Gözüyle görmedikçe güvenmezdi. Seks yaparken birlikte olduğu kişinin prezervatif takıp takmadığını mutlaka kontrol ederdi. Sarhoş olsa bile bunu asla atlamazdı.

Azabu’daki yaşlı kadına da söylediği gibi, on yaşında ilk kez âdet gördüğünden beri, âdeti bir ay bile atlamamıştı. Âdetinin iki gün geciktiği ya da erken geldiği bile olmamıştı. Âdet sancısı hafif olurdu. Kanaması, yalnızca birkaç gün sürerdi. Spor yapmasına da engel olmazdı.

İlk âdeti, ilkokulun sınıfında Tengo’nun elini tuttuktan birkaç ay sonrasına denk gelmişti. Bu iki olay arasında kesin bir ilişki olduğunu düşünüyordu. Tengo’nun elinin hissi, dokunuşu Aomame’nin vücudunu etkilemiş de olabilirdi. İlk âdetini gördüğünü söylediğinde, annesinin yüzünde kızgın bir ifade oluşmuştu. Gereksiz yere üzerine fazladan bir angarya daha yüklenmiş gibi. Biraz erken oldu, demişti Annesi. Fakat Aomame, bu sözlere aldırış etmemişti. Bu, Aomame’nin kendi sorunuydu, annesinin ya da başka birinin sorunu değildi. Aomame tek başına yeni bir dünyaya adım atmıştı.

Şimdi ise Aomame hamileydi.

Aomame yumurtayı düşündü. Benim içimde saklı duran dört yüz yumurtadan biri (tam ortalardaki bir tanesi) kesinlikle döllendi. Büyük olasılıkla, eylülde şiddetli fırtınanın olduğu o gece. O sırada karanlık bir odada bir adamı öldürdüm. Ensesinden, beyninin alt kısmına sivri bir iğne sapladım. Fakat o adam Aomame’nin daha önce öldürdüğü adamlardan tamamen farklıydı. Öldürülmek üzere olduğunu kabullenmişti. Hatta bunu arzuluyordu. Ben nihayetinde onun isteğini yerine getirdim. Bu bir cezalandırma değil, aksine bir merhamet gereğiydi. Buna karşılık olarak adam da Aomame’nin istediğini vermişti. Karanlığın içinde yapılan bir anlaşmaydı. O gece döllenme gizlice gerçekleşti. Bunu anlayabiliyorum.

Ben, bu ellerle bir adamın canını aldım. Hemen hemen aynı sıralarda içimde yeni bir can oluştu. Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı acaba? Aomame gözlerini kapatıp, düşünmeyi bıraktı. Kafası boşalınca bir şeyler oraya sessizce akıverdi. Sonra kendisi bile farkına varmadan duanın sözlerini tekrarlamaya başladı.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Neden böyle bir zamanda duanın sözleri aklıma geliverdi acaba? Krallık, cennet, Yüce Efendi gibi şeylere hiç inanmadığım halde. Yine de sözler kafasına kazınmıştı. Üç ya da dört yaşında, sözcüklerin anlamını bile doğru düzgün bilmediği bir sırada, o sözler kendisine ezberletilmişti. Tek bir yerde bile hata yapınca cetvelle elinin sırtına sertçe vururlardı. Normalde gözle görülmese bile bir şeyler olduğunda yüzeye çıkıveriyordu. Gizli bir dövme gibi.

Cinsel ilişkiye girmeden hamile kaldığımı söylesem annem ne derdi acaba? Bunun, inanca karşı ağır bir hakaret olduğunu düşünürdü belki de. Ne de olsa bir tür bakire hamileliği gibi. Elbette Aomame bakire değildi, ama yine de hamileydi. Hatta asla dikkate almayabilirdi de. Kulak bile asmazdı. Ben çok eskiden onun dünyasından kopmuş, hatalı imalat ürünü bir insanım ne de olsa.

Aomame başka bir şekilde düşünmeyi denedi. Açıklanması güç şeyler hakkında kendini zorlayarak açıklama bulmaya çalışmaktan vazgeçip, bu gizemi bir kenara bırakıp, duruma farklı bir açıdan bakmayı denedi.

Bu hamileliği iyi bir şey, memnuniyetle karşılanacak bir şey olarak mı görüyorum acaba? Yoksa istenmeyen, uygun olmayan bir şey olarak mı?

Ne kadar düşünsem de bir sonuca ulaşamam. Şimdilik şaşkınlık aşamasındayım. Karmaşa yaşıyorum, kafam karışık. İkiye bölünmüş gibiyim. Dahası, doğal olarak karşı karşıya kaldığım bu yeni durumu henüz kabullenemedim. Fakat aynı zamanda Aomame kendisinin geleceğe dair bir merakla o küçük ısı kaynağını koruduğunu fark etmişti elbette. Bu ne olursa olsun, doğacak olan şeyin akıbetini görme isteği, Aomame'de vardı. Elbette huzursuzdu, korkuyordu. Bu, Aomame'nin hayal gücünü aşan bir şey de olabilirdi. Aomame'yi içten kemirip bitirecek, düşmanca düşünceler besleyen yabancı bir şey de olabilirdi. Aklına kötü olasılıklar geliyordu. Buna rağmen, temelde sağlıklı bir merak kaplamıştı içini. Bu merakla birlikte Aomame'nin aklına birdenbire bir düşünce geliverdi. Karanlıkta aniden bir ışık huzmesinin belirmesi gibi.

Rahmimdeki, Tengo'nun çocuğu da olabilir.

Aomame yüzünü hafifçe buruşturarak bir süre bu olasılığı düşündü. Nasıl olur da Tengo'nun çocuğuna gebe kalırım?

Şöyle düşüneyim: Her şeyin art arda geldiği o karmaşa gecesinde, bu dünyada

bir yan etki oluşup, Tengo benim rahmime kendi spermlerini göndermeyi başardı. Gök gürültüleri ve sağanak yağmur, karanlık ve cinayet arasında bir geçit açılmış gibi. Mantığını çözemiyorum, ama özel bir koridor oluştu. Muhtemelen geçici olarak. Sonra biz o koridoru olması gerektiği gibi kullandık. Vücudum o şansı kaçırmayarak Tengo'yu istekle içine aldı, ardından da gebe kaldı. Benim 201, bilemedin 202 numaralı yumurtam onun milyonlarca sperminden birini yakaladı. Sahibiyle aynı ölçüde sağlıklı, akıllı, kararlı bir spermi.

Korkutucu ölçüde uçuk bir düşünceydi. Hiçbir mantığı yoktu. Ne kadar uygun sözcükleri bularak açıklamaya çalışsa bile muhtemelen dünyadaki hiç kimseyi ikna edemezdi. Fakat benim hamile kalmış olmam bile başlı başına mantıksız bir durum. Öte yandan, ne denirse densin burası 1Q84 yılı. Ne meydana gelirse gelsin tuhaf olmayacak bir dünya.

Ya bu, gerçekten Tengo'nun çocuğuysa? diye düşündü Aomame.

O sabah, 3. Başkent Otoban Hattı'nın acil durum cebinde tabancanın tetiğini çekmedim. Gerçekten ölmek amacıyla oraya gitmiş, namluyu ağzıma sokmuştum. Ölmekten zerre kadar korkmuyordum. Tengo'yu kurtarmak için ölecektim ne de olsa. Fakat bir güç beni etkisi altına alarak ölmemi engelledi. Çok uzaklardan bir ses, adımı söyledi. Hamile kalmış olduğum için olabilir mi? Bir şeyler, bana içimde bir canın var olduğunu bildirmeye çalışmış olabilir mi?

Aomame sonra, rüyasında çıplakken mantosunu onun üzerine örten orta yaşlı, nezih kadını anımsadı. Kadın gümüş rengi Mercedes Coupé'den inip, hafif, yumuşak, yumurta rengi mantosunu bana verdi. O, benim hamile olduğumu biliyordu. Dahası, insanların çekincesiz bakışlarından, soğuk rüzgârdan, bunlar dışındaki birçok kötü şeyden beni nazikçe korudu.

Bu, iyiliğin işaretiydi.

Aomame yüzündeki kasları gevşetip, ifadesini normal haline getirdi. Birileri, beni gözetip koruyor. Aomame böyle düşünüyordu. Bu 1Q84 yılının dünyasında bile asla tamamen yalnız değilim. Galiba.

Aomame soğuyan çayını eline alıp pencerenin kenarına gitti. Balkona çıkıp dışarıdan görünmeyecek şekilde bahçe sandalyesine gömüldü, siperlik

levhalarının aralığından çocuk parkını izlemeye başladı. Sonra Tengo'yu düşünmeye çalıştı. Fakat nedense bugün Tengo'yu düşünmeye odaklanamıyordu. Gözünün önünde canlanan, Ayumi Nakano'nun yüzüydü. Ayumi neşeyle gülümsüyordu. Son derece doğal, içten pazarlıksız bir gülümseme. İkisi karşılıklı olarak restoranın masasında oturmuş, şarap kadehlerini kaldırmışlardı. İkisi de çakırkeyif olmuştu. Kaliteli Bourgogne şarabı kanlarına karışıyor, yumuşak dokunuşlarla vücutlarında dolaşıp, çevrelerindeki dünyayı uçuk bir mora boyuyordu.

Fikrimi soracak olursan Aomame, diyordu Ayumi, şarap kadehini parmağıyla okşayarak. Bu dünyada mantığa yer yok ve burada nezaket yetersiz.

Öyle olabilir. Fakat kafaya takılacak bir şey yok. Bu dünya, çok geçmeden sona erecek ne de olsa, diyordu Aomame. Sonra Krallık gelecek.

Sabırsızlanıyorum, diyordu Ayumi.

Ben neden o gün tutup da Krallık'tan bahsettim acaba? dedi içinden Aomame, garipseyerek. Neden hiç inanmadığım Krallık meselesini durup dururken ortaya atıverdim? Ondan bir süre sonra da Ayumi öldü.

Bunu dile getirdiğimde, muhtemelen Şahitler üyelerinin inandığından farklı bir krallığı düşünmüştüm. Muhtemelen daha kişisel bir krallığı. İşte o yüzden o sözcükler doğal olarak ağzımdan çıkıvermişti. Fakat ben nasıl bir krallığa inanıyorum ki? Dünya yok olduktan sonra nasıl bir krallığın geleceğini düşünüyorum acaba?

Aomame, elini usulca karnının üzerine koydu. Sonra kulak kesildi. Elbette ne kadar kendini zorlayarak kulak verse bile hiçbir şey duyamadı.

Nihayetinde Ayumi bu dünyadan silkelenip atılmıştı. Şibuya'daki bir otelde, bilekleri sert, soğuk kelepçeyle bağlanmış halde, kuşakla boğazı sıkılarak öldürülmüştü (Aomame'nin bildiği kadarıyla henüz suçlu bulunamamıştı). Adli tıp otopsisi yapılmış, bedeni tekrar dikilerek kapatılmış, krematoryuma taşınarak yakılmıştı. Bu dünyada artık Ayumi Nakano adında bir insan yoktu. Kanı da canı da yitip gitmişti. Ayumi artık kayıtlar ve bellekler dünyasındaydı ancak.

Hayır, öyle olmayabilir. O, 1984 yılının dünyasında hâlâ sağlıklı bir şekilde

yaşıyor olabilir. Kendisine tabanca kullanma yetkisi verilmemesine söylene söylene, park yasağını ihlal eden arabaların sileceklerine makbuz sıkıştırmaya devam ediyor olabilir. Tokyo merkezindeki liselerde dolaşıp kız öğrencilere hamilelikten korunma yöntemlerini öğretiyor olabilir. "Arkadaşlar, prezervatif yoksa girmek de yok" diyerek.

Aomame, Ayumi'yi görmek istiyordu. Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenini geri tırmanarak eskiden bulunduğu 1984 yılının dünyasına dönecek olursa, belki de bir kez daha onunla karşılaşabilirdi. Orada Ayumi hâlâ sağlıklı bir şekilde yaşıyor olabilir. Ben de Öncüler'deki tipler tarafından takip edilmiyor olabilirim. İkimiz Nogizaka'daki küçük restoranda Bourgogne kadehlerimizi kaldırıyor olabiliriz. Belki de...

Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenini geri tırmanmak?

Aomame, kaseti başa sarar gibi, düşüncelerini tersine çevirdi. Nasıl olmuştu da şimdiye kadar bu aklına gelmemişti? Ben otobanın acil durum merdiveninden bir kez daha inmeye kalktım. Bu yüzden girişi bulamadım. Esso reklam tabelasının karşı tarafında bulunması gereken o merdiven yok olmuştu. Fakat belki ters yönden her şey yolunda gidebilirdi. Merdivenden inmem değil, çıkmam gerekiyordu. O otobanın altındaki malzeme deposuna bir kez daha girerek, oradan geriye, 3. Otoban Hattı'na çıkmam, koridoru tersine kat etmem lazımdı. Yapman gereken buydu belki de.

Böyle düşününce Aomame, yerinden fırlayıp Sangencaya'ya gitme ve bu olasılığı deneme isteğine kapıldı. İşe yarayabileceği gibi, yaramayabilirdi de. Fakat denemeye değerdi. Aynı elbiseleri giyip, aynı yüksek topukluları ayağıma geçirip, o örümcek ağının olduğu merdivenden çıkmalıyım. Fakat Aomame bu isteğini bastırdı.

Hayır, olmaz, bunu yapamam. 1Q84 yılına geldiğim için Tengo ile karşılaşabildim. Dahası, muhtemelen ondan hamile kaldım. Ne olursa olsun, bu yeni dünyada Tengo ile bir kez daha karşılaşmak zorundayım. Onunla yüz yüze gelmem gerekiyor. En azından o ana kadar bu dünyadan ayrılamam. Ne olursa olsun.

Ertesi gün öğleden sonra Tamaru'dan telefon geldi.

“Önce şu NHK tahsildarı meselesi” dedi Tamaru. “NHK’nın bürosuna telefon ederek teyit ettim. Koenci’de o kısma bakan tahsildar, 303 numaralı dairenin kapısını çalmadığını söylüyor. Adam, yayın kullanma ücretinin bankadan otomatik olarak ödendiğini gösteren etiketin girişe yapıştırılmış olduğunu görmüş. Her şeyden önce zil varken tutup da kapıyı yumruklamaya kalkmam, dedi. Bunu yapmakla yalnızca eli acırmış. Üstelik tahsildarın senin oraya geldiği gün, adam başka bir bölgede dolaşıyormuş. Konuştuğumuz kadarıyla, adamın yalan söylediğini sanmıyorum. On beş yıldır çalışan tecrübeli bir eleman. Sabırlı ve uysal olmasıyla tanınıyor.”

“Öyleyse?” dedi Aomame.

“Öyleyse senin oraya gelenin gerçek tahsildar olmama olasılığı güçleniyor. Birileri kendisine NHK tahsildarı süsü vererek kapını çalıyor galiba. Telefonda konuştuğum adam da öyle tahmin etti. Sahte bir tahsildarın ortaya çıkması halinde bu, NHK için de sorun yaratır. Sorumlu kişi, mümkünse şahsen seninle görüşüp daha ayrıntılı bilgi almak istediğini söyledi. Elbette reddettim. Bir zarara uğramış değiliz. Meseleyi daha da büyütmeyi düşünmüyoruz, dedim.”

“O adam, ruh hastası ya da benim peşimde olan birisi o zaman.”

“Seni takip eden insanların öyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Hiçbir işe yaramaz, tersine senin tedbir almana neden olur.”

“Fakat ruh hastası ise, neden gelip de bu evin kapısını seçti acaba? Başka bir sürü kapı var oysa. Dışarıya ışık sızmamasına dikkat ediyorum, fazla ses de çıkartmıyorum. Perdeler sürekli kapalı, dışarıya çamaşır da asmıyorum. Buna rağmen o adam bula bula bu evi seçerek kapısını vuruyor. Benim burada gizlendiğimi biliyor ya da bildiğini iddia ediyor. Bir de üsteleyerek kapıyı açtırmaya çalışıyor.”

“Tekrar gelir mi sence?”

“Bilemiyorum. Fakat bana gerçekten kapıyı açtırmaya çalışıyorsa, kapı açılana kadar gelmeye devam eder herhalde.”

“Dahası bu durum senin kafanı karıştırıyor.”

“Kafam karışık değil” dedi Aomame “Yalnızca hoşuma gitmiyor.”

“Elbette benim de hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Fakat bu sahte tahsildar tekrar gelirse NHK yetkililerini ya da polisi çağıramayız. Sen beni arayınca hemen fırlasam bile oraya vardığım sırada adam ortadan kaybolmuş olur herhalde.”

“Sanırım kendi başıma bir şekilde halledebilirim” dedi Aomame. “Ne kadar tahrik ederse etsin kapıyı açmamam yeterli ne de olsa.”

“Karşındaki muhtemelen tüm yolları deneyerek tahrik edecektir.”

“Muhtemelen” dedi Aomame.

Tamaru genzini temizleyerek konuyu değiştirdi. “Testi yaptın mı?”

“Pozitif çıktı” dedi Aomame yalın bir şekilde.

“Yani tam isabet.”

“Aynen öyle. İki marka denedim, ama sonuç aynıydı.”

Sessizlik oldu. Henüz üzerine tek bir harf bile kazınmamış taş tabletleri hatırlatan bir sessizlikti.

“Kesin mi?” dedi Tamaru.

“Bunu baştan beri biliyordum. Test, yalnızca destekleyici bir unsur.”

Tamaru parmağının ucuyla o sessizliğin kuşattığı taş tableti bir süre okşadı.

“Burada doğrudan bir soru sormak zorundayım” dedi. “Doğurmak niyetinde misin? Yoksa icabına bakacak mısın?”

“İcabına bakmayacağım.”

“Doğuracaksın öyleyse.”

“Bir sorun çıkmazsa, doğum tarihi seneye haziran-temmuz gibi olur tahminen.”

Tamaru kafasında basit bir hesap yaptı. “Öyleyse bizim de planımızda bazı değişiklikler yapmamız gerekir.”

“Özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok” dedi Tamaru. “Nasıl bir ortamda olursan ol, tüm kadınların çocuk doğurma hakkı vardır. Bu haklarını da korumaları gerekir.”

“İnsan Hakları Bildirgesi’ndeki gibi” dedi Aomame.

“Bir kez daha tedbir olsun diye soruyorum ama, babasının kim olduğu hakkında bir fikrin yok mu?”

“Hazirandan sonra hiç kimseyle cinsel ilişkiye girmedim.”

“Bu durumda bakire gebeliği gibi bir şey mi oluyor?”

“Böyle söyleyince dini merciler öfkelenirler belki.”

“Konu ne olursa olsun, normal olmayan bir şeyler yapıldığında mutlaka birileri öfkelenir” dedi Tamaru. “Fakat mesele hamilelikse, mümkün olduğunca erken bir aşamada uzman bir doktora muayene olmak gerekir. O eve gizlenmiş halde hamilelik dönemini geçiremezsin.”

Aomame iç geçirdi. “Bu yılın sonuna kadar burada kalmama izin verin. Başınıza bela olmam.”

Tamaru bir süre suskun kaldı. Sonra sessizliğini bozdu. “Bu yılın sonuna kadar orada kalabilirsin. Daha önce söz verdiğimiz gibi. Fakat seni yılbaşında daha az tehlikeli, tıbbi kontrollerinin yapılabileceği bir yere taşımamız gerek. Bu konuda anlaştık mı?

“Anlaştık” dedi Aomame, fakat emin değildi. Eğer Tengo ile karşılaşamazsam, yine de buradan ayrılabilir miyim acaba?

“Bir seferinde bir kadını hamile bırakmıştım” dedi Tamaru.

Aomame bir süre konuşamadı. “Sen mi? İyi de sen...”

“Evet öyle. Gay’im. Kuşkuya yer bırakmayacak ölçüde gay. Eskiden beri öyleydim, şimdi de öyleyim. Bundan sonra da hep öyle kalacağım.”

“Fakat bir kadını hamile bıraktın.”

“Herkes hata yapar” dedi Tamaru. Fakat espri yapıyormuş gibi bir hali yoktu.

“Ayrıntılarını atlıyorum, ama gençken, tek atışta tam isabet oldu.”

“Kadına ne oldu sonra?”

“Bilmiyorum” dedi Tamaru.

“Bilmiyor musun?”

“Hamileliğinin altıncı ayına kadar biliyorum. Sonrasını bilmiyorum.”

“Altıncı aya kadar geldiyse aldırması imkânsızdır.”

“Ben de öyle sanıyorum.”

“Çocuğun doğmuş olma olasılığı yüksek” dedi Aomame.

“Muhtemelen.”

“Eğer çocuk doğduysa, o çocuğu görmek istiyor musun?”

“Özel bir merakım yok” dedi Tamaru, tereddütsüz bir şekilde. “Benim tarzım değil. Peki ya sen? Kendi çocuğunu görmek istiyor musun?”

Aomame kısa bir süre bu soruyu düşündü. “Küçükken anne babam tarafından dışlanmış bir kişiyim, bu yüzden çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyorum. Düzgün bir model olmadı hayatımda çünkü.”

“Buna rağmen o çocuğu dünyaya getirmeyi düşünüyorsun. Bu tezatlarla dolu, şiddete bulanmış dünyaya.”

“Ben aşkı arzuluyorum da ondan” dedi Aomame. “Fakat bu, kendimle çocuk arasındaki aşk değil. Henüz o aşamaya ulaşmış değilim.”

“Fakat çocuk, bu aşkla ilişkili.”

“Herhalde, bir şekilde.”

“Fakat eğer tahmininde yanılıyorsan ve senin aradığın aşkla hiçbir şekilde ilişkili değilse, çocuk yaralanacaktır. Bizim yaralandığımız gibi.”

“Bu olası. Fakat öyle olmadığını önsezilerimle hissediyorum.”

“Önsezilerine saygı duyuyorum” dedi Tamaru. “Fakat ego bir kez doğunca, ahlak taşıyıcısı olarak yaşamaktan başka çaresi yoktur. Bunu aklından çıkarma.”

“Kim böyle bir laf etmiş?”

“Wittgenstein.”

“Aklımda tutarım” dedi Aomame. “Eğer senin çocuğun doğmuşsa, şu an kaç yaşındadır?”

Tamaru aklından hesap yaptı.

“On yedi.”

“On yedi.”

Aomame, ahlak taşıyıcısı olan on yedi yaşında bir delikanlıyı ya da kızı hayalinde canlandırmaya çalıştı.

“Bu durumu yukarıyla konuşacağım” dedi Tamaru. “Madam, seninle yüz yüze konuşmak istiyordu. Fakat birçok kez söylediğim gibi, güvenlik nedenleriyle ben bunu pek hoş karşılamıyorum. Mümkün olduğunca teknik önlemler aldım, ama yine de telefon oldukça tehlikeli bir iletişim aracı.”

“Biliyorum.”

“Fakat Madam bu meseleyle yakından ilgileniyor. Senin için endişeleniyor.”

“Bunu da biliyorum. Minnettarım.”

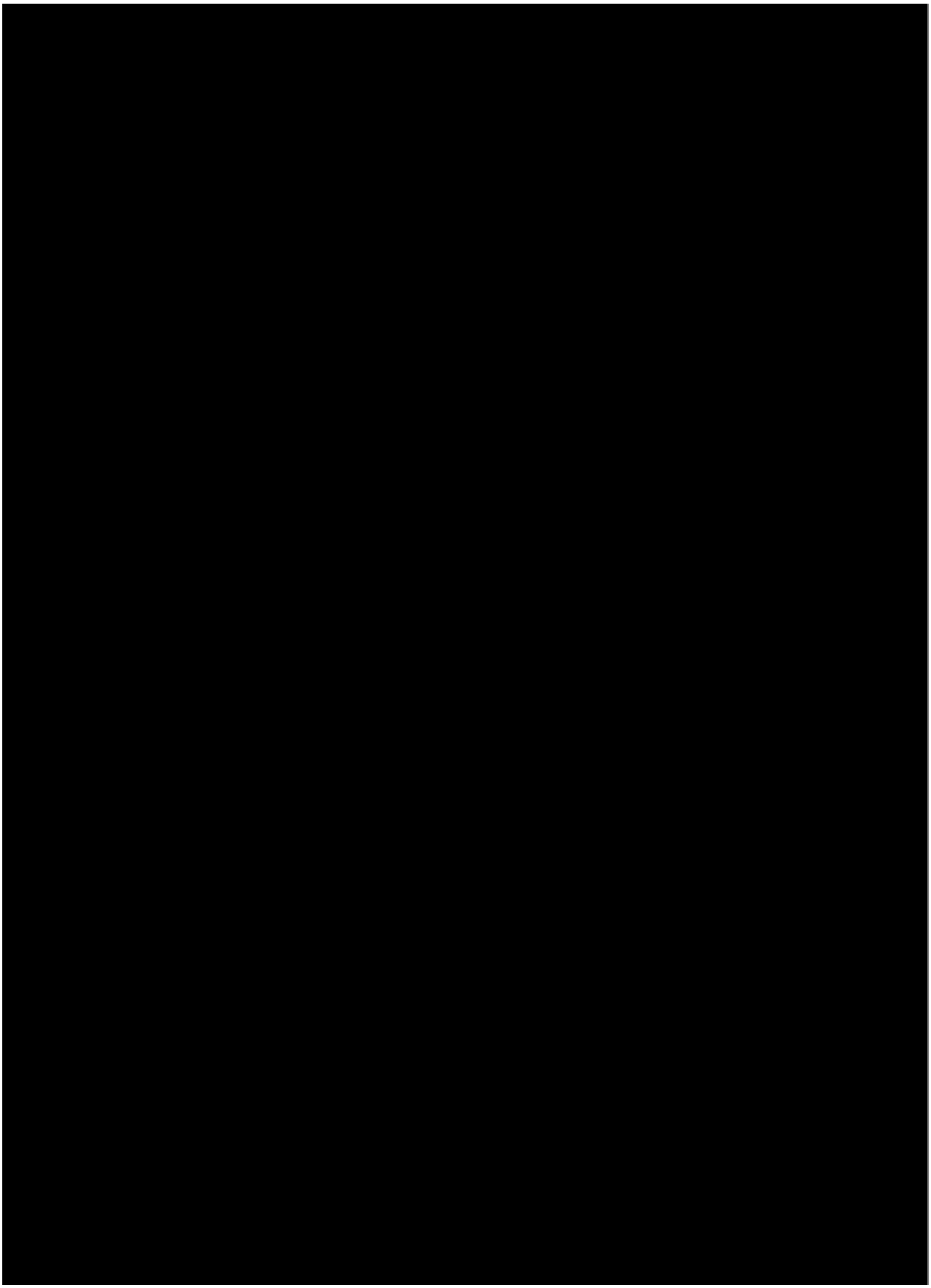
“Ona güvenip uyarılarını dikkate alman akıllıca olur. Çok bilge bir insandır.”

“Elbette” diye yanıtladı Aomame.

Fakat hepsinden öte bilincimi keskinleştirip kendimi korumam gerekiyor. Azabu’daki yaşlı kadın, gerçekten derin, erdem sahibi bir insan. Büyük ve gerçek bir güç sahibi. Fakat onun da bilemeyeceği bir şey var. O, muhtemelen 1Q84 yılının hangi prensipler temelinde işlediğini bilmiyordur. Gökyüzünde iki ay olduğunun bile farkında değildir.

Telefonu kapattıktan sonra, Aomame koltuğa uzanıp yarım saat kadar uyukladı. Kısa, ama derin bir uykuydu. Rüya görmüştü, fakat bu hiçbir şeyin olmadığı bir boşluk rüyasıydı. O boşluk içerisinde Aomame düşünüyordu. Bembeyaz bir deftere görünmez mürekkeple yazı yazıyordu. Uyandığında, aklında hayal meyal de olsa bazı tuhaf görüntüler kalmıştı. Bu çocuğu doğururum herhalde. Bu küçük can parçası, kötü hiçbir şey olmadan bu dünyada yaşam bulur. Tamaru'nun söylediği gibi, ahlakın kaçınılmaz taşıyıcısı olarak.

Aomame elini karnının alt kısmına koyarak kulak kabarttı. Hiçbir şey duyulmuyordu. Şimdilik.

Tengo

Dünyanın kuralları gevşemeye başlıyor

Tengo sabah kahvaltısını yaptıktan sonra banyoda duşunu aldı. Saçlarını yıkayıp lavaboda sakallarını kesti. Yıkayıp kuruttuğu elbiselerini giydi. Sonra dışarıya çıkıp, istasyondaki büfeden gazetelerin sabah baskılarını satın aldı, yakınlardaki kafeye giderek sıcak, sade kahve içti.

Gazetelerde özel olarak ilgisini çeken bir olay gözüne ilişmedi. En azından o günkü gazetelere bakılırsa, dünya oldukça sıkıcı, albenisi olmayan bir yerdi. O günün gazeteleri olduğu halde sanki bir hafta önceki gazeteleri yeniden okuyormuş gibi bir hisse kapıldı. Tengo, gazeteyi katlayıp kol saatine baktı. Saat 9.30'du. Tedavi merkezinde görüşme saati 10'da başlıyordu.

Dönüş hazırlıkları kolay oldu. Eşyası zaten o kadar fazla değildi. Yedek giysileri, temizlik malzemeleri, birkaç kitap, müsvedde kâğıdı tomarı. O kadardı işte. Tek bir sırt çantasına sığabiliyordu. Tengo, çantayı omzuna asınca pansiyonun hesabını kapattı, istasyonun önünden otobüse binerek tedavi merkezine gitti. Artık kış başlangıcıydı. Sabahtan beri sahil yoluna çıkan kimseyi görememişti. Tedavi merkezinin önündeki otobüs durağında inen de yalnızca Tengo'ydu.

Tedavi merkezinin girişinde, her zamanki gibi, görüşmeye gelen misafirlere ayrılmış deftere saati ve ismini yazdı. Danışmada arada bir gördüğü genç bir hemşire oturuyordu. El ve ayakları, dikkat çekici ölçüde uzundu, dudaklarındaki gülümsemesiyle orman yolunda rehberlik eden iyi niyetli bir örümcek gibi görünüyordu. Aslında orada her zaman gözlüklü, orta yaşlı hemşire Tamura otururdu, ama bu sabah kadın ortalarda yoktu. Yine de Tengo biraz rahatladı. Bir gece önce Kumi Adaçi'yi evine kadar götürmesiyle ilgili imalı sözler söylemesinden çekinmişti. Saçlarını tepesinde toplayıp, arasına tükenmezkalem sıkıştıran hemşire Omura da ortalarda görünmüyordu. Sanki kadınlar, geride hiçbir iz bırakmadan toprak tarafından emilmiş, yok olup gitmişlerdi. Macbeth'teki üç cadı gibi.

Fakat böyle bir şey elbette mümkün değildi. Kumi Adaçi'nin bugün nöbeti yoktu, ama diğer ikisi her zamanki gibi mesaileri olduğunu söylemişlerdi. Muhtemelen şimdi, başka bir yerde işlerini yapıyor olmalıydılar.

Tengo merdivenden çıkıp babasının ikinci kattaki odasına girdi. Kapıyı iki kere tıklattıktan sonra açmıştı. Babası yatakta uzanmış, her zamanki haliyle uyuyordu. Koluna serum hortumu, mesanesine sonda borusu bağlıydı. Dünden farklı hiçbir şey yoktu. Pencere kapalıydı, perdeler çekilmişti. Odanın havası ağırdı ve sanki insanın tenine yapışıyordu. İlaç kokusu, vazodaki çiçeklerin kokusu, dışkı kokusu, hasta insanın alıp verdiği soluklar; yaşamaya devam eden bir canlının farklı kokuları birbirinden ayrılmayacak bir şekilde karışmıştı. Bu, güçten düşmüş, uzun süredir bilincini yitirmiş bir canlı bile olsa metabolizma prensiplerinde değişim söz konusu değildi. Babası o muazzam boşluğun henüz bu tarafındaydı. Farklı bir deyişle söylenecek olursa, yaşamakta olduğuna göre, farklı kokular salgılaması da kaçınılmazdı.

Tengo'nun, hasta odasına girdikten sonra yaptığı ilk şey, doğrudan dip tarafa gidip perdeyi iki yana çekerek pencereyi ardına kadar açmak oldu. İnsana kendini iyi hissettiren bir sabahtı. Odayı havalandırmak gerekiyordu ve dışarının havası biraz serin olsa da insanı üşütecek ölçüde değildi. Güneş ışıkları odaya doluyor, denizden gelen rüzgârla perde salınıyordu. Bir martı rüzgâra binmiş, ayaklarını güzelce içe kıvırmış, çam korusunun üzerinde süzülüyordu. Serçe sürüsü dağınık halde elektrik tellerine tünemiş, nota defterine notaları yazar gibi yerlerini sürekli değiştiriyorlardı. İri gagalı bir karga cıva lambasının üzerine tünemiş, çevreyi temkinli gözlerle kolaçan ederek şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Birkaç parça bulut, çok yükseklerde havada asılı duruyordu. Fazlasıyla uzak, fazlasıyla yüksek, insanların meselerine ilgisiz, somut düşüncelere yabancı görünüyorlardı.

Tengo, hastaya sırtını dönüp bir süre o manzarayı izledi. Can taşıyan şeyler, can taşımayan şeyler. Hareket edenler, etmeyenler. Pencerenin dışında görebildikleri her zamankinden farksız bir manzaraydı. Yeni tek bir şey bile yoktu. Dünya dönmek zorunda olduğundan, elbette dönüyordu. Ucuz, alarmlı bir saat gibi kendisine verilen rolü zahmetsizce yerine getiriyordu yalnızca. Tengo ise babası ile yüzleşmeyi biraz olsun sonraya bırakabilmek için, o manzarayı amaçsızca izliyordu. Fakat elbette bunu sonsuza kadar sürdürebilmesine imkân yoktu.

Nihayet kendini toparlayarak yatağın yanındaki iskemleye oturdu. Babası sırtüstü yatmış, yüzünü tavana çevirmiş, gözlerini kapatmıştı. Boynuna kadar

çekili duran yorgan, hiç bozulmamıştı. Göz çukurları iyice derinleşmişti. Mekanizmanın bir parçası yerinden çıkınca, gözyuvası gözü tutamaz hale gelmiş, sessizce içeri düşmüş gibiydi sanki. Gözlerini açacak olsa bile oradan görebileceği, mutlaka bir kuyunun dibinden dünyayı izlermiş gibi bir manzara olurdu.

“Baba” diye seslendi Tengo.

Babası yanıtlamadı. Odaya dolan rüzgâr aniden kesildi, perde aniden duruverdi. Rüzgâr işinin arasında önemli bir meseleyi aniden anımsayıveren insanlar gibi durmuştu. Sonra biraz geçince, tekrar keyfi yerine gelmiş gibi yeniden usulca esmeye başladı.

“Artık Tokyo’ya dönüyorum” dedi Tengo. “Burada sürekli kalamam çünkü. İşten daha fazla izin alamam. Pek matah olmasa da kendimce bir yaşantım var.”

Babasının yanakları kısa sakallarla kaplıydı. İki, belki üç günlük sakalı vardı. Hemşireler elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını kesiyorlardı. Fakat her gün değil. Kılların yarısı siyah yarısı beyazdı. Henüz altmış dört yaşındaydı, ama çok daha yaşlıymış gibi görünüyordu. Birileri yanlışlıkla ömrünün filmini ileriye sarıvermiş gibi.

“Nihayetinde sen, ben buradayken uyanmadın. Fakat doktorların dediğine bakılırsa, vücudun henüz o kadar güçten düşmemiş, tuhaf denecek ölçüde sağlıklı sayılabilecek bir durumu koruyormuş.”

Tengo, bir ara vererek söylediklerinin karşısındakine tam olarak ulaşmasını bekledi.

“Bu sesi, kulaklarının algılayıp algılamadığını bilemiyorum. Eğer ses kulak zarını titretiyorsa bile oradan ileriye giren devre kopmuş olabilir. Belki de benim dile getirdiğim sözcükler bilincine ulaşıyordur, ama buna tepki veremiyorsundur. İşin o kısmını bilemiyorum. Fakat şimdiye kadar sesimin sana ulaştığını varsayarak konuştum, kitap da okudum. Kendi içimde öyle olduğunu kabul etmedikçe konuşmamın bir anlamı olmaz. Eğer konuşamayacaksam da benim burada olmamın anlamı olmazdı. Bir de düzgün ifade edemeyebilirim, ama biraz olsun karşılık görüyormuşum gibi bir his var içimde. Söylediklerimin tamamının olmasa bile, en azından önemli bir kısmının sana ulaştığına dair bir his var içimde.”

Tepki yoktu.

“Şimdi söyleyeceklerim sana saçma gelebilir. Fakat artık Tokyo’ya dönüyorum ve bir daha ne zaman gelebilirim bilemiyorum. Bu yüzden kafamdakileri olduğu gibi söyleyeyim. Gereksiz şeyler olduğunu düşünürsen çekinmeden gülebilirsin, elbette gülebilirsen.”

Tengo, bir nefes alıp babasının yüzünü inceledi. Hâlâ bir tepki yoktu.

“Bedenin burada uyuyor. Bilincini ve duyularını yitirmişsin, yaşam destek ünitesi sayesinde yalnızca mekanik olarak yaşatılıyorsun. Yaşayan ölü gibi bir şeyler söylemişti doktorlar. Elbette çok daha dolaylı bir ifadeyle. Herhalde tıbbi açıdan öylesindir. Fakat bu göstermelik bir şeyden öteye geçmiyor, değil mi? Belki bilincini gerçekten yitirmemişsindir. Bedenini burada uykuda bırakmış halde bilincini başka bir yerlere taşıyarak yaşıyor olabilirsin. İçimde hep öyle bir his vardı. Yani bir şekilde öyle hissettiğimi söylemeliyim.”

Sessizlik.

“Uçuk bir tahmin olduğunu pekâlâ biliyorum. Böyle bir şeyi birilerine söylesem, kuruntu olduğunu düşünürler. Fakat bu şekilde tahmin yürütmekten başka çarem yok. Muhtemelen bu dünyaya ilgini yitirdin. Hayal kırıklığına uğradın, çöktün. Her şeyle alakanı kestin. Bu yüzden gerçek vücudunu bir köşeye bırakarak buradan uzakta bir yere gidip farklı bir yaşam sürmeye karar verdin. Muhtemelen kendi içindeki bir dünyada.”

Sessizlik devam ediyordu.

“İşten izin alıp bu şehre geldim, pansiyonda oda tutup her gün görüşme saatlerinde yanına gelip sana bir şeyler anlattım. İki hafta boyunca. Fakat bunu yapmamın tek nedeni, seni ziyaret etmek ya da sana bakmak değildi. Kendimin nasıl bir şeyden doğduğumu, kan bağıyla bağlı olduğum yeri öğrenme isteğim de etkili oldu. Fakat şimdi artık böyle şeylerin hiçbir önemi yok. Kan bağıyla bağlı olduğum ne olursa olsun ya da olmasın ben benim; sen de benim babamsın. Bunun bir sakıncası yok. Bunun bir uzlaşma olarak adlandırılıp adlandırılamayacağını bilemiyorum. Belki kendi çapımda uzlaşmışımdır. Öyle olabilir.”

Tengo derin bir nefes alıp sesini alçalttı.

“Yazın bilincin henüz yerindeydi. Oldukça bulanıktı, ama bilincin bilinç olarak işlevini sürdürüyordu. Sonrasında ben, bu odada bir kız çocuğuyla yeniden karşılaştım. Sen muayene odasına götürüldükten sonra o kız buraya geldi. Gelen şey, herhalde kızın klonu gibi bir şeydi. Bu sefer bu şehre gelip uzun süre kalmış olmam, onunla bir kez daha karşılaşabileceğimi düşündüğüm içindi. Bu, benim buraya gelmemin asıl nedeni.”

Tengo iç geçirerek, dizlerinin üzerinde ellerini birleştirdi.

“Fakat o kız bir daha görünmedi. Onu buraya kadar taşıyan şey, havadan pupa diye adlandırılan bir şeydi. O kızın, içine girdiği bir kapsül işlevi görüyordu. Durumu açıklamaya kalkarsam uzun zaman alır, ama havadan pupa hayali bir şey, ütopik bir şey. Fakat artık ütopik olmaktan çıktı. Gerçeklik dünyası ve hayal dünyası arasındaki sınır çizgisi netliğini kaybetti. Gökte iki ay var. Bu da, kurgu dünyasından aktarılmış bir şey.”

Tengo, babasının yüzüne baktı. Konuşmasının mantığını anlayabiliyor muydu acaba?

“Buradan yola çıkarak konuşmayı sürdürecek olursak sen, bilincini vücudundan ayırmış, başka bir dünyaya taşımış, orada özgürce gezip dolaşıyor olsan bile tuhaf kaçmayacaktır. Şöyle dile getireyim, benim çevremde dünyanın kuralları gevşemeye başladı. Bir de az önce söylediğim gibi, tuhaf bir şekilde bazı şeyler hissediyorum. Senin bunu gerçekten yaptığına dair hisler. Sözgelimi benim Koenci’deki daireme giderek kapıyı çalıyorsun. Anlamışsındır. NHK tahsildarı olduğunu söyleyerek kapıya inatla vurup tehdit sözcükleri savurarak, yüksek sesle koridorda bağırıp çağırıyorsun. Tıpkı ikimizin eskiden İçikava’da tahsilata çıktığımızda yaptığın gibi.”

Odadaki basınç, hafif bir değişime uğramıştı sanki. Pencere sonuna kadar açıktı, ama dışarıdan tek bir ses bile gelmiyordu. Arada sırada serçeler akıllarına gelivermiş gibi cıvıldaşmaya başlıyorlardı yalnızca.

“Tokyo’daki evimde şimdi bir kız var. Sevgilim ya da o tür bir şey değil. Bir durumdan dolayı evime geçici olarak sığındı yalnızca. O kız, telefonda, birkaç gün önce gelen NHK tahsildarını anlattı. O adamın kapıya vurarak koridorda neler söylediğini, neler yaptığını. Dedikleri, senin bir zamanlar yaptıklarına tıpatıp uyuyordu. O kızın duyduğu sözler, benim belleğimde kalanlarla tamamen aynıydı. Mümkün olsa, belleğimden tamamen silip atmayı düşündüğüm sözler.

Bu yüzden o tahsildarın aslında sen olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum acaba?”

Tengo, otuz saniye kadar sessiz kaldı. Fakat babasının kirpiği bile kımıldamadı.

“İstediğim tek bir şey var. Artık kapıya dayanmaman. Benim evimde televizyon yok. Dahası, yayın ücreti tahsil etmek için dolaştığımız günler çok eskide kaldı. Bu konuda çoktan anlaştığımızı sanıyorum. Okuldaki öğretmenim aracılık etmişti. Adını anımsayamıyorum, ama bizim sınıf öğretmenimizdi. Gözlüklü, ufak tefek bir kadındı. Anımsıyorsun, değil mi? Bu yüzden bir daha evimin kapısını çalmanı istemiyorum. Yalnızca benim evim değil, başka hiçbir kapıyı çalmanı istemiyorum. Sen artık NHK tahsildarı değilsin. Öyle şeyler yaparak insanları ürkütmeye hakkın yok.”

Tengo iskemleden kalkıp pencerenin kenarına giderek dışarının manzarasını izledi. Kalın süveter giymiş bastonlu bir ihtiyar, korunun ön tarafında yürüyordu. Herhalde yürüyüşe çıkartmışlardı. Ak saçlı, uzun boyluydu, dimdik yürüyordu. Fakat adımları dengeli değildi. Sanki yürümeyi unutmuş, bir şekilde anımsamaya çalışıyor, önce bir adım, sonra bir adım daha atarak ilerliyormuş gibi bir hali vardı. Tengo, onun bu halini bir süre izledi. Yaşlı adam bunun ne kadar sürdüğüne aldırmadan bahçeyi boydan boya geçip, binanın köşesini dönerek gözden kayboldu. Son ana kadar tam olarak nasıl yürüneceğini, doğru düzgün anımsayamamış gibiydi. Tengo babasına döndü.

“Seni suçluyor değilim. Bilincini istediğin yere göndermeye hakkın var. Bu, senin yaşamın ve senin bilincin. Böylesinin doğru olduğunu düşünüyor ve yapıyorsundur. Bu konuda tek laf söylemeye hakkım olmayabilir. Fakat sen artık NHK tahsildarı değilsin. Bu yüzden daha fazla NHK tahsildarı gibi davranma. Bunu yapmak, seni hiçbir yere götürmez.”

Tengo pencerenin pervazına oturarak, dar hastane odasının boşluğuna bakarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

“Senin nasıl bir yaşamın oldu? Bu yaşamda ne gibi sevinçlerin, ne gibi üzüntülerin oldu? Tam olarak bilemiyorum. Fakat seni tatmin etmeyen şeyler olmuşsa bile, bunu başkasının evinin kapısında aramamalısın. İsterse bu, senin en fazla alışık olduğun şey, en iyi becerdiğin iş olsun.”

Tengo, sessizce babasının yüzüne baktı.

“Bundan böyle kimsenin kapısını çalmanı istemiyorum. Benim senden istediğim yalnızca bu. Artık gitmek zorundayım. Her gün buraya gelip sen uyurken seninle konuştum, sana kitap okudum. Dahası, ikimiz az da olsa bir uzlaşmaya vardık. Bu gerçeklik dünyasında, gerçekten oldu sanırım. Hoşuna gitmeyebilir, ama yeniden buraya dönmen iyi olur. Burası, senin ait olduğun yer ne de olsa.”

Tengo, sırt çantasını alıp omzuna astı. “Artık gidiyorum.”

Babası hiçbir şey söylemeden, kımıldamadan, gözleri kapalı öylece duruyordu. Her zamanki gibi, aynı şekilde. Fakat yine de bu halinde bir şeyler düşünüyormuş gibi bir hava da vardı. Tengo, nefesini tutup, bu hali dikkatle tartmaya çalıştı. Babası gözlerini ardına kadar açıp doğruluverecekmiş gibi bir hisse kapıldı. Fakat öyle bir şey olmadı.

El ve ayakları örümcek gibi olan hemşire hâlâ danışmada oturuyordu. Göğsünde, Tamaki yazılı plastik isimliği vardı.

“Şimdi Tokyo’ya dönüyorum” dedi Tengo, Hemşire Tamaki’ye.

“Siz buradayken babanızın bilincinin yerine gelmemesi yazık oldu” dedi kadın, avuturmuş gibi. “Fakat uzun süre kalmış olmanız, onu sevindirmiştir mutlaka.”

Tengo sonuçta gözlüklü hemşire Tamura ile karşılaşamadı. Saçlarına tükenmezkalem sıkıştıran iri memeli hemşire Omura’yla da karşılaşmadı. Bir parça yalnızlık hüznüne kapılmıştı. Onlar, çok nitelikli hemşirelerdi, Tengo’ya da nazik davranmışlardı. Fakat karşılaşmamaları daha iyi olmuştu belki de. Ne de olsa Tengo, tek başına kediler şehrinden firar etmek üzereydi.

Tren Çikura İstasyonu’ndan ayrılınca Kumi Adaçi’nin evinde geçirdiği geceyi anımsadı. Şöyle bir düşününce bu daha dün geceki olaydı. Gösterişli Tiffany lambası, rahatsız aşk koltuğu, yan daireden sesi duyulan televizyondaki komedi programı, korudan gelen baykuş sesi, esrar dumanı, gülümseme işaretli tişört, baldırına yaslanan sık apış arası tüyleri. Bunların üzerinden henüz tam bir gün bile geçmediği halde, sanki çok eski zamanda kalmış olaylar gibiydi. Bilinci uzak ve yakın algılamasını kaybetmişti sanki. Ağırlık noktası değişip duran bir küp gibi, bu olayların çekirdeği de tek bir noktada sabit kalmıyordu.

Tengo bir an endişelenerek çevresinde göz gezdirdi. Asıl gerçeklik bu mu acaba?

Sakın yanlış bir gerçekliğin içine girmiş olmayayım? Tengo etrafındaki yolculara sorup trenin Tateyama'ya gittiğinden emin oldu. Sorun yoktu, kesin ve netti. Tateyama'da Tokyo'ya giden ekspresе aktarma yapabilirim. Tengo sahildeki kediler şehrini hızla arkasında bırakıyordu.

Aktarma yapıp vagondaki koltuğa oturunca, o anı sabırsızlıkla beklemiş gibi uyku bastırıverdi. Yanlış adım atmış, karanlık, dipsiz bir kuyuya düşüvermiş gibi derin bir uykuydu. Gözkapakları doğallıkla kapandı. Bir an sonra bilinci de kapandı. Uyandığında tren Makuhari'den geçiyordu. Vagonun içerisi o kadar sıcak değildi, ama koltukaltları ve sırtı terlemişti. Ağzının içinde tuhaf bir koku vardı. Babasının hasta odasında soluduğu tuhaf hava gibi bir koku. Cebinden sakız çıkartarak ağzına attı.

Bir daha bu şehre gelmem herhalde, diye içinden geçirdi Tengo. En azından babam hayattayken. Elbette yüzde yüz bir kesinlikle söyleyebilmem mümkün değil. Fakat o sahil şehrinde yapabileceğim başka bir şey kalmamış olsa gerek.

Apartman dairesine geri döndüğünde Fukaeri yoktu. Kapıya üç kez vurup, biraz bekledikten sonra iki kez daha vurmuş, sonra kilidi açmıştı. Dairenin içi sessizdi, şaşırtıcı ölçüde düzenliydi. Kap kacağın tamamı raflara konmuş, sandalyeler düzenli bir şekilde masanın etrafına yerleştirilmiş, çöp kutusu boşaltılmıştı. Elektrikli süpürgenin kullanıldığına dair izler vardı. Yatak yapılmıştı, ortalıkta kitap ve plak da yoktu. Kurutulmuş çamaşırlar yatağın üzerinde güzelce katlanmış halde duruyordu.

Fukaeri'nin yanında getirdiği büyük sırt çantası da kaybolmuştu. Göründüğü kadarıyla kız bir anda aklına esmiş ya da beklenmedik bir şey olmuş da evden aceleyle ayrılmış değildi. Hatta bir süreliğine dışarı çıkmış da değildi. Buradan ayrılmaya karar vermiş, zaman harcayarak evi temizlemiş, sonra çıkıp gitmişti. Tengo, Fukaeri'nin evi süpürdüğünü, ıslak bezle ortalığı silip temizlediğini hayalinde canlandırdı. Bu, Fukaeri'nin her zamanki haline hiç uymuyordu.

Kapıdaki posta kutusunu açınca dairenin yedek anahtarını gördü. Biriken postalara bakılırsa, Fukaeri ya bir önceki gün ya da iki gün önce çıkıp gitmişti. Tengo en son iki gün önce sabah telefon etmişti ve o zaman Fukaeri hâlâ evdeydi. Bir önceki gece hemşirelerle yemek yemiş, davet üzerine Kumi Adaçi'nin evine gitmişti. Öyle böyle derken zaman geçmiş, telefon edememişti.

Böyle durumlarda, Fukaeri çoğunlukla kendine özgü, çivi yazısını andıran harflerle bir şeyler yazıp bırakırdı. Fakat hiçbir yerde öyle bir not görünmüyordu. Fukaeri sessizce çıkıp gitmişti. Fakat Tengo buna şaşırmamış, hayal kırıklığına da uğramamıştı. Fukaeri'nin ne düşüneceğini, ne şekilde hareket edeceğini kimse tahmin edemezdi. Kız gelmek istediği an bir yerlerden çıkıp gelmiş, gitmek istediği anda da çekip gitmişti. Kafasına estiğince yaşayan, bağımsızlık duygusu güçlü kediler gibi tıpkı. Aksine, aynı yerde uzun süre kalmış olması bile tuhaftı.

Buzdolabında, düşündüğünden daha fazla yiyecek malzemesi vardı. Fukaeri birkaç gün önce dışarı çıkarak kendi başına alışveriş yapmış olmalıydı. Bolca haşlanmış karnabahar da vardı. Görünüşe göre haşlanmasının üzerinden fazla zaman geçmemişti. Kız, Tengo'nun bir, olmadı iki gün içerisinde Tokyo'ya geri geleceğini biliyor muydu acaba? Tengo, açlık hissettiğinden, tavada yumurta yaparak karnabaharla birlikte yedi. Tost ekmeği kızarttı, kahve yaparak iki büyük kupa dolusu içti.

Sonra yokluğunda yerine ders vermesini rica ettiği arkadaşına telefon ederek hafta başından itibaren işine dönebileceğini söyledi. Arkadaşı ders kitabının neresine kadar geldiğini anlattı.

"Gerçekten çok makbule geçti. Müteşekkirim" diyerek teşekkür etti Tengo.

"Öğretmenlik yapmaktan nefret ediyor değilim. Duruma göre ilginç bile buluyorum. Fakat uzunca bir süre birilerine bir şeyler öğretince kendimi gitgide başka birine dönüşüyor gibi hissediyorum."

Bu, Tengo'nun da normalde hafiften hissettiği bir şeydi.

"Ben yokken değişik bir şey oldu mu?"

"Özel bir durum yok. Ha, yalnız bir mektup teslim aldım. Masanın çekmecesine bıraktım."

"Mektup mu?" dedi Tengo. "Kimden?"

"Narin yapılı bir kızdı. Saçları dümdüz, omzuna kadar iniyordu. Yanıma gelip mektubu sana vermemi istedi. Konuşma tarzı biraz tuhaftı. Yabancıydı belki de."

"Kocaman bir sırt çantası var mıydı?"

“Vardı. Yeşil sırt çantası. Bir hayli şişkindi.”

Fukaeri, mektubu evde bırakıp gitmekten endişe duymuş olmalıydı. Birileri okuyabilir, alıp götürebilirdi. Bu yüzden dershaneye gidip doğrudan Tengo’nun arkadaşına emanet etmişti.

Tengo bir kez daha teşekkür ederek telefonu kapattı. Artık akşam olmuştu. Mektubu almak için trene binerek Yoyogi’ye kadar gitmek içinden gelmiyordu. Bu işi yarına bıraktı.

Sonra, ay konusunu arkadaşına sormayı unuttuğunu fark etti. Tekrar telefon etmeye niyetlendiyse de şöyle bir düşünüp vazgeçti. Arkadaşı, böyle bir konuşma yaptıklarını anımsamıyordu mutlaka. Nihayetinde bu Tengo’nun tek başına halletmesi gereken bir sorundu.

Tengo dışarı çıkıp akşamüzeri şehirde amaçsızca dolaştı. Fukaeri olmayınca ev tuhaf bir şekilde sessizleşmiş, bir türlü kendini rahat hissedememişti. Birlikte yaşarken kızın orada olduğunu Tengo neredeyse hiç hissetmiyordu. Her zamanki tarzıyla yaşamını sürdürüyordu. Fukaeri de aynı şekilde kendi yaşamını. Fakat kız gidiverince, Tengo, adeta insan şeklinde bir boşluğun ortaya çıktığını fark etmişti.

Kalbi, Fukaeri’ye doğru sürüklenmiyordu. Güzel, çekici bir kızdı, ama Tengo ilk kez karşılaştığından beri ona karşı cinsel istek denebilecek bir şey hissetmemişti. Bu kadar uzun bir süre onunla evi paylaştığı halde, rahatsızlık duymamış, heyecana da kapılmamıştı. Neden acaba? Benim Fukaeri’ye karşı cinsel arzu hissetmemem için bir neden mi var? O şiddetli fırtına gecesinde Fukaeri, Tengo ile bir kez cinsel birleşme yaşamıştı. Fakat bu, Tengo’nun istediği bir şey değildi. Kızın istediği bir şeydi.

Bu, tam olarak cinsel birleşme ifadesine uygun bir hareketti. Fukaeri, vücudu uyuşup kıpırdayamaz hale gelen Tengo’nun üzerine çıkmış, sertleşen penisini kendi içine sokmuştu. Kız, o sırada kendinden geçmiş gibiydi. Sanki uyku cininin tılsımı altındaki bir peri gibi görünüyordu.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi ikisi daracık evde yaşamlarını sürdürmüşlerdi. Fırtına dinip de sabah olunca, Fukaeri öyle bir olayı tamamen unutmuş görünüyordu. Tengo da özel olarak konuyu açmamıştı. Eğer kız öyle bir şey

olduğunu unutmuşsa, öylece bırakmak doğru olacak gibi gelmişti. Tengo'nun kendisinin de unutması iyi olabilirdi. Fakat elbette Tengo'nun aklında bazı sorular kalmıştı. Fukaeri neden aniden böyle bir şey yaptı acaba? Bir amacı var mıydı? Yoksa geçici olarak kötü bir ruhun esiri mi olmuştu?

Tengo'nun anlayabileceği, bunun aşktan kaynaklanan bir hareket olmadığıydı yalnızca. Fukaeri, Tengo'ya doğal bir sevgi besliyordu muhtemelen. Burası kesindi. Fakat Tengo'ya karşı aşk ya da cinsel istek, hatta bunlara az da olsa benzer duygular beslediği düşünülemezdi. Fukaeri, hiç kimseye karşı cinsel istek hissetmiyordu. Tengo insanları gözlemleyebilme yeteneğine o kadar da güveniyor değildi. Fakat yine de Fukaeri'nin bir yerlerde bir adamla, hızlı soluklar alıp vererek, coşkulu bir cinsel ilişki içerisinde olduğu sahneyi hayalinde canlandıramıyordu. Hayır, hepsinden öte cinsel ilişkiye girebildiğini de gözlerinin önüne getiremiyordu. Onda böyle bir hava yoktu.

Tengo böyle şeyleri düşünerek Koenci sokaklarında yürüdü. Gün batmış, soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Fakat aldırış etmiyordu. Yürüyerek düşünmeyi sürdürdü. Sonra masasının başına geçip, düşüncelerini bir düzene koyarak romanına yerleştirecekti. Bu, onun alışkanlığı haline gelmişti. Bu yüzden Tengo sık sık yürürdü. Yağmur yağsa, rüzgâr esse bile aldırış etmezdi. Yürüye yürüye Mugiatama'nın önüne geldi. Aklına, yapacak başka bir şey gelmediğinden, içeri girip fıçı Carlsberg sipariş etti. Mekân yeni açılmıştı. Tek bir müşteri bile yoktu. Tengo, bir süreliğine düşünmeye ara verip kafasını boşaltarak, ağır ağır birasını içti. Fakat uzun süre kafasını boş tutabilmek gibi bir lütuf Tengo'ya bahşedilmemişti. Doğada boşluk olamayacağı gibi. Tengo, Fukaeri'yi düşünmeden edemiyordu. Fukaeri, bir rüyanın kesiti gibi bilincinde yer etmişti.

O kişi, çok yakınlarda olabilir. Buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.

Bunlar, Fukaeri'nin sözleriydi. Bu yüzden Aomame'yi aramak için dışarıya çıkmıştım. Sonra buraya girdim. Fukaeri başka neler söylemişti?

Endişelenmene gerek yok. Sen bulamasan bile, o kişi seni bulacak.

Tengo’nun Aomame’yi aradığı gibi, Aomame de Tengo’yu arıyordu. Tengo buna inanmayı bir türlü başaramıyordu. O kendini Aomame’yi bulmaya vermişti. Bu yüzden Aomame’nin de aynı şekilde kendisini arayabileceği olasılığı, aklının ucundan bile geçmiyordu.

Ben algılarım, sen kabul edersin.

Bu da o konuşma esnasında Fukaeri’nin dile getirdiği bir şeydi. Fukaeri algılıyor, Tengo kabul ediyordu. Yalnız, Fukaeri kendisi istediği zamanlar dışında, algıladığı şeyleri dışarıya yansıtmıyordu. Kız, belirli bir prensip ya da kurama uyarak mı öyle yapıyordu? Yoksa yalnızca kafasına estiği gibi mi davranıyordu? Tengo bir karar veremiyordu.

Tengo bir kez daha, Fukaeri ile cinsel ilişkiye girdiğini anımsadı. On yedi yaşında güzel bir kız, onun üzerine çıkmış, penisini ta derine kadar içine almıştı. Dolgun memeleri, diri, olgun bir çift meyve gibi havada salınıyordu. Kız gözlerini kapamış, burun delikleri heyecandan genişlemişti. Dudakları ses haline gelmeyen sözcüklerin şeklini alıyordu. Beyaz dişleri görünüyor, arada sırada pembe dili dudaklarının arasından ortaya çıkıveriyordu. Tengo, bu görüntüyü net bir şekilde anımsıyordu. Vücudu uyuşmuştu, ama bilinci tamamen yerindeydi. Üstelik mükemmel bir şekilde ereksiyon olmuştu.

Fakat o sahneyi ne kadar net bir şekilde kafasında canlandırırsa canlandırsın, cinsel bir heyecan hissetmiyordu. Bir kez daha Fukaeri ile birleşmek gibi bir isteği de yoktu. O geceden sonra Tengo üç aya yakın bir süredir seks yapmamıştı. Bununla kalsa iyiydi. Bir kez boşaldığı dahi olmamıştı. Bu, Tengo için nadir bir durumdu. Oysa sağlıklı, otuz yaşında bekâr bir erkek olarak normal bir cinsel istek hissediyordu. Şu ya da bu şekilde tatmin edilmesi lazım gelen türden bir istekti bu.

Fakat Kumi Adaçi’nin evinde onunla birlikte yatağa girdiğinde ve kadın apış arası tüylerini kasığına yapıştırdığında bile Tengo, neredeyse hiç cinsel istek

duymamıştı. Penisi, yumuşaklığını korumuştu. Belki esrar yüzünden olmuştu. Fakat öyle olamayacağını da hissediyordu. Fukaeri o fırtınalı gecede Tengo'yla birleşmek suretiyle Tengo'nun yüreğinin içinden önemli bir şeyleri söküp almıştı. Bir evden bir mobilyayı taşıyıp götürürmüş gibi. Öyle bir his vardı içinde.

İyi de, neyi?

Tengo başını iki yana salladı.

Birasını bitirince buzlu Four Roses ve karışık çerez sipariş etti. Önceki sefer olduğu gibi.

Muhtemelen o fırtınalı gecede ereksiyonu son derece mükemmeldi. Penisi her zaman olduğundan daha sert, daha büyüktü. Alıştığı, kendi cinsel organı değilmiş gibiydi. Kaygan ve parlak gerçek bir penisten ziyade, bir kavramın sembolü gibi görünmüştü gözüne. Sonrasında gelen boşalma da güçlüydü, menisi ise yoğundu. Mutlaka rahmin en derin noktasına kadar ulaşmış olmalıydı. Belki de daha ilerisine. Gerçekten, inkâr edilemeyecek şiddette bir boşalmaydı.

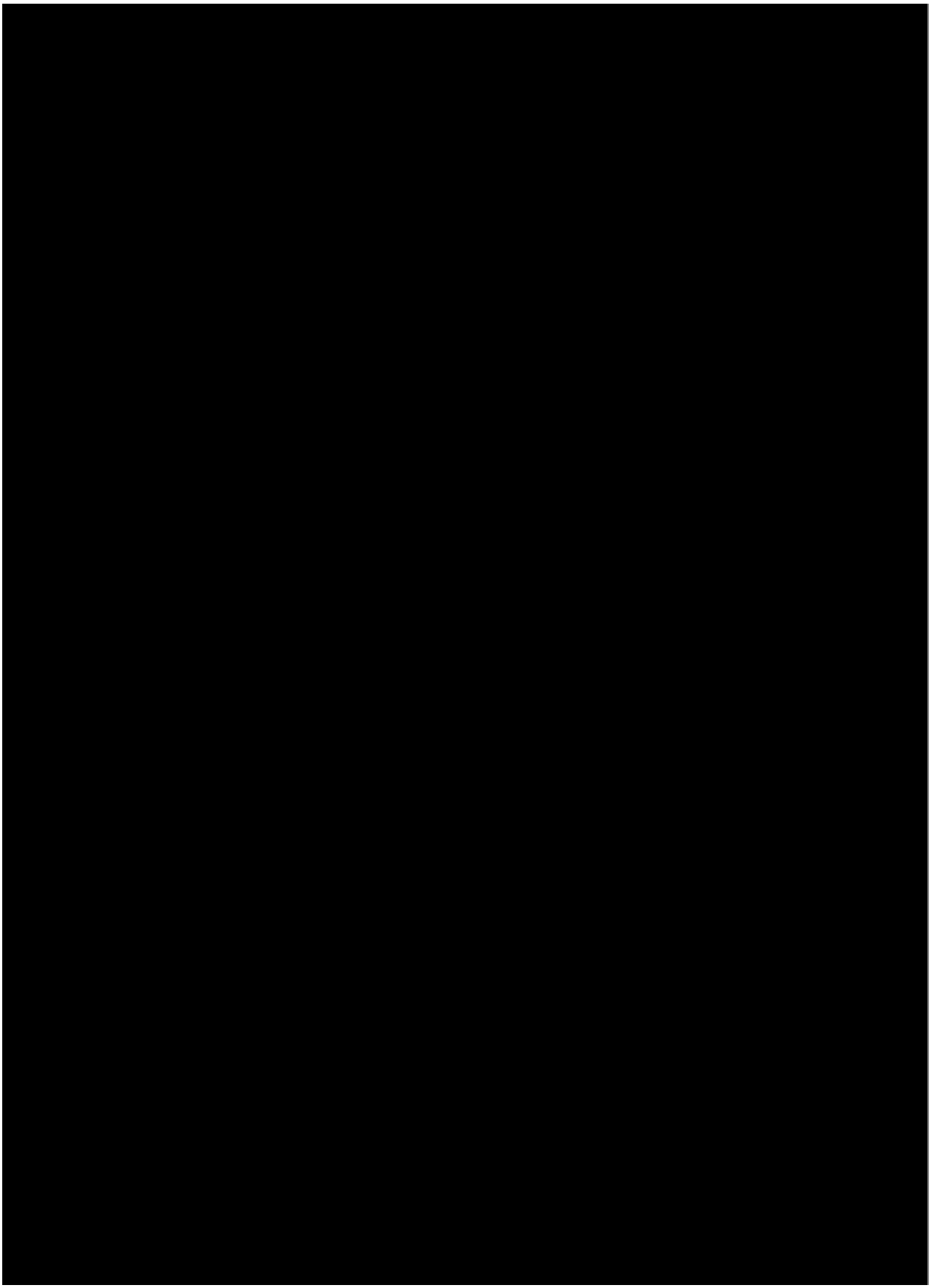
Fakat bir şeyler fazlasıyla mükemmel olunca sonrasında mutlaka bir tepkime doğar. Dünyanın kuralı böyledir. Sonrasında nasıl bir ereksiyon deneyimim oldu acaba? Anımsamıyorum. Bir kez bile sertleşmemiş de olabilirim. Anımsayamadığıma bakılırsa, olsa bile ikinci sınıf bir şeydi mutlaka. Filmlerden örnek verilirse, alelade tiplerin oynadığı, gerçek manzara yerine fon resmi önünde çekilmiş bir film gibi bir şeydir. Öylesi bir ereksiyonun anlatılacak tarafı olmasa gerek.

Belki de ben bu şekilde ikinci sınıf ereksiyonlarla, hatta ikinci sınıf bir ereksiyon bile yaşayamadan kalan ömrümü geçirmek zorunda kalırım. Tengo kendi kendine böyle düşündü. Bu mutlaka uzun sürmüş bir alacakaranlık gibi yalnız bir yaşam olur. Fakat şöyle bir düşününce, belki de öyle olması gerekiyordur. En azından bir kez mükemmel bir ereksiyon yaşadım, mükemmel şekilde boşaldım. Tıpkı Rüzgâr Gibi Geçti'nin yazarı gibi. Bir kez yüce bir şeyleri başarmayı becerince, bununla yetinmem gerek herhalde.

Buzlu viskisini bitirince hesabı ödeyip, tekrar amaçsızca yollarda yürümeye başladı. Rüzgâr sertleşmiş, hava daha da soğumuştu. Dünyanın kuralları

fazlasıyla gevşemiş, mantık tamamen yitip gitmeden önce Aomame'yi bulmak zorundayım. Şimdi Aomame ile karşılaşmak, Tengo'nun tek dileğiydi. Eğer Aomame'yi bulamazsam yaşamımın ne değeri kalır? O bir zamanlar, bu Koenci semtinin bir yerlerindeydi. Eylül ayıydı. Şansım yaver giderse hâlâ aynı yerde olabilir. Elbette buna dair bir kanıtım yok. Fakat Tengo için, şimdilik bu olasılığa sarılmaktan başka çare yoktu. Aomame buralarda bir yerlerde. Dahası, o da aynı şekilde beni arıyor. İki parçaya ayrılmış bir madalyonun, her bir parçasının diğer yarısını araması gibi.

Gökyüzüne baktı. Fakat ay görünmüyordu. Ayı görebileceğim bir yerlere gitmem gerek, dedi Tengo içinden.

Uşikava

Tüm bunlar en başa dönmek anlamına mı geliyor?

Uşikava’nın dış görünümü, insanların dikkatini fazlasıyla çekiyordu. Gözetleme ya da takip etme işlerine uygun değildi. İnsan kalabalığının arasında kendisini kaybettirmeye çalışsa bile yoğurdun içindeki iri kırkayak gibi hemen göze çarpıveriyordu.

Ailesi öyle değildi. Uşikava’nın anne babası, iki erkek ve bir kız kardeşi vardı. Babası poliklinik işletiyor, annesi oranın muhasebesine bakıyordu. Ağabeyi ve erkek kardeşi, ikisi de üstün başarıyla tıp fakültesine girmiş, doktor olmuşlardı. Ağabeyi Tokyo’da bir hastanede çalışıyordu, kardeşi ise üniversitede kalmış, araştırmacı doktor olmuştu. Babası emekli olunca ağabeyi babasının Urava şehrindeki polikliniğini devralacaktı. Erkek kardeşlerinin ikisi de evliydi, ikisinin de çocukları vardı. Kız kardeşi Amerika’da bir üniversiteye gitmişti, şimdi Japonya’ya dönmüş, simültane tercümanlık yapıyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarına gelmişti, ama hâlâ bekârdı. Hepsi zayıf, uzun boyluydular, oval, düzgün yüz hatları vardı.

O aile içerisinde hemen her açıdan, özellikle dış görünüm açısından, Uşikava istisnai bir varlıktı. Boyu kısa, kafası büyük ve şekilsiz, saçları karman çormandı. Bacakları kısa, salatalık gibi eğriydi. Gözleri, bir şeylere şaşırmış gibi dışarıya fırlamış vaziyetteydi. Boynunun çevresinde anormal bir yağlanma vardı. Kaşları gür ve kalındı, biraz daha uzun olsalar tek parça haline gelecek gibiydiler. Bu kaşlar, birbirine kur yapan bir çift böcek gibi görünüyordu. Okulda oldukça başarılıydı, ama derslere göre dalgalanmalar oluyordu. Özellikle beden eğitimi en beceriksiz olduğu alandı.

Bu varlıklı, kendi kendine yeten elit aile içerisinde Uşikava hep yabancı bir yaratık gibi kalmıştı. Uyumsuz sesler çıkartan yanlış notaydı. Evde ailecek çektirdikleri fotoğraflara bakınca, yalnızca o, yerini şaşırmış gibi dururdu. Yanlışlıkla aralarına karışmış, tesadüfen fotoğrafta çıkmış, patavatsız bir yabancı

gibi.

Ailede, dış görünümü kendileriyle hiçbir açıdan benzeşmeyen böyle bir insanın nasıl olup da ortaya çıktığına kimse akıl sır erdiremiyordu. Fakat o kesinlikle annesinin sancı çekerek doğurduğu çocuktu (doğum sancılarının aşırı şiddetli olduğunu, annesi anımsıyordu). Birileri sepetin içinde kapının önüne bırakıp gitmiş değildi. Gel zaman git zaman bir yakınları, baba tarafından yine böyle şekilsiz, iri kafalı bir akrabaları olduğunu hatırladı. Uşikava'nın dedesinin kuzeni olan kişiydi bu. Bu adam savaş sırasında Koto semtinde bulunan metal fabrikasında çalışırken, 1945 baharındaki büyük Tokyo bombardımanı sırasında ölmüştü. Babası o adamla hiç karşılaşmamıştı, ama eski albümlerde fotoğrafı kalmıştı. O fotoğrafı gören aile üyeleri hep birlikte ikna olmuşlardı. Babasının büyük amcasının dış görünümü şaşırtıcı ölçüde Uşikava'ya benziyordu çünkü. Yeniden mi doğdu acaba? dedirtecek ölçüde, tıpatıp aynıydı. O büyük amcayı oluşturan genetik etkenler, bir şekilde tekrar kendini göstermişti muhtemelen.

Saitama ili Urava şehrindeki Uşikava ailesi, eğitim durumları açısından gıpta edilecek ölçüde başarılı, dış görünüş açısından güzel fotoğraf veren bir aileydi. Uşikava'nın varlığı dışında, aile hakkında şikâyet edilecek tek bir nokta yoktu. Fakat fotoğrafa Uşikava eklenince insanlar bir parça kaşlarını çatıyor, başlarını eğiyorlardı. Herkes, Sakın ailenin başına bunun gelmesinde, güzellik tanrıçasına çelme takan bir hilekârın parmağı olmasın? diye düşünüyordu. Öyle olmasa bile, anne ve babası, insanlar kesin öyle düşünüyorlardır diye kederleniyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca Uşikava'yı insan içine çıkartmamaya özen gösteriyorlardı. Çaresiz kalıp da çıkartmaları gerektiğinde mümkün olduğunca göze batmaması için çaba harcıyorlardı (elbette bu boşuna bir çabaydı).

Fakat Uşikava öyle bir durumda olduğu için özel bir hoşnutsuzluk hissetmiyordu. Üzülmüyor, yalnızlık hissine kapılmıyordu. Zaten insanların arasına karışmak içinden gelmiyordu, göze batmaması için özen gösterilmesi ise işine geliyordu. Erkek kardeşleri ve kız kardeşi, ona neredeyse yokmuş gibi davranıyorlardı, ama bu da aldırış ettiği bir durum değildi. Kendisi de kardeşlerini özel olarak sevememişti çünkü. Dış görünümleri alımlı, derslerdeki başarıları yüksekti, üstüne bir de tepeden tırnağa sportmendiler, ayrıca bir sürü de arkadaşları vardı. Fakat Uşikava'nın gözünden bakıldığında, son derece siliktiler. Düşünce tarzları sıradan, bakış açıları dar, hayal gücünden yoksunlardı; sürekli başkalarının ne düşündüğünü merak ederlerdi. Her şeyden öte, bir erdemi geliştirebilmek için gerekli olan sağlıklı düşünceden yoksundular.

Babası, taşrada kendi muayenehanesini işleten bir dahiliyeci olarak eşraftan sayılıyordu ama insanın içini daraltacak kadar can sıkıcı biriydi. Dokunduğu her şey altına dönüşen, efsanedeki kral gibi, dile getirdiği sözcüklerin tamamı canlılıktan yoksun kum tanecikleri gibiydi. Fakat az konuşmak yoluyla, muhtemelen kasıtlı olmasa da, adam o can sıkıcılığını ve donuk halini insanların gözünden ustalıkla saklayabiliyordu. Annesi ise tersine, konuşkan, tam devrinin insanı bir kadındı. Para konusunda titiz, başına buyruk, öz güveni güçlü, şık şeylere meraklı, her fırsatta tiz sesiyle başkalarının dedikodusunu yapan biriydi. Ağabeyi babasının, erkek kardeşi de annesinin kişiliğini miras almıştı. Kız kardeşinin bağımsızlık duygusu güçlüydü, ama sorumsuz, hoşgörüden yoksun, kendi çıkarından başka bir şeyi önemsemeyen bir kadındı. Anne ve babası, son çocuk olan kızı fazlasıyla şımartmış, tepelerine çıkarmışlardı.

Bu yüzden Uşikava çocukluk yıllarını çoğunlukla tek başına geçirmişti. Okuldan dönünce kendi odasına kapanır, kitap okumaya dalardı. Beslediği köpekten başka arkadaşı olmadığından, edindiği bilgiler hakkında birileriyle konuşma ve tartışma şansı yoktu, ama yine de kendisinin mantıklı ve keskin bir düşünme yeteneğine sahip, etkili konuşabilen bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Dahası, kendi kendine sabırla bu yeteneğini geliştirmişti. Sözgelimi bir konu belirler, bununla ilgili iki rol oluşturarak kendi kendine tartışma yapardı. Bir tarafı o konuyu destekleyerek coşkuyla savunur, diğer tarafı ise konuyu eleştirir, hırsla yerden yere vururdu. Uşikava, birbirine zıt iki role de aynı ölçüde inanarak, bir anlamda sadık bir şekilde kendisini uydurur, o rolle bütünleşirdi. Bunu yapmak yoluyla da, farkında olmadan özeleştiri yeteneğini kazanmıştı. Dahası genel doğrular olarak düşünülen şeylerin, çoğu durumda göreli şeylerden öteye geçmediğini idrak etmişti. Öğrendiği başka şeyler de vardı. Öznellik ve nesnellik, çoğu insanın düşündüğü ölçüde kesin bir çizgiyle ayrılabilecek şeyler değildi. Eğer sınır çizgisi belirsizse, bilinçli olarak bunları bir taraftan öteki tarafa geçirmek o kadar da zor bir iş değildi.

Mantık ve hitabetini daha berrak bir hale getirmek, geliştirmek için Uşikava fırsat buldukça kafasını bilgiyle doldururdu. İşe yarayacak şeyleri de, o kadar işe yaramayacağını düşündüğü şeyleri de kafasına yerleştirirdi. Hemfikir olabileceği şeyleri de, karşı duracağı şeyleri de öğrenirdi. Onun yapmak istediği, genel anlamda kendini yetiştirmek değildi; doğrudan elle tutabileceği, şekli, ağırlığı tespit edilebilecek somut bilgilere ihtiyacı vardı.

O şekilsiz iri kafası, her şeyden ziyade, mükemmel bir bilgi haznesi haline gelmişti. Dış görünümü çirkindi, ama işe yarıyordu. Bu sayede Uşikava

yaşıtlarının hepsinden çok daha fazla bilgi depolamayı başarmıştı. Eğer isterse çevresindeki herkesi tartışmada kolayca alt edebiliyordu. Kardeşleri ve sınıf arkadaşlarıyla sınırlı değil, öğretmenlerini, anne babasını bile. Fakat Uşikava, bu yeteneğini mümkün olduğunca insanların önünde sergilememeye çalışıyordu. Ne şekilde olursa olsun, insanların dikkatini çekmek onun sevdiği bir şey değildi. Bilgi ve yetenekler, nihayetinde birer araçtı. Herkesin önünde uluorta sergilenmesine gerek de yoktu.

Uşikava kendini, ormanın karanlığında gizlenip avının geçmesini bekleyen gece hayvanları gibi görüyordu. Sabırla fırsat kollayıp, o an geldiğinde kararlılıkla avının üzerine atılıyordu. O anın öncesinde kendi varlığını karşısındakinin öğrenmemesi gerekirdi. Varlığına ait izleri silikleştirip, karşısındakinin boş bulunmasını sağlamak önemliydi. Henüz ilkokul yıllarından itibaren Uşikava bu düşünceyi özümsemişti. Gidip birilerine şımarmadığı gibi, duygularını kolayca dışa yansıttığı da olmuyordu.

Biraz daha eli yüzü düzgün bir tiple doğmuş olsaydım, diye hayal kurduğu da olurdu. O kadar yakışıklı olmasa da olurdu. Hayran kalınacak kadar güzel bir tip olması gerekli değildi. Sıradan olması yeterliydi. Karşılaştığı insanların gayriihtiyari dönüp bakacağı kadar çirkin olmayan bir tip. Eğer o şekilde doğmuş olsaydı, acaba nasıl bir yaşamı olurdu? Fakat bu Uşikava'nın hayal gücünü aşan bir şeydi. Uşikava tam da Uşikava'ydı. Onun üzerinden başka bir varsayım oluşturmak mümkün değildi. Uşikava adlı bir insan, ancak şekilsiz iri kafası ve pörtlek gözleri, kısa çarpık bacaklarıyla var olabilirdi. Kuşkucu, bir o kadar da bilgiye aç; sessiz, ama konuşması etkili çocuk da aynı şekilde var olabilmişti.

Çirkin çocukluk yılları geride kalınca, çirkin bir genç olmuş, sonra bir zaman gelmiş, çirkin orta yaşlı bir adama dönüşmüştü. Ömrünün hangi aşamasında olursa olsun, yolda karşılaştığı insanlar sık sık dönüp Uşikava'ya bakardı. Çocuklar hiç çekinmeden tam karşısına geçer, dik dik bakarak yüzünü incelerdi. Çirkin bir yaşlı olsam belki bu kadar fazla dikkat çekmem, diye düşünürdü Uşikava arada sırada. Yaşlıların çoğu çirkin olduğundan, o kendine özgü çirkinliği gençliğinde olduğu kadar göze batmazdı belki de. Fakat bunu gerçekten yaşlanmadan anlayamazdı. Belki de eşine benzerine rastlanmayan çirkinlikte bir yaşlı haline de gelebilirdi.

Nihayetinde kendini kalabalığın içinde kaybettirmek gibi bir şeyi Uşikava'nın yapması mümkün değildi. Üstüne üstlük Tengo Uşikava'nın yüzünü biliyordu. Eğer apartmanının çevresinde dolaştığını görecek olursa her şey boşa giderdi.

Böyle durumlarda, çoğunlukla uzman dedeftiklik şirketlerine başvururdu. Avukatlık döneminden beri Uşikava gerekli olduğunda o tür şirketlerle ilişkiye girerdi. Adamların çoğu, eski polisti. Bilgi toplama, takip etme, gözetleme tekniklerini çok iyi biliyorlardı. Fakat bu sefer, mümkün olduğunca dışarıdan birilerini işe dahil etmek istemiyordu. Konu çok hassastı. Cinayet gibi ağır bir suç vardı işin içinde. Dahası, Tengo'yu izlemenin nasıl bir amaca hizmet edebileceğini Uşikava'nın kendisi bile tam olarak kavrayamamıştı.

Elbette Uşikava'nın istediği, Tengo ile Aomame arasındaki bağı açığa çıkartmaktı, ama Aomame'nin nasıl bir yüzü olduğunu da tam olarak bilemiyordu. Bir hayli uğraşmıştı, ama onun doğru düzgün bir fotoğrafını bir türlü ele geçirememişti. O Yarasa bile ele geçirememişti. Lise mezuniyet albümünü görebilmişti, ama Aomame'nin sınıf fotoğrafındaki küçük yüzü, bir şekilde doğallıktan uzak bir maske gibi duruyordu. Şirketin softball takımının fotoğrafında ise siperliği geniş şapka takmış, yüzüne gölge düşmüştü. Bu yüzden eğer Aomame Uşikava'nın önünden geçip gidecek olsa bile, onun Aomame olduğunu tespit edebilmesi mümkün değildi. 1.70 boylarında, düzgün vücutlu bir kadın olduğunu biliyordu. Gözleri ve elmacıkkemikleri belirgindi. Saçları, ancak omuzlarına ulaşıyordu.

Sonuçta Uşikava'nın kendisinin bu gözetleme işini üzerine almaktan başka çaresi yoktu. Orada gözlerini dikip sabırla bir şeylerin meydana gelmesini beklemeli, o bir şeyler meydana gelince de duruma göre nasıl hareket edeceğine karar vermeliydi. Bu hassas işi başkasından istemesi mümkün değildi.

Tengo üç katlı eski bir betonarme apartmanın üçüncü katında yaşıyordu. Girişte tüm dairelerin posta kutuları vardı. Birisinin üzerinde "Kavana" yazıyordu. Posta kutusunun sağı solu paslanmış, boyası dökülmeye başlamıştı. Posta kutularının kapağında kilit vardı, ama orada oturanların çoğu kilitlememişti. Apartmanın giriş kapısı kilitli olmadığından herkes rahatlıkla binanın içine girebilirdi.

Karanlık koridorda, inşa edilmelerinin üzerinden uzun yıllar geçmiş apartmanlara özgü koku hâkimdi. Tamir edilemeyen tesisat sızıntılarından, ucuz

deterjanla yıkanmış eski çarşaflardan, yanmış kızartma yağlarından, kurumuş Noel çiçeklerinden yayılan kokular; otların yeşerdiği ön bahçeden gelen kedi çişi kokusu ve türlü türlü ne olduğu belirsiz kokular birbirine karışmıştı. Uzun süre orada yaşayınca insanlar o kokuya alışmış olabilirlerdi. Fakat ne kadar alışmış olurlarsa olsunlar, insanın içini açan bir koku olmadığı kesindi.

Tengo'nun oturduğu daire yola bakıyordu. Gürültülü denebilecek ölçüde değildi, ama nispeten işlek bir yoldu. Yakınlarda bir ilkokul vardı. Belli saatlerde çocukların gidişgelişi de artıyordu. Apartmanın karşısında bazı küçük konutlar, yan yana sıralanmıştı. Hepsi bahçesiz, iki katlı evlerdi. Yolun ucunda meyhane vardı. İlkokul öğrencilerine yönelik bir kırtasiyeci, iki blok ileride de küçük bir karakol yer almaktaydı. Çevrede gizlenebilecek bir yer yoktu. Yolun kıyısında durup Tengo'nun evini gözetlemeye kalkarsa, şansına Tengo'ya fark ettirmese bile çevredeki insanların kuşkulanacağı kesindi. Hele bir de bu kişi, Uşikava gibi dış görünümü pek sıradan olmayan bir insan olunca, çevre sakinlerinin tedirginliği iki kat daha artardı kesin. Okula giden çocukların peşine düşmüş bir sapık olduğu düşünülerek karakoldan polis bile çağırabilirlerdi.

Birilerini gözetlemek için öncelikle bu işe uygun bir yer bulmak gerekirdi. İnsanların bakışlarından uzak, hedef kişinin hareketlerini gözlemleyebilecek, su ve gıda tedariği kolayca yapılabilecek bir konum gerekirdi. En ideali, Tengo'nun evini görebilecek özel bir daire ayarlamaktı. Bu dairede, uzak görüş merceği takılmış fotoğraf makinesini üçayak üzerine yerleştirerek, evin içerisindeki hareketliliği ve giriş çıkışları izlemek en iyi yoldu. Bu işi tek başına yapacağından, yirmi dört saat gözetlemesi imkânsızdı, ama günde on saat kadar gözetleyebilirdi. Fakat söylemeye gerek yok ki bu iş için uygun bir yeri kolayca bulması mümkün değildi.

Fakat yine de Uşikava çevrede dolaşıp öyle bir yer aradı. Kolay kolay vazgeçen bir insan değildi. Ayaklarının onu götürebileceği yere kadar yürür, en ufak bir olasılığı bile en sonuna kadar takip ederdi. Bu inadı, onun avantajlı tarafıydı. Fakat yarım gün boyunca taban tepip etrafta dolaştıktan sonra Uşikava vazgeçti. Koenci, konutların yoğun olduğu bir bölgeydi, arazisi düzdü, yüksek bina da yoktu. Tengo'nun evini görebilecek yerler son derece sınırlıydı. Üstelik bu yerlerin hiçbirinde Uşikava'nın gizlenebileceği tek bir nokta bile yoktu.

Uşikava, aklına iyi bir fikir gelmediğinde ılık bir banyo yapardı. Bu yüzden eve dönünce önce küveti doldurdu. Sonra akrilik küvete girip radyoda Sibelius'un keman konçertosunu dinledi. İçinde Sibelius dinlemek için özel bir istek yoktu.

Ayrıca Sibelius'un konçertosu, günün sonunda banyoya girerek dinlemeye uygun bir müzik de değildi. Belki Finler, geceleri saunaya girerek Sibelius dinlemekten hoşlanıyor olabilirdi. Fakat Bunkyo semti Konihata mahallesinde bulunan, iki yatak odalı apartman dairesinin banyosundaki dar küvette, Sibelius müziği aşırı duygusal geliyor, tınısı insanda fazlasıyla gerilimli bir duyguya yol açıyordu. Fakat Uşikava umursamıyordu. Arka planda bir müzik olması onun için yeterliydi. Rameau'nun konseri bile olsa, onu da şikâyet etmeden dinlerdi. Schumann'ın "Carnaval"ı çalsa, yine hiçbir şikâyeti olmazdı. O an tesadüfen FM kanalı Sibelius'un keman konçertosunu yayınlıyordu. Durum, bundan ibaretti.

Uşikava, her zamanki gibi zihninin yarısını boşaltarak dinlendirip, geri kalan yarısıyla düşünmeye çalıştı. David Oistrakh'ın çaldığı Sibelius müziği, o boş alanı bir baştan öbür başa kat ediyordu. Usulca esen bir rüzgâr gibi ardına kadar açılmış ön kapıdan giriyor, ardına kadar açılmış arka kapıdan çıkıp gidiyordu. Müziği dinleme yöntemi olarak pek övülecek bir usul olmayabilirdi. Kendi müziğinin bu şekilde dinlendiğini öğrense, Sibelius kaşlarını çatar, kalın boynu kırışıklarla kaplanırdı belki de. Fakat Sibelius öleli çok olmuş, Oistrakh da aynı şekilde ruhlar arasına karışmıştı. Bu yüzden Uşikava, kimseden çekinmeden müziği bir yerden girip bir yerden çıkacak şekilde dinliyor, zihninin boşaltmadığı yarısıyla durmaksızın düşünüyordu.

Böyle durumlarda kendini sınırlamaksızın düşünmeyi severdi. Köpekleri geniş bir düzlüğe salar gibi düşüncelerini özgür bırakıyordu. İstediğiniz her yere dilediğinizce gidip, arzuladığınız her şeyi yapabilirsiniz, diyor, sonra serbest bırakıyordu. Uşikava, kendisi boynuna kadar ılık suya gömülmüş, yokuşta yuvarlanan, bıkmadan birbirlerini kovalayan, bir sincap bulunca boş yere peşine takılan, çamurlara otlara bulanan köpeklerin, oynamaktan yorulup da geri dönünce başlarını okşuyor, tekrar tasmalarını takıyordu. O sıralarda müzik de bitmişti. Sibelius'un konçertosu yaklaşık otuz dakikada sona erdi. Tam kararında bir uzunluktu. Sunucu, sonraki parçanın Janáček'in "Sinfonietta"sı olduğunu bildirdi. Janáček'in "Sinfonietta"sının adını bir yerlerde duymuştu. Fakat nerede duyduğunu anımsamıyordu. Anımsamaya kalktığında nedense görüşü bulanıklaşıyordu. Gözlerinin önüne uçuk sarı bir perde çekilmiş gibi oluyordu. Mutlaka banyoda aşırı uzun kaldığından olmalıydı. Uşikava teslimiyeti kabul edip, radyoyu kapatarak banyodan çıktı; belinde sadece havluyla, buzdolabından bir bira aldı.

Uşikava orada tek başına yaşıyordu. Eskiden karısı ve iki küçük kızı vardı. Kanagava ili Yamato şehrinin Çuorinkan semtinde satın aldığı müstakil evde

yaşıyorlardı. Küçük, ama çimenlerle kaplı bir bahçesi vardı. Bir de köpek besliyorlardı. Karısı, son derecede sıradan yüzü olan biriydi. Çocukları güzel denebilecek yüzlere sahipti. Kızlarının ikisi de fizik olarak Uşikava'ya hiç benzemiyordu. Bu, elbette Uşikava'yı rahatlatıyordu.

Ancak aniden perde değişimi diyebileceği bir şey olmuştu ve şimdi tek başına yaşıyordu. Bir zamanlar aile sahibi olması, banliyöde müstakil bir evde yaşamış olması bile ona tuhaf geliyordu. Bu bir yanılsama gibiydi ve işine geldiği şekilde, farkına varmadan, geçmişe ait belleğini yeniden kurgulamış olabileceğini bile düşünüyordu. Fakat elbette bu gerçekten olmuştu. Yatağı paylaştığı bir karısı, kendi kanından gelen iki kızı vardı. Masasının çekmecesinde ailenin dört üyesinin birlikte çektirdiği bir fotoğraf duruyordu. Orada herkes mutlulukla gülüyordu. Köpek bile gülümsüyormuş gibiydi.

Ailenin tekrar bir araya gelme olasılığı yoktu. Karısı ve kızları Nagoya'da yaşıyordu. Kızlarının artık yeni bir babaları vardı. İlkokuldaki veli toplantılarına gitse bile kızlarının utanmayacağı, sıradan bir fiziğe sahip bir babaları. Uşikava, kızlarını dört yıla yakın bir süredir görmemişti, ama kızlar buna hiç üzülüyormuş gibi değillerdi. Mektup bile göndermiyorlardı. Uşikava'nın kendisi de kızlarını göremediği için o kadar üzülmüyordu. Fakat elbette bu, onun kızlarına değer vermediği anlamına gelmiyordu. Yalnızca Uşikava her şeyden önce kendi varlığını sağlama almak zorundaydı. Bunun için yüreğindeki gereksiz devreleri kapatması lazımdı.

Üstelik Uşikava, ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, onların damarlarında kendi kanının dolaştığını biliyordu. Kızları Uşikava'yı unutup gitseler bile, o kan yolunu kaybetmezdi. Muhtemelen o kandaki bellek uzun bir süre taşınırdı. Dahası bu iri kafanın gelecekte bir gün bir yerlerde tekrar kendini göstereceği muhakkaktı. Umulmadık bir anda, umulmadık bir yerde. O zaman insanlar, Uşikava'nın varlığını iç geçirerek anımsarlardı mutlaka.

O şaşkınlığın yaşanacağı anı, Uşikava hayattayken belki görebilirdi, belki de göremezdi. Önemli değildi. Öyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmekle bile Uşikava'nın içini bir memnuniyet duygusu kaplıyordu. Bu, bir intikam duygusu değildi. Bu dünyanın oluş biçimine kendisinin kaçınılmaz bir şekilde dahil olduğu algılamasıyla birlikte gelen bir memnuniyetti.

Uşikava, koltuğa oturup kısa bacaklarını sehpaya uzatarak teneke birasını içerken, aniden aklına bir şey geldi. Belki işe yaramayabilirdi. Fakat denemeye

değerdi. Nasıl olmuştu da böylesine basit bir şeyi daha önce akıl edememişti acaba? Bunu düşünememiş olması Uşikava'ya tuhaf geldi. Herhalde fikir ne kadar basit olursa, insanın aklına gelmesi de o kadar zor oluyordu. Fenerin dibinin karanlık olması gibi.

Uşikava ertesi sabah bir kez daha Koenci'ye gitti, gözüne ilişen bir emlakçıya girerek Tengo'nun yaşadığı apartmanda boş daire olup olmadığını sordu. Adamlar oraya bakmıyorlardı. O apartmanın tamamıyla istasyonun önündeki bir emlakçı ilgileniyordu.

"Yalnız orada boş daire olduğunu sanmam. Kiralar uygun ve ulaşım da rahat olduğundan oturanlar pek boşaltmıyor."

"Yine de şansımı bir denemek isterim" dedi Uşikava.

İstasyonun önündeki o emlakçıya gitti. Onunla ilgilenen, yirmili yaşların başında genç bir adamdı. Saçları siyah ve kalın telliydi, kuş yuvası gibi jöleyle iyice sertleştirilmişti. Bembeyaz gömleğinin üzerinde yepyeni bir kravat vardı. Herhalde bu işe başlayalı o kadar uzun zaman olmamıştı. Yanaklarında hâlâ sivilce izleri vardı. Adam, içeri giren Uşikava'nın tipini görünce biraz şaşırdı, ama hemen kendini toparlayarak profesyonel bir gülümseme takındı.

"Beyefendi, çok şanslısınız" dedi genç adam. "Birinci katta oturan çift, ailevi durumlardan dolayı aniden taşınmaya karar verdi. Bir hafta önce daire boşaldı. Dün temizliği yapıldı. Henüz ilan vermedik. Birinci kat olduğundan dışarıdan gelen sesler rahatsız edici olabilir. Pek fazla güneş de görmeyebilir, ama ne de olsa merkezi bir yerde. Yalnız bina sahibi beş altı yıl içinde apartmanı yıkıp yeniden inşa etmeyi düşündüğünden, yıkım zamanından altı ay önce, sorun çıkartmadan evi boşaltmanız sözleşmenin koşulu olacak. Bir de otoparkı yok."

"Sorun değil" dedi Uşikava. "O kadar uzun süre yaşamak niyetinde değilim, arabam da yok."

"Tamam öyleyse. Bu koşulu kabul ettiğiniz sürece, hemen yarın yerleşebilirsiniz. Elbette öncesinde daireyi bir görmek istersiniz."

"Mutlaka görmek isterim" dedi Uşikava. Genç adam masasının çekmecesinden anahtarı çıkartıp Uşikava'ya verdi.

“Benim biraz işim var. Kusura bakmayın, ama tek başınıza gidip bakabilir misiniz? Ev boş, dönüşte anahtarı bırakmanız yeterli olur.”

“Tamam” dedi Uşikava. “Fakat ya ben kötü bir adamsam, anahtarı alıp gider ve yedeğini çıkartırsam, sonra da boş eve yerleşmeye kalkarsam ne olacak?”

Genç adam bu sözler üzerine, şaşkın şaşkın bir süre Uşikava’nın yüzüne baktı. “Evet haklısınız. Öyleyse, tedbir olsun diye kartvizitinizi filan bırakabilir misiniz?”

Uşikava cüzdanından her zamanki Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti kartvizitini çıkartıp verdi.

“Uşikava Bey” dedi genç adam, ciddi bir yüz ifadesiyle kartvizitteki adı okuyarak. Sonra ifadesi yumuşayıverdi. “Kötü bir şey yapacak birisine benzemiyorsunuz.”

“Teşekkür ederim” dedi Uşikava. Sonra o kartvizitteki unvan kadar sahte bir gülümseme takındı.

Birileri kendisine ilk kez böyle bir şey söylüyordu. Bu genç adam, dış görünümünün fazlasıyla göze batması, kötü bir şeyler yapmasını engeller diye düşünüyordu herhalde. Özelliklerini kolayca tasvir etmek mümkündü. Robot resmini yapmaları pek fazla zaman almazdı. Hakkında arama emri çıkartılacak olsa, üç gün içinde yakalanırdı mutlaka.

Daire, tahmin ettiğinden daha iyi durumdaydı. Üçüncü kattaki Tengo’nun dairesi iki kat üzerinde olduğundan evin içini doğrudan gözetlemek elbette imkânsızdı. Fakat pencereden binanın giriş kapısı görünüyordu. Tengo’nun giriş çıkışlarını kontrol edebilir, onu ziyarete gelen insanların profilini çıkartabilirdi. Fotoğraf makinesini kamufle edecek olursa, uzaktan görüş merceğiyle fotoğraf da çekebilirdi.

O daireyi tutmak için iki aylık kira tutarında depozito, bir aylık peşin kira, iki aylık hava parası vermek zorundaydı. Kira o kadar yüksek değildi, depozito da daireyi boşaltırken geri ödenecekti. Yine de hatırı sayılır bir meblağ ödemesi gerekiyordu. Yarasa’ya ödeme yapmış olduğu için birikimi azalmıştı. Fakat şu an içinde bulunduğu durumu düşünecek olursa, kendini zorlayarak da olsa o daireyi tutmaktan başka şansı yoktu. Uşikava, tekrar emlakçıya gitti, bu iş için önceden hazırladığı nakit parayı zarfından çıkartarak, kira sözleşmesini imzaladı.

Sözleşme Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti adına yapılmıştı. Cemiyetin fatura bilgilerini sonradan postayla göndereceğini söyledi. Onunla ilgilenen genç adam, bu durumu pek önemsiyor gibi değildi. Sözleşme yapılınca, Uşikava'ya tekrar evin anahtarını verdi.

"Uşikava Bey, bugünden itibaren o evde oturabilirsiniz. Elektrik ve suyu var. Ancak, gaz açılırken başında durmanız gerektiğinden, Tokyo gaz şirketiyle irtibata geçmeniz lazım. Telefon işini ne yapacaksınız?"

"Telefonu kendim ayarlarım" dedi Uşikava. Telefon şirketiyle sözleşme yapmak zahmetliydi. Teknik elemanların evin içine girmesi gerekirdi. Yakınlardaki umumi telefonu kullanmak çok daha rahat olurdu.

Uşikava bir kez daha daireye dönüp, gerekli olacak şeylerin listesini çıkarttı. Şansına, önceden oturanlar perdeyi olduğu gibi bırakmışlardı. Çiçek desenli eski bir perdeydi, ama perde olması bile, bir masraf kaleminden kurtarıyordu. Üstelik perde, gözetleme için elzem şeylerin başında geliyordu.

Liste o kadar da uzun değildi. Yiyecek malzemeleri, içme suyu lazımdı. Bir de uzak görüş mercekli fotoğraf makinesi ve üçayak. Bunlardan başka tuvalet kâğıdı, uyku tulumu, kampta kullanılan türden ispirtolu ocak, meyve bıçağı, konserve açacağı, çöp torbası, basit temizlik malzemeleri, elektrikli tıraş makinesi, birkaç havlu, el feneri, transistörlü radyo, minumum düzeyde yedek giysi, bir karton sigara. Bu kadarı yeterli olurdu. Buzdolabına, yemek masasına, yatak yorgana ihtiyacı yoktu. Yağmurdan ve rüzgârdan korunabileceği bir yer bulabilmiş olması bile şanstı. Uşikava, kendi evine dönüp fotoğraf makinesi çantasına tek-mercekli fotoğraf makinesini ve uzak görüş merceğini yerleştirip, yanına bolca film aldı. Sonra listesine yazdığı eşyaları, seyahat çantasına doldurdu. Olmayanları Koenci İstasyonu önündeki mağazalardan satın aldı.

On metrekarelik odanın penceresinin önüne üçayağı kurup, son model Minolta otomatik fotoğraf makinesini üzerine yerleştirdi, uzak görüş merceğini taktı, makineyi binanın kapısından girip çıkan insanların yüzünü alabilecek konuma getirerek, elle kullanma moduna ayarladı. Uzaktan kumandayla deklanşöre basma düzeneğini kurdu. Peş peşe çekim ayarını da yaptı. Merceğin ucuna kalın kâğıttan bir kap hazırlayıp, merceğin ışıkla parlamaması için önlem aldı. Dışarıdan bakıldığında, perdenin altında sıkışıp kalmış kâğıt bir boru gibi görünüyordu. Fakat hiç kimse öyle bir şeye dikkat etmezdi. Hiçbir albenisi olmayan kiralık dairelerin bulunduğu böyle bir apartmanın girişini birilerinin

gizlice görüntülemeye kalkacağını kimse düşünmezdi.

Uşikava, fotoğraf makinesiyle, deneme amaçlı olarak, kapıdan giren insanların fotoğraflarını çekti. Peş peşe çekim ayarı sayesinde kişi başına üç çekim yapabiliyordu. Fotoğraf makinesini havluyla sarıp deklanşör sesinin azaldığından emin oldu. Bir makara film bitirince istasyonun yakınlarındaki fotoğraf stüdyosuna götürdü. Filmi tezgâhtara verdiğinde, otomatik olarak film banyosu yapan bir sistemlerinin olduğunu gördü. Makine bol miktarda fotoğrafı hızlı bir şekilde banyo ettiğinden fotoğraflarda ne olduğuna kimse dikkat etmezdi. Çıkan fotoğraflar gayet iyi kalitedeydi. Sanatsallık beklenemezdi, ama işini görürdü. Girip çıkan insanların yüzleri, ayırt edilebilecek ölçüde netti fotoğraflarda. Uşikava stüdyo dönüşünde içme suyu ve konserve, tütün dükkânından bir karton Seven Star satın aldı. Kucağındaki malzemelerle yüzünü saklayarak apartmana döndü, yine fotoğraf makinesinin başına oturdu. Sonra girişi gözetlerken, su içip konserve şeftali yedi, birkaç sigara içti. Elektrik vardı, ama nedense su akmıyordu. Musluklardan yalnızca tıslama sesi geliyordu. Muhtemelen suyun gelmesi zaman alacaktı. Emlakçıyla irtibata geçmeyi düşündü, ama apartmana çok sık girip çıkmak istemediğinden biraz daha beklemeye karar verdi. Klozeti kullanamadığı için, temizlik şirketinin, orada unuttuğu küçük eski kovanın içine çişini yaptı. Kış başlangıcına özgü bir akşamüzeri olduğundan evin içerisi iyice kararmıştı, yine de odanın ışıklarını yakmadı. Karanlığın gelişini memnuniyetle karşılamıştı. Giriş kapısının ışığı yandı. Uşikava o sarı ışığın altından geçenleri gözetlemeyi sürdürdü.

Akşam olunca kapıdan girip çıkan insanlar biraz daha arttı, ama yine de çok kişi yoktu. Zaten küçük bir apartmandı. Girip çıkanlar arasında Tengo yoktu. Aomame olabilecek bir kadın da. O gün Tengo dershanede ders veriyordu. Akşamüzeri olunca eve dönerdi. Tengo işten sonra bir yerlere uğramazdı pek. Dışarıda yemek yemektense yemeğini kendisi yapıp, kitap okuyarak yemeyi seviyordu. Uşikava bunu biliyordu. Fakat Tengo o gün bir türlü eve dönmedi. İşten sonra biriyle buluşmuş olabilirdi.

Apartmanda çok farklı insanlar yaşıyordu. Genç, bekâr memurlar, üniversite öğrencileri, küçük çocukları olan çiftler, tek başına yaşayan ihtiyarlar; farklı tabakalardan sakinler vardı. İnsanlar savunmasızca merceğin görüş alanına giriveriyorlardı. Yaşları ve yaşam çevreleri açısından az çok farklılıklar olsa bile, bu insanlar yaşamlarından yorgun düşmüş, bıkmış gibi görünüyorlardı. Ümitleri tükenmiş, ihtirasları unutulmuş, duyguları törpülenmiş, geriye kalan boşluğa bıkkınlık ve hissizlik çöreklenivermişti. Sanki iki saat önce diş çektirmiş gibi,

ifadeleri karanlık, adımları ağırdı.

Elbette Uşikava yanlış düşünüyor da olabilirdi. İçlerinde, yaşadığı hayattan sonsuz keyif alanlar da vardı belki. Kapıyı açınca içeride kendilerini nefes kesen kişisel bir cennetin beklediği sakinler. Kimisi vergi dairesinin soruşturmasından kaçmak için sade bir yaşam sürüyormuş süsü veriyordu kendine belki de. Elbette bu da mümkündü. Fakat fotoğraf makinesinin uzaktan görüş merceğine yansıdığı kadarıyla, bu insanlar, bir süre sonra yıkılacak bu ucuz apartmana yapışıp kalmış, ümitlerini yitirmiş büyükşehir sakinleriydi sadece.

Sonuçta Tengo görünmemişti. Tengo ile bağı olabilecek birileri de apartmana gelmemişti. Saat gece 11.30'u geçince Uşikava vazgeçti. İlk gündü, hazırlıkları da tam değildi. Önünde uzun bir zaman vardı. Bugünlük bu kadarı yeterliydi. Vücudunu farklı açılarda usulca esneterek, sertleşen kısımlarını çözdü. Şekerli ekmek yedi, termosta getirdiği kahveyi termosun kapağına dökerek içti. Lavabonun musluğunu çevirince, ne zaman gelmeye başladıysa su akmaya başlamıştı. Sabunla yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalayarak uzun uzun çişini yaptı. Duvara yaslanıp bir sigara içti. Bir tek viski içmek isterdi, ama orada bulunduğu sürece asla alkol almamaya karar vermişti. Sonra iç çamaşırlarıyla kalarak uyku tulumuna girdi. Bir süre vücudu soğuktan hafif hafif titredi. Gece olunca boş ev, tahmin ettiğinden daha fazla soğumuştu. Küçük bir elektrikli soba gerekebilirdi.

Uyku tulumunun içinde tek başına titrerken, ailesi tarafından kuşatılmış halde yaşadığı günleri anımsadı. Özlem duyarak anımsamış değildi. Şimdi içinde bulunduğu durumla fazlasıyla tezat oluşturan bir durum olarak, tamamen kıyas amaçlı aklına gelivermişti yalnızca. Ailesiyle birlikte yaşarken bile Uşikava, elbette yalnızdı. Kimseye içini açmazdı. Öylesi sıradan bir yaşamın nihayetinde geçici olduğunu düşünürdü. O sahnenin bir gün gelip de paldır küldür yıkılıvermesinin kesin olduğunu düşünmeden edemezdi. Avukat olarak yoğun geçen yaşantısı, yüksek geliri, Çuorinkan'daki müstakil evi, tipi hiç de fena olmayan karısı, özel ilkokula giden iki şirin kızı, cins köpeği. İşte bu yüzden bir sürü şey üst üste gelmiş, yaşantısı kolayca çöküvermişti; tek başına kalınca neredeyse rahatlamıştı. Şu işe bak. Artık hiçbir şeyden endişe etmeme gerek yok. Yine en başa döndüm.

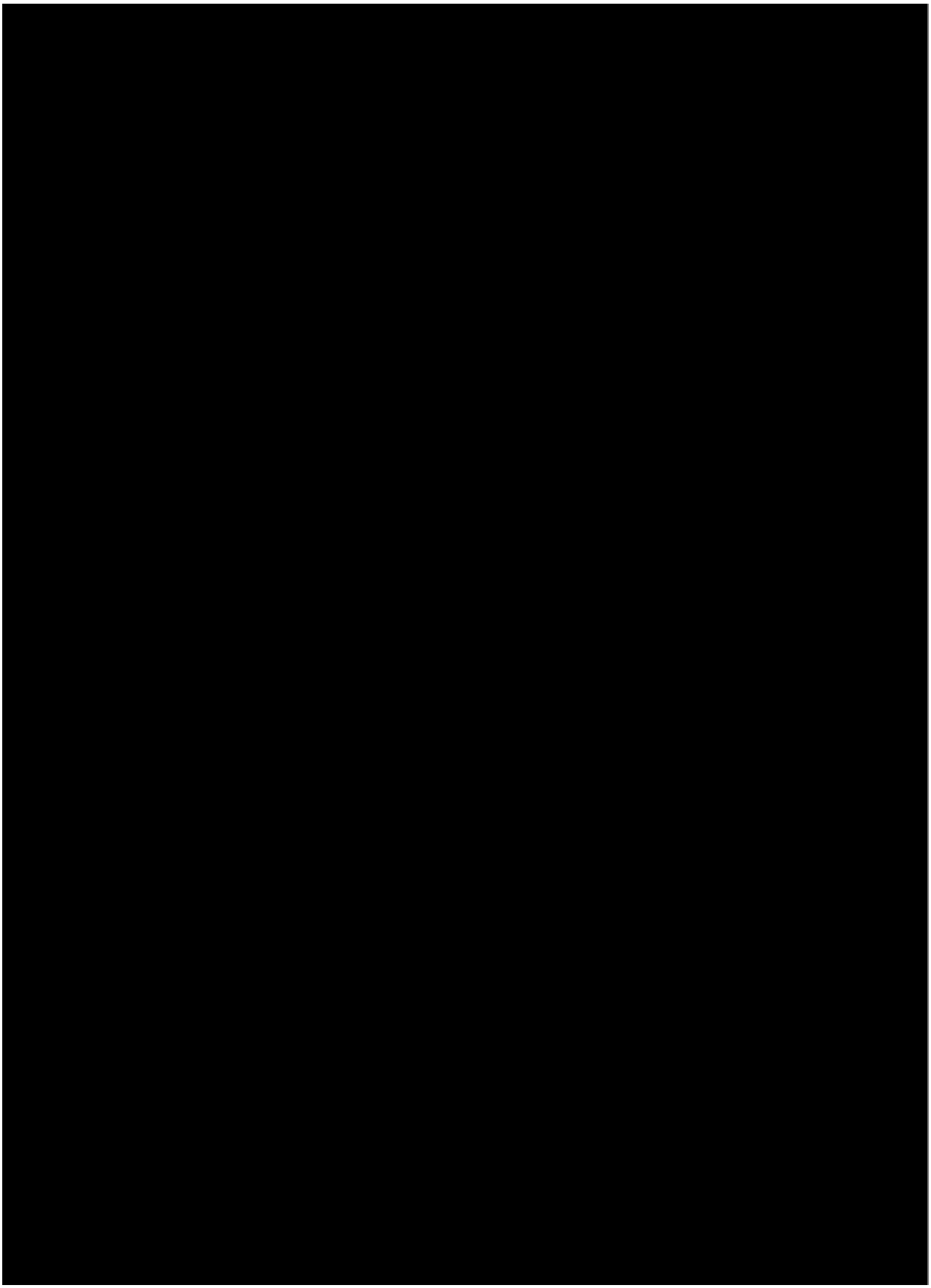
Bu en başa dönmek mi?

Uşikava, uyku tulumunun içinde larva gibi tostoparlak olarak, karanlık tavana baktı. Aynı pozisyonda uzun süre kalmış olmaktan dolayı tüm eklemleri

ağrıyordu. Soğuktan titriyordu; akşam yemeği yerine şekerli ekmek yemiş, yıkılmak üzere olan ucuz bir apartmanın girişini gözetlemiş, hiçbir albenisi olmayan insanların gizlice fotoğrafını çekmiş, temizlik için kullanılan kovaya çişini yapmıştı. Bu, her şeye yeni baştan başlamak anlamına mı geliyordu? Bunun üzerine, yapmayı unuttuğu bir şeyi anımsadı. Emekleyerek uyku tulumundan çıktı, kovanın içindeki sidiği klozete döküp, gürültüyle sifonu çekti. Uyku tulumunu tam da ısıtmışken içinden çıkmak çok zor gelmişti. Öylece kalmayı çok istiyordu, ama karanlıkta yanlışlıkla kovaya çarparsa tam bir felaket olurdu. Sonra tekrar uyku tulumuna girip, bir süre daha soğuktan titredi.

Bu, en başa dönmek mi?

Herhalde o anlama geliyor. Yitirecek daha fazla bir şeyim yok. Canımdan başka. Gayet açık. Uşikava, karanlıkta, ince, keskin bir alet gibi gülümsedi.

Aomame

Benim küçüğüm

Aomame çoğunlukla karmaşa ve arayış içinde yaşıyordu. Bu 1Q84 yılı denilen, bilinen mantık ve bilgilerin neredeyse hiç geçerli olmadığı dünyada, başına neler geleceğini tahmin edemiyordu. Yine de en azından birkaç ay daha hayatta kalacağını, çocuğu doğuracağını düşünüyordu. Nihayetinde bu da sezgiden öteye geçmiyordu. Fakat neredeyse emin olduğunu söyleyebileceği kadar güçlü bir sezgiydi. Çünkü Aomame, bir şeylerin ilerlemesi için çocuğun doğması gerektiğine inanıyordu. Aynı sezgileri bunu da söylüyordu ona.

Bir de Aomame, Öncüler liderinin söylediği son sözleri anımsıyordu. Şöyle demişti: Senin zorlu bir sınavdan geçmen gerekecek. Bu sınavdan yüzünün akıyla çıkarsan, her şeyin olması gerektiği halini görebileceksin.

Adam bir şeyler biliyordu. Önemli bir şeyler. Fakat bunları muğlak sözcüklerle, birçok anlama gelebilecek şekilde bana iletmek istemişti. Bu sınav, kendimi gerçekten ölümün kapısına kadar taşımam olabilir. Ben canımdan vazgeçmek niyetiyle tabanca elimde, Esso tabelasının önüne kadar gittim. Fakat ölmedim ve buraya geri döndüm. Sonra hamile olduğumu öğrendim. Bu da önceden belirlenmiş bir şey olabilir.

Aralık ayının ilk birkaç günü, geceleri rüzgâr çok şiddetli esti. Zelkova ağacının dökülüp uçuşan yaprakları, balkonun plastik siperliğine çarpıyor, tok çıtırtılar çıkartıyordu. Soğuk rüzgâr, bir uyarıda bulunur gibi çıplak dalların arasından ıslık gibi sesler çıkararak esiyordu. Kargaların, birbirlerini gördüklerinde çıkarttıkları sesler de daha şiddetli, tiz bir hal almıştı. Artık kış başlamıştı.

Kendi rahminde büyümekte olan şeyin Tengo’nun çocuğu olabileceği düşüncesi, günler geçtikçe daha da güçlenmiş, sonunda bir gerçek gibi gelmeye başlamıştı.

Üçüncü bir kişiyi ikna edecek bir mantık henüz yoktu. Fakat kendisine karşı net bir şekilde açıklayabiliyordu. Bu, ona göre kesin bir şeydi.

Eğer cinsel ilişki olmadan hamile kalmışsam çocuğun babası Tengo'dan başka kim olabilir?

Kasım ayına girdikten sonra kilosu artmıştı. Dışarıdan belli olmuyordu, ama yine de Aomame her gün yeterince spor yapmaya devam ediyordu. Yediklerine de fazlasıyla özen gösteriyordu. Yirmi yaşından sonra kilosu 52'yi hiç geçmemişti. Fakat bir gün baskülün ibresi 54 kiloyu gösterdi ve o andan sonra aşağıya inmedi. Yüzü biraz yuvarlaklaşmış gibiydi. Mutlaka bu küçük şey, annesinden şişmanlamaya başlamasını istiyor olmalıydı.

Aomame, o küçük şeyle birlikte geceleri çocuk parkını gözlemeyi sürdürdü. Tek başına kaydırağa tırmanan genç adamın iri cüssesinin görüntüsünü aramaya devam etti. Gökyüzünde yan yana duran iki ayı izleyerek battaniyenin üzerinden karnının alt kısmını usulca okşuyordu. Arada sırada nedensizce gözyaşları dökülüveriyordu. Farkına vardığında, gözyaşları yanaklarından süzülüp belinden aşağısını örttüğü battaniyenin üzerine damlıyordu. Belki yalnızlık yüzündendi, belki de endişe. Hamilelik onu duygusallaştırmış da olabilirdi. Belki de yalnızca soğuk rüzgâr gözyaşı keselerini uyarıyor, gözyaşının akmasına neden oluyordu. Nasıl olursa olsun, Aomame gözyaşlarını silmiyor, öylece akmalarına izin veriyordu.

Bir süre ağlayınca gözyaşları kesiliyordu. Sonra o yalnız bekleyişini sürdürüyordu. Hayır, artık o kadar yalnız değilim, diyordu içinden. Küçüğüm benimle birlikte. Artık iki kişiyiz. İkimiz iki aya bakıp Tengo'nun ortaya çıkmasını bekliyoruz. Aomame arada sırada dürbünü alıp kimseciklerin olmadığı kaydırağa odaklıyordu. Bazen otomatik tabancayı eline alıp ağırlığını ve elinde bıraktığı hissi kontrol ediyordu. Kendimi koruyacak, Tengo'yu bulacak, bu küçük şeyi de beslemeyi sürdüreceğim. Bunlar şu an bana verilen görevler.

Bir seferinde soğuk rüzgâr altında parkı gözetlerken, Aomame, Tanrı'ya inandığını fark etti. Aniden bu gerçeği keşfetmişti. Sanki ayak tabanları yumuşak bir çamurun dibindeki sert kaya yüzeyine ulaşmış gibi. Bu, anlaşılmaz bir duyguydu, aklının ucundan bile geçmeyen bir keşifti. Aomame, kendini bildi bileli Tanrı denen şeyden nefret etmişti. Daha doğru ifade etmek gerekirse, Tanrı

ile kendi arasına giren insanlar ve sistemlerden nefret etmişti. Uzun yıllar bu türden insanlar ve sistemler, Aomame için Tanrı ile aynı anlama geliyordu. Onlardan nefret etmek, Tanrı'dan nefret etmek demekti aynı zamanda.

Doğduğu andan itibaren onlar Aomame'nin etrafındaydı. Tanrı adını kullanarak Aomame'ye hükmediyor, emrediyor, onu çaresiz bırakıyorlardı. Tanrı adı altında tüm zaman ve özgürlüğünü elinden alıyor, yüreğine ağır prangalar vuruyorlardı. Tanrı'nın şefkatinden dem vuruyor, ama daha çok Tanrı'nın öfkesini ve asla taviz vermeyeceğini anlatıyorlardı. Aomame, on bir yaşında kararını verip nihayet o dünyadan sıyrılmayı başarabilmişti. Fakat bunun için birçok şeyi feda etmesi gerekmişti.

Eğer bu dünyada Tanrı olmasaydı, yaşamım çok daha neşeli ve aydınlık, çok daha doğal ve bereketli olurdu mutlaka. Aomame sık sık böyle düşünürdü. Sonu gelmeyen bir kızgınlık ve korku tarafından yüreği tüketilmeden, tamamen sıradan bir çocuk olarak birçok güzel anı biriktirebilirdi mutlaka. Şimdi ise benim yaşamım, şu andakinden çok daha olumlu, huzurlu, dolu dolu olurdu.

Yine de Aomame elini karnının altına koyup plastik levhaların aralığından kimseciklerin olmadığı parkı gözlerken, yüreğinin derinliklerinde Tanrı'ya inandığını fark etmişti. Otomatik bir şekilde dua sözlerini dile getirirken, parmaklarını birbirine geçirirken, Aomame farkında olmadan Tanrı'ya inanıyordu. Bu inancın iliklerine işlediğini hissediyordu. Mantık ve duygularla bir kenara itilemeyecek bir şeydi. Nefret ve öfkeyle silinmesi imkânsızdı.

Yine de bu onların Tanrısı değil, benim Tanrım. Bu, benim kendi yaşamımı feda ederek, etimin doğranması, derimin yüzülmesi, kanımın emilmesi, tırnaklarımın sökülmesi, zaman, ümit ve anılarımın gasp edilmesi sonucunda edindiğim bir şey. Görüntüsü ya da şekli olan bir Tanrı değil bu. Beyaz giysiler giymiyor, uzun sakalları yok. Bu Tanrı'nın, öğretisi yok, kitabı yok, kuralları da yok. Ödülü olmadığı gibi, cezası da yok. Hiçbir şey vermiyor, hiçbir şeyi gasp etmiyor. Yükselecek bir cennet olmadığı gibi, içine yuvarlanılacak bir cehennem de yok. Sıcak ya da soğuk, Tanrı yalnızca orada bekliyor.

Aomame, arada sırada Öncüler'in liderinin ölmeden hemen önce dile getirdiği sözleri anımsıyordu. O kalın bariton sesi, Aomame'nin unutmasına imkân yoktu. Adamın ensesine sapladığı iğnenin dokunuşunu unutamadığı gibi.

Işığın olduğu yerde gölgenin de olması gerekir. Gölgenin olduğu yerde ise ışık

mutlaka olur. Işık olmadan gölge olmaz, gölgesi olmayan ışık da olmaz. Little People denilen varlıklar iyi mi kötü mü, bilemiyorum. Bu bir anlamda bizim anlayışımızı ve kavramlarımızı aşan bir durum. Bizler çok eskiden beri onlarla birlikte yaşadık. Henüz iyi ve kötü dediğimiz şeylerin doğru dürüst var olmadığı zamanlardan beri. İnsan bilincinin henüz ilkel olduğu zamanlardan beri.

Tanrı ve Little People zıt şeyler miydi acaba? Yoksa aynı şeyin farklı yüzleri miydiler?

Aomame bilemiyordu. Onun bildiği, kendi içindeki küçük şeyi ne pahasına olursa olsun koruması, bunun için de bir yerlerdeki Tanrı'ya inanması gerektiğiydi. Belki de kendisinin Tanrı'ya inandığı gerçeğini de kabul etmesi.

Aomame, Tanrı hakkında düşündü. Tanrı, şekilsizdi, aynı zamanda her şekle girebilirdi. Onun kafasında canlanan görüntü aerodinamik Mercedes Benz Coupé idi. Satıcısından yeni teslim alınmış sıfır araba. Bu arabadan inen orta yaşlı nezih kadın. Başkent Otobanı'nda, üzerindeki güzel bahar mantosunu, çıplak Aomame'ye veriyordu. Soğuk rüzgârdan ve insanların çekincesiz bakışlarından Aomame'yi koruyordu. Sonra hiçbir şey söylemeden o gümüş rengi Coupé'ye geri dönüyordu. Kadın, Aomame'nin hamile olduğunu ve onu korunması gerektiğini biliyordu.

Aomame yeni bir rüya görmeye başlamıştı. Rüyasında beyaz bir odaya hapsedilmiş oluyordu. Küp şeklinde küçük bir oda. Penceresi yoktu. Yalnızca bir kapısı vardı. Odada süssüz, basit bir yatak da bulunuyordu. Aomame yatakta sırtüstü yatıyordu. Yatağın üzerinde sallanan ışık, Aomame'nin dağ gibi kabarmış karnını aydınlatıyordu. Karnı kendi vücuduna ait gibi görünmüyordu. Fakat kesinlikle Aomame'nin vücudunun bir parçasıydı. Doğum yaklaşmıştı.

Odayı, dazlak kafalı ve atkuyruklu bekliyordu. O ikili, bir kez daha başarısız olmama konusunda kararlıydı. Adamlar bir kez hata yapmıştı. O hatalarını telafi etmeleri gerekiyordu. İkisine verilen görev, Aomame'yi o odadan çıkartmamak, hiç kimseyi de o odaya sokmamaktı. O küçük şeyin doğmasını bekliyorlardı. Doğduğu anda hemen Aomame'nin elinden almak niyetinde gibiydiler.

Aomame haykırmaya çalışıyordu. Var gücüyle yardım çağırmaya. Fakat oda özel bir maddeden yapılmıştı. Duvarlar, tavan, zemin, hepsi sesi anında emiyordu. Çığlıkları, kendi kulağına bile ulaşmıyordu. Aomame, o Mercedes Coupé'deki

kadının gelip, kendisini kurtarmasını istiyordu. Kendisini ve o küçük şeyi. Fakat sesi, beyaz odanın duvarlarında emilip kayboluyordu.

O küçük şey, göbek bağından besin alarak her saniye büyüyordu. Ilık karanlıktan kurtulmak istiyor, Aomame'nin rahminin duvarlarını tekmeliyordu. Işığı ve özgürlüğü arzuluyordu. Uzun boylu, atkuyruklu adam kapının yanında oturuyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, boşluktaki bir noktayı izliyordu. Orada belki de küçük, yoğun bir bulut vardı. Dazlak kafalı, yatağın yanında ayaktaydı. İkisi de, önceki gibi aynı koyu renkli takım elbiselerini giymişti. Dazlak kafalı, arada sırada kol saatine göz atıyordu. İstasyonda önemli birini getiren bir trenin gelmesini bekleyen insanlar gibi.

Aomame, el ve ayaklarını oynatamıyordu. Bağlanmış değildi, ama yine de nedense bir türlü el ve ayakları kımıldamıyordu. Parmak uçlarında his yoktu. Doğum sancılarının ilk belirtileri başlamıştı. Kader treni gibi planlanan zamanı hiç şaşmadan istasyona yaklaşıyordu. Aomame, raylardaki hafif titreşimleri hissedebiliyordu.

Tam burada uyanıyordu.

Duş alarak üzerindeki teri akıtıp, yeni giysilerini giydi. Terden ıslanan giysilerini çamaşır makinesine tıkıştırdı. Aomame elbette böyle bir rüya görmek istemiyordu. Fakat rüya engel olamayacağı şekilde gelip Aomame'yi buluyordu. Rüya sırasındaki ayrıntılar ufak tefek değişikliklere uğruyordu. Fakat yer ve sonuç hep aynıydı. Küp şekilli beyaz oda. Yaklaşan doğum sancıları. Karakterleri silik, koyu takım elbiseler içindeki ikili.

Aomame'nin o küçük şeyi karnında taşıdığını bu ikili biliyordu. Belki de zamanla öğreneceklerdi. Aomame her şeyi göze almıştı. Eğer gerekirse, atkuyruklu ve dazlak kafalının üzerine, elindeki bütün dokuz milimetrelik mermileri tereddüt etmeden boşaltırdı. Aomame'yi koruyan Tanrı, bazen eli kana bulanmış bir Tanrı da olabilirdi.

Kapının vurulduğunu duydu. Aomame, mutfağın taburesine oturmuş, sağ elinde emniyet mandalı kaldırılmış otomatik tabancayı tutuyordu. Dışarıda sabah başlayan soğuk yağmur yağmaya devam ediyordu. Kış yağmurunun kokusu etrafı sarmıştı.

“Takai Hanım, iyi günler” dedi dışarıdaki adam kapıya vurmayı bırakarak. “Artık tanıdığınız NHK tahsildarıyım ben. Rahatsız ediyor olabilirim, ama yine ücret tahsilatı için geldim. Takai Hanım, oradasınız değil mi?”

Aomame, ses çıkarmadan kapıya bakarak, içinden konuşmaya başladı. NHK’ya telefonla sorduk. Sen, kendine NHK tahsildarı süsü veren birisin yalnızca. Kimsin ve ne istiyorsun?

“İnsanların aldıkları şeylerin bedelini ödemesi gerekir. Bu, toplumun kuralıdır. Siz yayın hizmeti alıyorsunuz. Bu yüzden ücretini ödemelisiniz. Alacağınızı alıp karşılığında hiçbir şey vermemek adil değil. Hırsızlıkla aynı.”

Adamın sesi koridorda yankılanıyordu. Çatlak, ama net bir şekilde anlaşılan bir sesti.

“Ben kişisel duygularla hareket ediyor değilim. Sizden nefret etmediğim gibi kızgın da değilim. Bunların hiçbiri aklımdan bile geçmez. Yalnız doğduğumdan beri adaletsizliğe katlanamıyorum. İnsanlar aldığı şeylerin bedelini ödemelidir. Takai Hanım, kapıyı açmadığınız sürece, kaç kez olursa olsun gelip kapıyı çalacağım. Bunu siz de istemiyorsunuzdur. Elbette ben de laftan anlamayan bir moruk değilim. Karşılıklı konuşursak uzlaşacağımız noktaları mutlaka buluruz. Takai Hanım, şimdi lütfen şu kapıyı açar mısınız?”

Kapı vurma sesleri bir süre daha devam etti.

Aomame iki eliyle otomatik tabancayı iyice kavradı. Bu adam, benim hamile olduğumu biliyor muhtemelen. Aomame’nin koltukaltları ve burnunun ucu hafiften terlemişti. Ne olursa olsun, kapıyı açmayacağım. Eğer yedek anahtarı varsa ve içeri girerse ya da başka bir alet ya da yöntem kullanarak kapıyı zorla açmaya kalkarsa, NHK tahsildarı olsa da olmasa da, şarjördeki mermilerin tamamını karnına boşaltırım.

Hayır, böyle bir şey olmaz. Aomame bunu biliyordu. Bu kapıyı açamazlar. Aomame içeriden açmadığı müddetçe kapı açılamazdı. Adam da her kimse, bu yüzden sinirlenmiş, küplere binmiş olmalıydı. Sözcükler yoluyla o da benim sinirlerimi bozmaya çalışıyor.

On dakika sonra adam gitti. Koridorda yankılanan yüksek sesiyle Aomame’yi tehdit edip aşağılayarak, kurnazlıkla suçlayıp yine bağırıp çağırarak, tekrar geleceğini bildirdikten sonra.

“Kaçamazsınız, Takai Hanım. Siz yayın hizmeti aldığınız müddetçe ben hep geleceğim. Kolay kolay vazgeçmeyen biriyimdir. Benim karakterim böyle. Haydi öyleyse. Yakında tekrar görüşürüz.”

Adamın ayak sesleri duyulmadı. Fakat artık kapının önünde değildi. Aomame, kapının gözetleme deliğinden kontrol etti. Tabancanın emniyet mandalını indirip, lavaboya giderek yüzünü yıkadı. Tişörtünün koltukaltı terden sırılsıklam olmuştu. Yeni tişört giyerken, çıplak vaziyette aynanın karşısında durup baktı. Karnının şişkinliği henüz insanların dikkatini çekecek ölçüde değildi. Fakat içinde önemli bir sır gizleniyordu.

Madam’la telefonda konuştu. O gün Tamaru bazı meseleler hakkında Aomame ile konuştuktan sonra hiçbir şey söylemeden ahizeyi yaşlı kadına verdi. Konuşma, mümkün olduğunca direkt ifadelerden kaçınılarak, muğlak sözcükler kullanılarak gerçekleştiriliyordu. En azından başlangıçta.

“Senin için yeni bir yer bulduk” dedi Madam. “Orada, planladığımız işi yapacaksın. Güvenli bir yer. Düzenli olarak uzman kontrolünde olacaksın. İstersen hemen şimdi taşınabilirsin.”

Aomame, o küçük şeyi kendinden almayı amaçlayan insanlar meselesini yaşlı kadına açmalı mıydı acaba? Öncüler’deki tiplerin, rüyasında çocuğunu ele geçirmeye çalıştıklarını. Sahte NHK tahsildarının, kapıyı açtırmak için uğraştığını ve muhtemelen onun da aynı şeyin peşinde olduğunu. Fakat Aomame, düşünüp vazgeçti. Aomame yaşlı kadına güveniyordu. Ona saygı ve sevgi de besliyordu. Sorun bu değildi. Hangi dünyada yaşadığı, en önemli meseleydi.

“Son zamanlarda sağlığın nasıl?” diye sordu yaşlı kadın.

Aomame şimdilik her şeyin yolunda gittiğini söyledi.

“Çok sevindim” dedi yaşlı kadın. “Yalnız sesin her zamankinden biraz farklı gibi. Bana öyle gelmiş de olabilir, ama biraz sert, temkinli gibi geliyor kulağa. Eğer kafana takılan bir şey varsa, küçük bir şey bile olsa çekinmeden söyle. Yapabileceğimiz bir şeyler olabilir.”

Aomame sesinin tonunu kontrol ederek yanıtladı: “Burada uzun süre kaldığım için, farkına varmadan sinirlerim gerilmiş olmalı. Ama kendime dikkat ediyorum. Ne de olsa benim uzmanlık alanım bu.”

“Elbette” dedi yaşlı kadın. Sonra kısa bir ara verdi. “Bir süre önce, tuhaf bir adam bizim evin çevresinde birkaç gün boyunca dolaştı. Daha çok sığınma evini kontrol ediyormuş gibiydi. Oradaki üç kadına güvenlik kamerasının görüntülerini gösterdik, ama o adamı hayatlarında hiç görmediklerini söylediler. Senin peşine düşmüş adamlardan biri olabilir.”

Aomame yüzüne hafifçe buruşturdu. “Bizim aramızdaki bağın açığa çıktığı anlamına mı geliyor bu?”

“O kadarını bilemiyorum. Bu olasılık da düşünülebilir elbette. Bu adamın dış görünüşü bir hayli tuhaftı. Kafası fazlasıyla iri ve şekilsizdi. Tepesi düz, neredeyse tamamen kelleşmiş, boyu kısa, el ve ayakları kısa, kütük gibiydi. Böyle birini hiç gördün mü?”

Şekilsiz kel kafa? “Bu evin balkonundan, apartmanın önündeki yoldan gelip geçen insanları sık sık gözlemliyorum. Fakat öyle birini görmedim. İnsanın dikkatini çeken bir fizik galiba.”

“Hem de çok. Sanki sirkte gösteriye çıkan hokkabazlar gibi. Eğer bu adam onlar tarafından seçilip gönderilmişse ve bizim hareketlerimizi izlemeye çalışıyorsa, çok tuhaf bir seçim olduğunu söylemeliyim.”

Aomame hemfikir olduğunu belirtti. Öncüler, fiziği dikkat çeken bir insanı seçerek keşfe göndermezlerdi herhalde. Eleman yetersizliği çekmedikleri muhakkaktı. Dolayısıyla bu adam Aomame ile yaşlı kadının ilişkisini cemaatten bağımsız olarak araştırıyor olabilirdi ve onlara bildirmemişti. Öyleyse bu adam kimdi ve ne gibi bir amaçla sığınma evini inceliyordu? Yoksa NHK tahsildarı süsü vererek inatla kapısına gelen adamla aynı kişi miydi? Elbette bu ikisinin aynı kişi olduğunu ispatlayacak bir dayanağı yoktu. O sahte tahsildarın kendine özgü konuşma tarzı, yaşlı kadının tasvir ettiği acayip dış görünüşlü adama uyuyordu yalnızca.

“Öyle birini görürsen haber ver. Müdahale etmek gerekebilir.”

Aomame elbette hemen haber vereceğini söyledi. Yaşlı kadın yeniden sessiz kaldı. Bu onun için nadir karşılaşılan bir durumdu. Telefonla konuşurken boş yere konuşmaz ama zamanı da boşa harcamazdı

“Sağlığınız yerinde mi?” diye sordu Aomame, öylesine.

“Her zamanki gibi. Pek kötü bir durum yok” dedi yaşlı kadın. Fakat sesindeki tereddüt hafifçe hissediliyordu. Bu da nadir karşılaşılan bir durumdu.

Aomame, kadının konuşmasını sürdürmesini bekledi.

Yaşlı kadın, sonunda teslimiyeti kabullenmiş gibi sessizliğini bozdu. “Yalnız şu sıralarda sık sık yaşlandığımı hissediyorum. Özellikle seninle görüşemez hale geldikten sonra.”

Aomame canlı bir sesle yanıtladı: “Ortadan kaybolmuş değilim. Buradayım.”

“Orası öyle tabii. Oradasın, böyle arada sırada konuşabiliyoruz. Fakat seninle düzenli olarak yüz yüze görüştüğümüzde, sen vücudumu hareket ettirdiğinde senden enerji alıyordum belki de.”

“Sizin doğal bir enerjiniz var. Ben o gücün ortaya çıkmasına yardım ediyordum yalnızca. Ben olmasam bile siz kendiniz de bu gücü ortaya çıkarabilirsiniz.”

“İşin doğrusu ben de bir müddet öncesine kadar öyle düşünüyordum” dedi yaşlı kadın, hafifçe gülerek. Fakat canlılıktan uzak bir gülmeydi. “Özel bir insan olduğumu da sanıyordum. Fakat zaman, bütün insanlardan azar azar ömrünü alır gider. İnsanlar, zamanı gelince pat diye düşüp ölmezler. İçten içe aşama aşama ölürler, nihayet sonunda hesapları kapama zamanı geliverir. Hiç kimse bundan kaçamaz. İnsanlar, aldıkları şeyin bedelini ödemek zorundadır. Ben, bu gerçeği ancak şimdi öğrenebildim.”

İnsanlar, aldıkları şeyin bedelini ödemek zorundadır. Aomame yüzünü buruşturdu. O NHK tahsildarının söylediği cümlenin aynısıydı.

“Eylüldeki o fırtınalı gece, yıldırımların düştüğü, gök gürültülerinin birbiri ardına duyulduğu o gece, bir an aklıma geliverdi” dedi yaşlı kadın. “Bu evin oturma odasında tek başıma, senin için endişelenerek şimşeklerin çakışını izliyordum. Sonra bir şimşek ışığı çaktı ve bir gerçek, tüm berraklığıyla gözlerimin önüne seriliverdi. O gece ben, hem senin varlığını, hem de içimdeki bir şeyleri yitirmiştim. Belki içimde birikmiş bir şeyleri. O ana kadar varlığımın merkezinde olan, bir insan olarak beni dimdik ayakta tutan bir şeyleri.”

Aomame kararlılıkla sordu: “Sakın bunlara öfke de dahil olmasın?”

Kurumuş bir gölün dibini andıran bir sessizlik oldu. Sonra yaşlı kadın bu

sessizliği bozdu: “O gün yitirdiğim şeylere öfkem de dahil mi? Sormak istediğin bu mu?”

“Evet, öyle.”

Yaşlı kadın usulca nefes aldı. “Sorunun yanıtı, evet. Haklısın. İçimdeki şiddetli öfke de nedense o yıldırımlar arasında yitip gitti galiba. En azından çok uzaklara çekildi. Şu an içimde kalanlar, bir zamanlar olduğu gibi ateşli bir öfke değil. Pastel renklerdeki hüzün gibi bir şeye dönüştü. Oysa, öylesi bir öfkenin sıcaklığını sonsuza kadar yitirmeyeceğimi düşünürdüm... İyi de bunu nasıl anladın?”

Aomame yanıtladı: “Tamı tamına aynı şey benim içimde de meydana geldi çünkü. O yıldırımların birbiri ardına düştüğü gece.”

“Kendi öfkenle ilgili konuşuyorsun, değil mi?”

“Evet, öyle. İçimdeki saf ve şiddetli öfkeyi, artık hissedemiyorum. Tamamen yok olup gitmiş değil, ama söylediğiniz gibi çok uzaklara bir yere çekilmişe benziyor. Bu öfke, uzun yıllar içimde büyük bir yer kaplamıştı ve beni kamçılayan bir şeydi.”

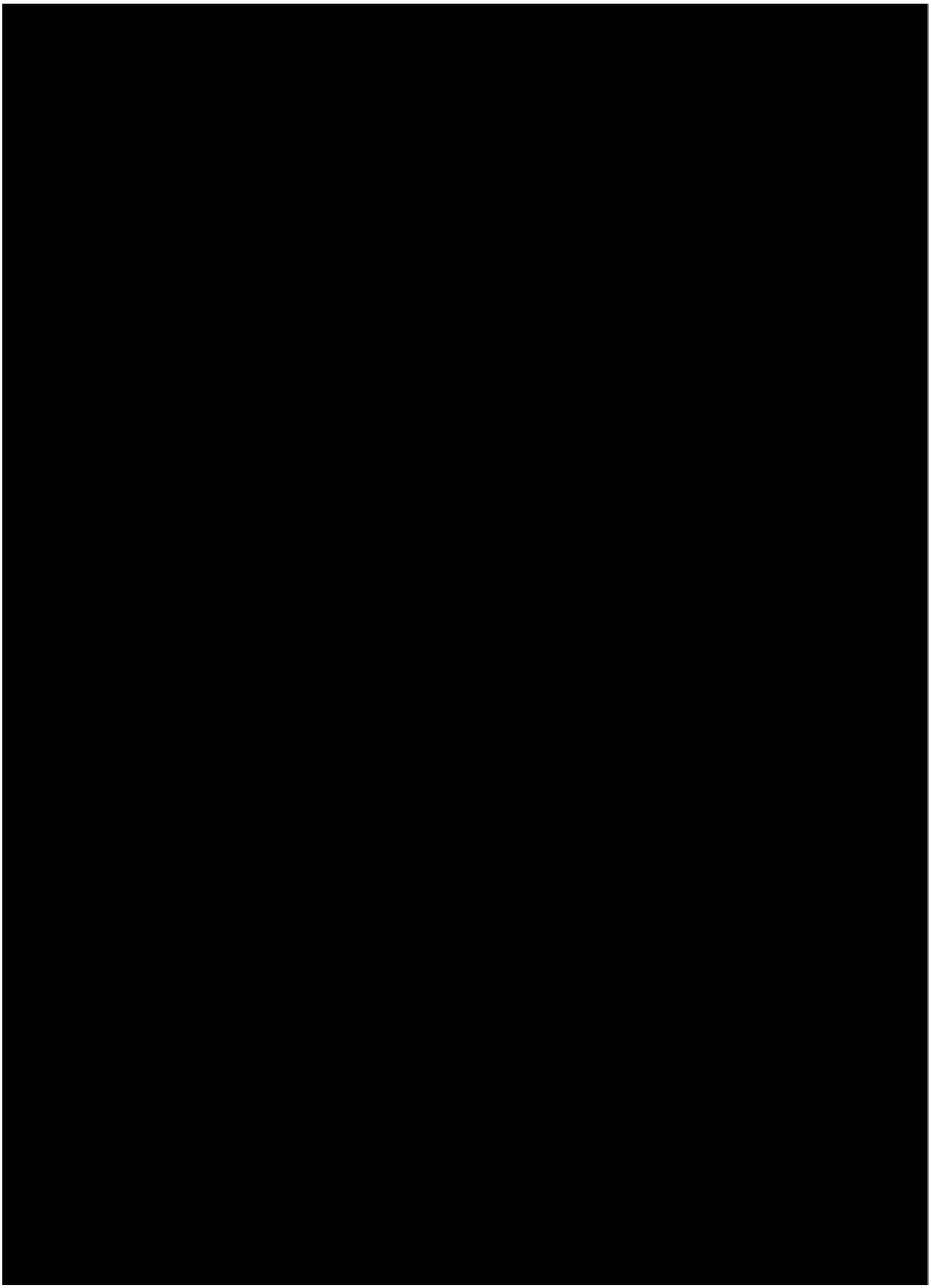
“Durmak nedir bilmeyen insafsız faytoncular gibi” dedi yaşlı kadın. “Fakat artık gücünü yitirdi. Sense hamilesin. Öfkenin, yerini başka bir şeye bıraktığını söyleyebilir miyiz acaba?”

Aomame nefesini düzenledi. “Öyle. O öfkenin yerine içimde küçük şey var. Öfkeyle alakası olmayan bir şey. Dahası, içimde günden güne büyüyor.”

“Özel olarak söylememe gerek yok, ama onu var gücünle koruman gerek” dedi yaşlı kadın. “Bunun için bir an önce daha güvenli bir yere taşınmalısın.”

“Haklısınız, fakat ondan önce mutlaka yapmam gereken bir şey var.”

Telefonu kapattıktan sonra Aomame balkona çıkıp yine plastik levhaların arasından öğleden sonra manzarasını ve çocuk parkını izledi. Günbatımı yaklaşmıştı. 1Q84 yılı bitmeden ve onlar beni bulmadan önce, ne pahasına olursa olsun Tengo’yu bulmak zorundayım.

Tengo

Bunun konuşulmasına izin yok

Tengo, Mugiatama'dan çıkınca bir süre kafasındaki düşüncelerle amaçsızca şehirde dolaştı. Sonra kararını vererek küçük çocuk parkına doğru yöneldi. Yan yana iki ayın durduğunu ilk kez keşfettiği yere. O günkü gibi kaydırağa çıkıp bir kez daha gökyüzüne bakmak istiyordu. Oradan iki ayı yine görebilirdi. Aylar ona bir şeyler anlatabilirdi.

Tengo, yürürken, o parka ilk gidişim ne zamandı acaba? diye düşündü. Fakat anımsayamıyordu. Zamanın akış ritmi bozulmuş, olaylar arasındaki süre algısı kaybolmuştu. Fakat muhtemelen sonbahar başlangıcıydı. Uzun kollu tişört giydiğini anımsıyordu. Şimdi ise aylardan aralıktı.

Serin bir rüzgâr, bir bulut kümesini Tokyo Körfezi yönüne sürüklüyordu. Bulutlar macundan yapılmış gibiydi, şekilsizce kümelenmişlerdi. Arada sırada bulutların arkasına saklansalar da, iki ay görünüyordu. Görmeye alıştığı sarı renkli büyük ay ve ona yeni eklenen yeşil renkli küçük ay. İkisi de dolunaydan sonraki, üçte iki büyüklüklerindeydiler. Küçük ay, annesinin eteğinin altına saklanmaya çalışan bir çocuk gibi görünüyordu. İki ay, ilk kez gördüğü seferle aşağı yukarı aynı yerdeydi. Sanki Tengo'nun dönüşünü orada sabırla beklemiş gibiydiler.

Geceleyin çocuk parkında kimsecikler yoktu. Cıva lambasının ışığı, öncesinden daha iyi aydınlatıyordu. Hava daha soğuktu. Yaprakları dökülen Zelkova ağacının dalları, fırtınaya tutulmuş bir iskeleti andırıyordu. Baykuşların ötebileceği türden bir akşamdı. Fakat elbette Tokyo merkezindeki bir parkta baykuş olamazdı. Tengo rüzgârlığının kapüşonunu başına geçirip, ellerini deri montunun ceplerine soktu. Sonra kaydırağa tırmanıp korkuluğa yaslanarak, bulut kümesinin arasından bir görünüp bir kaybolan iki aya baktı. Ötelerde kalan yıldızlar donuk ışıltılar saçıyordu. Büyük şehrin göğünde biriken bulanık pus tabakası rüzgârla dağılmış olacak, gökyüzü net bir şekilde görülebiliyordu.

Şu an kendisiyle aynı şekilde kaç insan bu iki ayı görebiliyordu acaba? Tengo'nun aklından bu düşünce geçti. Fukaeri bu durumu elbette biliyordu. Bu, zaten onun başlattığı bir şeydi. Muhtemelen. Fakat o hariç tutulursa, Tengo'nun çevresindeki insanların hiçbiri ayların sayısının arttığından bahsetmiyordu. İnsanlar henüz bunun farkına varmamış mıydı? Yoksa bu konudan özel olarak söz etmek mi istemiyorlardı? Artık herkesin bildiği bir gerçek miydi? Neticede Tengo, dershanede yerine ders vermesini rica ettiği arkadaşı dışında ayla ilgili hiç kimseye herhangi bir soru sormamıştı. Aksine temkinli davranarak insanların önünde bu sorunu ortaya atmamaya çabalıyordu. Sanki bu ahlaki açıdan uygunsuz bir konu olacakmış gibi.

Neden acaba?

Belki de ay bunu istemiyordur, diye düşündü Tengo. Bu iki ayın varlığı, sonuna kadar Tengo'nun kendisine verilmiş bir mesajdı. Tengo'nun bu bilgiyi başkalarıyla paylaşmasına izin verilmiyor olabilirdi.

Fakat bu, tuhaf bir düşünce şekliydi. Ayların sayısı nasıl kişisel bir mesaj olabilirdi? Bu neyi iletmeye yarardı? Tengo, bunun bir mesaj olmaktan ziyade karmaşık bir bilmece olduğunu düşünüyordu. Öyleyse bilmeceyi hazırlayan kimdi? İzin vermeyen kim olabilirdi?

Rüzgâr, Zelkova ağacının dallarının arasından ıslık gibi sesler çıkartarak esiyordu. Çaresizliğe kapılmış bir insanın dişlerinin arasından çıkan acı yüklü nefesler gibi. Tengo, rüzgârın sesine pek dikkat etmeden ayları seyretmeye koyuldu, iyice üşüyene kadar orada oturup kaldı. On beş dakika kadar bir süre geçmişti herhalde. Hayır, belki biraz daha uzun olabilirdi. Zaman algılaması bir noktada kaybolmuştu. Viskiyle iyice ısınmış vücudu, şimdi denizin dibindeki yalnız bir kaya gibi sert ve soğuktu.

Bulutlar güneye doğru birbiri ardınca gökyüzünde sürükleniyordu. Akıp giden bulutların hemen ardından yenileri ortaya çıkıyordu. Uzaklarda, kuzey taraflarında, bu bulutları durup dinlenmeden ortaya çıkartan bir kaynak vardı mutlaka. Kendilerini kararlı bir şekilde işlerine vermiş, gri kalın üniformalar içerisindeki insanlar, orada sabahtan akşama kadar sessizce bulut üretiyordu belki de. Arının bal yapması, örümceğin ağ örmesi, savaşın dul kadınlar yaratması gibi.

Tengo kol saatine göz attı. Biraz sonra 8 olacaktı. Parkta hâlâ kimsecikler yoktu.

Arada sırada önündeki yoldan insanlar hızlı adımlarla geçip gidiyordu. İş çıkışı, evlerine dönüş yolundaki insanlar hep aynı şekilde yürüyorlardı. Yolun öte tarafında bulunan altı katlı yeni apartmandaki dairelerin yarısının pencerelerinde ışık vardı. Kuvvetli bir rüzgârın estiği kış akşamında, ışığı yanan pencereler özel, şefkatli bir sıcaklık yayıyor gibiydi. Tengo, ışığı yanan pencereleri tek tek, sırayla izledi. Küçük balıkçı teknesinden, geceleyin denizin üzerindeki lüks yolcu gemisini izliyormuş gibi. Söz birliği etmiş gibi tüm pencerelerin perdeleri çekiliydi. Gece gece parktaki soğuk kaydıraktan bakınca orası başka bir dünya gibi görünüyordu. Başka bir prensip temelinde oluşmuş, başka kurallarla yönetilen bir dünya. İnsanlar, o perdelerin arkasında, sıradan yaşantılarını huzur içerisinde, mutlulukla sürdürüyor olmalıydılar.

Sıradan yaşantı?

Tengo'nun aklına gelen sıradan yaşantı görüntüsü, derinlik ve renkten yoksun, basmakalıp bir şeydi ancak. Karıkoca ve muhtemelen iki çocuk. Anne önlük takmış, buhar yükselen tencere, yemek masasındaki konuşmalar. Tengo'nun hayal gücü orada sert bir duvara tosluyordu. Sıradan bir aile, akşam yemeği sofrasında acaba ne konuşurdu? Kendisi açısından bakınca, sofrada babasıyla konuştuğuna dair hiçbir şey anımsamıyordu. İkisi kendi iç dünyalarına dalarak, sessizce yemeklerini yerlerdi. Yediklerine, içeriği açısından, "yemek" demek pek de uygun düşmezdi.

Apartmanın aydınlık pencerelerine baştan başa bakmayı bitirince, bir kez daha büyük ve küçük aya çevirdi bakışlarını. Fakat ne kadar beklerse beklesin, ayların hiçbiri Tengo'ya bir şeyler anlatmıyordu. İki ay, ifadesiz yüzlerini Tengo'ya çevirmiş, daha üzerinde çalışılması gereken tutarsız bir çift mısra gibi yan yana gökyüzünde duruyorlardı. Bugün mesaj yok. Bu, onların Tengo'ya gönderdiği yegâne mesajdı.

Bulut kümeleri hiç durmadan gökyüzünde güneye doğru geçip gidiyordu. Farklı şekillerde ve büyüklükteki bulutlar geliyor, sonra kayboluveriyordu. Aralarında çok ilginç şekillerde olan bulutlar da vardı. Sanki kendince düşüncelere sahip gibi görünenler de. Küçük, belirgin siluetler, net düşünceler. Fakat Tengo'nun öğrenmek istediği bulutların değil, ayların ne düşündüğüydü.

Tengo, nice sonra teslimiyeti kabullenerek kalktı, gerinerek kaydıraktan indi. Yapacak bir şey yoktu. Ayların sayısında değişiklik olmadığını öğrenmiş olması yeterliydi. Elleri deri montunun ceplerinde, parktan çıkıp geniş adımlarla ağır

ağır yürüyerek apartman dairesine döndü. Yürürken birden aklına Komatsu geldi. Artık Komatsu ile konuşmanın zamanı gelmişti. Onunla arasındaki meseleleri biraz olsun yoluna koyması gerekiyordu. Komatsu da yakın bir zamanda Tengo ile konuşması gereken şeyler olduğunu söylemişti. Tengo Çikura'daki tedavi merkezinin telefon numarasını bırakmıştı. Fakat telefon gelmemişti. Yarın Komatsu'ya ben telefon edeyim. Fakat ondan önce dershaneye gidip arkadaşımın Fukaeri'den teslim aldığı mektubu okumak zorundayım.

Fukaeri'nin mektubu, kapalı zarfta masasının çekmecesindeydi. Zarf sıkıca kapatılmış olmasına rağmen kısa bir mektuptu. Müsvedde kâğıdının yarısını kaplayacak uzunlukta, mavi tükenmezkalem kullanılarak, Tengo'nun artık alıştığı çivi yazısı gibi harflerle yazılmıştı. Müsvedde kâğıdından ziyade kil tabletin uygun düşeceği bir yazı tarzıydı. Kızın yazı yazmasının bir hayli zaman aldığını Tengo biliyordu.

Tengo mektubu birkaç kez baştan sona okudu. Fukaeri'nin Tengo'nun dairesinden çıkıp gitmek zorunda olduğu yazıyordu. Hem de hemen, diye yazmıştı Fukaeri. İzleniyoruz çünkü. Bu üç yerde yumuşak kurşunkalemle kalınca bir alt çizgi çekilmişti. Müthiş erkeksi bir alt çizgiydi.

İzleyen kimdi? Fukaeri'nin ne şekilde bunu öğrendiği açıklanmamıştı. Fukaeri'nin yaşadığı dünyada, galiba gerçekler olduğu gibi anlatılmıyordu. Korsanların gömdüğü hazinenin nerede olduğunu gösteren bir harita gibi, meseleler imalar ve bilmeceler yoluyla, hatta eksiklikler ve farklı şekiller yoluyla anlatılmak zorundaydı. Pupa Hava'nın orijinal müsveddesinde olduğu gibi.

Fakat Fukaeri açısından bakıldığında, kız ima ile bir şeyi anlatmak ve bilmece sormak niyetinde değildi mutlaka. Onun için bu, muhtemelen en doğal konuşma yöntemiydi. Fukaeri kendi imgelerini ve düşüncelerini insanlara ancak bu kadarcık söz dağarcığı ve gramerle iletebiliyordu. Fukaeri ile fikir alışverişi yapmak için, onun dili kullanma üslubuna alışmak gerekiyordu. Ondan mesaj alan biri, tüm yeteneklerini ve bilgisini devreye sokarak, sıralamayı olması gerektiği şekilde değiştirmeli, yetersiz kısımları tamamlamalıydı.

Fakat yine de Tengo, Fukaeri'den arada sırada anlık kararlarla gelen bildirimleri, her ne olursa olsun, öylece kabulleniyordu. Kız, İzleniyoruz diyorsa, gerçekten izleniyoruz demekti. Kız, çıkıp gitmek zorunda olduğu hissine kapıldıysa, kızın

buradan ayrılmak zorunda olduğu zaman gelmiş demekti. Öncelikle bunları birbirine bağlanan gerçekler olarak kabul etmek gerekiyordu. Arka plan ve detayları, Tengo'nun sonradan kendisinin keşfetmesi ya da tahmin etmesi gerekiyordu. Ya da en baştan bunu denemekten vazgeçmesi.

İzleniyoruz.

Bu, Öncüler'in adamlarının Fukaeri'yi bulduğu anlamına mı geliyordu? Adamlar, Tengo ve Fukaeri'nin ilişkisini biliyordu. Tengo'nun, Komatsu'nun ricası üzerine Pupa Hava'yı yeniden yazdığını da öğrenmişlerdi. İşte o yüzden Uşikava, Tengo'ya yaklaşmaya çalışmıştı. Adamlar böyle planlı hareketlerde bulunsalar bile, (şimdi bile neden olduğunu anlayamıyordu ama) Tengo'yu kendi etkileri altına almaya çalışmışlardı. Böyle düşününce, adamların Tengo'nun apartman dairesini izlemeye almış olması olasılığı vardı.

Fakat eğer öyleyse fazlasıyla zaman harcamışlar demekti. Fukaeri, Tengo'nun evinde üç aya yakın bir süre kalmıştı. Onlar organize çalışan insanlardı. Güçleri de vardı. Fukaeri'yi ele geçirmeyi düşünecek olurlarsa, istedikleri zaman bunu yapabilirlerdi mutlaka. Zahmete girerek Tengo'nun apartman dairesini gözetlemeye kalkmalarına hiç gerek yoktu. Ayrıca adamlar gerçekten Fukaeri'yi izliyorlarsa, onun dilediği gibi çıkıp gitmesine izin de vermezlerdi. Böyle olduğu halde, Fukaeri eşyalarını toplamış, Tengo'nun dairesinden ayrıldıktan sonra Yoyogi'deki dershaneye uğrayarak Tengo'nun arkadaşına mektubu emanet etmiş ve başka bir yere taşınmıştı.

Bir mantık oluşturmaya çalıştıkça Tengo'nun kafası iyice karışmıştı. Adamların Fukaeri'yi ele geçirmek gibi bir niyetleri olmadığından başka bir şey düşünemiyordu. Belki de bir andan itibaren Fukaeri'yi bırakıp, başka bir canlı hedef belirlemişlerdi. Fukaeri'yle bağlantısı olan, ama Fukaeri'den başka birisini. Bazı nedenlerden dolayı Fukaeri'nin kendisi Öncüler için artık tehdit olmaktan çıkmış olabilirdi. Eğer öyleyse, adamlar neden şimdi onca zahmete girerek Tengo'nun apartman dairesini gözlemek zorundaydı ki?

Tengo dershanenin umumi telefonundan Komatsu'nun yayınevine telefon etti. Pazar günüydü, ama Komatsu'nun tatil günlerinde yayınevine gidip çalışmayı sevdiğini Tengo biliyordu. Başkaları olmasa yayınevi güzel bir yer aslında, ifadesini ondan sık sık duyardı. Fakat telefona kimse çıkmadı. Tengo kol saatine

baktı. Daha saat 11 olmamıştı. Komatsu'nun o kadar erken saatte yayınevine gitmesi imkânsızdı. Onun günlük hayatına başlaması için, hangi gün olursa olsun, güneşin tepe noktasını geçmesi gerekiyordu. Tengo, kafeteryanın sandalyesine oturup, hafif bir kahve içerek Fukaeri'nin mektubunu bir kez daha okudu. Her zamanki gibi karakter sayısı az, imla işaretleri eksik bir metindi. Satır başı da yapılmamıştı.

Tengo kediler şehrinden döndü bu mektubu okuyor bu iyi bir şey izleniyoruz çünkü bu yüzden bu evden çıkıp gitmek zorundayım hem de hemen benim için endişelenme fakat artık burada kalamam önce de söylediğim gibi Tengo'nun aradığı kişi buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede yalnız birileri tarafından izlenmemeye çok dikkat et.

Tengo, telgraf metni gibi yazılmış mektubu üç kez okuduktan sonra katlayıp cebine koydu. İlk başta da öyleydi, ama tekrar tekrar okudukça sanki her seferinde Fukaeri'nin metninin inandırıcılığı biraz daha güçleniyordu. Tengo, birileri tarafından izleniyordu. Artık bunu kesin bir gerçek olarak kabullenmişti. Başını kaldırıp dershanenin kafeteryasında göz gezdirdi. Ders saati olduğundan kafeteryada neredeyse kimsecikler yoktu. Birkaç öğrenci bir şeyler okuyor, defterlerine bir şeyler yazıyordu yalnızca. Gölgelere sığınıp sessizce Tengo'yu izlemesi muhtemel birileri yoktu ortalıkta.

Temel bir sorun vardı. Eğer adamlar Fukaeri'yi izlemiyorlarsa, o zaman izledikleri kimdi? Tengo'nun kendisi mi? Yoksa Tengo'nun apartman dairesi mi? Tengo, bunu düşündü. Elbette hiçbir şey tahminlerden öteye geçmiyordu. Fakat adamların ilgilendiklerinin kendisi olmadığı gibi bir his vardı içinde. Tengo, Pupa Hava'yı rica üzerine yeniden yazmış bir düzeltmenden öteye geçmiyordu. Kitap artık basılmış, gündeme oturmuş, sonra gündemden çıkmış, Tengo'nun görevi de çoktan sona ermişti. Artık onunla ilgilenmeleri için bir neden yoktu.

Fukaeri apartman dairesinden hiç çıkmamış olmalıydı. Onun, birilerinin bakışlarını hissetmesi Tengo'nun evinin gözetlendiği anlamına geliyordu. Fakat acaba nereden izleyebilirlerdi? Büyükşehrin kalabalık bir bölgesiydi, ama Tengo'nun yaşadığı üçüncü kat dairesi, tuhaf bir şekilde başka yerden görülmeyecek bir konumdaydı. Zaten bu, Tengo'nun bu daireden hoşlanmasının,

uzun süredir orada yaşamasının nedenlerinden birisiydi. Tengo'nun kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da evin bu yanını çok beğeniyordu. Görünüşü bir yana, derdi kadın sık sık, bu daire tuhaf bir şekilde sakin. Tıpkı içinde yaşayan kişi gibi.

Günbatımından önce büyük bir karga pencere pervazına geliyordu. Fukaeri de karganın geldiğini telefonda söylemişti. Karga, saksı koymak için pencerenin dışına monte edilen dar yere tüneyip, iri kömür karası kanatlarını pencereye sürterdi. Yuvasına dönmeden önce Tengo'nun dairesinin dışında biraz zaman geçirmek, karganın günlük işlerinden biri gibiydi. Dahası karganın Tengo'nun dairesinin içine de azımsanmayacak bir merakı vardı sanki. Yüzünün iki yanındaki iri siyah gözleri hızla hareket ederek perdenin aralığından bakarak bilgi toplardı. Kargalar, kafası çalışan hayvanlardı. Çok da meraklıydılar. Fukaeri, o kargayla konuşabildiğini söylemişti. Fakat ne şekilde olursa olsun karganın birilerinin ajanı olarak Tengo'nun dairesini incelemeye geldiği düşünülemezdi.

Peki, o zaman adamlar daireyi nereden gözetliyorlardı acaba?

Tengo istasyondan apartman dairesine dönerken süpermarkete uğrayıp alışveriş yaptı. Sebze, yumurta, süt ve balık aldı. Sonra kolunda kesekâğıdıyla apartmanın giriş kapısında durup, tedbir olsun diye şöyle bir etrafına bakındı. Şüpheli bir durum yoktu. Her zamanki sakin manzaraydı. Kara, bağırsaklar gibi havadan sarkan elektrik kabloları, dar ön bahçenin kış mevsimi nedeniyle kuruyan çimenleri, boyası kalkmış posta kutuları. Kulak kesilerek dinledi, fakat büyük şehre özgü, hafif kanat çırpışları gibi kesintisiz duyulan gürültüden başka hiçbir şey ulaşmadı kulağına.

Dairesine girip, aldığı yiyecekleri yerleştirdikten sonra pencere kenarına giderek perdeyi açtı ve dışarıyı inceledi. Apartmanın önünden geçen yolun öte tarafında, karşıda, üç küçük eski ev vardı. Hepsi dar bir alanda kurulmuş iki katlı konutlardı. Sahiplerinin tamamı yaşlıydı. Tipik köklü semt sakinleriydiler. Yüzlerinde ciddi bir ifade olurdu. Olabilecek her türlü değişimden nefret ederlerdi. Ne olursa olsun kendi evlerinin ikinci katına tanımadıkları birini kabul etmezlerdi. Ayrıca ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın, o evlerden, Tengo'nun dairesinin yalnızca tavanının bir kısmı görülebilirdi.

Tengo pencereyi kapatıp, su kaynatarak kahve hazırladı. Yemek masasına oturup kahvesini içerken üzerinde durabileceği olasılıkları aklından geçirdi. Bu yakınlarda birileri beni gözetliyor. Ayrıca Aomame buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede (belki de mesafedeydi). Bu ikisi birbiriyle bağlantılı şeyler mi acaba? Yoksa rastlantıdan mı ibaret? Fakat ne kadar düşünürse düşünsün bir sonuca ulaşamıyordu. Düşünceleri, tüm çıkışları kapatılmış bir labirentin içinde, peynir kokusuyla kandırılmış zavallı fareler gibi, dönüp duruyordu.

Tengo düşünmeyi bırakıp, istasyondaki büfeden satın aldığı gazeteye şöyle bir göz gezdirdi. O sonbahar yeniden devlet başkanı seçilen Ronald Reagan, Başbakan Nakasone Yasuhiro'ya Yasu diye seslenmiş, Başbakan Nakasone de devlet başkanına Ron diye hitap etmişti. Elbette fotoğraf yanılsaması olabilirdi ama, daha ucuz ve basit inşaat malzemeleri kullanmak konusunda görüşen iki inşaat müteahhidine benziyorlardı. Hindistan'da İndira Gandhi'nin suikasta uğramasıyla meydana gelen karmaşa devam ediyordu. Çoğu Sih müritleri hemen her yerde öldürülüyordu. Japonya'da elmada, yıllık ortalamanın üzerinde mahsul alınmıştı. Fakat Tengo'nun kişisel olarak dikkatini çeken tek bir haber bile yoktu. Saatin 2'ye gelmesini bekleyip, Komatsu'nun yayınevine bir kez daha telefon etti.

Komatsu telefona çıkana kadar on iki kez çaldırması gerekti. Her zamanki gibi. Tengo nedenini bilemiyordu, ama Komatsu ahizeyi kolayca kaldırmazdı.

"Oo Tengo. Uzun zaman oldu görüşmeyeli" dedi Komatsu. Konuşma tarzı, tamamen eski haline dönmüştü. Akıcı, rol olduğu belli, araya girmeye imkân bırakmayan tarzı geri gelmişti.

"Son iki haftadır işten izin almıştım. Çiba'daydım. Dün akşamüzeri geldim."

"Babanın durumu kötüymüş. Sıkıntılı olsa gerek."

"O kadar değildi. Babam derin uykudaydı. Ben yalnızca yanında durup onun o halini seyrederek vakit öldürdüm sayılır. Geri kalan zamanlarda pansiyonda romanımı yazdım."

"Fakat bir insan ölüm kalım mücadelesi veriyor. Zor olduğu kesin."

Tengo konuyu değiştirdi. “Geçen seferki konuşmamızda, bir gün mutlaka benimle konuşmanız gereken bir mesele olduğunu söylemiştiniz. Üzerinden bir hayli zaman geçti gerçi.”

“O mesele” dedi Komatsu. “Tengo, seninle uzun uzun oturup görüşmek istiyorum, ama boş zamanın var mı?”

“Önemli bir meseleyse ne kadar erken olursa o kadar iyi olur, değil mi?”

“Evet. Bir an önce konuşsak iyi olabilir.”

“Bu akşamı ayırabilirim.”

“Bu akşam olsun. Benim de zamanım var. Saat 7 nasıl olur?”

“7 olsun öyleyse” dedi Tengo.

Komatsu, yayınevinin yakınlarındaki bir barı söyledi. Tengo’nun da birkaç kez oraya gitmişliği vardı. “Orası pazar günleri de açık. Üstelik pazar günleri neredeyse hiç müşterisi olmaz. Sakince konuşabiliriz.”

“Uzun sürer mi?”

Komatsu kısa bir süre düşündü. “Bilemiyorum. Oturup konuşmadıktan sonra uzun mu sürer kısa mı, hiçbir fikrim yok.”

“Tamam, olur. İstediğiniz gibi anlatabilirsiniz. Memnuniyetle dinlerim. Ne de olsa sizinle aynı kayığa binmiş durumdayım, öyle değil mi? Yoksa artık siz farklı bir kayığa mı geçtiniz?”

“Öyle bir durum yok” dedi Komatsu sakin bir ses tonuyla. “Şimdi de aynı kayıktayız. Hele saat 7’de buluşalım da. Ayrıntıları o zaman konuşuruz.”

Tengo telefonu kapatınca masasının başına geçip elektronik daktiloyu açtı. Sonra Çikura’daki pansiyonda dolmakalem kullanarak müsvedde kâğıdına yazdığı romanını, elektronik daktiloya geçirmeye başladı. O metni tekrar okuyunca Çikura şehrinin manzarası gözlerinin önüne geliverdi. Tedavi merkezinin görüntüsü, üç hemşirenin yüzleri, çam korusundaki dalları sallayan, denizden

gelen rüzgâr, havada oynaşan bembeyaz martılar. Tengo, ayağa kalktı, pencerenin perdesini çekti, sürgülü kapıyı açarak dışarının soğuk havasını ciğerlerine doldurdu.

Tengo kediler şehrinden döndü bu mektubu okuyor bu iyi bir şey.

Fukaeri mektupta öyle yazmıştı. Fakat dönüp geldiği bu daire birileri tarafından gözetleniyordu. Kimin, nereden izlediğini bilemiyordu. Dairenin içine gizli kamera yerleştirmiş de olabilirlerdi. Bu, Tengo'nun kafasına takılınca köşe bucak evin içini araştırdı. Fakat elbette ne gizli kamera, ne de dinleme cihazı bulabildi. Ne de olsa eski, dar bir apartman dairesiydi. Öyle bir şey olsa hemen gözüne ilişirdi.

Ortalık loşlaşıncaya kadar Tengo masasının başında romanı daktiloya geçirmeyi sürdürdü. Yazdığı metni olduğu gibi bir yerden başka yere aktarmıyor, bazı yerlerini yeniden yazarak ilerliyordu. Bu yüzden düşündüğünden fazla zaman aldı. Masa lambasını yakmak için işine ara verince, o gün karganın gelmediğini düşündü. Karganın geldiğini, seslerden anlayabiliyordu. Koca kanatlarını pencereye sürtüyordu çünkü. Bu yüzden karga camda yer yer lekeler bırakıyordu. Çözülmeyi bekleyen bir şifre gibi.

5.30'da basit bir yemek hazırlayıp yedi. İştahı yoktu, ama öğlen de neredeyse hiçbir şey yememişti. Midesine bir şeyler girmesi iyi olacaktı. Domates ve yosun salatası hazırlayıp, bir dilim tost ekmeğiyle yedi. 6.15'te siyah balıkçı yaka süveterinin üzerine zeytin yeşili kadife ceketini giyerek evden çıktı. Apartmanın dış kapısından çıkarken şöyle bir durup etrafa tekrar göz gezdirdi. Fakat dikkatini çeken bir şey yoktu. Elektrik direğinin gölgesinde saklanan birileri de yoktu. Park halinde şüpheli bir araba da. Karga bile gelmemişti. Fakat yine de Tengo endişeliydi. Öyle bir şey olduğu yoktu elbette ama sanki çevresindeki her şey, sessizce Tengo'yu izliyormuş gibi görünüyordu. Alışveriş sepetiyle yoldan geçen ev kadınları, köpeğini gezdiren suskun yaşlılar, omuzlarına astıkları tenis raketiyle, bisikletlerinin üzerinde ondan tarafa hiç bakmadan geçip giden liseli öğrenciler bile Öncüler'in ustaca kılık değiştirmiş elemanları olabilirdi.

Paranoya bu işte, dedi Tengo kendi kendine. Dikkatli olmam gerektiği doğru, ama boş yere kendimi germemeliyim. Tengo hızlı adımlarla istasyona yöneldi. Arada sırada seri bir hareketle arkasına dönerek, takip eden biri olup olmadığına bakıyordu. Eğer peşinde birileri varsa, Tengo'nun gözden kaçırması mümkün değildi. Tengo, doğuştan başka insanlara göre daha kapsamlı bir bakış

açısına sahipti. İyi de görürdü. Üç kez dönüp arkasına baktıktan sonra takip edilmediğinden emin oldu.

Komatsu ile buluşacakları bara vardığında saat 6.55'ti. Komatsu henüz gelmemişti. Tengo da bar açıldıktan sonra giren ilk müşteriydi. Tezgâhın üstünde duran kocaman bir vazoya, canlı renklerde çiçekler yerleştirilmiş, saplarının yeni kesilmesiyle oluşan koku ortalığı kaplamıştı. Tengo dip taraftaki, ara bölmeyle ayrılmış masalardan birine oturup, fıçı bira sipariş etti. Sonra ceketinin cebinden cep kitabını çıkartıp okumaya başladı.

7.15'te Komatsu geldi. Üzerinde tüvit ceket, ince kaşmir süveter ve kaşmir kaşkol, pamuklu pantolon, süet ayakkabılar vardı. Her zamanki kılığındaydı. Hepsi kaliteli ve zevkle seçilmiş giysilerdi, ama bir parça yıpranmış duruyorlardı. Komatsu'nun giydiği giysiler, aslında vücudunun bir parçasıymış gibi görünüyordu. Tengo Komatsu'nun yepyeni bir giysi giydiğine hiç tanık olmamıştı. Yeni aldığı giysileri giyerek uyuyor, belki de eskisinler diye yerlerde yuvarlanıyordu. Birkaç kez elde yıkayıp kuruttuktan sonra giyiyor da olabilirdi. Böylece giysileri az biraz yıpranıp rengi solunca üzerine giyerek insanlara daha kullanılmış görünen giysiler gösteriyor olmalıydı. Hem de ne giydiğine hiç mi hiç aldırmazmış gibi bir ifadeyle. Neticede bu kılığıyla, Komatsu yılların tecrübeli editörü gibi duruyordu. Daha doğrusu, olsa olsa yılların tecrübeli editörü olabilir dedirtecek gibi bir hali vardı. Tengo'nun karşısına oturup, o da fıçı bira sipariş etti.

"Gördüğüm kadarıyla değişen bir şey yok" dedi Komatsu. "Yeni romanın ilerliyor mu?"

"Yavaş yavaş, ama ilerliyor."

"Sevindim. Bir yazar ancak düzenli olarak yazmayı sürdürmek yoluyla gelişir. Tıpkı tırtılların durup dinlenmeden yaprak yemesi gibi. Benim söylediğim gibi, Pupa Hava'yı yeniden yazmak, senin kendi yazarlığına da olumlu yönde etki etmiş galiba. Öyle değil mi?"

Tengo başını sallayarak onayladı. "Haklısınız. O iş sayesinde roman yazmak konusunda da bazı önemli şeyleri öğrenebildiğimi sanıyorum. Şimdiye kadar göremediğim şeyleri görebiliyorum artık."

"Kendimi övmüş gibi olmayayım, ama ben bu işlerden iyi anlarım. Senin için öyle bir vesile gerekiyordu."

“Fakat bu sayede bir sürü de belaya bulaştım. Bildiğiniz gibi.”

Komatsu ağzını, kışın görünen hilal gibi kıvırarak güldü. Anlamını kavramanın mümkün olmadığı bir gülme tarzıydı. “Önemli şeyleri elde etmek için o ölçüde bedel ödemek gerekir. Dünyanın kuralı budur.”

“Öyle olabilir. Fakat neyin önemli olduğunu, neyin bedel olduğunu net olarak ayıramıyorum. Her şey fazlasıyla birbirine karıştı.”

“Gerçekten her şey birbirine karışmış durumda. Birbirine dolaşmış telefon kablolarıyla konuşuyor gibi. Aynen söylediğin şekilde” dedi Komatsu. Sonra gözlerini kıstı. “Bu arada Tengo, Fukaeri’nin şu an nerede olduğunu biliyor musun?”

“Şu anda bilmiyorum” dedi Tengo, sözcükleri seçerek.

“Şu anda” dedi Komatsu, anlamlı bir ses tonuyla.

Tengo sessiz kaldı.

“Fakat bir müddet öncesine kadar kız senin evinde kalıyordu” dedi Komatsu. “En azından benim duyduğum kadarıyla.”

Tengo başını sallayarak onayladı. “Haklısınız, üç ay kadar benim yanımdaydı.”

“Üç ay uzun bir süre” dedi Komatsu. “Fakat kimseye bunu söylemedin.”

“Kendisi öyle istediği için, ben de kimseye söylemedim. Siz de dahil olmak üzere.”

“Fakat artık orada değil.”

“Aynen öyle. Ben Çikura’dayken mektup bırakarak daireden ayrılmış. Sonrasını bilmiyorum.”

Komatsu bir sigara alıp, dudaklarının arasına kıstırarak kibriti çaktı. Gözlerini kısarak Tengo’nun yüzüne baktı.

“Sonrasında Fukaeri, Öğretmen Ebisuno’nun yanına döndü. Şu, Futamatao’daki dağ başına” dedi. “Öğretmen Ebisuno polise haber vererek kızla ilgili arama

emrinin kaldırılmasını istedi. Kız, sadece alıp başını gitmiş, kaçırılmamış, diyerek. Polis önce kıza neler olduğunu sormuştur mutlaka. Neden ortadan kaybolduğunu, nereye gidip ne yaptığını. Ne de olsa henüz reşit değil. Yakında gazetelerde haber de çıkar. Uzun süre nerede olduğu bilinmeyen yeni yazar kız, sağ salim tekrar ortaya çıktı, diye. Eh, çıksa bile o kadar büyük bir haber olmaz. İşin içinde bir suç yok ne de olsa."

"Benim yanımda olduğu açığa çıkar mı?"

Komatsu başını iki yana salladı. "Hayır, Fukaeri senin adını vermeyecektir. Nasıl bir karakteri olduğunu biliyorsun. Karşısındaki polis de olsa, askeri polis de, devrim komitesi de ya da Rahibe Teresa bile olsa, bir kez konuşmamaya karar verince, ağzını asla açmaz. Bu yüzden endişeye gerek yok."

"Endişeleniyor değilim. Yalnız meselelerin ne şekilde gelişeceğini bilmek istiyorum."

"Neticede senin adın açığa çıkmaz. Sorun yok" dedi Komatsu. Sonra, yüzünde konuşmaya yeni başlıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Her şey bir yana, benim sana sormam gereken bir şey var. Söylemesi zor biraz ama."

"Söylemesi zor bir şey?"

"Nasıl desem. Özel bir şey."

Tengo birasından bir yudum aldı. Sonra bardağı masanın üzerine bıraktı. "Olur. Yanıtlayabileceksem yanıtlarım."

"Fukaeri ile aranda cinsel ilişki oldu mu? Kız, senin yanındayken demek istiyorum. Evet ya da hayır demen yeterli olur."

Tengo bir süre bekledikten sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Yanıtım hayır. Aramızda böyle bir ilişki olmadı."

O fırtınalı gecede, kendisiyle Fukaeri arasında olanları, ne olursa olsun asla dile getirmemeliydi. Tengo, önsezileriyle buna hükmetmişti. Bu, açığa çıkmaması gereken bir sırdı. Konuşulmasına izin yoktu. Üstelik her şeyden önce, olanları cinsel ilişki olarak adlandırmak mümkün değildi. O sırada, genel anlamıyla cinsel istek gibi bir şey yoktu. İki tarafta da.

“Cinsel ilişkiniz olmadı yani.”

“Olmadı” dedi, cansız sesiyle.

Komatsu’nun burun kenarlarında hafif kırışıklar oluştu. “Fakat Tengo, söylediğinden şüphe ediyor değilim ama. Hayır yanıtını vermeden önce bir iki saniye bekledin. Sanki tereddüt etmişsin gibi geldi bana. Yoksa buna yakın bir şeyler mi oldu? Ben, seni sorguluyor falan değilim. Bizim açımızdan önemli bir gerçek varsa bunu bilmek istiyorum.”

Tengo doğruca Komatsu’nun gözlerine baktı. “Tereddüt etmiş değilim. Yalnızca biraz acayip geldi. Fukaeri ile benim aramda cinsel ilişki olup olmadığıyla neden bu kadar ilgileniyorsunuz diye. Siz aslında başkalarının özel hayatına burnunu sokmayan bir insansınız. Aksine öyle şeylerden uzak durursunuz.”

“Eh, öyle” dedi Komatsu.

“Öyleyse neden böyle bir mesele burada sorun haline geliyor?”

“Elbette sen kiminle yatarsan yat, Fukaeri kiminle ne yaparsa yapsın, temelde bizi hiç ilgilendirmez.” Komatsu, burun kenarlarını kaşıdı. “Senin de söylediğin gibi. Fakat Fukaeri bildiğin gibi sıradan, her yerde görmeye alıştığımız kızlardan farklı. Nasıl söylesem. Onun giriştiği tüm eylemler bir anlam yaratıyor.”

“Anlam yaratıyor” dedi Tengo.

“Elbette teorik olarak söylersek, bütün insanların yaptığı eylemler sonuç olarak bir anlam yaratır” dedi Komatsu. “Fakat Fukaeri’nin durumunda daha derin anlamlar doğuyor. Onda sıradan olmayan bazı şeyler var. Bu yüzden biz onunla ilgili gerçekleri, önemsiz şeyler bile olsa, öğrenmek istiyoruz.”

“Biz derken somut olarak kimden söz ediyorsunuz?” diye sordu Tengo.

Komatsu’nun yüzünde, ondan beklenmeyecek şekilde sıkıntılı bir ifade oluştu. “Doğrusunu söylemek gerekirse, seninle kızın arasında cinsel ilişki olup olmadığını öğrenmek isteyen ben değilim. Öğretmen Ebisuno.”

“Öğretmen Ebisuno da Fukaeri’nin benim yanımda kaldığını biliyor öyleyse?”

“Elbette. Kızın senin dairene geldiği günden itibaren Öğretmen durumu

biliyordu. Fukaeri, nerede olduğunu Öğretmen'e tek tek rapor ediyordu."

"Bunu bilmiyordum" dedi Tengo, şaşırarak. "Fukaeri, kimseye nerede olduğunu bildirmediğini söylemişti. Fakat artık bir önemi de yok. Yine de bir türlü anlayamıyorum. Öğretmen Ebisuno, onun gerçek hamisi, koruyucusu olduğuna göre normalde bir dereceye kadar bu tür şeylere dikkat ediyor olabilir. Ne de olsa böylesine tuhaf bir durum içindeyken burada sorulacak soru, Fukaeri sağlam bir koruma altında mı, güvende mi, bunlar olmalı. Onun cinsel açıdan masumiyetinin, Öğretmen'in endişeleri listesinin üst sıralarında yer almasını anlamak biraz zor."

Komatsu dudağını büktü. "İşin içyüzünü pek bilemiyorum. Ben yalnızca Öğretmen'in ricası üzerine sordum. Benden seninle yüz yüze görüşerek ikinizin arasında bedensel ilişki olup olmadığını sormamı istedi. Bu yüzden ben de sana sordum. Senin verdiğin yanıt da hayırdı."

"Durum, bundan ibaret. Fukaeri ile benim aramda bedensel ilişki olmadı" diye kestirip attı Tengo, Komatsu'nun gözlerine bakarak. Tengo kendi içinde yalan söylediğini düşünmüyordu.

"Eh, öyleyse mesele yok" dedi Komatsu, Marlboro'sunu dudaklarının arasına sıkıştırıp, gözlerini kısarak kibritle yaktı. "Bunu bilmemiz yeterli."

"Fukaeri gerçekten dikkat çeken, güzel bir kız. Fakat sizin de bildiğiniz gibi zaten sıkıntılı bir meseleye bulaşmış durumdayım. Hem de hiç istemediğim halde. Durumun daha da sıkıntılı bir hal almasını istemem. Dahası benim ilişkide olduğum bir kadın vardı."

"Tamam, anlaşıldı" dedi Komatsu. "Sen, o açılardan akıllı bir insansın. Olgun bir düşünce yapın da var. Öğretmen'e aynen iletirim. Tuhaf bir şey sormak durumunda kaldım. Kusura bakma. Kafana takma lütfen."

"Kafama takıyor değilim. Yalnızca acayip buldum. Niye şimdi tutup da böyle bir mesele ortaya atılıyor diye." Tengo bu sözlerinden sonra kısa bir ara verdi. "Peki, sizin benimle konuşmanız gereken konu neydi?"

Komatsu birasını bitirince barmene scotch viski soda sipariş etti.

"Sen ne istersin Tengo?" diye sordu Tengo'ya.

“Aynısından olsun” dedi Tengo.

Masaya, uzun bardaklarda iki viski soda getirildi.

“İlk olarak” dedi Komatsu, uzun bir sessizlikten sonra, “içine düştüğümüz ve düğüm haline gelen bu meseleyi artık mümkün olduğunca çözmemiz gerek. Ne de olsa biz, aynı kayığa binmiş durumdayız. Biz derken sen, ben, Fukaeri ve Ebisuno olmak üzere dört kişi.”

“Oldukça renkli bir ekip” dedi Tengo. Fakat buradaki ironi tınısını, Komatsu algılayamamış gibiydi. Komatsu aklını anlatacaklarına odaklamaya çalışıyordu.

Komatsu konuya girdi: “Bu dört kişi, her biri farklı niyetlerle bu plana katıldı. Asla aynı gücü koyarak, aynı yönü hedefleyerek değil. Başka bir deyişle herkes aynı ritimle, aynı yöne kürek çekmiyordu.”

“Dahası en baştan, sonucu iyi olmayacak bir birliktelikti.”

“Öyle de denebilir.”

“Fakat kayık aniden şelaleye doğru sürüklendi.”

“Kayık aniden şelaleye doğru sürüklendi” diye kabul etti Komatsu. “Bahane üretiyor değilim, ama başlangıçta basit, kendi halinde bir plandı. Fukaeri’nin yazdığı Pupa Hava’yı sen baştan yazıp düzeltecektin. Edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü alacaktı. Kitap haline getirilecekti. Satılacaktı. Biz de camiaya bir kazık atmış olacaktık. Bolca para da kazanacaktık. Biraz eğlence biraz fayda amaçlı bir plandı. Amacımız, buydu. Fakat Fukaeri’nin hamisi olan Öğretmen Ebisuno’nun işe dahil olduğu sıralardan itibaren plan karmaşıklaşıverdi. Su altında bazı senaryolar birbirine karıştı, akıntı gitgide güçlendi. Senin yeni baştan yazarak ortaya çıkardığın eser de, benim önceden tahmin ettiğimden çok daha mükemmeldi. Bu sayede kitap ünlü oldu. İnanılmaz ölçüde sattı. Bunun sonucunda bizim bindiğimiz kayık, aklımıza bile gelmeyen bir yere sürükleniverdi. Hem de çok tedirgin edici bir yere.”

Tengo hafifçe başını iki yana salladı. “Çok tedirgin edici bir yer falan değil, son derece tehlikeli bir yer.”

“Öyle de denebilir.”

“Başkasının meselesinden söz ediyormuşuz gibi konuşmayın lütfen. Bu sizin tasarlayıp başlattığınız bir plan değil miydi?”

“Haklısın, ben tasarladım ve start tuşuna bastım. Başlangıçta her şey yolunda gitti. Ancak maalesef bir noktadan itibaren artık kontrol edemez hale geldik. Elbette sorumluluk hissediyorum. Özellikle seni bu işe bulaştırmış olduğum için. Seni zorla ikna ettim ne de olsa. Fakat neticede artık bu noktada bizim bir durup, kendimizi toparlamamız gerek. Gereksiz detayları ortadan kaldırıp senaryomuzu mümkün olduğu kadar basite indirgemeliyiz. Nerede olduğumuzu, bundan sonra nasıl hareket etmemiz gerektiğini belirlemeliyiz.”

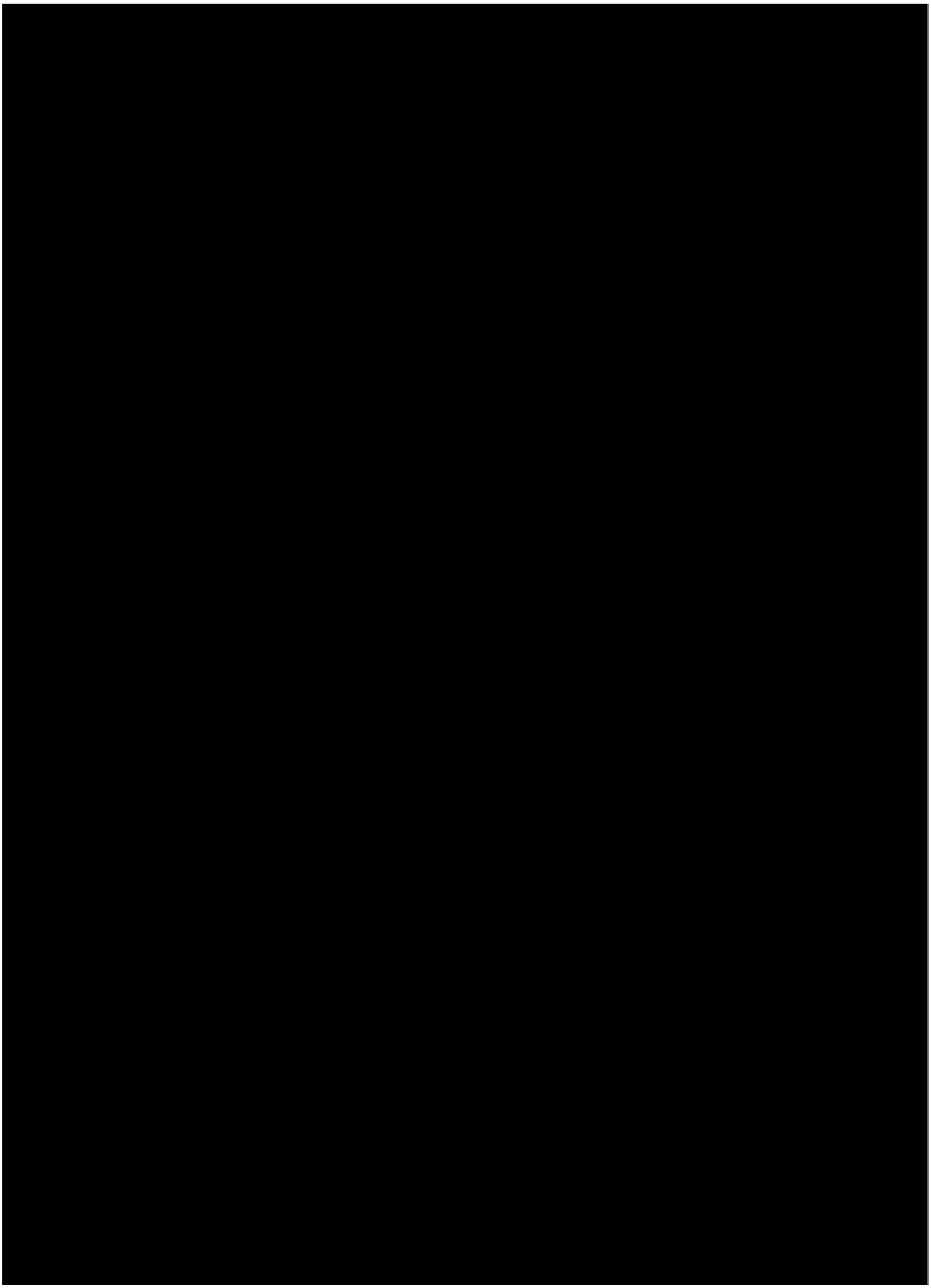
Bunları söyledikten sonra, Komatsu iç geçirerek viskisini yudumladı. Sonra cam kül tablasını eline alıp, gözü görmeyen insanların nesneleri parmak uçlarıyla algılamaya çalışması gibi uzun parmaklarıyla dikkatle yüzeyini okşadı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bir yerde on yedi, on sekiz gün boyunca hapis tutuldum” diyerek, sonunda baklayı ağzından çıkardı Komatsu. “Ağustosun sonundan eylülün ortalarına kadar. Bir gün şirkete gitmek niyetiyle, öğleden sonra evimin yakınındaki yolda yürüyordum. Gotokuci İstasyonu’na giden yolda. O sırada yolda park halindeki siyah büyük bir arabanın penceresi açıldı. Birileri beni adımla çağırdı. Siz Komatsu Bey değil misiniz? dedi. Kim acaba? diyerek yaklaşınca içinden iki adam çıktı. Beni arabanın içine tıktılar. İkisi de çok güçlü tiplerdi. Arkamdan kollarımı öyle bir tutmuşlardı ki, kıpırdayamıyordum bile, bir tanesi de kloroform mudur nedir, bilemiyorum, bir şey koklattı. Aynı filmlerdeki gibi. Fakat o madde çok etkiliydi, gerçekten. Ayıldığımda penceresiz, dar bir odada hapsedilmiş durumdaydım. Duvarları beyaz, küp şeklinde bir odaydı. Küçük bir yatak ve küçük bir ahşap masa vardı, ama sandalye yoktu. Ben o yatakta yatıyordum.”

“Kaçırıldınız mı?” dedi Tengo.

Komatsu şeklini incelemeyi bitirmiş gibi kül tablasını masanın üzerine bıraktı, başını kaldırarak Tengo’ya baktı. “Evet, hem de gerçek anlamda kaçırıldım. Eski bir film vardı hani, adı Koleksiyoncu, tıpkı oradaki gibi. Sanıyorum dünyadaki çoğu insan bir gün gelip de kaçırılacağını aklının ucundan bile geçirmez. Böyle şeyler insanların aklına asla gelmez, öyle değil mi? Fakat kaçırılınca kaçırılıyorsun işte. Bu, nasıl söylesem, gerçek ötesi bir hisse yol açıyor. Ben gerçekten birileri tarafından kaçırıldım, diye düşünüyorsun. İnanılır gibi değil, değil mi?”

Komatsu bir yanıt bekler gibi Tengo’nun yüzüne baktı. Fakat bu nihayetinde konuşmanın akışı gereği sorulan bir soruydu. Tengo, sessizce konuşmanın devamını bekledi. El sürmediği viski soda bardağı terlemiş, bardak altlığını nemlendirmişti.

Uşikava

Becerikli, sabırlı, hissiz bir makine

Ertesi sabah Uşikava, önceki gün olduğu gibi, pencere önünde yere oturup perdenin aralığından gözetlemeye devam etti. Önceki gün akşam eve dönen aynı tipler, belki de aynı gibi görünen tipler, apartmandan çıkıp gittiler. Yine suratsız, yine kamburlarını çıkarmış. Gün daha yeni başlamıştı ama onlar daha şimdiden bitkin görünüyorlardı. Bu yüzlerin arasında Tengo yoktu. Fakat Uşikava, kameranın deklanşörüne basarak önünden geçip giden insanların yüzlerini tek tek kaydediyordu. Yeterince filmi vardı. En iyi şekilde çekebilmek için pratik yapması da gerekiyordu.

Sabah işe gitme saati sona erip, normalde işe gitmesi gereken insanların çıktıklarını gördükten sonra Uşikava daireden ayrılıp yakınlardaki umumi telefon kulübesine girdi. Sonra Yoyogi'deki üniversiteye hazırlık dershanesinin numarasını çevirerek Tengo'yu rica etti. Telefona çıkan kadın, "Kavana Bey, aşağı yukarı on gündür izinli" dedi.

"Hasta mı, ya da kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, ailesinden birinin rahatsızlığı dolayısıyla Çiba ili taraflarına gitmiş."

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Bundan haberimiz yok" dedi kadın.

Uşikava teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tengo'nun ailesi denince babasından başka kimsesi yoktu. Eskiden NHK tahsildarı olan babası. Annesi hakkında Tengo henüz hiçbir şey bilmiyordu. Üstelik Uşikava'nın bildiği kadarıyla, babasıyla arası hiç de iyi değildi. Buna rağmen hasta babasına bakmak için Tengo, on gün kadardır işten izinliydi. Bu

noktayı Uşikava'nın kafası almıyordu. Tengo'nun babasına karşı tavrı, hem de böylesine ani bir şekilde, neden değişivermişti acaba? Babasının ne tür bir hastalığı vardı ve Çiba ilinin hangi hastanesinde yatıyordu? Araştırması mümkündü, ama bunun için yarım gününü harcaması gerekirdi. O arada gözetlemeyi kesmek zorunda kalacaktı.

Uşikava tereddüt etti. Tengo, Tokyo dışındaysa bu apartman girişini gözetlemesinin anlamı da kalmıyor demekti. Gözetlemeyi bir süreliğine keserek araştırmayı başka bir yönde sürdürmesi daha akıllıca olabilirdi. Tengo'nun babasının hangi hastanede yattığını araştırabilirdi. Hatta Aomame hakkındaki araştırmasını da biraz ilerletmesi mümkündü. Aomame'nin üniversite yıllarındaki sınıf arkadaşları ve şirkette çalıştığı yıllardan tanıdığı iş arkadaşlarıyla görüşüp, kişisel bilgiler elde edebilirdi. Yeni bir ipucuna ulaşması mümkün olabilirdi.

Fakat bir süre düşündükten sonra Uşikava, apartmanda gözetlemeyi sürdürmeye karar verdi. İşin en başında gözetlemeye ara verecek olursa, yeni yeni alışmaya başladığı yaşantının ritmi bozulacaktı. Her şeye en baştan bir kez daha başlaması gerekecekti. İkincisi, Tengo'nun babasının durumunu ve Aomame'nin dostluk ilişkilerini araştırsa bile, girdiği sıkıntıyla karşılaştırıldığında eline pek fazla bir şey geçmeyecekti. Birilerini kullanarak yaptırdığı araştırmalar, bir noktaya kadar etkili olsa bile, bir yere gelince tuhaf bir şekilde tıkanıveriyordu. Uşikava, bunu deneyimlerinden biliyordu. Üçüncü olarak, Uşikava'nın önsezileri, oradan hiçbir yere kımıldamaması gerektiğini söylüyordu. Hiçbir yere kımıldamadan, gelip geçenleri iyice gözlemleyerek, hiçbir şeyi gözden kaçırmamasını. Uşikava'nın şekilsiz kafasının içinde bir yerlerde dolaşan, mütevazı önsezileri ona böyle söylüyordu.

Tengo, burada olsa da olmasa da apartmanı gözlemeyi sürdüreyim. Burada kalıp Tengo gelene kadar kapıdan her gün giriş çıkış yapan apartman sakinlerinin yüzlerini, tek kişi bile geride kalmayacak şekilde aklıma yerleştireyim. Kimlerin burada oturduğunu bilirsem, doğal olarak kimlerin oturmadığını da bir görüşte anlayabilir hale gelirim. Ben bir etoburum, diye geçirdi aklından Uşikava. Etoburlar, sonuna kadar sabırlı olmak zorundadır. Bulundukları yerle bütünleşip, avlarıyla ilgili tüm bilgileri elde etmeleri gerekir.

Saat 12'ye gelirken, giriş çıkışların en az olduğu sıralarda Uşikava yeniden dışarı çıktı. Yüzünü biraz olsun gizleyebilmek için bere takmış, kaşkolunu burnunu da örtecek şekilde sarmıştı, ama yine de görüntüsü insanların dikkatini çekiyordu.

Bej bere, onun iri kafasının üzerinde mantar başı gibi duruyordu. Yeşil kaşkolu kurukafaya sarılmış yılan gibiydi. Kılık değiştirme pek işe yaramamıştı. Üstüne üstlük şapka da kaşkol da ona hiç yakışmıyordu.

Uşikava istasyonun önündeki fotoğraf stüdyosuna gidip iki film makarasını banyo ettirdi. Sonra erişte lokantasına girerek tempura mönüsü sipariş etti. Uzun zamandır ilk kez ağzına sıcak yemek koyuyordu. Uşikava tempurasını ve eriştesini tadına vararak yiyip, çorbasını son damlasına kadar içti. Yemeyi bitirdiğinde terleyecek kadar ısınmıştı. Beresini takıp, boynuna kaşkolunu sarıp yürüyerek apartman dairesine döndü. Sonra sigara içerken, banyo ettirdiği fotoğrafları yerde sıralayıp düzenledi. Eve dönenlerle sabah çıkıp gidenleri karşılaştırıp, aynı yüzleri tek bir gruba ayırdı. Aklında kalsın diye her birine gelişigüzel isimler verdi. Keçeli kalemle fotoğraflara o isimleri yazdı.

Sabah işe gidiş saatleri sona erdikten sonra, apartmanın kapısından çıkan pek kimse olmuyordu. Sırt çantasını omzuna asmış üniversite öğrencisi görünümlü bir genç, öğleden önce 11 sıralarında hızlı adımlarla çıkıp gitti. Yetmişlerinde bir ihtiyar ile otuzlu yaşlarının ortalarında gibi duran bir kadın çıkıp gittiler, ama her ikisi de süpermarket poşetleriyle geri döndü. Uşikava, onların fotoğraflarını da çekti. Öğleden önce postacı gelerek, girişteki posta kutularına postaları ayrı ayrı koydu. Kargo şirketinin dağıtım elemanı kucağında mukavva kutuyla apartmana girip, beş dakika sonra eli boş çıkıp gitti.

Uşikava, her saat başı kameranın başından ayrılıyor, beş dakika kadar vücudunu esnetiyordu. O arada gözetlemeye ara veriyordu, ama tek başına tüm giren çıkanları takip edebilmesi baştan beri imkânsızdı. Vücudunun uyuşmaması için bir şeyler yapması daha önemliydi. Aynı oturuşu uzun süre sürdürünce kasları uyuşuyor, harekete geçmesi gerektiğinde hızlı davranamıyordu. Uşikava, böceğe dönüşen Samsa'nınkine benzer o yuvarlak şekilsiz vücudunu, zeminin üzerinde becerikli hareketlerle oynatıp kaslarını mümkün olduğunca esnetti.

Can sıkıntısını atabilmek için kulaklıkla AM radyosunu dinledi. Öğle saatlerindeki radyo programları ev kadınları ve yaşlılar hedeflenerek hazırlanmıştı. Programa çıkan insanlar yersiz espriler yapıyor, anlamsız ve abartılı gülüyor, sıradan ve şapşalca fikirlerini ortaya atıyorlardı, insanda kulaklarını tıkama isteği uyandıracak müzikler çalınıyordu. Sonra hiç kimsenin almayı düşünmeyeceği türden ürünlerin bangır bangır bir sesle reklamı yapılıyordu. En azından Uşikava böyle hissediyordu. Yine de Uşikava ne olursa olsun insanların konuşma seslerini duymak istiyordu. Bu yüzden sabrederek

programı dinlemeyi sürdürdü. İnsanların nasıl olup da böyle saçma sapan programlar yaptığını, sonra neden tutup da radyo dalgaları kullanıp bu programları geniş bir kesime yaymak zorunda olduklarını düşündü.

Fakat bunları düşünen Uşikava'nın kendisi de pek incelikli, üretken bir işle uğraşıyor değildi. Ucuz bir apartman dairesine kapanmış, perdenin gölgesine gizlenmiş, insanların gizlice fotoğraflarını çekiyordu. Başkalarının yaptığını, öyle tepeden bakarak, kendisi çok matah bir şey yapıyormuş gibi eleştirecek konumda değildi.

Bu asla şimdi bulunduğu durumla sınırlı değildi. Avukatlık yaptığı yıllarda da durum aynıydı. Toplumun yararına olacak bir şeyler yaptığına dair belleğinde hiçbir şey yoktu. En iyi müşterileri, mafyayla bağlantılı olan orta ve küçük ölçekli işletme sahipleriydi. Uşikava onların kazandıkları parayı en etkili şekilde hangi işlere dağıtabileceklerini düşünür, sonra bunu adamlara öğretirdi. Kısacası sağlam bir para aklayıcı idi. Arsa kapatma işlerinin bir kısmına da el atmıştı. Eskiden beri aynı bölgede yaşayan semt sakinlerinin oradan kaçıp gitmelerini sağlayıp geniş bir arsa ele geçirerek müteahhitlere satıyordu. Muazzam miktarlarda bir gelir elde ediyordu. Elbette yeraltı dünyasından tiplerdi bu müteahhitler. Vergi kaçırmak suçuyla mahkemeye verilmiş insanların avukatlığı konusunda da becerikliydi. Müvekkillerinin çoğu, sıradan avukatların uzak duracakları türden, güvenilmez adamlardı. Uşikava birini savunması talep edildiğinde (elbette belli bir miktarda para da getirecekse) karşısındaki kim olursa olsun tereddüt etmezdi. İşinde becerikliydi. Hatırı sayılır sonuçlar elde ediyordu. Bu yüzden iş bulma konusunda sıkıntı çekmemişti. Öncüler cemaatiyle ilişkisi de o sıralarda başlamıştı. Lider, nedense kişisel olarak ondan hoşlanmış gibiydi.

Diğer sıradan avukatların yaptığı şeyleri yapmış olsa, Uşikava yaşamını sürdürmekte zorlanırdı herhalde. Üniversiteyi bitirdikten hemen sonra hukuk sınavında başarılı olmuş, avukatlık lisansı elde etmişti, ama ne piyasaya girebilmesi için bir bağlantısı ne de arkasında duracak birileri vardı. Fiziği yüzünden, nüfuzlu avukatlık büroları onu işe almamışlardı. Tek başına büro açacak olsa bile, normal davalara bakarsa neredeyse hiç müşteri bulamazdı. Uşikava gibi sıradan denemeyecek bir fiziğe sahip bir avukatı, yüksek ücretler ödeyerek tutmak isteyen insan sayısı pek fazla olmazdı. Muhtemelen televizyonlardaki mahkeme dizileri yüzünden, başarılı avukatların entelektüel ve eli yüzü düzgün insanlar olduklarına dair ortak bir kanı vardı.

Bu nedenle, olayların doğal akışı sonucu Uşikava, yeraltı dünyası ile bağlantı kurmak durumunda kalmıştı. Yeraltı dünyasındaki insanlar, Uşikava'nın görünümünü hiç önemsemiyorlardı. Aksine o özgün hali, Uşikava'nın onlar tarafından rahatlıkla kabul edilmesinin etkenlerinden biri olmuştu. Normal dünyada kabul görmeme açısından, onlarla Uşikava benzer koşullar altındaydılar. Onlar, Uşikava'nın kafasının hızlı çalışmasını, üstün iş yeteneklerini ve ağzı sıkılığını görüp büyük paraların döndüğü (bunu herkesin önünde söyleyemezdi) işleri emanet ediyorlar; başarısının karşılığını da tatminkâr rakamlarla ödüyorlardı. Uşikava da süratle işi özümsemiş, yasa ihlali sınırına kadar gelse de kanunlardan kaçmayı öğrenmişti. Önsezileri güçlüydü ve dikkatliydi. Fakat bir seferinde, deyim yerindeyse şeytana uymuş, fazla açgözlülük etmiş, o hassas çizgiyi geçivermişti. Bir şekilde uçurumun kıyısından dönüp hapis cezası almaktan kurtulmuştu, ama bunun sonucunda Tokyo barosundan atılmıştı.

Uşikava radyoyu kapatıp Seven Star'ından bir tane içti. Dumanı ciğerlerinin derinliklerine kadar çekip yavaşça saldı. Şeftali konservesinin boş teneke kutusunu kül tablası yerine kullandı. Böyle bir yaşam sürmeye devam ederse muhtemelen ölümü de pek sevimli olmayacaktı. Çok geçmeden yanlış bir adım atar, karanlık bir köşede tek başına yığılıverirdi herhalde. Bu dünyadan kaybolsam kimse fark etmez. Zifiri karanlığın içinde çığlık atsam bile sesim kimsenin kulağına ulaşmaz. Fakat yine de ölene kadar bir şekilde yaşamımı sürdürmekten başka yolum olmadığı gibi, yaşarken de kendimce yöntemlerle yaşamaktan başka yapacak bir şey yok. Pek övünülecek bir şey olmasa bile, benim bundan başka bir yaşam biçimim yok. Dahası, pek övünülecek olmayan şeyler yapmak söz konusu olduğunda, Uşikava dünyadaki hemen herkesten çok daha becerikliydi.

2.30'da beyzbol şapkası giymiş bir kız, apartmanın giriş kapısından çıktı. Kız, elinde eşyası olmadan hızlı adımlarla Uşikava'nın görüş alanından geçip gitti. Uşikava telaşla, önce elindeki motor sürücünün tuşuna, sonra üç kez deklanşöre bastı. O kızı ilk kez görüyordu. Zayıf, kolları ve bacakları uzun, güzel yüzlü bir kızdı. Duruşu düzgündü, balerin gibi görünüyordu. Yaşı on altı ya da on yedi olmalıydı, rengi atmış kot pantolonun altına beyaz spor ayakkabılar giymiş, üzerine erkek tipi deri mont geçirmişti. Saçlarını montunun yakasının içine sokmuştu. Kız kapıdan çıkıp birkaç adım ilerleyince olduğu yerde durdu, gözlerini kısarak karşısındaki elektrik direğinin yukarısına baktı. Sonra

bakışlarını yere indirip tekrar yürüdü. Yolda sola dönerek, Uşikava'nın görüş alanından çıkıp gitti.

O kız birisine benziyordu. Uşikava'nın son zamanlarda gördüğü birisine. Görünüşüne bakılırsa bir televizyon yıldızı bile olabilirdi. Öyle olsa da, Uşikava haber programları haricinde hiç televizyon izlemezdi, güzel kızlara veya televizyon yıldızlarına ilgi duyduğu olmamıştı hiç.

Uşikava belleğinin gaz pedalına köküne kadar basıp kafasını tam devirle çalıştırdı. Gözlerini kısıp, temizlik bezi sıkarmış gibi beyin hücrelerini sıkıştırdı. Bütün sinirleri acıyor gibiydi. Sonra aniden o kızın Eriko Fukada olduğunun farkına vardı. Uşikava, Eriko Fukada'nın kendisini görmemişti. Gazetenin sanat köşesindeki fotoğrafını görmüştü yalnızca. Yine de o kızın etrafında oluşan doğaüstü şeffaflık, o siyah beyaz yüz fotoğrafından edindiği izlenimle aynıydı. Kız ile Tengo, Pupa Hava'nın yeniden yazılması esnasında tanışmış olmalıydılar. Kızın, Tengo ile kişisel olarak yakınlaşması ve onun dairesinde gizlenmesi de olmayacak şey değildi.

Uşikava bunları düşündükten sonra tamamen refleks olarak beresini takıp lacivert trençkotunu giyerek, kaşkolunu güzelce boynuna doladı. Sonra apartman kapısından çıkarak kızın yürüyüp gittiği yöne doğru koştu.

Kız, bir hayli hızlı yürüyordu. Yetişmem imkânsız olabilir. Fakat elinde hiçbir şey yoktu. Bu, uzak bir yere gitmek niyetinde olmadığını gösteriyor. Takip edip dikkatini çekme tehlikesine atılmaktansa, burada sabırla dönüşünü beklemem daha iyi olur. Böyle düşünmekle birlikte Uşikava kızın peşinden gitmeden edemedi. O kızda Uşikava'yı mantık sınırlarının ötesinde sarsan bir şeyler vardı. Akşamüzeri saatlerinde bir anın, mistik renkleri olan bir ışık demetinin insanın kalbinde özel bir anıyı çağrıştırması gibiydi.

Bir süre ilerleyince, Uşikava kızı yeniden gördü. Fukaeri, yol kenarında durmuş, küçük bir kırtasiyeci dükkânının vitrinine, kendini kaptırmış halde bakıyordu. Muhtemelen orada kızın dikkatini çeken bir şeyler vardı. Uşikava, çaresiz, kıza sırtını dönüp, otomatik satış makinesinin önünde durdu. Cebinden bozuk para çıkartarak sıcak kahve satın aldı.

Nihayet kız yeniden yürümeye başladı. Uşikava, yarısını içtiği teneke kutudaki kahveyi ayağının dibine bırakıp, yeterli mesafe bırakarak kızı izlemeye başladı. Gördüğü kadarıyla, kız bütün dikkatini yürüme eylemine vermişti. En küçük bir

dalganın bile olmadığı geniş bir gölün üzerinden yürüyerek geçmeye çalışıyormuş gibi bir yürüyüş tarzı vardı. Böylesine kendine özgü bir yürüyüş tarzıyla, batmadan, ayakkabılarını ıslatmadan su üstünde yürüyebilirdi. Sanki gerçekten bunu yapacak gizemli bir tekniğe sahipmiş gibiydi.

Bu kızda kesinlikle bir şeyler var. Normal insanların sahip olmadığı özel bir şeyler. Uşikava, bunu hissediyordu. Eriko Fukada hakkında çok şey bilmiyordu. Şimdiye kadar elde ettiği bilgiler, onun Lider'in tek kızı olduğu, on yaşında Öncüler'den tek başına kaçtığı, Ebisuno adlı ünlü bilimadamının evine sığınıp orada büyüdüğü, sonra Tengo Kavana'nın yardımıyla Pupa Hava adlı romanı yazdığı ve kitabın çok satanlar listesine girdiğiyle sınırlıydı. Şu an kayıptı. Polise arama emri çıkartılması talebinde bulunulmuştu. Bu yüzden Öncüler'in merkezinde bir süre önce polis arama yapmıştı.

Pupa Hava'nın içeriğinde, Öncüler cemaatinin hoşuna gitmeyecek türden şeyler vardı. Uşikava, o kitabı alıp dikkatle baştan sona okumuştu, ama romandaki hangi kısmın niye hoşlarına gitmediğini anlayamamıştı. Romanın kendisi ilginçti ve oldukça güzel yazılmıştı. Cümleler anlaşılabilir ve yalındı. Kısmen insanı içine çektiği bile söylenebilirdi. Fakat sonuçta masum bir ütopya romanı değil mi bu, diye düşünmüştü. Ayrıca genel kanının da böyle olduğuna inanıyordu. Ölen keçinin ağzından Little People çıkıyor, havadan pupa yapıyor, başkahramanı maza ve douta'ya ayrılıyor, ayların sayısı ikiye çıkıyordu. Bu fantastik öykünün neresinde, insanların bilmesi durumunda sıkıntı yaratacak bir bilgi gizliydi acaba? Fakat cemaatteki tipler, o kitapla ilgili bir şeyler yapmaya karar vermiş gibiydiler. En azından bir dönem öyle düşünüyorlardı.

Yine de Eriko Fukada, toplumun gözü önündeyken, her ne şekilde olursa olsun, ona ilişmek fazlasıyla tehlikeliydi. Bu yüzden bunun yerine (Uşikava öyle tahmin ediyordu) cemaat, Uşikava'dan, cemaat dışından bir dedektif olarak Tengo ile temas kurmasını istemişti. O iriyarı dershane öğretmeniyle bir şekilde ilişki kurmasını söylemişlerdi.

Uşikava açısından bakıldığında, Tengo genel manzara içinde yalnızca yardımcı rollerden birindeydi. Editörün ricası üzerine Pupa Hava romanının başvuru müsveddesini, daha okunur hale getirmişti. Çıkarttığı iş bir hayli iyiydi, ama nihayetinde bu sadece ikincil bir roldü. Onların Tengo'yla neden bu kadar ilgilendiklerini Uşikava bir türlü anlayamamıştı. Yine de Uşikava nihayetinde ayak işlerine bakan bir emir eriydi. Emredilen her şeyi baş üstüne diyerek yapmalıydı.

Fakat Uşikava'nın sahip olduğu yetenekleri devreye sokarak uydurduğu o şık teklifi, Tengo elinin tersiyle itmişti. Tengo ile bir ilişki kurma planı suya düşmüştü. Haydi bakalım, şimdi ne yapıyoruz? diye düşünürken Eriko Fukada'nın babası Lider ölüvermişti. Bu yüzden konu askıda kalmıştı.

Şimdi Öncüler'in nasıl bir yönde ilerlediklerini, ne istediklerini Uşikava bilmiyordu. Lider artık olmadığına göre, cemaatte kimin liderlik erkine sahip olacağı bile bilinmiyordu. Fakat nihayetinde onlar, Aomame'yi bulup, Lider suikastının perde arkasını çözerek arka plandaki ilişkileri açığa çıkartmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen de şiddetle cezalandırıp intikam almak için. Dahası, bu noktada yargı mercilerinin işe karışmaması konusunda da kesin kararlıydılar.

Eriko Fukada'yla ilgili fikirleri neydi acaba? Cemaat, Pupa Hava romanı hakkında şu an ne düşünüyordu? Kitap onlar için bir tehdit olmaya devam mı ediyordu?

Eriko Fukada adımlarını yavaşlatmadan, arkasına hiç dönmeden, sanki yuvasına dönen güvercinler gibi bir yere doğru dümdüz ilerliyordu. Bu yerin, Maruşo adlı orta büyüklükteki bir süpermarket olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Fukaeri orada sepeti eline alıp reyon reyon dolaşarak konserve ve taze yiyecek malzemeleri seçti. Bir marul satın almak için bile, eline alıp uzun uzun farklı açılardan inceliyordu. Bu iş bir hayli zaman alacak gibi diye düşündü Uşikava. Bu yüzden süpermarketten çıkıp yolun karşı tarafındaki otobüs durağına gitmeye, otobüs bekliyormuş gibi yaparak girişi gözetlemeye karar verdi.

Fakat ne kadar beklediyse de kız içeriden çıkmadı. Uşikava artık endişelenmeye başlamıştı. Belki de başka bir kapı daha vardı ve kız oradan çıkıp gitmiş olabilirdi. Fakat Uşikava'nın gördüğü kadarıyla, süpermarketin ön taraftaki yola bakan girişinden başka kapısı yoktu. Muhtemelen alışveriş zaman almıştı. Uşikava, elinde marulla düşüncelere dalan kızın, dipsiz kuyu gibi, ciddi gözlerini anımsadı. Bu yüzden sabırla beklemeye karar verdi. Üç otobüs gelip gitti. Her seferinde durakta yalnızca Uşikava kaldı. Yanında gazete getirmediğine pişman oldu. Uşikava gazeteyi açacak olsaydı yüzünü gizleyebilirdi. Birilerini takip ederken gazete veya dergi, gerekli malzemelerdendir. Fakat artık yapacak bir şey yoktu. Ne de olsa telaşla evden fırlayıvermişti.

Fukaeri nihayet marketten çıktığında kol saati 15.35'i gösteriyordu. Kız,

Uşikava’nın bulunduğu otobüs durağına bakmaksızın geldiği yoldan hızlı adımlarla döndü. Uşikava, kısa bir mesafe bırakarak onun peşine düştü. İki alışveriş poşeti oldukça ağır gibiydi, ama kız hiç zorlanmadan iki elinde taşıyor, su böceği gibi uçarcasına adımlarla yolda yürüyordu.

Uşikava, Fukaeri’nin arkasından bakarken, Tuhaf bir kız, dedi iç geçirerek. Sanki yabancı bir ülkenin nadir rastlanan kelebeğini izliyormuş gibiydi. Yalnızca bakmasında sakınca yoktu. Fakat ilişmemesi gerekiyordu. Dokunduğu anda, canını yitirir, renkleri kaybolurdu. Artık şu yabancı ülke rüyasını bir kenara bırakayım.

Uşikava, Fukaeri’nin bulunduğu yeri tespit ettiğini Öncüler’deki tiplere bildirmesinin gerekip gerekmediğini, kafasında hızlıca hesapladı. Bu konuda karar vermek güçtü. Şimdi burada onlara Fukaeri’yi teslim edecek olursa o ölçüde puan toplayabilirdi. En azından bu, eksi puan olmazdı. Emin adımlarla araştırmasını sürdürdüğünü, belli sonuçlar da aldığını cemaate göstermiş olurdu. Fakat Fukaeri meselesine bulaştığı anda, asıl hedef olan Aomame’yi bulmak şansını yitirebilirdi. Bu durumda her şey boşa giderdi. Ne yapsam acaba? Trençkotunun ceplerine ellerini sokup, burnunu kaşkoluna gömüp, yolu uzatarak dönen Fukaeri’nin peşi sıra yürüdü.

Bu kızın peşine düşmem, yalnızca onu görmek istediğim içindi belki de. Uşikava’nın aklından bir an bu düşünce geçiverdi. Alışveriş torbalarını taşıyarak yolda yürüyen kıza bakarken bile, Uşikava’nın göğsünde bir baskı oluşuyordu. İki duvar arasına sıkışmış, hareket edemeyen insanlar gibi, öylece ne ilerleyebiliyor ne geri çekilebiliyordu. Soluk alıp verişleri düzensizleşmiş, zorlaşmış, ani bir rüzgâr esip soluğunu kesmiş gibi nefesi daralmıştı. Şimdiye kadar hiç yaşamadığı tuhaf bir duyguydu.

En azından şimdilik bu kızı bir kenara bırakayım, diye karar verdi içinden Uşikava. İlk başta yaptığım plana uygun şekilde, yalnızca Aomame’ye odaklanayım. Aomame, katil. Nasıl bir nedenle olursa olsun, cezalandırılması gereken bir şey yaptı. Onu Öncüler’e vermek konusunda Uşikava’nın içi sızlamıyordu. Fakat bu kız ormanın derinliklerinde yaşayan yumuşak, sessiz bir canlıydı. Bir ruhun gölgesi gibi, uçuk renklerde kanatları vardı. Uzaktan izlemekle yetineyim.

Fukaeri, elinde poşetlerle apartmanın girişinde kaybolduktan sonra, biraz zaman bırakarak Uşikava da içeri girdi. Eve dönünce, kaşkolunu ve şapkasını çıkartıp,

tekrar fotoğraf makinesinin başına geçti. Rüzgârın vurduğu yanakları iyice üşümüştü. Bir sigara yakıp, su içti. Sanki bolca acı şeyler yemiş gibi boğazı feci halde kurumuştu.

Akşamüzeri oldu. Sokak lambalarının ışıkları yandı. İnsanların eve dönüş saati yaklaştı. Uşikava, üzerinde trençkotuyla, uzaktan kumandanın deklanşör tuşundan elini çekmeden apartmanın girişinden bakışlarını ayırmıyordu. Öğleden sonra güneş ışıklarının gücünü yitirmesiyle birlikte, boş ev aniden soğumaya başladı. Dünden daha soğuk bir gece olacak gibiydi. Uşikava, İstasyonun önündeki elektrikli ev aletleri mağazasına giderek elektrikli soba ya da elektrikli battaniye alıp geleyim, diye düşündü.

Eriko Fukada, tekrar apartmanın kapısından çıktığında kol saati 4.45'i gösteriyordu. Üzerinde yine siyah balıkçı yaka süveteri ve kot pantolonu vardı. Fakat bu kez üzerinde deri mont yoktu. Vücuduna tam oturan süveter kızın göğüslerinin şeklini tamamen ortaya çıkartmıştı. Narin vücut hatlarına sahip olmasına rağmen, göğüsleri iriydi. Vizör aracılığıyla o güzel kabarıklığa bakarken Uşikava, yeniden boğazı sıkılıyormuş gibi nefes darlığı hissetti.

Üzerine bir şey giymediğine bakılırsa o kadar uzağa gitmek niyetinde değilmiş gibiydi. Kız, tıpkı önceki sefer olduğu gibi, kapının ilerisinde durup gözlerini kısarak elektrik direğinin yukarısına baktı. Ortalık kararmaya başlamıştı, ama dikkatle bakıldığında nesnelerin silueti görülebilirdi. Kız, bir süre orada bir şeyler aradı. Fakat aradığı şeyi bulamamış gibiydi. Sonra elektrik direğine bakmaktan vazgeçip, kuş gibi boynunu çevirerek çevreye göz attı. Uşikava, uzaktan kumandanın düğmesine basarak kızın fotoğrafını çekti.

Sanki o sesi duymuş gibi, Fukaeri aniden fotoğraf makinesinden tarafa döndü. Sonra, vizör aralarında kalacak şekilde, Uşikava ve Fukaeri tam karşıdan birbirlerine bakar hale geldi. Uşikava'nın baktığı yerden elbette Fukaeri'nin yüzü net olarak görülüyordu. Uzak görüş merceğinden bakıyordu ne de olsa. Fakat aynı zamanda Fukaeri de merceğin ters tarafından, gözünü ayırmadan Uşikava'nın yüzünü süzüyordu. Kızın gözleri merceğin arka tarafındaki Uşikava'yı yakalamıştı. Uşikava, yutkundu. Hayır, bu mümkün değil. Kızın bulunduğu yerden bir şey görebilmesine imkân yok. Uzak görüş merceği kamufle edilmiş durumda. Havluyla sardığım için deklanşör sesi oraya kadar ulaşmaz. Yine de kız kapının ilerisinde durmuş, Uşikava'nın gizlendiği tarafa bakıyordu. O ifadesiz bakışlarını, hiç ayırmadan Uşikava'ya yöneltmişti. Yıldızların ışıklarının isimsiz kayalıkları aydınlatması gibi.

Uzun bir süre boyunca –ne kadar zaman geçtiğini Uşikava bilemiyordu– ikisi birbirlerini süzdü. Sonra kız, vücudunu çevirip aniden dönerek hızlı adımlarla apartmandan içeri girdi. Görmesi gereken her şeyi gördüğünü söylemek ister gibiydi. Kız gözden kaybolunca, Uşikava önce ciğerlerini tamamen boşalttı, sonra bir an boşluk bırakarak yeniden taze havayla doldurdu. Soğuk hava, iğneler gibi göğsünün içine battı.

İnsanlar evlerine dönüyor, önceki akşamla aynı şekilde kapının ışığının altından birbiri ardına geçiyorlardı, ama Uşikava artık fotoğraf makinesinin vizörüne bakmıyordu. Elleri deklanşörün uzaktan kumandasını tutmuyordu. Kızın delici, dimdik bakışları, onun tüm gücünü alıp götürmüş gibiydi. O nasıl bakışlardı öyle? İyice sivriltilmiş çelik bir iğne gibi Uşikava'nın göğsünü delip geçmişti. Sırtından çıkıp gidecek gibi.

Kız, kendisinin Uşikava tarafından gizlice gözetlendiğini biliyordu. Fotoğraf makinesiyle gizlice fotoğrafının çekildiğini de. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama Fukaeri bunu anlayabiliyordu. Belki de bir çift özel duyarga yoluyla onun varlığını hissedebilmişti.

Uşikava'nın canı feci halde içki çekti. Mümkün olsa, bardağa viski boca edip tek dikişte içmek istiyordu. Satın almak için dışarıya çıkmayı bile düşündü. Hemen yakınlarda bir içki dükkânı vardı. Fakat sonra vazgeçti. İçki içmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kız vizörün öte yanından bana baktı. Burada saklanıp insanların fotoğraflarını gizlice çektiğimi, bu şekilsiz kafamı, kirli ruhumu, o güzel kız görebildi. Bu gerçek asla değişmeyecek.

Uşikava fotoğraf makinesinin başından ayrıldı, duvara yaslanarak, lekelerle kaplı karanlık tavana baktı. Bir süre sonra her şey boş gelmeye başladı. Tek başına olmasına bu kadar üzüldüğü hiç olmamıştı. Karanlığı, bu kadar karanlık hissettiği de. Uşikava, Çuorinkan'daki müstakil evi, çimenlik bahçedeki köpeği, karısı ve iki kızını anımsadı. Orayı aydınlatan güneşin ışıklarını anımsadı. Sonra iki kızının genlerine karışan kendi genlerini düşündü. Şekilsiz kafa ve çarpık ruhlu genleri.

Ne yaparsa yapsın boşuna olacağı hissine kapıldı. Dağıtılan kartları sonuna kadar kullanmıştı. Zaten doğru dürüst bir el de gelmemişti. Fakat elinden geleni yaparak, o yetersiz kozları son sınıra kadar kullanmıştı. Kafasını olabildiğince işletip, eli ustalıkla artırmıştı. Bir dönem bu şekilde her şey yolunda gider gibi görünmüştü. Fakat artık elinde tek bir kart bile yoktu. Masanın ışıkları

kapatılmış, herkes çekip bir yerlere gitmişti.

Sonuçta o akşamüzeri tek bir fotoğraf bile çekmedi. Duvara yaslanıp gözlerini kapatarak, birkaç Seven Star içti, yine şeftali konservesi açıp yedi. Saat 9'u gösterdiğinde lavaboya gidip dişlerini fırçaladı, elbiselerini çıkartıp uyku tulumunun içine girdi ve titreyerek uyumaya çalıştı. Ayaz çıkmıştı. Fakat bu titreme, yalnızca gecenin soğuğundan kaynaklanmıyordu. Üşüme, sanki vücudunun ta içlerinden geliyormuş gibiydi. Nereye gitmeye çalışıyorum acaba? diye kendi kendine sordu Uşikava, karanlıkta. Her şeyden önce, nereden geldim?

Kızın bakışlarıyla deldiği göğsü hâlâ acıyordu. Belki sonsuza dek geçmeyecekti bu acı. Hatta bu acı çok eskiden beri oradaydı da ben mi fark etmemiştim acaba?

Ertesi sabah, Uşikava peynir, kraker ve hazır kahveyle kahvaltısını yaptıktan sonra kendisini toplayarak tekrar kameranın başına geçti. Tıpkı önceki gün gibi, apartmandan çıkıp giden insanları gözlemleyip fotoğraflar çekti. Fakat ne Tengo ne de Eriko Fukada göründü. Kamburunu çıkartmış giden insanların, yeni güne isteksiz adımlar atarak başladıkları görülebiliyordu yalnızca. Açık ve güneşli, rüzgârın sert estiği bir sabahtı. İnsanların ağzından çıkan beyaz nefesler rüzgârın içinde dağılıyordu.

Gereksiz şeyler düşünmeyeyim, dedi Uşikava içinden. Tenimi hissizleştirip, yüreğimin kabuğunu kalınlaştırarak, günü kurtarmak için yaşayayım. Ben yalnızca bir makineyim. Becerikli, sabırlı, hissiz bir makine. Bir taraftan gelecek zamanı emer, diğer taraftan geçmiş zamanı dışarı salarım. Var olmak, başlı başına bu makinenin var olma nedeni. Yeniden o hiçbir şeyin karışmadığı saf döngüyü, bir gün gelip de mutlaka son bulacak olan sonsuz hareketi başlatmam gerek. Uşikava, kararlılığını yeniden kazanarak yüreğinin tıpasını kapatmak yoluyla Fukaeri'nin görüntüsünü beyninden silmeye çalıştı. Kızın delici bakışlarının göğsünde bıraktığı sancı biraz hafiflemiş, şimdi arada sırada yoklayan keskin bir sızıya dönüşmüştü. Böylesi daha iyi, dedi Uşikava. Böylesi daha iyi. Her şeyden daha çok. Ben karmaşık detayları olan basit bir sistemim.

Öğleden önce, istasyonun önündeki züccaciyeciye giderek küçük bir elektrikli soba satın aldı. Sonra daha önceki sefer gittiği erişteciye girdi, gazetesini açarak sıcak tempuralı eriştesini yedi. Eve dönmeden önce apartmanın girişinde durup, Fukaeri'nin bir gün önce kendisini kaptırmış gibi baktığı elektrik direğinin

yukarı kısmına göz attı. Fakat onun dikkatini çekecek türden hiçbir şey yoktu. Siyah kalın elektrik kabloları, havada yılan gibi birbirine dolanmış, bir de transformatör konmuştu. Kız orada bir şey görmüş olmalıydı. Belki de bir şeyi orada aramıştı.

Eve dönüp elektrikli sobayı çalıştırdı. Düğmesini çevirir çevirmez portakal renkli bir ışık yandı; Uşikava, teninde yoğun bir sıcaklık hissetmeyi başardı. Yeterli bir ısıtma olduğu söylenemezdi, ama yine de öncekiyle büyük fark vardı. Uşikava, duvara yaslanıp, kollarını göğsünde kavuşturarak, ince güneş huzmesinin içinde kısa, hafif bir uykuya daldı. Rüya yoktu. Saf boşluğu andıran bir uykuydu.

Kendince mutlu derin uykusunu sona erdiren, kapının vurulma sesi oldu. Birileri, dairenin kapısını çalıyordu. Uyanıp çevreye göz gezdirdiğinde, nerede olduğunu bir süre çıkaramadı. Sonra bir köşedeki üçayak ile tek mercekli Minolta fotoğraf makinesini görünce, orasının Koenci'deki apartman dairesi olduğunu anımsadı. Birileri o dairenin kapısını yumrukluyordu. Neden kapıya vuruyor ki acaba? diye garipsedi, hızla kafasını toplamaya çalıştı. Kapının yanında zil vardı. Parmağıyla basması yeterli olurdu. Basit bir işti. Buna rağmen birileri özel olarak kapıya vuruyordu. Hem de bir hayli kuvvetlice. Uşikava, yüzünü ekşitip kol saatine göz attı. 1.45'ti. Elbette öğleden sonra 1.45. Dışarısı aydınlıktı.

Uşikava, kapıya bakmadı. Orada olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Birilerinin gelme olasılığı da yoktu. Muhtemelen ya pazarlamacı ya da gazete satıcısı gibi biriydi. Kapının öte yanındaki kişi, Uşikava'ya gerek duyuyor olabilirdi, ama Uşikava'nın kendisi böyle bir gereksinim hissetmiyordu. Duvara yaslanmış halde dik dik kapıya bakıp, sessizliğini korudu. Kapının ardındaki kişi zamanla şansına küsüp çekip giderdi herhalde.

Fakat o kişi vazgeçmedi. Arada duruyor sonra tekrar vurmaya başlıyordu. Kapı, bir seri halinde vuruluyor, 10-15 saniye aralık bırakılıyor, sonra tekrar başlıyordu. Bu kapı vuruşunda tereddüt gibi bir şey yoktu. Her bir vuruş gerçekdışı denecek kadar birbirinin aynıydı. Uşikava'nın yanıt vermesini bekliyordu. Uşikava, gitgide tedirgin olmaya başladı. Belki de kapının dışındaki Eriko Fukada'ydı. Sefilce davranarak gizli gizli fotoğraf çeken Uşikava'yı sorgulamak için oraya gelmiş olabilirdi. Böyle düşününce, kalbinin atışları hızlandı. Kalın dili hızlı bir hareketle dudaklarını yaladı. Fakat duyduğu, ne şekilde düşünürse düşünsün, yetişkin bir erkeğin büyük sert yumruğunun çelik

kapıyı dövmesinden çıkan sesti. Bu el, bir kızın eli değildi.

Belki de Eriko Fukada, birilerine Uşikava'nın ne yaptığını bildirmiş, o birileri de çıkıp gelmişti. Mesela emlakçı ya da polis. Eğer öyleyse, durum çetrefilli bir hal alacak demekti. Fakat emlakçı olsa, yedek anahtarı vardı. Polis olsa, polis olduğunu en baştan bildirirdi. Üstelik onlar tutup da kapıya vurmaya kalkmazlardı. Kapı zilini çalmaları yeterli olurdu. "Kozu Bey" dedi bir erkek sesi. "Kozu Bey."

Kozu. Uşikava bu ismin o dairede daha önce oturanlara ait olduğunu anımsadı. Posta kutusunun isimliğinde öylece kalmıştı. Bu durum, Uşikava'nın işine gelmişti. Bu adam da, Kozu adlı kişinin hâlâ o dairede yaşadığını sanıyordu.

"Kozu Bey" dedi ses. "Orada olduğunuzu biliyorum. Bu şekilde bir odaya kapanıp gizlenmek sağlığınız için iyi olmaz."

Orta yaşlı bir erkek sesiydi. O kadar kalın bir ses değildi. Bir parça çatlaktı. Fakat bu ses sert bir öz taşıyormuş gibiydi. Güzelce fırınlanarak özenle kurutulmuş bir tuğlanın sertliği gibi. Belki de o yüzden sesi gayet net duyuluyor, bütün apartmana yayılıyordu.

"Kozu Bey. Ben NHK elemanıyım. Aylık yayın ücretini tahsil etmeye geldim. Bu yüzden, kapıyı açar mısınız lütfen?"

Uşikava elbette NHK yayın ücreti ödemek niyetinde değildi. Aslında evin içini gösterip açıklaması yeterli olurdu. Bakın, hiçbir yerde televizyon yok değil mi, diyebilirdi. Fakat Uşikava gibi tuhaf kılıklı, orta yaşlı bir adamın tek bir mobilyası bile olmayan bir eve, gündüz vakti tek başına kapanmış olması elbette kuşku uyandırırdı.

"Kozu Bey. Televizyon sahibi olan insanların yayın ücreti ödemeleri yasal bir zorunluluktur. Sık sık, ben NHK falan izlemiyorum, bu yüzden yayın ücreti ödemem, diyenler çıkar. Fakat bu iddia hiçbir işe yaramaz. NHK izleseniz de izlemeseniz de televizyonunuz varsa, yayın ücreti ödemeniz gerekir."

Yalnızca bir NHK tahsildarıymış, dedi Uşikava içinden. İstediği kadar konuşabilirdi. Karşılık vermezse zamanla çekip giderdi. Fakat evde birilerinin bulunduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Uşikava bir saat kadar önce eve dönmüş, bir daha da dışarı çıkmamıştı. Neredeyse hiç ses çıkarmamış, perdeleri de kapalı tutmuştu.

“Kozu Bey. Evde olduğunuzu pekâlâ biliyorum” dedi adam, Uşikava’nın kalbini okumuş gibi. “Bunu nasıl olup da anladığım size tuhaf gelmiş olabilir. Fakat anlayabiliyorum. Oradasınız. NHK yayın ücretini ödemek istemediğiniz için varlığınıza dair izleri silikleştirmeye çalışıyorsunuz. Bunu adım gibi biliyorum.”

Kapı vurma sesi bir süre aynı biçimde devam etti. Üflemeli çalgıların es vermesi gibi kısa bir ara oluyor, sonra tekrar aynı ritimle kapı vuruluyordu.

“Anlaşıldı, Kozu Bey. Siz, oralı değilmiş gibi yapmaya kararlısınız. Tamam, olur. Bugünlük gidiyorum. Benim de yapmam gereken işlerim var. Fakat yine geleceğim. Yalan değil. Geleceğim dersem, mutlaka gelirim. Ben, sizin bildiğiniz sıradan tahsildarlardan farklıyım. Almam gereken şeyi alana kadar asla vazgeçmem. Asla yolumdan şaşmam. Ayın önce dolunay olup, sonra küçülmesi, insanların yaşayıp ölmesi gibi aynen. Bundan kaçamazsınız.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Uşikava’nın, Artık gitmiştir, diye düşündüğü anda, tahsildar konuşmasını sürdürdü:

“Yakında yine gelirim, Kozu Bey. Keyifli olacak. Hiç tahmin etmediğiniz bir anda, kapınız çalınacak. Dan dan dan diye. İşte o çalan ben olacağım.”

Kapıya daha fazla vurulmadı. Uşikava kulak kesildi. Koridorda uzaklaşan bir ayak sesi duyar gibi oldu. Hemen kameranın başına geçip, perdenin aralığından apartmanın girişine dikkatlice baktı. Tahsildarın, apartmandaki para toplama işini bitirip bir süre sonra da çıkması gerekirdi. Nasıl bir adam olduğunu tespit etmek gerekiyordu. NHK tahsildarı ise, üzerindeki üniformadan hemen anlaşılırdı. Belki de gerçekten NHK tahsildarı değildi. Birileri, kendine NHK tahsildarı süsü vererek Uşikava’ya kapıyı açtırmaya çalışmış olabilirdi. Her halükârda, kapının öbür tarafındaki adam şimdiye kadar görmediği biri olmalıydı. Uşikava, deklanşörün uzaktan kumanda düğmesini sağ eliyle kavrayıp, tahsildar olabilecek birinin kapıda görünmesini bekledi.

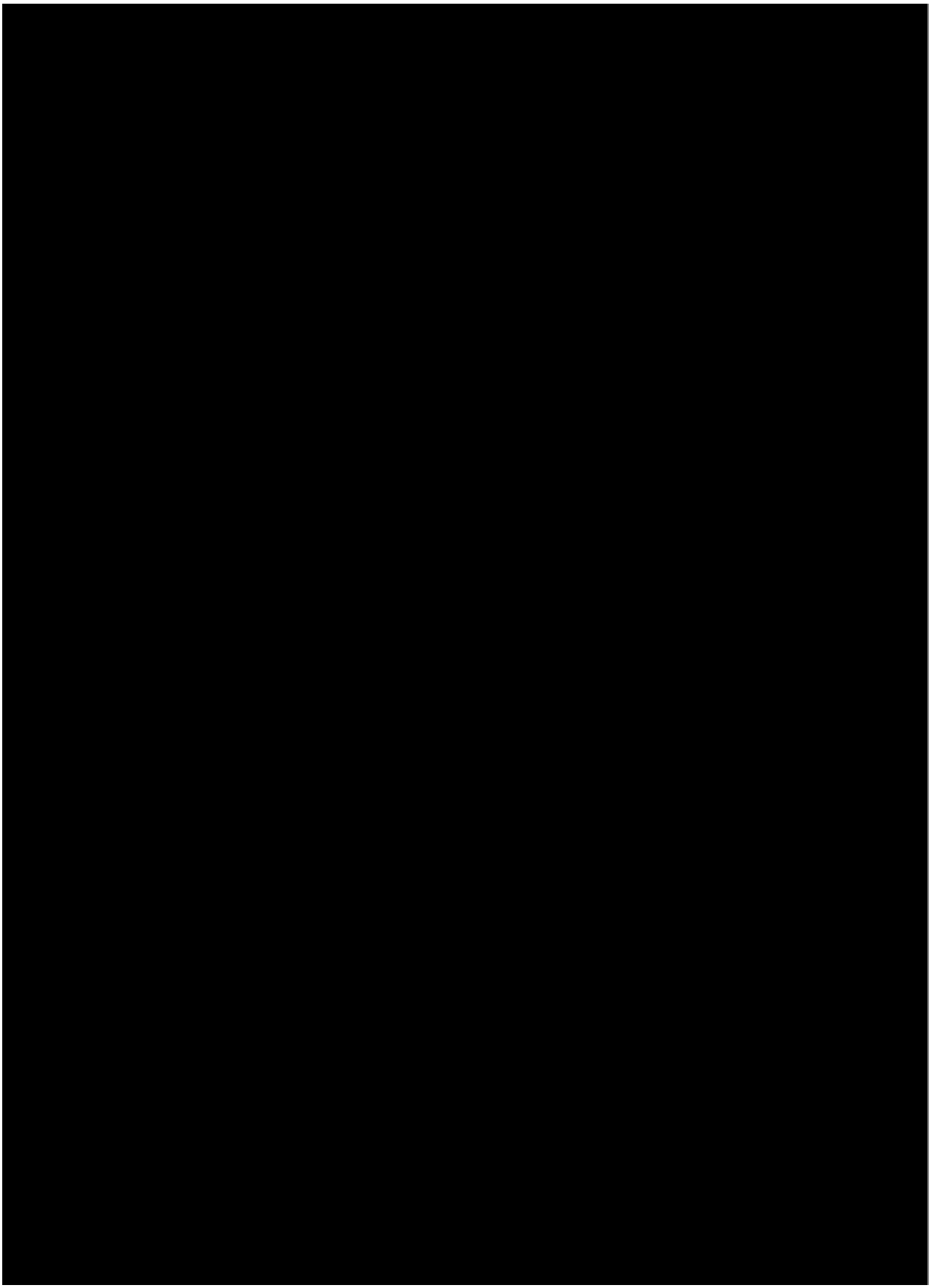
Fakat sonrasındaki otuz dakika boyunca apartmana giriş çıkış yapan tek bir kişi bile olmadı. Nihayet şimdiye kadar birkaç kez gördüğü orta yaşlı kadın, kapıda görünüp, bisikletine binerek gitti. Uşikava, kadına Çeneli Kadın adını vermişti. Çene etleri sarkık olduğu için. Yarım saat kadar geçince Çeneli Kadın bisikletin selesinde alışveriş poşetleriyle geri döndü. Kadın bisikleti bisiklet parkına bırakıp, torbaları alarak apartmana girdi. Sonrasında ilkokul öğrencisi oğlan eve döndü. Uşikava, bu çocuğa Tilki adını vermişti. Tilki gibi çekik gözleri vardı.

Fakat tahsildar olabilecek birisi hiç görünmedi. Uşikava, neler olduğunu anlayamıyordu. Apartmanın başka kapısı yoktu. Dahası, Uşikava bir saniye bile kapıdan gözünü ayırmamıştı. Tahsildarın dışarıya çıkmamış olması, hâlâ içeride olduğu anlamına geliyordu.

Uşikava, ondan sonra da sürekli apartmanın girişini gözledi. Tuvalete bile gitmedi. Güneş batıp ortalık karardı, apartman girişinin ışıkları yandı. Fakat yine de tahsildar ortaya çıkmadı. Saat 6'yı geçtiği sıralarda Uşikava vazgeçti. Tuvalete gidip o ana kadar tuttuğu çişini yaptı. O adam hâlâ apartmanın içinde olmalıydı. Neden bilemiyorum, bir mantığı yok. Fakat o tuhaf tahsildar, binanın içinde kaldı.

Artık daha soğuk esen rüzgâr, donmuş elektrik tellerinin arasından ıslık gibi sesler çıkarıyordu. Uşikava, elektrikli sobayı çalıştırıp bir sigara içti. Sonra gizemli tahsildar hakkında tahmin yürütmeye çalıştı. Adam neden o şekilde tehditkâr bir konuşma tarzına başvurmak zorundaydı acaba? Evde birilerinin bulunduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Dahası neden apartmandan çıkmadı? Apartmandan çıkmadıysa şimdi nerede?

Uşikava, fotoğraf makinesinin başından ayrılıp duvara yaslandı, elektrikli sobanın portakal rengi tellerine, gözünü ayırmadan uzun uzun baktı.

Aomame

Yalnızca bir çift gözüm var

Telefonun zili çaldığında güçlü bir rüzgârın estiği bir cumartesi günüydü. Saat akşam 8'e yaklaşmıştı. Aomame yelek giymiş, dizlerine battaniye örtmüş, balkondaki sandalyesine oturmuş, siperlik levhalarının arasından cıva lambasının aydınlattığı kaydırağı izliyordu. Elleri soğuktan uyuşmasın diye battaniyenin altına sokmuştu. Kimseciklerin olmadığı kaydırak, buzul döneminde donup kalmış büyük hayvanların iskeleti gibi görünüyordu.

Ayaz çıktığı gecelerde uzun süre dışarıda oturmak karnındaki bebek için iyi olmayabilirdi. Yine de bu kadarlık bir soğuğun sorun olmayacağını düşünüyordu Aomame. Vücudunun dışı ne kadar üşüse bile amniyon sıvısı kan ile hemen hemen aynı sıcaklığını koruyordu. Dünyada burayla karşılaştırılamayacak kadar soğuk, çetin iklimli bir sürü yer vardı. Oralarda bile kadınlar hiç durmadan çocuk doğuruyorlardı. Her şey bir yana, bu soğuk, Tengo ile buluşabilmek için katlanmam gereken bir soğuk.

Büyük sarı ay ile küçük yeşil ay, her zamanki kış gökyüzünde yan yana duruyorlardı. Farklı şekil ve büyüklükteki bulutlar hızla sürüklenip gidiyordu. Bulutlar beyaz ve yoğun, şekilleri belirgin, eriyen karla coşan ırmakta denize doğru sürüklenen sert buz parçaları gibi görünüyorlardı. Nereden çıkıp geldikleri belli değildi. Gökyüzünde yol alıp gözden kaybolan o gece bulutlarına baktıkça kendisinin dünyanın sonuna yakın bir yere getirildiği hissine kapılıyordu Aomame. Burası mantığın en uç sınırı, dedi Aomame içinden. Buradan daha ötede hiçbir şey yok. İleride yalnızca hiçliğin karmaşası var.

Cam kapıyı, dar bir aralık bırakarak çektiğinden dolayı telefonun zilini güçlükle duyabildi. Aomame'nin kendisi düşüncelere dalmıştı fakat kulakları o sesi kaçırmamıştı. Zil, üç kere çaldıktan sonra durup, yirmi saniye geçince bir kez daha çaldı. Telefon, Tamaru'dan geliyordu. Aomame dizlerindeki battaniyeyi kaldırdı, buğulanıp beyaz bir renk alan sürgülü cam kapıyı açarak içeriye girdi.

İçerisi karanlıktı, kalorifer yeterince ısıtmıştı. Aomame üşümüş parmaklarıyla ahizeyi kaldırdı.

“Proust okuyor musun?”

“Bir türlü ilerlemiyor” diye yanıtladı Aomame. Sanki karşılıklı parola söylüyormuş gibiydiler.

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Mesele o değil. Fakat nasıl söylesem, orada anlatılanlar burayla tamamen farklı. Başka bir dünya hakkında yazılmış gibi geliyor bana.”

Tamaru sessizce sözlerin devamını bekledi. Acelesi yoktu.

“Başka bir dünya mı desem, benim yaşadığım bu dünyadan onlarca ışık yılı uzaktaki küçük bir gezegen hakkında ayrıntılı bir rapor okuyormuşum gibi geliyor. Orada tasvir edilen manzaraların hepsini tek tek gözümde canlandırabiliyorum. Hem de çok belirgin ve canlı bir şekilde. Fakat buradaki manzara ile o manzarayı birbirine bağlayamıyorum. Fiziksel açıdan fazlasıyla uzak kalıyor çünkü. Bu yüzden bir süre okuyunca, geriye dönüp tekrar aynı yeri okumam gerekiyor.”

Aomame, devamında söyleyebileceği sözleri düşündü. Tamaru hâlâ bekliyordu.

“Fakat sıkıcı değil. Özenli ve güzel yazılmış. O yalnız, küçük gezegenin yapısını özümseyebiliyorum. Fakat ilerleyemiyorum işte. Kayıkta ırmağın akıntısına karşı kürek çekiyormuşum gibi. Bir süre küreklere asıldıktan sonra dinlenip bir şeyler düşünürken, bir de bakıyorum, kayık tekrar eski yerine dönmüş” dedi Aomame. “Fakat şu an benim için bu şekilde bir okuma daha uygun olabilir. Bakalım ne olacak diye okumaktan daha uygun. Nasıl söylesem, zamanın kararsız, düzensiz bir şekilde ilerlediği hissi var orada. Önce ile sonranın yeri değiştirilse bile fark etmeyecekmiş gibi.”

Aomame, daha doğru bir ifade aradı.

“Nasıl olabiliyor anlayamıyorum, ama sanki başka birinin rüyasını görüyor gibiyim. Eşzamanlı olarak aynı şeyleri algılıyormuşuz gibi. Fakat eşzamanlı olmanın nasıl bir şey olduğunu kavrayamıyorum. Algılanan şeyler birbirine çok yakın olduğu halde, aslında mesafe müthiş uzak.”

“Bu algılama Proust’un kafasında tasarladığı bir şey mi acaba?”

Aomame elbette bunu bilemiyordu.

“Her neyse, öte yandan” dedi Tamaru, “bu gerçeklik dünyasında zaman, emin adımlarla ilerliyor. Yavaşlamadığı gibi geriye de dönmüyor.”

“Elbette gerçek dünyada zaman ilerliyor.”

Aomame böyle derken cam kapıdan tarafa göz attı. Gerçekten öyle miydi acaba? Zaman, emin adımlarla ilerliyor muydu?

“Mevsim değişiyor. 1984 yılı da sonuna yaklaşıyor” dedi Tamaru.

“Bu yıl içerisinde Kayıp Zamanın İzinde’yi okuyup bitirmem sanırım mümkün olmayacak.”

“Fark etmez” dedi Tamaru. “İstediğin kadar zamanın var. Elli yıl öncesinde yazılmış bir roman. Son dakika haberleri gibi bilgiler yok ne de olsa içinde.”

Öyledir belki, diye aklından geçirdi Aomame. Belki de öyle değildir. Aomame artık zaman denen şeye pek fazla güvenmiyordu.

Tamaru sordu: “Peki, içindekinin keyfi yerinde mi?”

“Şu an için bir sorun yok.”

“Sevindim” dedi Tamaru. “Bu arada, bizim konağın çevresinde dolaşan kimliği belirsiz kel kafalı, tıknaz adam meselesini duydun mu?”

“Duydum. O adam hâlâ ortalıkta dolanıyor mu?”

“Hayır, buralarda görünmüyor artık. İki gün kadar ortalıkta dolaşıp, ondan sonra kayboluverdi. Fakat adam çevredeki emlakçıları dolaşarak, kiralık yer bakıyormuş numarasıyla sığınma evi hakkında bilgi toplamış. Ne de olsa göze batan bir fiziği var adamın. Üstelik oldukça dikkat çeken bir de giyinme tarzı. Konuştuğu insanların hepsi onu çok iyi anımsıyordu. İzini sürmek kolay oldu.”

“Araştırma ya da keşif yapmak için uygun biri değil yani.”

“Aynen öyle. O tür işlere uygun olmayan bir fiziğe sahip. Sukabağı gibi koca bir

kafası var. Fakat işinde oldukça iyiye benziyor. Tek başına hareket ederek ustalıkla bilgi topluyor. Nereye gidip ne sorması gerektiğini çok iyi biliyor. Kafası da o ölçüde hızlı çalışıyor. Önemli şeyleri hiç atlamıyor, önemsiz şeylere dokunmuyor."

"Dahası, sığınma evi hakkında da bir miktar bilgi toplamayı başardı, öyle mi?"

"Orasının aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için sığınma yeri olduğunu, Madam tarafından ücretsiz olarak kullanıma açıldığını artık biliyor. Madam'ın senin çalıştığın spor kulübünün üyesi olduğunu da, senin ona özel ders vermek için bu konağa sık sık geldiğini de muhtemelen artık tespit etmiş olmalı. Ben o adam olsaydım bu kadarını öğrenebilirdim."

"O adam senin kadar iyi mi yani?"

"Gerçek anlamda zahmete girmekten kaçınmadan bilgi toplama yöntemini özümsemiş, meseleleri mantık çerçevesinde düşünme konusunda kendini yetiştirmiş herkes bunu yapabilir."

"O türden insanların dünyada pek fazla sayıda olmadığını düşünüyorum ama."

"Az da olsa var. Genel olarak profesyonel diye adlandırılırlar."

Aomame sandalyeye oturup, burnunun ucunu parmağıyla yokladı. Burnunda dışarının soğuğu hâlâ varlığını koruyordu.

"Ama adam konağın etrafında görünmemeye başladı artık, öyle mi?" diye sordu Aomame.

"Görüntüsünün insanların dikkatini fazlasıyla çektiğini biliyor. Güvenlik kameralarının çalıştığını da biliyor. Bu yüzden kısa süre içinde toplayabileceği kadar bilgiyi toplayıp başka bir avlağa geçmiş olmalı."

"Yani o adam şimdi benimle Madam arasındaki bağın farkında. Bunun spor kulübü antrenörü ile zengin müşteri arasındaki ilişkiden daha fazla anlam taşıdığının da. Bununla sığınma evi arasında bir ilişki olduğunun da. Bizim bir planın parçası olduğumuzun da."

"Herhalde" dedi Tamaru. "Benim gördüğüm kadarıyla artık meselenin özüne doğru emin adımlarla yaklaşıyor."

“Fakat söylediklerine bakılırsa, sanki o adam büyük bir örgütün üyesi olmaktan ziyade, tek başına hareket ediyormuş gibi geldi bana.”

“Evet, ben de hemen hemen aynı şekilde düşünüyorum. Özel bir planı olmadığı müddetçe büyük bir örgütün, bu kadar göze çarpan bir dış görünüme sahip bir adamı gizli araştırma işinde kullanması söz konusu olamaz.”

“Peki, bu adam ne için, kimin için bu araştırmayı yapıyor acaba?”

“Bilmem” dedi Tamaru. “Bildiğim, o tipin yetenekli ve tehlikeli olduğu. Daha fazlasını şu an için ancak tahmin edebiliriz. Bir şekilde Öncüler’in bu işte parmağı olduğu, benim mütevazı tahminim.”

Aomame bu mütevazı tahmini düşündü. “Şimdi ise adamın avlağı değişti.”

“Öyle. Nereye gittiğini bilemiyorum. Fakat mantıklı bir tahmin yürütmeye çalışırsak, onun buradan sonra gidebileceği ya da hedefleyebileceği yer, şu an senin gizlenmekte olduğun yer olacaktır.”

“Fakat burayı bulmalarının imkânsıza yakın olduğunu söylemiştin sen bana.”

“Aynen öyle. Madam ile o apartman dairesi arasındaki bağlantı, ne kadar araştırılırsa araştırılsın ortaya çıkartılamaz. Aradaki bağ titizlikle yok edilmiş durumda. Fakat bu kısa süreli konaklamalar için geçerli. Gizlenme süresi uzarsa bir yerlerden kaçak olabilir. Hiç ummadığın bir yerlerden. Sözgelimi, sen öylesine dışarıya çıkarsın, tesadüfen görülürsün. Böyle bir durum olabilir. Bir olasılık olarak elbette.”

“Ben dışarı çıkmıyorum” dedi Aomame kestirip atarak. Bu elbette gerçek değildi. İki kez evden ayrılmıştı. Bir seferinde, Tengo’yu aramak için karşı taraftaki çocuk parkına koştuğu zaman. Diğer seferinde ise, çıkışı arayarak 3. Başkent Otobanı Hattı’nda Sangencaya yakınlarında emniyet cebine kadar gitmek için taksiye bindiği zaman. Fakat bunu Tamaru’ya açıklaması mümkün değildi.

“Öyleyse adam nasıl olup da burayı bulacak acaba?”

“Ben olsaydım, senin kişisel bilgilerini bir kez daha özenle didik didik ederdim. Senin nasıl bir insan olduğunu, nereden geldiğini, şimdiye kadar neler yaptığını, şu an neler düşünüyor olabileceğini, ne istediğini, ne istemediğini. Önemli

önemsiz demeden bütün bilgileri toplar, belgeleri masamın üzerine yayar, en ince noktasına kadar inceleyip analiz ederdim.”

“Çırılçıplak bırakırdın yani.”

“Evet, öyle. Beyaz, soğuk ışıkların altında seni çırılçıplak bırakırdım. Büyüteç kullanarak köşe bucak inceler, senin düşünce tarzını, davranış kalıplarını ortaya çıkartırdım.”

“Tam olarak anlayamıyorum, ama kişisel davranış kalıplarımın analizi sonuçta benim şu an bulunduğum yeri nasıl gösterebilir?”

“Bunu bilemem” dedi Tamaru. “Gösterebilir de göstermeyebilir de. Duruma göre değişir. Yalnız, ben olsaydım öyle yapardım demeye çalışıyorum. Başka yapılacak bir şey aklıma gelmez çünkü. Her insanın düşünce veya hareket kalıpları mutlaka vardır. Bir kalıp varsa, orada zayıf bir nokta da ortaya çıkar.”

“Sanki bilimsel araştırma gibi.”

“Davranış kalıpları olmadan insan yaşamını sürdüremez. Tıpkı müziğin melodisi gibi. Fakat bu aynı zamanda insanın düşünce ve hareketlerine pranga vurur, özgürlüğünü kısıtlar. Öncelik sıralamasını değiştirir, bazı durumlarda mantığı çarpıtır. Şu anki durumdan yola çıkarsak, sen şu an bulunduğun yerden hareket etmek istemediğini söylüyorsun. En azından bu yılın sonuna kadar daha güvenli bir yere geçmeyi reddediyorsun. Neden dersen, orada bir şeyi arıyorsun da o yüzden. O şeyi bulana kadar oradan ayrılmak istemiyorsun. Belki de ayrılmayacaksın.”

Aomame suskundu.

“Bu şeyin ne olduğunu, senin onu ne kadar güçlü bir şekilde arzuladığını, işin ayrıntısını bilmiyorum. Tutup da sormaya niyetim de yok. Fakat benim bakış açıma göre, o bir şey şu an için senin kişisel zayıf noktan olacaktır.”

“Belki de” diye kabul etti Aomame.

“Sukabağı kafalı muhtemelen o noktadan saldıracaktır. Acımasızca, seni bağlayan o kişisel unsur üzerinden. Bunun meselenin odağını işaret eden pencere olacağını düşünecektir o tip. Eğer benim tahmin ettiğim kadar iyiyse bilgi kırıntılarını izleyerek oraya kadar ulaşmayı başarabilir.”

“Ulaşabileceğini sanmıyorum” dedi Aomame. “Benimle o şeyi bağlayan bir hat bulabilmesi mümkün değil. Bu, benim yüreğimde saklı bir şey çünkü.”

“Yüzde yüz emin olarak söyleyebilir misin bunu?”

Aomame bir an düşündü. “Yüzde yüz emin değilim. Fakat yüzde 98 diyebilirim.”

“Öyleyse o yüzde 2 hakkında ciddi bir şekilde endişelensen iyi olur. Az önce söylediğim gibi benim gördüğüm kadarıyla bu adam profesyonel, üstün yetenekli ve sabırlı.”

Aomame susuyordu.

Tamaru sözlerini sürdürdü. “Profesyonel dediğin, av köpeği gibidir. Normal insanların alamadığı kokuyu alır, normal insanların duyamadığı sesleri duyar. Normal insanlarla aynı şeyleri aynı şekilde yapacak olsaydı, profesyonel olamazdı. Talih yardım etse bile öyle uzun süre yaşayamazdı. Bu yüzden dikkatli olsan iyi olur. Sen dikkatli bir insansın. Bunu çok iyi biliyorum. Fakat bugüne kadar yaptığından çok daha fazla dikkat etmen iyi olur. En önemli şeyler, yüzde ile belirlenmez.”

“Bir soru sormak istiyorum” dedi Aomame.

“Nedir acaba?”

“Eğer koca kafa bir daha oralarda görünecek olursa ne yapmak niyetindesin?”

Tamaru bir an suskun kaldı. Bu onun aklından geçirmediği bir soruydu herhalde. “Herhalde bir şey yapmam. Kendi haline bırakırım. Buralarda o tipin yapabileceği hiçbir şey yok.”

“Fakat ya adam sinirine dokunacak bir şeyler yapmaya başlarsa?”

“Sözgelimi, neler?”

“Bilemiyorum. Senin rahatsız olabileceğin türden şeyler.”

Tamaru’nun boğazının derinliklerinden kesik bir ses geldi. “O durumda bir şekilde bir mesaj gönderirim herhalde.”

“Profesyoneller arası bir mesaj yani?”

“Eh” dedi Tamaru. “Fakat somut olarak harekete geçmeden önce, adamın kiminle işbirliği içerisinde hareket ettiğini tespit etmek gerek. Eğer arkasında birileri varsa, işte o zaman benim durumum tehlikeye düşer. Ancak bunları iyice öğrendikten sonra hareket edebilirim.”

“Havuza atlamadan önce suyun derinliğini tespit etmek gerekir.”

“Öyle de denebilir.”

“Fakat adamın tek başına hareket ettiğini düşünüyorsun. Arkasında birileri olmadığını tahmin ediyorsun.”

“Evet, bence öyle. Fakat tecrübelerim açısından söylemek gerekirse, önsezilerimin ıskaladığı şeyler de olur. Dahası, maalesef kafamın arkasında gözüm yok” dedi Tamaru. “Neticede etrafına karşı çok dikkatli ol. Kuşkulu birileri var mı? Etrafta değişen bir şeyler var mı? Her zamankinden farklı bir şeyler oluyor mu? En küçük bir değişim bile fark edecek olursan hemen bildir.”

“Anlaşıldı, dikkat ederim” dedi Aomame. Söylemesine gerek yok. Tengo’yu aradığım için en ufak bir şeyi bile gözden kaçırmamaya çalışıyorum. Yine de benim de yalnızca bir çift gözüm var. Tamaru’nun söylediği gibi.

“Benim söyleyeceklerim bu kadar.”

“Madam iyi mi?” diye sordu Aomame.

“İyi” dedi Tamaru. Sonra ekledi: “Yalnız biraz suskunlaşmış gibi.”

“Zaten fazla konuşan bir insan değildi.”

Tamaru’nun boğazının derinliklerinden tok bir ses geldi. Boğazının derinliklerinde özel duyguları ifade etmek için bir organ vardı sanki. “Daha da az konuşan biri oldu demeliyim.”

Aomame, seranın hasır koltuğuna tek başına oturmuş, sakince uçuşan kelebekleri bıkmadan izleyen yaşlı kadını gözünde canlandırdı. Ayaklarının dibinde kocaman bir demlik duruyor olmalıydı. Yaşlı kadının ne kadar sessizce soluk alıp verdiğini Aomame çok iyi biliyordu.

“Bir dahaki sefere malzemelerin arasına bir kutu madlen koyayım” dedi Tamaru son olarak. “Bu belki de zamanın akışını olumlu yönde etkileyebilir.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

Aomame mutfağa giderek kakao yaptı. Tekrar balkona çıkıp gözetlemeye devam etmeden önce vücudunu ısıtması gerekiyordu. Cezvede süt kaynatıp kakao tozunu içinde eritti. Sonra büyükçe bir kupaya boşaltıp, önceden hazırladığı köpüklü kremayı üzerine ekledi. Yemek masasının başına oturup, Tamaru ile konuştuklarını tek tek aklından geçirerek kakaosunu içti. Soğuk, güçlü ışıklar altında kalmak üzereyim. Koca, şekilsiz kafanın ellerinin altında çırılçıplak kalmak üzere. Adam, işini iyi bilen bir profesyonel ve tehlikeli.

Yeleğini giyip boynuna kaşkolunu sardı, içindekinin yarısını içtiği kakao kupasını eline alıp balkona döndü. Bahçe sandalyesine oturup battaniyeyi dizlerine örttü. Kaydırakta yine kimsecikler yoktu. Tam o sırada parktan çıkan bir çocuk gözüne ilişti. Bu saatte bir çocuğun tek başına parka gelmiş olması tuhaftı. Bere takmış, bedeni kütük gibi, yapılı bir çocuk. Fakat balkonun siperlik levhalarının aralığından, dik açıyla aşağıya baktığı için, çocuk Aomame’nin görüş alanından hızla geçip gitti. Bir binanın arkasında gözden kayboldu. Bir çocuk için kafası fazlasıyla büyük görünüyordu, ama Aomame’ye öyle gelmiş de olabilirdi.

Fakat nihayetinde o Tengo değildi. Aomame daha fazla kafasına takmadan tekrar gözünü kaydırağa çevirip, gökyüzünde birbiri ardınca sürüklenen bulut kümelerine baktı. Kakaosunu içip, kupayla ellerini ısıttı.

Aomame’nin o sırada bir anlığına gördüğü, elbette çocuk falan değil, Uşikava’nın kendisiydi. Biraz daha aydınlık bir yerde olsaydı, hatta biraz daha uzunca bir süre görebilseydi, onun iri kafalı bir çocuk falan olmadığının Aomame elbette farkına varırdı. Sonra o koca kafalı bücürün, Tamaru’nun söylediği adamla aynı kişi olduğunu anlardı muhakkak. Fakat Aomame, adamı sadece birkaç saniye görebilmişti. Gördüğü açı da elverişli değildi. Yine şansına, aynı nedenle Uşikava da balkona çıkan Aomame’yi görememişti.

Burada bir dizi eğer geliyor akla. Eğer Tamaru konuşmasını biraz daha kısa

kesmiş olsaydı, eğer Aomame daha sonra düşüncelere dalarak kakao yapmamış olsaydı, o kaydırağın tepesinden gökyüzüne bakan Tengo'yu da görebilecekti. Sonra hemen evden koşarak çıkacak, yirmi yıl sonra ikisi yeniden buluşmayı başaracaklardı.

Fakat aynı zamanda, eğer öyle olsaydı Tengo'yu gözetleyen Uşikava, onun Aomame olduğunu hemen anlardı. Adam, Aomame'nin nerede yaşadığını tespit eder, Öncüler'deki ikiliye derhal bildirirdi.

Bu yüzden burada Aomame'nin Tengo'yu görmemiş olması hem bir şanssızlıktı, hem de bir şans. Bunu kimse bilemez. Her halükârda Tengo önceki sefer olduğu gibi kaydırağın tepesine çıkmış, gökyüzündeki büyük ve küçük iki aya, onların önü sıra sürüklenip giden bulutlara bir süre bakmıştı. Uşikava ise uzakta bir yerden, gölgelerin ardından Tengo'yu gözlemişti. O sırada Aomame balkondan içeri girmiş, telefonla Tamaru'yla konuşmuş, sonrasında kakao hazırlayıp içmişti. Böylelikle yirmi beş dakikalık bir zaman geçmişti. Bir anlamda, sonucu etkileyecek bir yirmi beş dakikaydı. Aomame yeleğini giyip, kakao kupasını eline alıp balkona çıktığında, Tengo çoktan parktan ayrılmıştı. Uşikava hemen Tengo'nun peşine düşmemişti. Tek başına parkta kalıp emin olmak istediği bir şey vardı çünkü. Bunu yaptıktan sonra hızlı adımlarla parktan ayrılmıştı. O son birkaç saniyeye, Aomame balkondan şahit olmuştu.

Bulutlar, önceden olduğu gibi, gökyüzünde hızla sürükleniyordu. Güneye, Tokyo Körfezi'ne ulaşıp, daha ileriye, engin Büyük Okyanus'a gidiyor olmalıydılar. Sonrasında bulutların kaderinin ne olacağı bilinmezdi. Öldükten sonra ruha ne olduğunu kimsenin bilemediği gibi.

Nihayetinde çember daralmıştı. Fakat Aomame de Tengo da, kendi çevrelerindeki çemberin hızla daraldığını bilmiyorlardı. Uşikava, bir derece bunun farkındaydı. Kendisi çemberin daralması için canla başla çalışıyordu çünkü. Fakat Uşikava da henüz tüm manzarayı göremiyordu. En önemli noktayı bilmiyordu. Kendisiyle Aomame arasındaki mesafenin kırk elli metreye kadar indiğini bilmiyordu. Dahası, Uşikava için nadir bir olaydı ama parktan ayrılırken kafası karmakarışık olmuş, olayları bir sıraya koyarak düşünemez hale gelmişti.

Saat 10 olunca ortalık iyice ayaza kesti. Aomame, şansına küsüp ayağa kalktı, kaloriferle ısınan daireye döndü. Üzerindeki giysileri çıkarıp sıcak banyoya

girdi. Sıcak suya gömüldüğünde vücuduna işleyen soğuktan kurtulurken, avucunu karnının alt tarafına yapıştırdı. Hafif bir şişkinlik hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp, oradaki küçük şeyin varlığını hissetmeye çalıştı. Fazla zamanı kalmamıştı. Aomame ne pahasına olursa olsun Tengo'ya söylemek zorundaydı. Onun çocuğuna hamile olduğunu. O çocuğu ölesiye korumaya çalıştığını.

Üzerini giyip yatağa girdi, karanlıkta yanlamasına uzanarak uyudu. Uykusu iyice derinleşmeden önce kısa bir an, yaşlı kadını gördü rüyasında. Aomame Söğüt Konağı'nın serasında yaşlı kadınla birlikte kelebekleri izliyordu. Sera, rahim içi gibi loş, karanlık ve sıcaktı. Aomame'nin eski dairesinde bıraktığı kauçuk ağacı da oraya konmuştu. İyi bakıldığı belliydi, bambaşka bir ağaçmış gibi görünecek kadar sağlığına kavuşmuş, canlı yeşil rengini yeniden kazanmıştı. Hiç görmediği güney ülkelerinden getirilmiş bir kelebek, kauçuğun etli yapraklarına konmuştu. Kelebek, renkli büyük kanatlarını kapatmış, huzur içerisinde uyuyor gibiydi. Aomame bunu görünce sevinmişti.

Rüyada Aomame'nin karnı iyice şişkinleşmişti. Doğumu yaklaşmış gibiydi. Aomame, küçük şeyin kalp atışlarını duyabiliyordu. Kendi kalp atışları ve o küçük şeyin kalp atışları birbirine karışıyor, insanın içini rahatlatan karma bir ritim oluşturuyordu.

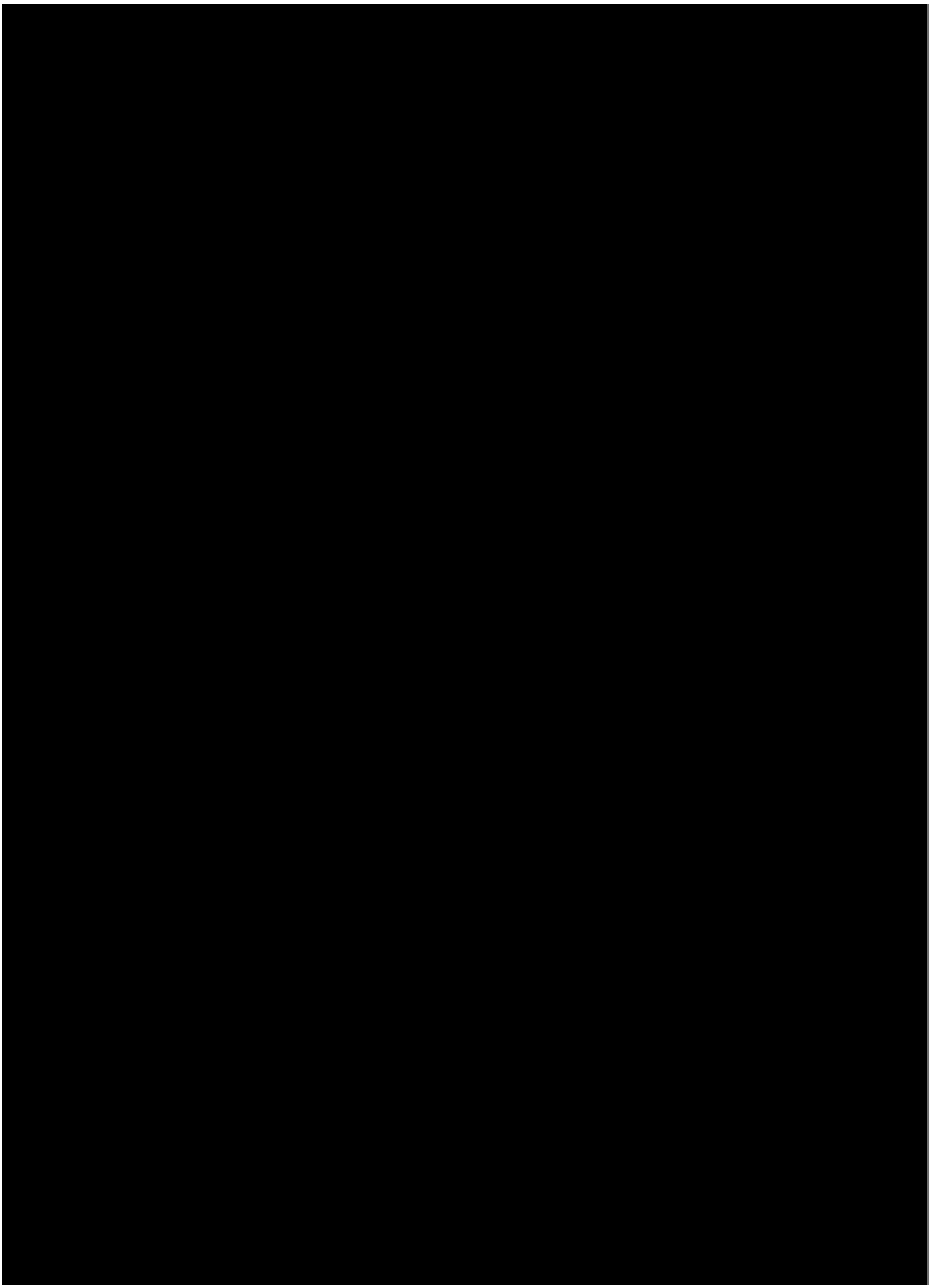
Yaşlı kadın, Aomame'nin yanına oturmuş, her zamanki gibi dimdik duruyordu; dudaklarını kapatmış, usulca nefes alıp veriyordu. İkisi de konuşmuyordu. Uyuyan kelebekleri uyandırmamak için. Yaşlı kadın kendi dünyasına dalmıştı, yanında Aomame'nin olduğunun farkında değilmiş gibiydi. Elbette Aomame kendisinin yaşlı kadın tarafından sıkı bir şekilde korunduğunu biliyordu. Yine de yüreğindeki huzursuzluk çekip gitmiyordu. Yaşlı kadının dizlerinin üzerine koyduğu elleri, fazlasıyla ince ve savunmasız görünüyordu. Aomame'nin eli farkında olmadan tabancayı arıyordu. Fakat hiçbir yerde bulamıyordu.

Aomame derin bir rüyaya dalmışken, öte yandan bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Arada sırada böyle rüyalar görürdü. Tüm canlılığıyla bir gerçekliğin içinde olduğu halde bunun gerçeklik olmadığını bilirdi. Başka bir yerlerdeki küçük bir gezegenin ayrıntılı olarak çizilmiş manzarası gibiydi.

O sırada birileri seranın kapısını açtı. Uğursuz soğuk havayı taşıyan rüzgâr içeriye doluverdi. Büyük kelebek uyanıp, kanatlarını açarak kauçuk ağacından usulca havalandı. Gelen kimdi acaba? Başını çevirip bakmaya çalıştı. Fakat oradakinin kim olduğunu göremeden rüya sona erdi.

Uyandığında Aomame terden sırılsıklam olmuştu. Soğuk, insana kendini kötü hissettiren bir ter. Islanan pijamalarını çıkartıp havluyla vücudunu silerek yeni bir tişört giydi. Bir süre yatağın üzerinde doğrulup oturdu. Tatsız bir şeyler meydana gelmek üzereydi belki de. Birileri bu küçük şeyin peşinde olabilirdi. O birileri hemen yakınına kadar sokulmuş olabilirdi. Bir an önce Tengo'yu bulmak zorundaydı. Fakat şu an için, her akşam bu şekilde çocuk parkını izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Dikkatle, sabırla, tembellik etmeden dünyayı dikkatle izlemeliydi. Dünyanın bu dar, sınırları belli köşesini. O kaydırağın tepesindeki bir noktayı. Fakat yine de insan bir şeyleri gözden kaçırabilirdi. Yalnızca bir çift gözü vardı çünkü.

Aomame'nin içinden ağlamak geliyordu. Fakat gözyaşları akmıyordu. Bir kez daha yatağa uzanıp, ellerini karnının altına bastırıp, sakince uykunun geri gelmesini bekledi.

Tengo

İğne batırıldığında kırmızı kanın aktığı yer

“Ondan sonra üç gün boyunca hiçbir şey olmadı” dedi Komatsu. “Verilen yemekleri yedim. Akşam olunca dar yatakta uyudum. Sabah olunca uyandım. Odanın dip tarafındaki tuvalete çişimi yaptım. Tuvalet bir bölmeyle ayrılmıştı, ama kilidi yoktu. Yazın son günleriydi. Fakat havalandırma bacası boşluğa açılıyor olacak, sıcaklık hissetmedim.”

Tengo bir şey söylemeksizin Komatsu’nun anlattıklarını dinliyordu.

“Günde üç kez yemek getiriyorlardı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Kol saatime el koymuşlardı. Odada pencere olmadığından gece gündüz ayrımını bile yapamıyordum. Ne kadar kulak kesildiysem de tek bir ses gelmiyordu. Muhtemelen benim çıkarttığım sesler de hiçbir yere ulaşmıyordu. Nereye götürüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece, insanlardan uzaklarda bir yerlerde olduğuma dair muğlak bir his vardı içimde. Nihayetinde orada üç gün kaldım. O süre boyunca hiçbir şey olmadı. Üç gün diyorum, ama orası da kesin değil. Dokuz öğün yemek getirildi. Onlar getirdikçe ben de yedim. Üç kez odanın ışıkları söndürüldü. Üç kez uyudum. Normalde uykum hafif ve düzensizdir, ama o dönem nedense hiç sıkıntı çekmeden deliksiz uyuyabildim. Şöyle bir düşününce tuhaf, ama buraya kadar anlaşıldı mı?”

Tengo sessizce başını sallayarak onayladı.

“O üç gün boyunca tek kelime bile konuşmadım. Yemekleri getiren genç bir adamdı. Zayıftı, beyzbol şapkası takmış, yüzünü beyaz bir maskeyle örtmüştü. Eşofman takımı gibi bir şey giymiş, ayaklarına kirli spor ayakkabıları geçirmişti. O adam, ben tepsiye koydukları yemekleri bitirince tepsiyi geri almak için geliyordu. Kullan at türünden kâğıt kaplar, yamuk yumuk plastik bıçak, çatal ve kaşık vardı. Çıkarttıkları, sıradan hazır yemeklerdendi. Lezzetli olduğunu söyleyemem, ama yenmeyecek kadar berbat da değildi. Çok fazla olmuyordu.

Karnım acıktığından, tek lokma bırakmadan hepsini silip süpürüyordum. Bu da tuhaf bir şeydi. Normalde pek iştahım yoktur. Bazen yemek yemeyi unuttuğum bile olur ne de olsa. İçecek olarak süt ve su veriyorlardı. Kahve ve çay vermediler. Single-malt viski veya bira da yoktu. Sigara da içirtmiyorlardı. Elimden bir şey gelmezdi. Tatil köyüne dinlenmeye gitmiş değildim ne de olsa."

Komatsu bu sırada birden aklına gelivermiş gibi, kırmızı Marlboro kutusundan bir sigara çıkartıp, dudaklarının arasına kıstırarak kibritle yaktı. Dumanı önce usulca ciğerlerinin derinliklerine gönderip sonra salarak yüzünü ekşitti.

"Yemek getiren o adam, hep sessizdi. Muhtemelen yukarıdakiler tarafından konuşması yasaklanmıştı. Adamın ayak işlerine bakanlardan biri olduğu kesindi. Fakat belli ki dövüş sporlarından birini yapıyordu. Vücudunun duruşuna bakılırsa öyle bir havası vardı."

"Komatsu Bey, siz de soru sormadınız mı?"

"Hayır, sorsam bile yanıt alamayacağımı biliyordum. Susmam daha iyi olacaktı. Getirilen yemekleri yedim, sütü içtim, ışıklar kapanınca yatakta uyudum. Odanın ışıkları yanınca uyandım. Sabah olunca o genç adam gelip, elektrikli tıraş makinesi ve diş fırçası bırakıp gidiyordu. Onlarla sakallarımı tıraş ediyor, dişlerimi fırçalıyordum. İşim bitince gelip geri götürüyordu. Tuvalet kâğıdı dışında odada tek bir şey bile yoktu. Duş yapamadım. Üstümü değiştiremedim, ama ne duşa girmeyi ne de üzerimi değiştirmeyi düşündüm. Odada ayna yoktu, ama bu da rahatsız edici bir durum değildi. Hepsinden ağır gelen, can sıkıntısıydı. Ne de olsa gözlerimi açtıktan uyuyana kadar, zar gibi, dört köşeli bembeyaz bir odanın içerisinde tek başımaydım. Hiç konuşmadan zaman geçirmek, can sıkıntısından başka bir şey değildi. Oda servisinin mönüsü bile olsa fark etmezdi. Bir şekilde yakınımda matbu harfler olmayınca rahat edemiyordum. Yazı-kolik bir insanım ne de olsa. Ne kitap vardı, ne gazete ne de dergi. Telefon, radyo olmadığı gibi oynayacak bir oyun da yoktu. Konuşacak kimse de. Oturup yerlere, duvarlara, tavana bakıp durmaktan başka yapacak bir şey yoktu. O sırada kendimi çok tuhaf hissediyordum. Sence de öyle değil mi? Yolda yürürken ne idüğü belirsiz tipler tarafından kıskıvrak yakalanmış, kloroform gibi bir şey koklatılarak uyutulmuş, öylece bir yerlere götürülmüş, penceresiz, ürkütücü bir odaya kapatılmıştım. Her haliyle anormal bir durumdu. Ayrıca şuurumu yitirecek ölçüde can sıkıntısı içindeydim."

Komatsu, parmaklarının arasında dumanı tüten sigaraya bir süre keyifle bakıp,

sonra külünü kül tablasına silkeledi.

“Herhalde sinirlerimi iyice laçkalaştırmak için üç gün boyunca hiçbir şey yapmadan o dar odanın içinde tutmuşlardı. İşlerini iyi biliyorlardı. Ne yapılırsa insanın sinirlerinin yıpranacağını, karamsarlaşacağını oldukça iyi kavramışlardı. Dördüncü gün, yani dördüncü kahvaltı sonrasında iki adam geldi. Sanırım, beni kaçıran da o iki adamdı. Saldırıya uğradığımda her şey çok ani olmuştu. Ben de neye uğradığımı şaşırdığımdan adamların yüzüne bakamamıştım. Fakat o ikisine bakınca kaçırılma anını yavaş yavaş anımsadım. Arabanın içine tıkılmıştım, kolumu kıracak gibi bükmüşlerdi, ilaçlı bir bezi burnuma ve ağzıma bastırmışlardı. Bu sırada o ikisi de tek kelime etmemişlerdi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti.”

Komatsu, o sırada olanları anımsayarak yüzünü hafifçe ekşitti.

“Birisi o kadar uzun boylu değildi, ama sağlam yapılıydı. Kafasını usturayla tıraş etmişti. Güneşte yanmış gibiydi, elmacıkkemikleri çıkıktı. Diğeri ise uzun boyluydu, el ve ayakları uzun, yanakları çöküktü, saçlarını arkadan toplamıştı. Yan yana durunca hokkabaz ikili gibi duruyorlardı. Biri anormal ince uzun, diğeri kalas gibi, çenesinde sakalı. Fakat hokkabaz falan değillerdi, bir bakışta tehlikeli tipler olduğunu anlayabilmiştim. Gerekirse tereddüt etmeden her şeyi yapabilecek tiplerdi. Fakat agresif bir tavırları yoktu. Tavırları uysaldı. Bu yüzden daha da korkmuştum. Bakışları buz gibiydi. İkisi de siyah pamuklu pantolon, yarım kollu beyaz gömlek giymişlerdi. İkisi de herhalde yirmili yaşların sonlarındaydı. Dazlak kafalı olan biraz daha yaşlı görünüyordu. İkisinin de kolunda kol saati yoktu.”

Tengo sessizce konuşmanın devamını bekledi.

“Konuşan, dazlak kafalı olandı. Zayıf, atkuyruklu olan tek kelime bile etmeden, hiç kımıldamadan dimdik kapının önünde duruyordu. Dazlak kafalıyla benim aramda geçen diyaloğa kulak veriyormuş gibiydi, ama hiçbir şey dinlemiyor da olabilirdi. Dazlak kafalı, karşıma geçip, yanında getirdiği katlanabilir iskemleye oturdu ve benimle konuştu. Başka sandalye olmadığından ben yatağa oturmuştum. Hepsinden önemlisi yüzünde hiçbir bir ifade olmayan bir adamdı. Elbette ağzını oynatarak konuşuyordu, ama yüzünün geri kalan kısmı hiç kımıldamıyordu sanki. Adeta vantrilok bebeği gibiydi.”

Dazlak kafalının Komatsu'ya ilk söyledikleri, "Niye buraya getirildiniz, biz kimiz, burası neresi? Bu soruların yanıtlarını aşağı yukarı tahmin edebiliyor musunuz?" olmuştu. Komatsu, tahmin edemediği şeklinde yanıtladı. Dazlak kafalı derinlikten yoksun gözleriyle bir süre Komatsu'nun yüzüne baktı. Sonra, "Bir tahmin yürütmeniz istense nasıl bir tahminde bulunursunuz acaba?" diye sordu. Konuşma tarzı nazikti, ama karşısındakine itiraz etme hakkı tanımayan bir tınısı vardı. Sesi, buzdolabında uzun süre bekletilmiş metal cetvel gibi sert ve soğuktu.

Komatsu bir süre tereddüt ettikten sonra, mutlaka bir tahmin yürütmesi gerekirse bunun Pupa Hava meselesiyle ilgili olduğunu düşüneceğini, dürüst olarak söyledi. Aklına başka bir şey gelmiyordu ne de olsa. "Öyleyse siz Öncüler'densiniz. Burası cemaat merkezinde bir yer belki de. Tabii ki sadece varsayım bunlar."

Dazlak kafalı Komatsu'nun söylediklerini olumlamadığı gibi reddetmedi de. Hiçbir şey söylemeksizin Komatsu'yu süzüyordu. Komatsu da suskundu.

"Öyleyse o varsayımı temel alarak konuşalım" dedi dazlak kafalı, sakince sessizliğini bozarak. "Bundan sonra konuşacağımız şeyler, sonuna kadar sizin varsayımınız uzantısında olabilecek şeyler. Eğer böyle olsaydı, şartıyla konuşacağız. Sorun yoktur umarım."

"Olur" dedi Komatsu. Adamlar mümkün olduğunca dolambaçlı konuşmayı tercih ediyorlardı. Bu kötüye işaret değildi. Onu canlı bırakmamak niyetinde olsalardı, böylesine zahmetli bir yola başvurmalarına gerek yoktu.

"Siz yayınevinde çalışan bir editörsünüz. Eriko Fukada'nın romanı Pupa Hava'yla siz ilgilendiniz ve yayımladınız. Doğru mudur?"

Öyle olduğunu kabul etti Komatsu. Bu, herkesin bildiği bir gerçekti.

"Bizim anladığımız kadarıyla Pupa Hava'nın edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü almasına bir tür hile karıştı. Başvuru için gönderilen müsvedde, seçici kurula ulaştırılmadan önce, sizin direktifiniz doğrultusunda üçüncü bir kişinin yardımına başvurularak büyük ölçüde değiştirildi. Gizlice yeniden yazılan eser, yeni yazarlar ödülünü aldı. Toplumun gündemine oturdu. Kitap olarak yayımlanıp en çok satanlar listesinin zirvesine çıktı. Doğru değil mi?"

"Bu, olaya nasıl baktığınıza göre değişir" dedi Komatsu. "Başvuru için

gönderilen müsvedde, editörün önerileri doğrultusunda yeniden yazılabilir.”

Dazlak kafalı avuç içini öne doğru kaldırarak Komatsu’nun sözlerini kesti. “Editörün uyarılarına uyarak yazarın müsveddeyi düzeltmesine, hile denemez. Haklısınız. Fakat ödül alması için üçüncü bir kişinin işe karışarak metni baştan yazması, nasıl bakılırsa bakılsın dürüstlükten uzak bir harekettir. Üstelik naylon şirket kurmak yoluyla kitabın telif ücreti de paylaştırılıyor. Yasal olarak ne şekilde yorumlanabilir bilmiyorum, ama en azından toplumsal ve ahlaki açıdan ağır eleştirilere maruz kalırsınız kuşkusuz. Bu işin savunulabilecek tek bir yanı bile yok. Gazete ve dergiler patırtı koparır, çalıştığınız yayınevi büyük ölçüde güven kaybına uğrar. Komatsu Bey, bunu çok iyi biliyor olmalısınız. Biz, gerçekleri ayrıntısına varana kadar araştırmış durumdayız. Somut kanıtlar sunarak insanlara açıklayabiliriz. Bu yüzden gereksiz kaçamak yanıtlara başvurmasanız iyi olur. Bu, bize sökmez. Karşılıklı zaman kaybına yol açar.”

Komatsu, sessizce başını sallayarak onayladı.

“Böyle bir durum olursa, sizin muhtemelen şirketten ayrılmanız gerekecektir. Bununla kalmaz, o camiadan da dışlanırsınız. Girebileceğiniz hiçbir iş kalmaz. En azından normal yollardan.”

“Muhtemelen” diye kabul etti Komatsu.

“Fakat şu an için bu gerçeği bilen insanların sayısı sınırlı” dedi dazlak kafalı. “Siz, Eriko Fukada, Ebisuno Bey, metni yeniden yazan Tengo Kavana. Bunun dışında da sadece birkaç kişi.”

Komatsu sözcükleri özenle seçerek yanıtladı. “Varsayım doğrultusunda gidecek olursak, sizin söylediğiniz birkaç kişi Öncüler cemaatinin üyeleri oluyor herhalde.”

Dazlak kafalı başını hafifçe evet anlamında salladı. “Varsayım doğrultusunda gidecek olursak, öyle oluyor. Gerçekte ne şekilde olursa olsun.”

Dazlak kafalı kısa bir ara vererek bu önkoşulun Komatsu’nun kafasına yerleşmesini bekledi. Sonra tekrar konuşmasını sürdürdü: “Bir de eğer bu varsayım doğruysa, onlar size burada istedikleri gibi davranabilirler. Sizi, bir şeref konuğu gibi dilediklerince bu odada tutabilirler. O kadar zahmetli bir durum değil. Hatta buradaki misafirliğinizi kısa tutmak için başka tercihler de düşünülebilir. Bunların arasında, her iki taraf için de pek hoş olduğu

söylenemeyecek tercihler de olabilir. Nihayetinde onlar, bunu yapacak güç ve yöntemlere sahipler. Buraya kadar anlaşıldı mı acaba?"

"Sanırım anlayabiliyorum" diye yanıtladı Komatsu.

"Tamam, öyleyse" dedi dazlak kafalı.

Dazlak kafalı susup bir parmağını kaldırınca atkuyruklu odadan çıkıp gitti. Bir süre sonra elinde telefon cihazıyla geri geldi. Kablo ucunu yere yakın telefon prizine takarak, ahizeyi Komatsu'ya uzattı. Dazlak kafalı, Komatsu'ya şirkete telefon etmesini söyledi.

"Feci halde soğuk aldığınızı, yüksek ateşinizin devam ettiğini, şu birkaç gündür yataktan çıkamadığınızı, bir süre daha yayınevine gidebilecek durumda olmadığınızı söyledikten sonra telefonu kapatın."

Komatsu, iş arkadaşlarından birini telefona çağırıp, söylenecekleri basitçe ileterek, karşısındakinin sorularını yanıtlamaksızın telefonu kapattı. Dazlak kafalı başını sallayarak onaylayınca, atkuyruklu yerdeki kabloyu çekip telefon cihazını aldı ve odadan çıktı. Dazlak kafalı kendi ellerinin sırtını incelermiş gibi bir süre baktı durdu. Sonra Komatsu'ya dönerek yeniden konuşmaya başladı. Sesinde artık hafif de olsa nezaketi andıran bir tını vardı.

"Bugünlük bu kadar" dedi dazlak kafalı. "Devamını başka bir gün konuşuruz. O zamana kadar bugün konuştuklarımız hakkında iyice bir düşünün."

Sonra iki adam çıkıp gittiler. Sonrasındaki on günü Komatsu, o odada sessizlik içinde geçirdi. Günde üç kez, her zamanki maskeli genç adam, her zamanki pek de lezzetli olmayan yemekleri getirdi. Dördüncü günden itibaren alt üst pijama gibi pamuklu bir giysi de verildi, ama sonuna kadar duş alamadı. Tuvaletteki küçük lavaboda sadece yüzünü yıkayabiliyordu. Üstelik günlerden ne olduğunu bile algılayamaz hale gelmişti.

Komatsu Yamanaşi'deki cemaat merkezine götürüldüğünü tahmin ediyordu. Orayı bir kez televizyon haberlerinde görmüştü. Dağlık arazinin içlerinde, yüksek duvarlarla çevrili özerk bölge gibi bir yerdi. Ne kaçabilmek ne de yardım çağırmak mümkündü. Öldürülse bile (her iki taraf için de pek hoş olduğu söylenemeyecek tercihler ifadesinin anlamı buydu herhalde) cesedini kimse bulamadan her şey biterdi. Komatsu, hayatında ilk kez ölüme bu kadar gerçek biçimde yaklaştığını düşünüyordu.

Yayınevine telefon ettikten sonraki onuncu gün (herhalde onuncu gündü, fakat emin değildi) nihayet aynı ikili göründü. Dazlak kafalı önceki sefere göre bir parça zayıflamış gibiydi. Bu yüzden elmacıkkemikleri iyice ortaya çıkmıştı. Her zaman soğukluğunu koruyan gözleri, şimdi kanlanmış gibi duruyordu. Adam, daha önceki gibi, yanında getirdiği katlanabilir iskemleye oturup, Komatsu'nun karşısına geçti. Dazlak kafalı, uzun süre tek kelime etmedi. Kızarmış gözleriyle doğrudan Komatsu'yu süzüyordu.

Atkuyruklunun dış görünümünde değişiklik yoktu. Önceki sefer olduğu gibi dimdik kapının önünde durmuş, ifadeden yoksun gözlerini havadaki hayali bir noktaya dikmişti. İkisi de yine siyah pantolon, beyaz gömlek giymişti. Muhtemelen bu, onların üniforması gibi bir kılıktı.

"Geçen seferki konuşmamıza devam edelim" dedi nihayet dazlak kafalı, sessizliğini bozarak. "Burada size istediğimiz şekilde davranabileceğimiz konusunu konuşmuştuk, değil mi?"

Komatsu başını sallayarak onayladı. "Her iki taraf için de pek hoş olduğu söylenemeyecek tercihler de dahil."

"Belleğiniz gerçekten çok güçlü" dedi dazlak kafalı. "Aynen öyle. Hoş olmayacak sonuçlar doğabilir."

Komatsu sessiz kaldı.

Dazlak kafalı konuşmanın devamını getirdi: "Fakat nihayetinde bu, mantık açısından öyle. Gerçekte onların da mümkünse marjinal tercihlere başvurmaya niyetleri yok. Eğer Komatsu Bey, siz burada bir anda yok olacak olursanız, yine sorunlu bir durum ortaya çıkabilir. Eriko Fukada'nın ortadan kaybolduğu zamanki gibi. Siz ortadan kayboldunuz diye üzülecek insan sayısı pek fazla olmayabilir, ama editör olarak kabul gören bir insansınız. Camia içinde dikkat çekiyorsunuz. Dahası, ayrıldığınız karınız bile aylık nafakası kesilince şikâyet edecektir mutlaka. Bunun, onlar için pek tercih edilecek bir gelişme olduğu söylenemez."

Komatsu, tok bir sesle genzini temizleyerek yutkundu.

"Bir de onlar, kişisel olarak sizi suçluyor değiller. Cezalandırmayı da

düşünmüyorlar. Pupa Hava romanının basılmasında belirli bir dini cemaate saldırma amacının olmadığını biliyorlar. Başlangıçta Pupa Hava ve cemaat ilişkisi bile bilinmiyordu. Siz aslında eğlenme ve isim yapma arzusuyla bu hileli planı tasarladınız. Plan sırasında azımsanamayacak miktarda para da işin içine girdi. Normal bir maaşla çalışan biri için nafaka ve çocukların eğitim masraflarını ödemek zor bir durum ne de olsa. Sonra siz, Tengo Kavana gibi yine hiçbir şeyden haberi olmayan ve yazar olmayı düşleyen bir dershane öğretmenini de plana dahil ettiniz. Plan güzel tasarlanmıştı, akıllıcaydı, ama seçtiğiniz eser ve kişi yanlıştı. Sonra mesele sizin başta tahmin ettiğinizden daha fazla büyüdü. Yanlışlıkla cepheye adım atmış, mayın tarlasına basmış bir sivil gibiydiniz. İleriye gidemiyor, geriye de çekilemiyordunuz. Öyle değil mi Komatsu Bey?"

"Öyle mi dersiniz?" diye, ne kastettiği belirsiz bir yanıt verdi Komatsu.

"Hâlâ birçok şeyi tam olarak anlamamış gibisiniz" dedi dazlak kafalı gözlerini hafifçe kısarak. "Eğer anlıyor olsaydınız, böyle başkası hakkında konuşuluyor gibi davranmazdınız. Durumu netleştirelim. Siz gerçek anlamda mayın tarlasının tam ortasındasınız."

Komatsu sessizce başını sallayarak onayladı.

Dazlak kafalı gözlerini kapatıp, on saniye sonra tekrar açtı. "Siz böyle bir duruma düştüğünüz için sıkıntı yaşıyor olmalısınız, ama onlar açısından da sıkıntılı bir durum ortaya çıktı."

Komatsu cesaretini toplayıp ağzını açtı: "Bir soru sorabilir miyim?"

"Eğer yanıtlayabileceğim bir şeyse."

"Pupa Hava'yı yayımlayarak cemaate fazlasıyla zarar vermiş olduk. Söylemek istediğiniz bu mu?"

"Fazlasıyla zarar değil" dedi dazlak kafalı, yüzü hafifçe buruşmuştu. "Ses, artık onlara konuşmayı bıraktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum" dedi Komatsu kuru bir sesle.

"Bilmeyin öyleyse. Benim de daha fazla açıklama yapmam mümkün değil. Ayrıca sizin de bunu bilmemeniz daha iyi olur. Ses, artık onlara hitaben konuşmaktan vazgeçti. Şimdi burada benim söyleyeceğim yalnızca bu." Dazlak

kafalı, kısa bir ara verdi. “Dahası, bu talihsiz durum Pupa Hava romanının matbu halde yayımlanması yüzünden ortaya çıktı.”

Komatsu yeniden sordu: “Eriko Fukada ve Öğretmen Ebisuno Pupa Hava’yı kamuoyuna yaymakla bu talihsiz durumun meydana geleceğini tahmin ediyorlar mıydı acaba?”

Dazlak kafalı başını iki yana salladı. “Hayır, Öğretmen Ebisuno Bey o kadarını bilmiyordu mutlaka. Eriko Fukada’nın ne tasarladığı ise belirsiz. Fakat bunun kasıtsız bir hareket olmadığı, bir varsayım yalnızca. Bir kasıt varsa bile bu, kızın fikri değildir mutlaka.”

“Dünyadaki insanlar Pupa Hava’yı sıradan bir fantastik roman olarak görüyor” dedi Komatsu. “Liseli bir kız öğrencinin yazdığı, suçsuz günahsız, ütopik bir öykü gibi. Zaten romanla ilgili fazlasıyla gerçekdışı olduğu yönünde eleştiriler de vardı. Önemli bazı sırların ya da somut bilgilerin romanda açık edilmiş olabileceğini kimse aklından bile geçirmiyordur.”

“Söylediklerinizde haklısınız” dedi dazlak kafalı. “Dünyadaki çoğu insan, bunun asla farkında değil. Fakat sorun bu değil. O sırlar ne şekilde olursa olsun açığa çıkarılmamalıydı.”

Atkuyruklu aynı şekilde kapının önünde durmuş, karşısındaki duvara gözünü dikmiş, orada başka kimsenin göremediği bir manzarayı izliyordu.

“Onların istedikleri, sesi geri getirmek” dedi dazlak kafalı, sözcükleri özenle seçerek. “Su kaynağı kurumuş değil. Yalnızca gözle görünmeyen derin bir yere çekildi. Bunu tekrar canlandırmak oldukça zor, ama imkânsız da değil.”

Dazlak kafalı gözlerini Komatsu’nun gözlerine dikti. Adam, baktığı yerde bir şeylerin derinliğini hesaplamaya çalışıyor gibiydi. Odadaki boşluğa bakarak oraya özel bir eşyanın sığıp sığmayacağını anlamaya çalışan biri gibi.

“Az önce de söylediğim gibi, mayın tarlasının tam ortasına dalıverdiniz. İleriye gidemiyor, geriye de çekilemiyorsunuz. Burada onların yapabileceği şey, oradan sağlam bir şekilde çıkabilmenizin yolunu size öğretmek. Bu durumda siz canınızı kurtarırsınız, onlar da başlarına bela olan davetsiz misafirlerden uygun bir şekilde kurtulmuş olurlar.”

Dazlak kafalı bacak bacak üstüne attı. “Bir şekilde sessizce geri çekilmenizi

istiyoruz. Sizin tek parça halinde çıkıp gitmeniz ya da gitmemeniz, onların umurunda bile değil. Fakat şimdi burada bir patırtı çıkartacak olursak sıkıntı doğar. Bu yüzden Komatsu Bey, size geri çekilme yolunu öğretelim. Gerideki güvenli yere yönlendirelim sizi. Bunun karşılığında sizden istenen Pupa Hava'nın yayımlanmasına son vermeniz. Daha fazla yeni baskı yapmamanız. Cep kitabı haline getirmemeniz. Elbette yeni reklamların da olmaması. Eriko Fukada ile bundan sonra asla irtibat kurmamanız. Ne dersiniz? Bu kadarını yapmaya gücünüz yeter, değil mi?"

"Kolay olmaz, ama denersem yapabileceğimi sanıyorum" dedi Komatsu.

"Komatsu Bey, sanıyorum düzeyinde konuşabilmek için sizi buraya kadar getirmiş değiliz." Dazlak kafalının gözleri bir kat daha kızarmış, bakışları sertleşmişti. "Tutup da piyasadaki kitapların tamamını geri çekin diyor değilim. Bunu yapacak olursanız medya patırtı koparır herhalde. Zaten buna gücünüzün yetmeyeceğini de biliyoruz. Öyle değil, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ortalığı toparlamanızı istiyoruz. Şimdiye kadar olanlar için yapılacak bir şey yok. Yitip giden şeyler eski haline dönmez. Bir süre mümkün olduğunca dünyanın dikkatini çekmeyecek şekilde durmanız, onların dilekleri. Anlayabiliyor musunuz?"

Komatsu başını sallayarak anlayabildiğini belirtti.

"Komatsu Bey, önceden de ifade ettiğim gibi, dünyaya açıklanması durumunda sizin de sıkıntı yaşayacağınız gerçekler var. Bunlar öğrenilirse, işe karışanların tamamı toplum tarafından cezalandırılır. Bu yüzden karşılıklı çıkarımız için ateşkes antlaşması yapmak istiyoruz. Onlar, sizi bundan sonra sorumlu tutmayacaklar. Güvenliğiniz garanti edilecek. Siz de Pupa Hava romanından tamamen el çekeceksiniz. Kötü bir alışveriş olmasa gerek."

Komatsu bir süre bunu düşündü. "Tamam, olur. Pupa Hava'nın yeni baskı yapmaması sorumluluğunu üzerime alabilirim. Biraz zaman alabilir belki, ama bunun için bir yol bulabilirim. Dahası, kişisel olarak söyleyecek olursam, bu olayı da tamamen unutabilirim. Tengo Kavana da aynısını yapabilir diye düşünüyorum. O en baştan beri bu meseleye dahil olmak istemiyordu. Ben, zorla dahil ettim neredeyse. Zaten onun işi çoktan sona erdi. Eriko Fukada'yla ilgili de sorun çıkmaz herhalde. Başka bir roman yazma niyetinin olmadığını söylüyordu. Yalnız Öğretmen Ebisuno ne yapar? Tahmin bile edemiyorum. Onun asıl istediği, arkadaşı Tamotsu Fukada'nın hayatta olup olmadığını, şimdi nerede ne

yaptığını bir şekilde tespit etmekti. Ben ne söylersem söyleyeyim, Fukada Bey'in ne durumda olduğuyla ilgili bilgi alana kadar izlemeye devam edebilir."

"Tamotsu Fukada Bey öldü" dedi dazlak kafalı. Canlılığını yitirmiş, sakin bir sesti, ama bu seste feci ağır bir şeyler de vardı.

"Öldü mü?" dedi Komatsu.

"Bu yakınlarda" dedi dazlak kafalı. Sonra derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Ölüm nedeni, kalp krizi. Ani bir ölüm olduğundan, sıkıntı da çekmemiştir. Özel durumlar dolayısıyla ölüm ilamı çıkartmadan cemaat arazisi içerisinde gizlice cenazesini yaptık. Dini nedenlerden dolayı, cesedi cemaat arazisi içinde yakıldı, kemikleri iyice kül haline getirilip dağa serpildi. Yasal açıdan, ceset yok etme suçuna girer belki, ama resmi olarak kanıtlanabilmesi zor. Fakat gerçek bu. Biz insanların ölüm ve yaşamı hakkında yalan söylemeyiz. Öğretmen Ebisuno'ya da bir şekilde bunu iletin lütfen."

"Doğal ölüm müydü?"

Dazlak kafalı başını sert bir hareketle salladı. "Fukada Bey bizim için gerçekten çok değerli bir insandı. Hayır, bunu değerli gibi sıradan bir sözcükle ifade edebilmek mümkün değil. Muazzam bir varlıktı. Onun ölümü, şimdilik sınırlı sayıda insan tarafından biliniyor. Ancak acımız büyük. Karısı, yani Eriko Fukada'nın annesi birkaç yıl önce mide kanserinden öldü. Kemoterapiyi reddederek cemaat arazisindeki poliklinikte öldü. Kocası Tamotsu Bey şahit olmuştu."

"Fakat yine ölüm ilamı vermediniz, öyle mi?" diye sordu Komatsu.

İtiraz yoktu.

"Sonra Tamotsu Fukada Bey bu yakınlarda öldü."

"Aynen öyle" dedi dazlak kafalı.

"Bu, Pupa Hava romanı yayımlandıktan sonra mı oldu?"

Dazlak kafalı önce bakışlarını masaya indirdi, sonra yüzünü kaldırarak bir kez daha Komatsu'ya baktı. "Öyle. Pupa Hava basıldıktan sonra Tamotsu Fukada Bey öldü."

“Bu iki olay arasında herhangi bir sebep-sonuç ilişkisi olabilir mi acaba?” diye sordu Komatsu, son bir cesaretle.

Dazlak kafalı bir süre suskun kaldı. Ne şekilde yanıtlaması gerektiğini düşünüyordu. Sonra bir karar vermiş olacak, sessizliğini bozdu. “Tamam öyleyse. Ebisuno Bey’in ikna olması için gerçeği tüm açıklığıyla ortaya koymak daha iyi olabilir. İşin doğrusu, Tamotsu Fukada Bey, cemaatin lideriydi, sesi duyandı. Kızı Eriko Fukada, Pupa Hava’yı yayımlatınca, ses onunla konuşmayı bıraktı ve o anda Fukada Bey kendi isteğiyle varlığına son verdi. Doğal ölümdü. Daha net olarak söylemek gerekirse, o kendi isteğiyle doğal yollardan varlığını sona erdirdi.”

“Eriko Fukada, Lider’in kızıydı” dedi Komatsu mırıldanarak.

Dazlak kafalı yalın bir hareketle başını salladı.

“Bir de, Eriko Fukada sonuçta babasının ölümüne yol açtı” diye sürdürdü Komatsu.

Dazlak kafalı başını bir kez daha salladı. “Aynen öyle.”

“Fakat cemaat varlığını sürdürüyor.”

“Cemaat varlığını sürdürüyor” dedi dazlak kafalı. Buzulların derinliklerinde kalmış kadim çakıllar gibi gözlerini Komatsu’dan ayırmadan onu süzerek. “Komatsu Bey, Pupa Hava’nın yayımlanması cemaate azımsanamayacak zararlar verdi. Fakat onlar, bu yüzden sizi cezalandırmayı düşünmüyorlar. Şimdi cezalandırmakla ellerine hiçbir şey geçmez de o yüzden. Onlar için yerine getirilmesi gereken bir görev var. Bunun için de sükûnet ve yalnızlık gerekiyor.”

“Bu yüzden karşılıklı olarak geri çekilip bu meseleyi unutmamızı söylüyorlar.”

“Basite indirgersek öyle.”

“Bunu iletmek için beni kaçırmak zorunda mıydınız?”

Dazlak kafalının yüzünde ilk kez ifade denebilecek bir değişim göründü. Komik bulma ile acıma arasında konumlandırılacak hafif bir duygu izi beliriverdi. “Sizi bu zahmete girerek buraya kadar getirmemiz, onların ciddi olduğunu iletebilmek içindi. Aşırı yöntemlere başvurmak istemiyoruz, ama gerekirse tereddüt etmeyiz.

Bunu bizzat hissetmenizi istedik. Eğer sözünüzü tutmazsanız hoş diyemeyeceğimiz sonuçlar doğar. Bu konuda anlaştığımızı umarım.”

“Anlaştık” dedi Komatsu.

“Komatsu Bey, dürüst olmak gerekirse siz çok şanslısınız. Yoğun bir sis yüzünden tam olarak görememiş olabilirsiniz, ama gerçekte uçurumun kenarına, birkaç santim kıyısına kadar geldiniz. Bunu aklınızdan hiç çıkartmasanız iyi olur. Şu an görünen o ki, onların sizinle ilgilenebilecek halleri yok. Onlar, daha önemli sorunlarla uğraşıyorlar. Bu anlamda da siz şanslıydınız. Bu yüzden henüz bu şansınız devam ederken...”

Adam, böyle dedikten sonra ellerini kıvrak bir hareketle ters döndürüp avuç içlerini yukarıya çevirdi. Yağmurun yağıp yağmadığından emin olmak isteyen insanlar gibi. Komatsu, devamında gelecek sözcükleri bekledi. Fakat başka sözcük yoktu. Konuşma bitince dazlak kafalının yüzünde aniden yorgunluğu hissettiren gölgeler beliriverdi. Yavaşça iskemleden kalktı, iskemleyi katlayarak koltuğunun altına sıkıştırdı, arkasına dönüp bakmadan o küp şeklindeki odadan çıkıp gitti. Ağır kapı kapandı, kilidin kapandığını söyleyen tok ses yankılandı. Komatsu geride tek başına kalmıştı.

“Ondan sonra dört gün daha, o küp gibi odada kapalı kaldım. Konuşulması gerekenler konuşulmuştu. Mesaj iletilmiş, uzlaşma sağlanmıştı. Buna rağmen niye hâlâ hapis tutulmam gerektiğini anlayamıyordum. O ikili bir daha asla görünmediler. Ayak işlerine bakan genç adam, yine tek kelime etmiyordu. Bense hâlâ, değişecek gibi görünmeyen yemekleri yiyor, elektrikli tıraş makinesiyle sakallarımı kesiyor, tavana ve duvara bakarak zaman öldürüyordum. Işık söndürülünce uyuyor, yakılınca uyanıyordum. O dazlak kafalının söylediklerini zihnimden birçok kez geçirdim. O sırada hissettiğim, bizim şanslı olduğumuzdu. Dazlak kafalı haklıydı. Bu tipler akıllarına koyarsa, ne olursa olsun yapabilirlerdi. Bir karar verince çok zalim de olabilirlerdi. Orada kapalı kaldığım süre boyunca, bunu iliklerime kadar hissettim. Bu yüzden, o konuşma gerçekleştikten sonra da, dört gün daha orada tuttular beni herhalde. Ustaca bir yöntemdi.”

Komatsu viski bardağını eline alarak içti.

“Bir kez daha yüzüme kloroformlu bez gibi bir şey kapatıldı. Uyandığımda gün

ağarıyordu. Cingu-gaien Parkı'nda bankta yatıyordum. Eylül sonlarına doğru, sabaha karşı ayaz çıkıyor. Bu yüzden gerçekten soğuk aldım. Kasıtlı olarak öyle yapmamışlardır, ama üç gün ateşim çıktı. Gerçekten yatağa çakılıp kaldım. Fakat yine de bu meselenin kapanmış olmasını şans olarak düşünmek gerek."

Komatsu'nun konuşması burada bitmiş gibiydi. Tengo sordu: "Bu konuyu Öğretmen Ebisuno ile konuştunuz mu?"

"Evet. Salıverilip de ateşim düştükten birkaç gün sonra Öğretmen Ebisuno'nun dağın tepesindeki evine gittim. Sonra aşağı yukarı şimdikiyle aynı şeyleri konuştuk."

"Öğretmen ne dedi?"

Komatsu viskisinin son yudumunu içince yenisini sipariş etti. Tengo'ya da ikincisini teklif etti. Tengo başını iki yana salladı.

"Öğretmen Ebisuno bu öyküyü bana birçok kez tekrarlatıp ayrıntıları sordu. Yanıtlayabildiklerimi elbette yanıtladım. O istedikçe tekrar tekrar anlattım. Ne de olsa dazlak kafalı ile konuştuktan sonra, dört gün boyunca tek başıma odaya kapatılmıştım. Konuşabileceğim biri yoktu, zamanımsa boldu. Bu yüzden dazlak kafalının söylediklerini kafamın içinde tekrar tekrar düşünmüş, ayrıntılarına varana kadar net bir şekilde ezberlemiştim. İnsandan yapılma bir kayıt cihazı gibi aynen."

"Fakat Fukaeri'nin anne babasının öldüğü, nihayetinde onların iddiasından öteye geçmiyor. Öyle değil mi?" diye sordu Tengo.

"Haklısın. Bu, onların iddiası. Ne kadar gerçek, emin olabilmek mümkün değil. Ölüm ilamı bile vermemişler. Fakat dazlak kafalının konuşma tarzına bakılırsa, bana uyduruyor gibi gelmemişti. Onun da söylediği gibi, bu tipler için insanların yaşamı ve ölümü kutsal bir şey. Konuşmam bitince, Öğretmen Ebisuno suskunlaşıp düşüncelere daldı. Uzun uzun, derin derin düşünebilen bir adamdır. Sonra tek kelime etmeden oturduğu yerden kalkıp çıktı. Odaya yeniden dönene kadar biraz süre geçti. Öğretmen, çaresiz, ikisinin ölümünü kabullenmiş gibi görünüyordu. Onların artık bu dünyada olmadıklarını içten içe tahmin etmiş, kendisini de hazırlamış olabilirdi. Yine de samimi olduğu insanların öldüğünü öğrendiği için yüreğinde büyük bir yara açılmış olmalıydı."

Tengo, o kasvetli, süslemelerden uzak oturma odasını, oradaki derin ve soğuk

sessizliği, arada sırada pencerenin dışından duyulan tiz kuş seslerini anımsadı. “Peki, nihayetinde biz geri çekilip mayın tarlasından kurtulmuş mu olduk?” dedi Tengo.

Yeni viski soda bardağı getirildi. Komatsu, içkiyle dudaklarını ıslattı.

“O konuda bir sonuca ulaşamadık. Öğretmen Ebisuno, düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Fakat o tiplerin söylediği gibi yapmaktan başka bir tercih olabilir miydi ki? Ben elbette anında harekete geçtim. Yayınevinde işe el attım, Pupa Hava’nın yeni baskılarını yapma planı rafa kaldırıldı. Gerçekten kitabın baskısı tükendi. Cep kitabı da çıkarılmayacak. Şimdiye kadar hatırı sayılır bir satış oldu zaten. Şirket de yeterince kazandı. Bir zararları olmasa gerek. Elbette şirket söz konusu olunca, yok toplantı, yok patronun nihai kararı gibi şeyler dendi; o kadar da kolay olmadı işler. Ama hayalet yazarın işe karıştığını, öğrenilirse bir skandal olabileceğini çıtlatınca, yukarıdakiler titredi. Nihayetinde benim söylediğim gibi oldu. Bundan sonra uzunca bir süre, bana şirkette soğuk davranacakları kesin, ama böyle şeylere zaten alışığım.”

“Fukaeri’nin anne ve babasının öldüğünü söyleyince, Öğretmen Ebisuno öylece ikna oldu mu yani?”

“Muhtemelen” dedi Komatsu. “Yalnız bunu bir gerçek olarak kabul edip sindirene kadar biraz zamana ihtiyacı olsa gerek. Bir de en azından benim gördüğüm kadarıyla, o tipler ciddiydi. Biraz geri adım atmaları gerekti ama daha fazla sorun istemedikleri belliydi. İşte o yüzden adam kaçırma gibi bir yola başvurmuşlardı. Mesajlarını bize tam olarak iletmek istiyorlardı. Yine onların, Fukada çiftinin cesetlerini cemaat içerisinde gizlice yakmış olmaları bile, istediklerinde neler yapabildiklerini gösteriyor. İsteseler bana söylemeyebilirlerdi. Ceset yok etmek ağır bir suç olmasına rağmen, kalkıp da bunu kanıtlamak zor. Yine de bunu özellikle dile getirdiler. Yani oraya varana kadar kartlarını açık oynadılar. Bu anlamda da dazlak kafalının söylediklerinin önemli bir kısmı gerçekti sanıyorum. Ayrıntılar bir yana, ana hatlarıyla öyleydi.”

Tengo, Komatsu’nun söylediklerini bir düzene koydu. “Fuka-eri’nin babası, sesi dinleyendi. Yani peygamber işlevi görüyordu. Fakat kızı Fukaeri’nin Pupa Hava’yı yazması ve kitabın çok satan olması yüzünden ses, onunla konuşmayı bıraktı. Babası bunun sonucunda doğal bir ölümle dünyadan ayrıldı.”

“Ya da doğal bir şekilde kendi canını terk etti” dedi Komatsu.

“Sonra cemaat açısından yeni peygamberi belirlemek en önemli görev haline geldi. Sesin konuşmayı bırakması, komünün varlık nedeninin ortadan kalkmasına yol açar. Bu yüzden bizimle uğraşacak durumda değiller. Özetlersek, böyle oluyor yani.”

“Herhalde.”

“Pupa Hava adlı öykü, onlar için önemli anlamları olan bilgiler içeriyordu. Basılı halde dünyaya yayılması yüzünden ses sustu, suyun damarı yeraltında derinlere kaçtı. Bu önemli bilgi somut olarak neyi gösteriyor acaba?”

“Hapsedildiğim son dört gün boyunca, ben de sürekli bunu düşündüm” dedi Komatsu. “Pupa Hava o kadar uzun bir roman değil. Little People denilen varlıkların bir görünüp bir kayboldukları bir dünya tasvir ediliyor. Başkahraman on yaşındaki kız çocuğu. Kendini dünyadan soyutlamış bir komünde yaşıyor. Little People geceleri gizlice gelip havadan pupa yapıyor. Havadan pupanın içinde kızın klonu var. Burada maza ve douta ilişkisi doğuyor. O dünyada gökyüzünde iki ay var. Büyük ay ve küçük ay. Herhalde maza ve douta’nın sembolleri. Romanındaki başkahraman için Fukaeri muhtemelen kendini model almıştır; maza olmayı reddederek topluluktan kaçıyor, douta geride kalıyor. Douta’ya sonra ne olduğu romanda anlatılmıyor.”

Tengo, bardağında eriyen buza bir süre baktı.

“Sesi duyan, douta’nın aracılığına gereksinim duyuyordur” dedi Tengo. “O, ancak douta aracılığıyla sesi duyabilir. Belki de o sesi yeryüzündeki dillere çevirebilir. Sesin ortaya koyduğu mesajı doğru şekilde anlamak için bu ikisinin bir arada olması gerekir. Fukaeri’nin sözlerini ödünç alacak olursak, reşiva ve paşiva. Bunun için önce pupa hava yapmak gerekiyor. Çünkü havadan pupa düzeneği vasıtasıyla douta ortaya çıkarılabilir. Sonra douta yapabilmek için doğru maza gerekiyor.”

“Bu, senin görüşün.”

Tengo başını iki yana salladı. “Bir görüş denemez. Siz romanı özetlerken, herhalde böyledir diye düşündüm yalnızca.”

Tengo, romanı yeniden yazarken de, sonrasında da maza ve douta’nın anlamını düşünmeyi sürdürmüştü, ama bir türlü tam olarak kavramayı başaramamıştı. Fakat Komatsu ile konuşurken ayrıntılar gitgide birbirine bağlanmaya

başlamıştı. Yine de bazı sorular kalmıştı geriye. Neden babasının hastanedeki yatağında havadan pupa görünmüştü? Neden küçük kız halindeki Aomame onun içindeydi?

“Oldukça ilginç bir sistem” dedi Komatsu. “Fakat maza ile douta ayrılınca sorun olmuyor mu acaba?”

“Douta olmadan maza muhtemelen tekil bir varlık, bütünlüğü olan bir varlık değil. Fukaeri’nin durumunda olduğu gibi, somut olarak işaret etmek mümkün değil, ama burada bazı unsurlar eksik. Bu, gölgesini yitiren insanlara benziyor olabilir. Maza’sı olmayan douta’ya ne olduğunu bilemiyorum. Muhtemelen bunlar da bütünlüğü olan varlıklar değildir. Ne denirse densin klondan öteye geçmiyorlar çünkü. Fakat Fukaeri’nin durumunda, maza’sı yanında olmasa bile douta aracı rolünü gerçekleştirmiş olabilir.”

Komatsu düz bir çizgi gibi kapattığı dudaklarını büktü. Sonra sessizliğini bozdu. “Baksana Tengo, yoksa sen Pupa Hava’da yazılanların tamamının gerçekte olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, öyle değil. Yalnızca öyle olduğunu varsayıyorum. Tamamının gerçek olduğunu varsayarak konuşmaya çalışıyorum.”

“Tamam öyleyse” dedi Komatsu. “Yani Fukaeri’nin klonu gerçeğinden uzak kalsa bile aracı olarak işlevini sürdürebildi.”

“Bu yüzden cemaat, kaçan Fukaeri’nin nerede olduğunu bildiği halde, onu güç kullanarak geri getirmeye kalkmadı. Çünkü onun durumunda maza yakınında olmasa bile douta görevini yerine getirebiliyordu ne de olsa. Uzak düşseler bile, bağları çok güçlü olabilir.”

“Demek öyle.”

Tengo konuşmasını sürdürdü: “Benim tahminimce, onlar muhtemelen çok sayıda douta sahibi. Little People aracıları ortaya çıkarmak için çok sayıda havadan pupa yapmış olmalı. Tek paşiva ile yetinmek mümkün olmadığından. Bununla birlikte işlevini yerine getiren douta sayısı sınırlı da olabilir. Bu noktada, merkezde yer alan douta ile o kadar da güçlü olmayan ikincil douta’lar vardır. Komün açısından topluluk halinde bir işlevi yerine getiriyor olabilirler.”

“Fukaeri’nin ardında bıraktığı douta o işlevi doğru biçimde yerine getiren,

merkezi oluşturan douta mı oluyor?”

“Büyük olasılıkla. Bu meseleyle ilgili olarak konuşacak olursak, Fukaeri sürekli her şeyin merkezinde. Tayfunun gözü gibi.”

Komatsu gözlerini kısıp, masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi. İstediğinde kısa sürede düşüncelerini toparlayabiliyordu.

“Bak Tengo. Şöyle bir an aklıma geldi de, bizim gördüğümüz Fukaeri aslında douta, cemaatin içinde kalan ise maza olamaz mı acaba?”

Komatsu’nun söyledikleri Tengo’yu irkiltti. Böyle bir şeyi, şimdiye kadar aklının ucundan bile geçirmemişti çünkü. Tengo için Fukaeri, sonuna kadar gerçek bir varlıktı. Fakat böyle söylenince bu olasılığı düşünmek de mümkündü. Ben âdet görmem. Bu yüzden hamile kalmamdan endişelenme. Fukaeri o gece, tek taraflı tuhaf cinsel ilişki sonrasında böyle açıklamıştı. Eğer kız, bir klondan öteye geçmiyorsa, bu herhalde doğal bir şeydi. Klonlar kendini yeniden üretemezdi. Bunu yapabilen yalnızca maza’ydı. Fakat Tengo bu varsayımı, kendisinin Fukaeri ile değil de onun klonuyla cinsel ilişkiye girmiş olabileceğini bir türlü kabullenemiyordu.

Tengo yanıtladı: “Fukaeri’nin belli bir kişiliği var. Kendine özgü davranış kalıpları var. Bunlar muhtemelen bir klonda söz konusu olmaz.”

“Doğru” diye hemfikir olduğunu belirtti Komatsu. “Aynen senin söylediğin gibi. Hiçbir şey olmasa bile, Fukaeri’nin kişiliği ve davranış kalıpları var. Bu noktada sana katılmak zorundayım.”

Fakat yine de Fukaeri’nin gizli bir sırrı vardı. O güzel kızın içinde Tengo’nun açığa çıkartması gereken önemli bir şifre saklıydı. Tengo, bunu hissediyordu. Kimin gerçek, kimin klon olduğunu bulmalıydı. Öte yandan belki de gerçek ve klon ayırımı da başlı başına bir yanlıştı. Muhtemelen Fukaeri duruma göre gerçeğini ya da klonunu ortaya koyuyordu.

“Bunun dışında da anlayamadığım bazı şeyler var.” Komatsu bunu söyleyip önce ellerini iki yana açtı, sonra masanın üzerine yerleştirerek bir süre bu elleri izledi. Orta yaşlı bir adam için uzun, narin parmakları vardı. “Ses konuşmayı bıraktı, kuyunun suyu çekildi, peygamber öldü. Sonrasında douta ne oluyor acaba? Sakın eski Hindistan’daki dullar gibi peygamberle birlikte öldürülüyor olmasın.”

“Reşiva olmayınca paşiva’nın görevi sona erer.”

“Nihayetinde Tengo, senin varsayımından yola çıkarak ilerleyecek olursak” dedi Komatsu, “Fukaeri, Pupa Hava’yı böyle bir sonuçla karşılaşacağını bilerek mi yazdı acaba? Bu, kasıtlı bir şey olmasa gerek, demişti o adam. En azından Fukaeri’nin bir fikrinin olmadığını söylemeye çalıştı. Fakat nasıl oluyor da böyle bir şeyi anlayabiliyor?”

“Elbette işin özünü bilemiyorum” dedi Tengo. “Fakat Fukaeri’nin ne tür bir nedenle olursa olsun kasıtlı olarak babasını ölüme sürüklediğini düşünemiyorum. Babası ondan bağımsız olarak, bazı nedenlerden dolayı ölüme gitmiş olamaz mı? Kızın yaptığı, tam tersine buna karşı bir direnç hareketiydi belki de. Hatta babasını sesten kurtarmayı arzulamış da olabilir. Nihayetinde dayanağı olmayan tahminlerden öteye geçmiyor hiçbiri.”

Komatsu durup uzun uzun düşündü, burnunun iki kenarında kırışıklıklar oluşmuştu. Sonra iç geçirerek etrafına göz gezdirdi. “Çok tuhaf bir dünya. Nereye kadar varsayım, nereden itibaren gerçek. Arasındaki sınır bile belli değil. Baksana Tengo, bir roman yazarı olarak sen olsaydın gerçeği nasıl tanımlardın?”

“İğne batırıldığında kırmızı kanın aktığı yer, gerçeklik dünyasıdır” diye yanıtladı Tengo.

“Öyleyse burası kesinlikle gerçeklik dünyası” dedi Komatsu. Sonra kollarının iç kısmını, avuç içiyle ovuşturdu. Oradaki atardamarlar, mavi renkleriyle belirginleşti. Pek sağlıklı denemeyecek damarlardı. İçki, sigara ve düzensiz hayat ile edebiyat dünyasındaki ayak oyunları yüzünden, daralmış damarlardı. Komatsu, içkisinin kalanını bir dikişte içip, bardağı havada tutarak içinde kalan buzları tıkırdattı.

“Hazır konuşurken senin şu varsayımını daha da ileriye götürelim mi? İyice ilginç bir hal aldı.”

Tengo yanıtladı: “Onlar sesi duyanın yerine geçecek kişiyi arıyorlar. Fakat yalnızca bu değil, aynı zamanda yeni, işlevini doğru biçimde yerine getirecek douta bulmaları da gerekiyor. Yeni reşiva muhtemelen yeni paşiva’ya gereksinim duyacaktır.”

“Yani yeni maza’larını bulmak zorundalar. Öyleyse havadan pupanın da bir kez daha yapılması gerekiyor. Oldukça büyük çaplı bir iş olacaktır.”

“Bu yüzden son derece ciddiler.”

“Aynen öyle.”

“Fakat tamamen çaresiz kaldıklarını da sanmam” dedi Tengo. “Kendilerince bazı adaylar belirlemişlerdir mutlaka.”

Komatsu başını sallayarak onayladı. “Ben de bu izlenimi edindim. Bu yüzden onlar açısından en doğrusu bir an önce bizim ayak altından çekilmemizdi. Çekilin şöyle, işimize engel olmayın, der gibi. Onları bir hayli rahatsız etmişe benziyoruz.”

“Bizim neyimiz onları rahatsız etmiş olabilir acaba?”

Komatsu başını iki yana salladı. O da işin bu kısmını bilmiyordu galiba.

Tengo sözlerini sürdürdü: “Ses şimdiye kadar onlara ne gibi mesajlar iletti acaba? Bir de bu ses ile Little People arasında nasıl bir ilişki var?”

Komatsu başını tekrar dermansızca iki yana salladı. Bu da ikisinin hayal gücünü aşan bir şeydi.

“2001 Uzay Yolculuğu filmini izlemiştin değil mi?”

“İzledim” dedi Tengo.

“Biz sanki oradaki maymunlar gibiyiz” dedi Komatsu. “Siyah, uzun tüylü, anlamsız sesler çıkartarak monolit etrafında fır dönen o yaratıklar gibiyiz.”

İki yeni müşteri bara girerek, oranın müdavimleriymiş gibi tezgâhtaki sandalyelere oturup kokteyl sipariş ettiler.

“Her şeye rağmen kesin olan bir şey var” dedi Komatsu, konuşmayı toparlamak ister gibi. “Senin varsayımın ikna edici, kendi içinde de tutarlı. Seninle karşı karşıya konuşmak her zaman keyifli oluyor. Fakat her şey bir yana, bu korkutucu mayın tarlasından çekiliyoruz artık. Muhtemelen Fukaeri ve Öğretmen Ebisuno ile bir daha hiç karşılaşmayacağız. Pupa Hava, masum bir fantastik romandı. İçinde somut tek bir bilgi yoktu. O sesin neye ait olduğu, ilettiği mesajın ne olduğu bizi ilgilendirmez. Böyle düşünmemiz daha iyi olmaz mı?”

“Kayıktan inip karadaki yaşamımıza dönüyoruz.”

Komatsu başını sallayarak onayladı. “Aynen öyle. Ben her gün yayınevinde çalışıp, edebiyat dergisi için, hiçbir halta yaramayan müsveddeleri toplamaya uğraşacağım. Sen, dershanede gelecek vaat eden gençlere matematik öğretip, boş zamanlarında romanını yazacaksın. İkimiz de huzur dolu günlerimize döneceğiz. Akıntı olmazsa, şelale de olmaz. Günler geçer, biz durağan yaşantımızda yaşlanırız. Buna itirazın var mı?”

“İyi de bundan başka tercih hakkımız yok, öyle değil mi?”

Komatsu parmak uçlarıyla burun kenarlarındaki kırışıklıkları düzeltir gibi yaptı. “Aynen öyle. Bunun dışında seçenek yok. Bir daha asla kaçırılmak istemem. Bir kere küp gibi bir odanın içine hapsolmak yetti de arttı bile. Yeniden olursa bir daha asla gün ışığını göremeyebilirim. Hepsi bir yana, o ikiliyle bir daha karşı karşıya geleceğimi düşünmek bile kalbimin sıkışmasına neden oluyor. O tipler sadece bakışlarıyla dahi insanı doğal bir ölüme sürükleyebilirler.”

Komatsu bar tezgâhına doğru bardağını kaldırıp üçüncü viski sodasını sipariş etti. Dudaklarına yeni bir sigara kıstırdı.

“Baksanıza, Komatsu Bey. Bu bir yana, neden şimdiye kadar bana bunları anlatmadınız? Bu kaçırma olayının üzerinden oldukça uzun bir zaman geçti. İki aydan fazla. Daha önce anlatsaydınız iyi olmaz mıydı?”

“Neden, bilemiyorum” dedi Komatsu başını yana eğerek. “Evet, haklısın. Sana bunları anlatmam gerektiğini düşünüyordum, ama nedense sürekli sonraya bıraktım. Neden acaba? Belki de suçluluk duygusu yüzündendir.”

“Suçluluk duygusu?” dedi Tengo şaşırarak. Böyle bir sözcüğü Komatsu’nun ağzından duyabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

“Benim de suçluluk duygusuna kapıldığım olur” dedi Komatsu.

“Neye karşı suçluluk duygusu?”

Komatsu bunu yanıtlamadı. Gözlerini kısıp, yakmadığı sigarasını dudaklarının arasında bir süre çevirip durdu.

“Peki, Fukaeri annesiyle babasının öldüğünü biliyor mu?” diye sordu Tengo.

“Sanırım biliyor. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama Öğretmen Ebisuno ona bir şekilde söylemiş olmalı.”

Tengo başını salladı. Fukaeri bunu çok önceden beri biliyor olmalıydı. İçinde öyle bir his vardı. Bilmeyen yalnızca kendisiydi.

“Şimdi kayıktan inip karadaki yaşantımıza dönüyoruz” dedi Tengo.

“Aynen öyle. Mayın tarlasından kaçıyoruz.”

“Peki, Komatsu Bey. Böyle düşünsek bile, o kadar kolayca eski yaşantımıza dönebilecek miyiz sizce?”

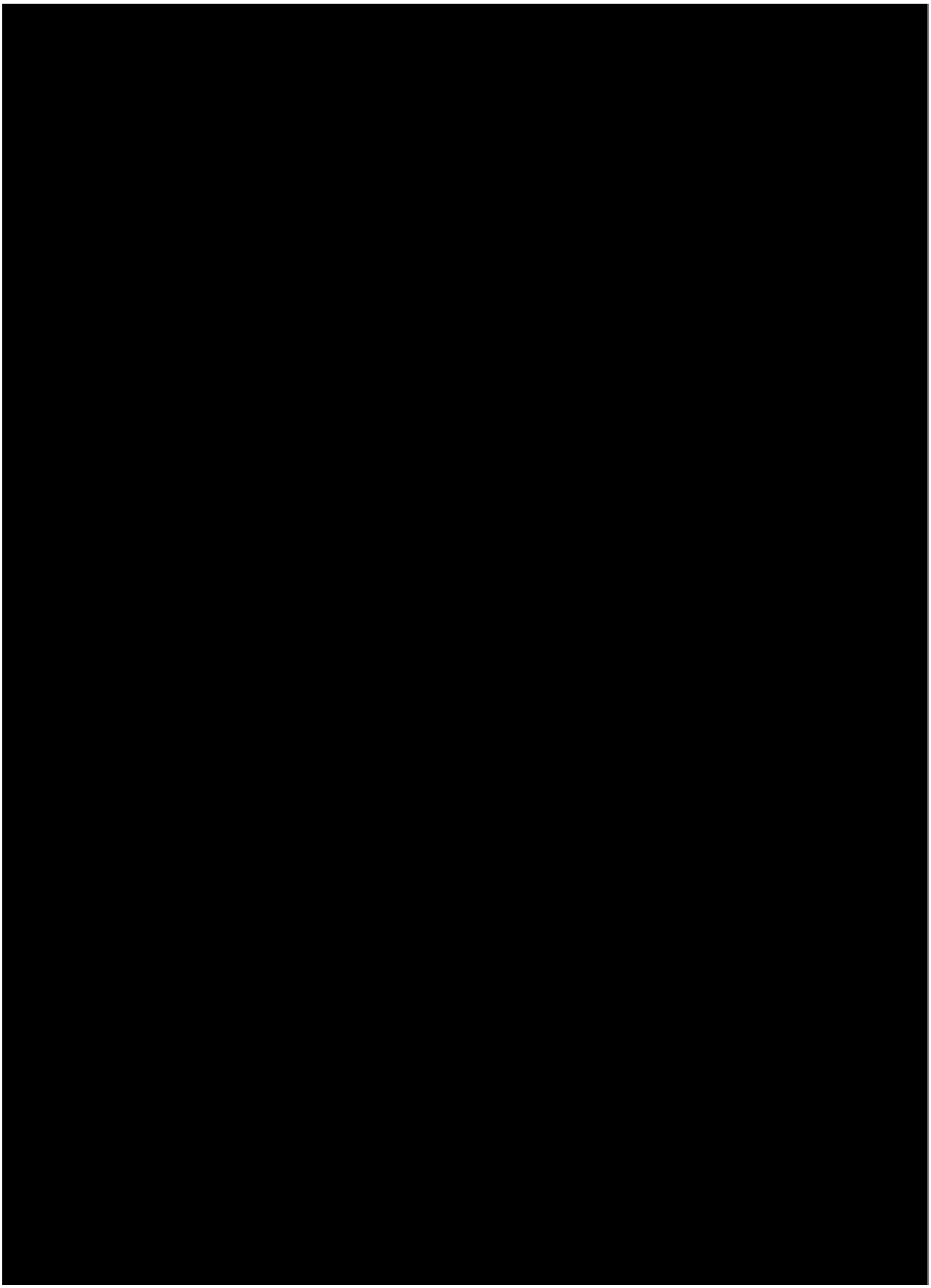
“Çabalamaktan başka çaremiz yok” dedi Komatsu. Sonra kibriti çakarak sigarasını yaktı. “Tengo, senin kafana takılan belli bir şey mi var?”

“Birçok şey. Çevremde eşzamanlı bir hareket başladı. Ben böyle hissediyorum. Bazı şeyler şekil değiştirmiş durumda. Kolayca eski haline dönemeyebilir.”

“Hayatımız tehlikede olsa bile mi?”

Tengo ne demek istediği anlaşılmayacak biçimde başını iki yana salladı. Bir noktadan itibaren güçlü, tekyönlü bir akıntıya kapılmış olduğunu hissediyordu. Bu akıntı, onu bilmediği bir yerlere götürmeye çalışıyordu. Fakat bunu net bir şekilde Komatsu’ya anlatamazdı.

Tengo kendi yazdığı romandaki dünyanın Pupa Hava’da anlatılan dünyanın uzantısı olduğunu Komatsu’ya açıklamadı. Komatsu, muhtemelen buna pek memnun olmazdı. Mutlaka Öncüler’deki tipler de aynı tavrı gösterirdi. İşin kötüsü başka bir mayın tarlasına adım atması da söz konusuydu. Hatta çevresindeki insanları da işin içine katabilirdi. Fakat öykü, kendine ait bir can ve amaç taşıyor, neredeyse kendi başına ilerliyordu. Tengo, istesin ya da istemesin, kendisi de artık o dünyaya dahildi. Tengo için bu bir ütopya dünyası değildi artık. Bıçakla derisi kesildiğinde, gerçek kanın akacağı gerçeklik dünyası haline gelmişti. Gökyüzünde iki ay yan yana duruyordu.

Uşikava

Onun yapabildiği, sıradan insanların yapamadığı şey

Rüzgârsız ve sakin bir perşembe sabahıydı. Uşikava, her zamanki gibi saat 6'dan önce uyanıp soğuk suyla yüzünü yıkadı. NHK radyosundan haberleri dinlerken, dişlerini fırçalayıp elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını kesti. Demlikte su kaynatarak hazır erişte yaptı. Erişteyi yiyip bitirdikten sonra kahve içti. Uyku tulumunu toparlayıp yüklüğe tıkıştırdı. Pencere kenarına, fotoğraf makinesinin başına geçti. Gökyüzünün doğu tarafı aydınlanmaya başlamıştı. Ilık bir gün olacağa benziyordu.

Sabah işlerine giden insanların yüzlerini artık iyice kafasına kazımıştı. Tek tek fotoğraf çekmesine gerek yoktu. Saat 7-8.30 arasında hızlı adımlarla apartmandan çıkıp istasyona yöneliyorlardı. Alıştığı yüzlerdi. Apartmanın önündeki yoldan gruplar halinde okullarına giden ilkokul öğrencilerinin neşeli sesleri, Uşikava'nın kulağına kadar geliyordu. Çocukların sesleri, Uşikava'ya kızlarının henüz küçük olduğu zamanları anımsattı. Uşikava'nın kızları ilkokuldaki yaşamlarının keyfini dilediklerince çıkartıyorlardı. Piyano ve bale öğreniyorlardı, arkadaşları da çoktu. Uşikava, böylesine sıradan çocukların babası olduğu gerçeğini bir türlü kabul edemiyordu. Kendisi böyleyken nasıl olup da o çocukların babası olabildiğini anlayamıyordu.

İşe gitme saatleri geçince, apartmana giren çıkan kalmamıştı neredeyse. Çocukların hayat dolu sesleri de kesilmişti. Uşikava, uzaktan kumandayı elinden bıraktı, duvara yaslanarak Seven Star'ını içti, perde aralığından apartman girişini izledi. Her zamanki gibi saat 11'den sonra, postacı küçük kırmızı motosikletiyle gelip, postaları, apartman girişindeki posta kutularına bir bir ayırarak bırakıp gitti. Uşikava'nın gördüğü kadarıyla bu postaların yarısı gereksiz postalardı. Çoğu, zarfları bile açılmadan atılıyor olmalıydı. Güneş en tepeye yaklaşırken ısı aniden arttı. Yolda yürüyen insanların çoğu paltolarını çıkartmıştı.

Fukaeri apartman girişinde göründüğünde saat 11'i geçiyordu. Kız önceki günkü

aynı siyah balıkçı yaka süveterin üzerine gri kısa manto, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, koyu renkli güneş gözlüğü takmıştı. Bir de irice yeşil bir sırt çantasını omuzlamıştı. İçinde farklı şeyler olsa gerek, şişkinleşen çantanın şekli kaybolmuştu. Uşikava, yaslandığı duvardan ayrılıp, üçayak üzerindeki fotoğraf makinesinin önüne geçerek vizöre göz attı.

Kız, apartmanı terk etmek niyetindeydi. Uşikava bunu anlayabiliyordu. Eşyalarını çantaya doldurmuş, başka bir yere gitmek üzereydi. Bir daha buraya dönmeye niyeti yoktu. Öyle bir havası vardı. Kızın çıkıp gitmeye karar vermesi, burada gizlendiğimin farkına varmasından dolayı olabilir. Böyle düşününce kalp atışları hızlanıverdi.

Kız apartmandan çıktıktan sonra, durup tıpkı önceki seferlerde yaptığı gibi gökyüzüne baktı. Birbirine karışan elektrik kabloları ile transformatör arasında bir şeyleri aradı. Güneş gözlüğünün camları, güneş ışığıyla parlıyordu. Kızın o bir şeyi bulup bulamadığı, güneş gözlüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Yaklaşık otuz saniye kadar kımıldamadan gökyüzüne baktı. Sonra bir an aklına gelivermiş gibi, başını çevirip bakışlarını Uşikava'nın gizlendiği pencereye yöneltti. Kız, güneş gözlüğünü çıkartıp mantosunun cebine tıkıştırdı. Sonra kaşlarını çatıp, pencerenin arkasında kamufle edilmiş merceğe gözlerini odakladı. Kız biliyor, dedi Uşikava içinden bir kez daha. Benim burada gizlendiğimi, kendisinin gözetlendiğini, bu kız biliyor. Üstelik o bakışlar, mercek ve vizörü ters yönden kat ederek Uşikava'yı inceliyordu. Suyun, kavisli bir su borusundan geri çekilmesi gibi. Uşikava kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Fukaeri arada sırada gözlerini kırpıyordu. O iki gözkapağı, bağımsız iki uysal canlı gibi aşağı yukarı hareket ediyordu. Fakat onların dışında hiçbir yeri kımıldamıyordu. Kız orada durmuş, uzun boyunlu yalnız kuşlar gibi başını eğmiş, doğrudan Uşikava'yı süzüyordu. Uşikava, gözlerini kızdan ayıramıyordu. Dünya tam orada durmuş gibiydi. Rüzgâr yoktu, sesler havayı titreştirmeyi bırakmıştı.

Nice sonra Fukaeri, Uşikava'ya bakmayı bıraktı. Tekrar başını kaldırıp havada, az önce baktığı yere bakışlarını çevirdi. Fakat bu kez sadece birkaç saniye baktı. Evet, ifadesi değişmemişti. Mantosunun cebinden koyu renk güneş gözlüğünü çıkartıp tekrar takar takmaz hemen yola koyuldu. Kızın adımları, düzenli ve kararlıydı.

Hemen çıkıp takip etmem gerek. Tengo henüz dönmedi. Bu kızın nereye gittiğini

tespit etmek için zamanım var. Nereye gittiğini öğrenmemin bir zararı olmaz. Fakat Uşikava, nedense yerinden kımıldayamadı. Tüm vücudu uyuşmuş gibiydi. Vizörün ötesinden kızın ona ulaşan keskin bakışları, sanki hareket etmek için gerekli olan gücünü Uşikava'nın vücudundan çekip alıvermişti.

Neyse, dedi Uşikava, yerde oturmuş halde, kendi kendine. Benim bulmam gereken, nihayetinde Aomame. Eriko Fukada, ilginç olmasına ilginç, ama esas meseleden uzak. Tesadüfen sahneye çıkan yardımcı bir oyuncudan öteye geçmiyor. Buradan çıkıp gidiyorsa, istediği yere gitsin.

Fukaeri yola çıkınca, hızlı adımlarla istasyon tarafına yöneldi. Bir kez bile dönüp arkasına bakmadı. Uşikava, güneşten solan perdenin aralığından kızı izledi. Kızın sırtında sağa sola sallanan yeşil sırt çantası gözden kaybolunca, yerde emekleyerek fotoğraf makinesinin başından ayrılıp duvara yaslandı. Sonra vücudunun yeniden güç bulmasını bekledi. Seven Star'ını dudaklarının arasına kıstırıp çakmakla yaktı. Dumanı iyice içine çekti. Fakat sigaranın tadı yoktu.

Gücünü bir türlü geri kazanamadı. El ve ayaklarındaki uyuşma devam ediyordu. Sonra bir an, içinde tuhaf bir boşluğun doğduğunu fark etti. Bu, saf bir boşluktu. Bu boşluğun anlamı, yalnızca eksiklik, muhtemelen hiçlikti. Uşikava, kendi içinde doğan, daha önce hiç görmediği o boşluğa oturmuş kalmıştı, oradan kalkmayı başaramıyordu. Göğsünde keskin bir acı hissediyordu, ama doğru ifade etmek gerekirse, bu tam da bir acı değildi. Eksiklik ve eksik olmama hallerinin temas noktasında ortaya çıkan basınç farkı gibi bir şeydi.

Uşikava o boşluğun dibinde uzun süre oturup kaldı. Duvara yaslanıp, tat alamadığı sigarasını içti. O boşluk, az önce çıkıp giden kızın, geride bıraktığı bir şeydi. Hayır, belki de öyle değildi, diye düşündü Uşikava. Bu, aslında benim içimde hep olan bir şeydi. Kız, bunun varlığını bana göstermekten başka bir şey yapmamış olabilir.

Uşikava, Eriko Fukada adlı kız karşısında tüm vücudunun, kelimesi kelimesine sarsılmış olduğunu fark etti. Kızın asla kımıldamayan derin keskin bakışlarıyla, yalnızca vücudu değil, Uşikava diye adlandırılan varlığın kendisi kökten sarsılmıştı. Sanki ateşli bir aşka tutulmuş insanlar gibi. Uşikava, doğduğundan beri ilk kez böyle şeyler hissediyordu.

Hayır, bu mümkün değil, diye geçirdi aklından. Neden o kıza âşık olayım ki? Her şeyden önce, bu dünyada ben ve Eriko Fukada kadar birbirine uygun

düşmeyecek insan, daha kötü bir eşleşme olamaz. Özellikle banyoya gidip aynaya bakmaya gerek bile yok. Hayır, yalnızca dış görünüm açısından değil. Her açıdan, o kızdan benim kadar uzak noktada olan biri daha olamaz. Cinsel açıdan o kızın çekimine kapılmış da değildi. Cinsel isteğini tatmin etmek için, Uşikava'nın ayda bir ya da iki kez devamlı gittiği hayat kadınıyla ilişkiye girmesi yeterli oluyordu. Telefon ediyor, otel odasına çağırıyor, çiftleşiyordu. Berbere gitmekten farksızdı.

Bu muhtemelen, ruh meselesi. Uzun süre düşündükten sonra, Uşikava bu sonuca ulaştı. Fukaeri ile onun arasında doğan şey, bir tanım koymak gerekirse, ruhlar arasındaki iletişimdi. İnanılması son derece güçtü, ama o güzel kız ve Uşikava, kamufle edilmiş uzak görüş merceğinin iki tarafından birbirlerini süzmek yoluyla, birbirlerinin varlıklarını, derinliklerine ve karanlıklarına varana kadar anlamışlardı. Çok kısa bir süre geçmişti, ama Uşikava ve kız arasında karşılıklı olarak ruhların birbirine açılması şeklinde ifade edilebilecek bir eylem gerçekleşmişti. Sonra kız çekip gitmiş, Uşikava o bomboş mağarada tek başına kalmıştı.

O kız, benim perdenin kıyısından uzak görüş merceğini kullanarak onu gözetlediğimi biliyordu. İstasyonun önündeki süpermarkete kadar takip ettiğimi de biliyor olmalı. O gün bir kez bile dönüp arkasına bakmamıştı, ama benim varlığımı kesinlikle hissediyor olmalıydı. Yine de kızın gözlerinde, yaptığı şeyden dolayı Uşikava'yı suçlayıcı bir ifade yoktu. Kız, çok derin bir noktadan bakıp beni anladı. Uşikava bunu hissediyordu.

Kız göründü, sonra da çekip gitti. Farklı yönlerden geldik, tesadüfen yollarımız çakıştı. Anlık olarak bakışlarımız karşılaştı. Sonra farklı yönlere doğru uzaklaşıp gittik. Ben Eriko Fukada ile bir daha asla karşılaşamam. Bu, yalnızca bir kez olabilecek bir şey. Onunla tekrar karşılaşmam mümkün olsa bile bugün burada olanlardan fazla ne bekleyebilirim ondan. Biz, şimdi dünyanın birbirinden en uzaktaki iki ucunda duruyoruz. Bu iki noktanın arasını bağlayan bir sözcük, hiçbir dilde olamaz.

Uşikava, duvara yaslanmış halde insanların giriş çıkışını izledi. Belki Fukaeri kararını değiştirip geri dönebilirdi. Evde önemli bir şeyi unuttuğunu anımsayabilirdi. Fakat elbette kız geri gelmedi. Kararını verip başka bir yere taşınmıştı. Ne olursa olsun bir daha geri dönmeyecekti.

Uşikava, o öğleden sonrayı derin bir güçsüzlük hissiyle sarmalanmış halde geçirdi. O güçsüzlük hissi şekilsizdi, ağırlığı da yoktu. Kan dolaşımı yavaşlamış, ağırlaşmıştı. Görüş alanı, ince bir sis perdesiyle kaplanmıştı, el ve ayak eklemleri sızlıyordu. Gözlerini kapatınca, Fukaeri'nin bakışlarının bıraktığı sancıyı kaburgalarının altında hissediyordu. Sancı, sahile birbiri ardınca vuran uysal dalgalar gibi geliyor, sonra çekilip gidiyordu. Tekrar geliyor, yine çekilip gidiyordu. Arada sırada sancı yüzünü buruşturmasına neden olacak ölçüde şiddetleniyordu. Fakat aynı zamanda bu, şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir sıcaklığı da getiriyordu Uşikava'ya. Uşikava, bunun farkına vardı.

Ne karısı ne de iki kızı, Çuorinkan'daki bahçesi çimenli müstakil evde böylesi bir sıcaklığı, Uşikava'ya vermişlerdi. Onun yüreğinde, hiç çözülmeden kalan buzdan çekirdek gibi bir şey vardı. Uşikava, o sert, soğuk buzdan çekirdekle birlikte yaşamını sürdürmüştü. Bunun soğuk bir şey olduğunu hissetmemişti bile. Bu, Uşikava için normal ısıydı çünkü. Fakat her nasılsa Fukaeri'nin bakışları, o buz kütlesini bir anlığına da olsa eritmişe benziyordu. Aynı zamanda Uşikava göğsünün derinliklerinde keskin bir sancı hissetmeye başlamıştı. O çekirdeğin soğukluğu, oradaki sancı hissini yatıştırmıyordu belli ki. Deyim yerindeyse, ruhun savunma sistemi gibi bir şeydi. Fakat Uşikava şimdi bu sancıyı kabullenmişti. Bir anlamda sevinçle karşılamıştı. Hissettiği sıcaklık, acıyla beraber gelmişti. Acıyı kabul etmediği sürece sıcaklık da gelmeyecekti. Bu, bir takas gibiydi.

Öğleden sonrasının cılız güneş ışıkları arasında, Uşikava bu acı ve sıcaklığı aynı anda tattı. Sessizce ve hiç kımıldamadan. Rüzgârsız, durağan bir kış günüydü. Yolda yürüyen insanlar zayıf ışıkların altından geçip gidiyorlardı. Fakat güneş gitgide batı ufkuna doğru yaklaştı, binaların gölgesine saklandı, gün ışığı yok oldu. Öğleden sonrasının sıcaklığı sona erdi. Bir süre sonra soğuk gece gelecekti.

Uşikava, derince iç geçirip, o ana kadar yaslandığı duvardan vücudunu bir şekilde ayırmayı başardı. Hâlâ bir parça uyuşma vardı, ama odada hareket etmesine engel değildi. Uşikava, yalpalayarak doğrulup el ve ayaklarını esneterek kalın, kısa boynunu farklı yönlere çevirdi. Ellerini açıp kapattı. Sonra yer hasırının üzerinde her zamanki vücut esnetme hareketlerini yaptı. Vücudundaki eklemler net sesler çıkarttı, kasları yavaş yavaş eski yumuşaklığını kazandı. İnsanların işlerinden, okullarından dönme zamanıydı. Gözetlemeye devam etmem gerekiyor, dedi Uşikava kendi kendine. Bu, hoşlanıp hoşlanmama sorunu değil. Doğru yanlış sorunu da değil. Bir kez başladığım işi sonuna kadar götürmem gerek. Kaderim buna bağlı. Bu mağaranın dibinde amaçsız

düşüncelere dalıp gidemem böyle.

Uşikava, bir kez daha fotoğraf makinesinin başına geçti. Ortalık iyice kararmış, apartman girişinin ışıkları yanmıştı. Herhalde belli bir saatte yanacak şekilde ayarlanmıştı. İnsanlar, yorgun argın yuvalarına dönen isimsiz kuşlar gibi apartmanın girişinde görünmeye başladılar. Aralarında Tengo Kavana yoktu. Fakat çok geçmeden buraya döneceği kesindi. Her ne şekilde olursa olsun, o kadar uzun süre babasına bakmasına imkân yoktu. Birkaç gün içinde, hafta başına kadar Tokyo'ya döner, işinin başına geçerdi mutlaka. Hayır, belki bugün, belki yarın. Uşikava'nın önsezileri böyle diyordu. Bir taşın nemli altında kıvranan böcek gibi, ıslak, pis bir varlık olabilirim. Olsun. Bunu seve seve kabul ederim. Fakat aynı zamanda sonuna kadar becerikli, sonuna kadar sabırlı, inatçı bir böceğim. Kolayca vazgeçmem. Tek bir ipucu bile olsa, arar bulurum. Dimdik yüksek duvara bile tırmanırım. Göğsümün içindeki soğuk kitleyi tekrar yerine koymam gerek. Şimdi bana gereken bu.

Uşikava fotoğraf makinesinin önünde ellerini ovuşturdu. Sonra on parmağını serbestçe oynatabildiğinden emin oldu.

Dünyadaki sıradan insanların yapabildiği, benim yapamadığım birçok şey var. Burası kesin. Ne tenis oynayabilirim ne de kayak yapabilirim. Bir şirkette çalışamam, mutlu bir aileye sahip olamam. Fakat öte yandan, benim yapabildiğim, dünyadaki sıradan insanların yapamadığı bazı şeyler de var. Üstelik ben bu bazı şeyler konusunda çok ustayım. Seyircilerin alkışlamasını, para atmalarını beklemiyorum. Fakat neticede cümle âleme bu becerimi göstermemin zamanı geldi.

9.30 olduğunda Uşikava o günkü gözetleme işine son verdi. Konserve tavuk çorbasını küçük tencereye boşaltıp, kamp ocağının ateşiyle ısıtarak, kaşıkla, dikkatlice içti. Yanında soğuk iki sandviç ekmeği yedi. Bir elmayı, kabuğunu soyup ısırarak yedi. Çişini yaptı. Dişlerini fırçaladı. Uyku tulumunu yere serip alt-üst iç çamaşırlarıyla tulumun içine daldı. Fermuarı boynuna kadar çekip böcek gibi kıvrıldı.

Bu şekilde, Uşikava'nın bir günü daha sona erdi. Hasat namına hiçbir şey yoktu. Bir tek Fukaeri'nin eşyalarını toplayıp buradan gittiğini tespit etmişti. Kızın nereye gittiğini bilmiyordu. Bir yerlere gitmişti. Uşikava uyku tulumunun içinde başını iki yana salladı. Benimle ilgisi yok. Bir süre sonra, iyice üşümüş vücudu uyku tulumunun içinde ısındı, bilinci silikleşerek derin bir uykuya daldı. Neden

sonra küçük buz çekirdek, Uşikava'nın ruhuna, tekrar aynı yerine döndü.

Ertesi sabah kayda değer tek bir şey olmadı. Sonraki gün ise cumartesiydi. O gün de ılık, durgun bir hava vardı. İnsanların çoğu öğlene kadar uyumuşlardı. Uşikava pencere kenarında oturup, radyoyu hafifçe açarak haberleri, trafik durumunu ve hava durumunu dinledi

Saat 10'a yaklaşırken iri bir karga gelip, kimseciklerin olmadığı apartman girişinin basamaklarına tünedi. Karga çevreyi dikkatli bakışlarla inceleyip, birkaç kez bir şeyleri olumluyormuş gibi başını salladı. Kalın iri gagası yukarı aşağı oynuyor, parlak siyah kanatları güneşin ışıklarını yansıtıyordu. Sonra her zamanki postacı, küçük kırmızı motosikletiyle geldiğinde, karga istemeye istemeye kanatlarını alabildiğine açarak uçup gitti. Uçup giderken kısaca bir kez öttü. Postacı, postaları ayırarak kutulara koyup gidince bu sefer bir serçe sürüsü geldi. Telaşla apartman girişinin çevresinde dolaşıp, oralarda dikkate değer bir şey olmadığını anlayınca hemen başka bir yere gittiler. Sonra bir tekir kedi geldi. Yakınlarda bir evde besleniyor olacak, boynunda pire tasması vardı. Uşikava'nın hiç görmediği bir kediydi. Kedi, kurumuş çiçek yatağına çişini yaptı, sonra dönüp kokladı. Bir şeyler hoşuna gitmemiş olacak, bıyıklarını keyifsizce, usul usul titretti. Sonra kuyruğunu dimdik kaldırarak binanın arka tarafına doğru gözden kayboldu.

Öğlene kadar apartman sakinlerinden bazıları kapıdan çıkıp gittiler. Kıyafetlerine bakılırsa, bir yerlere eğlenmeye ya da yalnızca bir yere alışverişe gidiyor gibiydiler. Uşikava artık onların yüzünü tek tek neredeyse tamamen belleğine yerleştirmişti. Fakat bu insanların kişilikleri ve yaşamlarına dair herhangi bir merak duymuyordu. Nasıldır acaba? diye tahmin yürütmeye bile kalkmıyordu.

Yaşamınız sizin için mutlaka önemli bir anlam taşıyordur. Ayrıca asla vazgeçemeyeceğiniz bir şeydir. Bunu anlayabiliyorum. Fakat benim açımdan hiç önemli değil. Benim açımdan siz yeni bir tablonun önünde yürüyüp giden, rahatlıkla resimden kesilip atılabilecek insanlardan öteye geçmiyorsunuz. Benim sizden istediğim tek şey var. Ne olur işime engel olmayın. Bu şekilde birer figüran olarak kalmaya devam edin. Bir tek bunu istiyorum.

"Elbette öyle, Büyük Armut Hanım" dedi Uşikava, görüş alanından geçip giden armut şekilli, kalçası kocaman, orta yaşlı kadına, kendince taktığı ismi kullanarak. "Sizler yalnızca figüransınız. Gerçekte yoksunuz. Bunu biliyor muydunuz? Gerçi buna rağmen fazlasıyla etlisiniz."

Fakat böyle düşündükçe, o manzaraya dahil olan her şey, anlamsız, olsa da olur olmasa da olur şeylermiş gibi gelmeye başladı. Yoksa buradaki manzaranın kendisi aslında var olmayan bir şey mi acaba? Böyle düşününce Uşikava gitgide huzursuz olmaya başladı. Mobilyasız, tamtakır bir eve kapanmış, her gün insanları gözetlemesi yüzündendi herhalde. İnsanın sinirleri de laçkalaşıyordu. Uşikava, mümkün olduğunca yüksek sesle düşünmeye çalıştı.

“Günaydın, Uzun Kulaklı Bey” dedi Uşikava vizörün görüş alanına giren uzun boylu, zayıf yaşlıya. Kulaklarının uçları boynuz gibi beyaz saçlarının arasından fırlamıştı. “Yürüyüşe mi çıkıyorsunuz? Yürümek sağlığa iyi gelir. Hava da güzel, iyice keyfini çıkarın. Ben de sakin sakin yürüyüş yapmayı çok isterim, ama maalesef burada oturup bu hiçbir özelliği olmayan apartmanın girişini gün boyu izlemek zorundayım.”

Yaşlı adam yelek ve yünlü pantolon giymiş, sırtını iyice dikleştirmişti. Yanında eğitilmiş beyaz bir köpek olsa yakışırdı, ama apartmanda köpek beslenmesine izin verilmiyordu. Yaşlı adam gözden kaybolunca, Uşikava anlam veremediği derin bir güçsüzlük duygusuna kapıldı. Bu gözetleme, sonuçta boşa çıkabilir. Önsezilerimin tek kuruşluk bir değeri olmayabilir. Hiçbir şey elde edemeden bu izbe evin içinde kendimi yiyip bitirebilirim. Gelip geçen çocuklar okşadıkça başı aşınan küçük Buda heykelleri gibi.

Uşikava öğleden sonra bir elma, birkaç kraker ve peynir yedi. İçine erik turşusu konulmuş pirinç köftesi de yedi. Sonra duvara yaslanarak biraz uyudu. Rüyasız, kısa bir uykuydu, ama uyandığında nerede olduğunu çıkaramadı. Belleği küp şeklinde saf, boş bir kutu haline gelmişti. Bu kutunun içinde yalnızca boşluk vardı. Uşikava o boşlukta şöyle bir göz gezdirdi. Fakat dikkatlice bakınca, boşluk değildi. Loş bir odaydı. Boş ve soğuktu, tek bir mobilyası bile yoktu. Görmeye alışık olmadığı bir yerdi. Bir köşede gazete kâğıdı üzerinde elma eşeleği duruyordu. Uşikava’nın kafası karışmıştı. Neden böyle tuhaf bir yerdeyim?

Neden sonra, Tengo’nun yaşadığı apartmanın girişini gözetlediğini anımsadı. Öyle. Burada uzak görüş mercekli Minolta var. Tek başına yürüyüşe çıkan beyaz saçlı, uzun kulaklı yaşlı adamı anımsadı. Kuşların gün batınca korularına dönmesi gibi, bellek parçaları boş kutunun içine birbiri ardınca dönmeye başladı. İki katı gerçek görünür hale geldi.

Eriko Fukada, buradan gitti.

Tengo Kavana, henüz dönmedi.

Üçüncü kattaki Tengo Kavana'nın evinde şu an kimse yoktu. Perdeleri çekilmiş, o kimsesiz boşluğu durgun bir sessizlik kaplamıştı. Arada sırada çalışan buzdolabının termostatı dışında, o sessizliği bozan tek bir şey yoktu. Uşikava, nedensizce bu sahneyi hayalinde canlandırdı. Kimsenin olmadığı evi hayalinde canlandırmak, ölüm sonrası dünyayı hayalinde canlandırmaya bir parça benziyordu. Sonra aniden, inatla kapıya vuran NHK tahsildarı geldi aklına. Gözünü ayırmamıştı, ama o gizemli tahsildarın apartmandan çıkıp gittiğine dair bir iz yoktu. Tahsildar, belki de tesadüfen bu apartmanın sakiniydi. Yoksa bu apartmanda yaşayan birileri, kendine NHK tahsildarı süsü vererek diğer sakinleri taciz mi ediyordu? Eğer öyleyse, neden böyle bir şey yapmak zorundaydı? Bu, müthiş hastalıklı bir varsayımdı. Fakat bu tuhaf durumu başka nasıl açıklayabilirdi? Uşikava'nın hiçbir fikri yoktu.

Tengo Kavana, apartman girişinde göründüğünde, o gün öğleden sonra saat 4'e geliyordu. Cumartesi günüydü. Tengo, giyilmekten eskimiş rüzgârlığının yakasını kaldırmış, lacivert beyzbol şapkasını takmış, seyahat çantasını omzuna asmıştı. Apartman girişinde hiç duraksamadan, çevreye bakınmadan doğruca binaya girdi. Uşikava'nın bilinci hâlâ biraz bulanıktı, ama görüş alanına giren o iri cüsseyi gözden kaçırmadı.

"Oo, evinize hoş geldiniz Kavana Bey." Uşikava böyle mırıldanarak seri çekimle fotoğraf makinesinin deklanşörüne üç kez bastı. "Babanız nasıl oldu? Mutlaka yorulmuş olmalısınız. Güzelce bir dinlenin. İnsanın kendi evine dönmesi iyi bir şeydir. Böyle izbe bir apartman olsa bile. Evet, evet. Eriko Fukada Hanım, siz yokken eşyalarını toplayıp bir yerlere gitti."

Fakat elbette sesini Tengo duyamazdı. Kendi kendine yaptığı bir konuşmadan öteye geçmemişti. Uşikava kol saatine göz atıp, elinin altındaki deftere not aldı. Tengo Kavana seyahatten döndü. Öğleden sonra 3.56.

Tengo Kavana'nın apartman girişinde görünmesiyle aynı zamanda bir yerlerde bir kapı ardına kadar açılıp, gerçeklik algısı Uşikava'nın bilincine geri döndü.

Atmosferin boşluğunu doldurur gibi, bir anda bilinci yeniden netleşti. Taze bir enerji, vücudunu kaplayıverdi. Uşikava, oradaki somut dünyada etkin bir parça olarak yerini aldı. Bir şeyler yerine yerleştirilmiş gibi bir şakırtı duydu. Kendini iyi hissettiren bir sesti. Kan dolaşımı hızlanıp yeterli miktarda adrenalin, tüm vücuduna dağıldı. İşte böyle. Böyle olmalı, dedi Uşikava içinden. Bu, benim asıl halim. Dünyanın asıl hali de bu.

Tengo yeniden apartmanın girişinde göründüğünde saat 7'yi geçiyordu. Gün batınca, rüzgâr çıkmış, ortalık aniden soğumuştu. Tengo rüzgârlığının üzerine deri montunu geçirmiş ve rengi atmış kot pantolon giymişti. Girişten çıkınca durup çevrede göz gezdirdi. Fakat hiçbir şey göremedi. Uşikava'nın gizlendiği tarafa da baktı, ama gözetleyicinin orada olduğunu yakalayamadı. Eriko Fukada'dan farklı, dedi Uşikava içinden. O kız, özel bir şey. İnsanların göremediği şeyleri görüyor. Fakat Tengo, iyi midir kötü müdür bilemem, ama sıradan bir insansın sen. Beni göremezsin.

Etraftaki manzarada sıra dışı bir şeyler olmadığından emin olunca, Tengo deri montunun fermuarını boğazına kadar çekip, ellerini ceplerine sokarak yola koyuldu. Uşikava, hemen beresini takıp, kaşkolunu boynuna sardı, ayakkabılarını giyip Tengo'nun peşine düştü.

Tengo dışarı çıkacak olursa hemen peşine düşmek niyetinde olduğundan, hazırlanması zaman almadı. Takip, elbette tehlikeli bir seçimdi. Uşikava'nın sıra dışı görünümünü, tipini Tengo görürse hemen fark ederdi. Fakat ortalık iyice kararmıştı. Uzaktan izlerse, Tengo'nun onu kolayca fark etmesi mümkün değildi.

Tengo ağır ağır yürüyordu, birkaç kez dönüp arkasına baktı, ama Uşikava yeterince temkinli davrandığından onu görmesi mümkün olmadı. O iri sırttan, bir şeyleri düşündüğünü anlayabiliyordu. Fukaeri'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili düşünüyor olabilirdi. Yürüdüğü yöne bakılırsa istasyona gidiyordu. Trene binip bir yerlere mi gidecekti acaba? Bu durumda takip güçleşirdi. İstasyon aydınlıktı, cumartesi gecesi olduğundan yolcu sayısı fazla değildi. Uşikava orada, fazlasıyla göze çarpardı mutlaka. O durumda takipten vazgeçmek daha akıllıca olurdu.

Fakat Tengo istasyona gitmiyordu. Bir süre yürüdükten sonra istasyonun ters istikametine doğru köşeyi döndü, kimseciklerin olmadığı bir yolda biraz yürüdü ve Mugiatama adlı yerin önünde durdu. Gençlerin gittiği bar gibi bir yerdi.

Tengo, kol saatine göz atıp, birkaç saniye düşündükten sonra içeri girdi. Buğday Kafa, dedi Uşikava içinden. Sonra başını iki yana salladı. Şu işe bak, amma saçma bir bar adı koymuşlar.

Uşikava, elektrik direğinin gölgesinde durup, çevrede göz gezdirdi. Tengo, burada hafif bir içki içip yemek yeme niyetinde olmalıydı. Öyleyse en azından yarım saat sürerdi. Bir saat orada oturup kalabilirdi de. Mugiatama'ya girip çıkanları izleyerek zaman öldürebileceği uygun bir yer bakındı. Fakat çevrede süt dükkânı, Tenrikyo mezhebinin küçük toplantı yeri ve pirinç toptancısı vardı. Tüm dükkânlar çoktan kepenklerini indirmişlerdi. Şu işe bak, dedi Uşikava içinden. Kuzeybatı yönünden gelen güçlü rüzgâr, havadaki bulutları hızla sürüklüyordu. Gündüzün yumuşak, ılık havası, uzak bir hayaldi sanki. Bu soğuk havada yarım saat, bir saat hiçbir şey yapmadan yolun kıyısında dikilip beklemek, doğal olarak Uşikava'nın memnuniyetle karşılayacağı bir şey değildi.

Uşikava, bir an için geri dönmeyi düşündü. Tengo, nasıl olsa yalnızca yemek yiyecekti orada. Zahmete girip takip etmeye gerek yoktu. Uşikava'nın kendisi de bir restorana girip, sıcak bir şeyler yiyip, sonra eve dönse daha iyi olurdu. Bir süre sonra Tengo da eve dönerdi herhalde. Bu, Uşikava açısından cazip bir seçenekti. Kaloriferleri yanan bir restorana girip, pilav üstü yumurtalı tavuk yediği anı hayalinde canlandırdı. Son birkaç gündür doğru dürüst bir şey yememişti. Uzun bir aradan sonra sıcak sake de içebilirdi. Hava, böylesine soğukken çok da iyi olurdu. Dışarı adımını attığı anda da sarhoşluğu geçiverirdi.

Fakat farklı bir senaryo da düşünebilirdi. Tengo, Mugiatama'da birileriyle buluşmak için sözleşmiş de olabilirdi. Bu olasılığı gözden kaçıramazdı. Tengo apartmandan çıkıp hiç tereddüt etmeden doğruca oraya gelmişti. Bara girmeden önce kol saatine bakarak saati kontrol etmişti. Birileri Tengo'yu orada bekliyordu belki de. Hatta belki de o birileri birazdan Mugiatama'ya gelebilirdi. Eğer öyleyse, Uşikava o birilerini gözden kaçırmamalıydı. Kulakları donsa bile, yolun kıyısında durup Mugiatama'ya girip çıkanları gözetlemekten başka çaresi yoktu. Uşikava, şansına küsüp, pilav üstü yumurtalı tavuk ve sıcak sake hayalini kafasından silip attı.

Buluşmak için sözleştiği kişi, Fukaeri olabilirdi. Aomame de olabilirdi. Aklından bu düşünce geçince Uşikava'nın kalbi sıkışıverdi. Her ne olursa olsun, sabır benim temel özelliğim. Ufacık bir şans bile varsa, sımsıkı yapışırım. Yağmur yağsa, rüzgâr esse, güneş yaksa, sopa yesem bile ellerimi bırakmam. Bir kez bırakacak olursam, bir dahaki şansı ne zaman yakalayabilirim, kimse bilemez.

Uşikava’nın böyle sıkıntılara katlanabilmesinin nedeni, daha sıkıntılı dünya halleriyle karşılaşılabileceğini kendi deneyimlerinden bilmesiydi.

Uşikava duvara yaslanıp, elektrik direği ile Japon Komünist Partisi’nin tabelasının gölgesine gizlenerek, Mugiatama’nın girişini gözetlemeye başladı. Yeşil kaşkolunu burnuna kadar çekip ellerini trençkotunun ceplerine soktu. Tek yaptığı hareket, arada sırada cebinden kâğıt mendil çıkartıp burnunu silmekti. Koenci İstasyonu’nun anonsları arada sırada rüzgâra yüklenerek geliyordu. Geçip giden insanların arasında, gölgede gizlenen Uşikava’nın o halini görünce gerilerek adımlarını hızlandıranlar da vardı. Fakat karanlığın içinde durduğundan yüzüne varana kadar görünmüyordu herhalde. O tıknaz vücudu, uğursuz bir nesne gibi orada duruyor, insanları korkutuyordu yalnızca.

Tengo orada ne yiyor, ne içiyor acaba? Bunu düşündüğü ölçüde karnı acıkmış, iyice üşümüştü. Fakat hayalinde canlandırmadan da edemiyordu. Her şey olabilirdi. Sıcak sake ve pilav üstü yumurtalı tavuk olmasa da olurdu. Sıcak bir yere girip sıradan bir yemek yemek istiyordu. Rüzgârın altında karanlıkta durup, gelip geçen insanların kuşkulu bakışları altında kalmaktansa, o kadarına katlanabilirdi.

Fakat Uşikava’nın tercih hakkı yoktu. Soğuk rüzgâr altında donsa da Tengo’nun yemeğini bitirip çıkıp gelmesini beklemekten başka şansı yoktu. Uşikava, Çuorinkan’daki müstakil evi ve oradaki yemek masasını düşündü. O yemek masasında her akşam sıcak yemek olurdu. Fakat nasıl yemeklerdi, tam olarak anımsayamıyordu. Ben o zamanlar neler yiyordum acaba? Sanki bir önceki yaşamında olmuş şeylerdi. Eskiden Odakyu Hattı Çuorinkan İstasyonu’na on beş dakika yürüme mesafesindeki yeni inşa edilmiş müstakil evde sıcak yemek yenen bir yemek masası vardı. İki küçük kız piyano çalıyor, önündeki küçük çimenlikte safkan yavru köpek koşuşturuyordu.

Tengo otuz beş dakika sonra bardan tek başına çıktı. Fena değil. Daha feci bir durumla da karşılaşabilirdim, dedi Uşikava kendi kendine. Müthiş uzun bir otuz beş dakikaydı, ama en azından bir bir-buçuk saat değildi. İyice üşümüştü, ama henüz kulakları donmamıştı. Tengo içerideyken Mugiatama’ya Uşikava’nın dikkatini çekebilecek birileri girip çıkmamıştı. Genç bir çift girmişti yalnızca, dışarı çıkan da olmamıştı. Tengo tek başına içki içmiş, hafif bir yemek yemişti herhalde. Uşikava tıpkı gelirken yaptığı gibi, arada mesafe bırakarak Tengo’nun

peşine düştü. Tengo geldiği yolu izliyordu. Muhtemelen öylece apartmandaki kendi dairesine dönmek niyetindeydi.

Fakat bir anda başka bir yola sapıp Uşikava'nın hiç görmediği bir yola girdi. Anlaşılan doğruca evine dönmeyecekti. Tengo'nun arkadan görünen geniş sırtı, aynı şekilde düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Muhtemelen öncekinden daha derin düşüncelere. Artık dönüp arkasına bakmıyordu. Uşikava çevresini gözlemleyip, apartmanların numaralarına bakarak, geçtikleri yolu belleğine yerleştirmeye çalıştı. Sonraki günlerde gerekirse tek başına bir kez daha aynı yoldan geçebilecek şekilde. Uşikava bu çevreyi henüz tam olarak kafasına yerleştirememişti, ama ırmak sesi gibi kesintisiz devam eden motor gürültüsü bir parça yükselince 7. Çevreyolu'na yaklaştıklarını tahmin etti. Bir süre sonra Tengo'nun adımları hızlandı. Hedefine yaklaşmış olmalıydı.

Hiç fena değil, diye düşündü Uşikava. Bu adam bir yere gidiyor. Kesinlikle öyle. Zahmete girip takip etmeme değmiş olacak böylece.

Tengo konutların arasındaki yoldan hızlı adımlarla geçti. Soğuk bir rüzgârın estiği cumartesi akşamıydı. İnsanlar sıcak evlerine kapanmış, televizyonun karşısında oturup, sıcak içeceklerini ellerine almış olmalıydılar. Yoldan geçen kimsecikler yoktu. Uşikava, yeterli mesafe bırakarak Tengo'yu izlemeyi sürdürdü. Tengo, takip edilmesi kolay bir insandı. Uzun boylu, iri cüsseli, insan kalabalığı içinde bile gözden kaçırılmayacak bir adamdı. Yürürken, başka gereksiz bir şey yapmıyordu. Başını hafifçe öne eğiyor, her zaman bir şeyler düşünüyordu. Aslında net, dürüst bir adamdı. Bir şeyleri gizlemeyi becerebilecek tiplerden değildi. En azından benden tamamen farklı.

Uşikava'nın evlendiği kadın da gizli saklı işleri severdi. Hayır, severdi demek doğru olmaz. Gizli saklı işler yapmadan duramayan bir tipti. Şu an saat kaç diye sorsan bile asla saati doğru söylemezdi herhalde. O da Uşikava'dan farklıydı. Uşikava, ancak gerekli olduğu zamanlarda gizli saklı yollara başvururdu. İşinin bir parçası olarak, yapmak zorunda kaldığı zamanlarda. Birileri saati soracak olursa, eğer yanlış söylemesi için geçerli bir neden yoksa, elbette doğru saati söylerdi. Hem de nazikçe. Fakat karısı hemen her durumda, her şeyle ilgili yalan söylüyordu. Gizlemesine gerek olmayan şeylere varana kadar saklamaya çalışıyordu. Yaşını bile dört yaş küçük söylerdi. Uşikava nikâh için verilen belgelere bakmıştı, ama farkına varmamış gibi yapmıştı. Neden bir gün gelip de

açığa çıkacağı kesin olan bir yalanı söylemek zorunda olduğunu, Uşikava anlayamamıştı. Üstelik Uşikava yaş farkını kafasına takacak bir insan değildi. Onun kafasına takması gereken çok daha başka şeyler vardı. Karısı, kendisinden yedi yaş büyük olsa bile ne önemi vardı ki?

İstasyondan uzaklaştıkça etraf iyice ıssızlaşmıştı. Neden sonra Tengo küçük bir parka girdi. Konut mahallesinin bir köşesinde, kendi halinde bir çocuk parkıydı. Parkta kimsecikler yoktu. Çok doğal, diye aklından geçirdi Uşikava. Bir aralık ayı gecesinde çocuk parkında, soğuk rüzgâr altında zaman geçirmeyi düşünen pek fazla insan çıkmazdı. Tengo, cıva lambasının soğuk ışığının altından geçip doğruca kaydırağa yöneldi, merdivene adım atıp yukarı çıktı.

Uşikava, umumi telefon kulübesinin gölgesine gizlenerek Tengo'nun hareketlerini izledi. Kaydırak? Uşikava yüzünü buruşturdu. Ne diye böyle soğuk bir gecede yetişkin bir insanın çocuk parkının kaydırağına çıkması gereksin ki? Park, Tengo'nun yaşadığı apartmanın hemen yakınında da değildi. Tengo bir amaçla buraya gelmişti. Ahım şahım bir park olduğu da söylenemezdi. Aksine dar, sıkıntı verici bir yerdi. Kaydırak, iki salıncak, küçük bir jimnastik alanı, kum havuzu. İşi, dünyanın sonundaki bu yeri aydınlatmakmış gibi duran bir cıva lambası, yaprakları dökülmüş yalnız bir Zelkova ağacı. Kapısı kilitli umumi tuvalet, duvar yazılarının tuvali haline gelmişti. Burada insanın kalbini yumuşatacak tek bir şey olmadığı gibi, hayal gücünü canlandıracak bir şey de yoktu. Belki insana kendini iyi hissettiren bir mayıs öğleden sonrasında, burada öyle bir şeyleri bulabilmek mümkün olabilirdi. Fakat rüzgârın güçlü estiği bu aralık gecesinde asla mümkün olmazdı.

Uşikava, Tengo bu parkta birileriyle buluşmak için sözleşti mi acaba? Birilerinin buraya gelmesini mi bekliyor? diye düşündüyse de, sonradan öyle olmadığına hükmetti. Tengo'nun hareketlerinde öyle bir hava yoktu. Parka girince diğer aletlere hiç dikkat etmeksizin dosdoğru kaydırağa yönelmişti. Kafasında kaydıraktan başka bir şey yokmuş gibi. Tengo, kaydırağa çıkmak için buraya gelmişti. Uşikava'ya başka bir şey olabilir gibi gelmiyordu.

Kaydırağa çıkıp düşüncelere dalmak, bu adamın eskiden beri sevdiği bir şey olabilir. Geceleyin parktaki kaydırağın tepesi romanını, matematik formüllerini düşünmek için en uygun yerdir belki de. Kafası, ortalık ne kadar karanlık olursa o kadar, esen rüzgâr ne kadar soğuk olursa o kadar, park ne kadar ikinci sınıf olursa o kadar iyi çalışıyordu belki de. Dünyadaki roman yazarlarının (ya da matematikçilerin) neyi ne şekilde düşüneceğini Uşikava tahmin edemezdi

sonuçta. Onun pratik kafasının söylediği, ne olursa olsun bulunduğu yerde sabırla beklemesi, Tengo'yu gözden kaçırmamasıydı. Kol saati tam 8'i gösteriyordu.

Tengo kaydırağın tepesinde sanki iri cüssesini katlamış gibi oturdu. Sonra havaya baktı. Bir süre başını sağa sola çevirdi, ama nihayet bakışlarını bir yönde sabitleyince, öylece orayı izlemeye koyuldu. Başı artık hiç kımıldamıyordu.

Uşikava çok eskiden moda olan, Kyu Sakamoto'nun duygusal, hüzünlü şarkısını anımsadı. Başını çevir bak, küçük yıldızlara... giriş sözleriydi. Şarkının geri kalan sözlerini bilmiyordu. Öğrenmeyi de aklından geçirmemişti. Hüzün ve adalet Uşikava'nın pek iyi olmadığı konulardı. Tengo da kaydırakta böyle duygulara kapılarak mı yıldızları izliyordu acaba?

Uşikava da gökyüzüne baktı. Fakat yıldızlar görünmüyordu. En hafif ifadesiyle, Tokyo şehri Suginami semti Koenci bölgesi, yıldızlı gökyüzünü gözlemlemek için uygun bir yer değildi. Neon ışıkları ve sokak lambaları, gökyüzünün tamamına değişik bir renk vermişti. Kişisine göre, dikkatle bakılırsa birkaç yıldız görülebilirdi belki. Fakat bunun için ortalamanın üstünde bir görüş gücü ve yoğunlaşma yeteneği gerekliydi mutlaka. Üstelik bu akşam bulutlar da çok hareketliydi. Yine de Tengo kaydırağın tepesinde kımıldamadan havadaki bir noktaya bakmayı sürdürüyordu.

Amma da baş belası bir adam, dedi Uşikava içinden. Ne diye böyle sert rüzgârlı bir kış gecesinde kaydırağın tepesine çıkıp gökyüzünü izlemeye kalkarsın ki? Yine de Uşikava Tengo'yu eleştirecek durumda değildi. Nihayetinde, kendi isteğiyle Tengo'yu gözetliyor, takip ediyordu. Sonucunda ne tür durumlarla karşılaşırsa karşılaşsın, bunda Tengo'nun bir suçu yoktu. Tengo özgür bir vatandaş olarak dört mevsim, istediği yerde, istediği kadar gökyüzünü izleme hakkına sahipti.

Uşikava üşüyordu, bir süredir de çişi vardı. Fakat dayanmaktan başka çaresi yoktu. Umumi tuvaletin kapısı sıkı sıkı kilitlenmişti. Her ne kadar gelip geçen olmasa da, telefon kulübesinin kenarında çişini yapamazdı. Ne olur bir an önce evine dönse, diye aklından geçirdi Uşikava, bir sağ bir sol ayağının üzerine basarak. Düşüncelere dalmış bile olsan, bir duygu seline kapılmış bile olsan, astronomi gözlemi yapıyor bile olsan, sen de çok üşümüş olmalısın Tengo. Bir an önce evlerimize dönüp ısınalım haydi. Evde dönüşümüzü bekleyen kimse yok, tamam, ama burada durmaktan çok daha iyidir.

Fakat Tengo kalkacakmış gibi durmuyordu. Nihayet gökyüzüne bakmayı bırakmıştı, ama bu sefer de yolun öte tarafındaki apartmana bakıyordu. Altı katlı yeni bir binaydı. Pencerelerinin yarısında ışık vardı. Tengo o binaya kendini kaptırmış gibi bakıyordu. Uşikava da dönüp binaya baktı, ama orada dikkatini çekecek bir şey bulamadı. Sık rastlanan türden, sıradan bir apartmandı. Lüks bir apartman denemezdi, ama yine de yüksek sınıf bir apartman olduğu kesindi. Nezih bir tasarım yapılmış, dış cephesine de para harcanmıştı. Girişi şık ve aydınlıktı. Tengo'nun yaşadığı, yıkılmak üzere olan ucuz apartmandan tamamen farklıydı.

Tengo apartmana bakarak, Mümkün olsa burada yaşardım diye mi düşünüyor acaba? Hayır, bu mümkün değil. Uşikava'nın bildiği kadarıyla Tengo yaşadığı yeri kafasına takan bir tip değildi. Giydiği elbiselere de dikkat etmiyordu. Şimdi yaşadığı ucuz apartman konusunda herhangi bir hoşnutsuzluğu yoktu mutlaka. Bir dam altında soğuktan korunabilmesi yeterliydi. Öyle bir adamdı. Kaydırağın tepesinde düşündükleri, çok daha farklı türden şeyler olmalıydı.

Apartmanın pencerelerini baştan aşağı süzdükten sonra Tengo, bakışlarını bir kez daha gökyüzüne çevirdi. Uşikava da aynı şekilde gökyüzüne baktı. Uşikava'nın gizlendiği yerden Zelkova'nın dalları ve elektrik kabloları, binalar görünüyor, gökyüzünün ise ancak yarısı görüş alanına giriyordu. Tengo'nun gökyüzünün hangi kısmına baktığını kesin olarak anlayamıyordu. Sayısız bulut, cephede ilerleyen ordular gibi, art arda geçmekteydi.

Nice sonra Tengo ayağa kalkıp, çetin bir gece uçuşunu tamamlamış pilot gibi sessizce kaydıraktan indi. Sonra cıva lambasının ışığının altından geçip parktan çıktı. Uşikava, tereddüt ettiyse de daha fazla takip etmemeye karar verdi. Tengo, evine dönecekti muhtemelen. Üstelik Uşikava'nın mutlaka çişini yapması gerekiyordu. Tengo'nun ortadan kaybolduğundan emin olduktan sonra, parka girip umumi tuvaletin arkasında, insanların göremeyeceği karanlık bir kısımda, saksıya doğru ayakta çişini yaptı. Mesanesi patlayacak gibiydi.

Uzun yük katarının demir köprüden geçme süresi kadar uzun bir süre sonra, nihayet çişi biten Uşikava pantolonunun fermuarını çekti, gözlerini kapatarak derin, rahat bir nefes aldı. Kol saati 8.17'yi gösteriyordu. Tengo'nun kaydırağın tepesinde kaldığı süre on beş dakika kadardı. Uşikava onun ortalıkta olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra kaydırağa yöneldi. Sonra kısa, çarpık bacaklarıyla merdivenden çıktı. Soğuktan buz kesmiş kaydırağın tepesinde oturup, Tengo'nun baktığı aynı yöne bakışlarını çevirdi. Öyle kendini kaptırmış

bir şekilde izlediği neydi acaba? Uşikava bilmek istiyordu.

Uşikava'nın gözleri fena değildi. Astigmatı vardı. Bu yüzden biraz bulanık görüyordu, ama gözlük takmasa da günlük yaşamda sıkıntı çekmiyordu. Fakat ne kadar bakarsa baksın tek bir yıldız göremedi. Onun yerine gökyüzünün ortalarına yakın bir yerde duran üçte iki büyüklüğündeki ay, Uşikava'nın dikkatini çekti. Ayın leke gibi duran karanlık desenleri, geçip giden bulutların arasından net bir şekilde seçilebiliyordu. Her zamanki, kış gökyüzü, her zamanki aydı. Soğuk, mavimtırak beyaz, kadim zamanlardan beri aktarılagelen sırlar ve imalarla doluydu. Ölülerin bakışları gibi, hiç göz kırpmadan sessizce havada duruyordu. Bir anda Uşikava'nın nefesi kesildi. Bir süre nefes almayı bile unuttu. Bulutlar aralandığında o her zamanki aydan biraz uzakta başka bir ayın daha durduğunun farkına varmıştı çünkü. Bu, her zamanki aydan çok daha ufak, yosun tutmuş gibi yeşil renkli ve şekilsizdi. Fakat kesinlikle aydı. O kadar büyük bir yıldız olamazdı. Uydu falan da değildi. Üstelik belirli bir yerde kımıldamadan duruyordu. Uşikava, gözlerini kapatıp birkaç saniye öylece kaldıktan sonra tekrar açtı. Bu bir yanılsama olmalı, böyle bir şeyin orada olmasına imkân yok. Fakat ne kadar gözlerini kapatıp yeniden açtıysa da yeni küçük ay orada duruyordu. Bulutlar gelince arkasında kalıyor, ama geçip gidince tekrar aynı yerde ortaya çıkıyordu. Tengo'nun izlediği buydu işte, dedi Uşikava içinden. Tengo Kavana bu görüntüyü izleyebilmek için, belki de ikinci ayın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için bu çocuk parkına geldi. Gökyüzünde iki ay olduğunu önceden beri biliyordu. Kuşkuya yer yok. Bunu gördüğü halde yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Uşikava kaydırağın tepesinde derin bir nefes aldı. Burası acaba nasıl bir dünya? diye sordu Uşikava kendi kendine. Ben nasıl bir dünyaya giriverdim böyle? Hiçbir yerden yanıt gelmiyordu. Sayısız bulut rüzgârla sürükleniyor, büyük ve küçük iki ay bilmece gibi gökyüzünde duruyordu.

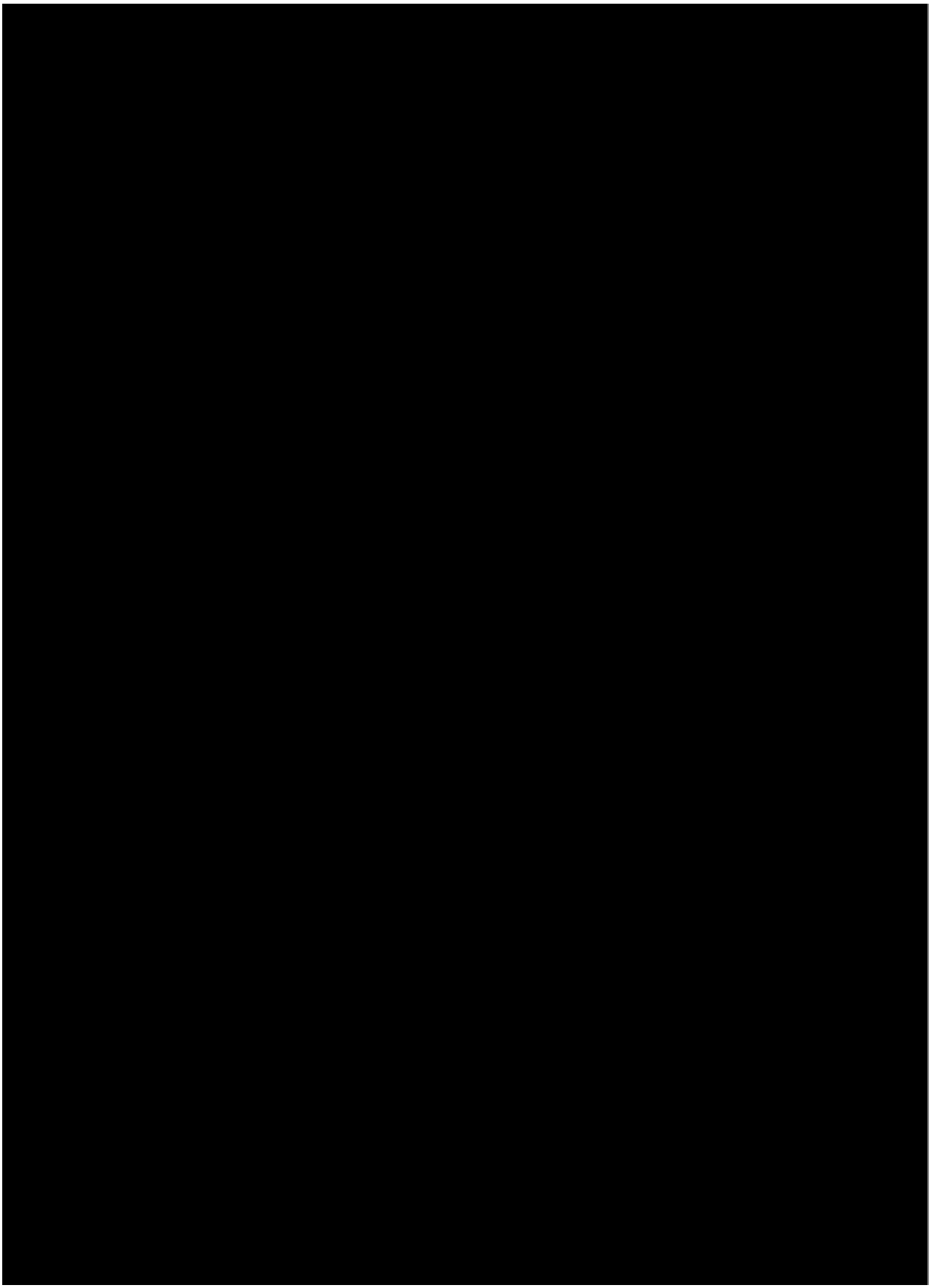
Kesin olarak söyleyebileceği tek bir şey vardı. Burası benim aslında bulunduğum dünya değil. Benim bildiğim dünyanın yalnızca bir uydusu vardı. Kuşku götürmez bir gerçek bu. Şimdi ise sayıları ikiye çıkmış durumda. Fakat neden sonra Uşikava, bu manzarayı daha önceden de gördüğü gibi bir hisse kapıldı. Eskiden de bir yerlerde bu manzarayı gördüm. Uşikava bilincini odakladı, bu daha önce gördüm hissinin nereden kaynaklandığını bulmak için, var gücüyle belleğini taradı. Yüzünü buruşturup dişlerini ortaya çıkartarak, bilincinin karanlık dibini karıştırdı. Sonra nihayet anımsadı. Pupa Hava. O romanda da iki ay vardı. Öykünün sonlarına yakın bir yerde. Büyük ve küçük iki ay. Maza, douta'yı doğurduğunda gökyüzünde iki ay ortaya çıkıyordu. Fukaeri, o

öyküyü yaratmış, Tengo yeniden yazmıştı.

Uşikava elinde olmadan çevrede göz gezdirdi. Fakat gördüğü her zamanki aynı dünyaydı. Yolun öte tarafındaki altı katlı apartmanın pencerelerine dantelli beyaz perdeler çekilmiş, perdelerin arkasından huzurlu ışıklar geliyordu. Tuhaf hiçbir şey yoktu. Yalnızca ayların sayısı farklıydı.

Uşikava bastığı yere iyice dikkat ederek, kaydıraktan indi. Sonra ayın bakışlarından kaçarmış gibi hızlı adımlarla parktan çıktı. Kafayı yemeye mi başlıyorum acaba? Hayır, bu mümkün değil. Kafamda bir şey yok. Benim düşünce sistemim, yeni çivi gibi sert, soğuk ve dümdüz. Bu, gerçekliğin özüne doğru düzgün açıyla net bir şekilde saplanmış halde. Bende bir sorun yok. Aklımda bir sorun falan yok. Çevredeki dünya çıldırmaya başlamış yalnızca.

Dahası, dünyanın neden çıldırdığını bulmam lazım. Ne pahasına olursa olsun.

Aomame

Benim dönüşümümün bir parçası olarak

Pazar günü rüzgâr dindi, önceki akşamdan tamamen farklı, sıcak, sakin bir gün oldu. İnsanlar ağır paltolarını çıkartmış, güneş ışıklarının keyfine varıyorlardı. Aomame dışarıdaki havadan bağımsız bir şekilde, her zamanki gibi perdelerini çektiği evin içinde her zamankinden farklı olmayan bir gün geçiriyordu.

Sesi çok az açarak Janáček'in "Sinfonietta"sı eşliğinde kas esnetme antrenmanını yaptı. Aletleri kullanarak kaslarını zorladı, hareket ettirdi. Her gün yeni hareketler ekleyerek genişlettiği antrenman programını tamamlaması için iki saat gerekiyordu. Yemek yapıyor, eve süpürge tutuyor, koltuğa oturup Kayıp Zamanın İzinde'yi okuyordu. Nihayet Guermantes Tarafı cildine başlamıştı. Mümkün olduğunca boş zamanının olmaması için özen gösteriyordu. Televizyon izlediği zamanlarda, NHK'nın öğlen veya akşam 7 rutin haber programlarını açıyordu. Büyük bir değişiklik, önemli bir haber yoktu. Hayır, önemli bir haber vardı aslında. Dünyada çok sayıda insan ölmüştü. Bunların birçoğu acılı ölümlerdi. Trenler çarpışmış, feribot batmış, uçak düşmüştü. Kontrol altına alınması mümkün gözükmeyen iç savaşlar sürüyor, suikastlar oluyor, korkunç etnik katliamlar yaşanıyordu. İklim değişiklikleri kuraklığa yol açıyor, seller oluşuyor, kıtlık yayılıyordu. Aomame, böylesi trajedi ve felaketlere maruz kalmış insanlara yürekten acıyordu. Fakat bunlar bir yana bırakılınca şu an için Aomame'yi doğrudan etkileyecek bir olay olmamıştı.

Yolun öbür tarafındaki çocuk parkında, yakınlarda oturan küçük çocuklar oynuyordu. Çocuklar bağrışarak birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Çatıya tüneyen kargaların birbirlerine son dedikoduları veren tiz sesleri duyuluyordu. Havada kış başına özgü büyükşehir kokusu vardı.

Aomame bir an, bu evde yaşamaya başladıktan sonra bir kez bile cinsel istek hissetmediğini fark etti. Birileriyle seks yapmayı düşündüğü olmamıştı. Bir kez bile mastürbasyon yapmamıştı. Hamile kalmış olmasının etkisiydi belki de. Bu

sayede hormon salgılaması değişmiş olabilirdi. Neticede Aomame için bu, sevindirici bir durumdu. Öyle bir ortamda birileriyle seks yapmayı istese bile bu asla mümkün olmayacaktı çünkü. Her ay âdet görmemesi de onun için sevindirici bir durumdu. Zaten âdet dönemi ağır geçmezdi, ama yine de uzun süre sırtında taşıdığı bir yükü indirmiş gibi hissediyordu kendini. En azından düşünmesi gereken şeylerden birisi azalmıştı.

Bu üç ay boyunca saçları bir hayli uzamıştı. Eylülde ancak omuzlarına gelirken şimdi kürekkemiklerine kadar uzanıyordu. Çocukluğunda saçlarını annesi her zaman kendi eliyle kısacık keserdi. Ortaokula girdikten sonra sürekli spor ağırlıklı bir yaşam sürmüş olmasından dolayı, saçlarını bir kez bile uzatmamıştı. Şimdi çok uzamış gibi hissediyordu, ama kendisinin kesmesi imkânsız olduğundan öylece uzamasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Yalnızca kâküllerini, makas kullanarak düzeltiyordu. Gündüzleri saçlarını topuz yaparak günbatımından sonra açıyordu. Sonra müzik dinleyerek yüz kez fırçalıyordu. Fazlasıyla zamanı olmasa yapabileceği bir şey değildi bu.

Aomame aslında pek makyaj yapmazdı. Bu şekilde eve kapanıp kalınca makyaja da artık neredeyse hiç gerek kalmamıştı. Yine de hayatının belli rutinleri olması için özenle cildine bakmaya çalışıyordu. Krem ve yüz temizleme jelleri kullanarak tenine masaj yapıyor, yatmadan önce mutlaka maske uyguluyordu. Aslında sağlıklı bir vücudu olduğundan biraz bakım yapınca, cildinin parlaklığı iyice ortaya çıkıyordu. Hayır, belki bu da hamilelikten kaynaklanan bir durumdu. Hamile olunca kadınların teninin güzelleştiğini duymuştu. Aynanın önüne oturup da saçlarını çözerek yüzüne baktığında, öncesine göre daha bir güzelleştiğini hissediyordu sahiden de. En azından orada yetişkin bir kadının dinginliği vardı artık.

Aomame, doğduğundan beri güzel olduğunu hiç düşünmemişti. Küçüklüğünden beri birileri ona güzel olduğunu söylememişti. Aksine annesi Aomame'ye çirkin bir çocukmuş gibi davranırdı. Biraz daha albenin olsaydı, sözleri annesinin dilinden düşmezdi. Aomame biraz daha albenili olsa, daha şirin bir çocuk olsa, daha fazla müridi cemaate davet etmek mümkün olurdu anlamında söylüyordu bunu. Bu yüzden Aomame küçüklüğünden beri mümkün olduğunca aynaya bakmamaya çalışırdı. Gerektiğinde aynanın karşısına kısa süreliğine geçer, bazı ayrıntıları çabucak, formalite icabı gibi kontrol ederdi. Bu, Aomame'nin alışkanlığıydı.

Tamaki Otsuka, Aomame'nin yüz hatlarını beğendiğini söylerdi. Hiç fena değil,

çok hoş, demişti. Endişelenme, kendine daha çok güvenmelisin. Aomame bunu duyduğunda çok sevinmişti. Arkadaşının sıcak sözcükleri, ergenlik dönemine giren Aomame'yi fazlasıyla rahatlatmış, içinin huzurla dolmasını sağlamıştı. Kendisinin, annesinin söyleyip durduğu kadar çirkin olmadığını düşünür hale gelmişti. Yine de Tamaki Otsuka bile ona bir kez olsun, güzelsin dememişti.

Fakat doğduğundan beri ilk kez kendi yüzünde güzel taraflar olabileceğini düşünüyordu Aomame. Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar uzun süreler aynanın karşısında oturmaya başlamıştı. Kendi yüzünü ciddi ciddi seyrediyordu. Fakat bu, narsistçe bir şey değildi. Aomame, tamamen kendinden bağımsız başka bir karakteri gözlemlermiş gibi aynaya yansıyan yüzü farklı açılardan gerçek anlamda inceliyordu. Yüz hatları gerçekten güzelleşmiş miydi, yoksa aslında değişmemişti de bu yüze bakan kendi duygu dünyası mı farklılaşmıştı? Aomame, bunu ayırt edemiyordu.

Aomame arada sırada aynanın karşısında yüzünü iyice buruşturuyordu. Yüzü buruştuğunda eskisinden farksızdı. Yüzündeki tüm kaslar istediği yöne doğru kasılıyor, sabit ifadeler mükemmel biçimde çözülüp dağılıyordu. Dünyadaki tüm duygular bu yüzde ortaya çıkıveriyordu. Ne güzeldi, ne de çirkin. Bir açıdan yalnızca efsanevi gece şeytanları gibi görünüyordu, başka bir açıdan uyumlu bir melek gibi, başka bir açıdan bakınca ise yalnızca karmaşa vardı. Yüzünü buruşturmayı bırakınca, su yüzeyindeki salınımların sona ermesi gibi kasları yavaş yavaş gevşiyor, asıl haline dönüyordu. Aomame geçmişten farklı yeni bir Aomame'yi burada bulmuştu.

Aslında doğal bir şekilde gülümseyebilsen iyi olur, derdi Tamaki Otsuka, sık sık Aomame'ye. Gülümseyince yüz hatların öylesine yumuşuyor ki, keşke daha sık gülümsesen. Fakat Aomame insanların önünde doğallıkla, öylesine gülümseyemiyordu. Kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştığında, zorla yapıldığı belli soğuk bir gülümseme oluyordu. Bu da karşısındakinin gerilmesine, rahatsız olmasına yol açıyordu. Tamaki Otsuka, çok doğal, neşeli bir şekilde gülümserdi. Herkes ilk karşılaşmada onunla samimileşiyor, ona sempati duyabiliyordu. Fakat nihayetinde Tamaki, karamsarlık ve hayal kırıklığı içinde kendi hayatına son vermek durumunda kalmıştı. Doğru dürüst gülümsemeyi bile beceremeyen Aomame'yi arkasında bırakarak.

Sakin bir pazar günüydü. Ilık güneş ışıklarının davetine uyarak çok sayıda insan, karşı taraftaki çocuk parkına gelmişti. Anne ve babalar, çocuklarını kum havuzunda oynatıyor, salıncağa bindiriyordu. Kaydıraktan kayan çocuklar da

vardı. Yaşlılar banklara oturmuş, çocukların oyunlarını bıkmadan izliyorlardı. Aomame balkona çıkıp bahçe sandalyesine oturarak, plastik siper levhaların aralığından o manzarayı izledi. Huzur dolu bir manzaraydı. Dünya teklemeden dönmeyi sürdürüyordu. Burada, canından olan kimse yoktu. Katilin peşine düşenler de. İnsanlar dokuz milimetrelik mermilerle doldurulmuş otomatik bir tabancayı tayta sararak elbise dolabının çekmecesinde saklamak gibi şeyler yapmıyorlardı.

Ben de bir gün gelip de oradaki gibi sakin ve durağan bir dünyanın parçası olabilir miyim acaba? diye sordu Aomame kendi kendine. Bu küçük şeyin elinden tutup, parka gitmek, salıncağa bindirip kaydıraktan kaydırmak, bir gün benim de yapabileceğim şeyler mi? Birileri tarafından öldürülmeyi düşünmeksizin günlük yaşamımı sürdürebilecek hale gelecek miyim acaba? 1Q84 yılında söz konusu olabilir mi bu? Yoksa ancak başka bir dünyada mı mümkün olabilir? Her şeyden daha önemlisi, o zaman geldiğinde benim yanımda Tengo olacak mı acaba?

Aomame parkı izlemeyi bırakıp içeri girdi. Sürgülü cam kapıyı kapatıp perdeyi çekti. Çocukların sesleri duyulmaz olmuştu. Hüzün, ince bir zar gibi Aomame'nin yüreğini kaplamıştı. Aomame tamamen yalnız, bir yere kapatılmıştı ve kapısı içerden kilitliydi. Gündüzleri parka bakmayı bırakayım artık. Aomame böyle düşündü. Gündüzleri Tengo'nun parka gelmesine imkân yok. Onun aradığı, iki ayın net görüntüsü.

Akşam yemeğini basitçe hallederek bulaşıkları yıkadıktan sonra, Aomame üstünü sıkıca giyinerek balkona çıktı. Battaniyeyi dizlerine örtüp, sandalyeye iyice gömüldü. Rüzgârsız bir geceydi. Mürekkep resim sanatçılarının sevdiği türden bulutlar gökyüzünde asılı kalmış gibi duruyordu. Fırçaların hassas dokunuşlarını bekleyen bir andı. O bulutlar tarafından engellenmeden, üçte iki büyüklüğündeki ay, berrak ışıklarını yeryüzüne gönderiyordu. O saatlerde Aomame'nin bulunduğu yerden ikinci küçük ay görünmüyordu. Tam o kısım, binanın arkasında kalıyordu. Fakat o ayın da orada olduğunu Aomame biliyordu. Aomame onun varlığını hissedebiliyordu. Yalnızca açı dolayısıyla tesadüfen o an görünmüyordu. Biraz sonra Aomame'nin karşısına çıkıverecekti mutlaka.

Aomame bu apartman dairesinde gizlenirken artık istediğinde bazı şeyleri kafasından atabilir hale gelmişti. Özellikle bu şekilde balkona çıkıp parkı izlerken, kafasını istediği gibi tamamen boşaltabiliyordu. Gözleri tembellik etmeden parkı izliyordu. Özellikle kaydırağı. Fakat hiçbir şey düşünmüyordu. Hayır, muhtemelen bilinci bir şeyler düşünüyordu. Fakat bu düşünceler

çoğunlukla su yüzeyinin altında kalıyordu. O su yüzeyinin altında bilincinin neyin peşinde olduğunu Aomame bilmiyordu. Fakat bilinci arada bir suyun üzerinden kafasını gösteriyordu. Denizkaplumbağaları ya da yunusların, zamanı gelince suyun üzerine çıkarak soluk alıp vermek zorunda olmaları gibi. Öyle anlarda Aomame, kendisinin aslında o ana kadar ne düşündüğünü öğreniyordu. Sonra bilinci, ciğerlerini taze oksijenle dolduruyor, tekrar su yüzeyinin altına gömülüveriyordu. Görüş alanından çıkıyordu. Böylece Aomame artık hiçbir şey düşünmüyordu. Aomame yumuşak kozaya sarılmış bir gözetleme aygıtı haline geliyor, hissiz bakışlarını kaydırağa sabitliyordu.

Aomame parkı görüyordu. Fakat aynı zamanda hiçbir şey görmüyordu. Görüş alanına yeni bir şeyler girerse bilinci anında buna tepki verirdi mutlaka. Fakat şimdilik hiçbir şey yoktu. Rüzgâr yoktu. Duyargalar gibi havayı dilimleyen Zelkova'nın karanlık dalları hafifçe bile kımıldamıyordu. Dünya tam manasıyla duruvermişti sanki. Aomame kol saatine göz attı. 8'i biraz geçiyordu. Bugün de hiçbir şey olmadan bitiverecekti belki de. Başından sonuna kadar sessizlik içinde geçmiş bir pazar gecesi olarak.

Dünyanın durma halinden çıkması, 8.23'te oldu.

Aniden, bir adamın kaydırağın tepesine çıkmış olduğunu fark etti. Orada oturmuş, havadaki bir noktaya bakıyordu. Aomame'nin kalbi kasılarak küçük bir çocuğun yumruğu kadar küçüldü. Bir daha asla atmayacakmış gibi uzun bir süre o büyüklükte kaldı. Sonra birden eski büyüklüğüne dönüp yeniden çalışmaya başladı. Tok sesler çıkartarak, çılgınca bir hızla tüm vücuduna taze kan pompalamaya başladı. Aomame'nin bilinci de aceleyle su yüzüne çıkıp, şöyle bir silkindikten sonra eyleme geçmeye hazır hale geldi.

Tengo, dedi Aomame içinden, gayriihtiyari.

Fakat görüşü yeniden netleşince, onun Tengo olmadığını anladı. Adam, çocuk gibi kısa boylu, köşeli ve iri kafalıydı, bere takmıştı. Kafasına oturan bere tuhaf bir biçimde şeklini yitirmişti. Yeşil kaşkolunu boynuna sarmış, lacivert palto giymişti. Kaşkolu fazla uzundu. Paltonun karın kısmı kabarmış, düğmeleri her an kopuverecekmiş gibi duruyordu. Aomame, onun önceki gece şöyle bir gördüğü, parktan çıkıp giden çocuk olduğunu anladı. Fakat aslında çocuk değildi. Muhtemelen orta yaşlarına yakın bir yetişkindi. Kısa boylu, tıknazdı; el

ve ayakları da kısaydı. Bir de anormal ölçüde büyük, şekilsiz bir kafası vardı.

Aomame Tamaru'nun telefonda söylediği o koca kafalıyı anımsadı. Azabu'daki Söğüt Konağı çevresinde dolaşıp sığınma evini kolaçan eden kişi. Kaydırağın tepesindeki adamın dış görünümü, tamı tamına Tamaru'nun dün gece telefonda tasvir ettiği gibiydi. Bu ürpertici adam sonrasında da inatla araştırmayı sürdürmüş, hemen ayağının dibine kadar gelmişti. Silahı yanına almalıydı. Neden ilk defa bu akşam tabancayı yatak odasında bıraktım? Fakat Aomame derin bir soluk alarak, öncelikle içindeki karmaşayı bastırıp sinirlerini yatıştırdı. Hayır, paniğe kapılacak bir şey yok. Elimde silah olmasına gerek yok.

Bir kere adam, Aomame'nin apartmanını gözetliyormuş gibi değildi. Kaydırağın tepesine, tıpkı Tengo'nun o gün oturduğu gibi oturmuş, gökyüzündeki bir noktaya bakıyordu. Sonra gördüğü şeyle ilgili olarak düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Uzun süre hiç kımıldamadı. Sanki vücudunu nasıl hareket ettireceğini unutmuş gibiydi. Aomame'nin dairesinin bulunduğu yöne hiç dönüp bakmıyordu. Bu yüzden Aomame'nin kafası karışmıştı. Bu ne anlama geliyor acaba? Adam, benim izimi sürerek buraya kadar gelmiş. Muhtemelen cemaatin adamıdır. Kuşkuya yer bırakmayacak şekilde amansız bir takipçi belli ki. Ne de olsa Azabu'daki konaktan buraya kadar ayak izlerimi takip etmeyi başardı. Buna rağmen şimdi böyle benim önümde, savunmasız bir şekilde oturmuş, kendinden geçmiş gibi gece gökyüzünü izliyor.

Aomame, usulca sandalyeden kalktı, cam kapıyı aralayarak içeri girdi, telefonun başına oturdu. Sonra hafiften titreyen parmaklarla Tamaru'nun telefon numarasını tuşlamaya başladı. Ne olursa olsun bu durumu Tamaru'ya rapor etmesi gerekiyordu. Koca kafa, şu an Aomame'nin dairesinden görülebilecek bir yerdeydi. Yolun öte tarafındaki çocuk parkının kaydırağında. İşin gerisine Tamaru karar verir, ustalıkla hallederdi mutlaka. Fakat ilk dört rakamı tuşladıktan sonra, Aomame durdu, elinde ahize dudaklarını ısırdı.

Henüz erken, dedi Aomame içinden. Bu adamla ilgili anlayamadığım çok fazla nokta var. Eğer Tamaru tehlikeli unsur diye bu adamın hakkından gelirse, anlayamadığım şeyler anlaşılmamış olarak kalır, her şey öylece bitiverir. Şöyle bir düşününce bu adam, Tengo ile aynı şekilde hareket ediyor. Aynı kaydırak, aynı oturuş, gökyüzündeki aynı yere bakış. Tengo'nun hareketlerini olduğu gibi taklit ediyor sanki. Onun bakışları da oradaki iki ayı yakalamış olmalı. Aomame bunu anlayabiliyordu. Öyleyse bu adamla Tengo arasında bir bağ olabilirdi. Dahası, bu adam benim bu binanın bu dairesinde gizlendiğimi henüz fark

etmemiş olabilir. Bu yüzden bu şekilde savunmasızca bana sırtını dönebiliyor. Düşündükçe bu varsayım ikna edici bir hal alıyordu. Eğer öyleyse bu adamı izleyerek Tengo'nun bulunduğu yere ulaşabilirim. Adam, aksine benim için rehber vazifesi görebilir. Böyle düşününce nabzı hızlanmış, kalbi daha güçlü atmaya başlamıştı. Aomame, ahizeyi yerine bıraktı.

Tamaru'ya bildirmeyi sonraya bırakayım, diye kararını verdi Aomame. Ondan önce yapmam gereken şeyler var. Elbette bu tehlikeli olabilir. Ne de olsa takip edilen kişi, takipçi haline gelecek. Üstelik karşımdaki muhtemelen işini bilen bir profesyonel. Fakat öyle bile olsa, bu kadar önemli bir fırsatı kaçıramam. Bu benim için son şans olabilir. Dahası, bu adam, göründüğü kadarıyla geçici olarak şuurunu kaybetmiş gibi.

Aomame hızlı adımlarla yatak odasına gitti, elbise dolabının çekmecesini açarak Heckler&Koch'u eline aldı. Emniyet mandalını açıp, fişek yatağına mermiyi sürdü. Bir kez daha emniyet mandalını kapattı. Tabancayı kot pantolonunun beline, arka tarafa sıkıştırıp balkona çıktı. Koca kafa hâlâ aynı duruşla gökyüzünü izliyordu. O şekilsiz kafası milim kımıldamıyordu. Adam, gökyüzünün o kısmında gördüğü şey karşısında kendinden geçmiş gibiydi. O duyguları Aomame de çok iyi biliyordu. Bu, gerçekten insanı kendinden geçirecek bir manzaraydı.

Aomame içeriye dönüp, anorağını giyip beyzbol şapkasını taktı. Numarasız, basit siyah çerçeveli gözlüğünü de taktı. Yalnızca bununla bile yüzü daha farklı görünüyordu. Gri eşarbını boynuna dolayıp, cüzdanını ve evin anahtarını cebine koydu. Merdivenlerden koşarcasına inip apartman kapısına vardı. Spor ayakkabılarının tabanları sessizce asfalt zemine bastı. Uzun bir aradan sonra tattığı o sert, kesin dokunuş Aomame'yi cesaretlendirdi.

Yolda yürürken koca kafanın hâlâ aynı yerde olduğunu tespit etti. Güneş battıktan sonra sıcaklık hissedilir biçimde düşmüştü, ama hâlâ rüzgâr esmiyordu. Aksine, insana kendini iyi hissettiren bir soğukluk vardı. Aomame, beyaz buğu halinde nefesler vererek, adımlarının ses çıkartmamasına özen göstererek parkın önünden öylesine geçti. Koca kafa ondan tarafa hiç bakmamıştı bile. Adamın bakışları kaydırağın üzerinden doğruca gökyüzüne yönelmişti. Aomame'nin bulunduğu yerden görünmüyordu, ama adamın bakışlarının ulaştığı yerde büyük ve küçük iki ayın görüntüsü olmalıydı. O iki ay, bulutsuz, serin gökyüzünde birbirlerine sokulmuş duruyorlardı.

Parkı geçip bir sonraki köşeye kadar gidince, topuğunun üzerinde dönüp, geldiği yöne yürümeye başladı. Sonra karanlık bir gölgeye gizlenerek kaydırağı izlemeye koyuldu. Belindeki otomatik silahın dokunuşunu hissedebiliyordu. Ölümün kendisi gibi soğuk bir dokunuştu. Bu dokunuş, gerilmiş sinirlerini yatıştırıyordu.

Herhalde beş dakika kadar beklemişti. Koca kafa usulca kalktı, paltosuna yapışan tozları silkeleyip bir kez daha gökyüzüne baktıktan sonra kararlı adımlarla kaydırağın merdiveninden indi. Sonra parktan çıkıp, istasyona doğru yürümeye başladı. Bu adamı takip etmek o kadar zor değil. Pazar günü akşamı konut bölgesinde dışarıda tek tük insan vardı. Arada biraz mesafe bırakması durumunda gözden kaçırma ihtimali yoktu. Adam da zaten, birileri tarafından gözetleniyor olabileceğine dair en ufak bir kuşku bile taşımıyor gibiydi. Arkasına dönüp bakmadan belirli bir hızla yürüyordu. Bir insanın bir yandan düşünerek yürüdüğü hızla. Kaderin cilvesi, diye düşündü Aomame. Takip eden kişinin kör noktası takip edilmek olsa gerek.

Koca kafanın Koenci İstasyonu'na gitmediğini biraz sonra anladı. Aomame, dairesindeki Tokyo 23. Bölge yol haritasını inceleyerek apartmanın etrafını ayrıntılarıyla kafasına kazımıştı. Acil bir durum meydana gelirse, hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmeliydi çünkü. Koca kafa başlangıçta istasyona giden yolda yürümüştü, ama sonra farklı bir yöne saptığını anlayabiliyordu. Bir de yine, koca kafanın çevreyi pek iyi tanımadığını fark etti. Adam, iki kez yolun köşesinde durmuş, kendine güvensiz bir şekilde etrafta göz gezdirip elektrik direğindeki adres tabelasını kontrol etmişti. Buraların yabancısı olduğu belliydi.

Neden sonra koca kafanın adımları hızlandı. Mutlaka tanıdığı bölgeye girmiş olmalı, diye tahmin yürüttü Aomame. Tahmininde haklıydı. Adam, semt ilkokulunun önünden geçip fazla geniş olmayan bir yolda biraz ilerledikten sonra, oradaki üç katlı eski bir apartmana girdi.

Adamın apartmanın girişinde kayboluşunu gördükten sonra Aomame beş dakika bekledi. Adamla girişte burun buruna gelmek istemezdi. Kapının üstünde betonarme sundurma vardı. Yuvarlak elektrik lambası, kapının çevresini sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Aomame'nin gördüğü kadarıyla, hiçbir yerde apartmana ait bir levha ya da pano yoktu. Orası adsız bir apartmandı belki de. Yine de inşa edilişinin üzerinden uzun yıllar geçtiği belli oluyordu. Aomame, elektrik direğinde asılı levhadaki adresi belleğine yerleştirdi.

Beş dakika daha geçince apartmanın kapısına yöneldi. Sarı ışığın altından hızlı adımlarla geçip kapıyı açtı. Küçük apartman girişinde kimsecikler yoktu. Bomboş, sıcaklıktan yoksun bir mekândı. Kararmış flüoresan lamba, hafif bir ses çıkartıyordu. Bir yerlerden televizyon sesi geliyordu. Küçük bir çocuğun tiz sesiyle annesinden bir şeyler istediği de duyuluyordu.

Aomame anorağının cebinden kendi evinin anahtarını çıkarttı, birileri görecek olursa orada oturan biri olduğunu düşünsün diye, elinde hafifçe sallayarak posta kutularının üzerindeki isimlikleri okumaya başladı. Bunlardan biri o koca kafaya ait olabilirdi. Pek ümitli değildi, ama denemeye değerdi. Küçük bir apartmandı. O kadar fazla insan yaşıyor olamazdı. Nihayet kutulardan birinde Kavana adını gördüğü an, Aomame'nin çevresindeki tüm sesler yitip gidiverdi.

Aomame, o posta kutusunun önünde öylece kalakaldı. Çevresindeki hava feci halde seyrelmiş, doğru düzgün nefes alamaz hale gelmişti. Ağzı aralanmış, dudakları hafif hafif titremeye başlamıştı. Zaman öylece geçti. Bu yaptığının aptalca ve tehlikeli bir hareket olduğunu, kendisi de çok iyi biliyordu. Koca kafa, oralarda bir yerdeydi. Her an apartmanın girişinde görünebilirdi. Fakat Aomame, o posta kutusunun önünden kendisini alamıyordu. Kavana yazan küçük isim levhası, onun mantığını uyuşturmuş, vücudunu oracıkta donduruvermişti.

Kavana adlı apartman sakininin Tengo Kavana olduğuna dair kanıt elbette yoktu. Kavana, her yerde rastlanan türden sıradan bir soyadı değildi, ama yine de Aomame kadar nadir bir isim de değildi. Fakat eğer koca kafanın, Aomame'nin tahmin ettiği gibi Tengo ile bir bağı varsa, bu Kavana'nın Tengo Kavana olma olasılığı yüksekti. Daire numarası 303'tü. Aomame'nin şimdi yaşadığı daire ile tesadüfen aynı numaraydı.

Ne yapmalıydı acaba? Aomame dudaklarını ısırdı. Aklı, bir çemberin içinde müthiş bir hızla dönüyor gibiydi. Hiçbir yerde çıkış yoktu. Ne yapmalıyım şimdi? Fakat sonsuza kadar posta kutusunun önünde dikilip duramazdı. Aomame, kendini toparlayıp sevimsiz beton merdivenlerden üçüncü kata kadar çıktı. Loş zeminde yer yer, yılların geçişini gösteren hafif yıpranma izleri vardı. Spor ayakkabılarının tabanları, gıcırtılı sesler çıkartıyordu.

Sonra Aomame 303 numaralı dairenin önünde durdu. Özel yapılmış çelik bir kapısı vardı. İsim levhasında matbu harflerle Kavana yazılıydı. Yine yalnızca soyadı vardı. Bu soyadı albeniden uzaktı, cansız bir his bırakıyordu. Fakat aynı zamanda orada derin bir gizem vardı. Aomame orada durup kulak kesildi. Bütün

duyularını keskinleştirdi. Fakat kapının iç tarafından hiç ses gelmiyordu. İçeride ışıkların yanıp yanmadığı bile anlaşılmıyordu. Kapının yan tarafında zil vardı.

Aomame tereddüt içindeydi. Dudaklarını ısırarak düşünmeye başladı. Bu zili çalmalı mıyım acaba?

Belki de ustalıkla hazırlanmış bir tuzak olabilir bu. Kapının iç tarafında koca kafa gizlenmiş, karanlık ormanın kötü ruhlu cüceleri gibi iğrenç gülümsemesiyle benim gelişimi bekliyor olabilir. Adam belki de mahsus kaydırağın üzerinde göründü, beni buraya kadar çekerek yakalamaya çalışıyor. Benim Tengo'yu aradığımı bildiği için bunu yem olarak kullanıyor. Sefil bir adam, ama usta bir avcı. Üstelik benim zayıf noktamı da çok iyi yakalamış. Bana o dairenin kapısını içeriden açtırmak için. Evet, bana o kapıyı açtırmak için bundan başka yol olamazdı.

Aomame etrafta kimsecikler olmadığından emin olup, kot pantolonunun arka tarafından tabancayı çıkarttı. Emniyet mandalını açıp, tabancayı her an çıkartabilecek şekilde anorağının cebine soktu. Sağ eliyle kabzayı kavrayıp işaretparmağını tetiğe yerleştirdi. Sonra sol elinin başparmağıyla zile bastı.

Evin içerisinden kapı zilinin sesi duyuluyordu. Sakin bir zil sesiydi. Aomame'nin kalbinin atış ritmine hiç uygun değildi. Aomame, kabzayı sıkıca kavrayıp kapının açılmasını bekledi. Fakat kapı açılmadı. Birilerinin gözetleme deliğinden dışarıya baktığına dair bir işaret de yoktu. Aomame biraz bekledikten sonra tekrar zili çaldı. Zil sesi yine yankılandı. Suginami semtindeki herkesin kafasını kaldırarak kulak kesileceği kadar yüksek bir sesti sanki. Aomame'nin sağ eli tabancanın kabzasında hafifçe terlemeye başladı. Fakat yine yanıt yoktu.

En iyisi geri döneyim. 303 numaralı dairenin Kavana adlı sakini, her kimse şu an evde yok. Üstelik şu an bu binanın içinde bir yerlerde o uğursuz koca kafa gizleniyor. Daha fazla kalmam tehlikeli olur. Aomame, aceleyle merdivenlerden inip posta kutusuna bir kez daha hızlı bir bakış fırlattıktan sonra binadan dışarı çıktı.

Başını yere eğerek, sarı ışığın aydınlattığı alandan hızla geçip caddeye çıktı. Arkasına bakıp, peşinden gelen olup olmadığını kontrol etti.

Düşünmesi gereken birçok şey vardı. Karar vermesi gereken şeyler de o ölçüde fazlaydı. Aomame el yordamıyla tabancanın emniyet mandalını indirdi. İnsanların göremeyeceği bir yerde tabancayı tekrar kot pantolonunun beline

sıkıştırdı. Fazla ümitlenmemelisin, dedi Aomame kendi kendine. Çok şey ümit etmemelisin. O Kavana adlı apartman sakini, Tengo olabilir. Fakat olmayabilir de. Bir kez ümit doğduğu zaman, insanın kalbi kendi başına hareket etmeye başlar. Sonra bu beklenti boşa çıktığında insan hayal kırıklığına uğrar. Hayal kırıklığı, güçsüzlük duygusuna davetiye çıkarır. İnsanın yüreğinde boşluk oluşur. Tedbir elden bırakılabilir. Şu an benim için en tehlikeli olan şey bu.

O koca kafanın gerçeği nereye kadar kavradığını bilmiyorum. Fakat asıl sorun şu ki, o adam bana yaklaşıyor. Elini uzatsa, bana ulaşabileceği yere kadar gelmiş halde. Kendimi toplamalı, dikkati elden bırakmamalıyım. Adam işini iyi bilen, tehlikeli biri. Küçük bir hata bile, canıma mal olabilir. Her şeyden öte artık bu eski apartmanın çevresine kolayca yaklaşamam. O binanın bir yerlerinde gizlenmiş, beni yakalamak için plan yapıyor mutlaka. Karanlığa yuva yapmış zehirli, kan emici örümcekler gibi.

Kendi evine dönene kadar Aomame kararını kesinleştirmişti. Gidilebilecek tek bir yol vardı.

Aomame, bu kez Tamaru'nun numarasını tam çevirdi. On iki kez çaldırdıktan sonra telefonu kapattı. Şapkasını ve anorağını çıkartıp, tabancayı tekrar elbise dolabının çekmecesine koydu, iki bardak su içti. Demliğe su doldurup çay içmek için su kaynattı. Perdenin aralığından yolun öte tarafındaki parka göz atıp, orada kimsecikler olmadığından emin oldu. Lavabodaki aynanın karşısına geçip saçlarını fırçayla düzeltti. Yine de ellerini, parmaklarını henüz düzgün kullanamıyordu. Üzerindeki gerilimi atamamıştı. Çay potuna sıcak su koyduğu sırada telefonun zili çaldı. Arayan elbette Tamaru idi.

"Az önce koca kafayı gördüm" dedi Aomame.

Sessizlik oldu.

"Az önce gördüm derken, artık orada değil mi yani?"

"Değil" dedi Aomame. "Az önce apartmanın karşısındaki parktaydı. Fakat şimdi orada değil."

"Az önce derken, ne kadar önce acaba?"

“Kırk dakika kadar önce.”

“Niye kırk dakika önce telefon etmedin?”

“Hemen takip etmem gerekiyordu. Zamanım yoktu.”

Tamaru sanki zorlanıyormuş gibi ağır ağır nefesini saldı. “Takip mi ettin?”

“Onu gözden kaybetmek istememiştim.”

“Ne olursa olsun dışarı çıkma demiştim.”

Aomame sözcükleri dikkatle seçti. “Fakat öylece oturup, tehlikenin yaklaşmasını seyredemezdim. Sana telefon etsem bile hemen buraya gelemezdin, öyle değil mi?”

Tamaru gırtlağının derinliklerinden hafif bir ses çıkarttı. “Sen de koca kafanın peşine düştün.”

“O tip takip edildiğinin farkında bile değil gibiydi.”

“Profesyoneller bu numarayı yapabilirler” dedi Tamaru.

Tamaru’nun söylediği gibi belki de ustalıkla hazırlanmış bir tuzaktı. Fakat Tamaru’nun önünde bunu kabul edemem. “Elbette sen bunu yapabilirsin. Fakat benim gördüğüm kadarıyla koca kafa o düzeye ulaşmamış. İşinde iyi olabilir. Fakat senden farklı.”

“Belki başka biri daha vardı.”

“Hayır, adam kesinlikle tek başındaydı.”

Tamaru kısa bir ara verdi. “Öyle olsun. Peki, gittiği yeri gördün mü?”

Aomame apartmanın adresini Tamaru’ya söyleyip, adamın görüntüsünü tarif etti. Hangi daire olduğunu bilmiyordu. Tamaru, Aomame’nin söylediklerini not aldı. Bazı sorular sordu, Aomame elinden geldiğince doğru yanıtlar vermeye çalıştı.

“Sen farkına vardığında adam apartmanın karşı tarafındaki parktaydı, değil mi?” diye sordu Tamaru.

“Öyle.”

“Parkta ne yapıyordu?”

Aomame açıkladı: “Adam kaydırağın tepesine çıkıp oturdu, uzun süre gökyüzüne baktı.” Fakat elbette iki ay meselesini dile getirmedi.

“Gökyüzüne mi bakıyordu?” dedi Tamaru. Tamaru’nun zihninde vites bir ileri atılmıştı. Aomame bu sesi duyar gibi oldu.

“Gökyüzü mü, ay mı, yıldızlar mı, yukarıda bir şeye bakıyordu işte.”

“Hem de kaydırağın tepesinde, savunmasız bir şekilde kendini açığa çıkartmıştı.”

“Aynen öyle.”

“Sana da tuhaf gelmiyor mu?” dedi Tamaru. Sesi sert ve toktu. Bu ses, yılda bir kez yağmurun yağdığı çölde hayatta kalmaya çalışan çöl bitkilerini anımsatıyordu. “O adam sana iyice yaklaştı. Ulaşmasına ramak kalmıştı. Çok etkileyici. Buna rağmen kaydırağın tepesinden gönül rahatlığıyla kış gökyüzünü izliyor. Senin yaşadığın daireden tarafa dönüp bakmıyor bile. Bana kalırsa bu kadar mantıksız bir şey olamaz.”

“Haklı olabilirsin. Tuhaf ve mantıksız. Ben de öyle düşündüm. Fakat o bir yana, ne olursa olsun o tipi öylece gözden kaybedemezdim.”

Tamaru iç geçirdi. “Yine de bu yaptığının çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum.”

Aomame dudaklarını büzdü.

“Peşine takılınca gizem biraz çözüldü mü?” diye sordu Tamaru.

“Çözülmedi” dedi Aomame. “Fakat aklıma takılan bir şey oldu.”

“Mesela?”

“Apartmanın girişindeki posta kutularına baktım. Üçüncü katta Kavana adlı biri yaşıyordu.”

“Sonra?”

“Bu yaz çok satanlar listesine giren Pupa Hava adlı romandan haberin var mı?”

“Ben de gazete okuyorum. Yazarı, Eriko Fukada. Yanılmıyorsam Öncüler müritlerinden birinin kızı. Kayıpmış. Cemaat tarafından kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniliyor. Polis araştırıyordu. Kitabı henüz okumadım.”

“Eriko Fukada, yalnızca bir müridin çocuğu değil. Babası, Öncüler’in lideriydi. Yani o kız ellerimle öbür tarafa gönderdiğim adamın kızıydı. Dahası, Tengo Kavana, editör tarafından hayalet yazar olarak tutulup Pupa Hava’yı büyük ölçüde sil baştan yazan kişi. O kitap, gerçek anlamda ikisinin ortak eseri yani.”

Uzunca bir sessizlik oldu. İnce uzun odanın öbür ucuna kadar gidip, eline sözlük alıp, sözlükte bir şeylere bakıp, sonra tekrar geri gelmeye yetecek kadar bir zaman. Sonra Tamaru sessizliği bozdu.

“O Kavana dediğin apartman sakininin, Tengo Kavana olduğuna dair bir kanıtın var mı?”

“Şu an için yok” dedi Aomame. “Fakat eğer aynı kişi ise durum biraz mantıklı bir hal alabilir.”

“Parçalar birleşmeye başladı” dedi Tamaru. “Fakat Tengo Kavana’nın Pupa Hava’nın hayalet yazarı olduğunu sen nereden öğrendin? Böyle bir şey açıklanmamış olsa gerek. İnsanlar öğrenirse büyük skandal olur.”

“Lider’in kendisinden duydum. Ölmeden hemen önce bana o söyledi.”

Tamaru’nun sesi bir kat daha soğuk bir hal aldı. “Bunu bana çok önce anlatmalıydın. Sence de öyle değil mi?”

“O zaman o kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.”

Yine bir süre sessizlik oldu. O sessizlikte Tamaru’nun ne düşündüğünü Aomame bilemiyordu. Fakat Tamaru’nun bahanelerden hoşlanmadığını çok iyi biliyordu.

“Tamam” dedi nihayet Tamaru. “Önemli değil. Şimdilik konuyu özetleyelim. Yani senin söylemek istediğin, koca kafa bu meseleden yola çıkarak Tengo Kavana adlı kişiyi takibe almış olabilir. Bunu çıkış noktası olarak kullanıp senin nerede olduğunu bulmaya çalışıyor.”

“Sanırım öyle.”

“Tam olarak anlayamıyorum” dedi Tamaru. “Neden Tengo Kavana, seni aramak için çıkış noktası olsun. Seninle Tengo Kavana arasında herhangi bir bağ olmasa gerek. Sen, Eriko Fukada’nın babasının icabına baktın. Kavana ise Eriko Fukada’nın romanının hayalet yazarlığını yaptı. Bundan başka bir şey yok.”

“Bağ var” dedi Aomame, canlılıktan yoksun bir sesle.

“Seninle Tengo Kavana arasında doğrudan bir bağ var. Bunu mu demek istiyorsun?”

“Ben ve Tengo Kavana ilkokulda aynı sınıftaydık. Dahası, benim doğurmak üzere olduğum çocuğun babası muhtemelen o. Fakat bundan daha fazlasını açıklayamam. Nasıl söylesem, çok kişisel bir durum zaten.”

Ahizeden, tükenmezkalemin ucunun masaya vurulma sesi geliyordu. Bunun dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

“Kişisel durum” dedi Tamaru. Bahçedeki parke taşlarının üzerinde aniden nadir bir hayvanla karşılaşmış gibi bir sesle.

“Kusura bakma” dedi Aomame.

“Tamam. Bu çok kişisel bir mesele. Daha fazla soru sormam” dedi Tamaru. “Peki, somut olarak benden ne istiyorsun?”

“Bilmek istediğim o Kavana adlı sakinin gerçekten Tengo Kavana olup olmadığı. Mümkün olsa, kendim emin olmak isterdim. Fakat benim o apartmana yaklaşmam tehlikeli olur.”

“Söylemeye gerek bile yok” dedi Tamaru.

“Üstelik koca kafa muhtemelen o apartmanın bir yerinde gizlenmiş, bir şeyler planlıyor. Eğer adam benim bulunduğum yeri tespit etmek üzereyse, bir şeyler yapmak gerektiğini düşünüyorum.”

“O tip seninle Madam arasında bağ olduğunu bir noktaya kadar yakalamış durumda. Bu bir dizi ipucunu bu adam sabırla birbirine bağlayarak bilmeceyi çözmeye çalışıyor. Elbette buna izin veremeyiz.”

“Senden bir ricam daha var” dedi Aomame.

“Söyle bakalım.”

“Eğer oradaki gerçekten Tengo Kavana ise, ona hiçbir zarar gelmeyecek şekilde davranmanı istiyorum. Eğer birilerine zarar gelmesi şartsa, ben seve seve onun yerini alırım.”

Tamaru bir süre daha sessiz kaldı. Bu sefer tükenmezkalemle masaya vurulma sesi gelmedi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Tamaru, sessiz dünyasında düşünmeye çalışıyordu.

“Söylediğin ilk iki konuda bir şeyler yapabilirim, sanıyorum” dedi Tamaru. “Bu, benim işimin bir parçası. Fakat üçüncüsüyle ilgili olarak hiçbir şey söyleyemem. Bu meselede kişisel durumlar, fazlasıyla işe dahil olmuş. Dahası, benim anlayamadığım çok fazla unsur var. Yine deneyimlerime dayanarak söyleyecek olursam, bir seferde üç meseleyi birden düzgün bir şekilde halletmek kolay iş değil. İster hoşuna gitsin ister gitmesin ama burada öncelik sıralaması ortaya çıkar.”

“Fark etmez. Sen kendi öncelik sırana uysan da olur. Yalnız aklında tutmanı istiyorum. Ben hayatta iken, ne olursa olsun Tengo’yla mutlaka buluşmam gerek. Ona iletmem gereken şeyler var çünkü.”

“Aklımda tutarım” dedi Tamaru. “Zaten aklımda fazlasıyla boş yer var.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Şu an bana anlattıklarını olduğu gibi yukarıya rapor etmem gerek. Hassas bir sorun. Benim tek başıma kendi kararlarımla hareket etmem mümkün değil. Şimdilik telefonu kapatıyorum. Artık dışarıya çıkma. Kapıyı kilitle. İçeriye kapan. Dışarıya çıkacak olursan, sorun yaratabilir. Belki de çoktan bir sorun yaratmış bile olabilir.”

“Bunun karşılığında biz de karşımızdakinin kim olduğuyla ilgili bazı gerçeklere ulaşmış olduk.”

“Öyle olsun” dedi Tamaru, bıkkın bir ses tonuyla. “Bana anlattığın kadarıyla, çok dikkatli davranmışsın. Bunu kabul ediyorum. Fakat tedbiri elden bırakma. Karşımızdakinin neyi planladığını henüz tam olarak bilemiyoruz. Üstelik,

görünen o ki, arkasında muhtemelen bir şekilde örgüt var. Sana daha önce verdiğim şeyi hâlâ taşıyorsun, değil mi?”

“Elbette.”

“Bir süre daha o şeyi elinin altından ayırmasan iyi olur.”

“Öyle yaparım.”

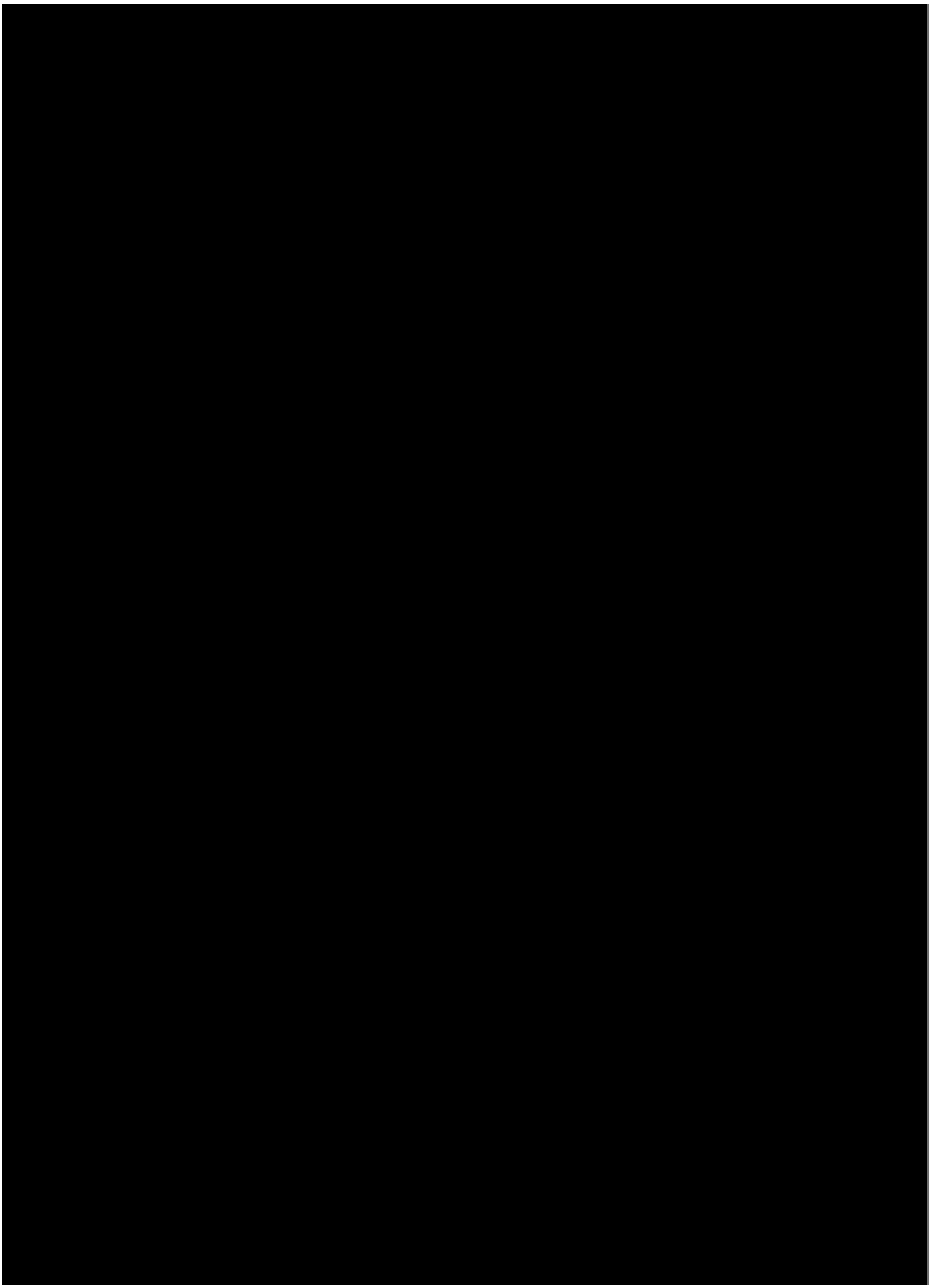
Kısa bir sessizlikten sonra telefon kapandı.

Aomame, sıcak suyla doldurduğu küvete gömülüp, uzunca bir süre orada kaldı, vücudunu ısıtırken Tengo’yu düşündü. O eski üç katlı apartmanın bir dairesinde yaşıyor olması muhtemel Tengo’yu. Aomame, o sevimsiz çelik kapıyı, isim levhasındaki adı anımsadı. Matbu harflerle Kavana yazıyordu. O kapının gerisinde acaba nasıl bir ev var? Nasıl bir yaşam söz konusu?

Aomame, sıcak suyun içinde iki memesini eliyle yoklayıp, yavaşça birkaç kez sıvazladı. Meme uçları eskiye göre büyümüş, sertleşmiş ve daha fazla hassaslaşmıştı. Bu eller Tengo’ya ait olsaydı ne kadar iyi olurdu, dedi Aomame içinden. Tengo’nun geniş ve kalın ellerini hayalinde canlandırdı. Güçlü ve nazik olmalıydılar. Onun elleri, Aomame’nin memelerini kavradığında, müthiş bir zevkle birlikte derin bir huzura kavuşurdu mutlaka. Sonra Aomame, memelerinin de öncekine göre biraz daha irileştiğinin farkına vardı. Bir yanılsama değildi. Kesinlikle dolgunlaşmış, hatları yuvarlaklaşmıştı. Belki hamilelik yüzündendi. Hayır, memelerim hamilelikten bağımsız olarak büyümüş de olabilir. Benim dönüşümümün bir parçası olarak.

Aomame, elini karnına koydu. Oradaki şişkinlik henüz çok büyük değildi. Nedense hamileliğin belirtileri de baş göstermemişti. Fakat karnının içinde küçük şey gizleniyordu. Aomame, bunu anlıyordu. Belki de, dedi Aomame, onların canla başla aradıkları, peşine düştükleri benim canım değil, bu küçük şey. Öyle olabilir mi acaba? Adamlar benim Lider’i öldürmemin bedeli olarak bu küçük şeyi benimle birlikte ele geçirmeye çalışıyor olamazlar mı? Bu düşünce, Aomame’yi ürpertti. Ne olursa olsun Tengo’yla buluşmam gerek. Aomame, bir kez daha kararını kesinleştirdi. Onunla el ele vererek bu küçük şeyi ölesiye korumamız gerek. Şimdiye kadarki yaşamımda birçok önemli şey, elimden alındı. Fakat bunu asla kimselere verememem.

Yatağa girip bir süre kitap okudu. Fakat uykusu gelmedi. Aomame, kitabı kapatıp karnını korumaya çalışır gibi vücudunu kıvırdı. Yastığa yanağını yapıştırıp, parkın üzerindeki gökyüzünde kış günü ortaya çıkan ayı düşündü. Sonra onun yanındaki yeşil renkli küçük ayı. Maza ve douta. İki ayın ışığı karışarak, yaprakları dökülmüş Zelkova ağacının dallarını yıkıyordu. Dahası, Tamaru şu sıralarda sorunu çözmek için plan yapıyor olmalıydı. Zihni son hızda çalışıyordu. Gözlerini kısmış, tükenmezkaleminin ucunu masaya vurarak düşüncelere dalmış halini Aomame hayalinde canlandırabiliyordu. Nihayet o monoton, kesintisiz ritimle birlikte uykunun yumuşak örtüsü Aomame'yi sarmalayıverdi.

Tengo

Kafasının içinde bir yerlerde

Telefonun zili çaldı. Alarmlı saatin rakamları 2:04'ü gösteriyordu. Pazartesi günü, gün doğmadan önce, 2:04. Etraf elbette zifiri karanlıktı. Tengo derin bir uykudaydı. Tek bir rüya bile görmediği, huzurlu bir uykuydu.

Tengo'nun ilk aklına gelen Fukaeri oldu. Böylesine saçma bir saatte telefon edecek kişi olarak ilk akla gelen oydu. Hemen sonra, Komatsu'nun yüzü gözünde canlandı. Komatsu'nun da zaman mevhumu olduğu söylenemezdi. Fakat zilin çalış şekli, Komatsu'nunki gibi değildi. Tarz olarak aceleci, resmi tınısı olan bir çalıştı. Üstelik Komatsu ile birkaç saat önce yüz yüze görüşmüş, uzun uzun konuşmuştu.

Telefonu duymazdan gelerek uyumaya devam etmek de bir tercih olabilirdi. Doğrusu Tengo böyle yapmak istiyordu. Fakat telefonun zili, olabilecek her türlü tercihi yok saymak ister gibi çalmaya devam ediyordu. Öylece, gün doğana kadar çalardı belki de. Tengo, yataktan kalkıp bir şeylere ayağını çarpa çarpa ahizeyi kaldırdı.

"Alo" dedi, henüz tam olarak dönmeyen diliyle. Kafasının içinde beyin yerine dondurulmuş marul vardı sanki. Marulun dondurulmaması gerektiğini bilmeyen birisi de bir yerlerde vardı mutlaka. Bir kez dondurulup sonra çözülen marul, tadını tamamen yitirir. Bir marulun gelebileceği en sefil durum da bu olsa gerek.

Ahizeyi kulağına tutunca, rüzgâr sesi geldi. Bir ırmağa eğilmiş berrak sudan içen güzel geyiklerin tüylerini hafifçe uçuşturarak dar vadiden esip giden bir rüzgâr. Fakat bu, rüzgâr sesi değildi. Telefon cihazı sayesinde kulağa normalden yüksek gelen, bir soluk alıp verme sesiydi.

"Alo" dedi Tengo tekrar. Belki de biri dalga geçmek için arıyordu ya da bağlantı kötü olabilirdi.

“Alo” dedi karşıdaki kişi. Hiç duymadığı bir kadın sesiydi. Fukaeri değildi. Kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da değildi.

“Alo” dedi Tengo. “Ben Kavana, buyurun.”

“Tengo” dedi karşıdaki. Nihayet diyalog başlamış gibiydi. Fakat karşısındakinin kim olduğunu henüz anlayamamıştı.

“Kimsiniz?”

“Kumi Adaçi” dedi karşı taraftaki kadın.

“Ha, sen miydin?” dedi Tengo. Baykuş sesi duyulan apartmanda yaşayan genç hemşire Kumi Adaçi. “Ne oldu?”

“Yatıyor muydun?”

“Evet” dedi Tengo. “Ya sen?”

Anlamsız bir soruydu. Yatmakta olan bir insanın telefon etmesi elbette imkânsızdı. Neden böyle aptalca bir soru sormuştu acaba? Mutlaka kafasının içindeki dondurulmuş marul yüzündendi.

“Şu an mesaideyim” dedi kadın. Sonra hafifçe genzini temizledi. “Şey. Kavana Bey az önce aramızdan ayrıldı.”

“Kavana Bey aramızdan ayrıldı.” Tengo tam olarak anlayamamış gibi tekrarladı. Sanki, kendi ölümü birileri tarafından bildiriliyormuş gibi bir histi.

“Baban son nefesini verdi Tengo” dedi Kumi Adaçi.

Tengo, anlamsızca ahizeyi sağ elinden sol eline geçirdi. “Son nefesini verdi” dedi, yine tekrarlayarak.

“Dinlenme odasında beklerken, saat 1’i biraz geçe çağrı zili çaldı. Babanın odasının ziliydi. Babanın, şuuru yerinde olmadığından, kendisinin zili çalmasına imkân yoktu. Tuhaf buldum, ama yine de hemen gidip baktım. Fakat gittiğimde artık solunumu durmuştu. Nabzı da durmuştu. Nöbetçi doktoru uyandırıp acil müdahaleye başladık, ama işe yaramadı.”

“Yani babam zile mi bastı?”

“Herhalde. Zile basacak başka biri yok çünkü.”

“Ölüm nedeni?” diye sordu Tengo.

“Bununla ilgili olarak ben bir şey söyleyemem. Fakat acı çekmemiş gibi. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Nasıl söylesem, sonbaharın bitiminde, rüzgâr olmadığı halde ağaçtan bir yaprağın yere düşmesi gibi bir his bırakıyordu işte. Bu şekilde ifade etmek yerinde olmayabilir belki.”

“Yerinde olmayan bir şey yok” dedi Tengo. “Güzel bir ifade oldu.”

“Bugün buraya gelebilir misin, Tengo?”

“Sanırım.” Pazartesi gününden itibaren dershanede derslere yeniden başlayacaktı, ama babası öldüğüne göre bunu bir şekilde ayarlayabilirdi.

“İlk ekspresе binerim. Saat 10’dan önce orada olurum.”

“Öyle yaparsan çok iyi olur. Bir sürü prosedürü halletmek gerekiyor çünkü.”

“Prosedür” dedi Tengo. “Yanımda getirmem gereken bir şey var mı acaba?”

“Kavana Bey’in akrabası olarak bir tek sen mi varsın, Tengo?”

“Sanırım öyle.”

“Öyleyse resmi olarak kullandığın mührü yanında getir. Gerekli olabilir. Bir de vilayetten alınma mühür kaydın var mı?”

“Sanırım yedeği olacaktı.”

“Onu da tedbir olsun diye yanında getir. Gerekli olabilecek başka bir şey sanırım yok. Baban geri kalan her şeyi kendisi hazırlamışa benziyor.”

“Her şeyi hazırlamış mı?”

“Evet. Henüz bilinci yerindeyken, cenaze masraflarından tabuta konulurken kendisine giydirilecek giysilere, küllerinin nereye konulacağına kadar kendisi her şeyi ayrıntılarıyla belirlemiş. Çok özenli bir insandı. Gerçekçiydi mi desem.”

“O türden bir insandı” dedi Tengo, parmağını şakağına bastırarak.

“Sabah 7’de benim nöbetim sona erecek. Eve dönüp yatacağım. Fakat Tamura Hanım ve Omura Hanım, sabahtan itibaren işbaşı yapıyorlar. Sana ayrıntılı açıklamayı onlar yapar sanıyorum.”

Tamura Hanım gözlüklü, orta yaşlı hemşire; Omura Hanım ise saçlarına tükenmezkalem sıkıştıran hemşireydi.

“Zahmet oldu sana da” dedi Tengo.

“Önemli değil” dedi Kumi Adaçi. Sonra bir an anımsamış gibi daha resmi bir tonda ekledi: “Başın sağ olsun.”

“Teşekkür ederim” dedi Tengo.

Uyuyabilecek durumda olmadığından Tengo su kaynatıp kahve yaptı ve içti. Böylece kafasını biraz toparlayabildi. Karnı acıkmış gibi olunca, dolaptaki iki domates ve peynirli sandvici çıkartıp yedi. Karanlıkta, bir şeyler yediğini biliyordu ama bir tat alamadı. Sonra tren tarifesini çıkartıp Tateyama’ya giden ekspresin hareket saatlerine baktı. Daha iki gün önce, cumartesi günü öğlen kediler şehrinden dönmüş olduğu halde, tekrar oraya gitmek zorundaydı. Fakat, bu sefer muhtemelen bir ya da iki günde işler hallolacaktı.

Saat 4’e gelince Tengo lavaboda yüzünü yıkayıp tıraş oldu. Havaya dikilmiş saçlarını fırçayla yatırmaya çalıştı, ama her zamanki gibi başaramadı. Neyse, öğlene kadar yatışır herhalde.

Babasının son nefesini vermiş olması Tengo’yu o kadar sarsmamıştı. Tengo, bilinci kapalı görünen babasıyla iki haftalık bir süreyi birlikte geçirmişti. Babası o sırada, ölüme doğru ilerlediğini, değiştirilmez bir gerçek olarak kabul etmiş gibi görünüyordu. Tuhaf bir ifade olabilirdi belki, ama Tengo’nun babası buna karar verdikten sonra şalteri kendisi indirip derin uykuya dalıvermiş gibiydi. Neyin ona böylesi bir derin uykuyu getirdiğini doktorlar tespit edememişlerdi. Fakat Tengo biliyordu. Babası ölmeye karar vermişti. Belki de yaşama azmini bir tarafa atmıştı. Kumi Adaçi’nin ifadesi kullanılacak olursa, ağaçtan düşen bir yaprak gibi bilincinin ışıklarını kapatmış, tüm duyularının kapılarını kilitlemiş, mevsim dönümünün gelişini beklemişti.

Çikura İstasyonu’ndan taksiye binip sahildeki tedavi merkezine ulaştığında saat 10.30 olmuştu. Bir önceki pazar gibi sakin bir kış başlangıcı günüydü. Ilık güneş ışıkları, kurumaya başlayan bahçe çimlerini ödüllendirir gibi aydınlatmıştı. Daha önce hiç görmediği bir alacalı kedi orada güneş banyosu yaparak kuyruğunu usul usul, özenle yalıyordu. Hemşire Tamura ve Hemşire Omura, Tengo’yu kapıda karşıladılar. İkisi, ayrı ayrı, sakin ses tonlarıyla Tengo’ya taziyelerini bildirdiler. Tengo, teşekkür etti.

Babasının naaşı, tedavi merkezinin gözlerden uzak bir köşesindeki, yine gözlerden uzak bir odaya konulmuştu. Hemşire Tamura, öne düşerek Tengo’yu oraya götürdü. Babası, tekerlekli sedye üzerine sırtüstü yatırılmış, üzerine beyaz bir çarşaf örtülmüştü. Penceresiz, küp gibi bir odaydı. Beyaz duvarlar, tavandaki flüoresan lambanın ışığında bir kat daha beyaz görünüyordu. Bel yüksekliğinde camlı bir dolap vardı. Onun üzerine konulan cam vazoda, üç beyaz kasımpatı duruyordu. Çiçekler, o günün sabahı konmuş olmalıydı. Duvarda yuvarlak bir saat asılıydı. Tozlanmış eski bir saatti, ama saat doğruydu. Belki bir şeye tanıklık etme işlevi de görüyordu. Onun dışında odada başka bir eşya yoktu. Yaşlanıp ölen birçok kişi, aynı şekilde bu sade odadan geçip gitmiş olmalıydı. Sessizce buraya gelip sessizce çıkıp gitmişlerdi mutlaka. Odaya hâkim olan resmi, o ölçüde de ağır hava, önemli bir duyuruda bulunur gibiydi.

Babasının yüzü henüz, hayatta olduğu zamanlardakinden farklı görünmüyordu. Yaklaşıp bakınca bile ölmüş gibi bir his bırakmıyordu. Yüzündeki renk fena değildi. Muhtemelen birileri düşünceli davranarak sakallarını tıraş etmiş olacak, çenesi ve burnunun altı parlaktı. Bilincini yitirmiş, derin uykudaki haliyle, ölmüş hali arasında fazla bir fark yoktu. Serum takviyesi ve sonda aletine artık gerek kalmamıştı yalnızca. Öte yandan öylece bırakılacak olursa, birkaç gün içinde çürümeye başlardı mutlaka. Sonra bu, ölüm ve yaşamı ayıran en önemli fark haline gelirdi. Fakat elbette böyle bir şey olmadan naaş yakılacaktı.

Öncesinde birkaç kez konuştuğu doktor gelerek taziyelerini bildirdi, sonra babasının ölümüyle ilgili açıklamada bulundu. Nazikçe ve zamana yayarak açıklıyordu, ama tek cümleyle özetlemek gerekirse, Ölüm nedenini tam olarak bilemiyoruz, diyordu. Ne kadar araştırılmış olsa dahi somut bir rahatsızlığa rastlanmamıştı. Test sonuçları, aksine, babasının sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Tek rahatsızlığı, Alzheimer’dı. Ancak nedense bir an gelmiş komaya girmiş (bunun nedeni de bilinmiyordu), bilinci bir daha yerine gelmemiş, vücudunun

tüm fonksiyonları yavaş yavaş, fakat kesin bir şekilde düşüşe geçmişti. Sonra bu düşüş belirli bir noktayı geçtikten sonra, yaşamı daha fazla sürdürmek zorlaşmış, babası kaçınılmaz bir şekilde ölüm topraklarına ayak basmıştı. Anlaşılması kolay olmasına kolaydı, ama bir doktor olarak uzmanlık bakış açısından bakıldığında birçok soru vardı. Çünkü belirli bir ölüm nedeni tespit edilemiyordu. Yaşlılığın verdiği güçsüzlük, en yakın tanım olabilirdi, ama babası henüz altmışlarının ortasındaydı. Bunun için fazlasıyla gençti.

“Sorumlu doktoru bendim. Babanızın ölüm raporunu benim yazmam gerekecek” dedi doktor, biraz çekingen bir ses tonuyla. “Ölüm nedenini, uzun süreli koma neticesinde kalp yetmezliği diye belirteceğim, sizce de uygun mu?”

“Fakat gerçekte babamın ölüm nedeni, uzun süreli koma durumuna bağlı kalp yetmezliği değil. Yanlış mı anladım?” diye sordu Tengo.

Doktor biraz bunalmış bir ifade takındı. “Evet, son ana kadar kalbinde herhangi bir rahatsızlık görülmemişti.”

“Fakat diğer organlarında da herhangi bir rahatsızlık görülmedi, değil mi?”

“Evet, öyle” dedi doktor, söylemekte zorlanıyormuş gibi.

“Fakat belgelere kesin bir ölüm nedeni yazmak gerekiyor.”

“Doğru.”

“İhtisas gerektiren konuları pek iyi bilemem, ama şu an kalbi durmuş durumda, değil mi?”

“Elbette. Kalbi durdu.”

“Öyleyse bu, bir tür yetersizlik durumu.”

Doktor bir süre bu sözleri düşündü. “Kalbin normal çalışmasıyla ilgili konuşacak olursak, bu gerçekten de yetersizlik durumu. Aynen söylediğiniz gibi.”

“Öyleyse dediğiniz gibi yazın. Uzun süreli koma durumuna bağlı kalp yetmezliği demiştiniz, değil mi? Benim için sorun yok. Bir itirazım da yok.”

Doktor rahatlamış gibiydi. Yarım saat içerisinde ölüm raporunu hazırlayacağını

söyledi. Tengo teşekkür etti. Doktor çıkınca, geride gözlüklü hemşire Tamura kaldı.

“Seni bir süre babanla yalnız bırakayım mı?” diye sordu Hemşire Tamura. Öyle sorulması bir kural olduğu için soruyormuş gibi, resmi bir ses tonuyla.

“Hayır, buna gerek yok, teşekkür ederim” dedi Tengo. Orada ölü babasıyla baş başa kalsa da özel olarak konuşmayı düşüneceği bir şey yoktu. Yaşarken bile öyle bir düşüncesi olmamıştı ne de olsa. Öldükten sonra aniden aralarında konuşulacak bir konunun doğması mümkün değildi.

“Öyleyse başka bir yere geçip bundan sonra yapılacaklar hakkında konuşalım. Olur mu?” dedi Hemşire Tamura.

Sorun olmadığını söyledi Tengo.

Hemşire Tamura odadan çıkmadan önce, ölüye doğru dönmüş bir halde avuç içlerini göğsünde birleştirdi. Tengo da aynısını yaptı. İnsanlar, ölülere karşı doğal bir saygı gösterirler. Karşılarındaki, kısa bir süre önce ölmek gibi kişisel, yüce bir aşamayı geçmeyi başarmıştır çünkü. Sonra ikisi o penceresiz odadan çıkıp yemekhaneye geçtiler. Yemekhanede kimsecikler yoktu. Bahçeye bakan büyük pencereden güneş ışıkları giriyordu. Tengo o aydınlık yere adım attığında nihayet rahat bir nefes alabilmişti. Artık orada ölüm varlığını hissettirmiyordu. Bu, yaşayan insanların dünyasıydı. Ne kadar netliğini ve bütünlüğünü kaybetmiş, fani bir dünya olsa da.

Hemşire Tamura, ılık bitki çayını fincana koyarak Tengo’ya uzattı. İkisi masada karşılıklı oturup bir süre sessizce çaylarını içtiler.

“Bu akşam nerede kalacaksın?” diye sordu Hemşire Tamura.

“Kalmak niyetindeyim, ama henüz yer ayırtmadım.”

“İstersen babanın şimdiye kadar kaldığı odada kalabilirsin. Şu an hiç kimse kullanmıyor. Böylece konaklama ücretinden de kurtulmuş olursun. Elbette istersen.”

“İstememem için bir neden yok” dedi Tengo, biraz şaşırarak. “Fakat bu mümkün mü?”

“Mümkün. Sen istedikten sonra burada kimsenin umurunda olmaz. Sonra yatağı hazırlattırırım.”

“Peki” dedi Tengo, “bundan sonra ne yapmam gerekiyor?”

“Sorumlu doktordan ölüm raporunu alınca, vilayete gidip yakma iznini al, sonra kütükten düşürme prosedürünü yerine getir. En önemli şey bu. Bunun dışında emeklilik maaşıyla ilgili işlemler, tasarruf hesabı mevduat sahibi değişikliği gibi bir sürü şey var, ama bunlarla ilgili olarak avukatıyla konuş.”

“Avukatı mı?” dedi Tengo şaşırarak.

“Kavana Bey, yani senin baban, kendisi öldükten sonraki işlemlerle ilgili olarak avukatla görüşmüştü. Avukat dediysem de büyütülecek bir durum yok. Bizim tedavi merkezinde çok fazla yaşlı var. Muhakeme yetisinde sorun olması durumuna da sık rastlanır. Miras paylaşımı gibi yasal sorunlardan kaçınabilmek için buradaki bir hukuk bürosuna hukuki konularda danışıyoruz. Resmi tanık bulundurarak vasiyetname yazılması gibi işlere de bakıyoruz. Masrafı pek fazla değil.”

“Babam vasiyetname mi bıraktı?”

“Bunu avukatla görüş. Benim söyleyebileceğim şeyler değil.”

“Anlaşıldı. Avukatla yakında görüşebilir miyim?”

“Bugün saat 3’te buraya gelmesi için sözleştik. Sorun yoktur umarım. Aceleye getirmiş gibi olduk ama, ama sen de meşgul olmalısın. Sana sormadan ayarladım.”

“Teşekkür ederim” dedi Tengo. Kadın işini çok becerikli biçimde yapıyordu. Tengo minnetarlık hissediyordu. Çevresindeki yaşça büyük kadınlar, nedense hep öyle oluyordu.

“Daha önce şehirdeki resmi daireye gidip, nüfus kütüğünden düşürme belgesi ile ölü yakma izni alıp gel. Bunlar olmazsa hiçbir şey yapılamaz” dedi Hemşire Tamura.

“Tamam, şimdi İçikava’ya gitmem gerekiyor öyleyse. Babamın kütüğü İçikava şehrinde. Fakat bu durumda saat 3’e kadar buraya dönebilmem mümkün değil.”

Hemşire başını iki yana salladı. “Babanız buraya yatar yatmaz ikamet ve kütüğünü İçikava şehrinden Çikura’ya taşıdı. Herhangi bir şey olduğunda sıkıntı yaratmasın diye.”

“Düşünceli davranmış” dedi Tengo, hayranlıkla. “Sanki en baştan beri burada öleceğini anlamış gibi.”

“Gerçekten de” dedi hemşire. “Bu kadarını düşünen pek yoktur. Herkes böyle bir yerde geçici bir süre kalacağını düşünür. Fakat...” Hemşire cümlenin devamını getirmedi. Burada kesip sonraki sözcükleri ima eder gibi avuç içlerini vücudunun önünde usulca birleştirdi. “Şimdi İçikava’ya gitmen gerekmiyor yani.”

Tengo, babasının hasta odasına götürüldü. Burası onun son birkaç ayını geçirdiği özel odaydı. Nevresimler kaldırılmış, yorganı ve yastığı götürülmüş, sadece yatak kalmıştı. Masasının üzerine basit bir masa lambası konmuş, dar elbise dolabına beş tane boş askı asılmıştı. Kitap rafında tek bir kitap bile yoktu. Diğer bütün özel eşyaları da alınıp bir yerlere götürülmüştü. Zaten ne gibi özel eşyaları olduğunu Tengo hiç anımsamıyordu. Çantasını yere bırakıp odada göz gezdirdi.

Ortalıkta hâlâ hafif bir ilaç kokusu vardı. Hastanın ardında bırakıp gittiği solukların kokusu hâlâ duruyordu. Tengo, pencereyi açıp odayı havalandırdı. Güneşten solan perdeler rüzgârla dalgalanıp, havaya sıçrayan kız çocuklarının eteği gibi havalandı. Perdeye bakarken, Aomame burada olsa ve hiçbir şey söylemeden elimi sımsıkı tutsa ne kadar güzel olurdu, diye düşündü Tengo bir an.

Tengo otobüse binip Çikura’daki resmi daireye gitti, başvuru masasında ölüm raporunu göstererek ölü yakma iznini aldı. Ölüm saatinin üzerinden yirmi dört saat geçtikten sonra yakmak mümkündü. Ölüm sebebiyle nüfus kütüğünden düşürülme belgesini de aldı. İşlemler biraz zaman aldı, ama her şeyin prosedürü şaşırtıcı ölçüde basitti. Soruşturma türünde bir şeyler gerekmiyordu. Arabayı hurdaya çıkartma işlemi gibi bir şeydi. Hemşire Tamura’nın çalışma ofisindeki fotokopi makinesinde, resmi daireden aldığı belgelerin üçer adet kopyasını çıkarttı.

“2.30’da, avukat gelmeden önce Zenkoşa adlı cenaze evinin yetkilileri buraya gelecek” dedi Hemşire Tamura. “Onlara ölü yakma izin belgesinin bir kopyasını ver. Gerisini tamamen Zenkoşa halleder. Baban, ölmeden önce onların yetkilisiyle konuşup nasıl yapılmasını istediğini anlatmıştı. Gerekli masraflar için bir kenara para da ayırmıştı. Bu yüzden senin bir şey yapmana gerek yok. Elbette buna bir itirazın yoksa.”

Tengo bir itirazı olmadığını söyledi.

Babasından neredeyse hiç eşya kalmamıştı. Eski giysileri, birkaç kitap. Bu kadardı işte.

“Hatıra olarak bir şey ister misin? Gerçi alarmlı saati olan radyo, eski kurmalı kol saati ve okuma gözlüğü dışında bir şey de yok. Sadece bunlar var işte” dedi Hemşire Tamura.

“Hiçbir şey istemiyorum. İstediğiniz gibi halletmenize itirazım yok” dedi Tengo.

Saat tam 2.30’da siyah takım elbiseler içindeki cenaze şirketinin yetkilisi sessiz adımlarla geldi. Elli yaşlarında zayıf bir adamdı. Parmakları uzun, gözbebekleri büyüktü, burnunun kenarında siyah, kurumuş bir ben vardı. Uzun süre güneşin altında kalmış gibi kulaklarının ucuna varana kadar yanmıştı. Nedenini bilemiyordu, ama Tengo şimdiye kadar şişman cenazeci hiç görmemişti. Bu adam, Tengo’ya ana hatlarıyla cenazenin nasıl yapılacağını açıkladı. Konuşma tarzı nazikti. Oldukça yavaş konuşuyordu. Ne de olsa acele etmemizi gerektiren hiçbir şey yok, diyor gibiydi adam.

“Babanız, sağlığında mümkün olduğunca gösterişsiz bir cenaze arzuluyordu. İş görecek, basit bir tabuta konup, öylece yakılmak istemişti. Sunak, tören, ayin, ölüm sonrası adı, çiçekler, selamlaşmalar. Öyle şeyleri tamamen programdan çıkartmamızı söylemişti. Mezar da istemiyormuş. Küllerinin bu civardaki, uygun bir ortak mezara konulmasını istedi. Bu yüzden eğer sizin de bir itirazınız yoksa...” Adam burada sözlerini kesti, iri ve siyah gözleriyle bir dilekçe sunuyormuş gibi ciddiyetle Tengo’nun yüzüne baktı.

“Babam bu şekilde arzuladıysa benim bir itirazım yok” dedi Tengo, adamın gözlerine dimdik bakarak.

Yetkili başını sallayarak onayladı, başını hafifçe öne eğdi.

“Öyleyse bugün cenazeden önceki gece olduğundan, naaşını bir gece bizim cenaze evinde tutacağız. Bu yüzden naaşı şimdi oraya taşıyacağız. Sonra yarın öğleden sonra 1’de yakınlardaki bir krematoryumda yakma törenini yapacağız. Bir sorun yoktur umarım.”

“İtirazım yok.”

“Yakılırken orada bulunacak mısınız?”

“Evet” dedi Tengo.

“Yakılırken başında bulunmak istemeyenler de olur. Bu, size kalmış bir şey.”

“Orada olacağım” dedi Tengo.

“Tamam öyleyse” dedi adam, biraz rahatlamış gibi. “Öyleyse her şeyi babanızın sağlığında istediği gibi yapabileceğiz demektir. Anlayışınız için teşekkürler.”

Yetkili bu sözlerinden sonra uzun parmaklarını, böcek bacakları gibi oynatarak, belge yığını arasından bir fatura çıkartarak Tengo’ya uzattı. Cenazeler hakkında hiçbir bilgisi olmayan Tengo bile, çok ucuza çıkan bir cenaze töreni olduğunu anlamıştı. Elbette itiraz etmedi. Adamdan tükenmezkalem ödünç alarak belgeye imza attı.

Avukat saat 3’ten biraz önce gelince, cenaze yetkilisi ile avukat, Tengo’nun önünde bir süre sağdan soldan konuştular. İki uzman arasındaki kısa cümlelerden oluşan bir diyalogdu. Konuşulan konunun ne olduğunu Tengo tam olarak anlayamıyordu. İkisi, önceden beri tanışıyorlarmış gibiydi. Küçük bir şehirdi. Herhalde herkes birbirini tanıyordu.

Cenaze odasının hemen yakınında, göze ilişmeyen bir arka çıkış vardı. Cenaze arabası, yakınına park edilmişti. Şoför koltuğu tarafındaki pencere camı dışında tüm camlar siyaha boyanmıştı, siyah arabanın üzerinde ne bir yazı ne de bir işaret vardı. Zayıf cenazeci ve yardımcılığını da yapan ak saçlı şoför birlikte Tengo’nun babasını tekerlekli sedyeyle arabaya kadar taşıdılar. Panelvan arabanın tavanı biraz yükseltilerek özel olarak hazırlanmış cenaze arabasına, raylar kapanıp yalnızca yatak kısmı konulabiliyordu. Arkadaki iki kanatlı kapı, ağırbaşlı sesler çıkartarak kapandı, cenaze yetkilisi Tengo’yu nazikçe selamladı,

sonra panelvan harekete geçip gözden kayboldu. Tengo, avukat, Hemşire Tamura ve Hemşire Omura, dördü, o siyah Toyota arabanın arka kapısına doğru dönerek avuçlarını göğüslerinde birleştirdiler.

Avukat ve Tengo, yemekhanenin bir köşesinde karşılıklı otururak konuştular. Avukat, muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında, cenaze yetkilisiyle tezat yaratacak ölçüde şişmandı. Çenesi neredeyse kaybolmak üzereydi. Kış olduğu halde, alnı hafiften boncuk boncuk terlemişti. Yaz geldiğinde feci hissediyor olmalıydı. Gri yünlü takım elbisesinden naftalin kokusu yayılıyordu. Alnı dar, bu alnın üzerindeki saçları kapkara, haddinden fazla sıktı. Şişman vücudu ve gür saçları hiç de birbirine uymuyordu. Gözkapakları şişkin, gözleri çekikti, ama dikkatlice bakınca gözbebeklerinde nazik ışıltılar görülebiliyordu.

“Babanız bir vasiyetname bıraktı. Vasiyetname dediysem de çok fazla bir şey içermiyor. Romanlarda görülen vasiyetnamelerden biraz farklı.” Avukat böyle söyledikten sonra genzini temizledi. “Tam bir tanım koymak gerekirse, basit bir not diyebilirim. Şimdi, içeriğini basitçe açıklayayım. Vasiyetnamede öncelikle, cenazesiyle ilgili direktifler var. İçeriği hakkında az önce buradaki Zenkoşa şirketinin yetkilisi açıklama yapmıştır sanıyorum ama...”

“Açıklama yapıldı. Basit bir cenaze olacak.”

“Tamam öyleyse” dedi avukat. “Bu, babanızın arzuladığı bir şeydi. Her şeyin olabildiğince basit bir şekilde halledilmesi. Cenaze masrafları sandıktaki birikiminden karşılanacak. Tedavi masrafları da babanızın bu tesise girerken toplu olarak emanet ettiği depozitodan karşılanacak. Size mali bir yük getirmeyecek.”

“Kimseye borcu yokmuş öyleyse.”

“Aynen öyle. Her şeyi önceden ödemiş. Bir de Çikura postanesinde babanızın hesabında biraz para kaldı. Bu parayı, oğlu olduğunuz için siz alacaksınız. Hesabın mevduat sahibi isim değişikliği işlemleri yapılmalı. İsim değişikliği için babanızın kütükten düşürülme kaydı ve sizin kütük kaydınız, mühür kayıt belgeniz gerekli. Bunlarla doğrudan Çikura postanesine gidip gerekli belgeleri elyazınızla doldurmanız gerekiyor. Bu işlemler bir hayli zaman alacaktır. Bildiğiniz gibi Japonya’da bankalar ve postaneler, belgeler konusunda titizdir.”

Avukat ceketinin cebinden büyük beyaz bir mendil çıkartıp, alnındaki terleri sildi.

“Miras devriyle ilgili söylemem gerekenler bundan ibaret. Miras dediysem de o postanedeki birikiminin dışında ne yaşam sigortası, ne borsa hissesi, ne emlak, ne mücevher, ne de antika eşya var. Rahatlıkla anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum, ama sizi zahmete sokacak bir durum yok.”

Tengo sessizce başını evet anlamında salladı. Her şey babasının tarzına uygundu. Fakat babasının birikimini miras olarak almak Tengo’nun hiç içinden gelmiyordu. Ağır, nemli battaniyelerin birkaçını üst üste örtünüyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Mümkün olsa, bu parayı almak istemiyordu. Fakat bu şişman, gür saçlı, insanların sempatisini kazanmak konusunda zorlanmayan avukatın karşısında böyle bir şeyi dile getiremezdi.

“Bunun dışında babanızdan bir zarf emanet aldım. Şimdi buraya getirdim. Size vermek istiyorum.”

O şişkin, büyük kahverengi zarf, koli bandı ile kat kat sarılmıştı. Şişman avukat, zarfı siyah evrak çantasından çıkartıp, masanın üzerine koydu.

“Kavana Bey buraya girmeden hemen önce, doğrudan görüşüp konuştuğumuzda emanet almıştım. O sıralarda, Kavana Bey’in henüz bilinci tamamen yerindeydi. Arada sırada elbette kafasının karıştığı oluyordu, ama genelde sıkıntısızca yaşamını sürdürebiliyor gibiydi. Kendisi öldüğünde, o an geldiğinde bu zarfı yasal vârisine vermemizi istedi.”

“Yasal vâris” dedi Tengo, biraz şaşırarak.

“Evet, yasal vâris. Babanız, bu kişinin kim olduğunu adıyla sanıyla söylemedi. Fakat yasal vâris dendiğinde sizden başka kimse yok.”

“Benim bildiğim kadarıyla da öyle.”

“Öyleyse bunu” dedi avukat masanın üzerindeki zarfı göstererek, “size vermem gerekiyor. Teslim aldığınıza dair şurayı imzalayabilir misiniz?”

Tengo belgeyi imzaladı. Masanın üzerine konan kahverengi evrak zarfı, haddinden fazla albenisiz, resmi görünüyordu. Ne ön yüzünde, ne arka yüzünde tek bir harf bile yoktu.

“Bir soru sormak istiyorum” dedi Tengo avukata, “babam o sırada benim adımı, yani Tengo Kavana adını bir kez bile ağzına almadı mı, ya da oğlum sözcüğünü?”

Avukat bu soruyu düşünürken cebinden yine mendilini çıkartıp alnındaki terleri sildi. Sonra hafifçe başını iki yana salladı. “Hayır. Kavana Bey, sürekli yasal vâris sözcüğünü kullanıyordu. Bunun dışında tek bir ifade bile kullanmadı. Biraz tuhafıma gittiğinden aklımda kalmış.”

Tengo suskundu. Avukat durumu biraz düzeltmeye çalışır gibi sözlerini sürdürdü:

“Fakat yasal vâris dendiğinde sizden başka kimse olmadığını Kavana Bey’in kendisi de çok iyi biliyordu. Yalnızca konuşmamız sırasında sizin adınızı dile getirmedi. Kafanıza takılan bir şey mi var?”

“Hayır, kafama takılan bir şey yok” dedi Tengo. “Babam zaten biraz farklı yönleri olan bir insandı.”

Avukat rahatlamış gibi gülümseyerek, hafifçe başını salladı. Sonra Tengo’ya yeni çıkarttığı kütük kaydını uzattı. “Kabalık olabilir, ama bu tür bir hastalık söz konusu olduğundan, yasal işlemlerde yanlışlık olmaması açısından kütük kaydınızı kontrol etmek durumundaydım. Kayıtlara bakılırsa Tengo Bey, Kavana Bey’in sahip olduğu tek çocuk sizsiniz. Anneniz sizi doğurduktan bir buçuk sene sonra ölmüş, sonrasında babanız yeniden evlenmemiş, size tek başına bakmış. Babanızın ailesi, kardeşleri de çoktan ölmüşler. Tengo Bey, siz gerçekten Kavana Bey’in yegâne yasal vârisisiniz.”

Avukat ayağa kalkıp taziye dileğinde bulunarak gitti, Tengo tek başına orada kalakalmış halde masanın üzerindeki evrak zarfına baktı. Babası, aralarında kan bağı olan gerçek babası idi ve annesi gerçekten de ölmüştü. Avukat öyle söylemişti. Muhtemelen de bu doğruydu. En azından yasal anlamda gerçekti. Fakat gerçek açığa çıktığı ölçüde, doğrular gitgide uzaklaşıyormuş gibi bir his vardı içinde. Neden öyleydi acaba?

Tengo babasının odasına dönüp masanın başına geçerek, sımsıkı kapatılmış zarfı açmaya çalıştı. Zarfın içinde, gizemi çözmek için bir anahtar vardı belki de. Fakat zarfı açmak hiç de kolay olmadı. Odada gözüne ne bir makas, ne bir maket

bıçağı, ne de bunların yerine geçebilecek bir şey ilişti. Koli bantlarını tırnağıyla tek tek sökmekten başka çaresi yoktu. Bin bir zahmetle sonunda zarfı açınca içinde yine daha küçük boyda zarflar çıktı. Onlar da yine sımsıkı kapatılmıştı. Her haliyle babasının tarzıydı.

Zarflardan birinde 500 bin yen nakit para vardı. Darphaneden yeni çıkmış, elli adet 10 bin yenlik banknot, ince kâğıda sarılmıştı. Aynı zarfın içinde, acil durumlar için nakit para yazılı bir de kâğıt bulunuyordu. Kesinlikle babasının yazısıydı. Küçük, her çizgisine dikkat edilerek yazılmış bir yazıydı. Tahmin edilmeyen bir masraf çıktığında o parayı kullan, demeye çalışıyordu herhalde. Babası, yasal vâriste yeterli miktarda nakit para olmayacağını düşünmüştü muhakkak.

En kalın zarfa, eski gazete kupürleri, takdirname türünden belgeler bir tomar halinde konulmuştu. Hepsi de Tengo'yla ilgili şeylerdi. İlkokul yıllarında Tengo'nun matematik yarışmasında şampiyon olduğu zaman aldığı başarı belgesi, yerel gazetede çıkan gazete haberi. Ödül töreninde topluca çekilmiş fotoğraf, sanat eseri gibi saklanmış üstün başarı belgesi. Tüm derslerden en yüksek puanları almıştı. Bunların dışında Tengo'nun dâhi çocuk olduğunu kanıtlayan başka kayıtlar da vardı. Judo kıyafetiyle Tengo'nun ortaokul yıllarındaki fotoğrafı. Neşeyle gülümseyerek elinde üçüncülük bayrağı tutuyordu. Bunu gören Tengo çok şaşırdı. Babası, NHK'dan emekli olduktan sonra o zamana kadar yaşadığı şirket lojmanını boşaltmış, ardından yine İçikava şehir merkezindeki kiralık bir apartmana taşınmış, derken oradan da Çikura'daki tedavi merkezine gelmişti. Bekâr ve birkaç kez taşınmış olduğundan, neredeyse hiçbir eşyası kalmamıştı. Dahası, ikisinin arasındaki baba-oğul ilişkisi uzun yıllar donmuş bir halde kalmıştı. Buna rağmen babası Tengo'nun dâhi çocuk olduğu yılların ışıltılı kalıntılarını, ömrü boyunca özenle saklamayı sürdürmüştü.

Bir diğer zarfta, babasının NHK tahsildarı olduğu dönemde aldığı farklı belgeler vardı. Babasının yılın en başarılı personeli olarak ödül aldığına dair belge. Birkaç basit başarı belgesi. Şirket elemanlarıyla gidilen seyahatte arkadaşlarıyla birlikte çektirdiği bir fotoğraf. Eski kimlik belgesi, emeklilik kesintisi ve sağlık sigortası ödeme kayıtları. Neden sürekli sakladığını anlayamadığı maaş dökümleri. Emekli ikramiyesinin ödenmesiyle ilgili belgeler... Otuz yıldan uzun bir süre NHK için kendini paralayarak çalışmış olmanın karşılığında, o miktar şaşırtıcı derecede düşüktü. İlkokul yıllarındaki Tengo'nun baş döndürücü başarı belgeleriyle karşılaştırıldığında, kendisiyle ilgili kayıtlar da son derece azdı. Toplumsal olarak bakıldığında, babasınınki gerçekten hiçliğe yakın bir ömürdü

belki de. Fakat Tengo açısından bu, hiçliğe yakın diyebileceği bir şey değildi. Babası, Tengo'nun ruhuna ağır, yoğun bir gölge bırakıp gitmişti. Bir hesap cüzdanıyla birlikte.

Babasının NHK'ya girmeden önceki hayatına ait belgeler. O zarfta bu döneme dair tek bir şey bile yoktu. Sanki babasının hayatı NHK tahsildarı olduğu sıralardan itibaren başlamış gibiydi. Son açtığı küçük, ince zarfta siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Yalnızca o kadar. Başka hiçbir şey yoktu. Eski bir fotoğraftı. Rengi atmış, suyun içinde bekletilmiş gibi tamamı ince bir zarla kaplanmıştı sanki. Orada çocuklu bir aile vardı. Baba, anne ve küçük bir bebek. Bebek bir yaşını geçmemiş olmalıydı. Geleneksel Japon giysileri içerisindeki anne, bebeği özenle kucağında tutuyordu. Arkada bir Şinto tapınağının giriş kapısı görünüyordu. Kıyafetlere bakılırsa mevsim kış olmalıydı. Tapınağa yeni yılın ilk güneşinin doğuşuna dair süslemelerin yerleştirilmiş olması, yılbaşı olduğunu gösteriyordu. Anne, gözleri kamaşmış gibi gözlerini kısmış gülümsüyordu. Biraz kendine büyük gelen, koyu renklerde bir palto giymiş babanın, gözlerinin arasında iki derin kırışık oluşmuştu. Ben her şeyi göründüğü gibi, öylece kabul etmem, der gibi bir suratı vardı. Kucaktaki bebek, dünyanın genişliği ve soğukluğu karşısında tereddüde düşmüş gibiydi.

O genç baba, nereden bakılırsa bakılsın Tengo'nun babasıydı. Henüz daha gençti elbette, ama yine de biraz olgunlaşmış, zayıflamış, gözleri çukura kaçmış gibiydi. Soğuk bir köyde yaşayan yoksul bir çiftçinin yüzü. Her haliyle kendinden emin, ama çevresinde olup bitenlere karşı kuşkulu bir ifade. Saçları kısa kesilmiş, sırtını biraz kamburlaştırmıştı. Bu, babasından başkası olamazdı. Öyleyse o bebek, muhtemelen Tengo'ydu. Bebeği kucağında tutan anne ise Tengo'nun annesiydi bu durumda. Annesi, babasından biraz uzun boyluydu, dik bir duruşu vardı. Babası otuzlu yaşlarının sonlarında, annesi ise yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu.

Bu fotoğrafı elbette ilk kez görüyordu. Daha önce aile fotoğrafı denecek bir şeyi Tengo bir kez bile görmemişti. Bebekliğine ait bir fotoğrafla hiç karşılaşmamıştı. Fotoğraf makinesi alabilecek durumları yoktu çünkü. Tutup aile fotoğrafı çektirecek şanslarının da olmadığını söylemişti babası. Herhalde öyleydi, diye düşünmüştü Tengo da. Fakat babası yalan söylemişti. Geriye böyle bir fotoğraf kalmıştı sonuçta. Üstelik kılık kıyafetleri şık olmasa da insan içine çıkılmayacak, insanı utandıracak gibi de değildi. Fotoğraf makinesi satın alamayacak kadar sıkıntılı bir yaşam sürüyormuş gibi bir halleri de yoktu. Fotoğraf, Tengo doğduktan hemen sonra, yani 1954 ya da 1955 yılında çekilmiş olmalıydı.

Fotoğrafın arkasına baktıysa da tarih ya da yer yazılmamıştı.

Tengo, annesi olduğunu düşündüğü kadının yüzünü ayrıntılarıyla inceledi. Fotoğraftaki yüz küçük, üstüne üstlük puslu görünüyordu. Elinde büyüteç olsa ayrıntılarını belki görebilirdi ama elbette elinin altında öyle bir şey yoktu. Yine de ana hatlarıyla yüzü seçebilmek mümkündü. Oval bir yüzdü. Burnu küçük, dudakları dolgundu. Ahım şahım güzellikte bir kadın denilemezdi, ama şirindi. Sempati duyulabilecek bir yüzü vardı. En azından babasının taşralı yüz hatları ile karşılaştırıldığında çok daha nezih ve entelektüel görünüyordu. Tengo, buna sevinmişti. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı, yüzünde gözleri kamaşmış gibi bir ifade vardı. Fotoğraf makinesi karşısında heyecanlanmıştı belki de. Geleneksel Japon elbiseleri içinde olması yüzünden vücut hatlarına varana kadar anlaşılmıyordu.

En azından fotoğrafa yansıyan dış görünümden anlaşıldığı kadarıyla, ikisi için birbirine yakışan bir karıkoca demek zordu. Aralarında yaş farkı var gibiydi. Bu iki kişinin bir yerlerde karşılaşması, kadın ve erkek olarak yüreklerinin birbirine bağlanması, karıkoca olarak bir erkek çocuğuna sahip olmaları sürecini kafasında canlandırmaya çalışsa da tam olarak başaramadı Tengo. O fotoğrafta bunu hissettiren hiçbir işaret yoktu. Öyleyse duygusal bir bağ olmaksızın bu ikisinin karıkoca olarak bir araya gelmesine yol açan bir durum vardı belki de. Hayır, ortada durum olarak adlandırılabilecek bir şey de yoktu belki de. Yaşam, en basit haliyle bir dizi anlamsız, bazı durumlarda fazlasıyla gelişigüzel gelişmelerin yaşanmasından öteye geçmiyor da olabilirdi.

Sonra Tengo, kendisinin gündüz gözüyle gördüğü rüyalarda, bebeklik yaşlarına ait o bellek kırıntısında ortaya çıkan gizemli kadın ile bu fotoğraftaki annenin aynı insan olup olmadığını tespit etmeye çalıştı. Fakat o kadının yüzünü hiç anımsamadığını fark etti. O kadın bluzunu çıkartmamış, fanilasının askısını indirmiş, tanımadığı bir adama meme ucunu emdiriyor, sonra da inlemeye benzer sesler çıkarıyordu. Tengo’nun anımsadığı yalnızca buydu. Bir yerlerde başka bir adam kendi annesinin meme ucunu emiyordu. Kendi tekeli altında olması gereken bu meme ucu, birileri tarafından gasp edilmişti. Bir bebek için bu, ciddi bir tehdit olmalıydı. Bakışları, yüzlerine varana kadar ulaşmıyordu mutlaka.

Tengo fotoğrafı zarfın içine geri koyup, bunun anlamı üzerine düşündü. Babası o fotoğrafı ölene kadar özenle taşımıştı. Öyleyse annesini sürekli değerli bir varlık olarak yüreğinde taşımış olmalıydı. Tengo kendini bildiğinde, annesi çoktan

hastalıktan ölmüştü. Avukatın araştırmasına bakılırsa, Tengo ölen annesi ile NHK tahsildarı babadan doğan tek çocuktu. Bu, nüfus kütüğünde de teyit edilen gerçekti. Fakat resmi dairelerdeki belgeler, o adamın Tengo'nun biyolojik babası olduğunu garanti edemezdi.

"Benim oğlum yok." Babası derin uykuya dalmadan önce Tengo'ya öyle demişti.

"Öyleyse ben neyim?" diye sormuştu Tengo.

"Sen hiçbir şeysin." Bu, babasının yalın ve itiraza yer bırakmayan yanıtıydı.

Tengo bunu duyunca, o sesin tınısından, kendisi ile o adam arasında kan bağı olmadığına emin olmuştu. Sonra ağır prangalardan nihayet kurtulduğunu düşünmüştü. Fakat zaman geçtikçe, babasının dile getirdiği şeylerin gerçekliğinden emin olamaz hale gelmişti.

"Ben hiçbir şeyim" dedi Tengo tekrar yüksek sesle.

Sonra bir an eski fotoğraftaki genç annenin siluetinin bir şekilde kendisinden yaşça büyük kadın arkadaşına benzediğini fark etti. Kyoko Yasuda. Kadının adı buydu. Tengo zihnini yatıştırmak için parmak ucuyla alnının ortasına bir süre bastırdı. Sonra bir kez daha zarftan fotoğrafı çıkartıp baktı. Küçük burun, dolgun dudaklar. Elmacıkkemikleri hafifçe çıkıktı. Saç stili farklı olduğundan başta farkına varmamıştı, ama yüz hatlarının gerçekten de Kyoko Yasuda'ya benzediği söylenebilirdi. Fakat bu, ne anlama geliyordu?

Hem sonra babası neden öldükten sonra bu fotoğrafı Tengo'ya vermeyi düşünmüştü? Yaşarken, Tengo'ya annesi hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Bu aile fotoğrafının varlığını bile gizlemişti. Fakat en sonunda, tek bir açıklama bile yapmaksızın bu puslu, tek fotoğrafı Tengo'ya bırakmıştı. Ne için? Oğlunu kurtuluşa yönlendirmek için mi? Yoksa daha derin bir karmaşanın içine atmak için mi?

Tengo'nun anlayabildiği tek şey, babasının ona bazı durumları anlatma niyetinin asla olmadığıydı. Yaşadığı sıralarda olmadığı gibi, öldükten sonra da olmamıştı. Bak, burada bir fotoğraf var. Yalnızca bunu sana bırakıyorum. Gerisini sen dilediğince tahmin et. Babası, muhtemelen böyle diyordu.

Tengo, nevresimsiz yatağın üzerine sırtüstü uzanıp tavana baktı. Ahşap kaplama

bir tavandı. Beyaz badana yapılmıştı. Desensiz, budak izi bile olmayan kalaslar birbirine eklenmişti yalnızca. Bu, babasının ömrünün son birkaç ayında, o çökmüş göz çukurlarının dibinden izlediği görüntünün aynısıydı. Belki de o gözler hiçbir şey görmemişti. Fakat nihayetinde bakışları oraya yönelmişti. Görüyor olsun ya da olmasın.

Tengo, gözlerini kapatıp kendisinin orada, yatalak halde ağır ağır, ama kesin bir şekilde ölüme doğru ilerlediğini geçirdi aklından. Fakat sağlık sorunu olmayan otuz yaşında bir adam için ölüm, hayal gücü sınırlarının dışında kalıyordu. Tengo usulca soluklanarak, akşamüzeri ışıklarının yarattığı gölgelerin duvarda oynaşmasını izledi. Hiçbir şeyi aklına getirmemeyi düşündü. Hiçbir şey düşünmemek, Tengo için o kadar zor bir şey değildi. Bir şeyi derinlemesine düşünemeyecek kadar yorgundu. Mümkün olsa biraz uyumak istiyordu, ama aşırı yorgunluktan olacak bir türlü uykusu gelmiyordu.

Saat 6'ya yaklaşırken Hemşire Omura gelip yemekhanede yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Tengo'nun hiç iştahı yoktu. Fakat Tengo, öyle söylese de o iri göğüslü, uzun boylu hemşire geri adım atmadı. Az da olsa bir şeyler yemesinin iyi olacağını söyledi. Neredeyse emir verir gibi. Söylemeye hiç gerek yok ki bünyeyi sağlam tutmak için insanlara bazı emirler vermek konusunda kadın bir profesyoneldi. Tengo, karşısındaki kadın, hele de kendisinden yaşça büyükse, uygun bahaneler uydurup yapması istenen şeyi reddedemeyen biriydi.

Merdivenlerden inip yemekhaneye gittiğinde, Kumi Adaçi de oradaydı. Hemşire Tamura ortalarda yoktu. Tengo, Kumi Adaçi ve Hemşire Omura ile aynı masada yemeğini yedi. Tengo, salata ve haşlanmış sebzeden biraz yiyip, küçük midye ve soğan katılmış miso çorbası içti. Sonra sıcak bitki çayı içti.

"Ne zaman yakılacak?" diye sordu Kumi Adaçi Tengo'ya.

"Yarın öğlen 1'de" diye yanıtladı Tengo. "O iş bittikten sonra sanırım ben de dosdoğru Tokyo'ya dönerim. İşim var çünkü."

"Tengo, yakılma törenine senden başka refakat edecek olan kimse var mı?"

"Hayır, sanırım yok. Ben tek başıma olacağım."

"Baksana, ben de seninle gelsem, sorun olur mu?" diye sordu Kumi Adaçi.

“Benim babamın yakılma törenine mi?” diye sordu Tengo, şaşırarak.

“Öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, babanı çok severdim.”

Tengo gayriihtiyari yemek çubuklarını masaya bırakıp Kumi Adaçi’nin yüzüne baktı. Kadın gerçekten kendi babası hakkında mı konuşuyordu acaba? “Mesela ne gibi özelliklerini?” diye sordu Tengo.

“Dürüst bir adamdı, gereksiz yere de konuşmazdı” dedi kadın. “O yönleri benim ölen babama benziyordu.”

“Hımm” dedi Tengo.

“Babam balıkçıydı. Elli yaşına gelmeden öldü gerçi.”

“Denizde mi öldü?”

“Hayır, akciğer kanserinden. Aşırı sigara içmek yüzünden. Nedenini bilemiyorum, ama balıkçıların hepsi müthiş sigara içerler. Sanki vücutlarının her yerinden duman fışkırır gibi.”

Tengo bir an bunu düşündü. “Benim babam da balıkçı olsaydı daha iyi olurdu belki.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Neden bilemiyorum” dedi Tengo. “Yalnız bir an öyle bir hisse kapıldım. NHK tahsildarlığındansa öylesi daha iyi olurdu belki.”

“Babanın balıkçı olması, senin açından daha kabul edilebilir mi olurdu acaba?”

“En azından öylesi farklı açılardan çok daha kolay olurdu sanırım.”

Tengo, çocukluğunda tatil günlerinde sabah erkenden babasıyla birlikte balıkçı teknesine bindiğini hayal etti. Büyük Okyanus’un sert dalgaları ve yanaklarına vuran deniz suyu serpintileri. Dizel motorun yeknesak yankıları. Burnunun direğini sızlatan balık ağının kokusu. Tehlikeli, çetin bir iş. Küçük bir hata bile insanın canına mal olur. Fakat NHK yayın ücreti tahsilatı için İçikava şehrinde babasının peşi sıra dolaşmakla karşılaştırıldığında, bu çok daha doğal, çok daha dolu dolu bir yaşantı olurdu mutlaka.

“Fakat NHK tahsildarlığı da mutlaka ağır bir iştir” dedi Hemşire Omura, haşlanmış balığını yerken.

“Herhalde” dedi Tengo. En azından Tengo’nun yapabileceği bir iş değildi.

“Fakat baban işinde çok iyiymiş, değil mi?” diye sordu Kumi Adaçi.

“Oldukça iyiydi sanırım” dedi Tengo.

“Üstün başarı belgesini görmüştüm” dedi Kumi Adaçi.

“Öyle ya, eyvah!” dedi Hemşire Omura, aniden yemek çubuklarını masaya bırakarak. “Tamamen unutmuşum. Kusura bakma. Nasıl oldu da böyle önemli bir şeyi unuttum. İkiniz biraz burada bekler misiniz? Bugün mutlaka Tengo’ya vermem gereken bir şey vardı.”

Hemşire Omura mendiliyle ağzını silip sandalyesinden kalktı, yemeğini yarım bırakarak aceleci adımlarla yemekhaneden çıkıp gitti.

“Bu kadar önemli olan şey ne acaba?” dedi Kumi Adaçi, başını hafifçe yana eğerek.

Tengo elbette bilmiyordu.

Tengo, Hemşire Omura’nın dönüp gelmesini beklerken, sırf âdet yerini bulsun diye sebze salatasından küçük parçalar alıp ağzına götürüyordu. Yemekhanede akşam yemeği yiyen kişi sayısı, henüz o kadar fazla değildi. Üç yaşlı bir masanın etrafına oturmuşlardı, ama hiçbiri konuşmuyordu. Başka bir masada beyaz giysiler içerisindeki, saçları ağarmaya başlamış bir adam, tek başına yemeğini yerken, önüne açtığı akşam gazetesini, ciddi bir yüz ifadesiyle okuyordu.

Neden sonra Hemşire Omura aceleci adımlarla geri geldi. Bir alışveriş merkezinin poşeti vardı elinde. Kadın poşetten güzelce katlanmış bir giysi çıkarttı.

“Bir sene kadar öncesiydi, ama henüz bilinci tamamen yerindeyken Kavana Bey bana emanet etmişti” dedi iri cüsseli hemşire. “Tabuta konulduğunda bunu giymek istiyormuş. Bu yüzden kuru temizlemeye verip naftalinleyerek saklamıştım.”

Kadının elindeki, asla başka bir şeyle karıştırılmayacak NHK tahsildarlarının üniformasıydı. Üniformayla aynı kumaştan pantolonu güzelce ütülenmişti. Naftalin kokusu, Tengo'nun burnunun direğini sızlatıyordu. Tengo, bir süre söyleyecek söz bulamadı.

"Kavana Bey bu kıyafetle yakılmak istediğini söylemişti bana" dedi Hemşire Omura. Sonra o üniformayı yine güzelce katlayarak torbaya koydu. "Bu yüzden vakit geç olmadan sana vereyim Tengo. Yarın cenazecilere gittiğinde bunu da götür. Üstüne giydirsinler."

"Fakat bunu giydirmek sorun yaratmaz mı? Giysi, geçici olarak verilmiştir. Emekli olurken NHK'ya geri vermesi gerekirdi" dedi Tengo, pek de güçlü olmayan bir sesle.

"Kafaya takılacak bir şey yok" dedi Kumi Adaçi. "Biz sesimizi çıkarmazsak kim anlayacak. Eski bir üniforma takımının ortadan kaybolması NHK'ya dokunmaz."

Hemşire Omura, hemfikir olduğunu belirtti. "Kavana Bey, otuz yıldan fazla NHK için sabahtan akşama kadar taban tepmiş. Hiç istemediği durumlarla da sık sık karşılaşmıştır. Yok görev, yok performans derken çok sıkıntı çekmiş olmalı. Bir takım üniforma niye sorun yaratsın? Bunu kullanarak kötü bir şey yapıyor da değiliz."

"Öyle elbette. Ben de lisedeyken giydiğim üniformayı hâlâ saklıyorum" dedi Kumi Adaçi.

"NHK tahsildarının üniforması ile liseli üniforması farklı sanırım" diye Tengo lafa girmeye çalıştıysa da kulak asan olmadı.

"Evet, benim lise kıyafetim de yüklükte saklı duruyor" dedi Hemşire Omura.

"Ee, arada sırada giyip kocanın önüne çıkıyor musun bari? Beyaz çoraplar da giyerek" dedi Kumi Adaçi, alay eder gibi.

"Bak bu iyi olabilir" dedi Hemşire Omura, masaya dirseklerini koymuştu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bakarsın tahrik edici olur."

"Neden olmasın" dedi Kumi Adaçi. Sonra liseli üniforması konusunu kapatarak Tengo'dan tarafa döndü. "Kavana Bey, üzerinde o NHK üniformasıyla yakılmak

arzusunda olduğunu açıkça belirtmişti. Biz de bu kadarcık bir isteği yerine getirmeliyiz, değil mi?”

Tengo, üzerinde NHK amblemi olan üniformanın bulunduğu torbayı alıp odaya döndü. Kumi Adaçi, onunla birlikte gelip yatağı hazırladı. Hâlâ kola kokusu gitmemiş yeni çarşaf, yeni battaniye, yeni nevresim, yeni yastık. Yeni takımları serince babasının o güne kadar yattığı yatak, tamamen başka bir görünüm almıştı. Tengo nedensizce Kumi Adaçi’nin gür apış arası tüylerini anımsadı.

“Son günlerde baban sürekli derin uykudaydı, değil mi?” dedi Kumi Adaçi, çarşafın kırışıklarını eliyle düzelterek. “Fakat yine de bilincinin tamamen kapalı olduğunu sanmıyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Tengo.

“İyi de, baban arada sırada birilerine mesaj gönderir gibiydi.”

Tengo, pencere kenarında durmuş, dışarıdaki manzarayı izliyordu, ama arkasına dönerek Kumi Adaçi’ye baktı. “Mesaj mı?”

“Evet. Baban sık sık yatağının kenarına vuruyordu. Elini yatağın kenarından sarkıtarak, mors alfabesi gibi tak tak tak diye. İşte böyle.”

Kumi Adaçi Tengo’nun babasının taklidini yaparak, yatağın ahşap çerçevesine iki yumruğuyla usulca vurdu.

“Bu, sanki sinyal gönderirmiş gibi değil mi?”

“Bunun sinyal olduğunu sanmıyorum.”

“Değilse ne?”

“Kapıya vuruyordu” dedi Tengo, kuru bir sesle. “Bir yerlerdeki bir evin kapısına.”

“Evet, öyle ya. Şimdi sen söyleyince, gerçekten öyle olabilir. Gerçekten kapıya vurur gibiydi.” Sonra Kumi Adaçi kaşlarını iyice çattı. “Baksana, yani bilincini yitirdikten sonra da Kavana Bey hâlâ yayın ücreti tahsilatı için dolaşıyordu mu

demek istiyorsun?”

“Herhalde” dedi Tengo. “Kafasının içindeki bir yerlerde.”

“Öldükten sonra bile borazanını elinden bırakmayan eski askerler gibi” dedi Kumi Adaçi, hayranlıkla.

Söyleyeceği bir şey olmadığı için Tengo suskun kaldı.

“Baban o işi çok sevmiş demek ki. NHK yayın ücreti tahsil ederek dolaşmayı.”

“Sevip sevmemeyle ilgisi yoktu, sanırım” dedi Tengo.

“Peki, neyle ilgisi vardı?”

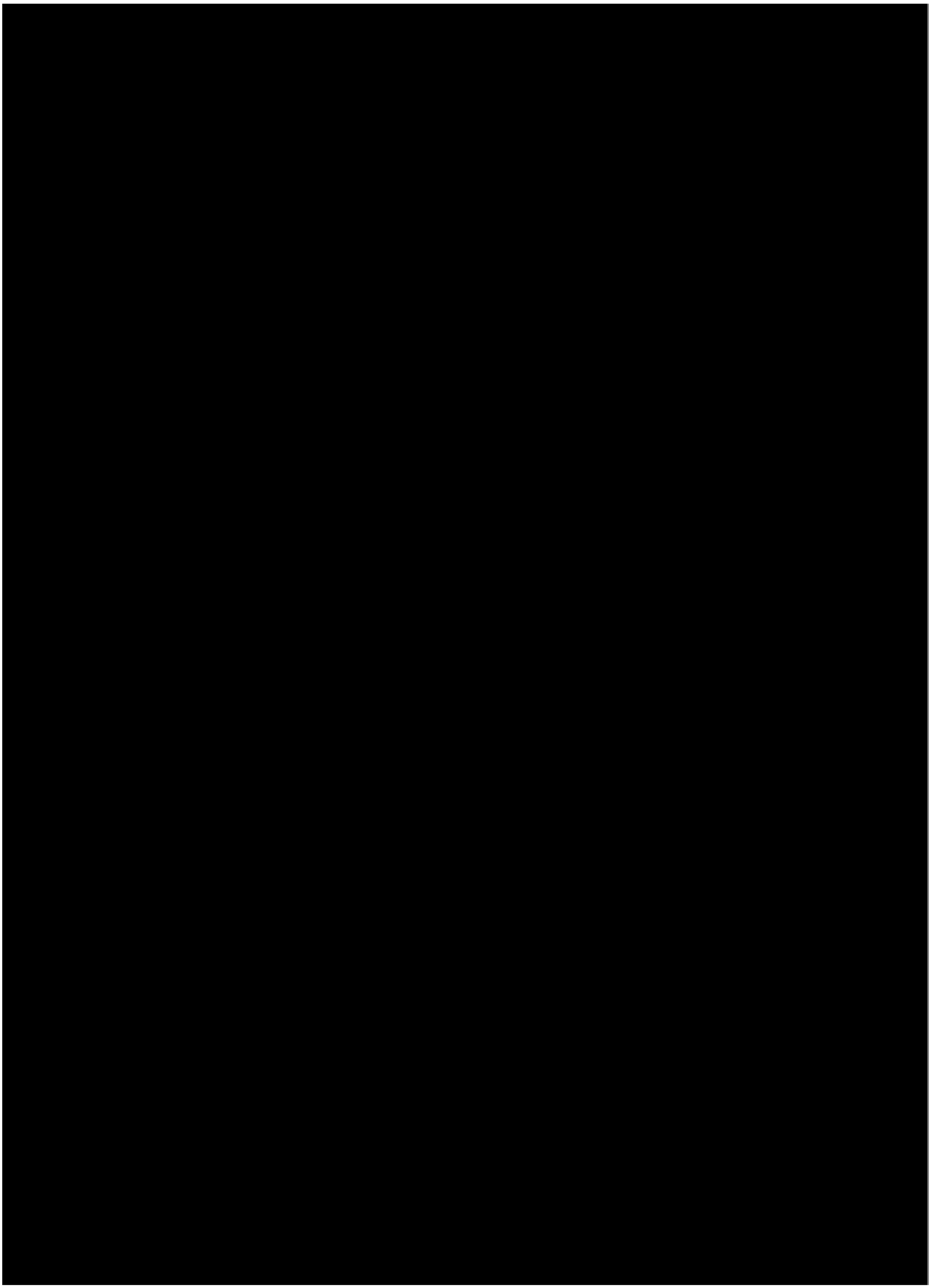
“Bu, babamın en iyi yapabildiği işti.”

“Hımm, demek öyle” dedi Kumi Adaçi. Sonra bir an düşündü. “İyi de, bu yaşam tarzı da kendi çapında doğruydu belki de.”

“Belki de” dedi Tengo, çam korusuna bakarak. “Gerçekten de öyleydi belki.”

“Peki, mesela” dedi kadın. “Senin en iyi yapabildiğin şey nedir?”

“Bilemiyorum” dedi Tengo, Kumi Adaçi’nin yüzüne dimdik bakarak. “Gerçekten bilemiyorum.”

Uşikava

O gözler, aksine acıyormuş gibi bakıyordu

Pazar günü akşamüzeri saat 6.05'te Tengo, apartmanın girişinde göründü. Dışarı çıktığında önce bir durup bir şeyler arıyormuş gibi çevresine bakındı. Gözlerini sağdan sola, sonra soldan sağa çevirdi. Başını gökyüzüne kaldırıp, sonra ayaklarına baktı. Fakat normalden farklı bir şey gözüne ilişmemiş gibiydi. Hızlı adımlarla yola koyuldu. Uşikava, onun o halini perdenin aralığından izledi.

Uşikava, o sırada Tengo'nun peşine düşmedi. Eşyası yoktu. İri elleri ütü izi olmayan pantolonunun ceplerindeydi. Dik yaka süveter, şeklini kaybetmeye başlamış zeytin yeşili kadife ceket, dağınık saçlar. Ceketinin cebinde kalınca bir cep kitabı vardı. Herhalde yakınlarda bir yerde yemek yeme niyetindeydi. İstediği her yere gidebilirdi.

Pazartesi günü Tengo'nun bazı dersleri olduğunu biliyordu. Uşikava, önceden dershaneye telefon edip bunu teyit etmişti. Evet, Kavana Hoca'nın dersleri, hafta başından itibaren programda yazdığı gibi yapılacak, demişti ofis görevlisi kadın. Tamam öyleyse. Tengo, yarın nihayet normal yaşantısına dönecekti. Kişiliği açısından bakıldığında, bu gece dışarı çıkması söz konusu olmazdı. (Eğer Uşikava o sırada Tengo'yu izlemiş olsaydı, onun Komatsu ile buluşmak için Yotsuya'daki bara gittiğini öğrenecekti gerçi.)

Saat 8'de Uşikava trençkotunu giydi, kaşkolunu boynuna dolayıp beresini kulaklarına kadar geçirdi, çevresini kolaçan ederek hızlı adımlarla apartmandan çıktı. O sırada Tengo henüz evine dönmemişti. Yakınlarda basit bir yemek yediği düşünülürse, dönüşü fazlasıyla uzamıştı. Apartmandan çıkarken, geri dönen Tengo ile burun buruna gelme olasılığı da vardı. Fakat her ne pahasına olursa olsun, Uşikava'nın o akşam, o saatte mutlaka dışarıya çıkıp yapması gereken bir işi vardı.

Uşikava, hafızasını kullanarak bazı köşelerden döndü, bazı işaretlerin önünden

geçti. Arada sırada yolunu şaşırsa da bir şekilde çocuk parkına ulaştı. Önceki günkü güçlü kuzey rüzgârı dinmişti, aralık ayı için ılık bir akşamdı, ama yine de geceleyin parkta kimsecikler yoktu. Uşikava, bir kez daha çevreye göz gezdirip birileri tarafından izlenmediğinden emin olduktan sonra kaydırağın merdivenini tırmandı. Kaydırağın tepesinde oturup, parmaklığa sırtını yaslayarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Ay, önceki akşamla aşağı yukarı aynı yerdeydi. Üçte iki büyüklüğünde parlak bir ay. Çevresinde tek bir bulut bile yoktu. Üstelik şekilsiz, küçük yeşil ay da o ayın yanına sokulmuştu.

Yanlış görmemişim, dedi Uşikava kendi kendine. İç geçirerek yavaşça başını iki yana salladı. Ne rüya görmüştü ne de bir göz yanılsamasıydı. Büyük ve küçük iki ay, yaprakları dökülmüş Zelkova ağacının üstünde, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde yan yana duruyorlardı. Bu iki ay, dün akşamdan beri Uşikava'nın dönüp kaydırağın tepesine çıkmasını sabırla, kımıldamadan beklemiş gibiydi. Uşikava'nın oraya dönüp geleceğini biliyor olmalıydılar. Onların, söz birliği etmiş gibi, çevrelerine yaydıkları sessizlik, pek çok imayla dolu bir sessizlikti. Dahası iki ay, Uşikava'dan bu sessizliğe ortak olmasını istiyorlardı. Bu durumu kimseye söylememen gerek, diyorlardı Uşikava'ya. İnce, külle kaplı işaretparmaklarını usulca dudaklarına götürerek.

Uşikava orada oturmuş halde, yüz kaslarını olabildiğince esnetti. Sonra hissedişinde anormal, sıradışı bir şeyler olup olmadığından emin oldu. Anormal bir şey hissetmedi. İyisiyle kötüsüyle kendi yüzüydü.

Uşikava, kendisini realist bir insan olarak görürdü. Gerçekten de realist bir insandı. Fizikötesi düşünceler peşine düşmezdi. Eğer önünde gerçekten bir şey varsa, herhangi bir mantığı yokmuş gibi görünse bile, her şeyden önce bir gerçek olarak kabul etmek gerekirdi. Bu, Uşikava'nın temel düşüncesiydi. Gerçek, prensipler ve mantık temelinde doğmaz; önce gerçek ortaya çıkar, sonra buna bağlı olarak prensipler ve mantık doğardı. Bu yüzden gökyüzünde iki ayın yan yana duruyor olması gerçeğini kabul etmesi gerektiğini düşündü Uşikava.

Sonraki meseleleri, sonra düşünmesi daha iyi olacaktı. Uşikava gereksiz düşüncelere kapılmamaya gayret göstererek, kendinden geçmiş gibi o iki ayı izleyip gözlemledi. Büyük sarı renkli ay ve küçük, yeşil, şekilsiz ay. Uşikava o görüntüye kendini alıştırmaya çalıştı. Bunu olduğu gibi kabul etmem gerek, dedi kendi kendine. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Açıklaması yoktu. Fakat şu an için bu derinlemesine düşünülecek bir sorun değildi. Esas mesele, bu duruma ne şekilde ayak uydurulacağıydı. Öncelikle bu görüntüyü olduğu gibi, mantıklı

olup olmamasına bakmaksızın kabul etmekten başka yol yoktu. Mesele ondan sonra başlıyordu.

Uşikava, on beş dakika kadar orada kalmıştı herhalde. Kaydırağın parmaklığına yaslanıp neredeyse hiç kımıldamadan bu görüntüye kendini alıştırmaya çalışmıştı. Zamana yayarak, vücudunu su basıncının değişimine alıştırmaya çalışan dalgıçlar gibi, o aylardan gelen ışıkları vücudunda topladı, teniyle emdi. Önsezileri bunu yapmasının önemli olduğunu söylüyordu.

Sonra şekilsiz kafalı, ufak tefek adam, ayağa kalkıp kaydıraktan indi, anlaşılmaz düşüncelere kendini kaptırmış halde, yürüyerek apartmana döndü. Çevresindeki manzaranın, oraya giderkenkinden biraz daha farklı göründüğünü ayrımsadı. Ayların ışıkları yüzünden, dedi içinden. Ayların ışıkları, cisimlerin görüntüsünü yavaş yavaş değiştiriyor. Bu yüzden birkaç kez yolda ne tarafa döneceğini şaşırdı. Apartman kapısından girmeden önce başını yukarı kaldırıp üçüncü kata bakarak, Tengo'nun dairesinin ışıklarının yanıp yanmadığını kontrol etti. İri cüsseli dershane öğretmeni, henüz eve dönmemişti. Yemek yemek için yakınlarda bir yerlere gitmiş değildi herhalde. Bir yerlerde birileriyle buluşmuş olmalıydı. Buluştuğu kişi Aomame olabilirdi. Hatta Fukaeri de olabilirdi. Belki de önemli bir fırsatı kaçırmışımdır. Fakat şimdi bunu dert etmemin âlemi yok. Tengo her dışarı çıkışında onu izlemem tehlikeli olur. Beni bir kez bile görecek olursa yaptığım her şey boşa gider.

Uşikava, eve dönüp trençkotunu, kaşkolunu ve beresini çıkardı. Mutfakta salamura biftek konservesi açıp, ekmeğin arasına koyarak ayakta yedi. Ne soğuk ne de sıcak olan teneke kahve içti. Fakat hiçbirinin tadını alamıyordu. Yemek yiyordu, ama tat algısı yoktu. Bu, yemeklerden mi, yoksa kendisinden mi kaynaklanıyordu? Uşikava, bir karar veremedi. Bu da yine gözlerinin derinliklerine kazınmış iki ay yüzünden olabilirdi. Bir yerlerde kapının zili çaldığında, ses tuhaf geldi. Kapı zili aralıklı olarak iki kez çaldı. Fakat Uşikava buna aldırış etmedi. Buranın kapısı değil, başka kattaki bir kapı.

Uşikava sandviçini yemeyi bitirip kahvesine geçince, gerçekliğe dönebilmek için ağır ağır bir sigara içti. Burada yapmak zorunda olduğu şeyden yeniden emin oldu. Nihayet pencere kenarına gidip, fotoğraf makinesinin önüne oturdu. Elektrikli sobayı çalıştırıp, portakal rengi ışıklara doğru ellerini uzatıp ısıttı. Pazar akşamı, saat 9'a yaklaşıyordu. Apartmana giren çıkan neredeyse hiç kimse

yoktu. Fakat Uşikava, Tengo’nun eve döndüğü saati tespit etmek istiyordu.

Hemen sonra siyah anorak giymiş bir kadın apartmandan çıktı. Hiç görmediği bir kadındı. Kadın gri bir eşarpla ağzını örtmüştü. Siyah çerçeveli gözlük takmış, başına beyzbol şapkası geçirmişti. Bu haliyle, insanlardan yüzünü saklamaya çalıştığı belli oluyordu. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Hızlı hızlı, geniş adımlarla yürüyordu. Uşikava, refleks olarak düğmeye basıp, motor sürücü ile fotoğraf makinesinin deklanşörünü üç kez indirdi. Bu kadının nereye gittiğini öğrenmem gerek, dedi Uşikava içinden. Fakat ayağa kalkmaya yeltendiğinde, kadın çoktan yola koyulmuş, gecenin karanlığında kaybolup gitmişti. Uşikava, yüzünü buruşturup şansına küstü. Yürüyüşüne bakılırsa, kalkıp ayakkabılarını giyse, peşine düşse bile kadını yakalaması mümkün değildi.

Uşikava, az önce gördüğü manzarayı yeniden gözünün önüne getirdi. Boyu 1.70 kadardı. İnce, dar kesim kot pantolon, altında beyaz spor ayakkabıları vardı. Kıyafetlerin tamamı yepyeniydi. Muhtemelen yirmi beş, otuz yaşlarındaydı. Saçları yakasının içine tıkıştırılmıştı, uzunluğu belli olmuyordu. Şişkin yeleği yüzünden vücut hatları da pek belli olmuyordu, ama bacaklarının şekline bakılırsa zayıf olmalıydı. Duruşunun düzgünlüğü ve esnek ayak hareketleri, kadının genç ve sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen her gün spor yapıyordu. Bu özelliklerin tamamı Uşikava’nın bildiği Aomame ile örtüşüyordu. Bu kadının Aomame olduğunu elbette kesin olarak söyleyemezdi. Yalnız kadın, birileri tarafından görülmemek için aşırı temkinli davranıyor gibiydi. Tüm vücudu gerilmiş gibiydi. Magazin dergileri muhabirlerinin izlemesinden korkan kadın aktrisler gibi. Fakat medyayı peşine takacak ölçüde ünlü bir kadının, Koenci’nin bu yıkık dökük apartmanına girip çıkması normalde düşünülemezdi.

Şimdi onun Aomame olduğunu varsayalım.

Kadın, Tengo ile buluşmak için buraya geldi. Fakat Tengo şimdi evde değil. Evinin ışıkları hâlâ sönük. Aomame onu görmeye geldi, ama yanıt alamayınca şansına küsüp geri döndü. O uzaktan gelen kapı çalma sesini hatırladı, belki de o çalmıştı. Fakat Uşikava açısından bakıldığında bu da mantıksızdı. Aomame, takip altında olduğu müddetçe, tehlikeden uzak durmak için mümkün olduğunca insanların gözüne ilişmeyecek şekilde yaşıyor olmalıydı. Tengo ile buluşmak isterse önce telefon edip evde olup olmadığını öğrenmesi, daha normal olurdu. Böylece boşuna tehlikeye de atılmazdı. Uşikava, fotoğraf makinesinin önünde oturmuş düşünüyor, ama mantıklı bir varsayımda bulunamıyordu. Kadının hareketleri, kılık değiştirmiş gibi görünmeyen kıyafetleri, gizlendiği evden çıkıp

bu apartmana kadar gelmesi, Uşikava'nın bildiği Aomame'nin kişiliğine uygun düşmüyordu. Kadın, daha özenli, dikkatli olmalıydı. Bu durum, Uşikava'nın kafasını karıştırmıştı. Kendisinin kadını oraya kadar çekmiş olabileceği Uşikava'nın aklının ucundan bile geçmemişti.

Yarın istasyonun oradaki fotoğraf stüdyosuna gidip, biriken filmleri toplu halde banyo ettireyim. Fotoğraflarda bu gizemli kadın da çıkmış olacak.

Saat 10'u geçene kadar fotoğraf makinesinin önünde gözetlemeyi sürdürdü, ama o kadın çıkıp gittikten sonra apartmana giren çıkan tek kişi bile olmadı. Sönük geçen bir konferansın bitiminde bir kenarda kalmış, herkes tarafından unutulmuş kürsü gibi, apartman girişi sessizleşmişti. Tengo'ya ne oldu acaba? diye düşündü Uşikava, başını eğerek. Onun bildiği kadarıyla Tengo'nun bu saatlere kadar dışarıda kalması nadir bir durumdu. Yarın dershanede tekrar derslere başlaması gerekiyordu. Belki de Uşikava dışarıdayken evine dönüp erkenden yatmıştı.

Uşikava, saatin 10'u geçtiği sıralarda kendisinin de feci halde yorgun düştüğünün farkına vardı. Öyle bir uyku bastırmıştı ki, gözlerini açık tutamaz hale gelmişti. Geç vakitlere kadar ayakta kalmaya alışık olan Uşikava için nadir rastlanan bir durumdu. Uşikava, gerektiğinde uzun saatler uyanık kalabilirdi. Fakat nedense o gece uyku şeytanı, eski bir lahdin taş kapağını, merhametsizce onun üzerine indirivermiş gibiydi.

Belki de o iki ayı çok uzun süre izledim. Uşikava'nın aklından bu düşünce geçti. O ışıkları vücudum fazla emdi galiba. Büyük ve küçük iki ay, hayal meyal görüntüler olarak Uşikava'nın belleğinde varlığını sürdürüyordu. O karanlık siluetleri, Uşikava'nın beyninin yumuşak kısımlarını uyuşturmuştu. Bir arının büyük bir kurtçuğu sokarak uyuşturması, kurtçuğun vücudunun üzerine yumurtalarını bırakması gibi. Arının yumurtadan çıkan larvaları, artık kımıldayamayan o kurtçuğu kolay ulaşılabilen bir besin kaynağı olarak kullanıp canlı canlı kemirirdi. Uşikava, yüzünü buruşturup bu uğursuz görüntüleri kafasından silmeye çalıştı.

Neyse, dedi kendi kendine. Tengo'nun eve dönmesini geç saatlere kadar beklemenin âlemi yok. Saat kaçta dönerse dönsün, adamımız belli. Nasıl olsa dönüp hemen uyuyacaktır. Dahası bu apartman dairesinden başka gidebileceği yer de yok. Herhalde.

Uşikava bitkin bir şekilde, pantolonunu ve süveterini çıkarıp yalnızca uzun kollu

gömleği ve uzun külotuyla kaldı, uyku tulumunun içine girdi. Sonra vücudunu kıvırıp hemen uykuya daldı. Uykusu, son derece derin, neredeyse komaya yakındı. Uykuya daldığı sıralarda evin kapısına vurulduğunu duyar gibi oldu. Fakat bilinci artık başka bir dünyaya taşınmış gibiydi. Nesnelerin ayrımını doğru düzgün yapamıyordu. Kendini zorlayarak bu ayrımı yapmaya çalıştıkça vücudunun her yerinden gıcırtılar çıkıyordu sanki. Bu yüzden Uşikava, gözkapaklarını açmadan, o sesin anlamını daha fazla kurcalamadan, tekrar derin uyku çamurunun içine gömülüverdi.

Tengo, Komatsu'dan ayrılıp eve döndüğünde, Uşikava'nın o derin uykusuna dalmasının üzerinden yarım saat kadar geçmişti. Tengo dişlerini fırçaladı, sigara kokusu sinen ceketini askıya asarak, pijamalarını giyip hemen uyudu. Gece 2'de telefon çalıp babasının ölümü bildirilene kadar.

Uşikava uyandığında, pazartesi sabahı saat 8'i geçiyordu. O sırada Tengo çoktan Tateyama'ya giden ekspres trenin koltuğuna oturmuş, uykusunu tam alamadığından derin bir uykuya dalmıştı. Uşikava fotoğraf makinesinin başına oturup, Tengo'nun dershaneye gitmek için apartmandan çıkmasını bekledi. Fakat doğal olarak, Tengo görünmedi. Saat öğleden sonra 1'i gösterdiğinde, Uşikava şansına küstü. Yakınlardaki bir umumi telefondan dershaneye telefon edip, "Kavana Hoca'nın dersi, bugün her zamanki gibi yapılacak mı?" diye sordu.

"Kavana Hoca'nın bugünkü dersi iptal edildi. Dün gece bir akrabasını yitirmiş" dedi telefona çıkan kadın. Uşikava, teşekkür ederek telefonu kapattı.

Akrabasını yitirmek? Tengo'nun akrabası denince NHK tahsildarlığı yapan babasından başka kimse yoktu. Babası, uzak bir yerlerdeki bir tedavi merkezindeydi. Tengo, ona bakmak için Tokyo'dan bir süreliğine ayrılmış, daha iki gün önce dönmüştü. Babası ölmüştü. Öyleyse Tengo tekrar Tokyo'dan uzaklaşmıştı. Muhtemelen ben uyurken çıkıp gitmiştir. Ne diye bu kadar uzun ve derin uyudum ki?

Nihayetinde böylelikle Tengo tamamen yalnız bir adam haline geldi, diye düşündü Uşikava. Zaten yalnız bir adamdı, ama böylelikle daha da yalnızlaştı. Tamamen tek başına. Annesi, o iki yaşına girmeden önce Nagano ilindeki kaplıcada boğularak öldürülmüş. Öldüren adam, hiç yakalanamamış. Kadın, kocasını terk edip bebek Tengo'yla birlikte o genç adama kaçmış, o adamla zina

yapmış. Zina fazlasıyla eski bir sözcük. Şimdilerde artık kimse o sözcüğü kullanmıyor. Fakat o tür bir eyleme çok denk düşen bir sözcük. Adamın kadını neden öldürdüğü belirsiz. Hayır, gerçekten o adamın öldürüp öldürmediği bile bilinmiyor. Pansiyonun bir odasında kadın geceliğinin kuşağıyla boğazı sıkılarak öldürülmüş, yanındaki adam ortadan kaybolmuştu. Ne şekilde düşünülürse düşünülsün, şüpheli o adamdı. Durum, bundan ibaretti. Babası haberi alınca İçikava'dan gelmiş, geride kalan küçük oğlunu teslim almıştı.

Bunu Tengo Kavana'ya söylemem gerekirdi belki de. Onun elbette bu gerçeği öğrenmeye hakkı var. Fakat benim gibi bir insanın ağzından annesiyle ilgili bir şeyler duymak istemediğini söyledi. Bu yüzden ben de söylemedim. Yapacak bir şey yok. Bu, benim sorunum değil. Onun sorunu.

Neticede Tengo olsa da olmasa da, apartmanı gözlemeye devam etmekten başka çare yok. Uşikava kendi kendine böyle dedi. Aomame olduğunu sandığım gizemli kadını, dün gece gördüm. O kişinin Aomame olduğuna dair kesin kanıtım yok, ama bu olasılık fazlasıyla yüksek. Bu şekilsiz kafa, bana böyle söylüyor. Görünüşü pek hoş olmayabilir, ama orada son derece gelişmiş bir radar düzeyinde keskin bir önsezi var. Üstelik eğer o kadın Aomame ise, çok geçmeden tekrar Tengo'yu görmeye gelir. Henüz Tengo'nun babasının öldüğünü bilmiyor. Bu, Uşikava'nın tahminiydi. Tengo, herhalde geceleyin bu haberi almış, sabah erkenden çıkıp gitmişti. Galiba ikisinin arasında telefonla haberleşmelerine engel olan bir durum vardı. Öyleyse, Aomame mutlaka tekrar buraya gelecek. Risk almak zorunda kalsa bile, buraya gelmesine neden olacak büyük bir cesaret var o kadında. Üstelik bu sefer onun gittiği yeri mutlaka tespit etmem gerek. Bunun için hazırlıklarımı en ince ayrıntısına varana kadar tamamlamam gerekiyor.

Bu yolla, bu dünyada neden iki ayın mevcut olduğuna dair gizemi de bir derece açığa çıkartabilirim. Uşikava bu ilginç bilmeceyi çözmek istiyordu. Fakat bu, nihayetinde ikincil bir konu. Benim işim, her şeyden önce Aomame'nin gizlendiği yeri bulmak. Sonra şık bir kurdele takıp onu o ürkütücü ikiliye vermek. O zamana kadar gökyüzünde ay ister iki tane olsun, ister tek, ben sonuna kadar gerçekçi olmak zorundayım. Bu, ne denirse densin, beni ben yapan en güçlü yan.

Uşikava, istasyonun önündeki fotoğraf stüdyosuna giderek 36 pozluk beş filmi tezgâhtara verdi. Sonra çıkan fotoğrafları alıp yakınlardaki bir aile restoranına

girdi, körili tavuk yerken tarih sırasına göre fotoğraflara baktı. Çoğu, normalde görmeye alıştığı apartman sakinlerinin yüzüydü. Onun asıl büyük bir ilgiyle baktığı, üç kişinin fotoğrafıydı yalnızca. Fukaeri, Tengo ve dün gece apartmandan çıkıp giden gizemli kadın olmak üzere, üç kişi.

Fukaeri'nin gözleri Uşikava'nın gerilmesine sebep oluyordu. Fotoğrafın içinden bile, o kız tam karşısından Uşikava'nın yüzünü, bakışlarını ayırmadan süzüyordu sanki. Hiç kuşku yok, dedi Uşikava içinden. Uşikava'nın orada olduğunu, kendisini gözetlediğini kız biliyordu. Muhtemelen kamufle ettiği fotoğraf makinesini kullanarak fotoğraf çektiğini de. Kızın berrak gözleri, bunu anlatıyordu. O gözler her şeyin farkındaydı. Uşikava'nın yaptığını kesinlikle onaylamıyordu. O dimdik bakışlar, Uşikava'nın kalbini merhametsizce delip geçmişti. Uşikava'nın orada yaptığı işin asla savunulacak bir tarafı yoktu. Fakat bununla birlikte, Fukaeri Uşikava'yı suçlamıyordu. Aşağılıyormuş gibi bir hali de yoktu. Bir anlamda o güzel gözler, Uşikava'yı affetmişti. Hayır, affetmiş denilemez, diye düşüncesini düzeltti Uşikava. O gözler, aksine Uşikava'ya acıyormuş gibi bakıyordu. Uşikava'nın yaptığının kirli bir şey olduğunu bilen, bunu bildiği için Uşikava'ya acıyarak bakan gözlerdi.

Her şey bir anda olup bitmişti. O sabah Fukaeri, önce bir süre bakışlarını elektrik direğinin yukarısına sabitlemiş, sonra ani bir hareketle başını çevirerek Uşikava'nın gizlendiği pencereye bakmıştı; kamufle edilen fotoğraf makinesinin merceğine doğru bakarak vizörün arkasındaki Uşikava'nın gözlerini yakalamıştı. Sonra da yürüyüp gitmişti. Zaman önce donmuş, sonra yeniden ilerlemeye başlamıştı. Olsa olsa üç dakikalık bir süreydi. O kısa süre içinde Fukaeri, Uşikava denilen insanın ruhunu köşe bucak görmüş, kirli ve sefil halini net bir biçimde anlamış, sessizce ona acımış, sonra ortalıktan kayboluvermişti.

Uşikava, onun gözlerine baktıkça kaburgalarının arasına çuvaldız saplanmış gibi keskin bir acı duydu. Kendisini feci halde çarpık, çirkin biri gibi hissetmeye başladı. Fakat yapılacak bir şey yok, diye düşündü Uşikava. Çünkü ben gerçekten feci halde çarpık, çirkin bir insanım ne de olsa. Fakat daha çok, Fukaeri'nin gözbebeklerinde beliren doğal, berrak acıma ifadesi Uşikava'nın yüreğinin ta derinlerine kadar işlemişti. Yaptığı şey yüzüne vurulsa, aşağılansa, azarlansa, suçlansa çok daha iyi olurdu. Birileri gelip beyzbol sopasıyla kendisine var gücüyle vursa daha iyiydi. Bunlara dayanabilirdi. Fakat buna dayanamazdı.

Onunla karşılaştırıldığında Tengo'yla baş etmek çok daha kolaydı. Fotoğrafta,

Tengo kapıdan çıkmış, girişin önünde durmuştu; o da fotoğraf makinesinden tarafa bakıyordu. Tıpkı Fukaeri'nin yaptığı gibi, çevreyi dikkatle gözlemliyordu. Fakat gözlerinde bir ifade yoktu. Tengo'nun saf ve bilgisiz gözleri, perdenin gölgesindeki gizli fotoğraf makinesini de, onun başında duran Uşikava'yı da göremezdi.

Sonra Uşikava gizemli kadının fotoğrafına baktı. Üç fotoğraf vardı. Beyzbol şapkası, siyah çerçeveli gözlük, burnuna kadar çekilmiş gri eşarp. Yüz hatları anlaşılmıyordu. Fotoğrafların hepsinde ışık zayıf olduğundan, beyzbol şapkasının siperliği karanlık bir gölge oluşturmuştu. Fakat kadın, o ana kadar Uşikava'nın zihninde yer etmiş Aomame imajına tıpatıp uyuyordu. Uşikava, o üç fotoğrafı eline alıp, iskambil kâğıtlarını kontrol eder gibi sırayla tekrar tekrar baktı. Baktıkça da o kadının Aomame'den başkası olamayacağını düşünmeye başladı.

Uşikava, kadın garsonu durdurup o günkü tatlının ne olduğunu sordu. Şeftalili pasta olduğunu söyledi kadın garson. Uşikava, tatlı getirmesini, kahvesini de tazelemesini istedi.

Eğer bu Aomame değilse, dedi Uşikava kendi kendine, pastasının getirilmesini beklerken, Aomame denen kadını hayatım boyunca göremeyebilirim.

Şeftalili pasta, tahmin ettiğinden çok daha lezzetliydi. Kıtır kıtır kabuğunun içerisine sulu şeftali konulmuştu. Elbette konserve şeftali kullanılmış olmalıydı, ama bir aile restoranında verilen tatlı olarak fena değildi. Uşikava, pastasını keyfine vararak yiyip bitirdi, kahvesini de içtikten sonra gayet memnun bir şekilde restorandan çıktı. Süpermarkete uğrayıp üç günlük yiyecek malzemesi satın aldı, eve dönünce tekrar fotoğraf makinesinin başına oturdu. Perdenin aralığından apartmanın girişini gözetleyerek, duvara yaslanıp, odaya vuran güneş ışıkları altında biraz uyukladı. Fakat Uşikava bunu pek umursamıyordu. Uyurken önemli bir şeyi gözden kaçırmış olamazdı. Tengo, babasının cenazesi için Tokyo'dan ayrılmıştı. Fukaeri, artık apartmana dönmezdi. Uşikava'nın gözetlemeyi sürdürdüğünü biliyordu. O gizemli kadının, aydınlık saatlerde apartmana tekrar gelmesi olasılığı da düşüktü. Kadın, temkinli hareket ediyordu. Ancak ortalık karardıktan sonra harekete geçerdi.

Fakat gizemli kadın hava karardığında da ortalarda görünmedi. Her zamanki

yüzler; her zamanki şekilde öğleden sonra alışverişine giden, akşamüzeri yürüyüşüne çıkan, işine giden insanlar, giderken olduğundan daha yorgun yüzlerle apartmana dönüyorlardı yalnızca. Uşikava onların gidiş gelişlerini boş gözlerle izledi. Fotoğraf makinesinin düğmesine de basmıyordu. Daha fazla onların fotoğrafını çekmesine gerek yoktu. Artık Uşikava'nın ilgisi o üç kişi üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu üç kişinin dışındakiler isimsiz yolculardan başka bir şey değildi. Yapacak bir şey olmamasının sıkıntısını atmak için Uşikava onlara kafasına göre taktığı isimlerle kendi kendine seslendi.

"Mao Bey (adamın saç şekli Mao Zedong'unkine çok benziyordu), geçmiş olsun, çok çalışmış olmalısınız."

"Uzun Kulaklı Bey, bugün hava güzel ve yürüyüş için çok uygundu, değil mi?"

"Çeneli Hanım, yine alışveriş mi yoksa? Bugün akşam yemeği için ne yapacaksınız?"

11'e kadar girişi gözetlemeyi sürdürdü Uşikava. Sonra ağzını kocaman açarak esnedi ve o günkü çalışmayı bitirmeye karar verdi. Pet şişedeki yeşil çayını içip birkaç kraker yiyerek bir sigara içti. Lavaboda dişlerini fırçalarken dilini dışarı çıkartarak aynada baktı. Uzun zamandır ilk kez diline bakıyordu. Dilinin üzeri yosun gibi bir şeyle kaplanmıştı. Tıpkı gerçek yosun gibi uçuk yeşil renkteydi. Uşikava, ışığın altında o yosunlanmış kısmı inceden inceye kontrol etti. İnsanın içini kaldıran bir görüntüydü. Sanki dilinin tamamına iyice yapışmış, artık asla çıkmayacak gibiydi. Bu gidişle bir zaman gelecek, yosun insan olacağım belki de, dedi Uşikava içinden. Dilimden başlayacak, vücudumun her yerinde ve tenimde yosunlar bitecek. Bataklıklara sinerek yaşayan kaplumbağaların kabuğu gibi. Böyle bir şeyi hayal etmekle bile içine bir kasvet çökmüştü.

Uşikava iç geçirmeyi andıran anlamsız bir ses çıkararak dili hakkında düşünmeyi bıraktı. Lavabonun ışığını kapattı. Karanlıkta, kıvranırmış gibi hareketlerle giysilerini çıkartıp, uyku tulumunun içine girdi. Fermuarı çekip sırtını bir böcek gibi kamburlaştırdı.

Uyandığında etraf zifiri karanlıktı. Saate bakmak için başını çevirdiyse de saat, olması gereken yerde değildi. Bir an Uşikava'nın aklı karıştı. Karanlıkta bile saati hemen görebilmek için, yatmadan önce mutlaka saatin yerini kontrol ederdi. Bu, uzun yıllardır geliştirdiği bir alışkanlıktı. Saat neden yoktu acaba?

Pencerenin perde aralığından hafif bir ışık giriyordu, ama bu ışık odanın sadece bir köşesini aydınlatıyordu. Bu köşenin dışında etraf zifiri karanlıktı.

Uşikava, kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Salgılanan adrenalini tüm vücuda iletebilmek için kalbi, canla başla çalışıyordu. Burun delikleri genişlemiş, soluk alıp verişleri düzensizleşmişti. Heyecanlanmasına neden olan bir rüya görüp de tam ortasında uyanmış gibi.

Fakat rüya görüyor değildi. Gerçekten bir şeyler oluyordu. Başucunda biri vardı. Uşikava, onun varlığını hissediyordu. Karanlıkta, daha karanlık bir gölge oluşmuş, o şey yukarıdan Uşikava'nın yüzüne bakıyordu. Önce tüm kasları gerildi. Birkaç salise kadar bir süre sonra, bilinci yeniden eski haline döndüğünde Uşikava refleks olarak uyku tulumunun fermuarını açmaya çalıştı.

Oradaki her kimse, hiç vakit kaybetmeden kolunu Uşikava'nın boynuna doladı. Uşikava kısa bir çığlık atmaya bile zaman bulamamıştı. Adamın gelişmiş, güçlü kaslarını boynunda hissedebiliyordu. Adamın kolu Uşikava'nın boynunu mengene gibi, sonsuz bir güçle merhametsizce sıkıyordu. Adam, tek kelime konuşmamıştı. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu. Uşikava uyku tulumunun içinde debelendi. Naylonun iç yüzeyini tırmalayıp tekmeledi, bağırmaya çalıştı. Fakat bu çabası bir işe yaramadı. Karşısındaki zemindeki hasırın üzerine kendini sabitlemiş, hiç kımıldamıyor, yalnızca kol kaslarının gücünü aşama aşama artırıyordu. Çok etkili, asla boşa yapılmış bir hareket değildi. Uşikava'nın solunum organları iyice baskı altında kalıp, soluk alıp verişleri gitgide yavaşladı.

O ümitsiz durum içinde Uşikava'nın aklından geçen, bu adamın nasıl olup da eve girebildiğiydi. Kapının bilyeli kilidini kilitlemiş, iç taraftan zinciri takmıştı. Pencereleri de sımsıkı örtmüştü. Buna rağmen bu adam nasıl olup da eve girebilmişti acaba? Kilidi kurcalayacak olsa mutlaka ses çıkardı. Öyle bir ses duyduğu anda Uşikava kesinlikle uyanırdı.

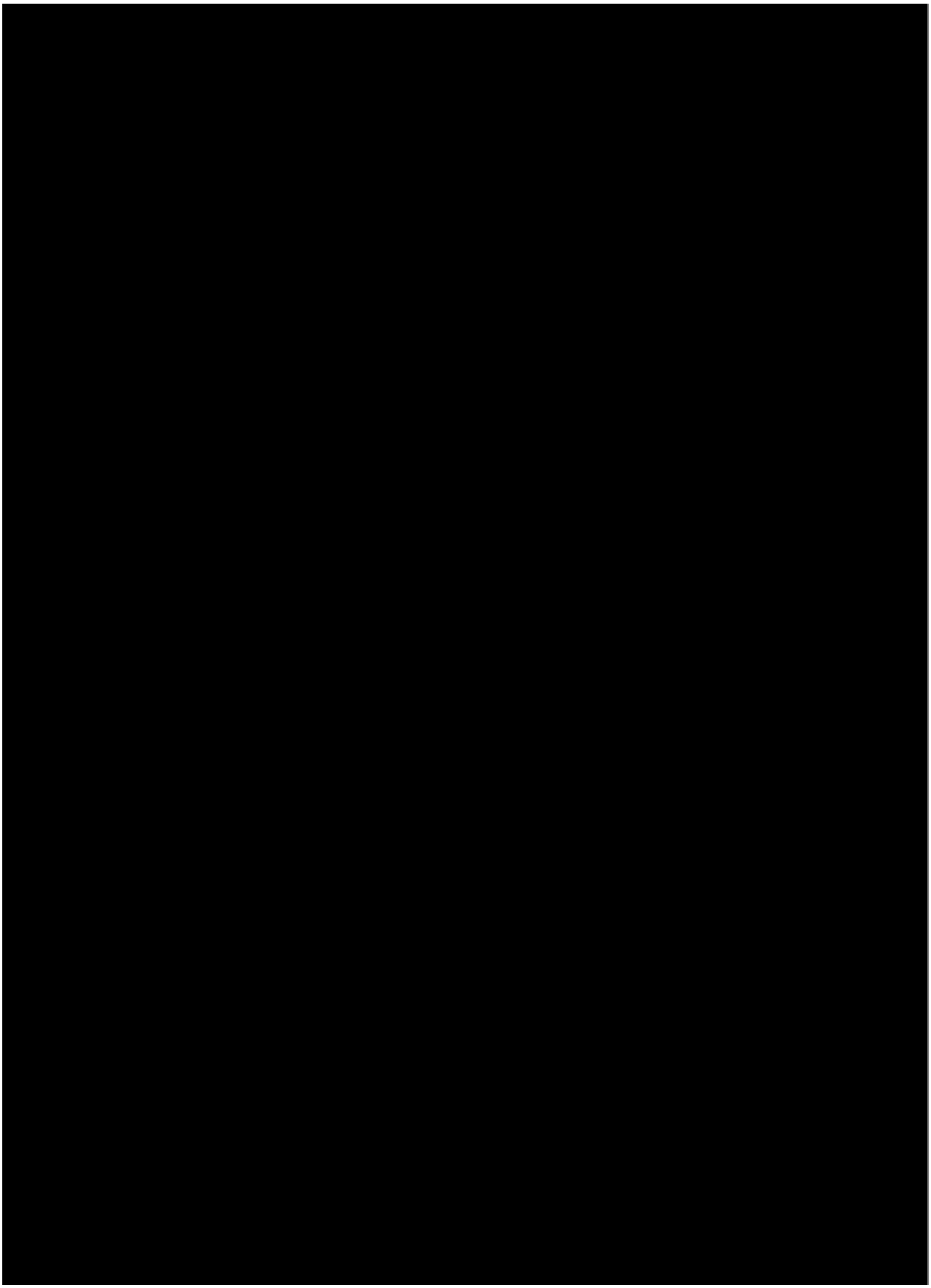
Bu tip, bir profesyonel, dedi Uşikava içinden. Gerektiğinde hiç tereddüt etmeden insanın canını alabilir. Bunun için eğitilmiş. Öncüler'in gönderdiği biri mi acaba? Sonunda benim icabıma bakmaya mı karar verdiler? Artık benim işe yaramayan, rahatsız edici bir varlık olduğuma mı hükmettiler? Öyleyse, bu yanlış bir hüküm. Aomame'ye ulaşmama sadece bir adım kaldı. Uşikava, adama bir şeyler söylemeye çalıştı. Önce, beni bir dinle, demek istedi. Fakat sesi çıkmadı. Artık vücudunda, ses tellerini titretecek kadar hava yoktu. Dili de boğazının dip tarafında taş gibi sertleşmişti.

Nefes borusu tamamen kapanmıştı. Hiç hava girmiyordu. Ciğerleri oksijeni ölesiye arzuluyordu, ama bir gıdım bile hava yoktu. Vücudunun ve bilincinin iki parçaya ayrıldığına dair bir algılama vardı. Vücudu uyku tulumunun içinde debelenmeye devam ederken, bilinci pelteleşmiş ağır bir katmanın içine çekiliyordu. Elleri ve ayakları hızla hissizleşmeye başladı. Neden? diye sordu bulanıklaşmaya başlayan bilinciyle. Neden böyle sefil bir yerde, böyle sefil bir kılıkta ölmek zorundayım? Elbette yanıt yoktu. Nihayet uçsuz bucaksız karanlık, tavandan inip her şeyi sarmalayıverdi.

Bilinci yerine geldiğinde, Uşikava uyku tulumunun dışına çıkartılmıştı. Elleri ve ayaklarını hissetmiyordu. Anlayabildiği, gözlerinin bağlanmış olduğu, çenesinin zemindeki hasıra değdiğiydi. Artık boğazı sıkılmıyordu. Akciğerleri körük gibi sesler çıkartarak, büzülüp genişleyerek taze havayı emiyordu. Soğuk kış havasını. Oksijen alarak yeni kan üretiliyor, kalp o kırmızı ılık sıvıyı hızla sinir uçlarına yolluyordu. Uşikava, arada sırada şiddetlice öksürerek kendini tamamen soluk alıp vermeye yoğunlaştırdı. Zamanla, yavaş yavaş elleri ve ayaklarını da hissetmeye başladı. Kalp atışlarının sesini kulaklarının derinliklerinde duyabiliyordu. Uşikava, Hâlâ hayattayım, yaşıyorum, diye geçirdi aklından, karanlıkta.

Zemindeki hasırın üzerine yüzükoyun yatırılmıştı. Elleri sırtına çevrilmiş, yumuşak, bez gibi bir şeyle bağlanmıştı. Ayak bilekleri de bağlanmıştı. O kadar sıkı değildi, ama ustaca bir bağlama şekliydi. Kıpırdamaya çalışsa bile yuvarlanmaktan başka hareket yapamazdı. Uşikava, kendisinin hâlâ yaşamakta, nefes alıp vermekte oluşunu tuhaf buldu. Ölmemişti. Ölmesine ramak kalmıştı, doğru, ama bu yaşadığı ölüm hali değildi. Boynunun iki tarafında keskin bir acı, yumru gibi varlığını sürdürüyordu. Altına kaçırdığı çişi iç çamaşırını ıslatmış, soğumaya başlamıştı. Fakat bu asla rahatsız edici bir his değildi. Aksine memnuniyetle karşıladığı bir histi. Acı ve soğukluk, hâlâ yaşamakta olduğunun işaretiydi çünkü.

“O kadar kolayca ölmeyeceksin” dedi bir erkek sesi. Sanki Uşikava’nın içinden geçenleri okumuş gibi.

Aomame

Işık kesinlikle orada

Vakit geceyarısını geçmiş, pazar bitip pazartesi başlamıştı ama uyku henüz uğramamıştı.

Aomame banyodan çıkınca pijamalarını giymiş, yatağa girerek ışıkları söndürmüştü. Geç saate kadar uyanık kalarak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sorun şimdilik Tamaru'nun ellerine emanetti. Ne düşünecekse düşünsün, önce bir uyuyup, sabah olduktan sonra dinç kafayla yeniden düşünmesi iyi olacaktı. Yine de Aomame'nin bilinci tamamen uyanıktı. Vücudundan, inatla hareket etmesini istiyordu. Uyumasına imkân yoktu.

Aomame şansına küserek yataktan çıktı, pijamasının üzerine sabahlığını giydi. Su kaynatarak bitki çayı yaptı, mutfaktaki masaya oturarak ağır ağır içmeye koyuldu. Kafasında bazı düşünceler oluşuyordu, ama neler olduğunu tam olarak netleştiremiyordu. Uzaktan görünen yağmur bulutları gibi bu düşünceler yoğun ve kalındı sanki. Siluet olarak seçebiliyordu ama tam şekillerini yakalayamıyordu. Siluet ve şekil arasında bir tutarsızlık vardı sanki. Aomame iri kupası elinde, pencere kenarına gidip perdenin aralığından çocuk parkına baktı.

Elbette orada kimsecikler yoktu. Geceyarısı saat 1'i geçerken kum havuzu, salıncak, kaydırak, hepsi bir köşeye atılmış gibi duruyorlardı. Her zamankinden daha sessiz bir geceydi. Rüzgâr durmuştu, tek bir bulut bile yoktu. Dahası iki ay, donmuş gibi duran ağacın üzerinde yan yana asılı duruyorlardı. İki ay, son gördüğünden beri dünyanın dönüşüne uygun olarak konumlarını değiştirmiş olsa da, hâlâ görüş açısı içindeydiler.

Aomame orada dikilerek, koca kafanın girip içinde kaybolduğu eski apartmanı ve 303 numaralı dairenin kapısındaki levhada yazan ismi gözünde canlandırdı.

Beyaz karttaki Kavana adı daktiloyla yazılmıştı. Kart yeni bir şey değildi. Köşeleri yıpranmış, yer yer kırışmış, nemden kaynaklanan lekeler belli belirsiz kartın tamamını kaplamıştı. O kartın levhaya yerleştirilmesinden bu yana epeyce zaman geçmiş olmalıydı.

Tamaru, o dairede yaşayanın Tengo Kavana mı, yoksa Kavana soyadlı başka biri mi olduğunu ortaya çıkaracaktı. Kısa zaman içinde, muhtemelen ertesi gün bununla ilgili bir bilgi verirdi. Hangi konuda olursa olsun, boşa zaman harcamayan bir adamdı. O zaman gerçek açığa çıkacaktı. Belki de çok geçmeden Tengo ile buluşabilirim. Bu olasılık, Aomame'nin nefesinin daralmasına neden oluyordu. Çevresindeki hava, aniden seyreliyordu sanki.

Fakat her şey o kadar da yolunda gitmeyebilirdi. Eğer 303 numaralı dairedeki apartman sakini Tengo Kavana olsa bile, uğursuz koca kafa muhtemelen o apartmanın bir yerinde gizleniyordu. Dahası, gizlice bir şeyler, ne olduğu bilinmeyen ama kötü olduğu şüphe götürmeyen bir şeyler tasarlıyordu. O adamın Tengo'yla ikimizin peşinde, ustalıkla plan yaparak, yeniden buluşmamızı engellemeye çalıştığına şüphe yok.

Hayır, endişelenecek bir şey yok, dedi Aomame kendi kendine. Tamaru güven duyulabilecek bir adam. Dahası, benim tanıdığım herkesten daha titiz, becerikli, deneyimli birisi. Ona bırakırsam kesinlikle ihmal etmez, koca kafayı devreden çıkartır mutlaka. Yalnızca benim için değil, Tamaru için de koca kafa belalı bir adam, ortadan kaldırılması gereken tehlikeli bir unsur.

Fakat Tamaru herhangi bir nedenle (nasıl bir neden olur bilemiyorum ama) benim Tengo'yla buluşmamın istenmeyecek durumlara yol açabileceğine hükmederse, o zaman ne olur acaba? Öyle bir durumda, Tamaru mutlaka benim Tengo ile karşılaşma olasılığımı kesin bir şekilde ortadan kaldırır. Tamaru ile ben, birbirimize sevgiye yakın şeyler besliyoruz. Burası kesin. Yine de Tamaru her ne koşulda olursa olsun, yaşlı kadının çıkarını ve güvenliğini en önde tutar. Bu, onun asıl işi. Yalnızca beni düşünerek hareket etmez.

Böyle düşününce Aomame endişeye kapılıyordu. Tengo ile yeniden karşılaşıp birbirlerine bağlanabilmelerinin Tamaru'nun öncelik sırasında nerelerde olduğunu, Aomame'nin bilmesine imkân yoktu. Tamaru'ya Tengo Kavana meselesini açmış olması, belki de hayati bir hataydı. Tengo ile benim aramdaki mesele, başından sonuna kadar benim tek başıma, kendi gücümle halletmem gereken bir meseleydi belki de.

Fakat artık hiçbir şeyi eski haline getirmek mümkün değil. Tamaru'ya durumu açıkladım bir kere. Bu noktada öyle yapmaktan başka çarem yoktu. Koca kafa muhtemelen orada benim gelmemi bekliyordur. Öyle bir yere benim tek başıma gitmem intihar gibi bir şey olur. Üstelik zaman kararlılıkla ilerliyor. Olduğum yerde kalıp durumu izlemek gibi bir rahatlığım da yoktu. Tamaru'ya durumu açıklayıp sorunu onun ellerine emanet etmek, o an yapabileceğim en iyi tercihti.

Aomame Tengo hakkında daha fazla düşünmeyi bıraktı. Ne kadar düşünürse, düşünceleri o ölçüde birbirine dolanmış ipler gibi karmakarışık oluyordu. Artık hiçbir şey düşünmemeye çalışayım. Ayı izlemeyi de bırakayım. Ayın ışıkları, Aomame'nin yüreğinde sessizce karmaşaya yol açıyordu. Ay, bir körfezin su seviyesini değiştirip, ormandaki yaşamı harekete geçiriyordu. Aomame bitki çayının son yudumunu da içince, pencere kenarından ayrılıp iri kupayı eviyede yıkadı. Biraz brendi içmek istiyordu, ama hamilelik sırasında alkol alamazdı.

Aomame koltuğa oturup, yan taraftaki küçük okuma lambasını yakarak Pupa Hava'yı bir kez daha okumaya karar verdi. Romanı şimdiye kadar en az on defa baştan sona okumuştu. O kadar uzun bir roman değildi. Metni en ufak ayrıntısına kadar ezberlemişti neredeyse. Fakat bir kez daha, daha dikkatli, daha derinlemesine okumayı düşündü. Nasıl olsa, uyuyacak halde değildi. Dahası, hâlâ romanda gözden kaçırdığı bir şeyler olabilirdi.

Pupa Hava, deyim yerindeyse, parola defteri gibi bir şeydi. Eriko Fukada, o öyküyü muhtemelen bazı mesajlar vermek için anlatmıştı. Tengo, onun cümlelerini ustalıkla rafine bir hale getirmiş, öyküyü güzel bir şekilde yeniden kurgulamıştı. İkisi bir takım oluşturarak, çok sayıda okura hitap eden bir roman ortaya çıkartmışlardı. Öncüler liderinin söylediklerine bakılırsa, her biri kendi niteliklerini ortaya koymuş, birbirlerini tamamlayıp güçlerini birleştirerek başarılı bir işe imza atmışlardı. Yine Lider'in söylediklerine inanılacak olursa, Pupa Hava'nın çok satan olması ve orada bazı sırların açığa çıkmasıyla birlikte Little People etkisizleşmiş, ses konuşmayı bırakmıştı. Bunun sonucunda da kuyu kurumuş, akıntı kesilmişti. Kitap öylesine büyük bir etki yaratmıştı.

Aomame romanın her bir satırına zihnini odakladı.

Duvar saati 2.30'u gösterirken, Aomame romanın üçte ikilik kısmını okumayı bitirmişti. O zaman kitabın kapağını kapatıp, yüreğinde kuvvetli bir şekilde

hissettiği şeyleri sözcük haline getirmeye çalıştı. Aomame, bu noktada ilham denemese de emin olduğu bir görüntü oluşturmayı başarmıştı.

Ben tesadüfen buraya taşınmış değilim.

Bu, o görüntünün söylediği şeydi.

Burada olmam gerektiği için buradayım.

Şimdiye kadar, bu 1Q84 yılına gelmemin başka birilerinin iradesiyle olduğunu düşünmüştüm. Bir amaçla hat değiştirilmiş; bunun sonucunda, benim bindiğim tren esas hattan ayrılarak bu yeni, tuhaf dünyaya girmişti. Sonra bir de farkına varmıştım ki buradayım. Gökyüzünde iki ayın olduğu, Little People'ın bir görünüp bir kaybolduğu dünyada. Öyle bir yer ki girişi var ama bir çıkış yok.

Lider ölmeden önce bana bu şekilde açıklamıştı. Tren, Tengo'nun yazdığı öykünün kendisiydi. Ben içinden sökülüp alınamayacak şekilde öyküye dahildim. İşte o yüzden şimdi buradayım demiştim. Sonuna kadar edilgen bir varlık olarak. Deyim yerindeyse, yoğun bir sisin içinde dolaşan, kafası karışmış, bilgisiz bir yardımcı rol oyuncusu olarak.

Fakat bununla sınırlı olmadığını düşünüyordu Aomame. Bununla sınırlı değil.

Başka birilerinin iradesiyle, istemeyerek de olsa buraya taşınmış, yalnızca edilgen bir varlık değilim ben. Aslında kısmen öyle olabilir. Fakat burada olmayı ben de tercih ettim.

Burada olmak benim öznel irademin sonucu aynı zamanda.

Aomame bundan emindi.

Üstelik burada bulunma nedenim açık. Yalnızca tek bir neden var. Tengo ile

yeniden karşılaşıp birlikte olmak. Benim bu dünyada var olmamın nedeni bu. Hayır, tersine bir bakış açısı getirecek olursak, bu, bu dünyanın benim için de var olmasının tek nedeni. Belki de bu, birbirine çevrilmiş aynaların görüntüsü gibi sonsuza kadar tekrarlanan bir paradoks da olabilir. Bu dünyanın içinde ben varım, benim içimde bu dünya var muhtemelen.

Tengo'nun şu an yazmakta olduğu öykünün nasıl bir kurgusu olduğunu, elbette Aomame'nin bilmesine imkân yoktu. Belki o dünyada iki ay vardı. Orada da Little People bir görünüp bir kayboluyordu. Aomame'nin tahmin edebildiği buraya kadardı yalnızca. Buna rağmen, Tengo'nun öyküsü olduğu kadar benim de öyküm bu. Bunu, Aomame anlayabiliyordu.

Aomame'nin bunu anlaması, başkahraman küçük kızın Little People ile birlikte her gece ambarda havadan pupa yapmayı sürdürdüğü sahneyi tekrar okuduğunda olmuştu. O ayrıntılı, canlı tasviri gözlerinde canlandırırken, Aomame karnının altında, derinlerde güçlü bir sıcaklık hissetmişti. İliğini kemiğini ısıtacak ölçüde tuhaf, derinden gelen bir sıcaklıktı. Orada, küçük olmakla birlikte yoğun bir çekirdeğe sahip bir sıcaklık kaynağı vardı. O sıcaklık kaynağının ne olduğunu, ısı yaymasının ne anlama geldiğini düşünmesine gerek olmadan anlayabiliyordu. Küçük şeyden geliyordu bu sıcaklık. Başkahraman ve Little People'ın birlikte havadan pupa yaptıkları sahneye o şey tepki vermiş, ısı yaymaya başlamıştı.

Aomame kitabı yandaki masanın üzerine bıraktı, pijamasının düğmelerini çözerek, elini karnının altına koydu. Avucu, oradan yayılan ısıyı hissediyordu. Sanki turuncu, belli belirsiz bir ışık yayılıyormuş gibiydi. Aomame okuma lambasını kapatıp, gözlerini karanlığa alıştırıp o noktaya bakmaya başladı. Zar zor görülebilen cılız bir ışık vardı. Fakat ışık kesinlikle oradaydı. Yalnız değilim, diye düşündü Aomame. Biz bir noktadan bağlıyız. Muhtemelen aynı öyküye, eşzamanlı olarak dahil olmuşuz.

Üstelik eğer bu, Tengo'nun öyküsü olduğu kadar benim de öykümse, benim de o öykünün senaryosunu yazmam mümkün olmalı. Aomame böyle düşünüyordu. Bu öyküye bir şeyler ekleyebilir, hatta orada bulunan bazı şeyleri değiştirebilirim. Bu, her şeyden öte, sonucu kendi irademle kararlaştırmak olur. Öyle değil mi?

Aomame bu olasılığı düşündü.

Fakat bunu mümkün kılmak için ne yapmalıydı?

Aomame henüz bunun yöntemini bilmiyordu. Tek bildiği, öyle bir olasılığın

mutlaka var olduğuydu. Bu şimdilik henüz somut olmaktan uzaktı, bir varsayımdan öteye geçmiyordu. Aomame sessiz karanlığın içinde dudaklarını kapatıp düşüncelere daldı. Çok önemli bir meseleydi. Derinlemesine düşünmesi gerekiyordu.

Biz ikimiz bir takımız. Tengo ve Eriko Fukada'nın Pupa Hava'yla bir takım oluşturması gibi, bu yeni öyküde de ben ve Tengo bir takımız. İkimizin iradesi, iradelerimizin dip akıntısı, tek bir akıntı haline gelerek bu karışık öyküyü ortaya çıkartıp akmasını sağlıyor. Bu, muhtemelen derinlerde, görünmeyen bir yerlerde meydana gelen bir şey olsa gerek. Bu yüzden karşılaşmamış olsak bile, biz bir noktada birbirimize bağlıyız. Biz öykümüzü yaratırken, öte yandan öykü de bizi harekete geçiriyor. Durum bu değil mi acaba?

Bir sorun vardı. Çok önemli bir sorun.

Bizim yazdığımız o öykünün içerisinde bu küçük şeyin anlamı ne acaba? Ne gibi bir rol üstleniyor?

Bu küçük şey, Little People ve başkahraman kızın ambarda havadan pupa yaptığı sahneye böylesine güçlü bir şekilde tepki veriyor. Benim rahmimin içinden, usulca da olsa. Fakat dokununca algılanabilen bir ısı yayıyor. Hafifçe de olsa turuncu ışıklar çıkartıyor. Sanki havadan pupanın kendisiymiş gibi. Bu benim rahmimin havadan pupa işlevi gördüğü anlamına mı geliyor acaba? Ben maza, bu küçük şey de benim douta'm mı oluyor? Cinsel ilişkiye girmeden Tengo'nun çocuğuna gebe kalmam, Little People'ın iradesiyle bir şekilde ilişkili mi acaba? Onlar benim rahmimi ustalıkla ele geçirip havadan pupa olarak mı kullanıyorlar yoksa? Bir araç olarak beni kullanıp benden kendilerine yeni douta'yı çıkartmaya mı çalışıyorlar?

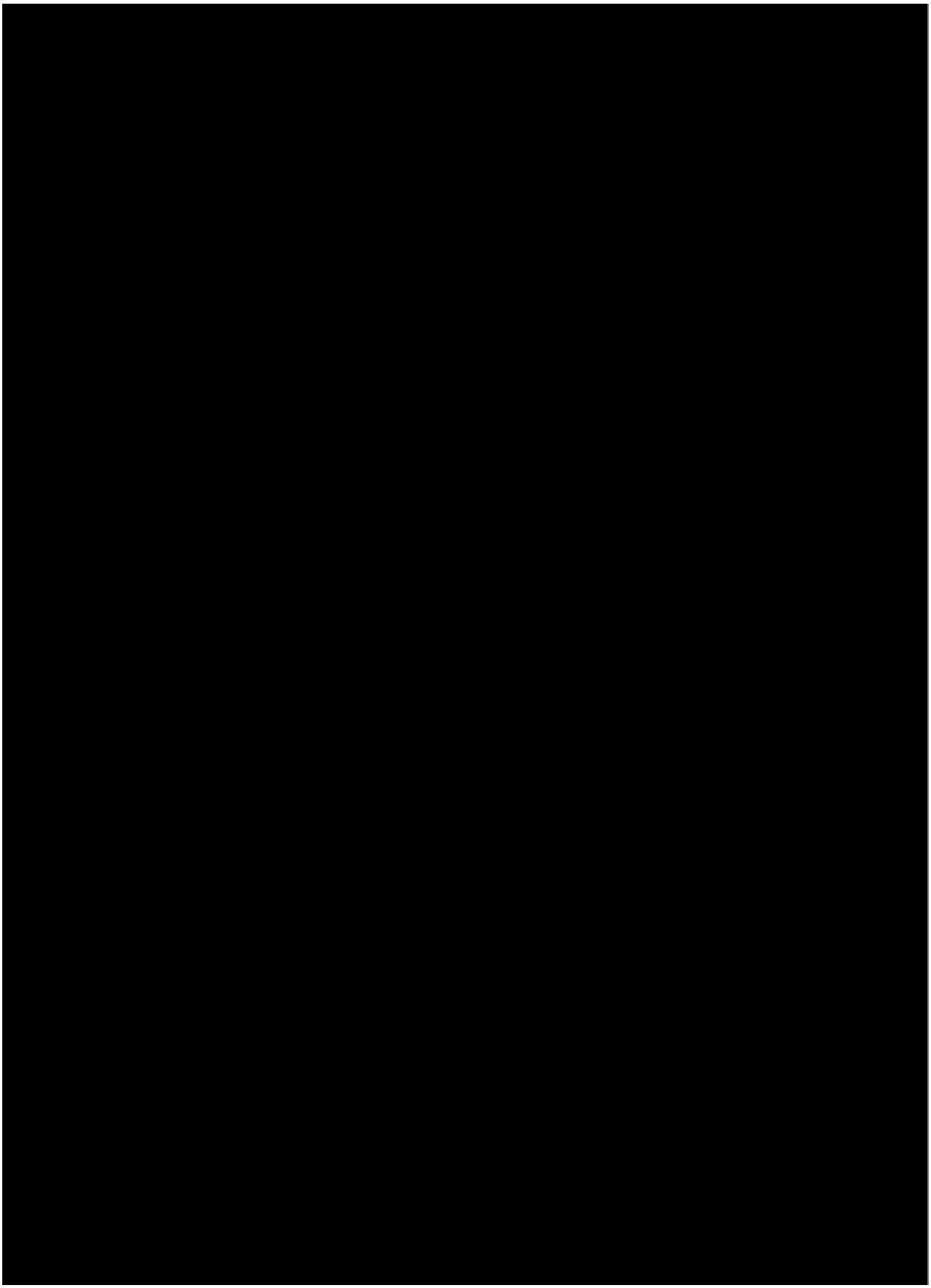
Hayır, bu mümkün değil. Aomame kesinlikle böyle düşünüyordu. Bu mümkün olamaz.

Little People, şimdilik hareket etme gücünü yitirmiş durumda. Lider öyle demişti. Pupa Hava'nın bu kadar bilinir bir kitap olması yoluyla onların hareketlerine engel olunmuştu. Bu hamileliğin, onların gözlerinin ulaşmadığı bir yerde, onların gücünü ustalıkla savuşturarak meydana geldiğine şüphe yok. Öyleyse acaba kim ya da nasıl bir güç bu hamileliği mümkün kıldı? Dahası hangi amaçla?

Aomame bilemiyordu. Onun bildiği, bu küçük şeyin Tengo ile kendi arasında

ortaya çıkan, yerine başka bir şey konamayacak bir yaşam olduğuydu yalnızca. Aomame, bir kez daha elini karnının altına koydu. Buna tepki verir gibi hafifçe beliren turuncu ışıkları usulca bastırdı. Sonra avucunda hissettiği sıcaklığı usul usul, tüm vücuduna ulaştırdı. Ne olursa olsun bu küçük şeyi sonuna kadar korumak zorundayım. Onu kimse elimden alamaz. Kimse yok olmasına neden olamaz. Biz bu küçüğü koruyup büyüteceğiz. Aomame gecenin karanlığında kararından emin oldu.

Yatak odasına gitti, sabahlığını çıkarıp yatağa girdi. Sırtüstü yatarak elini karnının altına koydu, o sıcaklığı bir kez daha avucunda hissetti. İçindeki endişeler yok olup gitmişti. Herhangi bir tereddüt de kalmamıştı. Daha güçlü olmam gerekir. Yüreğim ve vücudum bir bütün olmak zorunda. Nihayet uyku, havada salınan bir duman gibi sessizce gelip Aomame'nin tüm vücudunu kapladı. Gökte iki ay, yan yana durmaya devam ediyordu.

Tengo

Kediler şehrinden ayrılış

Babasının ölüsü, güzelce ütülenmiş, pırıl pırıl NHK tahsildar üniforması içinde basit bir tabuta yerleştirilmişti. Muhtemelen en ucuz tabutlardandı. Birbirine eklenmiş pasta kutularından yapılmış gibi görünüyordu, her haliyle itici, sıradan bir tabuttu. Ölen kişinin cüssesi iri değildi ama yine de boy mesafesinde hiç boşluk bırakılmamıştı. Suntadan yapılmıştı, bir süslemesi de yoktu. Umarım bu tabut uygundur, demişti cenazeci Tengo'ya, çekinerek de olsa onayını almak için. Sorun yok, diye yanıtlamıştı Tengo da. Babasının katalogdan kendisinin seçtiği, ücretini kendisinin ödediği tabuttu. Ölen kişinin buna bir itirazı yoksa, Tengo'nun da itirazı yoktu.

NHK tahsildarı üniformasıyla o sade tabutta yatan babası ölmüş gibi durmuyordu. Mesai sırasında bir boşluk bulmuş, kısa bir süreliğine uykuya yatmış gibi görünüyordu. Her an gözlerini açacak, kalkıp şapkasını takacak, kalan adreslerden tahsilata devam edecek gibiydi. NHK amblemi işlenmiş o üniforma, babasının vücudunun bir uzantısıymış gibi görünüyordu. Sanki bu adam, dünyaya bu üniformayla gelmişti ve aynı üniforma içinde yakılarak bu dünyadan gidecekti. O halini görünce, Tengo'nun aklına da babasının son anında giyebileceği daha uygun bir kılık gelmemişti. Wagner operalarındaki şövalyelerin zırhları içerisinde yakılmaları gibi bir sahneydi.

Salı sabahı, Tengo ve Kumi Adaçi'nin önünde tabutun kapağı kapatılmış, çivileri çakılmış, sonra cenaze arabasına yüklenmişti. Cenaze arabası dense de, hastaneden cenaze evine kadar ölüyü taşıyan, son derece pratik amaçlarla düzenlenmiş aynı Toyota minibüstü. Muhtemelen en ucuz cenaze arabası oydu. Bu görüntüde abartılı hiçbir unsur yoktu. Tanrıların Şafağı müziği de duyulmadı. Yine de, Tengo'nun şikâyet edeceği bir durum yoktu. Kumi Adaçi de buna hiç aldırış etmiyor gibiydi. Bu yalnızca bir taşıma aracıydı sonuçta. Önemli olan, bir insanın bu dünyadan silinip gitmesi, geride kalan insanların da bu gerçeği

kabullenmeleri gerektiğiydi. İkisi taksiye binerek siyah minibüsün peşine düştüler.

Sahil boyunca uzanan yoldan bir süre sonra ayrılıp dağlara doğru döndüler, krematoryum oradaydı. Nispeten yeniydi, ama son derece özgünlükten uzak bir binaydı. Krematoryumdan ziyade bir fabrikaya, hatta resmi bir daireye benziyordu. Bahçesi güzeldi ve titizlikle düzenlenmişti, yüksek bacası tüm haşmetiyle gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bu sayede, binanın özel amaçla yapılmış bir tesis olduğu anlaşılabiliyordu. O gün, krematoryumda işler fazla yoğun olmasa gerek, tabut hemen fırına taşındı. Tabut fırının içine yerleştirildi, denizaltıların giriş kapağı gibi ağır bir kapak indiriliverdi. Eldivenli yaşlı bir görevli Tengo'yu kısaca selamladıktan sonra ateşleme düğmesine bastı. Kumi Adaçi kapanan o kapağa doğru avuçlarını birleştirip göğüs hizasında kaldırınca, Tengo da onu taklit etti.

Yakma işlemi bitene kadarki bir saat boyunca, Tengo ve Kumi Adaçi binadaki dinlenme odasında beklediler. Kumi Adaçi otomatik satış makinesinden iki sıcak kahve satın alıp geldi, ikisi sessizce içtiler. Büyük cam pencereye bakan bankın üzerinde yan yana oturuyorlardı. Pencerenin dışında, kış mevsiminde çimenleri kurumuş bahçe vardı, yaprakları dökülmüş ağaçlar sıralanmıştı. Bir çift siyah kuş dala tünemişti. Tengo'nun, adını bilmediği kuşlardı. Kuyrukları uzun, gövdeleri küçük olmasına rağmen, sesleri tiz ve yüksek çıkıyordu. Öterken kuyruklarını havaya dikiyorlardı. Ağaçların üzerinde, tek bir bulutun bile bulunmadığı kış gökyüzü alabildiğince uzanıyordu. Kumi Adaçi krem rengi yün mantosunun altına kısa etekli tek parça siyah elbise giymişti. Tengo sıfır yaka siyah süveter üzerine, koyu gri balıksırtı ceket giymişti. Ayaklarında koyu kahverengi mokasen ayakkabıları vardı. Bu kılık onun en resmi kıyafetiydi.

"Benim babam da burada yakıldı" dedi Kumi Adaçi. "Cenazeye gelen herkes durmadan sigara içiyordu. Bu yüzden tavan bulutla kaplanmış gibi olmuştu. Ne de olsa gelenlerin çoğunluğu balıkçı tayfasındandı."

Tengo o görüntüyü hayalinde canlandırdı. Güneş yanığı tenli bir grup insan, giymeye alışık olmadıkları koyu renkli takım elbiseler içinde hep birlikte sigara içiyorlardı. Öte yandan, akciğer kanserinden ölen bir adamın yasını tutuyorlardı. Fakat şimdi dinlenme odasında Tengo ile Kumi Adaçi'den başka kimse yoktu. Ortalık sessizliğe bürünmüştü. Arada sırada ağaçların arasından gelen tiz kuş sesleri dışında bu sessizliği bölen hiçbir şey yoktu. Müzik yoktu, insan sesleri duyulmuyordu. Güneş uysal ışıklarını yeryüzüne gönderiyor, bu ışıklar

pencerenin ardındaki odaya doluyor, ikisinin ayak uçlarında sessiz bir güneş havuzu oluşturuyordu. Zaman, deltasına yaklaşmış bir ırmak gibi yavaşça akıyordu.

“Benimle geldiğin için teşekkür ederim” dedi Tengo, uzun süren bir sessizliğin ardından.

Kumi Adaçi elini uzatıp, Tengo’nun elinin üzerine koydu. “Tek başına çok zordur. Birilerinin yanında olması iyi olur. Bu işler böyledir işte.”

“Belki de böyledir” dedi Tengo.

“Bir insanın ölmesi, ne olursa olsun zordur. Bu dünyada bir delik açılıvermiş oluyor ne de olsa. Gerekli saygıyı göstermemiz gerekir. Bunu yapmazsak delik düzgün bir şekilde kapanmaz.”

Tengo başını sallayarak onayladı.

“Delik açık bırakılmamalı” dedi Kumi Adaçi. “O delikten birileri düşebilir çünkü.”

“Fakat bazı durumlarda ölen insanlar bazı sırları kendilerine saklıyorlar işte” dedi Tengo. “Sonra delik kapandığında o sırlar, sır olarak kalıyor.”

“Düşünüyorum da, bu da yine gerekli bir şey.”

“Neden?”

“Eğer ölen insanlar bu sırları beraberlerinde götürüyorlarsa, sırlar mutlaka arkalarında bırakamayacakları türden şeylerdir.”

“Neden arkalarında bırakamıyorlar acaba?”

Kumi Adaçi, Tengo’nun elini bırakıp doğrudan yüzüne baktı. “Herhalde ölen insanlardan başkalarının doğru dürüst anlayamayacağı şeyler vardır. Ne kadar zaman harcasa, doğru sözcükleri bulmaya çalışsa bile açıklayamayacakları şeyler. Ölenlerin bunları kendilerine saklayarak yanlarında götürmekten başka çareleri yoktur. Önemli bir ev eşyası gibi.”

Tengo hiç konuşmadan ayaklarının dibindeki güneş havuzunu izliyordu.

Muşamba zemin mat ışıltılar saçıyordu. Üzerinde Tengo'nun şekli bozulmaya başlamış mokasen ayakkabıları ile Kumi Adaçi'nin basit, siyah pabuçları vardı. Ayakkabılar tam önünde dursa da sanki kilometrelerce uzaktalarmış gibi geliyordu Tengo'ya.

"Tengo, senin bile insanlara kolay kolay açıklayamayacağın sırların vardır. Öyle değil mi?"

"Olabilir" dedi Tengo.

Kumi Adaçi bir şey söylemeksizin, siyah ince çoraplı bacaklarını üst üste attı.

"Geçen gün, bir kez öldüğünü söylemiştin, değil mi?" diye sordu Tengo Kumi Adaçi'ye.

"Evet. Eskiden bir kez öldüm. Soğuk, yağmurun yağdığı yalnız bir gecede."

"O zaman olanları anımsıyor musun?"

"Nasıl desem, sanırım anımsıyorum. O sırada olanları sık sık rüyamda görürüm. Çok gerçekçi bir rüya. Her zaman da tıpatıp aynı şekilde görürüm. O yüzden bana gerçekmiş gibi geliyor."

"Bu, reenkarnasyon gibi bir şey mi acaba?"

"Reenkarnasyon?"

"Yeniden doğmak. Ruhun yeni bir beden bulması."

Kumi Adaçi, bir an bu ifadeyi düşündü. "Bilemiyorum ki, belki de öyledir. Belki de değildir."

"Sen de öldükten sonra bu şekilde yakıldın mı acaba?"

Kumi Adaçi başını iki yana salladı. "O kadarını anımsamıyorum. Çünkü bu, öldükten sonrasına ait bir mesele. Benim anımsadığım, ölüm anları yalnızca. Birileri benim boğazımı sıkıyordu. Bilmediğim, hiç görmediğim bir adam."

"Yüzünü anımsıyor musun?"

"Elbette. Birçok kez rüyamda gördüm çünkü. Yolda karşılaşsam ilk bakışta

tanırım.”

“Eğer gerçekten yolda karşılaşırsan ne yaparsın?”

Kumi Adaçi parmaklarıyla burnunu ovaladı. Burnunun hâlâ yerinde durduğundan emin olmak istermiş gibiydi. “Bunu, kendim de birçok kez düşündüm. Gerçekten yolda karşılaşırsam ne yaparım acaba diye. Öylece kaçıp giderim belki. Gizlice peşine de düşebilirim. Öyle bir an gelmedikçe bilemiyorum.”

“Peşine düşüp de ne yapacaksın?”

“Bilemiyorum. Fakat o adam benimle ilgili çok önemli bir sırrı biliyor da olabilir. Şansım yaver giderse o sırrı ortaya çıkarabilirim.”

“Ne gibi bir sır?”

“Sözgelimi benim burada olmamın anlamı gibi bir sır.”

“Fakat o adam seni bir kez daha öldürebilir.”

“Olabilir.” Kumi Adaçi dudaklarını hafifçe büzdü. “Böyle bir tehlike var. Bunu elbette çok iyi biliyorum. Öylece kaçıp saklanmak en iyisi olabilir. Yine de orada olduğunu sandığım sır, beni kendine çekiyor. Kedilerin, karanlık bir deliğin içine bakmaktan kendilerini bir türlü alamamaları gibi.”

Yakma töreni sona erince, Kumi Adaçi ile birlikte babasından geriye kalan kemikleri toplayıp küçük bir küpün içine koydular. Küp, Tengo’ya verildi. Bu şeyi alsa da, Tengo ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Fakat bırakıp gitmesi de mümkün değildi. Tengo, o küpü istemeye istemeye kucağına almış halde Kumi Adaçi ile birlikte taksiye binerek istasyona doğru yola koyuldu.

“Diğer ayrıntıları ben hallederim” dedi Kumi Adaçi takside. Sonra sanki sesli düşünüyormuş gibi ekledi: “İstersen külleri mezara da koyabilirim.”

Tengo bu sözler üzerine şaşırdı. “Böyle bir şey yapabilir misin?”

“Yapabilirim” dedi Kumi Adaçi. “Yakınlarından kimsenin gelmediği cenazeler de hiç olmadı değil.”

“Eğer bunu yapabilirsen çok makbule geçer” dedi Tengo. Doğru yapıp yapmadığını, dürüst olarak söylemesi gerekirse bilemiyordu, ama biraz rahatlamış halde küpü Kumi Adaçi’ye verdi. Bu kemikleri bir daha göremem herhalde, diye düşündü. Geriye yalnızca bellek kırıntıları kalmıştı. Üstelik bu bellek kırıntıları da bir gün toz olup gidecekti.

“Ben buralı olduğum için halletmem kolay olur. Sen de bir an önce Tokyo’ya dönsen daha iyi. Bizler elbette seni seviyoruz, ama burası senin uzun süre kalabileceğin bir yer değil.”

Kediler şehrinden ayrılıyorum, diye düşündü Tengo.

“Her şey için teşekkürler” dedi bir kez daha.

“Baksana Tengo, sana bir uyarıda bulunabilir miyim? Uyarıda bulunmayı seven bir insan değilim gerçi.”

“Elbette.”

“Baban herhangi bir sır taşıyarak öbür tarafa gitmiş olabilir. Bundan dolayı kafan biraz karışmış gibi duruyorsun. Bu duygularını anlamıyor değilim. Fakat artık karanlık girişe daha fazla bakma. Bunu kedilere bırak. Bunu yapmak seni bir yere götürmez. Önündeki yolu, geleceği düşün.”

“Deliğin kapanması gerekir” dedi Tengo.

“Aynen öyle” dedi Kumi Adaçi. “Baykuş kardeş de öyle söylüyor. Baykuş kardeşi anımsıyor musun?”

“Elbette.”

“Baykuş kardeş, ormanın koruyucusu tanrısıdır. Çok bilgedir. Bize gecenin erdemini bahşeder.”

“Baykuş hâlâ koruda ötüyor mu acaba?”

“Baykuş, hiçbir yere gitmez” dedi hemşire. “Sürekli orada.”

Kumi Adaçi, Tengo’nun Tateyama’ya giden trene binişini izledi. Onun gerçekten trene binip şehirden ayrıldığından emin olması gerekliymiş gibi. Kız, tren

gözden kaybolana kadar peronda el salladı.

Koenci’deki evine döndüğünde, salı günü akşam saat 7’ydi. Tengo ışıkları açıp yemek masasının sandalyesine oturarak odanın içinde göz gezdirdi. Ev, önceki sabah erkenden çıkıp gittiği zaman nasılsa öyleydi. Pencerenin perdesi hiç aralık kalmayacak şekilde iyice kapanmış, masanın üzerinde müsvedde kâğıtları yığılı halde duruyordu. Ucu güzelce açılmış altı kalem kalemlikte duruyordu. Yıkadığı bulaşıklar mutfak tezgâhında üst üste konmuştu. Saat sessizce zamanı dilimliyor, duvardaki takvim yılın son ayına girildiğini gösteriyordu. Ev her zamankinden biraz fazla sessizdi. Tengo, o sessizlikte tuhaf bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Fakat belki de yalnızca ona öyle geliyordu. Az önce bir insanın yakılıp küle döndüğünü görmesinden kaynaklanıyordu belki de. Dünyanın deliği henüz tam olarak kapanmamış olabilirdi.

Bir bardak su içtikten sonra sıcak duşa girdi. Özene bezene saçlarını yıkayıp kulaklarını temizledi, tırnaklarını kesti. Çekmeceden yeni iç çamaşırı ve yeni tişört çıkartıp giydi. Üzerine sinen farklı kokuları vücudundan atması gerekiyordu. Kediler şehrinin kokusunu. Bizler elbette seni seviyoruz, ama burası senin uzun süre kalabileceğin bir yer değil, demişti Kumi Adaçi.

İştahı yoktu. İş yapmak da içinden gelmiyordu. Kitap açıp okumayı, müzik dinlemeyi de istemiyordu. Vücudu halsizdi ama nedense sinirleri gerilmişti. Bu yüzden uzanıp uyuması da mümkün olmayacak gibiydi. Etrafını saran sessizlikte yapay bir hal vardı sanki.

Şimdi Fukaeri burada olsaydı keşke, diye geçirdi aklından Tengo. İster çok saçma şeyler söylesin, ister hiç anlamı olmayan şeyler, bir şeyler konuşsaydı. Yine tonlamasız, soru kalıbı kullanmadan konuşsa da hiç fark etmez. Uzun bir aradan sonra onun söyleyeceği sözleri duymak istiyordu. Fakat Fukaeri’nin bir daha asla o eve dönmeyeceğini Tengo biliyordu. Bunu nasıl bildiğini doğru düzgün açıklayamıyordu. Fakat o artık buraya dönmeyecekti herhalde.

Kim olursa olsun birileriyle konuşmak istiyordu. Mümkünse yaşça büyük kadın arkadaşıyla konuşmak. Fakat onu da arayamazdı. Nereden arayacağını bilmiyordu. Üstelik Tengo’ya söylendiğine göre kadın artık yitip gitmişti.

Komatsu’nun çalıştığı yayınevinin telefon numarasını çevirdi. Onun direkt masa numarasıydı. Fakat telefona kimse çıkmadı. On beş kez çaldırdıktan sonra,

Tengo şansına küsüp ahizeyi yerine bıraktı.

Başka kimi arayabilirim? diye bir an düşündü. Fakat aklına uygun tek bir kişi bile gelmedi. Kumi Adaçi'ye telefon etmeyi de aklından geçirdi, ama şöyle bir düşününce telefon numarasını bilmediğini hatırladı.

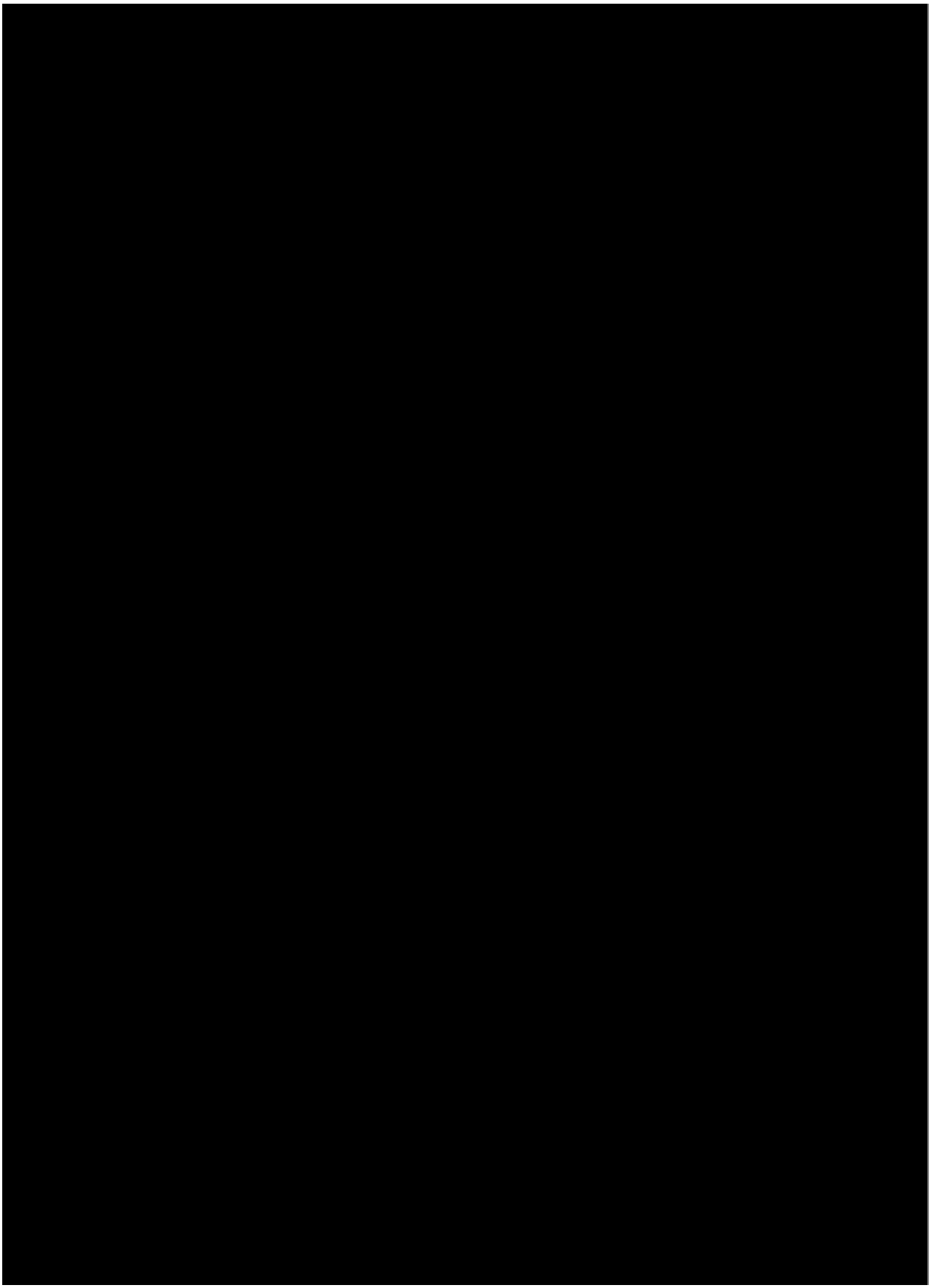
Sonra Tengo, dünyanın bir yerinde hâlâ açık halde duran karanlık deliği düşündü. O kadar büyük bir delik değildi. Fakat derin bir delikti. O deliğe doğru dönerek bağırarak seslenirse, hâlâ babasıyla konuşabilir miydi? Ölü biri gerçekleri söyler miydi acaba?

Bunu yapmak seni bir yere götürmez, demişti Kumi Adaçi. Önündeki yolu, geleceği düşün.

Fakat öyle değil, diye düşünüyordu Tengo. Öyle değil. Sırları öğrenmem beni hiçbir yere götürmeyebilir. Yine de bunun neden beni bir yere götürmeyeceğini, bunun nedenini öğrenmem gerek. Bu nedeni doğru düzgün bir şekilde öğrenerek belki bir yerlere gitmeyi başarabilirim.

Sen benim gerçek babam olsan da olmasan da, bunun artık bir önemi yok. Tengo oradaki karanlık deliğe doğru böyle söyledi. Hiç fark etmez. İki olasılıkta da sen benden bir parçayı yanında götürerek öldün. Ben senden bir parçayla yaşamaya devam edeceğim. Aramızda kan bağı olsa da olmasa da bu gerçek artık değişmez. Böyle olması için yeterince zaman geçti, dünya birçok kez döndü.

Pencerenin dışından baykuş sesi gelir gibi oldu. Fakat elbette yanılsamadan öte bir şey değildi.

Uşikava

Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada

“O kadar kolayca ölmeyeceksin” dedi arkasındaki adamın sesi, sanki Uşikava’nın içinden geçenleri okumuş gibi. “Bilincini bir süreliğine kaybettin yalnızca. Gerçi ölmene ramak kalmıştı ama.”

Daha önce hiç duymadığı bir sesti. İfadeden yoksun, tarafsız bir tınısı vardı. Ne yüksekti, ne de alçak. Sert değildi. Yumuşak da. Uçakların kalkış ve iniş saatlerini, borsadaki hisse senetlerinin durumunu bildiren sesleri andırıyordu.

Bugün günlerden neydi? diye geçirdi aklından Uşikava, nedensizce. Evet, pazartesi akşamıydı. Hayır, daha doğru söylemek gerekirse, artık salı olmuştur herhalde.

“Uşikava Bey” dedi adam. “Uşikava Bey’siniz, değil mi?”

Uşikava ses çıkarmadı. Yirmi saniye kadar sessizlik oldu. Sonra adam, hiçbir uyarıda bulunmadan keskin bir hareketle, Uşikava’nın sol böbreğinin üzerine sert bir darbe indiriverdi. Arkadan gelen, sessiz, fakat müthiş sert bir darbeydi. Uşikava’nın tüm vücudunu şiddetli bir acı kapladı. Bütün uzuvları kasıldı, acı yatışana kadar nefes alamadı. Sonra ağzından kuru bir inleme çıktı.

“Burada sana kibarca bir soru sordum. Yanıt vermeni isterim. Henüz doğru düzgün konuşamıyorsan, başını yukarı aşağı ya da sağa sola sallasan da olur. Görgü diye bir şey var” dedi adam. “Uşikava Bey sensin, değil mi?”

Uşikava birkaç kez başını yukarı aşağı salladı.

“Uşikava Bey. Akılda kalması kolay bir isim. Pantolonundaki cüzdanını karıştırdım. Ehliyetin ve kartvizitin vardı. Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür. Ne kadar da şık bir unvan, Uşikava Bey.

Fakat Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti'nin sorumlu müdürü, böyle gizli bir yerde gizli bir fotoğraf makinesi kullanarak ne yapıyor olabilir acaba?"

Uşikava suskundu. Sözcükler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

"Yanıt versen iyi olur" dedi adam. "Bu bir uyarı. Böbreğini patlatacak olursam ömür boyu acı çekersin sonra."

"Burada yaşayan insanları gözetliyordum" dedi Uşikava nihayet. Sesi bir alçalıp bir yükselmiş, yer yer çatlak çıkmıştı. Gözleri kapalı olunca çıkan sesin kendine ait olup olmadığını da anlayamamıştı.

"Yani Tengo Kavana'yı mı?"

Uşikava başını sallayarak onayladı.

"Pupa Hava romanının hayalet yazarlığını yapan Tengo Kavana."

Uşikava, bir kez daha başını sallayıp sonra hafifçe öksürdü. Bu adam o meseleyi biliyor.

"Seni kim tuttu?" diye sordu adam.

"Öncüler."

"O kadarını biz de tahmin edebiliyoruz, Uşikava Bey" dedi adam. "Fakat neden cemaat şimdi tutup da Tengo Kavana'nın hareketlerini gözetleme ihtiyacı duydu ki? Onlar için Tengo Kavana o kadar önemli bir kişi olmasa gerek."

Adamın kim olduğunu, durumu ne ölçüde kavramış olduğunu Uşikava hızla kafasının içinde netleştirmeye çalıştı. Kim olduğunu bilemiyordu, ama en azından cemaatin gönderdiği biri değildi. Fakat buna sevinmeli mi, üzülmeli mi Uşikava bilemiyordu.

"Sana bir soru sordum" dedi adam. Sonra parmağını Uşikava'nın sol böbreğine bastırmaya başladı. Karşı konulamayacak bir güçle.

"Tengo bir kadınla bağlantılı" dedi Uşikava, inler gibi bir sesle.

“O kadının bir ismi var mı?”

“Aomame.”

“Neden Aomame’nin peşindesin?” diye sordu adam.

“Kadın, cemaatin liderine zarar verdiği için.”

“Zarar verdi” dedi adam bu ifadeyi irdelermiş gibi. “Öldürdü anlamına mı geliyor? Daha basit söylersek.”

“Öyle” dedi Uşikava. Bu adam karşısındayken bir şeyleri saklamasının mümkün olmadığını aklından geçirdi. Er ya da geç kendisini konuşturacaktı nasıl olsa.

“Fakat, bu herkesin bildiği bir şey değil.”

“Cemaat içinde gizli tutuluyor.”

“Cemaat içinde kaç kişi bu sırrı biliyor acaba?”

“Bir avuç insan.”

“Sen de bunlardan birisin.”

Uşikava başını sallayarak onayladı.

Adam tekrar konuştu: “Yani sen cemaat içinde oldukça önemli bir konumdasın öyleyse.”

“Hayır” dedi Uşikava, başını iki yana sallayarak. Başını iki yana sallayınca darbe yiyen böbreği sancıdı. “Ben yalnızca emir eriyim. Bu bilgiyi tesadüfen edindim.”

“Kötü bir zamanda, kötü bir yerdeydin. Öyle mi yani?”

“Sanırım öyle.”

“Bu arada, Uşikava Bey, sen şimdi tek başına mı hareket ediyorsun?”

Uşikava başını evet anlamında salladı.

“Fakat tuhaf bir durum. Bu tür gözetleme ve takip işleri ekip halinde yapılır. Normalde hakkıyla yapabilmek için destek elemanları da dahil edilir. En azından üç kişi gerekir. Üstelik, senin normalde örgütle yakın bir bağın var. Tek başına hareket etmen hiç de doğal değil. Bu nedenle senin yanıtın hiç hoşuma gitmedi.”

“Ben cemaatin müridi değilim” dedi Uşikava. Solukları düzene girmiş, nihayet doğru düzgün konuşabilir hale gelmişti. “Cemaat beni özel olarak tuttu yalnızca. Dışarıdan birilerini kullanmak işlerine geldiği zamanlarda hep beni çağırırlar.”

“Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti’nin sorumlu müdürü olarak mı?”

“Bu, naylon bir cemiyet. Öyle bir cemiyet yok aslında. Esas olarak cemaatin vergi kaçırma işleri için oluşturuldu. Ben cemaatin müridi olmayan bir birey olarak cemaatin işlerini görüyordum.”

“Paralı asker gibi.”

“Hayır, paralı askerden biraz farklı. Yalnızca onların talebi üzerine bilgi toplama gibi işlere bakıyorum, o kadar. Eğer kaba kuvvet gerektiren işler çıkarsa, cemaatin içinden başkaları bakıyor.”

“Tengo Kavana’yı gözetleyerek Aomame ile bağını araştırman konusunda cemaat mi direktif verdi, Uşikava Bey?”

“Öyle.”

“Hayır, değil” dedi adam. “Bu, yanlış cevap. Eğer cemaat bu gerçeği biliyor olsaydı, yani eğer Aomame ile Tengo Kavana arasında bir bağ olduğunu bilselerdi, o tipler seni tek başına gözetleme işine yollamazlardı. Kendi içlerinden de adamlar kullanarak bir ekip halinde yaptırırlardı. Öyle olsaydı hata payı daha düşük olurdu. İnsan gücü de daha etkin kullanılırdı.”

“Fakat gerçekten öyle. Ben yukarıdakilerin emrine uydum yalnızca. Niye tek başıma yapmama izin veriyorlar, bunu ben de bilemiyorum.” Uşikava’nın sesi yüksekliğini tekrar yitirmiş, yer yer çatlak çıkmaya başlamıştı.

Eğer bu adam Öncüler’in henüz Aomame-Tengo bağından haberdar olmadığını anlarsa, beni buracıkta ortadan kaldırıverir, diye düşündü Uşikava. Ben ortadan kalkarsam da, kimse bu gerçeği öğrenemeden her şey sona erer.

“Doğru olmayan yanıtlar pek hoşuma gitmez” dedi adam, soğuk bir ses tonuyla. “Uşikava Bey, senin bunu iyice anlaman gerek. Yeniden aynı böbreğine vurabilirim. Var gücümle vuracak olursam, benim elim de oldukça acır. Üstelik benim amacım senin böbreğine ciddi bir hasar vermek değil. Kişisel olarak sana bir kinim yok ne de olsa. Benim amacım, yalnızca doğru yanıtları almak. Bu yüzden bu sefer farklı bir yöntem deneyelim. Denizin dibine doğru bir açıl bakalım.”

Denizin dibi? diye düşündü Uşikava. Bu adam acaba ne demeye çalışıyor?

Adam, cebinden bir şeyler çıkartıyor gibiydi. Uşikava’nın kulağına, bir naylonun hışır hışır sürtünme sesi geldi. Sonra Uşikava’nın başına bir şey geçiriliverdi. Naylon poşetti. Yemek dondurmak için kullanılan kalın naylon poşetlerdendi galiba. Sonra büyük, kalın bir lastik boynunun çevresine dolandı. Bu adam, beni boğmak niyetinde, dedi Uşikava kendi kendine. Hava almaya çalışınca naylon ağzına yapıştı. Burun delikleri de kapandı. Akciğerleri, hava almak için çırpınıyordu. Fakat elbette hava falan yoktu. Naylon poşet, yüzüne yapışarak burun deliklerini ve ağzını kapatmış, tam bir ölüm maskesi haline gelmişti. Bir süre sonra vücudundaki kaslar şiddetli bir şekilde seğirmeye başladı. Uşikava elini uzatarak o torbayı çekip çıkarmaya yeltendiyse de elleri elbette kımıldamadı. Arkasında, belinin üzerinde sımsıkı bağlanmışlardı çünkü. Beyni, balon gibi şişmiş, patlayacak hale gelmişti. Uşikava haykırmayı aklından geçirdi. Ne olursa olsun, havaya ihtiyacı vardı. Ne pahasına olursa olsun. Fakat, elbette sesi çıkmadı. Dili, ağzını tamamen kaplamıştı. Bilinci kayıp gidiyordu.

Nice sonra boğazındaki lastik çıkartıldı, naylon torba başından alındı. Uşikava, son bir çabayla ciğerlerine hava doldurdu. Sonraki birkaç dakika boyunca, sanki az ötedeki bir şeylere dişleriyle tutunmaya çalışan hayvanlar gibi kıvranarak hızlı hızlı soluklandı.

“Denizin dibi nasıldı?” dedi adam, Uşikava’nın soluklarının biraz düzene girmesini bekledikten sonra. Sesinde yine herhangi bir ifade sezilmiyordu. “Oldukça derine kadar gittin. Şimdiye kadar hiç görmediğin bir şeyler görmüşsündür. Önemli bir deneyim.”

Uşikava hiçbir şey söyleyemedi. Sesi çıkmadı zaten.

“Uşikava Bey, kendimi tekrarlamış oluyorum, ama ben doğru yanıtları arıyorum. Bu yüzden bir kez daha soruyorum. Tengo Kavana’yı gözetleyerek Aomame ile

bağını araştırmanı cemaat mi emretti? Bu çok önemli. Hayat memat meselesi diyelim. İyice düşünüp doğru yanıtı ver. Yalan söyleyecek olursan, bunu rahatlıkla anlarım.”

“Cemaatin bu durumdan haberi yok.” Uşikava nihayet, yalnızca bunları söyleyebildi.

“İşte böyle. Doğru yanıt bu. Cemaat, Aomame ile Tengo Kavana arasında bir bağ olduğunu henüz bilmiyor. Sen, bu gerçeği henüz o tiplere iletmedin. Doğru mu anlamışım?”

Uşikava başını sallayarak onayladı.

“En baştan dürüstçe yanıtlamış olsaydın, denizin dibini görmene gerek kalmazdı. Berbat bir şey olmalı, değil mi?”

Uşikava başını sallayarak onayladı.

“Çok iyi bilirim. Ben de eskiden aynı şeyi yaşamıştım” dedi adam, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi. “Ne kadar berbat olduğunu, daha önce yaşamamış insanlar anlayamaz. Sıkıntı kolayca genelleştirilebilecek bir şey değildir. Her bireyin sıkıntısında, kendine özgü bir nüans olur. Tolstoy’un ünlü sözünü biraz değiştirerek kullanacak olursak, mutluluk dediğimiz şey herkes için aşağı yukarı benzer bir şeydir, ama acı dediğimiz şey herkes için farklı, ayrı bir acıdır. Burada tatma sözcüğüne başvuramayız. Sence de öyle değil mi?”

Uşikava başını salladı. Hâlâ soluk soluğaydı.

Adam konuşmasını sürdürdü. “Bu yüzden burada birbirimize karşı dürüst olup, hiçbir şey gizlemeden açık açık konuşalım. Olur mu, Uşikava Bey?”

Uşikava başını evet anlamında salladı.

“Eğer bir daha doğru olmayan bir yanıt verirsen, yine denizin dibini ziyaret etmek zorunda kalırsın. Bu sefer az öncekinden biraz daha uzun, biraz daha yavaş yürürsün dipte. Ramak kalana kadar. Bir hata olursa, denizin dibinden geri dönemeyebilirsin de. Böyle bir şey yaşamak istemezsin sanıyorum. Ne dersin, Uşikava Bey?”

Uşikava başını iki yana salladı.

“Galiba bizim ortak noktalarımız var” dedi adam. “Gördüğüm kadarıyla ikimiz de yalnız kurtlarız ya da sürüden ayrılmış köpekler. Açıkça söylemek gerekirse, toplumun bir kenara ittiği insanlarız. Kişiliğimiz itibariyle, örgütlü yapılara alışamıyoruz. Zaten örgüt gibi yapılar da bizim gibileri kabul etmiyor. Her şeyi tek başımıza yapıyoruz. Tek başımıza karar verip, tek başımıza hareket edip, tek başımıza sorumluluk alıyoruz. Yukarıdan emir alıyoruz, ama ne takım arkadaşımız ne astımız olan adamlarımız var. Sahip olduğumuz kafa ve kollarımız, tek dayanağımız. Öyle değil mi?”

Uşikava başını salladı.

Adam sözlerini sürdürdü: “Bu, bizim güçlü yanımız, bazen de aynı şekilde zayıf noktamız. Sözgelimi şu anki durum için konuşacak olursak, sen biraz fazla başarı hırsına kapıldın. Aradaki süreci cemaate rapor etmeksizin işleri kendi başına halletmeye kalktın. Her şeyi güzelce çözüp başarıyı kendine mal etmek istedin. O ölçüde de savunman gevşedi. Öyle değil mi?”

Uşikava bir kez daha başını salladı.

“Kendini bu kadar zorlamanı gerektiren bir neden mi vardı?”

“Lider’in ölümüyle ilgili olarak kusurluydum.”

“Ne şekilde?”

“Aomame’nin kimlik araştırmasını ben yaptım. Lider’le görüştürmeden önce her şeyini didik didik kontrol ettim. Kafa karıştıracak bir nokta bulamadım.”

“Fakat o, yine de öldürmek amacıyla Lider’e yaklaştı, gerçekten de son darbeyi indirdi. Sen, sana verilen işte hata yaptın. Bir gün gelecek bunun hesabı senden sorulacaktı. Nihayetinde dışarıdan biriydin, kullanılıp bir kenara atılacak biri. Şimdi ise onların iç meseleleri hakkında fazla şey biliyorsun. Hayatta kalabilmek için o tiplere Aomame’nin kellesini vermek zorundaydın. Durum bu mudur?”

Uşikava başını salladı.

“Kusura bakma” dedi adam.

Kusura bakma? Uşikava bu ifadenin anlamını şekilsiz kafasıyla düşündü. Sonra farkına vardı.

“Lider cinayetini sen mi tasarladın?” dedi Uşikava.

Adam, bunu yanıtlamadı. Fakat bu sessizliğin, kesinlikle olumsuzlayan bir yanıt olmadığını Uşikava anlayabiliyordu.

“Bana ne yapmak niyetindesin?” dedi Uşikava.

“Ne yapsam acaba? Doğrusunu söylemek gerekirse, henüz karar vermedim. Şimdi yavaş yavaş düşüneceğim. Her şey sana bağlı” dedi Tamaru. “Sana sormak istediğim başka şeyler de var.”

Uşikava başını salladı.

“Öncüler’in irtibat elemanının telefon numarasını söylemeni istiyorum. Senin doğrudan bağlı olduğun bir sorumlu vardır mutlaka.”

Uşikava, biraz tereddüt ettiyse de sonunda numarayı söyledi. Artık canı pahasına saklaması gereken bir bilgi değildi. Tamaru numarayı not etti.

“Adı ne?”

“Adını bilemiyorum” diye Uşikava yalan söyledi. Fakat karşısındaki adam pek aldırış etmiş gibi değildi.

“Sağlam tipler mi?”

“Oldukça sağlam.”

“Fakat profesyonel oldukları söylenemez.”

“İşlerinde iyiler. Yukarıdan gelen emirler konusunda hiç tereddüt etmezler. Fakat profesyonel değiller.”

“Aomame’yi nereye kadar biliyorlar?” dedi Tamaru. “Nerede gizlendiğini öğrendiler mi?”

Uşikava başını iki yana salladı. “O kadarını ben de bilmiyorum. Bu yüzden şimdilik burada kalıp Tengo Kavana’yı gözlemeyi sürdürüyorum. Aomame’nin nerede olduğunu bilseydim, çoktan onunla ilgilenmeye başlardım.”

“Mantıklı” dedi Tamaru. “Bu arada, Aomame ve Tengo Kavana arasında bir bağ

olduğu sonucuna nasıl ulaştın?”

“Ayaklarımı kullandım.”

“Nasıl yani?”

“Aomame’nin geçmişini ta başından itibaren inceledim. Çocukluk yıllarından itibaren. İçikava’da devlet ilkokuluna gitmişti. Tengo Kavana da İçikava kökenliydi. Sonra, acaba mı dedim, kendi kendime. İlkokula gidip araştırınca, tahmin ettiğim gibi ikisinin iki yıl boyunca aynı sınıfta okuduklarını öğrendim.”

Tamaru, gırtlağının derinliklerinden kedi gibi hafif bir hırıltı çıkarttı. “Demek öyle. Gerçekten hiçbir açık nokta bırakmayacak şekilde araştırma yapabiliyorsun, Uşikava Bey. Bir hayli zaman almış, zahmete neden olmuştur mutlaka. Hayranlık uyandırıcı.”

Uşikava suskundu. O an için bir şey sorulmuş değildi.

“Tekrar soruyorum, ama” dedi Tamaru, “şu an için Aomame ve Tengo Kavana’nın arasında bir bağ olduğunu bilen tek kişi sensin. Doğru mu?”

“Sen de biliyorsun.”

“Benden başka, senin çevrende anlamında söylüyorum.”

Uşikava başını evet anlamında salladı. “Bizim taraftaki ilgili kişiler arasında bunu yalnızca ben biliyorum.”

“Yalan değildir umarım.”

“Yalan değil.”

“Bu arada, Aomame’nin hamile olduğunu biliyor musun?”

“Hamile mi?” dedi Uşikava, sesindeki şaşkınlık tınısı rahatlıkla hissediliyordu. “Kimden?”

Tamaru bu soruyu yanıtlamadı. “Bunu gerçekten bilmiyor muydun?”

“Bilmiyordum. Yalan değil.”

Tamaru, Uşikava’nın tepkisinin gerçek olup olmadığını bir süre sessizce tarttı. Sonra sözlerine devam etti: “Anlaşıldı. Bilmiyorum derken doğruyu söylüyor gibisin. Sana inanıyorum. Bu arada Azabu’daki Söğüt Konağı çevresinde bir süre iz sürmeye çalıştın. Bu da doğru mu?”

Uşikava başını evet anlamında salladı.

“Peki neden?”

“O konağın yaşlı sahibesi yakınlardaki lüks spor kulübüne devam ediyordu ve onun özel antrenörlüğünü Aomame yapıyordu. İkisi samimi bir ilişki içindeymiş gibi geldi bana. Sonra o kadın, konağa komşu arazide, aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için sığınma evi kurmuştu. Güvenlik, aşırı sıkıydı. Benim bakış açıma göre, fazlasıyla sıkı. Doğal olarak Aomame’nin o sığınma evinde gizlenmiş olabileceğini tahmin ettim.”

“Sonra?”

“Fakat bir süre düşündükten sonra, Öyle değil, dedim kendi kendime. O kadının fazlasıyla parası ve gücü var. Böyle bir insan eğer Aomame’yi gizleyecek olursa, kendi dizinin dibine yerleştirmez. Mümkün olduğunca uzak bir yere göndermek ister. Bu yüzden Azabu’daki Söğüt Konağı hakkında daha fazla araştırma yapmayı bırakıp, Tengo Kavana’ya ağırlık vermeye karar verdim.”

Tamaru, tekrar hafif bir hırıltı çıkardı. “Senin önsezilerin bir hayli iyi. Kafan da mantıklı çalışıyor. Aynı zamanda sabırlısın. Yalnızca bir emir eri olarak kullanılman yazık. Bu işi uzun süredir mi yapıyorsun?”

“Eskiden avukatlık yapıyordum” dedi Uşikava.

“Demek öyle. O işte de bir hayli iyiydin herhalde. Fakat sanırım biraz fazla havaya girdin, bir ara ayağın kaydı ve paldır küldür yuvarlandın. Şimdi ise iyice düştün, harçlığını çıkartmak için yeniyetme dini bir cemaatin emir eri gibi çalışıyorsun. Sanırım haklıyım.”

Uşikava başını evet anlamında salladı. “Aynen öyle.”

“Yapacak bir şey yok” dedi Tamaru. “Bizim gibi yolunu kaybetmiş insanların bileklerinin gücüyle bu âlemin aydınlık tarafına çıkarak yaşayabilmesi mümkün değil. İşler yolunda gidiyormuş gibi görünse bile, mutlaka bir yerlerde

çuvallarız. Dünya o şekilde kurgulanmış çünkü.” Tamaru yumruğunu sıkarak eklemlerini kıtırdattı. Keskin, uğursuz bir sesti. “Peki, Söğüt Konağı meselesini cemaatle konuştun mu?”

“Hiç kimseyle konuşmadım” dedi Uşikava, dürüstçe. “Söğüt Konağı’ndan burnuma gelen kokular, kendi kişisel tahminimden öteye geçmiyor. Güvenlik aşırı sıkıydı. Kesin bir kanıt elde edemedim.”

“Bu, fena olmamış” dedi Tamaru.

“Herhalde başındaki de sensin.”

Tamaru soruyu yanıtlamadı. O, soru soran taraftaki kişiydi. Karşısındakinin sorularını yanıtlaması gerekmiyordu.

“Şimdiye kadar sorularımı yalana başvurmadan yanıtladın. En azından genel olarak. Bir kez denizin dibine dalınca yalan söyleme isteği kalmaz insanda. Kendini zorlayıp yalan söylese bile hemen sesine yansır. Korku, insanı bu hale getirir.”

“Yalan söylemiyorum” dedi Uşikava.

“Bu iyi işte” dedi Tamaru. “Bile isteye gereksiz bir acıyı tatmana gerek yok. Bu arada Carl Jung’u bilir misin?”

Uşikava, göz bağının altında gayriihtiyari kaşlarını çattı. Carl Jung? Bu adam, acaba ne söylemeye çalışıyor? “Ruhbilimci Jung mu?”

“Aynen öyle.”

“Biraz biliyorum” dedi Uşikava, temkinli bir şekilde. “19. yüzyıl sonunda İsviçre’de doğmuş, Freud’un öğrencisi olmuş ama sonrasında ayrılmışlar. Kolektif bilinçaltı. Bildiğim bu kadar işte.”

“Yeterli” dedi Tamaru.

Uşikava konuşmanın gerisinin gelmesini bekledi.

Tamaru konuştu: “Carl Jung, İsviçre’nin Zürih şehrinde, göl kıyısındaki sakin ve lüks bir konut bölgesinde görkemli bir evin sahibiydi. Ailesiyle birlikte orada

rahat bir yaşam sürüyordu. Fakat derin düşüncelere dalabilmek için, tek başına kalacağı bir yere ihtiyacı vardı. Bunun üzerine yine göl kıyısında, Bollingen adlı ücra bir yerde göle bakan küçük bir arazi bulup, orada küçük bir kulübe yaptı. Yazlık denecek gibi bir yer. Çok detaylı bir şey değildi. Taşları tek tek kendisi yığıp, yuvarlak, tavanı yüksek bir ev yaptı. Hemen yakınındaki taş kesme atölyesinden çıkan taşlarla. O dönemde İsviçre'de taş yığmak için taş kesme işçiliği sertifikası gerekli olduğundan, Jung özel olarak gidip o sertifikayı aldı. Loncaya da girdi. O evi inşa etmek, hem de kendi elleriyle inşa etmek, onun için öylesine önemli bir anlam taşıyordu. Annesinin ölmesi de onun o evi inşa etmesinde önemli bir etkendi."

Tamaru kısa bir ara verdi.

"O bina kule diye adlandırıldı. Jung, Afrika'da seyahat ederken gördüğü bir yerleşim yerinin kulübelerine benzeterek o binayı tasarlamıştı. Hiçbir şekilde bölünmeyen mekâna, tüm yaşam alanını sığdıracak şekilde tasarlamıştı. Çok sade bir konuttu. O kadarının yaşamak için yeterli olduğunu düşünüyordu. Elektrik, gaz, su yoktu. Suyu yakınlardaki dağdan çekti. Fakat sonrasında anladı ki, bu nihayetinde bir prototipten öteye geçmiyordu. Sonunda kule, gereksinimlerine uygun olarak bölmelere ayrıldı, ikinci katı yapıldı. Sonrasında birkaç bina daha eklendi. Duvarlarında Jung'un kendi elleriyle yaptığı resimler vardı. Bu, o haliyle bireyin bilincinin gelişimi ve kısımlara ayrılmasını gösteriyordu. O ev, deyim yerindeyse üçboyutlu Mandala* işlevi görüyordu. O evin tamamlanması için yaklaşık on iki yıl gerekti. Jung araştırmacıları için son derece ilginç bir binadır. Bunu hiç duymuş muydun?"

Uşikava başını iki yana salladı.

"O ev hâlâ bugün bile Zürih'teki gölün kıyısında duruyor. Jung'un vârisleri çekip çeviriyor, ama maalesef sıradan halkın ziyaretine açık olmadığından içini görmek mümkün değil. Söylenenlere bakılırsa orijinal kulenin girişinde Jung'un kendi elleriyle üzerine bir yazı kazıdığı taş, bugün bile duvara gömülü halde duruyormuş. Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada. Bu, o taşa Jung'un kendi kazıdığı söz."

Tamaru bir kez daha ara verdi.

"Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada" diye bir kez daha sakin bir ses tonuyla tekrarladı. "Anlamını biliyor musun?"

Uşikava başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyorum.”

“Bilmiyorsundur tabii. Ne anlama geldiğini ben de tam olarak bilemiyorum. Fazlasıyla derin bir ima var burada. Yorumlamak zor. Fakat Carl Jung, kendi tasarlayıp, taşları elleriyle tek tek dizerek inşa ettiği evin girişine, ne olursa olsun, bu sözü elleriyle, keski kullanarak kazıyıp yazmaktan alıkoyamamış kendini. Sonra, nedendir bilmem, eskiden beri bu söz beni çok etkiler. Anlamını tam olarak bilemiyorum, ama anlayamasam da o söz yüreğimin derinliklerinde yankı bulur. Tanrı’yı pek bilmem. Nasıl desem, Katoliklerin işlettiği bir yetimhanede çok feci durumlarla karşılaştığımdan, Tanrı hakkında iyi bir izlenime sahip değilim. Dahası, orası her zaman soğuk bir yerdi. Yaz ortasında bile ya çok soğuk ya da feci soğuk. Bu ikisinden biri söylenebilirdi orası için. Tanrı varsa bile, bana karşı nazikti diyemem. Fakat buna rağmen, o söz benim ruhumun küçük kıvrımları arasına sessizce nüfuz etmiş durumda. Arada sırada gözlerimi kapatıp o sözleri defalarca aklımdan tekrarlarım. Bunun üzerine tuhaf bir şekilde kendimi sakinleşmiş hissederim. Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada. Kusura bakma ama sen de bir kez söyler misin?”

“Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada” dedi Uşikava, kısık bir sesle, tam olarak ne dediğini kendi bile anlayamadığı halde.

“İyi duyamadım.”

“Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada” dedi Uşikava, bu kez mümkün olduğunca net bir sesle.

Tamaru gözlerini kapatıp bir süre o seslerin tadına vardı. Sonra nihayet bir şeylere karar vermiş gibi derince bir nefes alıp sonra saldı. Gözlerini açıp kendi ellerine baktı. Parmak izi bırakmamak için ellerine ince, kullan at tarzı ameliyat eldivenleri geçirmişti.

“Kusura bakma” dedi Tamaru sakin bir sesle. Sesteki hüzün tınısı hissedilebiliyordu. Tamaru naylon torbayı bir kez daha eline alıp Uşikava’nın başına geçirdi. Sonra kalın lastikle boynunun çevresini sıktı. Uşikava’nın itiraz etmesine fırsat bırakmayacak kadar hızlı bir hareketti. Uşikava, karşı koymak için bir şeyler söylemeye çalıştıysa da o sözcükler ağzından çıkamadı. Doğal olarak kimsenin kulağına da ulaşmadı. Neden? dedi Uşikava, o naylon torbanın içinde. Bildiğim her şeyi dürüstçe anlattım. Neden şimdi öldürülmek zorundayım?

Uşikava patlayacak raddeye gelen beyninin kıvrımları içinde Çuorinkan'daki küçük müstakil evi ve iki küçük kızını düşündü. Orada beslediği köpek de geldi aklına. Uşikava, o gövdesi uzun, küçük köpeği bir kez bile okşamamıştı. Köpek de Uşikava'dan hiç hoşlanmamıştı. Kafasız, vara yoğa havlayan bir köpekti. İkide bir halıyı kemirir, yeni döşemeye çişini yapardı. Uşikava'nın çocukken beslediği akıllı sokak köpeğinden tamamen farklıydı. Buna rağmen Uşikava'nın yaşamının son anlarında aklına gelen son şey, çimenli bahçede koşuşturan, hiçbir işe yaramayan o küçük köpek oldu.

Uşikava'nın bağlanıp tostoparlak olmuş vücudunun, karaya vurmuş devasa bir balık gibi zemindeki hasırın üzerinde kıvranışını, Tamaru göz ucuyla izliyordu. Elleri ve ayakları bağlı olduğundan, ne kadar çırpınsa bile seslerin yan daireye ulaşması tehlikesi yoktu. Böyle bir ölüm şeklinin ne kadar acı verici olduğunu Tamaru çok iyi biliyordu. Fakat insan öldürmek için bu, en ustaca, en temiz yöntemdi. Çığlıklar duyulmaz, kan akmazdı. Tamaru'nun gözleri, Tag Heuer dalgıç saatinin ibresini izliyordu. Üç dakika sonra Uşikava'nın el ve ayaklarındaki şiddetli debelenme durdu. Vücudundaki bir şeyler salınıyormuş gibi ince ince seğiriyordu. Sonra kıpırtı tamamen kesildi. Tamaru, saatin ibresini izleyerek üç dakika daha bekledi. Sonra parmağını Uşikava'nın boynuna götürüp nabzını kontrol etti, yaşam belirtilerinin tamamen yok olduğundan emin oldu. Hafif bir sidik kokusu geliyordu. Uşikava, bir kez daha altına kaçırmıştı. Mesanesi bu kez tamamen boşalmış olmalıydı. Onu suçlayamazdı. Demek bu denli acı çekmişti.

Tamaru, lastiği boynundan çıkartarak, naylon torbayı başından çekip aldı. Naylon torba, ağzın içine iyice girmişti. Uşikava, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bir tarafa yamulmuş halde ölmüştü. Kirli çarpık dişleri dışarı fırlamıştı, yeşile çalan yosun gibi bir şeyle kaplı dili de görünüyordu. Munch'un resimlerindeki gibi bir ifadeydi. Zaten şekilsiz olan iri kafasının o anormal biçimi, daha da abartılı biçimde ortaya çıkmıştı. Bir hayli acı çekmiş olmalıydı.

"Kusura bakma" dedi Tamaru. "Benim de isteyerek yaptığım bir iş değildi."

Tamaru, parmaklarının yardımıyla Uşikava'nın yüz kaslarını yumuşatıp çene eklemini düzelterek yüzünü biraz olsun daha düzgün görünür hale getirdi. Mutfaktaki havluyla ağzının çevresindeki salyaları sildi. Zaman harcadı, ama böylelikle suratı biraz daha düzgün bir hale gelmişti. En azından görür görmez insanın bakışlarını kaçıracağı bir hali yoktu artık. Fakat bir türlü gözkapaklarını kapatamadı.

“Shakespeare’in yazdığı gibi” dedi Tamaru, o şekilsiz ağır kafaya doğru, sakin bir ses tonuyla. “Bugün ölürsen, yarın ölmene gerek kalmaz. Birbirimize iyi yüzlerimizi gösterelim.”

IV. Henry miydi, III. Richard mıydı? Bu repliğin geçtiği yeri anımsayamadı. Fakat bu Tamaru için pek önemli bir sorun değildi. Uşikava’nın, doğru alıntı kaynağını öğrenmek istediğini de sanmıyordu. Tamaru, Uşikava’nın el ve ayaklarını bağladığı ipi çözdü. Teninde iz kalmasın diye yumuşak havlu ip kullanarak özel bir yöntemle bağlamıştı. Tamaru, o ipleri, Uşikava’nın başına geçirdiği naylon torbayı ve boynuna doladığı lastiği alarak, yanında getirdiği naylon torbaya koydu. Uşikava’nın eşyalarını şöyle bir araştırıp, çektiği fotoğrafları, geride tek bir tane bile kalmayacak şekilde topladı. Fotoğraf makinesini ve üçayağı da çantasına koyup götürmeye karar verdi. Uşikava’nın burada birilerini gözetlediğini anlayacak olurlarsa sorun çıkabilirdi. Kimi gözetliyordu? diye sorarlardı mutlaka. Bunun sonucunda Tengo Kavana’nın adının su yüzüne çıkma olasılığı büyüktü. Baştan sona detaylı notlarla dolu ajandasını da aldı. Geride, önemli olabilecek tek bir şey bile bırakmadı. Uyku tulumu, yemek malzemeleri, yedek giysiler, cüzdan ve anahtar, bir de tabii Uşikava’nın zavallı cesedi kalmıştı yalnızca. Son olarak Tamaru, Uşikava’nın cüzdanındaki Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür yazan kartvizitlerinden bir tane alıp kendi paltosunun cebine koydu.

“Kusura bakma” dedi Tamaru, oradan ayrılmadan önce bir kez daha Uşikava’ya.

Tamaru istasyon yakınlarındaki umumi telefon kulübesine girip telefon kartını yuvasına yerleştirerek, Uşikava’dan öğrendiği telefon numarasını tuşladı. Tokyo merkezinde bir telefon numarasıydı. Muhtemelen Şibuya semtine aitti. Zilin altıncı çalışında telefon açıldı.

Tamaru, selamsız sabahsız Koenci’deki apartmanın adresini ve daire numarasını verdi.

“Not aldınız mı?” dedi.

“Bir kez daha tekrarlayabilir misiniz?”

Tamaru, tekrarladı. Karşı taraf not alıp yüksek sesle tekrarladı.

“Orada Uşikava Bey var” dedi Tamaru. “Uşikava Bey’i biliyorsunuz değil mi?”

“Uşikava Bey?” dedi karşı taraf.

Tamaru, karşı taraftakinin sözlerini duymazdan gelerek konuşmasını sürdürdü: “Uşikava Bey bu adreste ve maalesef artık soluk almıyor. Göründüğü kadarıyla doğal ölüm değil. Cüzdanında Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür yazan kartvizitler var. Polis, o tipi bulacak olursa sizinle bağını er ya da geç anlayacaktır. Sizin için de sıkıntı yaratabilir. Duruma olabildiğince çabuk el koymanız yararınıza olur. Bu konularda becerikli olduğunuzu biliyorum.”

“Siz kimsiniz?” dedi karşı taraf.

“Nazik bir haberci” dedi Tamaru. “Ben de polisi pek sevmem. Tıpkı sizin gibi.”

“Doğal ölüm değil mi?”

“En azından yaşlılıktan kaynaklanan bir ölüm değil, huzurlu bir ölüm de değildi.”

Karşı taraf bir süre sessiz kaldı. “Peki, Uşikava Bey öyle bir yerde ne yapıyordu acaba?”

“Bunu da bilemiyorum. İşin ayrıntısını doğrudan Uşikava Bey’e sormaktan başka çare yok, ama az önce söylediğim gibi artık yanıt verebilecek durumda değil.”

Karşı taraf kısa bir süre sessiz kaldı. “Siz muhtemelen Okura Oteli’ne gelen genç kadınla alakalı birisinizdir.”

“Bu, yanıt beklememeniz gereken bir soru.”

“Ben o kadınla karşılaşmış bir insanım. Böyle söylersem anlayabilirsiniz. Ona iletmenizi istediğim bir şey var.”

“Dinliyorum.”

“Ona zarar vermek niyetinde değiliz” dedi karşı taraf.

“Siz onun nerede olduğunu bulmak için elinizden geleni yapıyorsunuz sanıyorum.”

“Aynen öyle. Bir süredir onu bulmaya çalışıyoruz.”

“Fakat ona zarar verme niyetiniz olmadığını söylüyorsunuz” dedi Tamaru. “Bu nasıl oluyor?”

Yanıt gelene kadar kısa bir sessizlik oldu.

“Basitçe söyleyecek olursak, bir noktada işler değişti. Elbette Lider’in ölümünden dolayı çevremizdeki insanlar derin bir yastalar. Yine de artık bitti, hiç sorun kalmadı. Lider hastaydı, bir anlamda kendi sonuna kendisi karar vermişti. Bu yüzden bu konuyla ilgili olarak Aomame Hanım’ı daha fazla takip etmek niyetinde değiliz. Artık tek istediğimiz, onunla konuşmak.”

“Ne hakkında?”

“Ortak çıkarlar hakkında.”

“Fakat bu nihayetinde sizin meseleniz. Sizin açınızdan onunla konuşmak gerekli olsa bile o böyle bir şey istemiyor olabilir.”

“Konuşabileceğimizi sanıyorum. Size verebileceğimiz şeyler var. Sözgelimi özgürlük ve güvenlik. Dahası, bilgi ve haber. Tarafsız bir yerde konuşma imkânımız olamaz mı? Neresi olursa olsun fark etmez. Sizin belirleyeceğiniz yere geliriz. Güvenliğinizi yüzde yüz garanti ediyoruz. Yalnızca sizinkini de değil, bu meseleyle ilgili olan herkesin güvenliğini garanti ediyoruz. Kimsenin daha fazla kaçmasına gerek yok. Her iki taraf için de, kötü bir öneri olduğunu sanmıyorum.”

“Siz böyle diyorsunuz” dedi Tamaru, “fakat size güvenmemiz için bir dayanak yok.”

“Yine de Aomame Hanım’a iletmenizi rica edebilir miyim?” dedi karşı taraf sabırlı bir sesle. “Durum, acil. Bir uzlaşma yolu bulmaya çalışıyoruz. Güvenilirlik hakkında daha somut koşullar gerekiyorsa, bu konuda da düşünebiliriz. Buraya telefon edecek olursa her zaman bize ulaşabilir.”

“Biraz daha anlaşılır şekilde anlatabilir misiniz? Ona neden bu kadar ihtiyacınız var? Ne oldu da durum böylesine değişiverdi?”

Karşı taraf kısa nefesler aldı. Sonra yanıtladı: “Sesi duymaya devam etmemiz

gerekiyor. Bizim için bereketli bir kuyu gibi. Bunu yitiremeyiz. Şimdilik söyleyebileceğim yalnızca bu kadar.”

“Bu kuyunun kurumaması için de Aomame’ye ihtiyaç duyuyorsunuz.”

“Tek cümleyle açıklamak mümkün değil. Bununla ilgili olduğunu söyleyebilirim ancak.”

“Peki, Eriko Fukada’nın durumu nedir? Ona ihtiyaç duymuyor musunuz?”

“Şu durumda Eriko Fukada’ya pek ihtiyaç duymuyoruz. Onun nerede olduğu, ne yaptığı bizi ilgilendirmez. Onun görevi sona erdi.”

“Nasıl bir görev?”

“Bu hassas bir konu” dedi karşı taraf. Kısa bir sessizliğin ardından, “Kusura bakmayın, ama şimdi daha fazla ayrıntıya giremem” diye sürdürdü.

“Bulunduğunuz konumu iyice bir düşünseniz iyi olur” dedi Tamaru. “Şu an için oyunu yönlendirme sırası bizde. Biz istersek sizinle irtibat kurabiliriz, ama siz bizimle kuramazsınız. Bizim kim olduğumuzu bile bilmiyorsunuz. Öyle değil mi?”

“Aynen öyle. Yönlendirme sırası şu an için sizde. Sizin kim olduğunuzu bilmiyoruz. Fakat yine de bu, telefonda konuşulabilecek bir mesele değil. Şu an bile fazla şey söylemiş sayılırım. Muhtemelen bana tanınan yetkiden fazlasını.”

Tamaru kısa bir süre suskun kaldı. Sonra yeniden konuştu: “Önerinizi düşünelim. Biz de kendi içimizde görüşmeliyiz. Sonraki günlerde irtibata geçebiliriz belki.”

“Aramanızı bekliyoruz” dedi karşı taraf. “Tekrar etmiş olacağım, ama bu iki taraf için de fena bir öneri değil.”

“Ya biz bu öneriyi görmezden gelip reddedecek olursak?”

“O durumda kendi yöntemimize başvurmaktan başka çaremiz kalmaz. Biz çok güçlüyüz. Mesele, istemediğimiz halde biraz çetrefilli bir hal alabilir. Çevredeki insanlara da zarar verebiliriz. Siz her kimseniz, bu durumu kazasız belasız atlatamazsınız. Muhtemelen her iki taraf için de pek keyifli bir durum

olmayacaktır.”

“Öyle olabilir. Fakat o noktaya gelmesi zaman alacaktır. Dahası, sizin sözlerinizi tekrar edecek olursam, durum acil.”

Karşı taraftaki adam hafifçe öksürdü. “Zaman alabilir. Ama hiç almayabilir de.”

“Denemeden bilemezsiniz.”

“Haklısınız” dedi karşı taraf. “Mutlaka belirtmemiz gereken önemli bir nokta daha var. Sizin benzetmenizi ödünç alacak olursam, gerçekten oyunu yönlendirme sırası şu an sizin elinizde. Fakat bu oyunun temel kurallarını henüz tam olarak bilmiyor gibisiniz.”

“Bunu da gerçekten oynamadıktan sonra bilemeyiz.”

“Gerçekten oynayınca işler yolunda gitmezse, hiç de keyifli olmaz.”

“Her iki taraf için de” dedi Tamaru. Birtakım imaları içeren kısa bir sessizlik oldu.

“Peki, Uşikava Bey’i ne yapacaksınız?” diye sordu Tamaru.

“İlk fırsatta alırız. Bu gece.”

“Evin kapısı kilitli değil.”

“Teşekkür ederiz” dedi karşı taraf.

“Bu arada sizin tarafta Uşikava Bey için de derin bir yas olur mu acaba?”

“Kim olursa olsun, bir insanın ölümü için burada her zaman derin bir yas olur.”

“Yas tutsanız iyi olur. Kendince becerikli bir adamdı.”

“Fakat yeterince değildi. Bu anlamda mı söylediniz?”

“Sonsuza kadar yaşamayı başarabilecek ölçüde becerikli bir insan yoktur.”

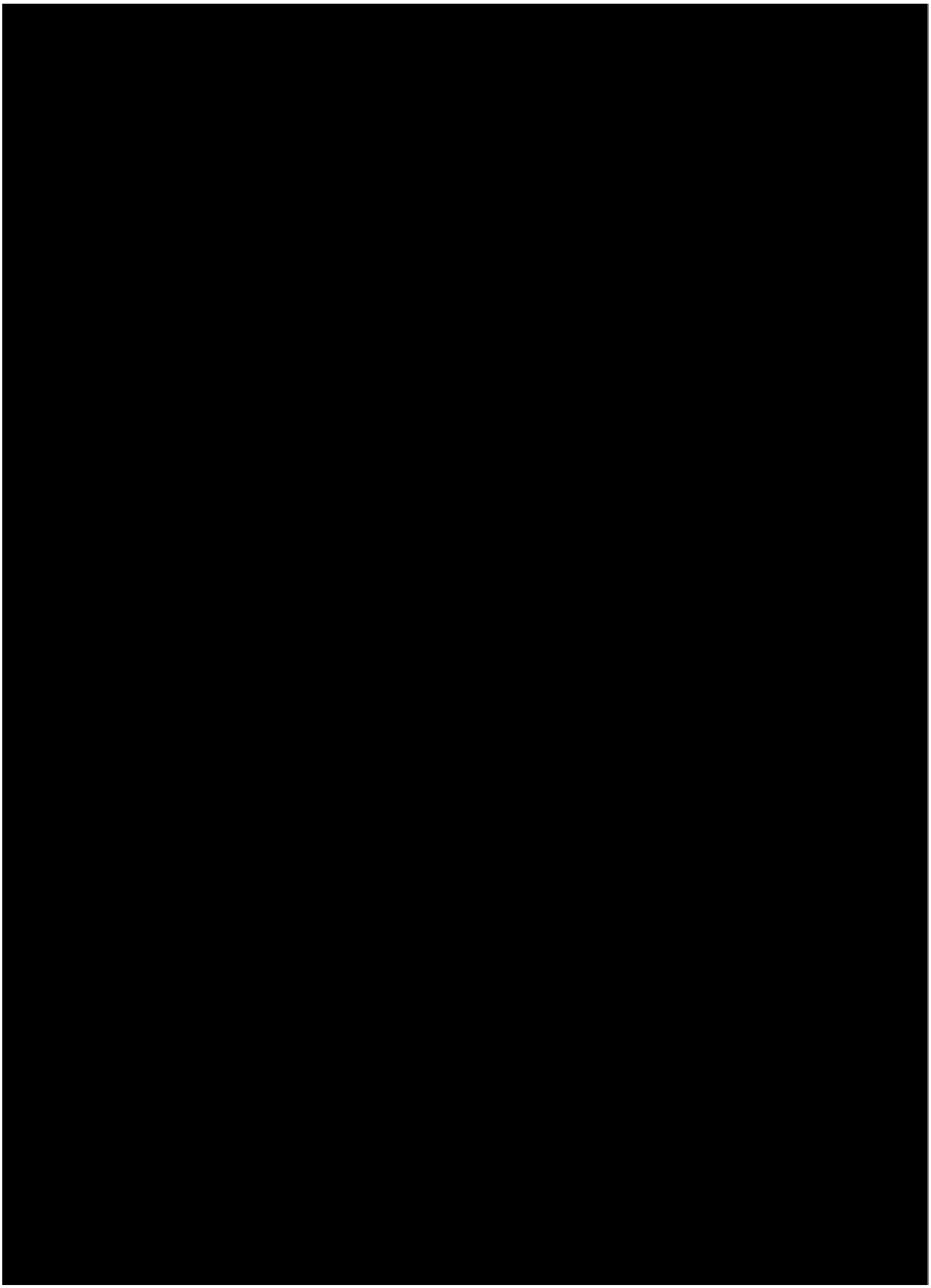
“Siz böyle düşünüyorsunuz” dedi karşı taraf.

“Elbette” dedi Tamaru. “Ben böyle düşünüyorum. Siz öyle düşünmüyor musunuz?”

“Aramanızı bekleyeceğim” dedi karşı taraf. Tamaru’nun sorusuna yanıt vermeksizin, soğuk bir ses tonuyla.

Tamaru bir şey söylemeden telefonu kapattı. Daha fazla konuşmak gereksizdi. Gerekirse tekrar araması yeterli olurdu. Telefon kulübesinden çıkınca, arabayı bıraktığı yere kadar yürüdü. Koyu lacivert eski tip Toyota Corolla Van, göze çarpmayacak bir arabaydı. Arabayla on beş dakika yol aldıktan sonra ıssız bir parkın önünde durdu, kimsenin görmediğinden emin olunca, naylon torbayı, ipleri ve lastiği çöp kutusuna fırlattı. Ameliyat eldivenlerini de attı.

“Bir insanın ölümü için orada her zaman derin bir yas olur” dedi Tamaru, motoru çalıştırıp emniyet kemerini takarken, alçak sesle. En iyisi bu, diye düşündü. Tüm insanların ölümü için yas tutulması gerekir. Kısa bir süreliğine de olsa.

Aomame

Çok romantik

Salı günü tam öğlen üzeri telefonun zili çaldı. Aomame yoga şiltesinin üzerinde oturmuş, bacaklarını genişçe açmış, bel kaslarını esnetiyordu. Göründüğünden daha ağır bir hareketti. Giydiği tişört hafiften terle ıslanmıştı. Aomame hareketine son verip yüzünü havluyla silerek, ahizeyi kaldırdı.

“Koca kafa artık o apartmanda değil.” Tamaru her zamanki gibi selamsız sabahsız konuya girivermişti. Alo bile demeden.

“Artık orada değil derken?”

“Ayrıldı, ikna edilerek.”

“İkna edildi” diye tekrarladı Aomame. Koca kafa, Tamaru tarafından bir şekilde ortadan kaldırılmış olmalıydı.

“Bir de o apartmanda yaşayan Kavana adlı kişi, senin aradığın Tengo Kavana.”

Aomame’nin çevresindeki dünya büzülüp genişlemeye başladı. Kalbi de aynı şekilde.

“Dinliyor musun?” diye sordu Tamaru.

“Dinliyorum.”

“Yalnız Tengo Kavana şimdi o apartmanda değil. Birkaç gündür yok.”

“O iyi mi?”

“Şu an Tokyo’da değil, ama iyi olduğu kesin. Koca kafa, Tengo Kavana’nın yaşadığı apartmanın birinci katında ev kiralamış, senin onunla görüşmek için

oraya gelmeni bekliyordu. Fotoğraf makinesi kurarak kamufle etmiş, giriş kapısını gözetliyordu.”

“Fotoğrafımı çekmiş mi?”

“Üç fotoğrafını çekmiş. Geceleyin şapkanı iyice indirmiş, gözlük takmış, eşarpla yüzünü gizlemişsin. Bu yüzden yüz hatların anlaşılmıyor. Fakat kesinlikle sensin. Bir kez daha oraya gitmiş olsaydın muhtemelen sıkıntılı bir durumla karşılaşırdın.”

“İşi sana devretmekle doğru tercih yaptım öyleyse?”

“Eğer doğru tercih diye bir şey varsa.”

Aomame yanıtladı: “Yine de şimdilik onun yüzünden endişe etmeye gerek kalmadı.”

“Artık o adam sana zarar veremez.”

“Sen ikna ettiğin için.”

“Ayar çekmek gerekti, ama nihayetinde öyle” dedi Tamaru. “Fotoğrafların tamamını aldım. Koca kafanın amacı, senin oraya gelişini yakalamaktı. Tengo Kavana, onun için canlı yemden öteye geçmiyordu. Bu yüzden onların Tengo Kavana’ya zarar vermeleri için bir neden şimdilik yok gibi. Bir şeyi yoktur yani.”

“Bu çok iyi” dedi Aomame.

“Tengo Kavana, Yoyogi’de üniversiteye hazırlık dershanesinde matematik dersleri veriyor. Öğretmen olarak çok yetenekli gibi, ama haftada yalnızca birkaç gün çalıştığından fazla bir geliri olmasa gerek. Henüz bekâr. O izbe görünümlü apartmanda tek başına, kendi halinde bir yaşam sürüyor.”

Aomame gözlerini kapatınca kalp atışlarını kulaklarının içinde duyabiliyordu. Dünya ile kendisi arasındaki sınırı doğru düzgün hissedemiyordu.

“Dershanedeki matematik öğretmenliğinin yanı sıra kendi romanını yazıyor. Uzun bir roman. Pupa Hava’nın hayalet yazarlığı yalnızca yarızamanlı bir işmiş. Kendisinin de edebiyat hırsı var. İyi bir şey. Ölçülü bir hırs insanı geliştirir.”

“Bunları nasıl öğrendin?”

“Evde yoktu. Kafama göre dairesine girdim. Kilitliydi, ama kilit denemeyecek bir şeyle. Özel hayatına tecavüz ettiğim için üzgünüm, ama önce bir genel araştırma yapmak gerekiyordu. Adam tek başına yaşadığı halde odası tertemiz ve düzenliydi. Gaz fırını bile temizlenmiş, parlatılmıştı. Buzdolabının içi de gayet düzenliydi. Arkada kalmış çürük lahanalar falan yoktu. Ütü yaptığına dair izler de vardı. Koca olmak için fena değil. Eğer gay değilse elbette.”

“Başka neler öğrendin?”

“Dershaneye telefon edip hangi günler ders verdiğini sordum. Telefona çıkan kadına bakılırsa, Tengo Kavana’nın babası pazar gecesi Çiba ilinde bir hastanede ölmüş. Dolayısıyla Tengo cenaze için Tokyo’dan ayrılmak zorunda kalmış. Bu nedenle pazartesi günkü dersi iptal edilmiş. Cenazenin nerede, ne zaman yapılacağını kadın bilmiyordu. Bir sonraki dersi perşembe. Galiba o güne kadar Tokyo’ya dönecek.”

Tengo’nun babasının NHK tahsildarı olduğunu, Aomame elbette anımsıyordu. Pazar günleri Tengo babasıyla birlikte ücret tahsilatı için dolaşıyordu. İçikava’da, yolda defalarca karşılaşmışlardı. Babasının yüzünü tam olarak anımsamıyordu. Zayıf, ufak tefek bir adamdı. Tahsildar üniforması giyiyordu. Bir de Tengo’ya hiç benzemiyordu.

“Artık koca kafa olmadığına göre Tengo’yu görmeye gidebilir miyim acaba?”

“Bunu yapmasan iyi olur” dedi Tamaru hiç düşünmeden. “Koca kafa, uygun bir dille ikna edildi. Fakat gerçeği söylemek gerekirse, bir meseleyi halletmek için cemaatle irtibata geçmem gerekti. Adli yetkililerin eline teslim etmek istemediğim bir eşya vardı. Eğer bulunacak olursa apartman sakinlerinin hepsi didik didik sorgudan geçirilirdi herhalde. Senin arkadaşın da işe karışmak durumunda kalabilirdi. Üstelik tek başıma o meseleyi halletmem oldukça zordu. Gece yarısı tek başıma oflaya puflaya ne eşyası taşıdığımı birileri soracak olursa, kaçmam mümkün olmazdı. Cemaat elemanlarının hareket kabiliyetleri yüksek, o tür işlere de alışıklar. Okura Oteli’nden başka bir eşyayı taşımışlardı ne de olsa. Neyi kastettiğimi anlıyor musun?”

Aomame, Tamaru’nun kullandığı terminolojiyi zihninde gerçekçi sözcüklere tercüme etti. “İkna dediğin şey bir hayli çetin geçmiş galiba.”

Tamaru hafifçe hırlar gibi bir ses çıkardı. “Yazık oldu, ama o adam çok fazla şey biliyordu.”

Aomame araya girdi: “Koca kafanın o apartmanda ne yaptığını cemaat biliyor mu?”

“Koca kafa cemaat için çalışıyordu, ama şimdiye kadar kendi başına hareket etmiş. Şu an ne yapmakta olduğunu henüz rapor etmemiş. Bizim işimize yarayan bir durum.”

“Fakat onun orada ne yaptığını şimdi cemaattekiler de biliyorlar.”

“Aynen öyle. Bir süre oraya yaklaşmaman iyi olur. Tengo Kavana’nın adı ve adresi, Pupa Hava’nın yazarı olarak onların elindedir mutlaka. O tipler, Tengo Kavana ile senin aranda kişisel bir bağ olduğunu henüz bilmiyorlar muhtemelen. Fakat koca kafanın o apartmanda bir dairede ne yaptığını anlamaya çalıştıklarında, sonunda Tengo Kavana ismine de ulaşacaklardır. An meselesi.”

“Fakat işler yolunda giderse bunun ortaya çıkması bir hayli zaman alabilir. Koca kafanın ölümü ile Tengo arasında hemen bağlantı kurulamayabilir.”

“İşler yolunda giderse” deli Tamaru. “Eğer o tipler benim tahmin ettiğim kadar dikkatli değilse. Fakat ben eğer, değilse gibi varsayımlara bel bağlamamayı tercih ediyorum. İşte o yüzden şimdiye kadar başıma bir şey gelmeden hayatta kalmayı başardım.”

“Ben de bu yüzden o apartmana yaklaşmamalıyım.”

“Elbette” dedi Tamaru. “Biz bıçak sırtında yaşıyoruz. Biraz fazladan dikkat etmemizin bir zararı olmaz.”

“Koca kafa, benim bu apartmanda gizlendiğimi keşfetmiş miydi acaba?”

“Eğer keşfetmiş olsaydı, sen şu an elimin ulaşamayacağı bir yerde olurdun.”

“Fakat o benim burnumun dibine kadar gelmişti.”

“Aynen öyle. Fakat bence o tipi oraya bir tesadüf getirmiş olmalı. Daha fazlası olduğunu sanmıyorum.”

“Bu yüzden savunmasız bir şekilde, kendini o kaydırağın üzerinde açığa çıkarmıştı.”

“Öyle. Orada birilerinin onu izlediğini hiç bilmiyordu. Tahmin bile edememişti. Nihayetinde canına mal oldu bu” dedi Tamaru. “Söylemiştim. Yaşam ve ölüm arasında ince bir çizgi vardır.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Kimin ölümü olursa olsun, insan ölümüyle birlikte gelen ağır bir sessizlikti.

“Koca kafa ortadan kalktı, ama cemaat hâlâ beni takip etmeye devam ediyor.”

“Bu, benim de anlamakta güçlük çektiğim bir nokta” dedi Tamaru. “O tipler, işin başında seni yakalayıp Lider cinayeti planının arkasında nasıl bir örgüt olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Senin tek başına böylesine bir plan kurmana imkân yoktu. Bir şekilde birilerinin seni desteklediğini, kim olsa hemen anlar. Ele geçirilecek olsaydın seni sıkı bir sorgulama bekliyordu.”

“Tabancaya ihtiyacım da bu yüzdendi” dedi Aomame.

“Koca kafa da doğal olarak bunu biliyordu” diye devam etti Tamaru. “Cemaatin sorgulayıp cezalandırmak için senin peşine düştüğünü sanıyordu. Fakat galiba bir aşamada durumda büyük bir değişiklik oldu. Ben o tiplerden biriyle, koca kafa sahneden silindikten sonra telefonda konuştum. Artık sana zarar verme niyetlerinin olmadığını söyledi adam. Bunu sana iletmemi istediğini de. Elbette tuzak olabilir. Fakat bana doğru söylüyormuş gibi geldi. Adam bana, Lider’in ölmeyi bir anlamda kendisinin istediğini açıkladı. Bu, deyim yerindeyse intihara yakın bir şey. Bu nedenle artık seni cezalandırma gereğinin kalmadığını söyledi.”

“Aynen öyle” dedi Aomame kuru bir sesle. “Lider benim kendisini öldürmeye geldiğimi en baştan beri biliyordu. Üstelik benim tarafımdan öldürülmeyi istiyordu. O gece Okura Oteli’nin süitinde.”

“Korumalığını yapan tipler senin gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamamışlardı. Fakat Lider biliyordu.”

“Öyle. Nasıl olduğunu bilemiyorum, ama o her şeyi önceden biliyordu” dedi Aomame. “Adam orada beni bekliyordu.”

Tamaru kısa bir sessizliğin ardından, “Peki, sonra orada ne oldu?” diye sordu.

“Biz bir anlaşma yaptık.”

“Benim bundan haberim yok” dedi Tamaru, sert bir sesle.

“Konuşma fırsatımız olmadı.”

“Nasıl bir anlaşma yaptığınızı şimdi anlat.”

“Ben ona bir saat kadar kas esnetme hareketleri yaptırdım. O sırada onunla konuştum. Adam, Tengo’yu biliyordu. Benimle Tengo arasında bir bağ olduğunu da, her nasılsa biliyordu. Üstelik benim kendisini öldürmemi istediğini söyledi. Vücudundaki artık hiç dinmeyen, şiddetli acılardan bir an önce kurtulmak istediğini. Kendisini öldürecek olursam, karşılığında Tengo’nun canını kurtarabileceğini de söyledi. Bu yüzden ben de kararımı verip onun canını aldım. Ben bu işi yapmasam bile o kesin olarak ölüme doğru ilerliyordu. Adamın o ana kadar yaptıklarını düşününce, öylece acılar içinde kalmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm gerçi.”

“Sonra da, bu anlaşma meselesini Madam’a rapor etmedin.”

“Ben Lider’i öldürmek için oraya gittim. Görevimi yerine getirdim” dedi Aomame. “Üstelik Tengo meselesi nihayetinde benim kişisel sorunumdu.”

“Öyle olsun” dedi Tamaru, yarı bıkkın bir sesle. “Gerçekten görevini hakkıyla yerine getirdin. Bunu kabul ediyorum. Dahası, Tengo Kavana senin kişisel sınırların içerisinde bir mesele. Yalnız, her nasıl olduysa o sıralarda hamile kaldın. Bu, kolayca görmezden gelinemeyecek bir sorun.”

“O sıralarda değil. Yıldırımların birbiri ardına düştüğü, Tokyo merkezine sağanak yağmurun yağdığı o gece hamile kaldım. Tam da Lider’in icabına baktığım o gece. Daha önce de söylediğim gibi hiçbir cinsel ilişki olmadan.”

Tamaru iç geçirdi. “Meselenin karakteri açısından, senin söylediğin her şeye ya inanmalı ya da hiç inanmamalıyım. Yalnızca iki seçenek var. Şimdiye kadar senin güvenilecek bir insan olduğunu düşünüyordum. Şimdi de senin söylediklerine inanmak istiyorum. Fakat bu meseleyle ilgili olarak bir türlü işin mantığını yakalayamıyorum. Bir sonuca ulaşmak için sadece tümdengelim yöntemine başvururum ne de olsa.”

Aomame sessizliğini sürdürdü.

Tamaru sordu: “Lider’in öldürülmesiyle o gizemli hamilelik arasında herhangi bir neden-sonuç ilişkisi var mı acaba?”

“Bir şey söyleyemem.”

“Senin karnındaki bebeğin, Lider’in çocuğu olma olasılığı düşünülebilir mi? Nasıl bir yolla olduğunu bilemiyorum, ama bir yöntemle Lider o sırada seni hamile bırakmış olamaz mı? Eğer öyleyse, o tiplerin seni ne pahasına olursa olsun ele geçirmek istemeleri anlaşılabilir. Onlar Lider’in veliahdına ihtiyaç duyuyorlar.”

Aomame, ahizeye sımsıkı yapışarak başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil. Bu Tengo’nun çocuğu. Bunu biliyorum.”

“Sana bununla ilgili olarak da ya inanmalı ya da inanmamalıyım. İkisinden biri.”

“Daha fazla açıklama yapamam.”

Tamaru, bir kez daha iç geçirdi. “Öyle olsun. Senin söylediklerini şimdilik kabul edeyim. Bu, seninle Tengo’nun çocuğu. Sen bunu anlayabiliyorsun. Fakat buna rağmen meselenin hâlâ bir mantığı yok. Onlar en başta seni yakalayıp sert bir şekilde cezalandırmak niyetindeydiler. Fakat bir aşamada bir şeyler değişti. Belki de bir şeyler açığa çıktı. Şimdi sana ihtiyaç duyuyorlar. Senin güvenliğini garanti ediyorlar. Onların da sana verecekleri bir şeyler olduğunu söylüyorlar. Üstelik konuyla ilgili olarak yüz yüze konuşmayı arzuluyorlar. Acaba ne olmuş olabilir?”

“Onlar bana ihtiyaç duyuyor değil” dedi Aomame. “İhtiyaç duydukları, benim karnımdaki şey bence. Bir şekilde bunu öğrenmiş olmalılar.”

“Evet, evet” diye ateşleyici Little People, bir yerlerden sesleniverdi.

“Konuşma benim açımdan fazlasıyla hızlı ilerliyor” dedi Tamaru. Sonra bir kez daha gırtlağının derinliklerinden küçük bir hırıltı çıkardı. “Mantık çizgisini hâlâ yakalayabilmiş değilim.”

Mantık çizgisinin olmaması, gökyüzünde iki ay olmasından kaynaklanıyor, diye aklından geçirdi Aomame. Bu, her şeyin mantığını ortadan kaldırıyor. Fakat

sana söyleyemem.

“Evet, evet” dedi diğer altı Little People, bir yerlerde.

Tamaru konuşmaya devam etti: “Adamlar sesi duyana ihtiyaç duyuyorlar. Benim telefonda konuştuğum adam öyle dedi. O sesi yitirince, cemaat öylece yok olabilir. Sesi duyanın, somut olarak ne anlama geldiğini bilemiyorum. Fakat nihayetinde, adam böyle söyledi. Yani senin karnındaki çocuk, o sesi duyan mı oluyor şimdi?”

Aomame karnının altına usulca elini koydu. Maza ve douta diye düşündü, sesini çıkarmadan. İki ayın bunu duymasına izin veremezdi.

“Bunu bilemiyorum” dedi Aomame, sözcükleri özenle seçerek. “Fakat bunun dışında onların bana ihtiyaç duyması için bir neden gelmiyor aklıma.”

“Fakat nasıl bir nedenle, Tengo Kavana ile senden olan çocuk, böylesine özel bir yeteneği doğuştan kazanabiliyor acaba?”

“Bilmiyorum” dedi Aomame.

Lider onun canını almama karşılık, kendisinin yerine geçecek kişiyi bana emanet etmiş de olabilir. Aomame’nin aklından bu düşünce geçiverdi. Lider, bunun için yıldırımların düştüğü o gece farklı dünyaların kesiştiği kanalları geçici bir süre için açarak, Tengo ile benim bir şekilde buluşmamızı sağlamış olabilir.

Tamaru sessizliği bozdu. “Bu çocuk kimden olursa olsun ve ne gibi bir yetenekle doğarsa doğsun, cemaatle pazarlığa girmeye niyetin yok. Doğru mu anlıyorum? Karşılığında ne verirlerse versinler. Sözgelimi buradaki bir sürü gizemi kendiliklerinden açıklasalar bile.”

“Ne pahasına olursa olsun” dedi Aomame.

“Fakat sen ne düşünürsen düşün, onu zorla ele geçirmeye çalışacaklardır mutlaka. Her yolu deneyeceklerdir” dedi Tamaru. “Sonra senin Tengo Kavana gibi zayıf bir noktan var. Neredeyse tek zayıf noktan olduğunu söyleyebilirim. Fakat çok zayıf bir nokta. Bunu öğrenirlerse, o tipler kesinlikle var güçleriyle o noktadan saldıracaklardır.”

Tamaru haklıydı. Tengo Kavana, Aomame için yaşamının anlamı olmakla

birlikte hayati bir zayıf noktaydı.

Tamaru sözlerini sürdürdü: “Orada daha fazla kalman çok tehlikeli olur. O tipler, Tengo Kavana ile senin arandaki bağı öğrenmeden önce daha güvenli bir yere taşınman gerek.”

“Artık bu dünyada güvenli hiçbir yer yok” dedi Aomame.

Tamaru Aomame’nin bu düşüncesini duymanın keyfini çıkartıyor gibiydi. Sonra sakince konuşmaya başladı: “Senin düşünceni öğrenebilir miyim?”

“Önce Tengo ile buluşmak zorundayım. O zamana kadar buradan ayrılamam. Bu durum ne kadar tehlikeli olursa olsun.”

“Onunla buluşup ne yapacaksın?”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Tamaru kısa bir süre sessiz kaldı. “Muğlak kalan tek bir nokta bile yok mu?”

“Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Fakat yapmam gerekeni biliyorum. Muğlak kalan tek bir nokta bile yok.”

“Fakat bunun ne olduğunu bana söylemeye niyetin yok.”

“Kusura bakma, ama henüz söyleyemem. Yalnızca sana değil, hiç kimseye. Eğer bunu dile getirecek olursam bütün dünyaya malum olur.”

İki ay kulak kesilmişti. Little People kulak kesilmişti. Ev kulak kesilmişti. Bu, Aomame’nin yüreğinden bir adım bile dışarı çıkmamalıydı. Yüreğini, kalın duvarlarla çevrelemesi gerekiyordu.

Tamaru, telefonun öte yanında tükenmezkalemin ucunu masaya vurmaya devam ediyordu. Tık tık tık diye düzenli ve net sesler, Aomame’nin kulağına geliyordu. Yankısız, yalnız seslerdi.

“Öyle olsun. Tengo Kavana’yla irtibata geçerim. Yalnız ondan önce Madam’ın onayını almam gerekiyor. Bana verilen emir, bir an önce seni oradan başka bir yere taşımak idi. Fakat sen Tengo Kavana ile buluşmadan, ne olursa olsun oradan ayrılmayacağını söylüyorsun. Bunun nedenini ona açıklamak kolay

olmayacaktır. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Mantıksız bir konuyu mantık sınırları dahilinde açıklamak çok zordur.”

“Aynen öyle. Roppongi’deki Oyster* Bar’da gerçek bir inciyle karşılaşmak kadar zor olabilir. Fakat bir şekilde elimden geleni yaparım.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Senin söylediğin şeyleri neresinden tutarsam tutayım, bir mantık çizgisi yokmuş gibi geliyor bana. Sebep-sonuç arasında mantıklı bir bağ kuramıyorum. Yine de konuştukça gitgide senin söylediğini olduğu gibi kabul edebileceğim hissine kapılıyorum. Neden acaba?”

Aomame sessiz kaldı.

“Bir de Madam sana kişisel olarak inanıyor, güveniyor” dedi Tamaru. “Bu yüzden sen bu kadar ısrar ettiğine göre, seninle Tengo Kavana’nın bir araya gelmemesi için Madam’ın da aklına bir neden gelmeyecektir. Galiba Tengo Kavana ile sen kopmaz bir bağla bağlısınız.”

“Dünyadaki her şeyden daha çok” dedi Aomame.

Tüm dünyalardaki her şeyden daha çok, diye düzeltti Aomame içinden.

“Bir de eğer” dedi Tamaru, “bunun aşırı tehlikeli olacağını söylesem, Tengo Kavana ile irtibata geçmeyi reddetsem bile, sen onunla buluşmak için o apartmana gidersin herhalde.”

“Kesinlikle öyle yaparım sanıyorum.”

“Buna kimse engel olamaz.”

“Sanırım imkânsız.”

Tamaru kısa bir ara verdi. “Öyleyse Tengo Kavana’ya ne söylemeliyim acaba?”

“Karanlık çöktükten sonra kaydırağa gelmesini istediğimi. Karanlık çöktükten sonra, ne zaman olursa olsun. Ben bekliyorum. Aomame böyle dedi diye iletecek olursan anlar.”

“Anlaşıldı, ona böyle iletirim. Karanlık çöktükten sonra kaydırağın oraya gel.”

“Bir de arkasında bırakmak istemediği kadar önemli bir şeyler varsa yanına alsın, yalnız ellerini özgürce kullanabilecek durumda olsun.”

“O eşyalarını ne kadar taşıması gerekecek?”

“Uzaklara kadar” dedi Aomame.

“Ne kadar uzaklara?”

“Bilemiyorum” dedi Aomame.

“Öyle olsun. Madam izin verirse, Tengo Kavana’ya bu mesajı iletirim elbette. Elimden geldiği kadar senin güvenliğini sağlamaya çalışırım. Kendimce. Fakat yine de tehlike peşini bırakmayacaktır. O tipler, canlarını dişlerine takacaktır. Kendi kendini korumak zorunda kalabilirsin.”

“Biliyorum” dedi Aomame, sakin bir ses tonuyla. Aomame’nin avucu karnının altına usulca dokunuyordu. Yalnızca kendimi değil, diye geçirdi aklından.

Telefonu kapattıktan sonra, Aomame neredeyse yığılır gibi koltuğa oturdu. Sonra gözlerini kapatıp Tengo’yu düşündü. Artık bunun dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Göğsü üzerine birisi bastırıyormuş gibi sıkışmıştı. Fakat bu, kendini iyi hissettiren bir sıkışmaydı. Ne kadar ağır olursa olsun dayanabileceği bir sıkıntıydı. Tengo, evet, hemen yakında bir yerde yaşıyor. Yürüyerek on dakika bile sürmeyecek bir mesafede. Bunu düşündükçe, vücudu hücrelerine varana kadar ısınıyordu. Bekârdı ve dershanede matematik öğretiyordu. Düzenli, tertipli bir evde yaşıyor, yemeğini yapıyor, ütü yapıyor, roman yazıyordu. Aomame, Tamaru’nun yerinde olmak isterdi. Mümkün olsa o da Tengo’nun evine girmeyi isterdi. Tengo’nun olmadığı haliyle Tengo’nun evine. O kimsesiz sessizliğin içinde oradaki her şeye tek tek kendi eliyle dokunmak, onun kullandığı kalemin sivriliğini kontrol etmek, onun içtiği kahve kupasını eline almak, giysilerine sinen kokusunu içine çekmek. Gerçekte onunla karşı karşıya gelmeden önce bunları da yapmak isterdi.

Böylesi bir ön hazırlık olmadan, onunla baş başa kaldığında söze nasıl gireceği hakkında hiçbir fikri yoktu Aomame’nin. Bunu hayal edince, soluk alıp verişleri

düzensizleşip hızlanıyor, kafasının içi sis perdesiyle örtülüyordu. Konuşmak istediği çok fazla şey vardı. Aynı zamanda o an geldiğinde, konuşması gereken hiçbir şey olmayacak gibi de geliyordu. Aomame'nin anlatmak istediği şeyler, bir kez sözcüklere dökülüverince, anlamını yitirecek türden şeylerdi hep.

Nihayetinde şimdi Aomame'nin yapabileceği tek şey, beklemekti. Sakince, dikkat kesilerek beklemek. Aomame, Tengo'yu görür görmez evden fırlayıp çıkabilmek için eşyalarını hazırladı. Eve bir daha dönmesine gerek kalmayacak şekilde, siyah deriden, büyük bir omuz çantasına, gerekli olacak şeyleri, hiçbir şey unutmadan doldurdu. Fazla bir şey yoktu. Para desteleri, bir süre yetecek yedek giysi, şarjörü dolu Heckler&Koch. Bunlar yeterliydi. Çantayı hemen elinin ulaşacağı bir yere koydu. Askıda asılı duran Junko Şimada döpiyesini dolaptan çıkartıp kırışığı olmadığından emin olunca oturma odasındaki duvara astı. Ona uygun beyaz bluzu ile ince çorabını, Charles Jourdan yüksek topuklu ayakkabılarını yan yana koydu. Baharlık bej mantosunu da. Başkent Otobanı'nın acil çıkış merdiveninden indiği o gün üzerinde olan giysilerdi. Manto, aralık gecesi için fazlasıyla inceydi. Fakat tercih hakkı yoktu.

Bu hazırlıkları tamamlayınca balkondaki bahçe sandalyesine oturup, siperlik levhalarının aralığından parkın kaydırağını izlemeye başladı. Pazar geceyarısı Tengo'nun babası ölmüştü. Bir insanın ölümü teyit edildikten sonra yakılması için yirmi dört saat geçmesi gerekiyordu. Yanılmıyorsa öyle bir yasa vardı. Böyle hesaplayınca, yakılma töreni en erken salı günü olurdu. O gün salıydı. Cenaze töreni bitmiş olmalıydı. O gittiği yerden Tokyo'ya dönmesi en erken o akşam olabilirdi. Tamaru'nun benim mesajımı iletmesi daha da sonraya kalır. Bundan önce Tengo'nun parka gelmesi söz konusu değil. Üstelik ortalık aydınlık.

Lider ölmek üzereyken bu küçük şeyin benim rahmime konmasını sağlayıp, öyle gitti. Bu, benim tahminim ya da önsezim. Öyleyse ben o ölen adamın ardında bıraktığı irade tarafından yönlendirilip, onun kurguladığı hedefe doğru mu gidiyorum acaba?

Aomame yüzünü buruşturdu. Bir hüküm veremiyorum. Lider'in planının sonucunda sesi duyan şeye gebe kalmış olabilir miyim? diye tahmin yürüttü Aomame. Muhtemelen havadan pupa olarak. Fakat neden benim olmam gerekiyor? Üstelik neden diğer tarafın da Tengo Kavana olması gerekti? Açıklanamayan şeylerden biri de bu.

Şu ana kadar, aralarında nasıl bir bağ olduğu anlaşılmayacak biçimde, benim çevremde bir sürü olay gelişti. Bu olayların oluş prensiplerini de, hangi yöne doğru geliştiklerini de anlayamadım. Ben sonuçta buraya çekildim, bu dünyaya dahil edildim. Fakat buraya kadar, dedi Aomame içinden, kararlılıkla.

Dudaklarını büzüp yüzünü iyice buruşturdu. Bundan sonrası şimdiye kadar olduğundan farklı olacak. Birilerinin kendi başına geliştirdiği bir irade tarafından daha fazla yönlendirilmeyeceğim. Bundan sonra tek prensibim, kendi irademe uygun hareket etmek. Ne olursa olsun bu küçük şeyi koruyacağım. Bunun için ölümüne savaşırım. Bu, benim yaşamım. Burada bulunan, benim çocuğum. Her kim, her ne amaçla programlamış olsa bile, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde bu Tengo'yla benim çocuğum. Kimsenin eline bırakmam. İyilikse iyilik, kötülükse kötülük, bundan sonra, benim prensiplerim, benim yönüm var. Herkes bunu aklında tutsa iyi olur.

Ertesi gün, yani çarşamba günü öğleden sonra 2'de telefonun zili çaldı.

"Mesajını ilettim" dedi Tamaru, yine selamsız sabahsız. "O, şimdi apartmanda, kendi dairesinde. Bu sabah telefonla konuştum. Bu akşam tam 7'de kaydırağa gelecek."

"Beni anımsıyor muydu?"

"Elbette çok iyi anımsıyordu. O da seni çok aramış."

Lider'in söylediği gibiydi. Tengo da beni arayıp bulmak istemiş. Bunu anlamam yeterli. Aomame'nin kalbi mutlulukla dolmuştu. Bu dünyadaki başka hiçbir sözcük, Aomame için bir anlam taşımıyordu artık.

"Tengo, oraya gelirken, önemli eşyalarını yanına alarak gelecek. Senin söylediğin gibi. Benim tahminime göre, yazmakta olduğu roman müsveddesini de alacaktır."

"Mutlaka" dedi Aomame.

"O izbe apartmanın çevresini kontrol ettim. Gördüğüm kadarıyla temizdi. Etrafta takip için bekleyen kuşkulu birine rastlamadım. Koca kafanın evinde de kimse yoktu. Ortalık sakindi, ama yine de aşırı sakin denemez. O tipler eşyayı

geceleyin gizlice halledip çekip gitmiş olmalılar. Uzun süre kalırlarsa başlarına iş alacaklarını düşündüler herhalde. Kendimce ayrıntılı olarak inceledim. Gözden kaçırdığım bir nokta olduğunu sanmıyorum."

"Çok iyi."

"Fakat bu, nihayetinde 'herhalde'den ibaret. 'Şimdilik' diye eklemem gerek. Durum, her an değişebilir. Ben de elbette mükemmel değilim. Önemli bir noktayı gözden kaçırmış olabilirim. O tiplerin benden bir gömlek yukarıda olması da mümkün tabii."

"Bu yüzden gerekirse kendimi, kendi başıma korumaktan başka çarem olmaz."

"Önceden de söylediğim gibi" dedi Tamaru.

"Her şey için teşekkürler. Minnettarım."

"Bundan sonra nerede, ne yapmak niyetinde olduğunu bilmiyorum" dedi Tamaru. "Fakat başını alıp uzak bir yerlere gitmek niyetindeysen, bundan sonra bir daha görüşemezsek kendimi çok yalnız hissederim. Sen, en hafif ifadeyle söylersem, varlığından büyük bir mutluluk duyduğum biriydin. Senin gibi bir insanla kolay kolay karşılaşamam bir daha."

Aomame, ahizenin başında gülümsedi. "Ben de tam böyle bir his bırakmak isterdim sende."

"Madam senin varlığına gereksinim duyuyordu. İş bir yana, kişisel bir yol arkadaşı olarak. Bu yüzden bu şekilde ayrılmak zorunda olduğunuz için çok üzgün. Şu an telefona çıkamayacak durumda. Onu anlamanı istiyor."

"Anlıyorum" dedi Aomame. "Ben de doğru dürüst konuşamayabilirim."

"Uzaklara gideceğini söyledin" dedi Tamaru. "Ne kadar uzaklara peki?"

"Rakamlarla hesaplanamayacak uzaklıkta bir yere."

"Bir insanın yüreğini diğer bir insanın yüreğinden ayıran mesafe gibi."

Aomame gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözyaşları akmak üzereydi. Fakat bir şekilde bastırmayı başardı.

Tamaru sakin bir sesle, “Her şeyin yolunda gitmesi için dua edeceğim” dedi.

“Kusura bakma, ama Heckler&Koch’u geri veremeyebilirim” dedi Aomame.

“Önemli değil. Benden sana hediye olsun. Taşıman sorun yaratmaya başlarsa, Tokyo Körfezi’ne atabilirsin. Dünya da, silahsızlanmaya bir adım daha yaklaşmış olur.”

“Nihayetinde son sahneye kadar tabanca ateşlenmeyebilir. Çehov’un prensibine karşı gelmiş olacağız gerçi.”

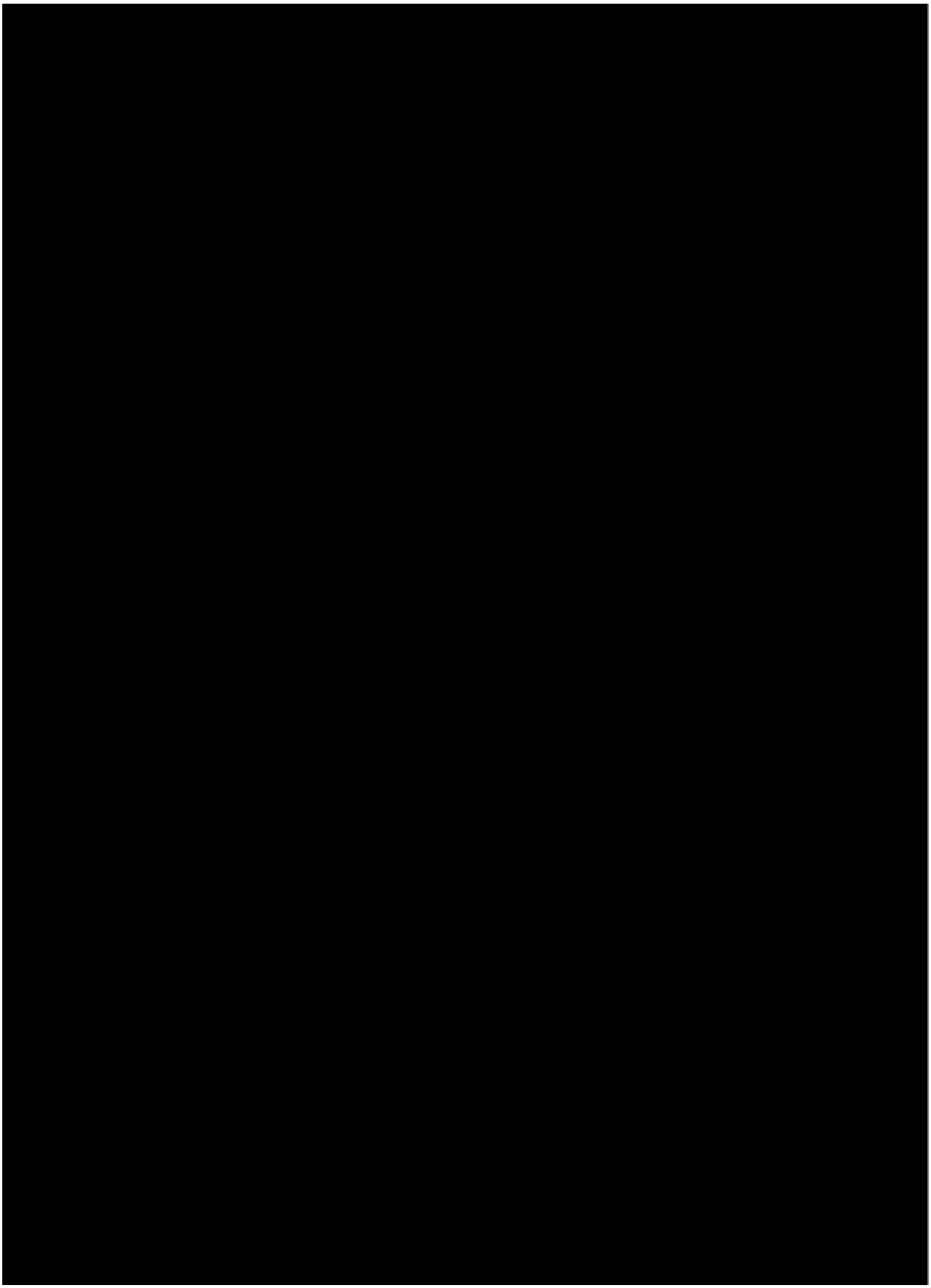
“Bunun da önemi yok. Ateşlenmemesinin bir önemi yok. Artık 20. yüzyılın sonuna yaklaştık. Çehov’un yaşadığı dönemden çok farklı her şey. Yollarda at arabaları yok, korse takmış kadınlar da yok. Dünya Nazileri, atom bombasını ve pop müziği gördü, buna rağmen bir şekilde bugüne ulaştı. Bu süreçte roman yazma teknikleri de büyük değişime uğradı. Kafaya takılacak bir şey yok” dedi Tamaru. “Bir sorum var. Bu akşam 7’de Tengo Kavana ile kaydırakta buluşacaksın.”

“İşler yolunda giderse” dedi Aomame.

“Diyelim onunla buluştunuz. Kaydırağın tepesinde ne yapacaksınız?”

“İkimiz birlikte aya bakacağız.”

“Çok romantik” dedi Tamaru, hayranlıkla.

Tengo

Bu dünya tek başına yetmeyebilir

Çarşamba sabahı telefonun zili çaldığında, Tengo uykudaydı. Günün doğmasına yakın saatlere kadar uyuyamamıştı. Bu arada içtiği viskinin etkisi hâlâ sürüyordu. Yataktan kalkıp ortalığın iyice aydınlandığını görünce şaşırdı.

“Tengo Kavana Bey” dedi adam. Hiç duymadığı bir sesti.

“Evet, benim” dedi Tengo. Babamın ölümüyle ilgili işlemler için arıyor olsa gerek, dedi kendi kendine. Karşı taraftaki adamın sesinde sakin, resmi bir tını yakalamıştı çünkü. Fakat alarmlı saate baktı. 8’e geliyordu. Resmi daireler ve cenaze şirketlerinin telefon edeceği zaman değildi.

“Sabahın erken saatinde rahatsız ediyorum, özür dilerim. Fakat acil olarak aramamı gerektiren bir durum vardı.”

Acil durum? “Nedir acaba?” Kafasının içi hâlâ bulanıktı.

“Aomame Hanım ismini anımsıyor musunuz acaba?” dedi karşı taraf.

Aomame? Böylelikle uykusu da sarhoşluğu da uçup gitmişti. Bir oyun sırasında sahnenin bir an kararıp hemen dekorunun değişmesi gibi bilinci hızla yerine gelmişti. Tengo, ahizeyi daha sıkı kavradı.

“Anımsıyorum” diye yanıtladı Tengo.

“Nadir bir isim.”

“İlkokulda aynı sınıftaydık” dedi Tengo, bir şekilde sesinin normal çıkmasını başararak.

Adam kısa bir suskunluk yaşadı. “Kavana Bey, şimdi Aomame Hanım hakkında konuşmak ilginizi çekiyor mu acaba?”

Bu adamın çok tuhaf bir konuşma tarzı var, diye geçirdi aklından Tengo. Sözcük kullanımı kendine özgüydü. Sanki tercüme edilmiş avangard bir tiyatro repliği dinliyormuş gibiydi.

“Eğer ilginiz yoksa, karşılıklı olarak boşa zaman harcamış oluruz. Telefonu hemen kapatabilirim isterseniz.”

“İlgileniyorum” dedi Tengo telaşla. “Fakat kusura bakmayın, ama sizin nasıl bir bağlantınız var?”

“Aomame Hanım’dan bir mesajım var” dedi adam, söyledikleri Tengo’nun sorusuna yanıt olmadığı halde. “Aomame Hanım, sizinle görüşmeyi arzuluyor. Kavana Bey, sizin için durum nedir? Onunla görüşmeye niyetiniz var mı?”

“Var” dedi Tengo. Genzini temizleyerek boğazındaki tıkanıklığı gidermeyi başardı. “Ben de uzun süredir onunla buluşmak istiyordum.”

“İyi öyleyse. O sizinle buluşmak istiyor. Siz de Aomame Hanım’la buluşmayı arzuluyorsunuz.”

Tengo bir an odadaki havanın dondurucu ölçüde soğuk olduğunun farkına vardı. Yakındaki yeleğini alıp pijamasının üstüne giydi.

“Peki, ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Tengo.

“Hava karardıktan sonra, kaydırağa çıkabilir misiniz?” dedi adam.

“Kaydırağa?” dedi Tengo. Bu adam neden bahsediyor böyle?

“Size böyle söylersem anlayacağınızı söylemişti. Kaydırağa çıkmanızı istiyor. Ben, Aomame Hanım’ın söylediği şekilde size aktarıyorum yalnızca.”

Tengo gayriihtiyari elini saçlarına götürdü. Saçları uyurken dağılmış, şekilsiz bir hal almıştı. Kaydırak? Oradan iki ayı izlemiştim. Elbette o kaydırak olmalı.

“Evet, sanırım anlıyorum” dedi Tengo, kuru bir sesle.

“İyi öyleyse. Bir de almak isteyeceğiniz önemli şeyler varsa yanınızda getirmeniz gerekiyormuş. Oradan hemen uzaklara hareket edebilecek şekilde.”

“Yanıma almak isteyeceğim önemli şeyler mi?” diye tekrarladı Tengo, şaşırarak.

“Arkanızda bırakmak istemediğiniz şeyler.”

Tengo düşüncelerini zorladı. “Tam olarak anlayamıyorum, ama uzaklara hareket etmek derken, buraya bir daha geri dönmeyeceğim anlamına mı geliyor?”

“İşin orasını bilemiyorum” dedi karşıdaki adam. “Az önce söylediğim gibi, ben Aomame Hanım’ın mesajını olduğu gibi size iletiyorum yalnızca.”

Tengo parmaklarını dağılmış saçlarının arasına daldırarak düşündü. Hareket etmek? Sonra aklına gelen ilk şeyi söyledi: “Bir miktar dokümanı da yanımda götürebilirim.”

“Sorun olmayacaktır” dedi adam. “Neyi seçeceğiniz size kalmış. Yalnız taşıyacağınız çantayla ilgili olarak şu da var: ellerinizin serbest kalacağı bir şey olması gerekiyormuş.”

“Ellerimin serbest kalacağı bir şey” dedi Tengo. “Yani valiz gibi bir şey olmaz. Bu anlamda mı?”

“Öyle olduğunu sanıyorum.”

Adamın sesinden yaşını, dış görünümünü, vücut yapısını tahmin etmek zordu. Somut ipuçlarından yoksun bir sesti. Telefon kapatıldığı anda nasıl bir ses olduğu anımsanmayacak türden bir ses. Karakter ve duygular, elbette öyle şeyler varsa, derinliklere kapatılmış gibiydi.

“İletmem gereken, bunlardan ibaret” dedi adam.

“Aomame, iyi mi?” diye sordu Tengo.

“Fiziksel olarak sorunu yok” dedi karşı taraf, dikkatle yanıtlar gibi. “Fakat Aomame şu an biraz gerilimli bir durumda. Her hareketine dikkat etmesi gerekiyor. Yanlış bir hareket, onu yitirmemize neden olabilir.”

“Yitirmemize neden olabilir” diye tekrarladı Tengo, mekanik bir şekilde.

“Fazla gecikmeseniz iyi olur” dedi adam. “Şu an zaman çok önemli bir unsur.”

Zaman çok önemli bir unsur, diye tekrarladı Tengo içinden. Bu adamın sözcük seçiminde bir sorun mu var acaba? Yoksa ben mi aşırı gerildim?

“Bu akşam 7’de kaydırağın üzerine gidebilirim” dedi Tengo. “Eğer herhangi bir nedenle bu akşam buluşamayacaksak yarın yine aynı saatte oraya giderim.”

“Olur. Bunun hangi kaydırak olduğunu siz biliyorsunuz.”

“Sanırım biliyorum.”

Tengo saatine göz attı. 11 saat zamanı vardı.

“Bu arada babanızın pazar günü öldüğünü öğrendim. Başınız sağ olsun” dedi adam.

Tengo tamamen refleks olarak teşekkür etti. Sonra, Bu adam bunu nereden biliyor acaba? diye geçirdi aklından.

“Aomame hakkında biraz daha konuşabilir miyiz?” dedi Tengo. “Nerede, ne yapıyor gibi konular hakkında.”

“Aomame bekâr, Hiroa’daki bir spor kulübünde antrenörlük yapıyor. Çok yetenekli bir antrenör, ama bir durum dolayısıyla şimdi o işinden izinli. Bir süreden beri de, tamamen tesadüf ama, sizin evinizin yakınlarında yaşıyor. Gerisini kendisinden dinlemeniz daha iyi olur.”

“Aomame’nin şu an neden gerilimli koşullar altında olduğunu da mı?”

Adam bunu yanıtlamadı. Yanıtlamak istemediği ya da yanıtlamayı gereksiz gördüğü soruları yanıtlamıyordu. Nedense Tengo’nun çevresinde bu türden insanlar artmış gibiydi.

“Öyleyse bugün akşam 7’de kaydırağın tepesinde” dedi adam.

“Biraz durun lütfen” dedi Tengo aceleyle. “Bir sorum var. Birisi benim birileri tarafından gözetlendiğim uyarısı yaptı. Bu yüzden temkinli olmam gerektiğini söyledi. Kusura bakmayın, ama yoksa beni gözetleyen siz miydiniz?”

“Hayır, ben değildim” diye yanıtladı adam hemen. “Sizi gözetleyen, muhtemelen başka biridir. Fakat her halükârda temkinli olmanızın zararı yok. O şahsın söylediği gibi.”

“Benim birileri tarafından gözetleniyor olmam, Aomame’nin oldukça özel koşullar altında bulunmasıyla ilişkili mi acaba?”

“Biraz gerilimli koşullar” diye düzeltti adam. “Evet, muhtemelen ilişkilidir. Bir şekilde.”

“Bu tehlikeli bir durum mu?”

Adam, karışık, türleri farklı tahılları ayıklamakla meşgulmüş gibi bir aralık bırakarak sözcükleri titizlikle seçti. “Eğer siz Aomame Hanım’la buluşamamayı kendi açınızdan tehlike olarak adlandırıyorsanız, evet, ortada bir tehlike var diyebiliriz.”

Tengo bu dolaylı konuşma tarzını kafasında kendince anlaşılabilir hale getirdi. Durumun tam olarak ne olduğunu okuyamamış olsa da, gerilimli havayı hissedebiliyordu.

“Bir terslik olursa bir daha asla buluşamayız.”

“Aynen öyle.”

“Anlaşıldı, temkinli olurum” dedi Tengo.

“Sabahın erken saatlerinde rahatsız ettim, özür dilerim.”

Adam böyle söyledikten sonra hiç beklemeden telefonu kapattı. Tengo bir süre elindeki siyah ahizeye baktı. Bir kez telefon kapanıverince, önceden tahmin ettiği gibi, o sesi net bir şekilde anımsayamadı. Saate bir kez daha göz attı. 8.10’du. Akşam 7’ye kadar nasıl zaman geçirebilirdi acaba?

Tengo ilk olarak duşa girip başını yıkayarak darmadağın olmuş saçlarını biraz olsun düzgün bir şekle soktu. Sonra aynanın karşısında sakallarını tıraş etti. Dişlerini iyice fırçalayarak aralarını iplikle temizledi. Buzdolabından domates suyu çıkartarak içti. Demlikte su kaynattı, kahve çekerek kahve yaptı. Bir dilim

tost ekmeği yedi. Zaman ayarı yaparak rafadan yumurta yaptı. Her bir hareketini bilincini yoğunlaştırarak yapıyordu. Her zamankinden daha fazla zaman harcadı. Yine de saat ancak 9.30 olmuştu.

Bu akşam Aomame ile kaydırağın tepesinde buluşuyorum.

Bunu düşünmeye başlayınca duyguları karmakarışık oluyor, sanki tüm uzuvları dört bir yana dağılıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Elleri, ayakları ve yüzü her biri farklı yöne gitmeye çalışıyordu. Oturduğu yerde duramıyordu. Bir şeyler yapmaya kalkınca, zihnini yoğunlaştıramıyordu. Kitap okuyamıyor, elbette bir şeyler de yazamıyordu. Bir yerde hareketsiz oturamıyordu. Yapabileceği fazla bir şey yoktu; mutfakta bulaşık yıkamak, çamaşır yıkamak, elbise dolabının çekmecelerini düzeltmek, yatak yapmak gibi işler olabilirdi yalnızca. Fakat ne yaparsa yapsın beş dakikada bir ara verip duvardaki saate göz atıyordu. Zamanı düşünmek daha da yavaşlamasına neden oluyormuş gibi geliyordu.

Aomame biliyor.

Tengo, bileylenmesi gerekmediği halde bıçakları eviyede bileylerken, aklından böyle geçirdi. O çocuk parkındaki kaydırağı birkaç kez ziyaret ettiğimi biliyor. Kaydırağın tepesinde tek başıma oturup gökyüzünü izlerken beni mutlaka görmüş olmalı. Başka şekilde olamaz. Tengo, cıva lambasının ışıklarının altında, kaydırağın tepesinde otururkenki halini hayalinde canlandırdı. Kendisinin birileri tarafından görüldüğünü hiç düşünmemişti Tengo. Acaba Aomame bana nereden bakıyordu?

Nereden bakarsa baksın, dedi Tengo içinden. Bu önemli değil. Nereden bakmış olursa olsun Aomame, beni görür görmez tanıyabilir. Öyle düşününce içini derin bir sevinç kaplıyordu. Benim o günden beri Aomame'yi sürekli düşündüğüm, aklımdan çıkartıp atamadığım gibi o da beni düşünüp durmuş. Bu, Tengo'ya inanılması zor bir durum gibi geliyordu. Bu çetin, labirente benzeyen dünyada, yirmi yıl boyunca bir kez bile yüz yüze gelmedikleri halde iki insanın yüreğinin, bir erkek ve bir kadının yüreğinin, tek bir noktada bağlanmış olmasıydı.

Fakat Aomame neden o sırada bana hemen seslenmedi? Öyle yapmış olsaydı her şey daha kolay olurdu. Her şeyden önce benim burada yaşadığımı nasıl anladı acaba? Aomame ya da o adam, bu telefon numarasını nasıl öğrendi? Telefonla aranmaktan hoşlanmadığım için telefon numaramı rehbere kaydettirmemiştim. Numara sorma servisine de numaramın gizli tutulması için dilekçe vermiştim.

Anlaşılmaz unsurlar vardı. Bir de bu öykünün ana çizgisi karmaşıktı. Hangi hattın hangi hatta bağlandığını, bunların arasında ne gibi bir neden-sonuç ilişkisi olduğunu çıkarmak mümkün değildi. Fakat şöyle bir düşününce, Fukaeri ortaya çıktığından beri sürekli böyle bir ortamın içinde yaşamış gibi hissediyordu kendini. Çok fazla soru olduğu halde, ipuçlarının o derece az olmasının normal olduğu bir ortam. Fakat bu karmaşanın, yavaş yavaş da olsa sona doğru yaklaşmaya başladığını hissediyordu. Bunu belli belirsiz de olsa hissedebiliyordu.

Nihayet, akşam saat 7 olduğunda en azından bazı sorular cevaplanacaktı. Kaydırağın tepesinde buluşacağız. On yaşındaki güçsüz erkek ve kız çocuğu olarak değil, iki bağımsız, özgür yetişkin olarak, bir erkek ve bir kadın olarak. Dershane matematik öğretmeni ve spor kulübü antrenörü olarak. Orada ne konuşacağımızı bilemiyorum. Fakat konuşuruz herhalde. Aradaki boşluğu doldurup birbirimiz hakkındaki bilgileri paylaşmak zorundayız. Bir de telefon eden adamın tuhaf ifadesini aynen kullanacak olursak, biz oradan bir yerlere hareket edeceğiz belki de. Bu yüzden geride bırakmamam gereken önemli şeyleri toparlamak zorundayım. Bu şeyleri, ellerimi serbestçe kullanmamı engellemeyecek bir çantanın içine doldurmam gerekiyor.

Buradan ayrılmak, gözümün arkada kalmasına neden olmuyor. Yedi yıl boyunca bu evde yaşadım. Haftanın üç günü dershanede ders verdim, ama burasının benim yaşantımın sahnesi olduğunu hiç mi hiç hissetmedim. Akıntının ortasında belirivermiş bir adacık gibi, geçici bir zamanı geçirmek için kullanılan bir yerden öteye geçmedi. Haftada bir kez burada gizlice buluşmayı sürdürdüğüm yaşça büyük kadın arkadaşım da yok artık. Bir süreliğine yanıma yerleşen Fukaeri de çıkıp gitti. Tengo onların şimdi nerede, ne yaptığını bilemiyordu. Fakat nihayetinde Tengo'nun yaşantısından sessizce silinip gitmişlerdi. Dershanedeki iş konusuna gelince, Tengo ortadan kaybolacak olsa bile, birileri bu boşluğu doldururdu herhalde. Tengo olmadan da bu dünya sorunsuzca dönmeye devam ederdi. Aomame birlikte bir yerlere doğru hareket etmek istiyorsa tereddüt etmeden birlikte gidebilirdi.

Yanında götürmek istediği önemli şeyler nelerdi acaba? 50 bin yen kadar nakit para, bir adet plastik banka kartı. Servet diyebileceği şeyler, bunlardan ibaretti. Mevduat hesabında 1 milyona yakın bir para vardı. Hayır, bu kadarla kalmıyordu. Pupa Hava'nın telifinden gelen para da hesaptaydı. Komatsu'ya geri vermek niyetindeydi, ama henüz vermemişti. Bunlar dışında, yazmayı sürdürdüğü romanın çıktıları. Bunları arkasında bırakamazdı. Başkaları için

değeri yoktu, ama Tengo için önemliydi. Müsveddeleri kâğıt torbaya doldurup, torbayı da dershaneye giderken kullandığı akik rengi, sert naylon sırt çantasının içine koydu. Bunun üzerine çanta kurşun gibi ağırlaştı. Sırt çantasından ayrı, deri çantanın gözüne floppy disk'i yerleştirdi. Elektronik daktiloyu yanında götürmesi söz konusu olmayacağından, defterlerini ve dolmakalemini eşyaların arasına koydu. Peki, başka ne var acaba?

Çikura'da avukattan aldığı resmi zarfı anımsadı. Orada babasının bırakıp gittiği mevduat hesap defteri, mührü, kütük kaydı, sonra gizemli aile fotoğrafı (eğer gerçekten bir aile fotoğrafıysa) vardı. Onları da yanında götürmesi iyi olacaktı. İlkokula devam çizelgesini ve NHK başarı belgesini elbette bırakacaktı. Yedek giysi ve temizlik malzemelerini götürmemeye karar verdi. İşe giderken kullandığı sırt çantasına sığdırması mümkün değildi. Bunları gerektiğinde satın alabilirdi.

Çantasını hazırlayınca, yapması gereken şeyleri tamamlamış oldu. Yıkaması gereken bulaşık kalmadığı gibi ütülemesi gereken gömlek de yoktu. Bir kez daha duvardaki saate göz attı. 10.30'du. Dershanede yine kendi yerine ders vermesini rica etmek için arkadaşıyla irtibata geçmeyi düşündüyse de, arkadaşının öğleden önce edilen telefonlardan rahatsız olduğunu anımsadı.

Tengo, üzerinde giysileriyle yatağa uzanıp farklı olasılıkları düşündü. En son Aomame'yle karşılaştığında on yaşındaydı. Şimdi ikisi de otuz yaşına girmişti. Aradaki süre boyunca ikisi de birçok tecrübe yaşamıştı. Başlarından, hoşlarına giden şeyler, pek de hoşlarına gittiğini söyleyemeyecekleri şeyler (ikincisi biraz daha fazla olsa gerek) geçmişti. Dış görünüşleri, kişilikleri, yaşam çevreleri hatırı sayılır ölçüde değişmişti. Artık küçük çocuklar değiliz. Oradaki Aomame, gerçekten benim aradığım Aomame mi acaba? Dahası, buradaki ben gerçekten Aomame'nin aradığı Tengo Kavana mıyım? Tengo, ikisinin bu akşam kaydırağın tepesinde buluşup birbirlerinin yüzünü yakın mesafeden gördüklerinde yaşamaları muhtemel hayal kırıklığını gözünde canlandırdı. Konuşabilecek bir konu bile bulamayabilirlerdi. Bu da mümkündü. Hayır, aksine öyle bir şeyin olmaması tuhaf olurdu.

Yoksa bir araya gelmememiz daha mı iyi olur? Tengo tavana bakarak böyle sordu kendi kendine. Buluşma arzumuzu sonuna kadar yüreğimizde özenle saklayıp ayrı kalmak, belki daha iyi olur. Böylece, sonuna kadar bir ümit taşıyarak yaşayabiliriz. Bu ümit, bedenimizin özünü ısıtan küçük fakat önemli bir ısı kaynağı. Avucumuzla özenle çevreleyip rüzgârdan korumamız gereken

küçük bir alev. Gerçekten serseri bir rüzgâra maruz kalırsa kolayca sönebilir.

Tengo bir saat boyunca, bakışları tavana çakılı halde birbiriyle çelişen iki duygu arasında gidip geldi. Aomame ile buluşmayı her şeyden çok istiyordu. Aynı zamanda Aomame ile buluşmaktan da çok korkuyordu. Doğabilecek soğuk hayal kırıklığı, rahatsız edici sessizlikler, Tengo'nun kalbinin kasılmasına neden oluyordu. Vücudu tam ortadan ikiye ayrılacakmış gibiydi. Cüssesi, normal insanlardan daha iri ve sağlamdı, ama kendisinin bazı güçler karşısında fazlasıyla zayıf olduğunu biliyordu. Fakat Aomame ile buluşmaya gitmeden yapamazdı. Bu, Tengo'nun yüreğinin son yirmi yıl boyunca tüm gücüyle ve asla değişmeden arzulamayı sürdürdüğü bir şeydi. Bunun sonucunda ne gibi bir hayal kırıklığı olursa olsun, arkasını dönüp kaçamazdı.

Tavana bakmaktan yorulup, yüzükoyun dönerek bir süre uyudu. Kırk, kırk beş dakika kadar süren, rüyasız, sakin bir uykuydu. Kendini zorlayarak uzun uzun düşünmekten yorulmuş, sonra derin, kendini iyi hissettiren bir uyku çekmişti. Son birkaç gündür uykularının bölük pörçük, düzensiz olduğunu düşündü. Akşam olana kadar vücudunda biriken yorgunluğu atması gerekiyordu. Sonra sağlıklı ve canlı bir halde evden çıkıp çocuk parkına gitmek zorundaydı. Tengo'nun vücudu, kendini her şeyden soyutlayarak dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu ve Tengo, bunu içgüdüleriyle anlayabiliyordu.

Uykunun içine çekilirken Tengo, Kumi Adaçi'nin sesini duydu. Belki de duymuş gibi bir hisse kapıldı. Gün ağarınca, buradan çıkıp gideceksin, Tengo. Çıkış henüz kapanmadan önce.

Bu Kumi Adaçi'nin, aynı zamanda da gece baykuşunun sesiydi. Belleğinde bu ikisi ayrılmaz bir şekilde birbirine karışmıştı. Tengo, o an her şeyden fazla, erdeme gereksinim duyuyordu. Toprak anaya kalın köklerini derinlemesine salan gecenin erdemine. Bu, muhtemelen ancak derin uykusunda bulabileceği bir şeydi.

Saat 6.30 olduğunda, Tengo çantasını sırtına alarak evden ayrıldı. Önceki sefer kaydırağa gittiğinde giydiği giysiler vardı üzerinde. Gri kapüşonlu rüzgârlığı, deri ceketi, kot pantolonu, kahverengi iş ayakkabıları. Hepsi şeklini kaybetmişti, ama vücuduna iyi oturuyorlardı. Sanki onun vücudunun bir parçası gibi olmuşlardı. Artık bir daha buraya dönmeyebilirim. Kapıdaki ve posta

kutusundaki isim yazılı kartı, tedbir olsun diye çıkartıp aldı. Sonrasını o zaman geldiğinde düşünmesi yeterli olurdu.

Apartmanın girişinde durup çevreyi dikkatle kolaçan etti. Fukaeri'nin söylediklerine inanacak olursa, Tengo bir yerlerden birileri tarafından gözetleniyor olmalıydı. Fakat aynen önceki sefer olduğu gibi, çevrede bunu hissettirecek bir hava yoktu. Her zamanki manzara, her zamanki gibiydi yalnızca. Hava kardıktan sonra yol tenhalaşmıştı. Tengo önce istasyona doğru yavaşça yürüdü. Sonra arada sırada arkasına dönüp bakarak, peşinden kimsenin gelmediğinden emin oldu. Birkaç kez, yolu üzerinde olmayan dar sokaklara girip orada durup bekleyerek takip eden biri olup olmadığını kontrol etti. Temkinli olması gerektiğini telefondaki o adam da söylemişti. Hem kendisi için hem de gerilimli koşullar altında bulunan Aomame için.

Fakat bir an Tengo'nun aklından, Telefon eden adam gerçekten Aomame'nin tanıdığı mıydı acaba? düşüncesi geçti. Belki de bu, ustalıkla hazırlanmış bir tuzaktı. Bu olasılığı düşünmeye başlayınca Tengo gitgide tedirgin oldu. Eğer bu bir tuzaksa, Öncüler tarafından hazırlanmış olmalıydı. Tengo, Pupa Hava'nın hayalet yazarı olarak muhtemelen (hayır kesinlikle) onların kara listesinde yer alıyordu. Uşikava adlı o tuhaf adam, cemaatin piyonu olarak, ne idüğü belirsiz bir yardım parası bahanesiyle ona bu yüzden yaklaşmaya çalışmıştı. Üstelik Tengo, kendisi istemeden de olsa, Fukaeri'yi üç ay boyunca evinde konuk etmiş, onunla birlikte yaşamıştı. Cemaatin Tengo'yla ilgili bir rahatsızlık duyması için fazlasıyla neden vardı.

Fakat yine de, diye düşünerek başını yana eğdi Tengo. Neden tutup da Aomame'yi yem olarak kullanıp, tuzak hazırlayıp beni içine çekmeye çalışsınlar ki? Onlar Tengo'nun yaşadığı yeri zaten biliyorlardı. Kaçıp gizleniyor da değildi. Eğer Tengo ile bir işleri varsa, doğrudan ona gelebilirlerdi. Böylelikle zahmete girerek onu, o çocuk parkının kaydırağına kadar götürmelerine gerek kalmazdı. Ama bunun aksine, Tengo'yu yem olarak kullanıp Aomame'yi oraya çekmeye çalışıyorlarsa o zaman durum başkaydı.

Fakat Aomame'yi neden oraya çekmeye çalışsınlar ki?

Buna dair hiçbir neden aklına gelmiyordu. Acaba Öncüler ile Aomame arasında bir bağ mı vardı? Fakat Tengo daha fazla tahmin yürütemedi. Aomame'nin kendisine sormaktan başka çaresi yoktu. Elbette buluşabilirlerse.

Nihayetinde o adamın telefonda söylediği gibi temkinli davranmanın bir zararı olmazdı. Tengo tedbir olsun diye uzun yoldan dolaşarak, peşinden gelen kimse olup olmadığını kontrol etti. Sonra hızlı adımlarla çocuk parkına yöneldi.

Çocuk parkına vardığında, saat 7'ye 7 vardı. Hava iyice kararmış, cıva lambasının yapay ışıkları daracık parkı köşe bucak aydınlatmıştı. Öğlen çok güzel bir hava vardı, ama güneş batınca ısı hızla düşmüş, soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Birkaç gündür devam eden bahar havası gitmiş, sert, gerçek kış geri dönmüştü. Zelkova ağacının dallarının uçları, uyarıda bulunan bilge bir yaşlının parmakları gibi çıtırtılar çıkartarak titriyordu.

Çevredeki bazı binaların pencerelerinde ışık vardı. Fakat parkta kimsecikler yoktu. Deri montunun altında Tengo'nun kalbi yavaş ama ağır bir ritim tutmuştu. Ellerini birkaç kez ovuşturarak, avuçlarındaki tüm hislerinin normal olup olmadığını kontrol etti. Tamam, hazırım. Korkacak hiçbir şey yok. Tengo kararlılıkla kaydırağın merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Kaydırağın üzerine çıkınca tıpkı önceden yaptığı gibi oturdu. Kaydırağın zemini iyice soğumuştu, hafiften nemlenmişti. Elleri deri montunun ceplerinde, parmaklığa sırtını yaslayıp gökyüzüne baktı. Gökyüzünde bulutlar karman çorman bir vaziyette süzülüyordu. Büyüklükleri de farklıydı. Birkaç büyük bulut vardı. Birkaç da küçük. Tengo gözlerini kısarak ayı aradı. Fakat şimdilik ay, bulutlardan birinin arkasında saklanmış gibiydi. Kalın, yoğun bulutlar değildi. Daha ziyade beyaz, ince bulutlardı. Yine de ayın görüntüsünü, insanların gözlerinden gizlemeyi mümkün kılacak kalınlık ve yoğunluktaydılar. Bulutlar kuzeyden güneye doğru yavaş bir hızla akıyordu. Havada, yukarılarda esen rüzgâr, o kadar güçlü olmasa gerekti. Belki de bulutlar çok yükseklerdeydi. Nihayetinde bulutların acelesi yoktu.

Tengo, kol saatine göz attı. 7.03'ü gösteriyordu. Üstelik saat düzenli bir şekilde zamanı dilimlemeyi sürdürüyordu. Aomame henüz görünmemişti. Tengo, birkaç dakika boyunca, sanki çok nadir bir şey görmüş gibi saatin ibresinin ilerlemesini izledi. Sonra gözlerini kapattı. Rüzgâra kapılıp sürüklenen bulutlar gibi, onun da acelesi yoktu. Zaman alsa da sorun değildi. Tengo düşünmeyi bırakarak, akıp giden zaman içinde kendi duruşunu sabitledi. Bu şekilde zamanın doğallığı içinde, düzenli bir ritimle ilerlemesine izin vermek, şu an için her şeyden önemliydi.

Tengo, gözleri kapalı, radyonun kanal ayarını yapar gibi etrafındaki dünyanın çıkarttığı seslere dikkatle kulak kabarttı. İlk olarak kulağına, 7. Çevreyolu Hattı'ndan gelip geçen arabaların kesintisiz gürültüsü ulaştı. Bu, Çikura'daki tedavi merkezinde işittiği, Büyük Okyanus'un dalgalarının sesine benziyordu. Burada martıların tiz sesleri de araya hafifçe karışıyor gibiydi. Büyük kamyonların yolda geri manevra yaparken çıkarttıkları kesik kesik uyarı sesleri duyuldu bir süre. İri bir köpek, uyarıda bulunuyormuş gibi kısa kısa, ama keskin bir sesle havladı. Uzaklarda bir yerlerde birileri yüksek sesle birilerini çağırıyordu. Seslerden hiçbirinin nereden geldiği anlaşılmıyordu. Uzun süre gözlerini kapatınca, kulaklarına gelen seslerin her birinin hangi yönden, ne kadar uzaktan geldiğini anlayamaz oluyordu. Arada sırada dondurucu bir rüzgâr esiyordu, ama Tengo soğuğu hissetmiyordu. Tengo, soğuğu hissetmeyi, hatta oradaki uyarıcılara ve duygulara tepki vermeyi bir süreliğine unutmuştu.

Farkına vardığında, birileri yanına gelmiş, sağ elini tutmuştu. O el, sıcaklık arayan küçük bir canlı gibi deri ceketinin cebine süzülmüş, Tengo'nun iri elini sıkıca kavramıştı. Zaman bir yerlerde atlama yapmış gibi bilinci bulanıklaştığı sırada her şey olup bitivermişti sanki. Bir uyarı olmaksızın, durum öylece bir sonraki aşamaya geçmişti. Çok tuhaf, diye düşündü Tengo, gözleri kapalıyken. Böyle bir şey nasıl olabiliyor? Bir an geliyor, zaman dayanılmaz ölçüde yavaş ilerliyor. Sonra başka bir an geliyor, aradaki süreçleri atlayarak ileri fırlıyor.

O birisi orada yaşanan şeyin gerçekten olup olmadığından emin olmak için Tengo'nun geniş elini çok daha güçlüce sıktı. Uzun, pürüzsüz parmaklar. Üstelik güçlü bir öze sahip.

Aomame, diye geçirdi aklından Tengo. Fakat seslere dökmedi. Gözlerini de açmadı. Yalnızca, o da eli sıkarak karşılık verdi. Tengo, o eli anımsıyordu. Yirmi yıl boyunca bir kez bile olsun dokunuşunu unutmamıştı. Elbette artık on yaşında bir kızın küçük eli değildi. Bu yirmi yıl boyunca o el, farklı şeylere dokunmuş, farklı şeyleri tutup kaldırmış, sıkmış olmalıydı mutlaka. Olabilecek çeşit çeşit şeyi. Dahası, gücü de artmıştı. Fakat bunun aynı el olduğunu Tengo hemen anlayabiliyordu. Sıkma şekli de aynıydı. İletmek istediği duygular da.

Yirmi yıllık zaman, Tengo'nun içinde bir anda erimiş, birbirine karışan bir girdap haline gelmişti. O süre boyunca biriken tüm görüntüler, tüm sözcükler, tüm değerler bir araya gelmiş, onun yüreğinde kalınca bir hortum haline gelip

yüreğinin ortasını fırıl fırıl çark gibi çevirmeye başlamıştı. Tengo hiçbir şey söylemeden o görüntüyü izledi. Bir gezegenin yok olmasına ve yeniden var olmasına tanık oluyormuş gibiydi.

Aomame de sessizliğini koruyordu. İkisi neredeyse buz kesmiş kaydırağın üzerinde sessizce ele ele tutuşmuşlardı. İkisi on yaşındaki çocuk hallerine dönmüşlerdi. Yalnız bir erkek çocuğu ve yalnız bir kız çocuğu. Kış başlangıcında, ders sonrasındaki sınıf. Karşısındakine ne vermeli, karşısındakinden ne beklemeli? Her ikisi de ne güç sahibiydi, ne bilgi. Doğduklarından itibaren birileri tarafından gerçekten sevilmemiş, birilerini gerçekten sevmemişlerdi. Birilerine sarıldıkları olmamış, birileri gelip onlara sarılmamıştı. Bu olay, ikisini bu andan sonra bir yerlere götürecek miydi? Bunu da bilmiyorlardı. O an adım attıkları yer, kapısız bir odaydı. Oradan çıkıp gidemezlerdi. Yine bu yüzden başka hiç kimse oraya giremezdi. O anda ikisi de bilmiyordu, ama orası dünyadaki bütünlüğü olan tek yerdi. Sonuna kadar yalnız, aynı zamanda da yalnızlığın asla ulaşamayacağı bir yerdi.

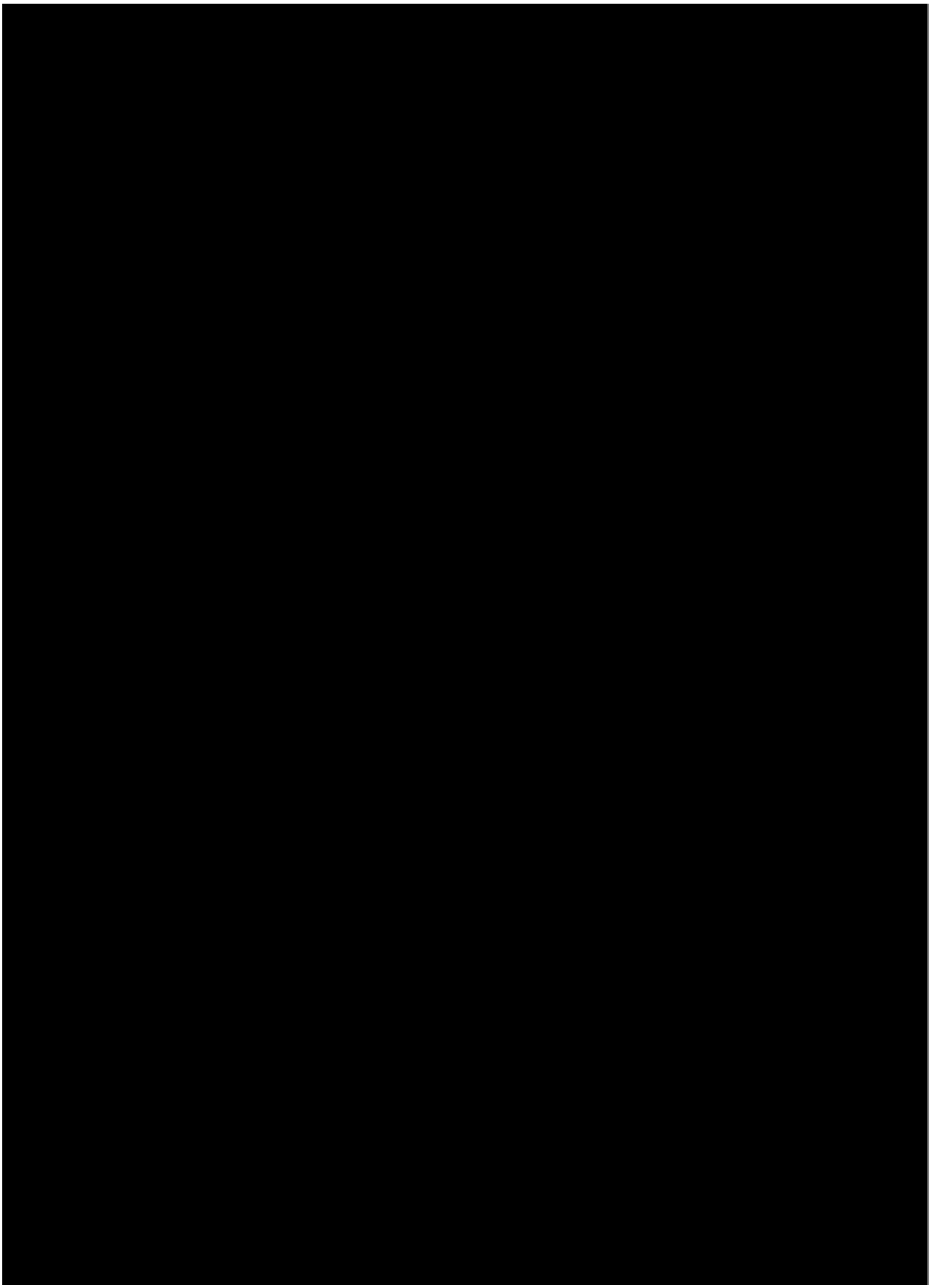
Ne kadar zaman geçmişti acaba? Belki beş dakika, belki bir saat. Tam bir gün geçmiş de olabilirdi. Yoksa zaman öylece durmuş muydu? Zaman hakkında Tengo ne biliyordu ki? Anlayabildiği, bu çocuk parkının kaydırağında ikisinin, bu şekilde el ele tutuşarak sessizlik içerisinde sonsuza kadar kalabilecekleriydi yalnızca. On yaşındayken de öyleydi. Yirmi yıl sonra, şimdi de.

Dahası, Tengo’nun bu yeni dünyaya kendini uydurmak için zamana ihtiyacı vardı. Yüreğinin şeklini, manzaraya bakışını, sözcük seçimini, soluk alıp verişini, vücudunu hareket ettirişini bundan sonra tek tek ayarlayarak yeniden öğrenmesi gerekiyordu. Bunun için bu dünyada bulunan tüm zamanları bir araya getirmesi gerekliydi. Hayır, belki de bu dünya tek başına yetmeyebilirdi de.

“Tengo” diye fısıldadı Aomame, kulağının hemen yanında. Ne alçak ne de yüksek bir sesti. Fakat Tengo’ya bir şeyler vaat eden bir sesti. “Gözlerini aç.”

Tengo gözlerini açtı. Zaman, dünyada bir kez daha akmaya başladı.

“Ay çıktı” dedi Aomame.

Uşikava

Şimdi onun ruhunun bir kısmı

Tavandaki flüoresan lambanın ışığı Uşikava’nın cesedini aydınlatıyordu. Kaloriferler kapatılmış, pencerelerden biri açıktı. Bu yüzden oda buzhane gibi soğumuştu. Odanın ortasında birkaç toplantı masası birbirine eklenmiş, Uşikava bunların üzerine sırtüstü yatırılmıştı. Üzerinde alt-üst kışlık iç çamaşırları vardı, eski bir battaniyeyle örtülmüştü. Battaniyenin karnına denk gelen kısmı, bir düzlükteki karınca yuvası gibi kabarıktı. Bir şeyler sorar gibi açık kalan gözlerine –o gözleri kapatmayı hiç kimse başaramamıştı– küçük bir bez parçası örtülmüştü. Dudakları yarı aralıktı, ama bu dudaklardan soluk ya da sözcüklerin çıkmasına artık imkân yoktu. Başının tepe kısmı, yaşayıp hareket ettiği zamanlara göre daha düz ve daha gizemli görünüyordu. Apış arası tüylerini anımsatan dağınık, siyah ve kalın saçlar, o açıklığın çevresini güzelce kaplamıştı.

Dazlak kafalı lacivert anorak, atkuyruklu yakası kürklü kahverengi süet trençkot giymişti. İkisinin de giysileri üzerlerine tam olarak oturmamıştı. Sanki bir yere yetişmek için, sınırlı ürün arasından aceleyle seçilmiş gibiydiler. Odanın içinde oldukları halde, nefes verdikçe ağızlarından beyaz buğu çıkıyordu. Odada yalnızca üçü vardı. Dazlak kafalı, atkuyruklu ve Uşikava. Duvarın tavana yakın yerine alüminyum sacdan yapılma üç pencere sıralanmış, pencerelerden biri odanın ısısını düşük tutmak için ardına kadar açılmıştı. Cesedi yerleştirdikleri masalar dışında tek bir mobilya bile yoktu. Hiçbir özelliği olmayan, resmi görünümlü bir odaydı. Böyle bir yerde ceset bile, bu Uşikava’nın cesedi dahi olsa, hiçbir özelliği olmayan resmi bir eşya gibi duruyordu.

Kimse konuşmuyordu. Odaya tam bir sessizlik hâkimdi. Dazlak kafalının düşünmek zorunda olduğu çok fazla şey vardı. Atkuyruklu zaten konuşmazdı. Uşikava ise konuşkan bir adamdı, ama iki gece önce, istemediği halde yaşamı son bulmuştu. Dazlak kafalı, Uşikava’nın cesedinin yatırıldığı masaların önünde, düşüncelere dalmış halde, ağır ağır gidip geliyordu. Duvarlara yaklaşıp da

yönünü değiştirdiği anlar dışında, adımlarının ritmi bozulmuyordu. Uçuk sarımtırak yeşil renkli ucuz halı kaplı zemine basarken deri ayakkabısı hiç ses çıkartmıyordu. Atkuyruklu, her zamanki gibi kapının yakınlarında bir yerde, kımıldamadan duruyordu. Ayakları hafif aralık, sırtı düz, bakışları ise havada bir noktaya çakılıp kalmıştı. Ne yorgunluk ne de soğuğu hissediyor gibiydi. Yaşayan bir varlık olduğuna dair tek işaret, arada sırada gözlerini hızlı hızlı kırpması ve soluk verdikçe ağzından düzenli olarak çıkan beyaz buğuydu sadece.

O gün öğlen o soğuk odada birkaç kişi buluşup toplantı yapmışlardı. Kurmaylardan biri taşraya gittiğinden, herkesin bir araya gelmesi için bir gün beklemek gerekmişti. Toplantı gizliydi. Konuşulanların dışarıya sızmaması için özen gösteriyorlar ve alçak sesle konuşuyorlardı. Uşikava'nın cesedi, o süre boyunca, iş makineleri fuarındaki teşhir ürünü gibi masanın üzerinde yatıyordu. Ceset şimdilik ölüm sonrası sertliğini koruyordu. Bu durumun geçip vücudun tekrar yumuşamasına kadar en azından üç gün geçerdi. İnsanlar, Uşikava'nın cesedine arada sırada kısa bakışlar fırlatarak bazı gerçek sorunlar hakkında tartıştılar.

Tartışmalar sürerken, hatta ölü hakkında konuşulurken bile, cesede karşı bir saygı gösterisi ya da yas havası, o odada hiç olmadı. O katılaşmış kütük gibi cesedin insanların yüreklerinde uyandırdığı şey, bir tür ders çıkarma, bazı gerçekleri gözden geçirme, teyit etme ihtiyacıydı ancak. Ne olursa olsun, zamanı geri döndürmek mümkün değildi. Ölüm yoluyla gelen bir çözüm olsa bile, bu yalnızca ölünün kendisine ilişkin bir çözümden öteye geçmiyordu. Çıkarılan böyle bir dersti, gözden geçirmenin sonucu buydu.

Uşikava'nın cesedini ne yapacaklardı? Yanıt aslında baştan belli gibiydi. Şaibeli bir şekilde ölen Uşikava bulunacak olursa, polis ayrıntılı bir araştırma yapar, cemaat ile bağı kesinlikle ortaya çıkardı. Bu tehlikeyi göze alamazlardı. Ceset, ölüm sonrası sertliği çözüldüğü anda, insanların göremeyecekleri bir şekilde, cemaat arazisi içindeki büyük yakma fırınına taşınacak, çabucak icabına bakılacaktı. Kara dumanlar ve beyaz küller haline dönüşecekti. Dumanlar gökyüzüne karışacak, küller tarlalara serpilerek sebzelere gübre olacaktı. Bu, şimdiye kadar dazlak kafalının denetimi altında defalarca yapılmış bir işti. Lider'in cesedini, fazla büyük geldiğinden, elektrikli testereyle birkaç parçaya ayırmak gerekmişti. Fakat bu ufak tefek adamın durumunda buna gerek yoktu. Dazlak kafalının işi hafiflemiş oluyordu. Dazlak kafalı aslında kanlı işleri pek

sevmiyordu. İster yaşayan bir insan olsun, ister ölmüş bir insan, mümkünse kan görmek istemiyordu.

Şefleri olan kişi dazlak kafalıya sorular yöneltti. Uşikava'yı öldüren kimdi? Neden Uşikava'nın öldürülmesi gerekmişti? Her şeyden önce Uşikava hangi amaçla Koenci'deki o apartmanın kiralık bir dairesine kapanmıştı? Dazlak kafalı, güvenlik biriminin şefi olarak bu sorulara yanıt vermek zorundaydı. Fakat işin gerçeği, verebilecek bir yanıtı da yoktu.

Dazlak kafalı, salı gününün ilk saatlerinde gizemli bir adamdan (Tamaru) telefon almış, Uşikava'nın cesedinin o apartmanın bir dairesinde olduğunu öğrenmişti. Burada yapılan konuşma, gerçekçi olmakla birlikte aynı zamanda dolaylıydı. Telefonu kapatınca, dazlak kafalı, Tokyo merkezinde kendisine bağlı faaliyet gösteren müritleri derhal toplamış, dört kişi bir örnek giysiler giyerek taşıma şirketi elemanları kılığında, Toyota Hiace'ye binerek oraya gitmişlerdi. Bunun, bir tuzak olmadığından emin olmak için bir süre zaman geçirmişlerdi. Arabayı biraz uzakta bir yerde durdurmuşlar, önce bir kişi apartmanın etrafında keşfe çıkmıştı. Temkinli olmak gerekiyordu. Polis orada bekliyor olabilirdi. Eve adım attıkları anda tutuklanmaları gibi bir durumdan ne olursa olsun kaçınmaları gerekiyordu.

Yanlarında getirdikleri, taşımacılık için kullanılan konteynır kutusuna, artık katılaşmaya başlayan Uşikava'nın cesedini bir şekilde tıkıştırmış, apartmanın giriş kapısından omuzlayarak çıkartmış, Hiace'nin bagajına yerleştirmişlerdi. Neyse ki geceyarısı ve hava soğuk olduğundan, sokakta kimse yoktu. Odada ipucu olabilecek bir şeyler olup olmadığını tespit etmek de zaman almıştı. El fenerinin ışığında köşe bucak evi araştırmışlardı. Fakat dikkat çeken hiçbir şey bulunmamıştı. Yemek malzemeleri stoku, küçük bir elektrikli soba, dağcı uyku tulumu dışında tek tük yaşam gereçleri vardı yalnızca. Çöp torbasının içinde bulunan şeylerin çoğu, boş konserve kutuları ve pet şişelerdi. Uşikava muhtemelen bu evde gizlenerek birilerini gözetliyor olmalıydı. Dazlak kafalının dikkatli gözleri, pencere kenarında zemin hasırının üzerindeki fotoğraf makinesi üçayağının izlerini kaçırmamıştı. Fakat fotoğraf makinesi yoktu, fotoğraf da yoktu ortalıkta. Herhalde Uşikava'nın canını alan kişi toplayıp götürmüştü. Elbette filmleri de birlikte. Alt-üst iç çamaşırlarıyla ölmüş haline bakılırsa uyku tulumunun içinde uyurken saldırıya uğramış olmalıydı. O kişi, muhtemelen ses çıkartmadan eve girmişti. Sonra herhalde bu müthiş acı veren bir ölüm olmuştu. İç çamaşırlarının her tarafı sidikten ıslanmıştı.

O araba ile Yamanaşi'ye doğru yola çıkan iki kişi vardı: dazlak kafalı ve atkuyruklu. Diğer iki kişi sonraki işleri halletmek için Tokyo'da kalmıştı. Arabayı hep atkuyruklu sürmüştü. Hiace, Başkent Otobanı'ndan Merkez Otobanı'na geçip batıya yönelmişti. Gün ağarmadan önce yol bomboştu, ama hız sınırını özenle korumuşlardı. Eğer polisler arabayı durduracak olursa her şey biterdi. Arabanın ön ve arka plakası, çalıntı plakayla değiştirilmişti, bagajda ise içine ceset konmuş konteynır vardı. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Yol boyunca ikisi hiç konuşmamışlardı.

Gün ağarırken cemaat merkezine ulaştıklarında orada bekleyen cemaat doktoru, Uşikava'nın cesedini inceleyip boğulmaya bağlı ölüm olduğunu tespit etmişti. Fakat boynunun çevresinde boğazının sıkıldığına dair iz yoktu. Böyle bir iz olmadığı için, başına torba gibi bir şeyin geçirildiği tahminini yürüttü. El ve ayakları incelenmiş, ama bağlanmış olduğuna dair iz bulunamamıştı. Dövüldüğüne ve işkence gördüğüne dair bir iz de yoktu. Yüz ifadesinde de bir dehşet havası yoktu. O yüzde kalan, bir tanım getirmek gerekirse, yanıtı olmayan, amaçsız, saf bir soru ifadesi gibiydi. Neresinden bakılırsa bakılsın, öldürülmüş olmasına rağmen aslında güzel bir cesetti. Doktor bu durumu tuhaf bulmuştu. Öldükten sonra birileri yüzüne masaj yaparak eski haline getirmeye çalışmış da olabilirdi.

"Asla hata yapmayan bir profesyonelin işi" dedi dazlak kafalı, şefi olan adama. "Hiçbir iz bırakmamış. Muhtemelen ses çıkartmasına bile izin vermemiştir. Geceyarısı olduğundan, acıyla çığlık atmış olsaydı tüm apartman duyardı mutlaka. Bir amatör, asla böyle bir işi başaramaz."

Uşikava, neden bir profesyonel tarafından öldürüldü?

Dazlak kafalı sözcükleri özenle seçti: "Herhalde Uşikava Bey, birilerinin kuyruğuna basmış olacak. Basmaması gereken bir kuyruğa. Kendisi de ne yaptığının farkına varmadan."

Peki, bunlar Lider'in icabına bakanlarla aynı kişiler miydi?

"Kesin bir kanıt yok, ama yüksek bir olasılık" dedi dazlak kafalı. "Bir de muhtemelen Uşikava Bey işkenceye yakın bir muameleye maruz kalmış. Ne yaptıklarını bilemiyorum, ama kesinlikle çetin bir sorgulamadan geçmiş."

Uşikava ne kadarını anlattı acaba?

“Bildiği her şeyi anlatmıştır mutlaka” dedi dazlak kafalı. “Orası kesin. Yine de Uşikava Bey bu konuyla ilgili olarak zaten sınırlı bilgiye sahipti. Bu yüzden ne söylemiş olursa olsun bize doğrudan zararı dokunmayacaktır.”

Dazlak kafalının kendisine bile ancak sınırlı bilgi verilmişti. Fakat elbette cemaatten olmayan Uşikava’dan daha fazlasını biliyordu.

Profesyonellerden söz edildiğine göre, işe mafya mı karıştı? diye sordu şefi.

“Bu Yakuza ya da mafyanın yöntemi değil” dedi dazlak kafalı, başını iki yana sallayarak. “O tipler yapacak olsaydı, arkalarında daha kanlı, paramparça bir şey bırakırlardı. Bu kadar titiz davranmazlardı. Uşikava Bey’i öldüren kişi, bize bir mesaj bırakmış. Kendi sistemlerinin yüksek düzeyde, rafine bir sistem olduğunu, ilişmemiz durumunda kesin bir yanıt vereceklerini, bu meseleye daha fazla burnumuzu sokmamamızı söylemeye çalışmış olmalı.”

Bu mesele?

Dazlak kafalı başını iki yana salladı. “Bunun somut olarak nasıl bir mesele olduğunu bilemiyorum. Uşikava, son günlerde sürekli tek başına hareket ediyordu. Bu noktaya gelene kadar arada rapor vermesini birkaç kez istemiştim, ama henüz derli toplu bir şekilde rapor edebileceği malzemenin olmadığını söylemişti. Muhtemelen kendisi tek başına bütün gerçekleri olduğu gibi açığa çıkartmak istemiş. Bu yüzden, öldürülünce bildiği her şey de onunla birlikte gitti. Uşikava Bey, aslında Lider’in bir yerlerden kişisel olarak tanıdığı biriydi. Şimdiye kadar kendi başına, ayrı bir birim gibi çalışıyordu. Örgüte alışık değildi. Emir-komuta ilişkisi açısından da ben ona emir verecek konumda değildim.”

Dazlak kafalı, sorumluluk alanını kesin çizgilerle ortaya koymak istiyordu. Cemaat, halihazırda örgüt olarak kurumsallaşmış bir yapıydı. Tüm örgütlerde birtakım kurallar bulunur, kurallar da cezayı beraberinde getirirdi. Bir sorumluluğu yerine getirmemiş kişi olma yükünün üzerine kalmasını elbette istemiyordu.

Uşikava o apartman dairesinde acaba kimi gözetliyordu?

“Bunu henüz bilemiyoruz. Normalde o apartmanda ya da o çevrede yaşayan birisi olduğu düşünülebilir. Tokyo’da bıraktığımız adamlarımız, şu an bununla ilgili araştırma yapıyor olmalılar, ama henüz bir haber çıkmadı. Araştırmanın sonuçlanması için biraz zaman gerekiyor herhalde. Muhtemelen Tokyo’ya gidip

işe kendim el atsam daha iyi olacak.”

Dazlak kafalı, Tokyo’da bıraktığı adamlarının iş yapma kapasitelerini yeterli bulmuyordu. Sadıklardı, ama kapasiteleri asla yeterli değildi. Ayrıca onlara durum hakkında ayrıntılı bilgi vermemişti. Konu ne olursa olsun, kendisinin el atmasının çok daha tatminkâr bir sonuç getireceği kesindi. Uşikava’nın ofisinin de köşe bucak aranması iyi olacaktı. Belki de telefondaki o adam, bunu çoktan yapmış da olabilirdi. Fakat şefi onun Tokyo’ya gitmesine izin vermedi. Durum netleşene kadar dazlak kafalı ve atkuyruklunun merkezde kalması gerekiyordu. Bu bir emirdi.

Uşikava’nın gözetlediği kişi, Aomame olabilir mi? dedi şefleri.

“Hayır, Aomame olamaz” dedi dazlak kafalı. “Eğer Aomame olsaydı, onun bulunduğu yeri saptadığı anda derhal bize rapor etmiş olurdu. Böylece de, görevini yerine getirmiş, ona verilen işi yapmış olurdu ne de olsa. Uşikava Bey’in orada gözetlediği, Aomame’yle bağlantılı ya da bağlantılı olması muhtemel birileriydi. Böyle düşünmedikçe mantık çizgisine oturtmak mümkün değil.”

Peki, o birilerini gözetlerken, karşı taraf da fark ederek müdahale mi etmiş?

“Muhtemelen öyle olmuştur” dedi dazlak kafalı. “Kendi başına tehlikeli bir noktaya haddinden fazla yaklaşmıştır. Güçlü bir iki ipucu elde edince başarı hırsına kapılmış olabilir. Gözetleme işini birkaç kişiyle birlikte yapmış olsaydı, birbirlerini koruyabilirlerdi, böyle bir sonuç da ortaya çıkmazdı.”

Sen, o adamla telefonda doğrudan konuştun. Bizim Aomame ile konuşabileceğimiz bir ortamın yaratılması söz konusu olacak mı?

“Bir tahmin yürütemem. Yalnız Aomame’nin kendisinin bizimle iletişime girmeye niyeti yoksa, bir konuşma ortamının yaratılması da söz konusu değildir herhalde. Telefon eden adamın konuşma tarzında da öyle bir şey hissettim. Her şey, nihayetinde Aomame’nin ne şekilde davranacağına bağlı.”

Lider olayını sorgulamayacağımız, onun güvenliğini garanti edeceğimiz şartı, karşı taraf için çok olumlu bir şey olsa gerek ama.

“Yine de daha ayrıntılı bilgi istiyorlar. Bizim neden Aomame ile görüşmek istediğimiz hakkında. Neden onlarla barış yapmak istediğimizi, somut olarak ne

görüşüleceğini bilmek istiyorlar.”

Bilgi istiyorlarsa, doğru bilgilere sahip değiller demektir.

“Haklısınız, fakat aynı zamanda biz de onlar hakkında doğru bilgilere sahip değiliz. Neden bu kadar ince bir plan yapma zahmetine girerek Lider’i öldürmek durumunda kaldıklarını hâlâ anlayabilmiş değiliz.”

Nihayetinde karşı tarafın yanıtını beklerken, Aomame’yi araştırmaya devam etmek durumundayız. Bu süreçte birilerinin kuyruğuna basacaksak da basalım.

Dazlak kafalı kısa bir sessizliğin ardından yanıtladı: “Biz sağlam bir örgüte sahibiz. Adamlarımızı toplayarak etkili ve hızlı bir şekilde hareket edebiliriz. Niyetimizden eminiz, gayretliyiz, gerekirse kendimizi feda edebiliriz. Fakat sırf teknik açıdan konuşacak olursak, amatör bir topluluktan başka bir şey değiliz. Uzmanlık gerektiren konularda talim görmedik. Bizimle karşılaştırıldığında, karşımızdakiler profesyonel. Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorlar. Soğukkanlılıkla hareket ediyor, tereddüt etmeden eyleme geçiyorlar. Bu konuda çok deneyimli oldukları kesin. Yine bildiğiniz üzere, Uşikava Bey de asla dikkatsiz bir insan değildi.”

Somut olarak bundan sonra araştırmayı ne şekilde ilerletmek niyetindesin?

“Şu an için Uşikava Bey’in elde ettiğini sandığım güçlü ipucunu devralarak peşine düşmek, en etkili yol olur. Bu ipucu her neyse.”

Yani görünen o ki, bunun dışında güçlü bir ipucuna sahip değiliz.

“Evet, öyle” dedi dazlak kafalı, dürüstçe.

Ne tür bir tehlikeyle karşılaşırsak karşılaşalım, kimi kurban verirsek verelim, Aomame denen kadını bulup kontrolümüz altına almak zorundayız. Hem de bir an önce.

“Bu, bize sesin verdiği bir emir, öyle mi?” diye dazlak kafalı sordu. “Ne tür bir fedakârlık gerekirse gereksin, bir an önce Aomame’yi kontrol altına almak.”

Şefleri yanıt vermedi. Bu noktadan sonraki bilgiler, dazlak kafalının düzeyindekilere açıklanmıyordu. Dazlak kafalı kurmaylardan biri değildi. Piyade erlerinin komutanıydı sadece. Fakat dazlak kafalı biliyordu. Bu, onlara yapılan

son uyarıydı. Cariyelerin duyduğu, muhtemelen son sesti.

İyice soğuyan odada, Uşikava'nın cesedinin önünde volta atarken dazlak kafalının aklının bir köşesinden bir şeyler geçiverdi. Adam, olduğu yerde durdu, yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı, o aklına gelip geçen şeyin şeklini tanımlamaya çalıştı. Adım atmayı kestiğinde, atkuyruklu kapının yanında hafifçe duruşunu düzeltmişti. Derince nefes alıp, ağırlık verdiği ayağını değiştirmişti.

Koenci, diye düşündü dazlak kafalı. Yüzünü daha da buruşturdu. Sonra belleğinin karanlık dibini taradı. İnce bir ipi dikkatle ve usulca çekti. Bu olayla ilgili birileri Koenci'de yaşıyordu. Fakat kim?

Adam, cebinden kırış kırış olmuş kalın ajandasını çıkartıp aceleyle sayfaları karıştırdı. Sonra belleğinin onu yanıltmadığını gördü. Tengo Kavana. Onun adresi, Suginami semti Koenci idi. Uşikava'nın öldüğü apartmanla aynı adreste. Aynı apartmanda farklı bir dairede oturuyordu. Üçüncü kat ve birinci kat. Uşikava orada, Tengo Kavana'nın hareketlerini gözlüyordu. Hiç şüphe yoktu. Tesadüfen aynı adreste olmaları gibi bir rastlantı, mümkün olamazdı.

Fakat Uşikava'nın şimdi, böyle gergin bir ortamda neden Tengo Kavana'nın hareketlerini gözlemesi gerekmişti? Dazlak kafalının, şimdiye kadar Tengo Kavana'nın adresini anımsamaması, ona ilgisini iyice yitirmiş olmasından kaynaklanıyordu. Tengo Kavana, Eriko Fukada'nın romanı Pupa Hava'yı yeniden yazmıştı. O kitap, derginin yeni yazarlar ödülünü almış, basılmış ve en çok satan kitap olmuştu. Bu süre boyunca o da elbette dikkat edilmesi gereken kişilerden biriydi. Tengo Kavana, artık herhangi bir rol oynayabilir mi, önemli bir sırra sahip mi, diye fikir yürütmüşlerdi. Fakat şimdi onun rolü sona ermişti. Yalnızca bir düzeltmenden öteye geçmediği açığa çıkmıştı. Komatsu'nun istediği gibi romanı yeniden yazmış, ufak bir gelir elde etmişti. Bu işteki rolü o kadardı. Arkasında hiç kimse yoktu. Şimdi ise cemaatin ilgisi, tamamen Aomame'nin nerede olduğu üzerinde yoğunlaşmıştı. Buna rağmen Uşikava, o dershane öğretmenine odaklanarak araştırmalarını sürdürmüştü. Gerekli hazırlıkları yaparak gözetlemeye başlamıştı. Bunun sonucunda da canından olmuştu. İyi de neden?

Dazlak kafalının hiçbir fikri yoktu. Uşikava, kesinlikle bir ipucu yakalamış olmalıydı. Sonra da Tengo Kavana'yı gözetlerse Aomame'nin nerede

olabileceğini bulacağını düşünmüştü. İşte bu yüzden Uşikava, o daireyi özellikle kiralamış, pencere kenarına üçayaklı fotoğraf makinesi yerleştirmiş, muhtemelen uzun bir süredir Tengo Kavana'yı gözetliyordu. Tengo Kavana ile Aomame arasında bir bağ mı var acaba? Eğer varsa, bu nasıl bir bağ?

Dazlak kafalı hiçbir şey söylemeksizin odadan çıkıp, kaloriferleri yanan yan odadan Tokyo'ya telefon etti. Şibuya'da Sakuragaoka'daki bir apartman dairesine. Oradaki adamlarına, hemen Koenci'ye, Uşikava'nın bulunduğu daireye dönüp, Tengo Kavana'nın giriş çıkışlarını gözlemeye başlamalarını emretti. "Karşımızdaki, kısa saçlı, iri cüsseli bir adam. Muhtemelen görünce hemen tanırsınız. Eğer o adam apartmandan çıkıp bir yerlere gidecek olursa fark ettirmeden iki kişi takip edin. Asla gözden kaçırmayın. Gittiği yeri mutlaka tespit edin. Ne olursa olsun, o adamın peşinden ayrılmayın. Biz de mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğiz."

Dazlak kafalı, Uşikava'nın cesedinin konduğu odaya dönüp, "Şimdi hemen Tokyo'ya gidiyoruz" dedi atkuyrukluya. Atkuyruklu, başını hafifçe salladı yalnızca. Hiçbir açıklama beklemiyordu. Kendinden istenileni anlamış, hızla eyleme geçiyordu. Dazlak kafalı odadan çıkınca, ilgisiz birilerinin içeriye girmemesi için odayı kilitledi. Sonra binanın dışına çıkıp otoparkta sıralı on kadar arabanın içinden siyah boyalı Nissan Gloria'yı seçti. İkisi arabaya binip üzerindeki anahtarı çevirerek motoru çalıştırdılar. Deposu kurallar gereği tam doluydu. Arabayı sürmek, bu sefer de atkuyruklunun işiydi. Nissan Gloria'nın plakası yasaldı, kayıtları temizdi. Bir parça hız yapmaları sorun olmazdı.

Dazlak kafalı Tokyo'ya dönmek için şeften izin almadığını fark ettiğinde, otobana girmelerinin üzerinden biraz zaman geçmişti. Bu, ilerdeki günlerde sorun olabilirdi. Yapılacak bir şey yoktu. Zamanla yarışıyorlardı. Tokyo'ya ulaştıktan sonra durumu açıklamaktan başka çaresi yoktu. Hafifçe yüzünü buruşturdu. Örgüt içindeki sınırlamalar bazen onu bıktırıyordu. Kuralların sayısı gün geçtikçe artıyor, asla azalmıyordu. Fakat örgütten ayrılarak yaşayamayacağını da biliyordu. O, yalnız kurt değildi. Yukarıdan bir direktif veriliyordu, o da direktife göre hareket eden çok sayıdaki dişlilerden biriydi sadece.

Radyoyu açıp 8 haberlerini dinledi. Haberler bitince radyoyu kapatıp koltuğunu devirerek biraz uyudu. Uyandığında açlık hissetti, ama (en son ne zaman doğru dürüst bir yemek yemişti acaba?) bir mola yerinde arabayı durdurabilecekleri kadar zamanları yoktu. Hızla hedeflerine ulaşmaları gerekiyordu.

Fakat o sırada Tengo çoktan, parktaki kaydırakta Aomame ile yeniden buluşmuştu. Tengo'nun nereye gittiğini öğrenmeleri mümkün olmadı. Tengo ve Aomame'nin başlarının üzerinde iki ay duruyordu.

Uşikava'nın cesedi soğuk karanlıkta sakince yatıyordu. Odada ondan başka kimse yoktu. Işıklar kapanmış, kapı dışarıdan kilitlenmişti. Tavana yakın pencereden ay ışığı mavi pırıltılarla içeri giriyordu. Fakat belki açı yüzünden Uşikava ayı göremiyordu. Bu yüzden iki ay mı vardı, tek ay mı, bilmesine imkân yoktu.

Odada saat olmadığından zamanı net olarak bilemiyordu. Muhtemelen dazlak kafalı ve atkuyruklu oradan ayrılalı bir saat kadar olmuştu. Eğer orada birileri olsaydı, Uşikava'nın ağzının aniden hareketlendiğini görür, korkudan aklı çıkardı mutlaka. Bu, normalde düşünülemeyecek dehşet verici bir olaydı. Söylemeye gerek yok ama Uşikava'nın yaşamı çoktan sona ermiş, üstelik vücudu da tamamen ölüm sonrası sertliğine geçmişti. Fakat ağzı hafif hafif titreyerek hareket etmeye başladı, sonunda tok sesler çıkartarak ardına kadar açıldı.

Orada biri olsa Uşikava'nın bir şey anlatmaya başlayacağını düşünürdü herhalde. Muhtemelen ancak ölülerin sahip olabileceği önemli bir bilgiyi açıklayacağını. O kişi korkmuş da olsa, yutkunarak beklerdi. Haydi bakalım, şimdi nasıl bir sır ortaya çıkacak acaba?

Fakat Uşikava'nın kocaman açılan ağzından ses çıkmadı. Oradan çıkıp gelen ses değil, soluk değil, altı küçük insandı. Boylarının uzunluğu olsa olsa beş santim kadardı. Küçük vücutlarına küçük giysiler giymişlerdi, yeşil renkli, yosun kaplı gibi duran dile basarak kirli çarpık dişlerin üzerinden atlayıp sırayla dışarıya çıktılar. Akşamüzeri işini bitirip yeryüzüne çıkan maden işçileri gibi. Fakat onların giysileri ve yüzleri tertemizdi, üzerlerinde tek bir kir bile yoktu. Onlar kirle veya yıpranmayla ilgileri olamayacak insanlardı.

Altı Little People Uşikava'nın ağzından çıkınca, cesedin yatırıldığı toplantı masalarının üzerine inip, orada her biri vücudunu kıvıra kıvıra gitgide büyüttüler. Kendi vücutlarını ihtiyaca göre uygun büyüklüğe getirebiliyorlardı. Fakat yine de boyları 1 metreyi geçmiyordu. Üç santimden aşağıya da inmiyordu. Nihayet 60 ila 70 santim civarında bir boya ulaşınca, vücutlarını kıvırmayı bırakıp sırayla

masadan odanın zeminine indiler. Little People'ın yüzünde ifade yoktu. Yine de maske gibi bir yüz de değildi onlarınki. Son derece sıradan yüzlere sahiptiler. Boyları bir tarafa bırakılacak olursa, aşağı yukarı senin benim gibi bir yüzleri vardı. Fakat şimdilik bulundukları yerde bir ifade oluşturmalarına gerek yoktu yalnızca.

Acele ediyor gibi görünmüyorlardı. Ama öyle rahat da davranmıyorlardı. Yapmaları gereken iş için onlara gerektiği kadar zaman verilmişti. Bu zaman, ne uzundu ne de aşırı kısa. Öncesinde bir işaret olmadan zeminde sakince oturup çember oluşturdular. Düzgün, güzel bir çemberdi. Çapı 2 metre kadardı.

Nice sonra birisi sessizce elini uzatıp, havadan usulca ince bir ip tutup çekti. İpin uzunluğa 15 santim kadardı. Beyaza yakın bej rengindeydi ve yarı şeffaftı. Onu zeminin üzerine bıraktı. Sonraki de aynı şeyi yaptı. Aynı renkte, aynı uzunlukta bir ipti. Diğer üçü de aynı hareketi tekrarladı. Fakat yalnızca sonuncusu farklı bir hareket yaptı. Ayağa kalkıp çemberden ayrılarak, bir kez daha toplantı masalarının üzerine çıktı, Uşikava'nın şekilsiz kafasına elini uzatıp, dağınık saçlardan bir tel kopardı. Pıt diye bir ses duyuldu. Onun için ip yerine geçecekti. Havadan çekilen beş ip ile Uşikava'nın bir saç teli, ipi ilk çeken Little People'ın alışkın elleriyle tek bir sicim haline getirildi.

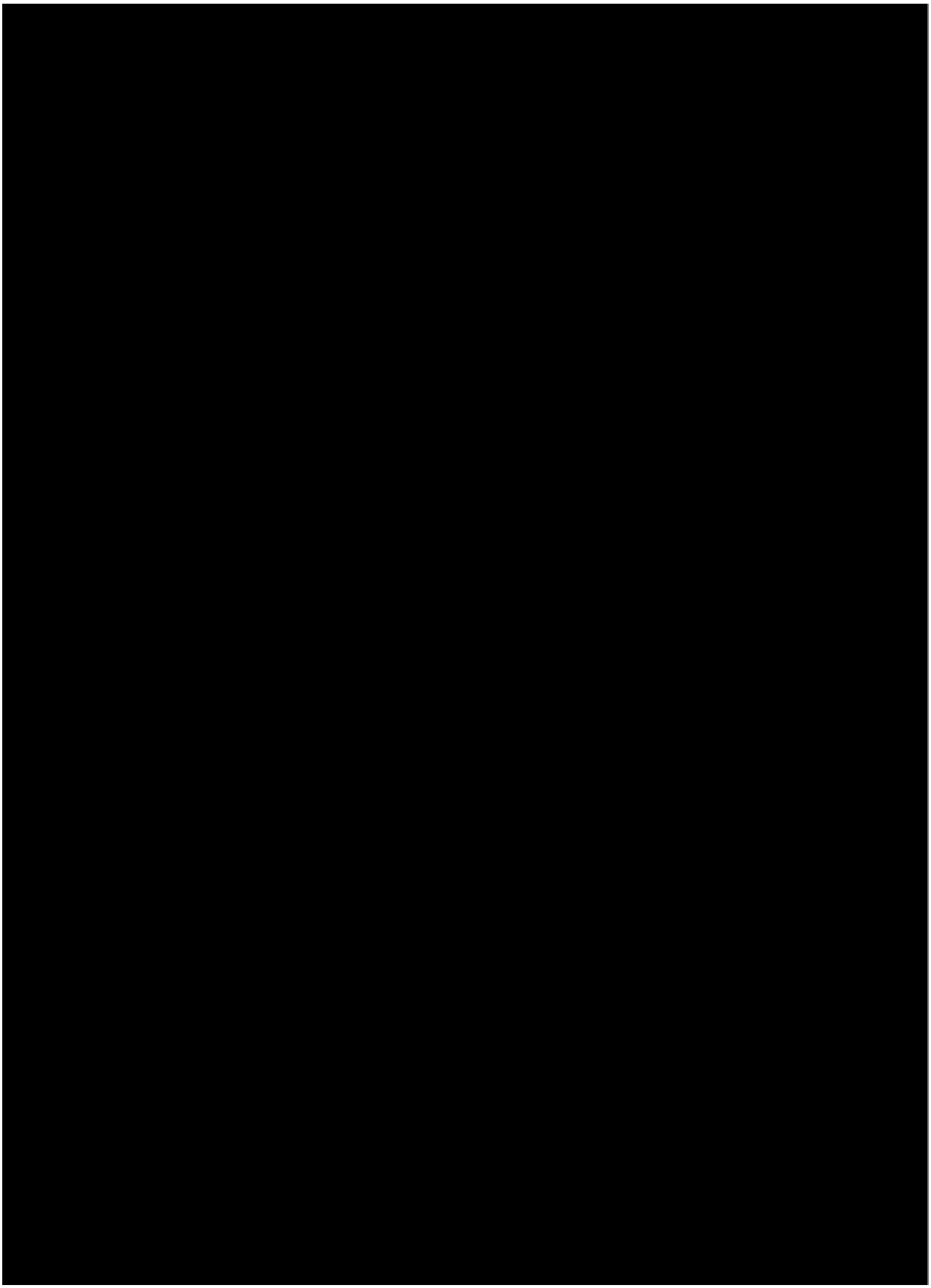
Böylelikle altı Little People yeni bir havadan pupa yapmaya koyuldular. Bu kez, hiç kimse konuşmuyordu. Gayrete getirmek için söylenen şarkılar duyulmuyordu. Sessizce havadan ipleri çekiyor, Uşikava'nın saçından tel koparıyor, düzenli, sakin bir ritmi koruyarak pupa havayı örüyorlardı. Soğuk odanın içinde olsalar bile, nefesleri beyaz buğu halinde çıkmıyordu. Eğer orada birileri olsaydı, bunu tuhaf bulurdu belki de. Belki de bu kadar şaşırtıcı şey gördükten sonra o kadarına dikkat bile etmezdi.

Little People ne kadar kendilerini vererek, durup dinlenmeden çalışsalar bile (gerçekten dinlenmediler) elbette bir gecede havadan pupa yapmaları mümkün değildi. Bu iş en az üç gün sürerdi herhalde. Fakat altı Little People acele ediyormuş gibi değildi. Uşikava'nın vücudunun katılığı çözülüp yakma fırınına konulana kadar iki gün daha geçecekti. Little People bunu biliyordu. İki gece, şekli aşağı yukarı tamamlamaları için yeterli olurdu. Gerekli olduğu kadar zamanları vardı. Dahası onlar yorgunluk nedir bilmezdi.

Mavi ay ışıkları altında, Uşikava masanın üzerinde yatıyordu. Ağzı alabildiğine açıktı, kapanmayan gözlerine kalın bir örtü örtülmüştü. Gözbebeklerinde kalan

son görüntü, Çuorinkan’daki müstakil evin küçük çimenli bahçesinde neşeyle koşuşturan küçük köpeğin görüntüsüydü.

Şimdi ise Uşikava’nın ruhunun bir kısmı havadan pupaya dönüşmek üzereydi.

Aomame

Bu eli bir daha asla bırakmam

“Tengo, gözlerini aç” dedi Aomame, fısıldar gibi. Tengo gözlerini açtı. Zaman, dünyada bir kez daha akmaya başladı.

“Ay çıktı” dedi Aomame.

Tengo başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bulutlar aralanmıştı, Zelkova ağacının dallarının üzerinde ayın durduğu görülebiliyordu. Büyük ve küçük iki ay. Büyük sarımtırak renkli ay ile küçük ve şekilsiz yeşil renkli ay. Maza ve douta. O ikisinin renklerinin karışımıyla, az önce önlerinden geçen bulutun bir ucu belli belirsiz boyanmıştı. Uzun bir eteğin ucunu, yanlışlıkla boyaya daldırıvermiş gibi.

Sonra Tengo yanındaki Aomame’ye baktı. O artık üzerine oturmayan eski giysiler giyen, annesinin kafasına göre kestiği saçlarla dolaşan, yetersiz beslendiği her halinden belli olan zayıf, on yaşındaki kız çocuğu değildi. Eski zamanlardaki halinden bir iz yoktu artık. Buna rağmen onun Aomame olduğunu bir bakışta anlayabiliyordu. Tengo’nun gözüne, Aomame’den başka biri gibi görünmüyordu. Onun gözlerindeki o duygu yüklü ifade, aradan yirmi yıl geçmiş olsa da değişmemişti. Güçlü, zeki, en derinine kadar berrak. Ne istediğinden emin olan gözler. Kimse tarafından engellenemeyecek, neyi görmesi gerektiğini çok iyi bilen gözler. O gözler doğrudan Tengo’ya bakıyordu. Onun yüreğinin derinliklerine nüfuz edercesine.

Aomame, Tengo’nun bilmediği bir yerlerde o yirmi yıllık süreyi geçirmiş, güzel, yetişkin bir kadına dönüşmüştü. Fakat Tengo bu yer ve zamanları, hiçbir direnç göstermeden anında kendi içinde özümsemiş, kendi etinden canından bir parça haline getirebilmişti. Bunlar, şimdi artık Tengo’nun kendi yerleri, Tengo’nun kendi zamanları olmuştu.

Tengo, bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Fakat söyleyecek sözcük

bulamıyordu. Dudakları hafifçe oynuyor, uygun sözcükleri boşlukta arıyordu. Fakat hiçbir yerde yoktu o sözcükler. Kayıp, ıssız bir adayı andıran beyaz buğuya dönüşmüş solukları dışında, dudaklarının arasından hiçbir şey çıkmıyordu. Aomame, Tengo'nun gözlerine bakarak, bir kez hafifçe başını iki yana salladı. Tengo, bunun anlamını kavramıştı. Hiçbir şey söylemene gerek yok, diyordu. Aomame, Tengo'nun cebindeki elini tutmaya devam ediyordu. Elini bir an bile çekmiyordu.

"Aynı şeyi görüyoruz" dedi Aomame sakin bir sesle, Tengo'nun gözlerine bakarak. Bu hem bir soruydu hem de değildi. Aomame bunu zaten biliyordu. Yine de onun için hareketlere dönüşmüş bir onay gerekliydi.

"İki ay var" dedi Aomame.

Tengo başını sallayarak onayladı. İki ay vardı. Tengo, bunu seslere dönüştürmedi. Nedense sesi doğru düzgün çıkmıyordu. Bunu yalnızca içinden geçirmişti.

Aomame gözlerini kapatıp, ona sokulup yanağını Tengo'nun göğsüne yasladı. Kalbinin üzerine kulağını koydu. Onun yüreğinden geçenlere kulak verdi. "Bunu bilmek istiyordum" dedi Aomame. "Bizim aynı dünyada olup aynı şeyi gördüğümüzü."

Tengo, bir an fark etti ki yüreğindeki büyük hortum artık yok olup gitmişti. Yalnızca sakin kış gecesi vardı. Yolun öte tarafında kalan apartmanın (burası Aomame'nin kaçak olarak günlerini geçirdiği yerdi) bazı pencerelerini aydınlatan ışıklar, onlar dışında insanların da yine bu dünyada yaşadıklarını gösteriyordu. Bu, ikisine oldukça tuhaf geliyordu. Hayır, mantık açısından doğru olmadığını bile düşünüyorlardı. Kendileri dışındaki insanların hâlâ bu dünyada var olmaları, kendi yaşamlarını sürdürmeleri.

Tengo, biraz eğilerek Aomame'nin saçlarını kokladı. Düz, güzel saçlardı. Küçük pembe kulakları, çekingen hayvanlar gibi o saçların arasından kendilerini hafifçe gösteriyorlardı.

"Çok uzundu" dedi Aomame.

Çok uzundu diye seslere dökmeden tekrarladı Tengo. Fakat aynı zamanda yirmi yıllık zamanın artık gerçekliğini kaybetmiş olduğunun farkına vardı. Bu zaman, artık bir anda geçip gidiverecek bir zamandı. Bir anda boşluğu doldurulacak bir

zaman.

Tengo elini cebinden çıkartıp Aomame'nin omzuna attı. Aomame'nin bedeninin sağlamlığını avuç içiyle hissediyordu. Sonra başını kaldırıp, bir kez daha aylara baktı. Bir çift ay, birbirine karışmış tuhaf renklere dönüşen ışıklarını, bulutların arasından hâlâ yeryüzüne gönderiyordu. Bulutlar çok yavaş bir şekilde akıp gidiyordu. Tengo, o ışıkların altında yüreğin insana yaptıklarını, zamanı nasıl da göreli hale getirebildiğini, tekrar içi sızlayarak hissetti. Yirmi yıl uzun bir zamandı. O zaman boyunca birçok şey meydana gelebilirdi. Birçok şey doğar, aynı şekilde birçok şey yok olup giderdi. Var olmaya devam edenlerin şekli değişirdi. Uzun bir zamandı. Fakat kararlı yürekler için aşırı uzun olduğu söylenemezdi. İkisinin buluşması, bundan yirmi yıl sonra bile olsa, Aomame'yi karşısında gördüğünde yine şimdikiyle aynı duyguları hissederdi mutlaka. Tengo bunu biliyordu. Eğer ikisi elli yaşına gelmiş olsalar ve Tengo Aomame'yi karşısında görse, yine tıpkı şu andaki gibi yüreği kabarır, şu andaki gibi derin bir karmaşa yaşardı. Aynı sevinci, aynı kesinliği yüreğinde taşıyacağından şüphesi yoktu.

Tengo bunları sadece içinden geçiriyordu, seslere dönüştürmüyordu. Fakat bu seslere dönüşmeyen sözcükleri Aomame'nin tek tek duyduğunu Tengo anlayabiliyordu. Aomame, Tengo'nun göğsüne küçük pembe kulağını yapıştırmış, kalbinin hareketlerine kulak kesilmişti. Haritayı parmak ucuyla izleyerek orada görkemli, canlı bir manzarayı gören insanlar gibi.

"Sonsuza kadar burada kalıp, böylece zamanı unutmak istiyorum" dedi Aomame, kısık bir sesle. "Fakat yapmamız gereken bir şey var."

Harekete geçmeliyiz, diye geçirdi içinden Tengo.

"Evet, harekete geçeceğiz" dedi Aomame. "Hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Artık fazla zamanımız yok çünkü. Bundan sonra nasıl bir yere gideceğimizi henüz sözcüklere dökemem gerçi."

Sözcüklere dökmene gerek yok, diye içinden geçirdi Tengo.

"Nereye gittiğimizi öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Aomame.

Tengo, kafasını iki yana salladı. Gerçekliğin rüzgârı yüreğindeki alevleri söndüremezdi. Bundan daha büyük anlam taşıyan başka hiçbir şey yoktu.

“Artık ayrılmayacağız” dedi Aomame. “Bu her şeyden daha kesin. Bir daha asla birbirimizin elini bırakmayacağız.”

Yeni bulutlar gelip, zamanın ağırlığı içinde iki ayı yutuverdiler. Sahnenin perdesi sessizce inmiş gibi, dünyayı sarmalayan gölgeler bir kat daha koyulaştı.

“Acele etmemiz gerek” diye mırıldandı Aomame. Sonra kaydırağın tepesinde ayağa kalktılar. İkisinin gölgesi orada yeniden tek parça haline geldi. Karanlığa gömülmüş sık bir ormanda el yordamıyla ilerlemeye çalışan küçük çocuklar gibi, elleri sımsıkı birbirine kenetlenmişti.

“Şimdi kediler şehrinden ayrılıyoruz” dedi Tengo, sözcükler ağzından ilk defa çıkmıştı. Aomame, yeni doğmuş, taze sesi olduğu gibi kabullendi.

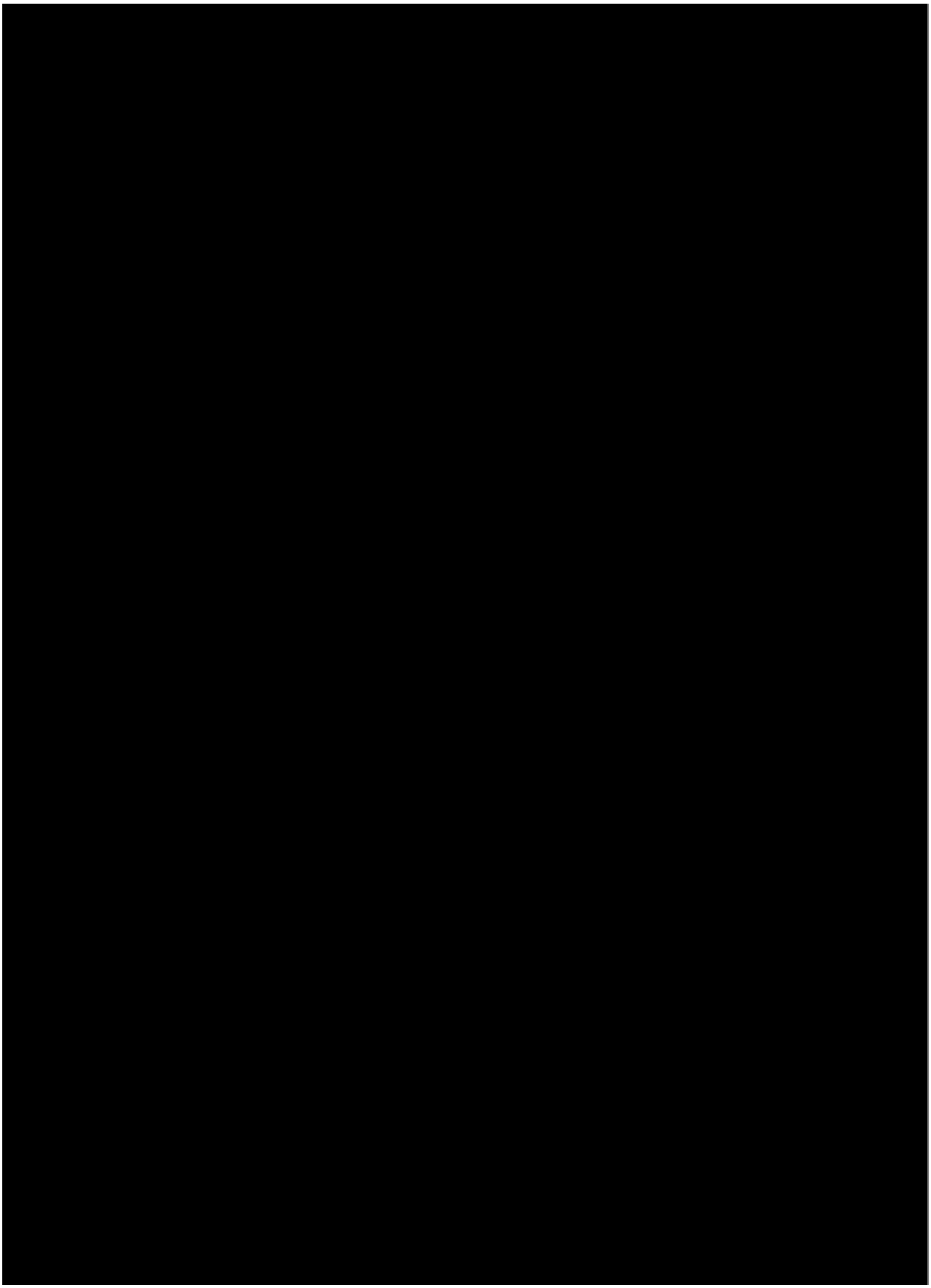
“Kediler şehri?”

“Derin bir yalnızlığın gündüze egemen olduğu, kocaman kedilerin geceye hükmettiği şehir. Güzel bir ırmak akıyor, eski bir taş köprüsü var. Fakat orası bizim kalmamız gereken yer değil.”

Biz bu dünyayı farklı sözcüklerle adlandırdık, diye geçirdi içinden Aomame. Ben 1Q84 yılı adını takmıştım. Tengo ise, kediler şehri diyor. Fakat kastettiğimiz şey, aynı ve tek. Aomame Tengo’nun elini daha kuvvetlice sıktı.

“Öyle. Şimdi kediler şehrinden çıkıp gidiyoruz. İkimiz birlikte” dedi Aomame. “Bu şehirden çıkacak olursak, artık gündüz de olsa gece de olsa asla ayrı düşmeyeceğiz.”

İkisi hızlı adımlarla parkı arkalarında bırakırken, büyük ve küçük bir çift ay, yavaş yavaş süzülen bulutların arkasına gizlenmiş durumdaydı hâlâ. Ayların gözleri kapanmıştı. Erkek çocuğu ve kız çocuğu, el ele ormanın içinden çıkıp gidiyordu.

Eğer ben yanılmıyorsam

Parktan ayrılınca anacaddeye çıkıp taksi çevirdiler. Aomame, şoföre 246. Devlet Karayolu boyunca Sangencaya'ya gitmek istediklerini söyledi.

Nihayet Tengo'nun gözü, Aomame'nin giysilerine takıldı. Uçuk renklerde bir bahar mantosu giymişti. Bu mevsim için fazlasıyla ince bir mantoydu. Önden kuşakla bağlanarak kapatılıyordu. Altına yeşil bir döpiyes giymişti. Eteği kısa ve dardı. Bacaklarında ince çorap, ayaklarında ise ışıltılar saçan yüksek topuklu ayakkabılar vardı, omzuna siyah deri bir omuz çantası asmıştı. Omuz çantası şişkindi, ağır gibi duruyordu. Eldiven takmamıştı, boynunda kaşkol da yoktu. Yüzük, kolye, küpe de takmamıştı. Parfüm de sürmemişti. Onun üzerinde olan şeyler de olmayan şeyler de Tengo'nun gözüne son derece doğal görünüyordu. Eksik ya da fazla görünen tek bir şey bile aklına gelmiyordu.

Taksi 7. Çevreyolu'ndan 246. Devlet Karayolu'na yöneldi. Trafik, her zaman olduğundan daha akıcıydı. Araba yola koyulduktan sonra uzunca bir süre hiç konuşmadılar. Taksinin radyosu kapalıydı, genç şoför de suskun bir adamdı. İkisinin kulaklarına sadece tekerleklerin monoton sesi ulaşıyordu. Aomame koltukta Tengo'ya yaslanmış, onun iri elini tutmaya devam ediyordu. Bir kez bırakacak olursa bir daha bulamayabilirdi. İkisinin çevresindeki gece manzarası, üzerinde yakamozlar olan deniz gibi akıp gidiyordu.

"Anlatmam gereken bazı şeyler var" dedi Aomame, uzunca bir süre geçtikten sonra. "Oraya varana kadar her şeyi açıklayabileceğimi sanmıyorum. O kadar zamanımız yok çünkü. Fakat zamanımız çok olsa bile her şeyi açıklayamayabilirim."

Tengo başını iki yana salladı. "Kendini zorlayarak açıklamana gerek yok.

Bundan sonra zamana bırakacağız, ikimiz birlikte tek tek boşlukları dolduracağız. Eğer önümüze doldurmamız gereken bir boşluk çıkarsa elbette.” Fakat şu anda Tengo, ikisi tarafından paylaşılacak bir şeyse, ister geride bırakılan bir boşluk ister bir gizem olsun, bunda bile aşka yakın bir sevinç bulacağını hissediyordu.

“Senin hakkında şimdi neyi bilmem gerekiyor acaba?” diye sordu Tengo.

“Sen şu anki benim hakkımda ne gibi şeyler biliyorsun?” diye, Tengo’nun sorusuna soruyla karşılık verdi Aomame.

“Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum” diye yanıtladı Tengo. “Senin spor kulübünde antrenörlük yaptığını, bekâr olduğunu, şimdi Koenci’de yaşadığını biliyorum. Bunlar dışında hiçbir şey.”

Aomame, “Ben de şu anki senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Fakat bazı şeyler biliyorum. Yoyogi’de bir dershanede matematik öğretiyorsun ve yalnız başına yaşıyorsun. Dahası, Pupa Hava romanının gerçek metnini sen yazdın” dedi.

Tengo, Aomame’nin yüzüne baktı. Dudakları şaşkınlıktan hafifçe açılmıştı. Bunu bilen insan sayısı son derece sınırlıydı. Aomame’nin o cemaatle bir bağı mı vardı acaba?

“Endişelenme, biz aynı taraftayız” dedi Aomame. “Benim bunu nereden bildiğimi ayrıntılarıyla açıklayacak olursam uzun sürer. Fakat Pupa Hava’nın sen ve Eriko Fukada’nın ortak çalışması sonucunda doğduğunu biliyorum. Bir de, ikimizin de bir noktadan itibaren gökyüzünde iki ayın olduğu bir dünyaya geçtiğimizi biliyorum. Bir şey daha var: karnımda bir çocuk taşıyorum. Muhtemelen senin çocuğunu. Bunların, şimdilik senin bilmen gereken önemli şeyler olduğunu sanıyorum.”

“Karnında benim çocuğumu mu taşıyorsun?” Şoför kulak kesilmiş olabilirdi. Fakat Tengo’nun bunu düşünecek hali yoktu

“Yirmi yıl boyunca bir kez bile karşılaşmadık” dedi Aomame. “Buna rağmen senin çocuğunu karnımda taşıyorum. Senin çocuğunu doğurmak niyetindeyim. Bu elbette mantık sınırlarını aşıyor.”

Tengo susarak Aomame’nin konuşmasının devamını bekledi.

“Eylül başındaki o şiddetli fırtınayı anımsıyor musun?”

“Çok iyi anımsıyorum” dedi Tengo. “Gündüz çok güzel bir hava olduğu halde, gün battıktan sonra aniden gök gürlemeye başlamış, fırtına patlamıştı. Akasaka Mitsuke İstasyonu’nu su basmış, metro seferleri bir süre durmuştu.” Little People gürültü yapıyordu, demişti Fukaeri.

“O fırtınalı gecede hamile kaldım” dedi Aomame. “Fakat ne o gün, ne öncesinde ve sonrasındaki birkaç ay boyunca herhangi birisiyle cinsel ilişkiye girdim.” Aomame, bu gerçeğin Tengo’nun bilincine nüfuz etmesini bekledi. Sonra konuşmasını sürdürdü: “Fakat bunun o gece olduğu kesin. Dahası benim karnımda taşıdığım çocuğun senden olduğuna eminim. Açıklamam mümkün değil. Fakat ben bunun doğru olduğunu anlayabiliyorum.”

O gece Fukaeri ile yalnızca bir kez, tuhaf bir cinsel ilişki yaşadıkları geldi Tengo’nun aklına. Dışarıdan şiddetli gök gürültüleri geliyor, iri yağmur damlacıkları pencereyi dövüyordu. Fukaeri’nin ifadesine başvurulacak olursa, Little People gürültü yapıyordu. Bütün vücudu uyuşmuş halde yatakta sırtüstü yatarken, Fukaeri Tengo’nun üzerine çıkmış, sertleşen penisini kendi içine sokarak menisini sağmıştı. Kız tamamen trans haline geçmiş gibi görünüyordu. Gözleri meditasyon yapar gibi tamamen kapalıydı. Memeleri iri ve yuvarlaktı; apış arasında tüy yoktu. Gerçek gibi görünmüyordu. Yine de bu kesinlikle gerçekten meydana gelmişti.

Ertesi sabah, Fukaeri önceki geceki olayı hiç anımsamıyormuş gibi görünüyordu. Belki de anımsıyormuş gibi davranmamıştı sadece. Dahası, Tengo açısından bu, cinsel ilişkiden ziyade formalite icabı gerçekleştirilen bir işe yakın bir şey gibi gelmişti. Fukaeri o şiddetli fırtınanın meydana geldiği gecede, Tengo’nun vücudunun uyuşmuş halde oluşunu kullanarak menisini becerikli bir şekilde çekip almıştı. Kelimesi kelimesine, son damlasına varana kadar. Tengo, şimdi bile o sıradaki tuhaf dokunuşları anımsıyordu. Fukaeri, orada başka bir kişiliğe bürünmüştü sanki.

“Aklıma gelen bazı şeyler var” dedi Tengo, kuru bir sesle “Evet, o gece benim başıma mantıkla açıklanamayacak bir olay geldi.”

Aomame, Tengo’yu süzdü.

Tengo sözlerini sürdürdü: “Bunun ne anlama geldiğini o gün anlamamıştım. Şimdi bile anlamını tam olarak çıkarmış değilim. Fakat eğer sen o gece hamile

kaldıysan ve aklına başka bir olasılık gelmiyorsa, senin içindeki kesinlikle benim çocuğum.”

O gece muhtemelen bir kanal olmuştu. Bu, Fukaeri’ye o gün verilen rol olmalıydı. Kendisini koridor haline getirerek Tengo ile Aomame’yi bağlamak. Sınırlı zaman içinde iki kişiyi fiziksel olarak birbirine bağlamak. Tengo, bunun farkına yeni varmıştı.

“O gün neler olduğunu bir ara ayrıntılarıyla anlatabileceğimi sanıyorum” dedi Tengo. “Fakat şimdi burada, şu an sahip olduğum sözcükler yeterli olmaz.”

“Fakat gerçekten inanıyor musun? Benim karnımdaki küçük şeyin senin çocuğun olduğuna?”

“Yürekten inanıyorum” dedi Tengo.

“Çok sevindim” dedi Aomame. “Benim bilmek istediğim yalnızca buydu. Sen buna inandıktan sonra gerisi hiç fark etmez. Açıklamaya da hiç gerek yok.”

“Sen hamilesin, öyle mi?” diye sordu Tengo yeniden.

“Yakında dört ay bitecek.” Aomame, Tengo’nun elini çekerek, mantosunun üzerinden karnının alt kısmına koydu.

Tengo nefesini tutarak orada yaşama ait izleri aradı. Aoma-me’nin karnındaki, henüz küçücük bir şeyden öteye geçmiyordu. Fakat Tengo’nun avucu o sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Şimdi nereye doğru hareket ediyoruz? Sen, ben ve küçük şey.”

“Burası olmayan bir yere” dedi Aomame. “Gökyüzünde yalnızca bir ayın bulunduğu dünyaya. Aslında bizim olmamız gereken yere. Little People’ın gücünün ulaşmadığı bir yere.”

“Little People?” Tengo yüzünü hafifçe buruşturdu.

“Sen Pupa Hava’da Little People’ı ayrıntılarıyla tasvir ettin. Onların kılıklarını, ne yaptıklarını.”

Tengo başını sallayarak onayladı.

Aomame sözlerine devam etti: “Onlar bu dünyada gerçekten var. Senin tasvir ettiğin gibi.”

Pupa Hava’yı yeniden yazdığı sırada Little People, hayal gücü yüksek, on yedi yaşındaki tuhaf bir kızın yarattığı ütopik canlılardan öteye geçmiyordu. Belki de olsa olsa bir şeylerin metaforu ya da sembolüydü. Fakat bu dünyada Little People gerçekten vardı. Gerçek güç sahibiydi. Tengo artık buna inanıyordu.

“Yalnızca Little People değil, havadan pupa da, maza ve douta da, iki ay da bu dünyada gerçekten var” dedi Aomame.

“Sen bu dünyadan çıkıp gitmemizi sağlayacak koridoru biliyor musun?”

“Benim buraya girdiğim koridordan çıkıp gideceğiz. Bundan başka aklıma bir çıkış gelmiyor.” Sonra Aomame ekledi: “Yazmakta olduğun romanın müsveddesini getirdin mi?”

“Burada” dedi Tengo. Omzuna astığı akik rengi sırt çantasına eliyle hafifçe vurarak. Sonra tuhaf olduğunu düşündü. Aomame nereden biliyordu acaba?

Aomame çekingen bir tavırla gülümsedi. “Biliyorum işte.”

“Sen birçok şeyi biliyorsun galiba” dedi Tengo. Aomame’nin gülümseyişini Tengo ilk kez görüyordu. Son derece hafif bir gülümsemeydi, ama yine de Tengo’nun çevresindeki dünyanın akışı değişmeye başlamıştı. Tengo bunu anlayabiliyordu

“Sakın elinin altından ayırma” dedi Aomame. “Bizim için önemli bir anlamı var çünkü.”

“Endişelenme, ayırmam.”

“Biz ikimiz, buluşmak için bu dünyaya geldik. Biz kendimiz de anlayamadık, ama bu bizim buraya girme amacımızdı. Bir sürü belayı savuşturmak zorunda kaldık. Mantıkla açıklanamayacak şeyler, açıklama getirilemeyecek şeyler, tuhaf işler, kanlı durumlar, üzüntülü olaylar, bazen de güzel şeyler oldu. Bizden yemin etmemiz istendi, biz de ettik. Bize bir görev verildi, yerine getirdik. İşte biz de buraya gelme amacımızı bu şekilde gerçekleştirdik. Fakat şu an tehlike bize doğru yaklaşıyor. Onlar, benim içimdeki douta’yı istiyorlar. Douta’nın ne anlama geldiğini biliyorsundur.”

Tengo derin bir nefes aldı. Sonra yanıtladı: “Sen, ikimizin douta’sını doğuracaksın.”

“Öyle. İşin ayrıntısını pek bilemiyorum, ama havadan pupa yoluyla ya da ben havadan pupa işlevi görerek douta’yı doğuracağım. Üstelik onlar, bizim üçümüzü birlikte ele geçirmeye çalışıyorlar. Sesi duyabilen yeni bir sistem yaratmak için.”

“Bunun içerisinde benim rolüm ne olacak acaba? Eğer bana douta’nın babası olmaktan başka bir rol verilmemişse.”

“Senin” dediyse de susup kaldı Aomame. Devamında başka sözcük gelmedi. İkisinin çevresinde, hâlâ bazı boşluklar varlığını sürdürüyordu. Bundan sonra ikisinin güç birliği ederek, zamana yayarak doldurması gereken boşluklar.

“Seni bulmaya karar vermiştim” dedi Tengo. “Fakat bulamadım. Sen beni buldun. Ben gerçekte hiçbir şey yapmamış gibiyim. Nasıl söylesem, bu adil değilmiş gibi geliyor bana.”

“Adil değil mi?”

“Sana birçok şey yükledim. Nihayetinde ben hiçbir işe yaramadım.”

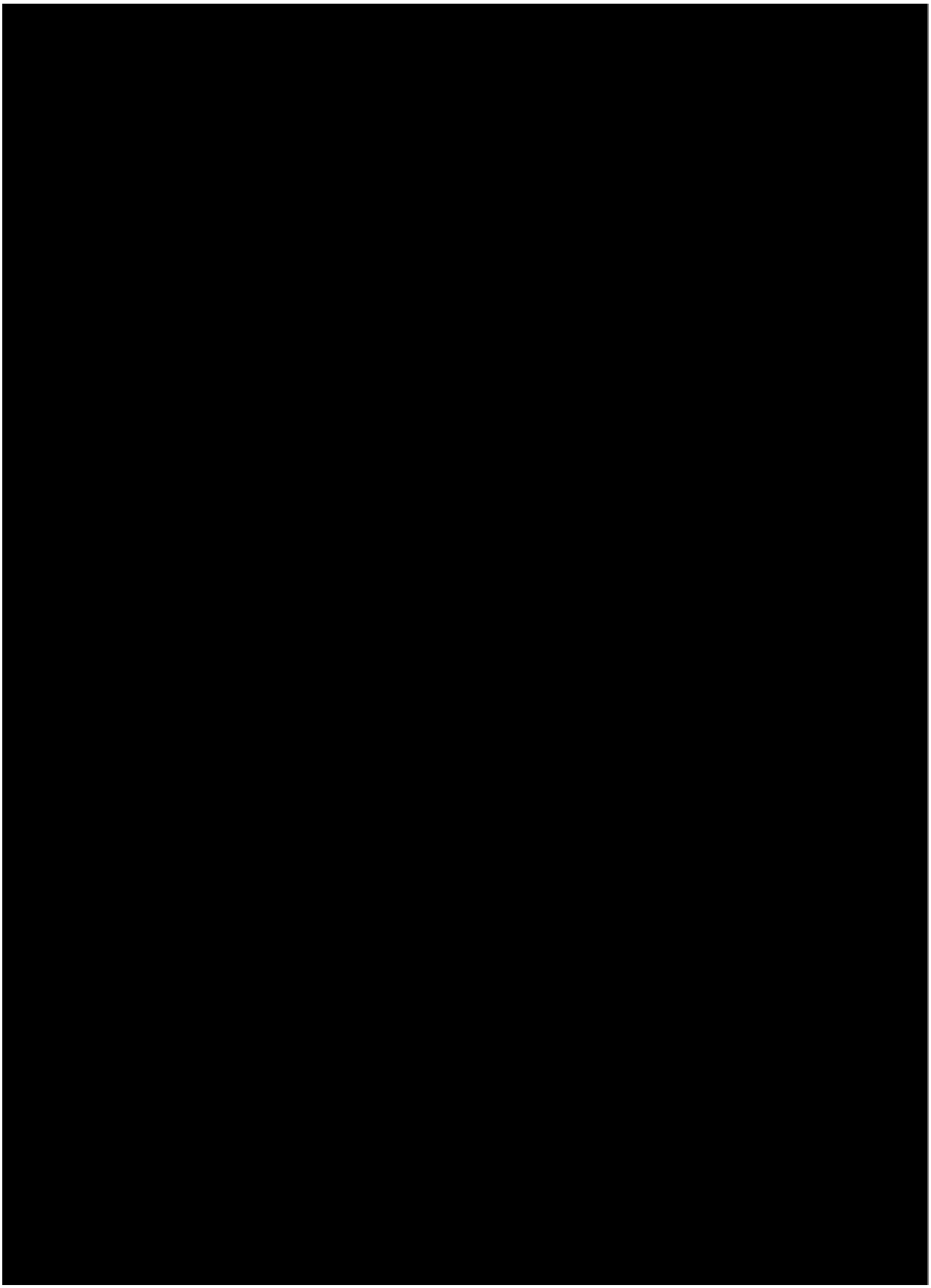
“Sen hiçbir şekilde bana bir şey yüklemedin” dedi Aomame, kestirip atarak. “Sen, beni buraya kadar getirdin. Görünmez bir şekilde. İkimiz bir bütün olduk.”

“Sanırım ben o douta’yı gördüm” dedi. Tengo. “Belki de o douta’nın anlamını. Bu, senin on yaşındaki halindi. Havadan pupanın soluk ışıkları arasında uyuyordu. Onun parmaklarına dokunabildim. Yalnızca bir kere oldu gerçi.”

Aomame Tengo’nun omzuna başını yasladı. “Tengo, biz birbirimize hiçbir yük yüklemiş değiliz. En ufak bir yük bile. Şimdi düşünmemiz gereken, bu küçük şeyi korumak. Onlar hemen arkamızda. Ayak seslerini duyabiliyorum.”

“Ne pahasına olursa olsun ikinizi kimseye vermem. Seni de, o küçük şeyi de. Biz bu şekilde bir araya gelmekle, bu dünyaya girme amacımızı gerçekleştirdik. Burası tehlikeli bir yer. Ama sen çıkışın nerede olduğunu biliyorsun.”

“Sanırım biliyorum” dedi Aomame. “Eğer yanılmıyorsam.”

Tengo ve Aomame

Kabuğunun içine yerleşiveren fasulye gibi

Hatırladığı o yere gelip de taksiden indiklerinde, Aomame kavşakta durup çevreye göz gezdirdi, metal plakalarla kaplı loş ardiyeyi otobanın alt kısmında buldu. Sonra Tengo'nun elinden çekiştirerek yaya geçidinden geçip o tarafa yöneldi.

Vidası çıkmış plakanın nerede olduğunu kolay kolay anımsayamadı, ama sabırla tek tek yoklarken bir insanın ancak çömelerek altından geçebileceği boşluğu ortaya çıkartabildiler. Aomame çömeldi, giysilerinin takılmamasına özen göstererek içeriye süzüldü. Tengo da iri cüssesini iyice büküp onu takip etti. İçerisi Aomame'nin nisan ayında gördüğüyle aynı durumdaydı. Bir tarafa atılmış rengi solmuş çimento torbaları, paslanmış demir çubuklar, ezilmiş otlar, çevreye saçılmış eski kâğıt parçaları, orada burada beyazlaşmaya başlamış güvercin pislikleri. Sekiz ay öncesine oranla hiçbir şey değişmemişti. O günden bu yana buraya adım atan tek bir insan bile olmamıştı belki de. Büyük şehrin tam ortasında, üstelik şehri bölen anayolun adacığı gibi kalmış bir yer olduğu halde, burası insanlar tarafından unutulup gitmişti.

"Burası, orası mı?" diye sordu Tengo, çevrede göz gezdirerek.

Aomame başını sallayarak onayladı. "Eğer burada bir çıkış yoksa hiçbir yere gidemeyiz."

Aomame, karanlıkta, bir zamanlar kendisinin aşağıya indiği acil çıkış merdivenini aradı. Başkent Otobanı ile yeryüzünü bağlayan dar merdiveni. Merdiven burada olmalı, dedi Aomame kendi kendine. Buna inanmak zorundayım.

Acil durum merdivenini buldu. Aslında merdiven yerine duvara monte edilmiş asma basamak demek daha doğru olurdu herhalde. Aomame'nin belleğinde

kaldığından daha yıkık dökük, daha tehlikeliydi. Böyle bir şeyi kullanarak yukarıdan buraya kadar gelmişim, diye içinden geçirdi Aomame şaşırarak. Fakat nihayetinde merdiven var işte. Geriye, öncekinin tam tersini yaparak basamak basamak yukarı çıkmak kalıyor. Aomame, Charles Jourdan yüksek topuklu ayakkabılarını ayağından çıkartıp omuz çantasına koyarak çantasını sırtına astı. Merdivenin ilk basamağına, ince çoraplı ayağını attı.

“Peşimden gel” dedi Aomame, Tengo’ya arkasını dönerek.

“Benim önden gitmem daha iyi olmaz mı?” dedi Tengo endişelenerek.

“Hayır, ben önden gideceğim.” Burası, Aomame’nin aşağıya indiği yoldu. Onun önden çıkması gerekiyordu.

Merdiven, indiği zamankinden daha soğuk, daha dondurucuydu. Parmaklıkları tuttuğu elleri üşümüş, hissizleşmek üzereydi. Otobanı ayakta tutan sütunların arasından esen rüzgâr da çok daha sert ve şiddetliydi. Merdiven, yabancıydı, tahrik ediciydi, ama Aomame’ye hiçbir şeyi garanti etmiyordu.

Eylül başında otobanda orayı yeniden bulmak için geldiğinde, acil durum merdiveni ortadan kaybolmuştu. O hat kapanmıştı. Fakat aşağıdaki ardiyeden yukarıya geçme hattı şimdi oradaydı. Aomame’nin tahmin ettiği gibiydi. Aşağıdan yukarıya doğru merdivenin hâlâ yerinde olabileceğine dair içinde oluşan his doğru çıkmıştı. İçimde küçük şey var. Eğer herhangi bir özel güce sahipse, mutlaka beni korur, doğru yönü gösterir.

Merdiven oradaydı. Fakat acaba gerçekten otobana bağlanıyor muydu? O kadarını anlayabilecek durumda değildi. Belki de merdiven, ortada bitiyor, hat tıkanıyordu. Evet, bu dünyada her şey olabilir. Gerçekten el ve ayaklarımızı kullanarak yukarıya tırmanıp, orada ne olduğunu ya da ne olmadığını kendi gözlerimizle görüp emin olmaktan başka bir çare yok.

Aomame, basamak basamak temkinle merdivenleri tırmanmaya başladı. Aşağıya baktığında Tengo’nun hemen arkasından geldiğini görebiliyordu. Arada sırada rüzgâr şiddetle esiyor, keskin sesler çıkartarak Aomame’nin bahar mantosunu dalgalandırıyordu. İnsanı lime lime etmek ister gibi esen bir rüzgârdı. Kısa eteğinin uçları, baldırının kalçasıyla birleştiği noktaya kadar sıyrılmıştı. Saçları rüzgârla dağılmış, yüzüne yapışarak görüşünü engelliyordu. Doğru dürüst nefes almasına bile engel oluyordu. Aomame, saçlarını arkadan toplamadığına pişman oldu. Yanına eldiven de almalıydı. Neden akıl edememişti ki? Fakat pişmanlığın

bir faydası yoktu. Nihayetinde geldiği zamankiyle aynı kıyafeti giymesi gerektiğini düşünebilmişti sadece. Aklındaki her şeyi bir kenara itip, parmaklıklara sımsıkı yapışarak, yukarıya çıkmaktan başka çaresi yoktu.

Aomame soğuktan titreyip dayanmaya çalışarak, yukarıya doğru tırmanmayı sürdürürken, aradaki yolun öte tarafında kalan apartmanın balkonuna baktı. Beş katlı, kahverengi mat fayanslarla kaplanmış bir binaydı. İnerken de aynı binayı görmüştü. Pencerelerinin yarısında ışık vardı. Neredeyse burnunun dibindeymiş kadar da yakındı. Geceleyin otobanın acil durum merdiveninden tırmandıklarını apartman sakinleri görecek olsa, başlarına bela alacaklarına şüphe yoktu. İkisinin orada olduğu, artık 246. Devlet Karayolu ışıklarıyla oldukça net bir şekilde görülebilirdi.

Fakat şanslarına pencerelerde kimsecikler yoktu. Perdelerin tamamı sımsıkı kapatılmıştı. Doğal olmasına doğal bir durumdu. Böyle soğuk bir kış gecesinde kimse balkona çıkarak otobanın acil durum merdivenini izlemeye kalkmazdı.

Balkonlardan birinde, saksıda kauçuk ağacı vardı. Kirlenmiş bir bahçe sandalyesinin yanına sığınmış gibi büzülüp kalmıştı. Nisan ayında bu merdivenden inerken de oradaki kauçuk ağacını görmüştü. Aomame'nin Ciyugaoka'daki apartman dairesinde bıraktığı kauçuktan daha biçare görünüyordu. Bu sekiz ay boyunca o kauçuk ağacı, muhtemelen hep aynı yerde, aynı durumda kalmış, öylece büzüşüp beklemişti. İyice yıpranmış, rengi solmuş, dünyanın en göze ilişmeyecek köşesine itilip kalmış, mutlaka herkes tarafından da unutulup gitmişti. Doğru dürüst su bile verilmemişti belki de. Yine de o kauçuk ağacı, endişe ve karamsarlık içinde, el ve ayakları donarak tehlikeli merdivenden yukarıya tırmanan Aomame'ye, ufak da olsa bir cesaret aşılıyor, güven veriyordu. Sorun yok. Kesin. En azından, geldiğim yolun aynısını ters yönden gidiyorum. Bu kauçuk ağacı, benim için bir işaret. Hem de çok sessiz, ağırbaşlı bir işaret.

O gün acil durum merdiveninden inerken, biçare bir örümceğin yuvasını gördüm. Sonra Tamaki Otsuka'yı düşündüm. Lisedeyken yaz tatillerinde, o en yakın arkadaşımla seyahate gittiğimizi ve akşam olunca aynı yatakta birbirimizin vücutlarına dokunduğumuzu. Neden öyle bir şeyi tutup da Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenini inerken birden aklıma getirivermiştim acaba? Aomame, aynı merdiveni bu kez ters yönden geçerken, Tamaki Otsuka'yı bir kez daha düşündü. Onun pürüzsüz, güzel memelerini anımsadı. Aomame, Tamaki'nin dolgun memelerine hep gıpta etmişti. Kendi zavallı, gelişimini doğru

dürüst tamamlayamamış gibi görünen memelerinden tamamen farklıydı. Fakat o memeler şimdi ebediyen yok olup gitmişti.

Sonra Aomame, Ayumi Nakano'yu düşündü. Ağustos gecesi, Şibuya'da bir otelin odasında elleri kelepçelenmiş, ropdöşambr kuşağıyla boğazı sıkılarak öldürülen yalnız kadın polisi. Yüreğinde bir sürü mutsuzlukla yok oluşun uçurumuna yürüyen genç kadını. O da yine iri göğüslere sahipti.

Aomame, bu iki arkadaşının ölümü için yürekten yas tutuyordu. Onların artık bu dünyada olmadığını düşündükçe, kendisini yalnız hissediyordu. İkisinin muhteşem göğüslerle arkalarında iz bırakmayacak şekilde silinip gitmiş olmasına hayıflanıyordu.

Ne olur beni koruyun, diye seslendi Aomame, yüreğinin derinliklerinden. Lütfen. Bana sizin yardımınız gerek. O iki talihsiz arkadaşının kulaklarına, Aomame'nin sessiz haykırışı mutlaka ulaşmış olmalıydı. Beni mutlaka koruyacaklardır.

Düz asma merdiveni tırmanmayı tamamlayınca, yolun dış tarafına yönelen düz bir koridor vardı. Alçak parmaklıklar monte edilmişti, ama eğilerek gitmezlerse ilerlemeleri mümkün değildi. O koridorun ilerisinde, zikzaklar çizerek yükselen bir merdiven görünüyordu. Doğru düzgün bir merdiven olduğu söylenemezdi, ama en azından asma merdivenden çok daha rahat çıkılabilecek gibiydi. Aomame'nin hatırladığı kadarıyla, o merdiven tırmanıldığında Başkent Otobanı'nın emniyet cebine çıkılması gerekiyordu. Yolda gidip gelen büyük kamyonların yarattığı titreşim yüzünden, koridor yan tarafından dalga alan küçük bir kayık gibi dengesizce titriyordu. Arabaların gürültüsü de şimdi iyice artmıştı.

Aomame, asma merdiveni tırmanmayı bitiren Tengo'nun hemen arkasında olduğunu görünce, elini uzatıp Tengo'nun elini tuttu. Tengo'nun elleri sıcaktı. Böylesine soğuk bir gecede, böylesine dondurucu bir asma merdiveni çıplak elle tutarak tırmandığı halde, nasıl oluyor da elleri bu kadar sıcak kalmaya devam ediyordu acaba? Bu, Aomame'nin tuhafına gitti.

"Az kaldı" dedi Aomame, ağzını Tengo'nun kulağına yaklaştırarak. Arabaların gürültüsü ve rüzgârın sesini bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Şu merdivenden çıkarsak yola ulaşabiliriz."

Eğer merdiven bir yerde kapanmamışsa. Fakat bunu dile getirmedi.

“En baştan beri bu merdivenden çıkmak niyetindeydin yani?” diye sordu Tengo.

“Öyle. Eğer merdiveni bulabilirsem elbette.”

“Buna rağmen böyle bir kılıkta geldin. Yani dar etek ve yüksek topuklu ayakkabılarla. Böylesine dik bir merdiveni tırmanmaya uygun bir kıyafet gibi gelmiyor da.”

Aomame yine gülümsedi. “Böyle giyinmem gerekiyordu. Bir gün gelir, nedenini anlatırım.”

“Çok güzel bacakların var” dedi Tengo.

“Hoşuna gitti mi?”

“Hem de çok.”

“Teşekkürler” dedi Aomame. Dar koridorda uzanıp, Tengo’nun kulaklarına usulca dudaklarını yapıştırdı. Karnabahar gibi buruş buruş olmuş kulaklara. Aomame, yine öne düşerek koridorda ilerleyip, koridorun sonundaki dik, dar merdivenden tırmanmaya başladı. Tabanları donmuş, parmak uçlarında hissizlik başlamıştı. Yanlış adım atmamak için dikkat etmesi gerekiyordu. Aomame, rüzgârla önüne gelen saçlarını eliyle geri atarak merdiveni tırmanmayı sürdürdü. Dondurucu rüzgâr, Aomame’nin gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. Aomame, rüzgârın etkisiyle dengesini yitirmemek için parmaklıklara sımsıkı yapışıp her adımını dikkatle atarak, arkasındaki Tengo’yu düşünüyordu. O iri elleri, soğuktan donmuş karnabahar şekilli kulakları. Aomame, içinde uyuyan küçük şeyi de düşünüyordu. Omuz çantasına koyduğu siyah otomatik tabancayı düşünüyordu. Onun içindeki yedi adet dokuz milimetrelik mermiyi de.

Ne olursa olsun bu dünyadan çıkıp gitmem gerek. Bunun için bu merdivenin mutlaka otobana kadar devam ettiğine yürekten inanmam gerek. İnanmalıyım. Kendi kendine böyle söyledi. Aomame, o fırtınalı gecede Lider’in ölmeden önce söylediklerini anımsıyordu. Şarkı sözlerini. Hatta Aomame, şarkının gerisini bile net olarak anımsıyordu.

Burası göstermelik bir dünya

Her şeyi yapay

Fakat bana inanırsan

Her şey gerçek olur

Ne olursa olsun, ne yapmak gerekirse gereksin, kendi gücümle bunu gerçeğe dönüştürmem gerek. Hayır, benim ve Tengo'nun, ikimizin gücüyle, bunu gerçeğe dönüştürmemiz gerek. Biz tüm gücümüzü, gücümüzün her zerresini toplayıp birleştirmek zorundayız. İkimiz için ve bu küçük şey için de.

Aomame, merdivenlerin yarısındaki düz açıklıkta durdu, dönüp arkasına baktı. Tengo oradaydı. Elini uzattı. Tengo, o eli tuttu. Aomame, o elde az önceki sıcaklığı aynen hissedebiliyordu. Bu, Aomame'ye kesin bir şekilde güç veriyordu. Aomame, bir kez daha uzanarak Tengo'nun buruş buruş olmuş kulaklarına dudaklarını yapıştırdı.

"Baksana. Bir kez senin için canımdan vazgeçmeye kalktım" dedi Aomame. "Az kalsın gerçekten ölüyordum. Sadece birkaç milim kalmıştı. Buna inanabiliyor musun?"

"Elbette" dedi Tengo.

"Yürekten inandığını söyleyebilir misin?"

"Yürekten inanıyorum" dedi Tengo içtenlikle.

Aomame başını evet anlamında sallayıp elini Tengo'nun elinden çekti. Sonra önüne dönüp, tekrar merdiveni tırmanmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Aomame merdivenleri tırmanmayı tamamlayıp 3. Başkent Otoban Hattı'na çıktı. Acil durum merdiveni kapatılmamıştı. Aomame'nin hisleri doğruydu. Çabaları karşılığını görmüştü. Aomame, demir çiti aşmadan önce elinin tersiyle gözlerinde biriken soğuk yaşları sildi.

"3. Başkent Otoban Hattı" dedi Tengo, hayranlıkla, bir süre sessizce çevrede göz

gezdirdikten sonra. “Burası dünyanın çıkışı herhalde.”

“Öyle” diye yanıtladı Aomame. “Burası dünyanın hem girişi hem de çıkışı.”

Aomame’nin, dar eteğinin uçlarını kalçalarına kadar kaldırıp demir çitin üzerinden aşmasına, Tengo arkasından elleriyle destek olarak yardım etti. Çitin öbür tarafı, iki arabanın yan yana durabileceği genişlikte bir bekleme cebiydi. Buraya üçüncü kez geliyordu Aomame. Gözlerinin önünde Esso’nun her zamanki büyük reklam tabelası vardı. Arabana kaplan koy. Aynı slogan, aynı kaplan. Aomame, yalınayak, tek kelime etmeden orada öylece hareketsiz durdu. Sonra egzoz dumanlarıyla yüklü gece havasını derince ciğerlerine çekti. Bu, Aomame’ye dünyadaki en taze hava gibi geldi. Geri döndüm işte, diye geçirdi içinden Aomame. Biz buraya geri döndük.

Başkent Otobanı, önceki seferde olduğu gibi feci kalabalıktı. Şibuya yönüne giden arabaların sırası, neredeyse ilerlemiyordu. Aomame bunu görünce şaşırdı. Neden acaba? Ben buraya geldiğimde yol hep kalabalık oluyor. Hafta içi günler bu saatte 3. Otoban Hattı’nın Tokyo yönünün kalabalık olması nadir bir şey. İleride bir yerlerde kaza olmuştur belki de. Yolun karşı tarafında trafik normal akışına devam ediyordu. Fakat Tokyo yönüne giden şerit neredeyse kilitlenmişti.

Aomame’nin ardından, Tengo da aynı şekilde demir çitin üzerinden aştı. Bacağını genişçe açarak çiti kolayca aşıverdi. Sonra Aomame’nin yanına gelip durdu. Hayatlarında ilk kez Büyük Okyanus’u gören insanların suyun kıyısında durup, birbiri ardına kıyıyı döven dalgaları dalgınca izlemeleri gibi, ikisi gözlerinin önünde uzayan, kuyruk olmuş, birbirine yapışıp kalmış arabaları sessizce izlediler yalnızca.

Arabaların içindeki insanlar da, aynı şekilde gözlerini ayırmadan ikisine baktılar. İnsanlar gördükleri bu manzara karşısında nasıl bir tavır alacaklarını bilemiyorlardı. Gözlerinde merak yoktu, daha çok inanamama gibi bir ifade vardı. Bu genç çift böyle bir yerde ne yapıyor acaba? O ikisi karanlığın içinden aniden çıkıvermiş, Başkent Otobanı’nın emniyet cebinde dalgın dalgın bakarak dikiliyorlardı. Kadın, vücuduna tam oturan bir elbise giymişti ama mantosu ince, baharlık bir mantoydu, bacaklarında yalnızca ince çorapları vardı, ayakkabısı yoktu. Adam, iriyarıydı, üzerinde montu, ayaklarında şeklini kaybetmiş ayakkabıları vardı. İkisi de omuz çantalarını sırtlarına asmıştı. Bindikleri araba yakınlarda bir yerde ya arıza ya da kaza yapmış olmalıydı. Fakat kaza yapmış bir araba falan ilişmemişti gözlerine. Dahası, onların yardım ister gibi bir halleri de

yoktu.

Aomame, nihayet kendini toplayarak, yüksek topuklu ayakkabılarını çantasından çıkartıp giydi. Eteğinin uçlarını çekiştirerek düzeltip, omuz çantasını yeniden omzuna astı. Mantosunun önünü kuşağıyla bağladı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp, parmaklarıyla kâküllerini düzeltti. Mendilini çıkartıp gözlerine dolan gözyaşlarını sildi. Sonra tekrar Tengo'ya sokuldu.

Yirmi yıl önce, yine aralık ayında, ders çıkışı sonrasında o ilkokul sınıfında olduğu gibi, ikisi orada öylece durup sessizce birbirlerinin elini tutuyorlardı. Bu dünyada ikisinden başka hiç kimse yoktu. İkisi, gözlerinin önündeki arabaların ağır ağır ilerleyişini izliyorlardı. Fakat ikisi de aslında hiçbir şey görmüyordu. Gördükleri ya da duyduklarının ikisi için hiçbir anlamı yoktu. Çevrelerindeki görüntü, sesler ve kokular, asıl anlamlarını tamamen yitirmişti sanki.

"Peki, biz başka bir dünyaya mı çıktık şimdi?" diye sordu Tengo, nihayet.

"Herhalde" dedi Aomame.

"Emin olsak iyi olur."

Emin olmanın tek yolu vardı. Fakat ikisinin de bunu dile getirmesine gerek yoktu. Aomame, sessizce başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Tengo da hemen hemen aynı anda aynı hareketi yaptı. Gökyüzünde ayı arıyorlardı. Bulundukları yer itibariyle, ayın Esso tabelasının biraz üzerinde olması gerekirdi. Fakat ikisi de ayı orada göremediler. Şimdilik bulutların arkasında kalmış gibiydi. Bulutlar, gökyüzünün yukarılarından esen rüzgârla, güneye doğru yavaş yavaş sürüklenmekteydi. Beklediler. Acele etmelerine gerek yoktu. Fazlasıyla zamanları vardı. Yitirdikleri zamanı geri almak için zamanları vardı. İkisinin paylaştıkları zamanı geri almak için zamanları. Telaşa kapılmalarına gerek yoktu. Esso tabelasının kaplanı, benzin pompasını tek elinde tutmuş, yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle, el ele tutuşan ikiliyi yan gözle izliyordu.

O an, Aomame birden farkına vardı. Bir şeylerin önceki seferden farklı olduğunu anladı. Neyin, ne şekilde farklı olduğunu bir süre çıkaramadı. Aomame, gözlerini kısıp, zihnini tek bir noktaya yoğunlaştırdı. Sonra anladı. Tabeladaki kaplan, yüzünü sol tarafa doğru dönmüştü. Fakat Aomame'nin belleğinde kaldığı kadarıyla kaplan, aslında yüzünü sağ tarafa doğru çevirmiş olmalıydı. Kaplanın görüntüsü tersine dönmüştü. Aomame'nin yüzü, gayriihtiyari buruştu. Kalp atışları düzensizleşti. Vücudunda bir şeyler tersine akmaya başlamış gibi

bir his vardı. Fakat kesin olarak bunu söyleyebilir miydi acaba? Belleğim gerçekten net mi? Aomame'nin kendine güveni yoktu. Yalnızca öyle bir his var içimde, diyebiliyordu. Bellek, bazen sahibine ihanet edebilirdi.

Aomame, bu kuşkuyu kendine sakladı. Henüz bunu söze dökmemesi gerekiyordu. Önce gözlerini kapatıp, soluklarını düzenledi. Kalp atışlarını normale döndürerek bulutların geçip gitmesini bekledi.

İnsanlar arabalarının içinden, pencere camlarının ardından o ikisini izliyordu. Bu iki insan, kendilerini kaptırmış halde neye bakıyorlar böyle? Neden birbirlerinin ellerini öylesine sımsıkı tutmuşlar acaba? Bazıları başlarını çevirip, ikisinin baktıkları yöne baktılar. Fakat orada beyaz bulutlar ve Esso'nun reklam tabelası vardı yalnızca. Arabana kaplan koy. O kaplan, başını sola çevirmiş, geçip giden insanlara daha fazla benzin harcamaları için neşeyle telkinde bulunuyordu. Turuncu alacalı kuyruğu davetkâr bir şekilde havaya kalkmıştı.

Nihayet bulutlar açılıp ay gökyüzünde göründü.

Ay, tek bir taneydi. Her zamanki, bildik, o sarı renkli yalnız ay. Geniş otlaklara hükmedermiş gibi sessizce duran, bir gölün üstünde uysal bir şekilde, yuvarlak tabak gibi süzülen, sessizliğe gömülmüş evlerin çatılarını gizlice aydınlatan o ay. Gelgit zamanı, dalgaları hareketlendirip kumsala vurduran, hayvanların tüylerini usulca parlatan, gece yolcularını sarmalayıp koruyan o ay. Arada, keskin bir hilal haline gelip ruhu ince ince kıyan, yeniay haline gelip karanlık yalnızlık damlalarını yeryüzüne sessizce damlatan o her zamanki aydı. O ay, Esso tabelasının tam üzerindeki bir yerde sabitçe duruyordu. Yanında, şekilsiz yeşil renkli küçük ay yoktu. Ay, hiç kimseye aldırmadan, suskunluğunu koruyarak orada duruyordu. Tengo ve Aomame, yan yana durmuş, aynı görüntüyü izliyorlardı. Aomame, sessizce Tengo'nun iri elini sıktı. Ayaklanan duyguları, artık yatışmıştı. 1984 yılına döndük, dedi Aomame kendi kendine. Burası, artık o 1Q84 yılı değil. Aslında olduğumuz 1984 yılının dünyası.

Fakat gerçekten öyle mi acaba? Dünya bu kadar kolayca eski haline dönebiliyor mu? Lider ölmeden önce, artık hiçbir yerde, eskiden beri var olan dünyaya dönülen bir koridorun olmadığını kesin olarak söylememiş miydi?

Burası başka bir yer olamaz mı? Biz bir başka dünyadan üçüncü bir dünyaya geçmişizdir belki de. Kaplanın, sağa değil de sola doğru dönmüş, neşeyle bizden

tarafa baktığı dünyaya. Dahası, bu dünyada yeni gizemler, yeni kurallar bizi bekliyor olamaz mı?

Belki de öyle değildir, diye düşündü Aomame. Ama öyle olmadığını söyleyebilmek, şu an benim için mümkün değil. Fakat yine de emin olduğum, söyleyebileceğim tek bir şey var. Ne olursa olsun, burası gökyüzünde iki ayın durduğu o dünya değil. Dahası, ben Tengo'nun elini tutuyorum. Biz, mantığın gücünün yetmediği tehlikeli bir yere adım attık. Çetin bir sınavdan geçip birbirimizi bularak, oradan sıyrılıp çıkmayı başardık. Ulaştığımız yer, eski dünya da olsa, daha başka bir dünya da olsa korkacak hiçbir şeyimiz yok. Bizi burada yeni bir sınav bekliyorsa, onu da aşarız, olur biter. Durum, bundan ibaret. En azından artık yalnız değiliz.

Aomame vücudunu gevşetip, inanması gereken şeylere inanabilmek için Tengo'nun geniş göğsüne yaslandı. Oraya kulağını yapıştırıp kalp atışlarına kulak verdi. Sonra onun kolunun altına sokuldu. Kabuğunun içine yerleşiveren fasulye gibi.

"Bundan sonra nereye gitmeliyiz acaba?" diye sordu Tengo Aomame'ye, neden sonra. "Sürekli burada kalamayız. Orası kesin. Fakat Başkent Otobanı'nda kaldırım yok. İkeciri çıkışı nispeten yakın, ama trafik ne kadar sıkışık da olsa, dar otobanda yayaların arabaların arasından yürümesi fazlasıyla tehlikeli. Ayrıca otobanda otostop yapmaya kalksak bile bizi kolayca alacak bir sürücünün çıkacağını sanmıyorum. Acil telefonla yol güvenlik bürosunu arayıp yardım çağırabiliriz, ama o zaman da buraya nasıl geldiğimiz konusunda karşı tarafa ikna edici bir açıklama yapmamız gerekir. Diyelim, İkeciri çıkışına kadar sorunsuzca ulaştık, o zaman da gişelerdeki görevliler, bizi durdurup sorgulayacaklardır. Az önce güç bela tırmandığımız merdivenlerden gerisingeri inmek de elbette söz konusu olamaz."

"Bilemiyorum" dedi Aomame.

Şimdi ne yapmaları gerektiğini, nereye yönelmeleri gerektiğini Aomame gerçekten bilemiyordu. Acil durum merdivenini tırmandıkları noktada Aomame'nin görevi sona ermişti. Düşünüp neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verebilecek enerjisi yoktu. İçinde artık bir damla bile yakıt kalmamıştı. Sonrasını başka bir güce bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Duanın sözleri ağzından öylece, doğallıkla dökülüverdi. Şartlı reflekse yakın bir şeydi. Düşünmesine gerek de yoktu. O sözcüklerin hiçbiri bir anlama da sahip değildi. Bu ifadeler artık yalnızca ses yankılarıydı. Gösterge dizisinden öteye geçmiyordu. Fakat bu duayı mekanik olarak ezberden söylemek, Aomame'nin bir şekilde tuhaf bir hisse kapılmasına neden olmuştu. Dindarlık olarak nitelendirmek bile mümkündü. İçinde bir yerlerde bir şeyler usulca Aomame'nin yüreğine vuruyordu. Sonuç ne olursa olsun, yitip gitmemeyi başarabilmişti. Aomame, böyle düşünüyordu. Kendim olarak buradayım ben, burası neresi olursa olsun, burada olmayı başardığım için mutluyum.

"Krallığın bize gelsin" diye Aomame bir kez daha, bu sefer yüksek sesle tekrarladı. İlkokulda yemeklerden önce yaptığı gibi. Bu, ne anlama gelirse gelsin, Aomame yürekten öyle diliyordu. Krallığın bize gelsin.

Tengo, Aomame'nin saçlarını, parmaklarıyla tarar gibi okşadı.

On dakika kadar sonra, Tengo yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. İkisi bir süre gözlerine inanamadılar. Başkent Otobanı'nda trafikte sıkışıp kalmış, müşterisiz bir taksi ağır ağır önlerine yanaşmıştı. Tengo, kuşkuyla elini kaldırınca, hemen arka tarafın kapısı açılmış, ikisi taksiye binmişlerdi. Bir hayalin silinip gidivermesinden korkarmış gibi, alelacele ve telaşla. Gözlüklü genç şoför, başını çevirerek arkaya baktı.

"Bu sıkışıklıktan dolayı hemen ilerideki İkeciri çıkışında otobandan ayrılacağım, sorun yoktur umarım" dedi şoför. Bir erkek için tiz bir sesi vardı. Fakat kulak tırmalayacak ölçüde değildi.

"Olur" dedi Aomame.

"Aslında otoban üzerinde müşteri almak kanunen yasak ama."

“Hangi kanunmuş o?” diye sordu Aomame. Ön taraftaki dikiz aynasına yansıyan yüzü hafifçe buruşmuştu.

Otoban üzerinde taksiye yolcu almayı yasaklayan kanunun hangisi olduğu, hemen aklına gelmemişti şoförün. Hem sonra, dikiz aynasındaki Aomame’nin yüzü de fazlasıyla tedirgin ediciydi.

“Neyse, sorun değil” diyerek konuyu kapattı şoför. “Peki, nereye gidiyoruz?

“Şibuya İstasyonu yakınlarında indirmen yeterli” dedi Aomame.

“Taksimetreyi açmıyorum” dedi şoför. “Ücret olarak otobandan çıktıktan sonraki mesafeyi ödemeniz yeter.”

“İyi de böyle bir yerde müşterisiz bir taksi ne arıyor acaba?” diye sordu Tengo şoföre.

“Anlatması uzun sürer” dedi şoför, bıkkın bir ses tonuyla. “Dinlemek ister misiniz?”

“İsterim” dedi Aomame. Ne kadar uzun, sıkıcı bir konuşma olsa da fark etmezdi. Aomame bu yeni dünyada insanların konuşmalarını dinlemek istiyordu. Burada yeni gizemler vardı, yeni imalar vardı belki de.

“Kinuta Parkı yakınlarında orta yaşlı bir erkek müşteri aldım. Aoyama Gakuin Üniversitesi’nin oralara gitmek istiyordu. Aşağıdan geçince Şibuya civarında trafik sıkışıyor diye, otobandan gitmemi söyledi. O sırada henüz Başkent Otobanı’nın sıkışık olduğuna dair bir haber yoktu. Gayet akıcı olduğunu söylüyorlardı. Bu yüzden söylediği gibi Yoga’da Başkent Otobanı’na girdim. Ancak Tanimaçi civarında kaza olmuş galiba. Otoban gördüğünüz gibiydi. Bir kez otobana girince, İkeciri çıkışına kadar inmek isteseniz bile inemezsiniz. Derken, o müşteri bir tanıdığını gördü. Komazava civarında trafik tamamen kilitlendi, yan şeritte gümüş rengi bir Benz Coupé yanımızda durdu. O arabayı süren kadın tesadüfen tanıdık çıktı. Bunun üzerine pencereyi açıp ikisi konuşmaya başladılar; kadın, Benim arabama gelsene deyiverdi. Adam da, Kusura bakma, ücretini ödeyip yandaki arabaya geçebilir miyim? dedi bana. Başkent Otobanı’nda müşteri indirmek duyulmuş, görülmüş şey değildir, ama trafik sahiden de kilitlenmişti. Hayır diyemedim. Bunun üzerine müşteri o Mercedes’e geçti. Kusura bakma, diyerek ücreti de fazla fazla verdi, ama yine de içime oturdu elbette. Ne de olsa boşu boşuna kilitlenmiş trafikte kalıvermiştim.

Ben de ağır ağır buraya kadar geldim. Biraz sonra İkeciri çıkışı var, diye diye. Sonra sizin orada el kaldırdığınızı gördüm. İnanılmaz bir durum. Sizce de öyle değil mi?”

“İnanılabilir gerçi” dedi Aomame, yalın bir şekilde.

İkisi o gece Akasaka’daki gökdelen otelinde bir oda tuttular. Odadaki ışıkları söndürdükten sonra giysilerini çıkartıp yatağa girdiler ve birbirlerine sarıldılar. Konuşmaları gereken birçok şey vardı, ama bunu gün ağardıktan sonraya bırakabilirlerdi. Öncesinde yapmaları gereken başka bir şey daha vardı çünkü. İkisi hiç konuşmadan karanlıkta usul usul birbirlerinin vücutlarını tanıdılar. Parmaklarını ve avuçlarını kullanarak. Neyin nerede olduğunu, ne gibi bir şekli olduğunu tek tek yokladılar. Gizli bir odada hazine arayan küçük çocuklar gibi kalpleri delice çarparak. Sonra bir şeyin varlığından emin olmuş gibi oraya dudaklarını yapıştırıp onay mührü bastılar.

Zamana yayarak yaptılar bunu. Sonra Aomame Tengo’nun sertleşen penisini uzun bir süre avucunda sımsıkı tuttu. Bir zamanlar ders çıkışında sınıfta Tengo’nun elini sımsıkı tuttuğu gibi. Tengo’nun penisi Aomame’nin bildiği her şeyden daha sertmiş gibi bir his yaratıyordu. İnanılmaz sertti. Sonra Aomame bacaklarını açıp vücudunu yaklaştırarak, onu yavaşça kendi içine aldı. Hemen, ta derinine kadar. Aomame karanlıkta gözlerini kapatmış, derin derin nefes alıyor, sonra nefesini usulca salıyordu. Tengo, o ılık nefesi göğsünde hissediyordu. “Hep böyle senin kollarında olmayı hayal ettim” dedi Aomame, hareket etmeyi keserek ve ağzını Tengo’nun kulağına yanaştırarak.

“Benimle sevişmeyi mi?”

“Öyle.”

“On yaşından beri sürekli bunu mu hayal ettin?” diye sordu Tengo.

Aomame güldü. “Nereden çıkartıyorsun? Biraz daha büyüdükten sonra elbette.”

“Ben de aynı şeyi hayal ettim.”

“Benim içime girmeyi mi?

“Öyle” dedi Tengo.

“Nasıl peki? Hayalindeki gibi mi?”

“Henüz gerçek gibi gelmiyor” dedi Tengo, dürüstçe. “Hâlâ hayaller devam ediyormuş gibi bir his var içimde.”

“Fakat bu gerçek.”

“Gerçek olamayacak kadar muhteşem.”

Aomame karanlıkta gülümsedi. Sonra dudaklarını Tengo’nun dudaklarına yapıştırdı. Bir süre dilleri birbirine dolandı.

“Baksana. Göğüslerim fazla küçük değil, değil mi?” dedi Aomame.

“Tam kararında” dedi Tengo, Aomame’nin göğsüne elini koyarak.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette” dedi Tengo. “Bundan daha büyük olsaydı, sen olmazdın.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame. Sonra ekledi: “Fakat tek sorun o değil. Sağ memem ile sol mememin büyüklükleri de biraz farklı.”

“Şu anki haliyle gayet iyi” dedi Tengo. “Sağ sağ, sol ise sol. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok.”

Aomame Tengo’nun göğsüne kulağını yapıştırdı. “Dinle. Uzun süredir tek başımaydım. Üstelik birçok şey beni derinden yaraladı. Keşke seninle çok daha önce buluşsaydım. Bunu yapsaydım böylesine dolambaçlı bir yola gerek kalmazdı.”

Tengo başını iki yana salladı. “Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Böylesi daha iyi oldu. Şimdi tam zamanıydı. İkimiz için de.”

Aomame ağladı. Uzun süredir bastırdığı gözyaşları akmaya başladı. Aomame bu yaşları durduramadı. İri gözyaşları yağmur damlaları gibi pıtır pıtır sesler çıkartarak çarşafa düşüyordu. Tengo’yu ta içine almış halde, Aomame vücudunu hafif hafif titreterek ağlamayı sürdürdü. Tengo, kollarını Aomame’nin sırtına

dolayıp onu sımsıkı tuttu. Bundan sonra hep böyle tutacağından emindi. Tengo buna her şeyden çok seviniyordu.

Tengo sessizliği bozdu: “Ne kadar yalnız olduğumuzu anlamak için böyle bir zamana ihtiyacımız vardı.”

“Hareket et” dedi Aomame Tengo’nun kulağının dibinde. “Usul usul.”

Tengo, onun dediğini yaptı. Çok yavaşça vücudunu oynattı. Sakince nefes alıp, kendi kalp atışlarına kulak vererek. Aomame, o sırada, sanki boğuluyormuş gibi Tengo’nun iri cüssesine yapışmıştı. Ağlamayı ve düşünmeyi bırakıp, hem geçmişten hem de gelecekten koparak, Tengo’nun vücut hareketlerine yüreğini uydurdu.

Günün ağarmasına yakın ikisi otelin bornozlarına sarınmış halde büyük pencerenin önünde yan yana durmuş, oda servisinden istedikleri kırmızı şaraplarını içiyorlardı. Aomame, âdet yerini bulsun diye dudağını değdirmekle yetinmişti. Henüz uykuya ihtiyaçları yoktu. On yedinci kattaki odanın penceresinden ay rahatlıkla görülebiliyordu. Bulut kümeleri artık çekip bir yerlere gitmişti, onların görüş alanını kesen hiçbir şey yoktu. Günün doğmasına az kalmıştı ve ay bir hayli mesafe kat etmişti. Fakat büyük şehrin ufuk çizgisine yakın bir yerde hâlâ duruyordu. Beyazlığı kül rengine yakın bir hal almış, bir süre sonra görevini tamamlayarak ufukta batmaya hazırlanıyordu.

Aomame resepsiyonda, Ücreti yüksek olsa da fark etmez, ayı görebileceğimiz, yüksek katlardan bir oda verin, diye rica etmişti. Bu, her şeyden çok daha önemli. Ayın güzelce görülebilmesi, demişti Aomame.

Onlarla ilgilenen kadın, ellerini kollarını sallayarak otele geliveren genç çifte karşı nazik davranmıştı. Otelin o gece tesadüfen tenha olması da etkili olmuştu elbette. Yine de resepsiyonist kadın, ikisine karşı ilk bakışta doğal bir sevgi beslemeye başlamış gibiydi. Belboyu gerçekten odaya göndermiş, pencereden ayın güzelce görünüp görünmediğini teyit etmişti. Sonra yarı süit odanın anahtarını Aomame’ye vermişti. Özel indirimli bir fiyat uygulayarak.

“Bugün dolunay falan mı var?” diye sormuştu, merakla Aomame’ye. Kadın o güne kadar sayısız müşteriden çok farklı istekler, talepler, dilekler duymuş olmalıydı. Fakat ciddi ciddi pencereden ay güzelce görünsün diyen bir

müşteriyle henüz karşılaşmamıştı.

“Hayır” demişti Aomame. “Dolunay dönemi artık geçti, şimdi üçte iki büyüklükte. Fakat böylesi daha iyi. Ayın görünmesi yeter.”

“Ayı izlemek hoşunuza mı gidiyor?”

“Bizim için önemli” demişti Aomame gülümseyerek. “Hem de çok.”

Günün ağarmasına yakın saatlerde bile ay tekti. Tek başınaydı, o alıştıkları her zamanki aydı. Kimsenin anımsayamayacağı kadar eski zamanlardan beri, dünyanın çevresinde aynı hızla, sadakatle dönmeye devam eden, eşi benzeri olmayan uydu. Aomame ayı izlerken usulca elini karnının altına koyup, küçük şeyin hâlâ orada olduğundan bir kez daha emin oldu. Şişkinlik bir gece öncesine göre sanki biraz daha artmış gibiydi.

Burası nasıl bir dünya? Henüz belli değil. Fakat nasıl bir kurguya sahip bir dünya olursa olsun burada kalacağım. Aomame böyle geçirdi içinden. Biz burada kalacağız. Bu dünyada. Muhtemelen bu dünyanın da kendine göre tehditleri vardır, tehlikeleri vardır. Üstelik bu dünya da kendine göre gizemleri, tezatları içeriyordur herhalde. Nereye çıkacağı bilinmeyen pek çok karanlık yoldan geçmemiz gerekebilir. Fakat bunun bir önemi yok. Ne fark eder? Seve seve kabul etmeliyiz. Artık buradan hiçbir yere gitmeyeceğiz. Ne olursa olsun, gökyüzünde tek bir ayın olduğu bu dünyaya adımımızı attık. Tengo, ben ve bu küçük şey, üçümüz.

Arabana kaplan koy, diyordu Esso kaplanı. Kaplan sol tarafa doğru başını çevirmiş, bize bakıyordu. Fakat nereye baktığının bir önemi yok. O doğal, sıcak, geniş gülümsemesi dosdoğru Aomame’ye yöneltilmişti. Şimdi o gülümsemeye inanalım. Bu, önemli bir şey. Aomame de aynı şekilde gülümsedi. Son derece doğal olarak, nazikçe.

Aomame, elini usulca havaya kaldırdı. Tengo, o eli tuttu. İkisi yan yana orada durup birbirlerini tamamlayarak, binanın hemen üzerinde havada asılı duran ayı hiç konuşmadan izlediler. Ay, yavaş yavaş yükselmeye başlayan güneşin ışıkları altında, geceki parlaklığını hızla kaybederek, gökyüzünde kül rengi bir leke haline gelene kadar.

©eleneseibert

HARUKİ MURAKAMİ, 1949'DA KYOTO'DA DOĞDU. VASEDA ÜNİVERSİTESİ'NDE KLASİK DRAMA EĞİTİMİ ALDI. 21.YÜZYIL EDEBİYATININ EN ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN OLAN MURAKAMİ'NİN KİTAPLARI PEK ÇOK ÖDÜL ALDI, TÜM DÜNYADA ELLİNİN ÜZERİNDE DİLE ÇEVRİLDİ. HARUKİ MURAKAMİ'NİN *YABAN KOYUNUNUN İZİNDE, ZEMBEREKKUŞU'NUN GÜNCESİ, İMKÂNSIZIN ŞARKISI, SINIRIN GÜNEYİNDE-GÜNEŞİN BATISINDA, SAHİLDE KAFKA, HAŞLANMIŞ HARİKALAR DİYARI VE DÜNYANIN SONU, RENKSİZ TSUKURU TAZAKİ'NİN HAC YILLARI, KOŞMASAYDIM YAZAMAZDIM, UYKU, KADINSIZ ERKEKLER, SPUTNİK SEVGİLİM, TUHAF KÜTÜPHANE, KARANLIKTAN SONRA, FIRIN SALDIRISI, RÜZGÂRIN ŞARKISINI DİNLE, KUMANDANI ÖLDÜRMEK, DOĞUM GÜNÜ KIZI, MESLEĞİM YAZARLIK, DANS DANS DANS VE PINBALL 1973* İSİMLİ KİTAPLARI DA DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANDI.

ÇEVİREN: HÜSEYİN CAN ERKİN

"YÜREKTEN SEVDİĞİN BİR İNSAN VARSA, BİR KİŞİ OLSUN YETER, HAYATIN KURTULMUŞ DEMEKTİR..."